

Giới thiệu Luân Hồi

Truyện Luân Hồi của tác giả Hải Đồng như một vòng quay của cuộc sống, có nhân có quả, không có kết thúc mà chỉ có mở ra một khởi đầu mới những thử thách mới.

Sự tuần hoàn của cuộc sống được bắt đầu với nhân vật Trương Lam, hắn ta gặp tai nạn, đáng lẽ hắn ta đang ở bệnh viện nhưng có lẽ hắn đã lìa cõi trần để đến với một mở đầu cuộc sống mới ở địa ngục.

Thế giới khác lạ này, liệu Trương Lam sẽ tồn tại ra sao mời bạn đọc truyện tiên hiệp này để tìm ra câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trọng sinh sao?

Trương Lam thong thả bước ở trên đường cái, tâm tình hắn rất tốt. Mà xem ra cái từ “Rất tốt” cũng không đủ để nói lên tâm tình hắn lúc này. Phải nói là vô cùng tốt đến mức không thể diễn tả như thế nào nữa, cả đời này hắn cũng chưa gặp qua việc tốt như thế bao giờ.

Trương Lam chỉ là một người bình thường thuộc tầng đáy xã hội, trải qua nhiều cố gắng thì hắn cũng vào được đại học. Sau khi tốt nghiệp, hắn vẫn chưa tìm được một công việc như mong muốn. Công ty hắn đang làm chỉ là một công ty nhỏ, tiền lương chỉ khoảng 1100 đồng mỗi tháng. Tuy rằng cũng chưa đến mức chết đói, nhưng mà cũng không dư dả gì. Còn tiền cưới vợ, nuôi con thì hắn không dám mơ đến. Nhưng bạn gái của Trương Lam lại là một người rất tốt. Trương Lam vẫn luôn vì điều này mà cảm thấy may mắn. Mặc dù sau khi đã tốt nghiệp bốn năm hắn vẫn không có một chút tiền đồ nào, nhưng mà bạn gái không hề oán hận một câu, ngược lại còn không ngừng an ủi hắn. Nói là đời người có thể được bình an đã là tốt lắm rồi.

Có được bạn gái thấu tình đạt lý như vậy, Trương Lam rất thỏa mãn. Tuy rằng bạn gái của hắn không phải là xinh đẹp, nhưng mà tuyệt đối không xấu. Đứng ở trong một đám người cũng có thể được xem là một mỹ nữ trên trung bình. Càng tuyệt vời hơn nữa chính là bạn gái của hắn lại còn giỏi bếp núc, là một người nội trợ kiểu mẫu. Trong xã hội hiện nay, một cô gái như thế so với gấu trúc còn hiếm hơn. Quả thật Trương Lam không biết bao nhiêu lần thầm cảm ơn mẹ vợ tương lai đã sinh cho hắn một người bạn gái tốt đến như vậy rồi.

Có lẽ là ông trời cũng không phụ người có lòng. Tối hôm qua trong lúc đi mua thức ăn, bà chị bán đồ ăn không có tiền trả lại, không còn cách nào khác Trương Lam đành phải tùy tay lấy một tờ xỏ sổ. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời Trương Lam mua xỏ sổ. Người khác mua vé số thì mong chờ trúng giải này giải nọ nhưng hắn khi mua vé số thì chỉ cảm thấy bất đắc dĩ mà thôi.

Thế nhưng có lẽ thuyết “cờ bạc đãi tay mới” lại rơi trúng hoàn cảnh Trương Lam. Buổi tối khi xem xong tin tức trong lúc vô tình Trương Lam liếc nhìn dãy số trên bảng kết quả xổ số cảm thấy khá là quen mắt, à không phải quen mà là cực kỳ quen mắt, nếu như hắn nhớ không lầm thì đây chính là dãy số mà hắn mua thì phải. Trương Lam không thể tin được dụi mắt rồi cẩn thận lôi tờ vé số ra. Quả nhiên đúng là như vậy, đúng là tờ vé số mà hắn mua hồi chiều.

Hạnh phúc thật lớn từ trên trời rơi xuống đập vào đầu khiến Trương Lam ngất ngây. 500 vạn, sau khi trừ 100 vạn tiền thuế thu nhập thì còn lại 400 vạn. Mình có thể mua một căn hộ rộng rãi để kết hôn, rồi cuộc thì bạn gái cũng không phải chịu ảm ức nữa. Sau đó lại mua một chiếc ô tô nhỏ hơn mười vạn. Sau khi cưới vợ xong thì mình còn khoảng chừng 300 vạn. 300 vạn này mình chỉ cần gửi trong ngân hàng, tiền lãi hàng năm cũng được khoảng 10 vạn.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Trương Lam quyết định đi lĩnh tiền, hắn chưa muốn báo với bạn gái hắn mà chờ lúc lấy được tiền sẽ cho bạn gái một niềm vui lớn. Trên đường đi Trương Lam cảm giác như mình đang bay bổng trên chín tầng mây.

Ần, khoan đã, không phải cảm giác mà đúng là mình đang bay thật ??? Chuyện này là thế nào ??? Trương Lam không hiểu hắn đang mơ hay thật nữa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như Trương Lam nghe thấy có người hô to.

- Trời ạ! Xảy ra tai nạn rồi, nhanh gọi xe cứu thương!

Thì ra là tai nạn sao? Là mình bị đâm sao?

Vừa mới nghĩ như vậy, rốt cục thì Trương Lam cũng cảm thấy toàn thân đều đau đớn, không có chỗ nào không đau. Con đau kịch liệt gần như đã xâm nhập vào trong linh hồn. Trương Lam không hiểu tại sao hắn lại có thể tỉnh táo để cảm nhận tất cả mọi việc như vậy. Lúc này hắn mới nghĩ đến tình cảnh của mình: không lẽ đây là “tột cùng sự vui sướng là sự đau khổ” trong truyền thuyết sao???

Không biết qua bao lâu, rốt cục thì Trương Lam cũng tỉnh lại, xoa nhẹ đôi mí mắt hơi sưng lên vì mình ngủ quá nhiều. Hoạt động gân cốt toàn thân một lượt. Xương cốt toàn thân vang lên tiếng rắc rắc.

Đánh giá bốn phía xung quanh một chút. Chính mình đang ở trong một cung điện, nhìn kiến trúc xanh vàng rực rỡ xung quanh, hắn có thể phát hiện ra dấu hiệu của khoa học kỹ thuật tương đối cao trong đó. Trương Lam dừng việc thư giãn gân cốt lại mà sững sờ.

Đây là chỗ nào? Không phải là mình đã bị xe đụng sao, hiện tại hẳn là ở bệnh viện mới đúng.

- Nơi này là Địa Ngục.

Phía sau vang lên một giọng nói ngọt ngào, Trương Lam hoảng sợ quay đầu nhìn lại. Một tiểu Loli tóc vàng mắt xanh cực kỳ xinh đẹp đang đứng ở phía sau. Cái đầu nhỏ đáng yêu ngẩng lên nhìn hắn.

- Nhóc như vậy sẽ dọa chết người đấy. Mẹ của nhóc không có dạy nhóc là không nên xuất hiện ở phía sau người khác không một tiếng động sao?

Trương Lam tò mò nói.

Tiểu Loli cắn móng tay, nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cuộc mới xác định.

- Không có ai, mẹ em không có nói với em.

- Ồ, tại sao nhóc lại ở chỗ này? Người lớn của nhóc đâu?

Trương Lam không chút để ý, hỏi.

- Nơi này là chỗ nào?

- Chỗ này chính là trong nhà của em.

Tiểu Loli thật thà trả lời.

- Nơi này là Địa Ngục, rất lâu rồi em không có gặp mẹ.

Nói xong trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện một tia âm đạm.

- Ồ, nhóc không ở cùng với mẹ sao?

Lòng đồng cảm của Trương Lam nổi lên.

- Nhưng mà nói dối cũng không phải là đứa trẻ ngoan đâu. Nơi này đẹp như vậy sao có thể là địa ngục được. Tên của nhóc là gì?

Trương Lam lại bắt đầu liên tưởng cái miệng theo thói quen. Thật là cảm thú, ngay cả tiểu Loli nhỏ như vậy cũng không buông tha.

- Em không có nói dối.

Tiểu Loli rất âm ỉ, đôi mắt to xinh đẹp đã tràn đầy nước mắt.

- Tên của em là Khải Lạc Bối La Tư.

Khải Lạc Bối La Tư? Trương Lam có chút nghi hoặc. Cái tên này nghe thật quen tai, nhưng sao lại không nhớ ra nổi? Có phải là chính mình đã gặp ở đâu rồi? Trong lúc lơ đãng, hắn thấy ở phía sau lưng tiểu Loli nhẹ nhàng lay động cái đuôi đấy. Trương Lam đột nhiên cảm giác một cổ hơi lạnh chạy dọc theo cột sống lên đến óc, cả người giật mình một cái, rốt cuộc cũng nhớ ra.

- Khải Lạc Bối La Tư? Em là Tam Đầu Khuyển ở Địa Ngục? Nơi này là Địa Ngục thật sao?

- Đúng vậy.

Tiểu Loli rất cao hứng.

- Anh cũng biết em là ai. Em thật sự không có nói dối, nơi này thật sự là Địa Ngục. Bây giờ anh đã tin tưởng đây là nhà của em chưa?

- Đợi một chút, em để anh yên tĩnh một lát.

Trương Lam khoát tay, bảo tiểu Loli kia dừng lại.

- Anh suy nghĩ một lát.

Chính mình bị xe đụng phải, rồi được đưa đến bệnh viện. Hiện tại xem ra chính mình đã gặp bất hạnh rồi, vậy đây đích thật là Địa Ngục sao? Không phải Địa Ngục là nơi quý khí dày đặc sao? Làm sao lại có bộ dạng như thế này.

- Anh, anh có thể nói chuyện với em được không. Đã rất lâu rồi em không có nói chuyện với ai. Em sống ở đây có một mình, cô đơn lắm.

Tiểu Loli nắm lấy ống tay áo Trương Lam như là sợ hắn chạy trốn vậy.

- Được, trước tiên em cứ buông áo anh ra đã.

Trương Lam dự dồ. Đây chính là Tam Đầu Khuyển nổi tiếng là hung tàn của Địa Ngục sao? Nhìn như thế nào cũng thấy giống cô bé hàng xóm phiền phức hơn. Chênh lệch quá xa so với truyền thuyết khiến cho người ta không thể tiếp thụ được.

- Anh ở trong này với em, nhưng em phải trả lời mấy vấn đề của anh trước được không?

- Ừ, anh khỏi đi, nhất định Khải Lạc Bối La Tư sẽ thành thật trả lời anh.

Tiểu Loli túm ống tay áo của Trương Lam, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, giống như sợ hắn chạy mất vậy.

- Vấn đề thứ nhất, không phải em thuộc Địa Ngục phương tây sao? Làm sao lại đến Địa Ngục phương đông chỗ anh?

- Năm đó Diêm La Vương phương đông của các anh và Minh Vương Hades của phương tây bọn em đánh bài. Minh vương bệ hạ đã thua nên em phải đến phương đông.

Nói đến chuyện cũ năm đó, vẻ mặt của Khải Lạc Bối La Tư ngưng ngừng. Nhưng mà lời nói cũng đủ dọa người, không ngờ là do đánh bạc thắng mà tới.

Ách.

Trương Lam cảm thấy đầu của mình lại bắt đầu đau. Đây không phải là hơi có chút thái quá sao?

Sắp xếp lại suy nghĩ một chút.

- Vấn đề thứ hai, em ở nơi này làm cái gì?

- Em ở đây tiếp nhận linh hồn, căn cứ vào việc làm tốt xấu của bọn họ khi còn sống mà phân biệt đưa đến Thiên giới phương đông để đầu thai chuyển sang kiếp khác, hoặc là đưa đến mười tám tầng Địa Ngục để chịu giày vò.

Tiểu Loli nhu thuận trả lời.

- Ách, vậy anh được đi đến nơi nào?

Sự tình liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, cứ nên hỏi rõ ràng thì tốt hơn.

- Em không muốn anh đi, anh ở lại giúp em được không?

Tiểu Loli nắm chặt cánh tay Trương Lam, đôi mắt to ngập nước lại bắt đầu tuôn đại hồng thủy.

- Việc này, có được chỗ tốt nào không?

Đầu của Trương Lam lại càng đau. Ở cùng một chỗ với tiểu Loli này? Ai có thể nói cho mình biết, có khi nào nàng hứng lên liền một ngụm nuốt chính mình vào bụng không?

- Anh, em cho anh thứ này.

Tiểu Loli chứng kiến Trương Lam có chút dao động, vội vàng lục lọi đồng hồ của mình, vẻ mặt đầm đìa đáng yêu.

- Nhìn xem, đây chính là dị năng châu mà em mang theo từ phương tây đến đây. Em đưa cho anh, anh không đi được không?

Trương Lam tiếp nhận viên châu. Một viên trân châu rất đẹp, toàn thân đen tuyền. Có thể cảm nhận thấy ở bên trong viên châu này có bao hàm một cổ năng lượng khổng lồ không biết tên. Trương Lam đưa tay vuốt vuốt.

- Khải Lạc Bối La Tư.

Trương Lam hỏi.

- Hạt Châu này có tác dụng gì? Vì sao mà em lại muốn anh ở đây với em? Nơi này có rất nhiều linh hồn, em có thể để bọn hắn ở cùng mà.

- Hạt châu này có thể triệu hoán ký ức cùng ba đại dị năng, có hạt châu này là có được ba loại năng lực.

Tiểu Loli vịn vẹo cái eo nhỏ đáng yêu.

- Em không cần bọn họ giúp em, linh hồn của bọn họ thật khó ngủ, chúng khiến bọn họ em đã cảm thấy ghê tởm, làm sao có thể để bọn họ theo giúp em được. Trên người anh có một loại hơi thở quen thuộc. Khải Lạc Bối La Tư thích ở cùng một chỗ với anh.

- Ồ.

Trương Lam vừa muốn nói gì, liền nghe thấy tiếng bước chân, liền quay đầu lại nhìn. Bên cạnh có hai người mặc đồ tây đen, cà vạt đen, giày đen, đeo kính râm đi tới.

- Tiểu thư Khải Lạc Bối La Tư.

Một người đàn ông mở miệng.

- Diêm Vương phán quyết người này phải đi đầu thai sang kiếp khác. Chúng tôi phải dẫn hắn đi đến kiếp tri.

- Ồ.

Tiểu Loli chu cái mỏ, vẻ mặt mất hứng.

- Đi thôi đi thôi, đám người các người, thật vất vả ta mới gặp được một người ta thích, không thể để hắn nói chuyện với ta nhiều một chút sao?

- Chúng tôi đi đây.

Người đàn ông mặc đồ đen gật đầu.

- Cút đi.

Tiểu Loli khoát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn, chờ khi ba người đã đi xa, tiểu Loli cười trộm.

- Đưa triệu hoán châu cho tên gia hỏa nhìn thuận mắt kia, đại khái qua một hai chục năm ngắn ngủi, tên kia liền có thể thi triển dị năng triệu hồi. Đến lúc đó là có thể đến nhân gian chơi đùa, thật hoài niệm mỹ thực nhân gian.

Vừa nói xong thì nước miếng cũng theo khóe miệng chảy xuống.

- A! đã quên mất việc cho anh ấy uống canh Mạnh Bà, phải làm sao bây giờ?

Đào mắt suy nghĩ một chút.

- Dù sao cũng không có ai, à không phải nói là quý.

Tiểu Loli nhìn ngó xung quanh.

- Dù sao cũng không có ai nhìn thấy, không sao?

Bên cạnh kiếp tri, một người đàn ông hỏi một người đàn ông khác.

- Nguru đầu ca, Khải Lạc Bối La Tư có cho người kia uống canh Mạnh bà không?

- Hình như là đã uống rồi, ta cũng không rõ lắm.

Người đàn ông kia trả lời.

- Quên đi, mặc kệ nhiều thứ như vậy, cứ cho hắn đầu thai đi thôi Mã Diện lão đệ.

Nói xong hắn liền lấy ra một chiếc máy tính nhỏ, đưa số liệu vào, xác định tọa độ. Người đàn ông tên là Mã Diện kia liền hung hăng đạp một cước vào mông Trương Lam.

- Tiểu tử, đi xuống cho ta.

Trương Lam há mồm kêu thảm thiết.

- Trời ơi, tôi còn chưa uống canh Mạnh Bà đâu.

Àn?

Hai người sừng sốt, đôi tay của người đàn ông tên là Nguru Đầu kia run rẩy. Chiếc máy tính ở trên tay kêu lên chói tai.

- Xảy ra chuyện gì?

Mã Diện hỏi.

- Số liệu xuất hiện sai lầm, người này sẽ trọng sinh mang theo trí nhớ.

Ngưu Đầu khổ sở trả lời.

- Sao lại như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?

Mã Diện lại hỏi.

- Lỗi hỏng Windows chết tiệt.

Ngưu Đầu thống khổ túm tóc của mình.

- Từ khi Địa Ngục được kết nối, dùng hệ điều hành Windows để làm việc tới nay, loại tình huống này đã xuất hiện rất nhiều lần.

- Microsoft chết tiệt, Bill Gates chết tiệt!

Đầu trâu mặt ngựa đồng thời mắng.

Ngưu Đầu nhìn nhìn bốn phía.

- Quên đi, lần này dù sao cũng không có con quỷ nào thấy, cũng đừng có bẩm báo cho Diêm Vương, như vậy sẽ không có ai biết.

- Được, cứ làm như thế.

Mã Diện gật gật đầu.

Ấm áp, cực kỳ ấm áp, đây chính là cảm giác hiện tại của Trương Lam, bộ dạng cả người uể oải, ngay cả cử động cũng không muốn. Bây giờ là ở nơi nào đây? Vừa rồi giống như là đã mơ một giấc mộng kỳ quái, mơ thấy mình ở làm ở một cái công ty hạng bét nào đó. Chính mình hình như còn bị xe đụng phải. Đầu óc hỗn loạn, làm sao lại lại có thể như vậy, là vì đang ở trong bệnh viện sao? Hình như có mùi nước khử trùng của bệnh viện. Thật là ấm áp, muốn ngủ một giấc.

Không biết qua bao lâu, một cỗ hấp lực cường đại chợt xuất hiện, Trương Lam thực buồn bực, cái này là sao đây. Bị xe đụng còn chưa tính, lại còn bị gió lốc cuốn đi sao, ta đã trêu chọc ai chứ?

Thật là sáng, Trương Lam không kịp được mà giơ tay lên che mắt. “Ba” một tiếng, không biết là ai hung hăng vỗ lên mông Trương Lam một cái. Trương Lam tức giận.

Là ai làm vậy, muốn ức hiếp người khác cũng không thể trắng trợn như vậy, trên đời này ngoại trừ cha mẹ ra thì còn chưa ai dám đánh vào mông của ta đâu. Hắn liền hô to một tiếng.

Oa oa oa... Một tràng tiếng khóc của trẻ con truyền vào trong tai của hắn.

Ách, đây là có chuyện gì?

Trương Lam sững sốt, tiếng khóc im bất lại. Suy nghĩ lại liền cảm thấy không đúng, hình như có chỗ nào không đúng. Nhìn xung quanh một chút, đúng rồi đây đúng là bệnh viện. Tuy rằng cái bệnh viện này có chút cũ nát. Nhưng mà mùi nước khử trùng bay ở trong không khí cũng đã chứng minh đây chính là bệnh viện. Nhưng mà mấy người vây ở bên cạnh mình là ai, làm sao lại quen như vậy? Làm sao lại cao lớn như vậy? Tiếp tục nhìn xung quanh, trên giường có một người phụ nữ đang nằm, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua cả người vô lực, nhưng mà vì sao mà nàng lại cười đến rất vui vẻ? Bốn phía truyền đến thanh âm chúc mừng.

- Chúc mừng, là một đứa con trai.

- Mọi người nhìn xem, đây chính là cháu ngoại của ta.

- Tiểu tử này khóc vang dội như vậy, tương lai khẳng định có tiền đồ.

Trương Lam còn chưa kịp có phản ứng, hơi giật mình một cái liền bị người ta túm đi, đúng vậy chính là túm lấy mang đi, hung hăng hôn một cái.

- Ha ha, đây là con trai của ta!

- Cẩn thận một chút, đừng làm nó sợ.

Thanh âm oán trách của người đàn bà nằm trên giường vang lên.

- Ủ?

Bản năng của Trương Lam cảm thấy không tốt lắm, hắn muốn phát tay để biểu lộ sự hiện hữu của mình, nhưng mà vừa giơ tay lên thì liền ngừng lại. Hắn chăm chú nhìn chăm chăm vào cánh tay của mình, có chút khóc không ra nước mắt.

Đây là cánh tay của mình sao, đây rõ ràng chính là một cánh tay trẻ con. Chẳng lẽ thật sự mình đã trọng sinh sao? Chuyện tình trong mộng cũng không

phải là do mình nằm mơ?

- Oa oa oa.

Một tràng tiếng trẻ con khóc nỉ non truyền ra vang dội từ trong bệnh viện.

Đứa bé nhà Trương gia rất ngoan, chưa bao giờ quấy khóc. Toàn bộ người dân trong thôn đều biết. Đói khát hay muốn đi nhà cầu liền hừ hừ hai tiếng tượng trưng. Chưa bao giờ quấy người lớn, khiến cho những người mẹ đang nuôi con trong thôn không ngừng hâm mộ.

Hiện tại Trương Lam đã có thể khẳng định chắc chắn, quả thực là chính mình đã trọng sinh. May mắn chính là mình không có trở thành con người khác. Cha vẫn là cha hắn, mẹ vẫn là mẹ của hắn, không có xuất hiện sai lầm nào. Đó chính là một chuyện cực kỳ tốt.

Nếu trọng sinh, như vậy thì mình đã có thể lên kế hoạch cho con đường sau này của mình được rồi. Chính mình trước kia chỉ là một kẻ vô tích sự, đến bây giờ phải sử dụng những kiến thức từ kiếp trước để hoàn thành tất cả những tiếc nuối mà kiếp trước mình chưa làm được. Như vậy, bây giờ có một sự thật vô cùng nghiêm trọng đang đặt ở trước mắt. Làm sao mới có thể không bị trở thành quái thai trong mắt người khác. Đó chính là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, ở đầu thập niên 80, nếu như đứa trẻ chưa biết đi đã mở miệng nói chuyện là sẽ phải chịu kết cục bị chìm chết trong chum nước. Trương Lam cảm thấy cho dù hắn sống hai kiếp cũng vẫn không đủ, nên tự nhiên sẽ không mạo hiểm khiến mình chết ở trong chum nước.

Trước tiên cần cẩn thận đánh giá điều kiện tự nhiên ở xung quanh nhà mình một chút. Chỉ có hoa quả là nhiều, những cái khác đều không có gì. Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, loại đá cẩm thạch của huyện mình chính là thứ nổi tiếng cả nước. Đây có thể là một cái phương hướng không tệ để sau này phát triển. Nhưng mà tiền vốn thì lấy từ đâu ra đây, nhà mình cũng không có giàu có, không có tiền gửi ngân hàng, chỉ là một gia đình nông dân rất bình thường mà thôi.

Trương Lam buồn bực gãi gãi đầu, lấy đầu ra tiền vốn để bắt đầu bây giờ. Nhất định phải sớm giải quyết được vấn đề này. Quanh nhà mình, ngoại trừ núi ra thì cũng chỉ có núi, đương nhiên cũng có thủy. Là một vùng hoạt động giải phóng trước kia, hoàn cảnh tự nhiên cũng không tệ lắm. Bên trên trán của mình có một khu rừng rậm, hoàn cảnh tự nhiên cực kỳ tốt. Không khí tươi mát. Ở trong trí nhớ từ kiếp trước của Trương Lam, ở trước nhà của hắn có một con sông nhỏ, nước trong suốt trông thấy đáy. Tận đến thế kỉ 21 cũng không có bị ô nhiễm. Nước sông được núi rừng thanh lọc, bên trong rất giàu các loại khoáng chất, chất nước trong mát, ngọt lành ngon miệng. Tùy tiện uống một ngụm nước ở trong sông còn ngon hơn nhiều so với nước giếng. So với cái gọi là nước khoáng tinh khiết sau này còn ngon hơn nhiều. Sở dĩ dòng sông không bị ô nhiễm là bởi vì nó chảy từ trong núi ra, muốn ô nhiễm cũng không phải là chuyện dễ.

Miên man suy nghĩ cả nửa ngày, cũng vẫn không biết lấy đâu ra tiền vốn. Cánh tay vô ý quơ vào giỏ hoa quả. Hoa quả sao? Trương Lam mạnh mẽ sừng sốt. Chính mình đang trông coi một cái chậu châu báu lớn lại còn nghĩ muốn đi xin ăn! Khi hắn còn đang học trung học, có một người bạn học nhà ở trong thị trấn. Hắn đã từng cùng với người bạn kia đi vào trong thị trấn chơi, chính mình đã thấy sản lượng của các loại lê trên đó có thể đạt tới bốn triệu ki-lô-gam, cũng chính là bốn trăm vạn tấn. Còn chưa nói đến các loại táo, đào, sơn tra cũng không thấp hơn lê vàng bao nhiêu. Chỉ có mấy loại nho, mận hay dẻ thì hơi thấp hơn một chút. Chính mình thật sự là một tên đầu heo mà! Rốt cục hắn có thể xác định được một chuyện. Heo thực sự là rất ngu ngốc.

Bởi vì bây giờ không có phương tiện giao thông, rất nhiều hoa quả không vận chuyển đi được đều để ở chỗ này. Trong kiếp trước, hắn luôn thấy rất đau lòng, cảm thấy thật là đáng tiếc. Người quê mình khổ khổ sở sở lao động cả năm, nhưng đến lúc thu hoạch thì đành phải để thối như vậy, phung phí của trời đất. Rất nhiều người già nhìn thấy mà đau lòng chảy lệ.

Hoa quả, làm sao bây giờ đây, chính mình đi buôn sao? Đều là người ở quê, nhà ai cũng đều có thì đương nhiên không thể bán được ở đây. Nếu có thể mang đến một số vùng khác có lẽ sẽ có thể bán được cho bọn họ. Nếu như có thể thì liền xây dựng một cái công ty vận chuyển hoa quả. Đem hoa quả ở quê nhà mình vận chuyển đến các vùng xa xôi khác. Ừ, còn có thể tiến hành chế biến hoa quả, làm thành hoa quả dầm. Còn có thể chế biến thành nước trái cây. Người ta có tiền liền có thể xây dựng thành nước trái cây “Vui Nghi”, chính mình sao lại không được?

Tốt lắm, vấn đề lớn nhất cần phải giải quyết bây giờ chính là vấn đề phí vận chuyển. Trương Lam có chút mặt co mảy cá, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhú lại. Trương Lam đang chăm chú suy nghĩ, di hắn đi qua nhìn thấy.

- Chị à, nhìn con của chị kia, mới có một tuổi mà đã bắt đầu suy nghĩ chuyện gì, chẳng lẽ chị sinh ra một thần đồng?

Thần đồng? Trương Lam lặng đi một chút. Đúng vậy nếu như mình khiến cho cha mẹ nghĩ rằng mình là một thần đồng, như vậy thì mọi chuyện cũng dễ làm hơn nhiều. Không cần lo lắng nguy cơ bị chết đuối.

Về phần phí vận chuyển vừa rồi, nhớ rõ cha có một người bạn đang làm ở trong ngân hàng. Lúc ấy còn từng tới nhà động viên đến ngân hàng vay tiền. Chuyện đó Trương Lam vẫn còn nhớ rất rõ, ha chuyện tốt như vậy đương nhiên là không thể lãng phí. Nếu không đủ thì có thể mượn thêm chút ít từ người thân và bạn bè. Tốt lắm, hiện tại vấn đề đã được giải quyết hoàn mỹ, tâm tình tương đối thoải mái. Hắn há cái miệng lớn ra, à không là cái miệng nhỏ, khí vận đan điền, hô to một tiếng.

Oa oa oa...

Bà đi hốt ha hốt hoảng ôm lấy Trương Lam. Hướng về bên trong kêu lên.

- Chị, nhanh cho cháu bú đi, nó đang đói bụng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Dị năng

Đã là tháng bảy rồi, Trương Lam cũng đã được năm tháng tuổi rồi, thanh danh thiên tài cũng đã bắt đầu truyền đi khắp toàn bộ thôn, dần dần đã truyền đi khắp thị trấn rồi. Không tin sao? Không có biện pháp, ai đã gặp qua đứa trẻ được bốn tháng tuổi đã mở miệng nói chuyện chưa, tuy rằng răng chưa mọc nhiều nên không thể nói rõ ràng được. Ai đã gặp qua đứa trẻ nào mới năm tháng tuổi mà đã thất tha thất thêu vừa té ngã vừa chập chững đi chưa? Được rồi, tuy rằng người có thể không tin nhưng mà nó đã biết được hơn một trăm chữ Hán, đây không phải là thiên tài thì là cái gì?

Vì thế ở trong thôn xuất hiện một hiện tượng quái dị, hễ mẹ của Trương Lam bế hắn ra khỏi cửa thì bất kỳ bà mẹ đang nuôi con nào cũng đều sẽ cho hắn bú. Bởi vì chuyện này mà Trương Lam đã có rất nhiều vú em.

Hiện tại Trương Lam đang nằm ở dưới bóng cây trong sân, trên mặt đất có rải một cái chiếu để phòng ngừa cảm lạnh. Bên cạnh là một thiếu nữ đang cho hắn bú, nàng căn bản là mặc kệ việc nếu đáng người tuyệt vời của mình bị người khác nhìn thấy sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt.

Trọng sinh đã được năm tháng, hắn đã dần dần tiếp nhận sự việc này là thật. Như vậy thì trí nhớ trong khoảng khắc ở kiếp trước kia là thật hay giả đây? Chính mình sẽ thật sự có dị năng chứ, nếu quả thực đúng như vậy, vậy thì mình gặp may mắn lớn rồi, còn lớn hơn đã đồng ý chớ ở kiếp trước. Thế nào mới có thể chứng minh bản thân mình đã có dị năng đây? Đôi con người đen lũng lểng vô thần nhìn những tia nắng mặt trời xuyên qua tán cây hình thành những dải sáng năm màu sắc sỡ.

Hắn vô ý thức nhét đầu ngón tay út trắng mịn đáng yêu vào trong miệng mà mút, trong cái đầu nhỏ tràn đầy mệt mỏi.

Có, tinh thần Trương Lam rung lên. Không phải là có ba dị năng sao nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, còn cả những chi tiết nhỏ mà trước kia không có chú ý cũng nhớ lại rõ ràng. Đây chính là chứng cứ tốt nhất để chứng minh sự khác thường của mình.

Như vậy, liền bắt đầu từ khi con nhỏ đi, cố gắng nhớ lại mọi chuyện, từ nhỏ đến lớn, ngay cả những chuyện mỗi lần cãi nhau trước kia cũng đều nghĩ tới. Kiếp trước Trương Lam học kém nhất chính là tiếng Anh, trong trí nhớ của hắn, những lần thi đỗ tiếng Anh chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bây giờ những từ ngữ tiếng Anh đơn giản từ kiếp trước hắn vẫn còn nhớ rành mạch. Trương Lam toét miệng cười một trận.

Oa ha hahaha, sau này rốt cuộc không phải vì chuyện học thuộc từ mới tiếng Anh mà thống khổ. Nhớ tới lúc ấy giấc mơ phát tài của chính mình là mua xổ số trúng năm trăm vạn. Vì thế lúc ấy đã chú ý rất nhiều dãy số trúng thưởng lúc ấy. Không nghĩ tới bây giờ cũng đều nhớ rõ ràng rành mạch. Oa ha ha ha, lần này thì phát tài lớn rồi. Đây chẳng phải là cho dù mình không làm cái gì thì cũng vẫn có tiền sao. Đến lúc đó có gì không thuận lợi thì liền mua xổ số. Ngày nào cũng mua, mỗi lần mua đều trúng được 500 vạn, mua cho công ty xổ số ôm đầu khóc thét, cũng không dám... Mở cửa nữa! Thật vĩ đại ta sẽ vĩnh viễn nhớ rõ lời dạy của người, sau khi trọng sinh, đi khắp thiên hạ cũng không phải sợ!

Như vậy thì thân thể làm sao đây? Cái này còn phải lo lắng sao, ai đã gặp qua đứa trẻ nào mới năm tháng mà đã có thể đi được chưa? Không có năng lực thân thể xuất sắc thì làm sao có thể làm được? Cái này thật có ý tứ, sau này đi đánh nhau thì cũng không cần phải sợ.

Đã có ưu thế như vậy, nếu không lợi dụng một chút thì thật là đứa ngốc. Nhớ lại một chút, hình như xung quanh cũng không nghe nói qua có cao thủ võ lâm gì đó? Trương Lam buồn bực một trận. Là tại vì sao, vì sao mà người khác trọng sinh liền có cả đàn mỹ nữ xung quanh, trực tiếp chiếm thân thể của một tên gia hỏa nào đó có gia thế hiển hách, không cần phải làm một đứa trẻ mà chiếm luôn thân thể hắn. Mỹ nữ, cao thủ đều không ngừng vọt tới, nếu không thì chính là không ngừng gặp kỳ ngộ. Nhìn thấy nhân tài có vương khí tỏa ra từ tám hướng thì mọi người liền khua tay, đông đảo mỹ nữ ôm đùi than khóc, nếu chàng không đưa thiệp theo thiệp sẽ tự tổn thương mình. Chính mình trọng sinh không ngờ lại trở thành một đứa trẻ? Điều này thì cũng thôi, dù sao thì vẫn được là chính mình, sai lầm này có thể tha thứ. Nhưng mà làm cho hắn khó chịu chính là, xung quanh chính mình làm sao lại không có một người nào là cao thủ võ lâm?

Được rồi được rồi, oán hận ai cũng vô dụng. Trong ấn tượng của hắn thì cao thủ chính là ông nội. Bây giờ trong vườn của lão gia tử còn có hai cái tạ đá nặng bảy mươi cân. Lão gia tử nhân rồi không có việc gì lại cầm hai cái tạ đá múa vù vù. Tuy rằng thoát nhìn rất có khí thế, gà vịt chó mèo ở trong sân đều bị đuổi đến gà bay chó chạy, lợn rông chó sủa. Nhưng mà chẳng giống như trong sách võ thuật, đều chỉ là những chiêu dân dã mà thôi. Ừ mặc dù là chiêu thức dân dã nhưng đều là những chiêu đã được tổng kết kinh nghiệm từ trên chiến trường. Đến khi mình lớn hơn, có thể theo lão gia tử học một ít.

Trong kiếp trước hắn cũng đã từng tò mò tìm tòi học qua Quân Thể Quyền. Quân Thể Quyền rất tốt, đều là một kích chế địch, lực sát thương thật lớn giống như là một con trâu điên vậy. Chuyên tấn công vào các yếu huyệt và những chỗ bạc nhược trên cơ thể người. Chỉ cần đánh trúng sẽ không dễ chịu gì. Lúc ấy chính mình chỉ luyện có hai ngày rồi ném đi không luyện nữa. Hiện tại có thời gian, đồ tốt như vậy nhất định phải tu luyện thật tốt.

A? Còn nữa, cái kia là ai đã nói nhỉ? Võ công trong thiên thiên hạ chỉ có nhanh là không thể phá? Hình như là kim đại sư? Ta thật sự là heo mà, xem ra làm trẻ con lâu quá lên quen rồi. Loại vấn đề có tính thường thức này mà đến tận bây giờ mới nghĩ ra. Ừ, tốc độ, đây chính là điểm thứ nhất, ngoại trừ tốc độ ra còn cần có lực lượng mạnh mẽ, nếu không người đánh đối phương mười quyền đối phương cũng không có việc gì, đối phương vừa đánh người một quyền người đã không chịu được rồi, như vậy thì rất thê thảm. Biện pháp rèn luyện khí lực có rất nhiều, có thể chạy bộ, hít xà, chống đẩy, đánh bao cát thì thôi đi. Nghe nói thường xuyên đánh bao cát, khi quá năm mươi tuổi sẽ không dùng tay được, biểu hiện điển hình chính là tay không ngừng run rẩy, dùng đũa cũng không gấp được, cầm bát cũng không nổi. Điều này khiến hắn sợ run cả người, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ, những chuyện ảnh hưởng không tốt đến thân thể hắn kiên quyết không làm! Bây giờ đã có quyết định, sau khi hắn được một tuổi sẽ bắt đầu rèn luyện thân thể.

Àn, mấu chốt là có thể triệu hồi được hay không, trong lòng Trương Lam tò mò, nếu không trước tiên cứ triệu hồi về một lần nhìn xem? Ách hay là thôi đi, tưởng tượng đến tình cảnh mình bị người ta nhìn như quái vật, tiểu tử kia không tự chủ được mà sợ run cả người. Loại khả năng nghịch thiên này vẫn

nên chờ đến khi mình lớn hơn một chút rồi nói sau.

Nhưng mà đâu phải triệu hồi ai cũng tốt đâu, Trương Lam nghĩ thầm.

Tuy rằng hiện tại không thể triệu hồi, nhưng mà không có nghĩa là hiện tại không thể suy nghĩ. Quái vật là không thể triệu hồi ra, nếu không thì mình cũng bị xem như một con quái vật. Triệu hồi một chiếc phi thuyền ngoài hành tinh thì sao? Àch, ý tưởng tốt lắm, nhưng mà giống như siêu trọng, hình như là không được lớn hơn mười tấn. Không biết là Transformers có được không? Khi cần là có thể triệu hồi ra thì tốt rồi có thể có xe miễn phí, vĩnh viễn cũng không cần phải thuê bảo vệ và mua ô tô. Chỗ tốt lớn nhất của nó chính là có thể biến ảo ra ô tô. Đến lúc đó mặc kệ là Mercedes-Benz, BMW, Ferrari hay là Lamborghini cũng đều có thể biến ra được. Đến khi đó muốn có xe thể thao thì có xe thể thao, muốn xe có rèm che liền có xe rèm che, muốn SUV liền có SUV. Oa ha ha thật là thích. Điều này đối với một tên mê xe điên cuồng mà nói thì là một hấp dẫn thật lớn! Chỉ cần có nó trong tay, tất cả các loại xem trong thiên hạ ta đều có trong tay.

Có thứ đó cũng không rồi, nếu không thì UY Chấn Thiên cũng rất tốt, máy bay tàng hình cũng không tồi. Sau này nếu đi đến nơi nào thì chỗ tốt lớn nhất chính là vĩnh viễn không cần lo lắng có tai nạn máy bay phát sinh, không phải tốn nhiên liệu. Đến lúc đó mặc kệ là F-14 hay là F18 của Mỹ, toàn bộ đều cho bọn hắn ở phía sau hít khói. Sau này muốn đi đến Mỹ cũng không cần lo lắng thủ tục, thật thích! Chính là không biết có thể ẩn hình hay không, nếu mà có thể ẩn hình vậy thì càng thoải mái. Đến lúc đó đi đến nước Mỹ trộm phi cơ chở về bán cho quốc gia cũng được, mua bán không mất vốn chính là việc là tuyệt nhất.

Nếu là Terminator thì sao? Oa Terminator lạnh lùng, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến cho người ta máu huyết sôi sục không thể kiềm chế được: T-100 lãnh khốc, T-1000 thay đổi thất thường, T-X có công nghệ cao hoàn mỹ với vũ lực cuối cùng. Quả thực chỉ cần là đàn ông thì giấc mộng của hắn chính là giết người phóng hỏa, ồ không, là đánh nhau, đánh nhau bằng vũ khí hiện đại! Nếu như không có bạn gái, trong lúc tham gia bữa tiệc còn có thể để bọn họ biến thành bạn gái. Nhìn bọn sắc lang trong phòng lưu lại trên mặt đất một đồng nước miếng, để cho bọn hắn hăm mộ mà chết. Cũng không biết nếu như bọn hắn biết được những mỹ nữ thiên kiều quốc sắc cực kỳ xinh đẹp kia là một người máy thì biểu tình của bọn họ sẽ như thế nào. Trương Lam tà ác nghĩ.

Trương Lam đang lâm vào ý nghĩ YY về một tương lai hết sức tốt đẹp không thể tự thoát ra được. Nước miếng theo ngón tay chảy xuống mặt đất chết đuối một đám kiến lớn mà hắn còn không biết. Chỉ còn lại những con kiến vô tội đang gào rít ở đó "Con mẹ nó, là ai trêu chọc chúng ta!"

Lau sạch nước miếng dính ở khóe miệng, Trương Lam quyết định từ giờ trở đi sẽ rèn luyện thân thể. Trước hết cứ luyện tập một chiêu vừa mới nghĩ ra đã. Vì thế trên đầu hắn xuất hiện một cái thân ảnh đang giương nanh múa vuốt, bên cạnh truyền đến một thanh âm.

- Cháu à, cháu đói bụng sao, đi bé cháu đi tìm mẹ để bú nha.

Trương Lam quýnh lên, mình luyện tập công phu tại sao lại bị người ta xem như là đòi ăn?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chọn đồ vật đoán tương lai

Trong nháy mắt tiểu Trương Lam của chúng ta đã tròn một tuổi. Là lúc nên tổ chức tiệc mừng một tuổi, bà ngoại của hắn rất cao hứng, ở trong trí nhớ của Trương Lam, bà ngoại chính là người hiểu rõ mình nhất. Lúc ấy nông thôn không có vật gì tốt, khi mẹ hắn sinh hắn xong vẫn còn ở cũ, bà nội của hắn cũng chưa từng tới thăm. Sau này đến khi Trương Lam lớn lên, bà nội hắn cũng chưa từng mua cho hắn bất kỳ một thứ gì.

Nhà bà ngoại hắn nuôi rất nhiều gà và dê, những ngày mẹ hắn ở cũ, đều là bà ngoại hắn sai đi mang đồ tắm bỏ đến. Cũng vì chuyện này mà mẹ hắn oán hận cha không ít. Tiếc là kiếp trước Trương Lam không hiểu gì cả, cũng không có biện pháp hòa giải. Bây giờ thì tốt rồi, đã có cơ hội.

Được rồi, dùng một câu nói để miêu tả chính là năm tháng như nước chảy, thời gian như thoi đưa. Đồng chí Trương Lam thân ái đã vượt qua mười hai tháng sau khi trọng sinh rồi. Cũng chính là bây giờ đã được một tuổi. Hôm nay chính là ngày và Trương Lam vĩ đại đến thế giới này được 365 ngày. Hôm nay trời trong nắng ấm, vân đạm phong khinh. Đối với Trương Lam thì chính là một ngày quan trọng. Các vị trưởng bối hôm nay đã cử hành một nghi lễ vĩ đại hạng nhất cho hắn. Sự tình này liên quan đến hạnh phúc trọn đời của Trương Lam. Chính là chọn đồ vật đoán tương lai.

Đúng vậy, chính là chọn đồ vật đoán tương lai. Chính là lần đầu tiên trong lịch sử hắn có thể tự quyết định hành động của mình. Giờ khắc này, cha, mẹ, ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, di cá, di hai, cậu lớn, cậu nhỏ, ba người bác và hai người chú, ba cô, toàn bộ đều có mặt, đồng thời chứng kiến thời khắc lịch sử vĩ đại nhất này. Hắn không phải chiến đấu một mình, hắn không chỉ có một mình.

Chọn cái nào thì tốt đây? Trương Lam đưa mắt quan sát đồng đồ vật đang bày ở trước mắt, thật là đau đầu, lấy bút máy sao? Hay là đồng nhân dân tệ mới tinh kia? Hay là cái súng lục đồ chơi này? Hoặc là cái xe ba bánh của trẻ con kia? Cây còn kia thì không cần rồi? Chẳng lẽ lại lấy con búp bê vải kia? Trương Lam rung mình một cái. Nhỏ như vậy mà đã muốn phụ nữ thật là có chút không thích hợp, hữu tâm vô lực!

Mọi người ở xung quanh cũng không dám thở mạnh, e sợ sẽ làm ảnh hưởng tới một khắc lịch sử này của Trương Lam. Giống như là làm ảnh hưởng thì sẽ là tội nhân thiên cổ vậy.

Trương Lam do dự cả nửa ngày, bút máy chính là đại biểu cho văn hóa, không thể không cần. Là một thành viên trong gia tộc trọng sinh vĩ đại, tầm quan trọng của văn hóa quả thực là không thể nghi ngờ. Không có văn hóa là đáng sợ nhất. Nhân dân tệ sao? Làm sao có thể không cần được. Nhân dân tệ ở trước mặt người vĩ đại, hết thảy các phái phản động đều là hổ giấy, đây là thứ không thể không cần được.

Súng lục? Thứ này cũng không thể thiếu được. Là một vĩ nhân kiệt xuất nhất trong lịch sử cận đại, Mao chủ tịch đã nói: “Báng súng tạo ra chính quyền”. Tuy rằng Trương Lam không có ý định tạo phản, nhưng mà có một cây súng phòng thân cũng thực là khiến người ta yên tâm. Có súng thì cái lưng mới có thể cứng rắn được.

Xe ba bánh của trẻ con? Là một kẻ yêu thích xe hơi, say mê đến điên cuồng. Tuy rằng kiếp trước hắn vẫn chưa từng có một chiếc ô tô của mình, xe máy cũng chỉ là một chiếc xe máy rẻ tiền, nhưng mà điều này cũng không thể ngăn cản được niềm đam mê điên cuồng của hắn đối với tốc độ và máy móc ở sâu trong nội tâm. Hơn nữa, đời này ra sức kiếm tiền là vì cái gì, chính là vì bù lại những tâm nguyện mà kiếp trước chưa hoàn thành. Đây chính là điều kiện tiên quyết không thể thiếu.

Cây côn thì sao? Trương Lam suy nghĩ một chút, nếu như không biết một chút công phu thì rất dễ bị người ta ức hiếp. Đây là điều không thể cho phép được, thân là một thành viên trong gia tộc trọng sinh vĩ đại, chính mình không đi bắt nạt người khác thì thôi, làm sao có thể cho phép người khác bắt nạt chính mình? Như vậy cũng thật mất thể diện. Từ một khắc sau khi trọng sinh, Trương Lam liền đã định ra nguyên tắc xử sự kiếp này của hắn: Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ đánh hắn ngã xuống đất để bước lên. Bình an kiếm tiền, chậm rãi mà hưởng thụ, trốn ở trong phòng mà giả trư ăn thịt cợn. Nhưng mà nếu không có lực lượng để bảo đảm vậy thì cũng rất thâm, cây côn hắn cũng muốn.

Búp bê vải sao? Phụ nữ, ngất, thành công như thế làm sao lại không có một người phụ nữ để chia ngọt sẻ bùi đây? Cái này trên căn bản là một thứ rất quan trọng, nhất định phải lấy!

Nếu một cái cũng không thể thiếu, vậy thì đều lấy hết! Vì thế ở trước mặt người thân đang trợn mắt há hốc mồm. Trương Lam đáng yêu của chúng ta liền cầm bút máy vào trong túi, miệng ngậm nhân dân tệ, trong lòng ôm con búp bê vải, một tay cầm cây côn một tay cầm khẩu súng lục đồ chơi. Nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía cái xe ba bánh, ngày ngọ cười hạnh phúc.

Các vị trưởng bối trợn tròn mắt. Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua loại tình huống này, đây là như thế nào? Ông nội Trương Lam ngây ngốc một hồi lâu, rốt cuộc mới giật mình lại ho khan một tiếng.

- Cái này, ta xem ra đây nhất định là một chuyện tốt. Đứa nhỏ này thật là thông minh, tương lai khẳng định là có học vấn cao, trở thành quan lớn.

- Là vậy sao?

Mọi người xung quanh hoài nghi.

- Nhất định rồi, các người nhìn xem, có con cái nhà ai có thể lấy nhiều đồ vật như vậy không, điều này đã thuyết minh cháu của ta rất có phúc.

Ông nội của Trương Lam an ủi mọi người đang nghi ngờ.

- Ồ.

Nếu lão gia tử đã nói vậy, vậy việc này chính là như vậy đi. Lão gia tử cũng chính là người ở trong Bát Lộ quân, đã đi theo đảng vào nam ra bắc, có kiến thức rất rộng rãi. Hiện tại quốc gia cũng vẫn phải nuôi ngài, nếu lão gia tử đã nói như vậy, vậy thì khẳng định là không sai.

Mọi người chung quanh đều rất hưng phấn, sao lại không hưng phấn chứ, lão gia tử đã nói như vậy, vậy thì chắc là không sai rồi?

Ông nội Trương Lam lôi ba của Trương Lam sang một bên.

- Ta thấy là đứa nhỏ này của người giống như là tinh tú hạ phạm vậy. Mặc dù bây giờ chính là chủ nghĩa xã hội, thời đại khoa học, không thể tin vào những chuyện ngu quỷ xà thần gì đó. Nhưng mà những gì tổ tiên đã truyền lại cũng có đạo lý của nó. Ngày mai người hãy đi dâng hương ở phần mộ tổ tiên, cảm tạ lão tổ tông một chút. Cảm tạ lão tổ tông đã phù hộ cho nhà chúng ta có được đứa con như vậy.

Về mặt cha Trương Lam hưng phấn.

- Dạ, cha cứ yên tâm, ngày mai con sẽ đi.

- Này, chị, chị đã nghe nói chưa, đứa bé của nhà Trương lão tứ kia khi chọn đồ vật đoán tương lai đã lấy hết tất cả mọi thứ đi. Chị thấy chuyện này có lạ hay không, cho tới bây giờ em cũng chưa từng nghe nói qua.

Một người con gái Giáp hỏi.

- Nghe rồi, đây là vì em không hiểu, nghe người ta nói cái này chính là thiên tinh hạ phạm. Là đại phú đại quý, xa hoa tốt số. Đáng tiếc nhà tôi chỉ có một đứa con trai, nếu có con gái chỉ cần gả cho hắn thì cả đời hưởng phúc.

Người đàn bà Ất trả lời.

- Này, đại ca, anh có nghe nói không? Đứa bé nhà Trương lão tứ kia khi chọn đồ vật đoán tương lai đã xảy ra chuyện lạ.

Một người mặc áo giáp hỏi.

- Tiểu tử, giờ cậu mới biết sao, ta thấy khi tiểu tử của Trương gia kia được sinh ra phần mộ tổ tiên nhà hắn có khói nhẹ bốc lên, xem ra tên tiểu tử của Trương gia này tương lai nhất định sẽ là một đại nhân vật. Sau này nên lôi kéo quan hệ với Trương lão tứ một chút. Nói không chừng tương lai con của hắn giàu to chúng ta cũng được hưởng lây.

- Ủ, anh nói em mới để ý.

- Chị dâu, chị đã nghe nói chưa? Khi đứa bé nhà Trương lão tứ được sinh ra, phần mộ tổ tiên có khói nhẹ.

Hai lão thái bà đi trên đường cái nhàm chán nói chuyện phiếm.

- Nay, tôi còn nghe nói khi tiểu tử của Trương gia kia sinh ra, trước bệnh viện xuất hiện thiên tượng. Đến khi tiểu tử kia được sinh ra thì nó cũng biến mất không thấy tăm hơi. Trước đó ở trong thôn cũng có một thầy bói mù đã phán trong thôn sẽ có chân long đến trái đất. Tôi thấy nhất định là tiểu tử của Trương gia.

- Hắc, vậy không phải là thôn chúng ta cũng được nhờ sao.

- Cái đó là điều tất nhiên mà.

Rối loạn, toàn bộ rối loạn. Lời đồn về tiểu tử của Trương gia càng truyền càng thái quá, các loại đồn đại cũng muôn màu muôn vẻ. Trương Lam thật cao hứng, rối loạn càng tốt, rối loạn như vậy chính là ông trời tạo điều kiện cho hắn. Sau này cũng không cần phải lo chính mình sẽ bị chết đuối. Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đều có thể đổ vạ cho hai chữ thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kế hoạch hoa quả khởi động

Đông đi xuân tới, xuân đi hạ tới.

Bây giờ là tháng bảy năm 1985, đám ve sầu trên cây còn đang cất tiếng kêu râm ran, tiểu tử Trương Lam đã được một tuổi rưỡi. Trong khi những đứa trẻ nhà người ta còn đang thất tha thất thểu tập đi thì Trương Lam đã khiến cho cả thôn tán loạn. Bởi vì những thứ hắn ăn đều là đám trứng chim tinh khiết không ô nhiễm, tuyệt đối không cần phải lo lắng sẽ sinh bệnh, cũng không cần phải lo lắng vì thiếu chất mà bị suy dinh dưỡng. Nhìn Trương Lam không giống như một đứa trẻ mới được một tuổi mà giống như một đứa trẻ ba tuổi vậy. Từ sau khi tiểu tử kia được sinh ra, cũng chưa từng bị bệnh gì, thân thể tốt đến thần kỳ. Khi vừa mới lớn được một chút thì mỗi ngày đều chạy bộ để rèn luyện thân thể. Điều này khiến cho người trong thôn đều cảm thấy kỳ lạ.

Nhà của Trương Lam rất lớn, những nhà ở nông thôn đều rất rộng rãi, mọi nhà đều có sân. Nhà Trương Lam dài ba mươi thước rộng gần bốn mươi thước. So với những cái chuồng chim câu trong thành phố bây giờ thì đây cũng được coi là một cái biệt thự. Đương nhiên, ở nông thôn mà nói thì chỉ có thể coi là bình thường, những nhà lớn hơn nhà hắn có rất nhiều. Nhà hắn có năm gian nhà ngói, ba gian tầng hầm, còn cả hai gian nhà ngang nữa. Tuyệt đối không cần phải lo không đủ dùng. Xung quanh sân nhà đều là cây, mùa hè cũng không cần lo lắng mặt trời nóng nực, có bóng râm che kín.

Trương Tông Quân, cha của Trương Lam là tiểu đội trưởng trong đội sản xuất của thôn, đồng thời cũng là kỹ sư điện trong thôn. Nhưng mà vừa mới lắp mạch điện xong, điện cung cấp còn chưa đủ, vài ngày không có điện hoặc là nửa đêm mất điện cũng đều là những chuyện rất bình thường. Mẹ hắn là Dương Chi, là một người phụ nữ rất bình thường trong nông thôn, nhưng mà rất tốt bụng, hòa thuận. Quan hệ rất tốt đối với hàng xóm láng giềng, là người nội trợ đảm đang của cha.

Trương Lam hơi giật mình ngồi trên một tảng đá ở bờ sông, chân hơi chấm xuống nước một chút. Hiện tại đã có lẽ và táo trưởng thành, có thể bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình được rồi. Nhưng mà vấn đề mấu chốt chính là nói chuyện với cha như thế nào. Chẳng lẽ cứ trực tiếp đến trước mặt cha rồi nói.

- Cha, thật ra con là người từ tương lai trọng sinh về. Cha nghe theo con chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Nghĩ đến đây Trương Lam không khỏi rung mình một cái. Đến lúc đó chưa cần biết ngài có nghe lời của mình hay không, nhưng mà phỏng chừng chính mình sẽ bị xem như bị rối loạn thần kinh. Nếu như mà không được, có lẽ mình sẽ hiển lộ cho họ thấy một chút sự bất phàm của mình, như vậy thì lực thuyết phục cũng lớn hơn.

Nghĩ đến liền làm, nếu đã quyết định, vậy thì cố gắng đi làm cho xong. Về phần các loại khó khăn có thể xảy ra hắn không hề để ý. Hắn không tin bằng vào kinh nghiệm sống 25 năm của mình mà không thể thuyết phục được cha? Làm sao lại như vậy được.

Buổi tối, sau khi ăn cơm tối xong, cha hắn đang nghe radio, mẹ hắn thì nhanh nhẹn thu dọn, vừa thu dọn vừa lải nhải.

- Anh nói xem, năm nay chúng ta được mùa, thu hoạch được bao nhiêu hoa quả như vậy, anh nói xem bây giờ phải là thế nào? Quanh năm suốt tháng chỉ trông cây vào chỗ ruộng đất này, trong nhà cũng không cần phải lo cái ăn, nhưng mà bây giờ mất mùa thì phải làm thế nào?

Ân? Trương Lam sững sốt, ban ngày còn đang suy nghĩ mở miệng như thế nào, bây giờ cơ hội đã tới rồi? Chẳng lẽ kiếp trước luôn xui xẻo, sang kiếp này lại bắt đầu thuận lợi đi lên sao?

- Anh cũng lo.

Cha hấn nói.

- Nhưng mà em xem chúng ta có thể làm cái gì đâu, nhà xưởng cũng không có. Mà sau này kể cả có nhà xưởng nhưng muốn đi vào làm công nhân cũng không phải nói đi vào là có thể đi được.

- Cái vị bạn học của anh làm ở trong ngân hàng kia, Chính là Lý Ngọc Dân, còn có Lạc Sĩ Hợp làm ở bưu cục gì đó, anh không thể tìm họ để nghĩ biện pháp sao?

- Không dễ dàng gì, bọn họ cũng phải gánh vác gia đình của bọn họ, đón người nhà họ vào. Nói tiếp kể cả có cơ hội thì cũng không tới phiên chúng ta. Loại chuyện này không có tiền thì không thể làm được.

- Cũng đúng.

Mẹ hấn thở dài.

- Cha, mẹ, con có biện pháp.

Trương Lam mở miệng.

- Đi ra chỗ khác, người lớn nói chuyện, trẻ con xen vào làm gì.

Mẹ hấn dờ khóc dờ cười. Một đứa trẻ mới hơn một tuổi thì có thể có biện pháp gì.

- Mẹ, con không gây chuyện, con thật sự có biện pháp.

Trương Lam buồn bực một trận, làm sao mà chính mình nói chuyện lại không có ai tin chứ.

- Ô, nói xem, con có biện pháp gì?

Cha hấn vui vẻ, trêu chọc hấn một chút cũng không tệ.

- Xem hai cha con anh, thật đúng là vớ vẩn.

Mẹ Trương Lam có chút không vui.

- Một đứa trẻ mới một tuổi tuổi, ngay cả ra khỏi thôn cũng chưa có đi được vài lần, anh có thể trông cậy nó có biện pháp gì tốt đây?

- Cứ nghe xem nó nói như thế nào đã.

Con mình rất hiểu chuyện, lại thông minh, Trương Tông Quân nhàn rỗi vô sự, trêu chọc đứa con cũng là một hoạt động giải trí tốt. Dù sao thì trời cũng đang mưa không làm được chuyện gì, cũng đang nhàn rỗi, trêu nó tìm chuyện vui cũng tốt.

- Ủ? Được rồi, vậy nghe nhi tử bảo bố của chúng ta một chút xem, nó có thể có biện pháp gì tốt, nếu nói được thì mẹ sẽ thưởng cho, còn nói không được thì mẹ sẽ đánh vào mông con.

Mẹ Trương Lam cũng vui vẻ, đứa nhỏ này thông minh thì thật thông minh, nhưng mà cũng rất quậy cường. Chỉ cần nó muốn nói, người lại không cho hấn nói, nó sẽ không dễ yên cho người, không cho nó nói tuyệt đối nó sẽ không cho người yên ổn.

Khụ khụ, Trương Lam háng giọng một cái, không có nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình mà là hướng tới chỗ cha hấn hỏi.

- Cha, cha cảm thấy ngoài việc làm công nhân ở nhà xưởng ra thì cha còn có thể làm gì?

- Ân?

Trương Tông Quân sững sốt.

- Còn có thể làm gì à? Ta có khả năng thụ phấn cho cây ăn quả, làm ruộng ta cũng không ngại, còn có thể làm kỹ sư sửa chữa điện nữa.

Nói đến đây hấn có vẻ tự hào.

- Ta chính là người duy nhất có bằng trung học khoa kỹ sư điện ở trong thôn chúng ta.
- Thôi đi.

Trương Lam dè bủ đối với việc khoe khoang của cha hắn.

- Bằng cấp trung học gì, chỉ là một kỹ sư vườn, cũng không phải là chính thức.
- Tiểu tử, có phải con đang ngứa da hay không?

Cha hắn bị chọc đúng chỗ đau, có chút thẹn quá hóa giận.

- Nói mau, con có biện pháp gì, bằng không thì cẩn thận cái mông của con nở hoa bây giờ.
- Ồ.

Tiểu tử Trương Lam vừa thấy tình thế không ổn, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

- Cha, người nói xem Ngoại trừ lương thực ra thì chúng ta còn làm ra cái gì nữa?
- Còn làm ra cái gì nữa à?

Cha hắn có chút nghi hoặc.

- Ngoại trừ lương thực ra thì còn có thể làm ra cái gì. Làm ra tảng đá đúng không ?

Khụ khụ.

Trương Lam không biết nói gì.

- Ngoại trừ lương thực và tảng đá ra... Còn có cái gì nữa?
- Con muốn nói đến là táo.

Mẹ hắn một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt, chứng kiến tình huống không ổn, con trai bảo bối của mình sắp sửa ăn đòn, nhanh chóng tiếp lời.

- Dạ! không chỉ là táo mà còn cả lê.

Trương Lam trả lời.

- Trong thôn của chúng ta thì trồng táo là nhiều nhất, nhưng mà cha mẹ cũng không nghĩ tới, kỳ thật trong trấn của chúng ta trồng nhiều nhất chính là lê. Mà ba loại hoa quả trồng nhiều nhất trong trấn chúng ta chính là lê, táo và son tra.
- Vậy thì sao?

Cha và mẹ hắn cùng đồng thanh hỏi.

Khụ Khụ.

Trương Lam thiếu chút nữa thì bị sắc nước miếng của chính mà. Đã nói như vậy rồi mà cha mẹ vẫn còn chưa hiểu sao.

- Những thứ này đều có thể biến thành tiền được.

Trương Lam bắt đầu giải thích.

- Trấn của chúng ta nhiều hoa quả như vậy, nếu vận chuyển ra ngoài bán đi vậy thì sẽ được bao nhiêu tiền?
- Như vậy có được không?

Mẹ hắn có chút chần chờ.

- Máy thứ này đều có thể bị cục nông sản của huyện thu mất. Bọn họ nói là nếu tự mình bán ra thì có nghĩa là đầu cơ trục lợi, đi theo chủ nghĩa tư bản.
- Cha mẹ cả ngày nghe radio mà lại nghe những thứ gì vậy?

Trương Lam có vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Không nghe radio đã nói là cho phép tư nhân buôn bán sao. Chỉ cần thuê người không cao hơn tám tiếng sẽ không tính là chủ nghĩa tư bản. Vẫn là xã

hội chủ nghĩa. Trong radio đã nói tất cả, kinh tế tư hữu chính là bổ sung cho nền kinh tế toàn quốc.

- Vậy sao? Em có nghe thấy như vậy không? Làm sao anh lại không có chút ấn tượng nào đây?

Cha hần hỏi mẹ hần.

- Hình như là cũng có chuyện như vậy, trước đây ở trên radio hình như cũng đã nói như vậy.

Mẹ hần chờ một chút rồi đáp lại.

- Nhưng mà, chúng ta vận chuyển ra ngoài như thế nào, vận chuyển đến nơi nào, chúng ta bán cho ai?

Rõ ràng là cha hần đã có chút động tâm

- Vấn đề vận chuyển thì rất dễ xử lý, chúng ta tìm đội vận chuyển của huyện là được, bọn họ có thể vận chuyển thuê. Về phần bán ở nơi nào, chúng ta cũng không đi quá xa, đi Tế Nam là được, ngay trong nội tỉnh, một ngày là đến.

Trương Lam nói.

- Tế Nam lớn như vậy, vận chuyển đến đâu thì thích hợp. Tiếp nữa là chúng ta cũng chưa từng đến đó?

Mẹ của hần theo bản năng cảm thấy sợ hãi. Cũng khó trách, mẹ hần rất nhát. Trước kia đã có chuyện, cha hần bế hần đi ra ngoài chơi, để mẹ hần ở nhà một mình. Kết quả là mẹ hần sợ hãi không dám đi xuống nhắc cái ấm đang đun nước xuống, khiến cho cái ấm để trên bếp bị cháy mất. Cũng vì mẹ hần không có gan nên tâm nhin rất hạn hẹp.

- Lúc trước khi nghe radio, con có nghe thấy rằng ở cửa vào Tế Nam bên kia có rất nhiều người mua bán hoa quả. Chính phủ chuẩn bị xây một cái chợ bán si hoa quả ở bên đó. Hiện tại cái gì cũng đều thiếu, chúng ta đem hoa quả sang bán ở bên đó, nhất định có thể kiếm tiền.

Trương Lam đang nói dối, kỳ thật hần chỉ nhớ là cái chợ bán si hoa quả ở Tế Nam kia được xây dựng vào năm 1986, bây giờ mới là năm 1985 khẳng định là ở bên kia có rất nhiều người mua hoa quả bên này, bằng không thì cũng không thể xây dựng một cái chợ bán si ở đó được.

- Thật sự?

Cha hần trừng to mắt hỏi.

- Thật.

Trương Lam cố gắng mở to đôi mắt ngây thơ của mình để tăng thêm phần đáng yêu, hung hăng gật đầu khẳng định.

- Con nghe được lúc nào?

Cha hần tỏ vẻ hoài nghi.

- Chính là trưa hôm trước, khi mọi người ra ngoài hết, con ở nhà đã nghe được.

Trương lam mở to mắt nói dối, kỳ thật hần cũng không có nghe được cái gì.

- Ồ.

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau.

- Nhưng lấy tiền từ đâu ra?

- Tiền hoa quả thì dễ xử lý rồi. Chúng ta có thể lấy hoa quả trước, trả tiền sau, trước tiên cứ ghi nợ là được. Ở trong trấn chúng ta có rất nhiều hoa quả, đều không bán hết được, có khi chúng ta lấy đi bọn họ còn phải cảm tạ chúng ta. Về phần phí vận chuyển, chúng ta có thể vay ngân hàng. Không phải là vài ngày trước bác lý còn tới nhà động viên chúng ta vay tiền sao. Lúc ấy cha không đồng ý. Bây giờ chúng ta đến vay là được.

- Ta cảm thấy nhà mình mất mùa cũng không bằng mắc nợ người ta.

Mẹ hần do dự nói.

Hai người rõ ràng có chút động tâm, bỗng nhiên kịp phản ứng lại.

- Không đúng, nói như vậy chẳng phải là chúng ta đã tin lời tiểu tử này rồi sao.

- Chẳng lẽ hai người không biết con của hai người là thiên tài sao?

Đưa con ngây thơ vỗ ngực hỏi ngược lại.

Ách.

Rõ ràng là cha mẹ của hắn còn chưa thích ứng đối với biểu hiện này của một đứa trẻ. Làm gì có đứa trẻ nào mới có hơn một tuổi mà còn thông minh hơn cả cha mẹ như hắn. Chênh lệch cũng quá lớn đi.

- Chẳng lẽ con của chúng ta chính là thiên tài?

Trong mắt hai người thoáng hiện lên vấn đề này, lập tức lại lảng lạng gật gật đầu. Xem ra đúng là như vậy. Con của mình đúng là một thiên tài không thể nghi ngờ gì, không biết là trời phạt phù hộ như thế nào mà một thiên tài lại đến nhà chúng ta.

Xem ra tổ tiên của chúng ta thật là linh thiêng, ngày mai chúng ta phải mua tiền giấy ra thắp hương mới được. Trong lòng cha hắn hưng tộn nghĩ.

- Nếu không thì tối hôm nay hai chúng ta tiếp tục thương lượng một chút?

Mẹ hắn chần chờ hỏi ý kiến cha hắn.

- Được, vậy chúng ta liền thương lượng một chút.

Cha hắn gật gật đầu.

Trương Lam mừng thầm trong lòng, rốt cục thì kế hoạch cũng có thể bắt đầu, cố lên!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chuẩn bị

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, cha và mẹ hắn đã dậy rồi, trên mặt mỗi người đều có hai vầng thâm đen như gấu mèo. Không biết là tối hôm qua hai người đã thì thầm thương lượng tới khi nào.

- Thế nào ạ, cha mẹ?

Chúng kiến loại về mặt này, trong lòng hắn liền phòng chừng sự việc đã thành công tới tám chín phần.

- Ủ, tối hôm qua ta và mẹ của con đã thương lượng xong, cảm thấy biện pháp này cũng tạm được. Rủi ro và đầu tư cũng không lớn, không bằng trước tiên cứ thử làm một chút xem sao.

Cha hắn giương đôi mắt gấu mèo lên hỏi đáp.

- Vậy trước tiên chúng ta phải là gì, đi liên hệ để mua hàng trước hay là đi tìm bác Lý để hỏi vay tiền trước?

Trương Lam hỏi.

- Trước tiên cứ đi liên hệ hoa quả đi, buổi tối ta sẽ đi liên hệ với bác Lý để vay tiền.

Trương Tông Quân thở dài. Trương Lam cũng nhìn ra được trong lòng cha hắn có chút bất an. Còn có chút lo lắng không yên. Đây dù sao thì cũng là nông thôn trong những năm tám mươi. Việc này dù là ai muốn làm thì cũng phải đủ to gan lớn mật. Trương Lam cân nhắc trong lòng. Bây giờ cha hắn vẫn còn trẻ, mới chưa đến 27 tuổi. Vẫn còn chưa mất đi cái bốc đồng của tuổi trẻ. Hơn nữa ít nhiều cũng đã học tới trung học, ở trong loại địa phương nông thôn này thì cũng được coi là một người có tri thức cao.

- Được rồi, con đi với cha nữa, chúng ta đến nhà ai trước? Lần này chúng ta buôn hoa quả gì?

Trương Lam hỏi.

- Đi đến nhà Lý Minh Giang trước đi, chuỗi tiêu hồng kia cũng không tệ lắm.

Lý Minh Giang là bạn tốt của cha, là chồng mới kết hôn của dì ba Trương Lam. Quan hệ quanh quẩn trong nhà khiến cho Trương Lam không phân biệt được. Nếu căn cứ theo dòng họ bên ngoại thì Trương Lam hẳn là phải gọi Lý Minh Giang là tam gia gia, nhưng mà dựa theo quan hệ cực kỳ xa của bên nội thì người này lại là bác của mình. Có suy nghĩ cả nửa ngày cũng không biết được rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng hắn liền nảy ra một cái ý tưởng vớ vẩn, chẳng lẽ muốn trong tương lai mình phải gọi em họ là chú hay dì sao? Trương Lam chỉ gọi Lý Minh Giang là bác. Trong nhà hắn cũng có một vườn táo, có thể mua lại với giá tốt hơn.

- Được rồi, hai cha con anh cứ sang nhà Lý Minh Giang đi, em đi lên trên trần mua một cái cân bàn về, buôn bán mà không có cân bàn thì không thể được.

Mẹ hấn nói.

- Ủ, đi sớm về sớm, trên đường cẩn thận chút.

Cha hấn cẩn thận dặn dò.

- Biết rồi, yên tâm đi, em lớn như vậy rồi, không lạc đường được đâu.

Đi tới vườn trái cây nhà Lý Minh Giang, Trương Lam liền chào hỏi từ rất xa.

- Cháu chào bác Lý.

- Tốt.

Người này cả ngày ở trong vườn trái cây, cả ngày cũng không gặp ai, ngay cả người nói chuyện cũng không có. Thế nên mỗi lần gặp người đều rất cao hứng, mặt mày hớn hờ.

- Ô, đây không phải là tiểu thiên tài của chúng ta sao, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến vườn trái cây của ta chơi vậy?

- Bác à, hôm nay cha cháu đến để thương lượng chút chuyện với bác, cháu chỉ đến kiếm táo ăn thôi.

Trương Lam nhu thuận trả lời.

- Ha ha, đứa nhỏ này, muốn ăn táo thì có ngay, đều là người nhà cả, khách khí gì.

Lý Minh Giang cười ha ha trả lời.

- Minh Giang, tôi muốn thương lượng chút việc với anh.

Cha hấn nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ vui đùa náo nhiệt thì nhanh chóng mở miệng.

- Ô chuyện gì? Tông Quân, cậu tứ nói đi, đến chỗ này rồi còn phải khách khí làm gì?

- Ủ, cái này, tôi muốn mua chút táo của anh.

Trương Tông Quân mặt đỏ tía tai, có chút ngượng ngùng mở miệng.

- Lời này của cậu là có ý tứ gì?

Lý Minh Giang rõ ràng là có chút không vui.

- Dựa vào quan hệ của chúng ta, cậu muốn ăn táo thì cứ đến lấy là được, đều là người nhà cả, cậu còn muốn trả tiền, đây không phải là không coi tôi ra gì sao?

- Đại ca, anh đừng nói vội, cứ nghe tôi nói xong đã.

Cha hấn cũng sốt ruột, vội vàng nói.

- Được, tôi muốn nghe một chút xem rốt cuộc là cậu có chuyện gì?

Lý Minh Giang vẫn có chút không quá vui như cũ.

- Là như thế này, tôi muốn vận chuyển một ít hoa quả ra ngoài bán, nhưng mà chưa có tiền vốn, nên trước tiên muốn lấy một ít táo của anh trước, xong rồi khi bán xong tôi sẽ đem tiền về trả anh.

Trương Tông Quân cảm thấy được có chút không tốt lắm. Tiền còn chưa có mà đã muốn lời táo của người ta đi, cái này thật có chút không thể nào nói nổi.

- Đến đây, ngồi xuống trước, chúng ta ngồi xuống hút thuốc rồi từ từ nói.

Lý Minh Giang không có trực tiếp trả lời, mà là lấy ra mấy cái ghế nhỏ từ một căn phòng nhỏ.

- Việc này là ai bày ra chủ ý có cậu.

- Còn không phải là đứa nhỏ xui xẻo này sao.

Trương Tông Quân cười khỏ, lập lại một lần từ đầu chí cuối chuyện tối hôm qua.

- Không ngờ được, đứa nhỏ này của hai người thật là thông minh.

Lý Minh Giang xoa đầu Trương Lam cười cười.

- Được, việc này không thành vấn đề, vừa rồi tôi còn lo lắng cậu sẽ đi nhầm đường, nếu đã như vậy thì tôi yên tâm rồi. Tiền thì cậu không cần trả vội, khi nào có thì trả cho tôi cũng được, tôi cũng chưa cần gấp.

- Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được!

Trương Tông Quân có chút ngại ngùng.

- Tuy rằng là anh em nhưng mọi chuyện vẫn phải rõ ràng. Tôi cũng không rõ lần này đi buôn thì sẽ như thế nào. Nếu như làm ăn được, tôi sẽ trả cho anh tám đồng một cân. Nếu không tốt thì mong anh bỏ qua cho người anh em này, tôi cứ theo giá như năm ngoái bảy đồng một cân. Anh thấy thế nào?

- Cậu đừng như vậy, đây không phải là tôi chiếm tiện nghi của cậu sao?

Lý Minh Giang có chút mất hứng.

- Ngày hôm qua tôi còn bán cho tên kia có sáu đồng năm một cân, nếu cần thì cậu cứ trả theo giá này là được.

- Đại ca, anh đang nói chuyện gì vậy, chúng ta còn phải tính toán thiệt hơn sao. Anh giúp tôi như vậy là tôi đã vô cùng cảm kích rồi, chuyện sau này cứ để tôi lo liệu.

Cha Trương Lam cũng có chút nóng nảy.

- Cứ như vậy đi, đại ca, anh tính toán một chút xem, vườn táo của anh bây giờ có thể hái được bao nhiêu?

- Ủ, vậy thì cứ như vậy đi.

Lý Minh Giang thấy Trương Tông Quân đã quyết như vậy thì cũng liền đồng ý. Hắn hơi tính toán một chút.

- Năm trước có thể thu được 12 ngàn cân, năm nay tôi chăm sóc tốt hơn năm ngoái, phỏng chừng có thể thu được 13 ngàn cân.

- 13 ngàn cân.

Trương Tông Quân chần chờ một chút.

- Đại ca, anh có thể gọi mấy người làm vườn ở phía trước kia qua đây, chúng ta thương lượng một chút xem có thể gom được hai vạn cân không?

- Được, cái này dễ thôi, đây chính là chuyện tốt.

Lý Minh Giang cười sang sảng.

- Cậu chờ một lát, tôi đi gọi bọn họ.

Nói xong hắn liền hướng tới khu vườn của mấy người kia đi tới.

- Con, vừa rồi ở trên đường con đã nói hai vạn cân, nhưng có phải là hơi nhiều hay không?

Cha hắn nhìn Trương Lam, lại có chút do dự.

- Cha à, người xem, hai vạn cân cũng chính là mười đốn, vận chuyển đến Tế Nam, Tế Nam có tận mấy trăm vạn người, không nhiều đâu.

Trương Lam hồi đáp.

- Cũng đúng. Hắc, tiểu tử, số học ta dạy con, con học thật nhanh.

Cha hắn lại cao hứng.

- Đó cũng là vì con là con của cha mà.

Trương lam vuốt mông ngựa không để lại dấu vết.

- Ủ, cũng đúng.

Cha hấn vô cùng thoải mái, dương dương tự đắc sờ cái cằm nhẵn bóng của mình. Thực là tự hào vì chính mình đã đẻ ra được một đứa con như vậy.

Sau một hồi công phu, Lý Minh Giang dẫn bốn người trở lại, cha hấn vội vàng đứng lên, nhanh chóng chuyển thuốc.

- Ngồi xuống đây nào mấy anh, hút thuốc đi.

Mấy người này cũng không khách khí, nhận lấy điều thuốc châm lửa. Bộ dáng giống như là sắc lang vài năm rồi chưa thấy qua phụ nữ vậy.

- Điều thuốc này không tệ.

Sau khi rít một trận mãnh liệt, mấy người này nói.

- Ngon thật, là Bạch Liên, cậu lấy từ nơi nào vậy?

- Lần trước khi tôi đi mắc dây điện được người ta cho.

Cha Trương Lam cười cười.

- Nếu mọi người thích, nhà tôi còn có mấy bao, lần sau lại mang đến đây, dù sao thì tôi cũng không hút thuốc.

- Vậy thì xin đa tạ.

Một vị ở bên trong nghe thấy như vậy thì hai mắt tỏa sáng.

- Loại này so với Đại Tiền Môn và Kim Lộc thì tốt hơn nhiều, tôi đây liền không khách khí, lần sau đến thì đừng quên.

Người anh em này vừa nhìn đã biết chính là một người nghiện thuốc.

- Yên tâm, không quên đâu, anh cứ cầm tạm bao thuốc này đi.

Nói xong liền ném bao thuốc còn hơn một nửa ở trong tay tôi.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Người này cao hứng mặt mày hấn hờ.

- Mấy người các anh không được tranh với tôi nha.

- Ha ha.

Mấy người xung quanh đều nở nụ cười.

- Người này chính là như vậy, thấy thuốc tốt liền quên cả mẹ ruột, cậu không cần để ý đến hắn.

Nói đùa một trận, vị quý thuốc ở giữa kia mở miệng.

- Tông Quân, vừa rồi ở trên đường Minh Giang đã nói chuyện với chúng tôi. Chúng ta đều là hàng xóm láng giềng, không giúp cậu thì giúp ai. Từ gia chúng tôi có thể gom cho cậu khoảng 10 ngàn cân táo, tiền thì cũng không cần gấp, khi nào có thì trả cũng được, chúng tôi cũng không cần gấp.

- Được, trước tiên tôi cứ cảm ơn mọi người, những điều khách khí thì tôi cũng không cần nói nữa.

Cha Trương Lam có chút kích động.

- Mọi người yên tâm, lần này cho dù tôi có phải đập nồi bán sắt thì thôi cũng sẽ trả tiền cho mọi người.

- Nói gì thế, buôn bán cũng không biết nói cho may mắn.

Lý Minh Giang nói.

- Cứ yên tâm đi, năm nay vườn táo của tôi giao hết cho cậu. Chỉ cần có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không thiếu táo cho cậu.

- Ha ha là huynh đệ tốt.

Cha Trương Lam có chút ngượng ngùng.

- Mấy ngày này mọi người hái táo đi, tôi đi liên hệ với đội vận chuyển. Trước khi xuất phát, tôi xin mời mọi người uống rượu.

- Được rồi, cứ yên tâm đi, đến lúc đó không thể thiếu tôi.

Mọi người cười sang sảng một trận.

- Được rồi, việc còn lại cứ giao cho chúng tôi là được, cậu cứ lo việc của cậu đi. Khoảng chừng hai ngày nữa là có thể hái xong, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho cậu.

- Được rồi.

Cha Trương Lam cũng không nói nhiều nữa.

- Tôi đi trước đây, khi nào xong sẽ tiếp tục tán gẫu với mọi người.

Nói xong liền vỗ mông một cái, bé Trương Lam về nhà.

Nghe xong mọi chuyện, Trương Lam không khỏi cảm khái một chút, vẫn là người nông thôn thuần phác nhiệt tình. Không giống như những người trong thành phố ở những năm 90. Quan hệ giữa người với người rất lạnh nhạt, tất cả mọi thứ đều là vì tư lợi. Những người nhiệt tình giúp đỡ người khác rất ít. Những người hằng hái làm việc nghĩa căn bản là đều từ nông thôn đi ra.

Về đến nhà thì mẹ hắn cũng vừa về. Bà đang tháo cái cân bàn được buộc ở phía sau xe đạp xuống.

- Đợi chút.

Cha của hắn bước nhanh qua.

- Vội vàng gì, chờ anh trở lại lại tháo xuống không được sao?

- Bao nhiêu tuổi rồi mà còn phải chờ anh về mới tháo xuống được.

Tuy rằng ngoài miệng mẹ của hắn nói vậy, nhưng mà đã đứng sang một bên để cha hắn bê cái cân xuống. Trương Lam có thể nhìn ra được, bà rất cao hứng với sự chăm sóc của chồng.

- Sự tình lo liệu thế nào rồi?

Chấn chấn rồi, 23 ngàn cân táo.

Cha hắn đắc ý cười.

- Làm sao lại nhiều như vậy?

Mẹ hắn hoảng sợ.

- Ủ, vườn của Minh Giang có mười ba ngàn cân, còn có hơn mười ngàn cân của mấy người kia nữa.

- A? Có phải là hơi nhiều một chút hay không?

Mẹ hắn có chút lo lắng hỏi.

- Không đâu, một con dê cũng phải đui, một đàn dê cũng phải đui. Vậy thì nhân tiện làm nhiều một chút cũng không sao.

- Ủ, được rồi, cứ để anh quyết định.

- Buổi tối anh sẽ đến nhà Lý Ngọc để thương lượng chuyện vay tiền.

- Vâng, em đi nấu cơm sớm đây.

Mẹ hắn nói xong liền rửa sạch tay, chạy đi nấu cơm.

Ăn cơm tối xong, mẹ hắn thì dọn dẹp cái bàn, cha Trương Lam bế hắn đi ra ngoài.

- Con trai, con nói xem việc này có thể thành công hay không?

Trên đường đi, trong lòng cha hắn đang nghĩ đến chuyện buôn bán lần này, miệng vô ý nói, hồn nhiên không nghĩ đến việc mình đã coi đứa con mới một tuổi rưỡi như là trụ cột trong nhà. Cũng khó trách, dù sao thì là ai lần đầu tiên buôn bán trong lòng cũng có chút khản trương, càng không nói là người nông thôn.

- Cha, người nghĩ xem, hiện tại chính sách của quốc gia chính là khuyến khích làm giàu. Điều này cũng nói lên quốc gia đã cho phép chúng ta làm như vậy, phỏng chừng qua vài năm nữa, chuyện này sẽ càng ngày càng nhiều.

- Như chúng ta đây không tính là đầu cơ trục lợi chứ?

Cha hấn vẫn có chút lo lắng hỏi.

- Cha yên tâm đi.

Trương Lam trấn an cha của mình.

- Cái này sao có thể xem như đầu cơ trục lợi được. Chẳng phải là quốc gia chúng ta cũng vận chuyển hoa quả từ nơi này đến nơi khác sao. Quốc gia có thể làm như vậy, bây giờ lại ra chính sách, đương nhiên là thương nhân cũng có thể làm như vậy.

-Ồ, cẩn thận nghĩ lại thì đúng là cũng có đạo lý.

Trương Lam không khỏi oán thầm trong lòng. Thế giới này thật là không công bằng. Quốc gia buôn bán thì lại kêu là điều phối tài nguyên hợp lý, tư nhân buôn bán thì kêu là đầu cơ trục lợi. Quốc gia lấy phần mộ của người khác thì kêu là điều tra nghiên cứu. Tư nhân lấy phần mộ của người khác thì lại kêu là đào trộm mộ. Quốc gia bán tranh khỏa thân cho người ta thì là nghệ thuật. Tư nhân bán tranh khỏa thân thì lại kêu là truyền bá vật phẩm đồi trụy. Một lão cán bộ của quốc gia dẫn theo trẻ con đi xem thì kêu là thưởng thức nghệ thuật. Tư nhân lên lút trốn ở nơi hẻo lánh xem thì lại kêu là sử dụng văn hóa phẩm đồi trụy. Cảnh sát đánh người chính là làm theo nghĩa, vụ, bắt người đưa vào trại giam, cho người biết được cuộc sống bao ăn bao ở trong trại giam như thế nào.

May mắn là sau này càng ngày càng tốt. Trương Lam xoa đầu cảm thán trong lòng.

Đi được một lát đã tới. Đẩy cánh cửa ra, đi vào bên trong sân.

Cha hấn ở trong sân hô lớn một tiếng.

- Ngọc Dân, có ở nhà không?

- Ai vậy?

Từ trong phòng truyền ra một giọng nữ.

- Tôi, Trương Tông Quân.

Cha hấn đứng ở sân hô lên

Ừ, rất có điểm giống như anh chị em cùng cha khác mẹ. Đáng tiếc là thanh âm kia so với chị Lưu Tam còn kém xa. Trương Lam trong lòng ác ý nghĩ. Hồn nhiên không biết là đối tượng suy nghĩ của hấn chính là cha mình.

- Ở nhà, anh chờ một chút, tôi đi mở cửa.

Nói xong chỉ nghe thấy trong nhà truyền đến âm thanh bước chân, tiếp theo một vị thiếu phụ trẻ tuổi mở cửa ra.

- Em dâu, là tôi đây.

Cha hấn nhiệt tình chào hỏi.

- Ha ha, Trương đại ca, đến đây, mau vào trong đi.

Nói xong cô ta liền hướng vào trong phòng đi vào, nhìn thấy Trương Tông Quân ôm Trương Lam ở trong ngực thì hé miệng cười.

- Đây hấn là đứa con thiên tài của nhà anh, có tiếng là thông minh trong thôn chúng ta. Đáng tiếc nhà chúng em cũng là một tên tiểu tử, nếu là một khuê nữ, vậy thì nhất định sẽ gả cho tiểu tử nhà anh.

- Vậy thì em và Ngọc Dân cố đẻ thêm một cô nương nữa đi, đến lúc đó hai nhà chúng ta sẽ thành thông gia.

Cha hấn cũng không yếu thế chút nào, mở miệng vui đùa.

- Không được, chỉ có một tên tiểu tử mà cả nhà đã ảm ỉ nên rồi, nếu thêm một đứa nữa thì chắc cái nóc nhà cũng phải sụp đổ xuống.

Cô gái này cũng không yếu thế chút nào.

Tới cửa, Lý Ngọc Dân nhiệt tình ra đón.

- Xin chào, anh Trương rất ít khi tới nhà của tôi nha, bình thường đều là tôi đến nhà của anh. Mau vào đi.

Nói xong hấn liền nhiệt tình lôi kéo cánh tay của Trương Tông Quân.

- Xem cháu của tôi này, đã lớn như vậy rồi, nhìn thân thể của nó, có bảo là ba tuổi cũng có người tin.

Nói xong liền quay đầu lại hô.

- Ngọc Cẩm, mau pha nước mời anh Trương.

- Không cần phải khách khí.

Cha hắn liên tục nhún nhường.

- Đến nơi đây còn phải khách khí làm gì. Cứ tự nhiên như ở nhà đi.

Khi đã ngồi vào trong phòng, nước trà được đưa lên, Lý Ngọc Dân hỏi.

- Anh Trương, anh rất ít khi tới nhà của tôi, lần này là tới có chuyện gì?

Cha hắn cũng không chút khách khí.

- Là có chút chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.

- Ồ chuyện gì, nói tôi nghe xem, nếu tôi giúp được thì tôi sẽ giúp.

Lý Ngọc Dân cười cười.

- Như vậy, tôi muốn nhờ anh vay chút tiền.

- Việc này thì quá dễ.

Lý Ngọc Dân nhanh chóng rót thêm trà cho Trương Tông Quân.

- Anh không biết, ông chủ đã giao chỉ tiêu cho tôi phải tìm được đủ người vay tiền. Tôi vẫn còn chưa hoàn thành đâu, tôi vẫn đang lo lắng vì chuyện này. Đây chính là anh giúp tôi một việc lớn. Nói đi, muốn bao nhiêu?

- 2000 đi.

Cha hắn uống một ngụm nước trà.

- Tôi tính toán làm buôn bán nhỏ, nhưng mà không có đủ tiền vốn nên đến nhờ anh hỗ trợ.

- Buôn bán gì, có thể nói cho tôi nghe một chút được không?

Lý Ngọc Dân có chút tò mò.

- Ha ha, chính là muốn vận chuyển chút hoa quả ra ngoài bán. Đây cũng là bất đắc dĩ. Trong nhà chỗ nào cũng phải dùng tiền, nên phải nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được. Mấy năm trước quốc gia không cho phép, bây giờ đã ra chính sách khuyến khích. Tôi muốn thử xem, có thể đủ ăn là được rồi.

Lý Ngọc Dân vỗ mạnh lên đùi một cái.

- Anh Trương, ý tưởng này của anh thật tốt. Anh không biết đấy thôi, chính phủ cũng đang vì chuyện hoa quả của trần chúng ta mà lo lắng. Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu, anh cứ làm đi.

Nói xong, hắn liền có chút giống như khó có thể mở miệng.

- Cái này, anh Trương, tôi cũng có chút chuyện muốn nhờ anh trợ giúp.

- A?

Trương Tông Quân ngạc nhiên.

- Tôi có khả năng giúp đỡ anh được chuyện gì? Chuyện gì, anh cứ nói đi, dựa vào quan hệ của chúng ta, nếu tôi có thể giúp được tôi sẽ giúp?

- À, là như thế này. Anh Trương, anh có thể vay nhiều một chút được hay không?

- Vì sao? Tôi đã tính toán rồi, 2000 hắn là đủ dùng.

- Chuyện là như thế này, quỹ tín dụng xã giao nhiệm vụ cho tôi phải cho vay được 4000 nguyên. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì không được. Trước khi anh đến tôi còn đang buồn rầu vì chuyện này.

Nhìn thấy Trương Tông Quân có chút do dự, hắn nhanh chóng bổ sung nói.

- Nếu anh cảm thấy được thì cứ nói tôi biết, tôi có thể cho anh vay với lãi suất thấp nhất.

Trương Tông Quân còn đang do dự, Trương Lam đã nhanh chóng kéo tay áo của hắn, ý bảo hắn nhanh chóng đồng ý. Ha ha ngân hàng mà cũng có lúc nhờ vả người khác. Kiếp trước cả đám nhân viên ngân hàng đều cười xe hơi kiêu ngạo hờ hững, làm sao lại có thể thấp kém như bây giờ, đi xin người khác vay giúp.

Do dự một chút, Trương Tông Quân gật gật đầu.

- Được rồi, 4000 thì 4000 đi. Chỉ cần vay với lãi suất thấp là được.

Lý Ngọc Dân mừng rỡ, nhanh chóng nắm chặt tay của Trương Tông Quân. Thanh âm của hắn có chút kích động.

- Cảm ơn anh Trương, bằng không thì thật sự tôi không biết nên làm sao bây giờ. Hơn hai tháng tôi đều không hoàn thành nhiệm vụ, nếu tháng này còn không đạt tiêu chuẩn, chủ tịch ngân hàng sẽ phê bình tôi mất. Anh cứ yên tâm, việc này tôi sẽ lo liệu cho anh.

Nếu đã như vậy, Trương Tông Quân cũng không do dự nữa.

- Cứ theo như lời anh nói đi, đúng rồi, anh có quen biết với đội vận chuyển của huyện không? Tôi muốn thuê một chiếc xe.

- Có, cậu em vợ của chủ tịch ngân hàng chúng tôi chính là đội trưởng đội vận chuyển của huyện. Tiểu tử này không tệ, tôi biết hắn.

Nói xong, uống một hớp nước lại hỏi.

- Bao giờ thì anh đi?

- Ngày mai tôi đi.

- Vậy thì thật là tốt, ngày mai tôi cũng lên huyện họp, chúng ta cùng đi chứ, tôi sẽ dẫn anh đi cùng.

- Được, cứ quyết định như vậy, ngày mai chúng ta cùng đi. Thời gian không còn sớm, chúng ta đi về trước.

- Được, vậy anh đi về cẩn thận tôi không tiễn nữa.

- Đừng khách khí.

Trên đường về, Trương Tông Quân hỏi Trương Lam.

- Chúng ta vay 2000 cũng đủ rồi, con muốn ta vay 4000 để làm gì?

- Cha, người nên nghĩ một chút, đó là một cơ hội để kéo gần quan hệ giữa chúng ta và ngân hàng. Hơn nữa dù cho chúng ta không dùng đến tiền thì cứ để trong nhà là được. Đề phòng những lúc này lúc khác. Sau này chúng ta sẽ tiếp xúc nhiều với ngân hàng, bây giờ tạo một chút quan hệ tốt thì sau này càng dễ nói chuyện hơn.

- Những cái này là ai dạy cho con?

Trương Tông Quân rất kỳ quái, đứa con trai này của hắn lấy đâu ra nhiều ý tưởng cổ quái như vậy, đây tuyệt đối không phải là thứ mà một đứa trẻ con một tuổi có thể nghĩ ra.

-Ồ, cha quên mất con là thiên tài sao ?

- Thiên tài cái rắm, rõ ràng là do ta thông minh,

Trong đêm đen truyền ra một trận tiếng cười dương dương tự đắc.

Nhìn cha mình cười cực kỳ vô sỉ, Trương Lam rất muốn hung hăng đi lên đá cho hắn hai cước. Liên quan gì tới người, đây đều là do ta trọng sinh mà có!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đến bộ vũ trang huyện bắn bia

Ngày hôm sau, Trương Lam và cha hắn dậy thật sớm, hai cha con đến nhà Lý Ngọc Dân tập trung rồi một hàng ba người cưỡi hai chiếc xe đạp hướng về hướng thị trấn đi tới. Cả con đường ghồ ghề xóc nảy khiến cho tiểu tử kia ngồi ở trên xe khổ không thể tả. Tới khi đến được thị trấn, Trương Lam cảm giác cái mộng đã không còn thuộc về mình nữa. Hoàn toàn không còn cảm giác gì, hắn dùng sức hung hăng cưỡi vèo một phát. A hình như vẫn còn chút cảm giác, thân kinh còn chưa có hoàn toàn biến mất, không tệ lắm, cuối cùng là trời cũng không tuyệt đường người.

Trong trí nhớ của hắn là con đường từ thôn lên đến huyện mãi đến năm 1990 mới được tu sửa. Lúc ấy thôn của hắn đã từng đóng góp đá để xây dựng. Sau khi đường quốc lộ làm xong, toàn bộ người dân trong thôn đã mở tiệc ăn mừng. Tục ngữ nói, muốn giàu thì phải sửa đường trước. Lời này một chút cũng không sai. Lúc đầu khi quốc lộ còn chưa được khai thông, hoa quả trong thị trấn của Trương Lam hàng năm chỉ có thể vận chuyển ra ngoài được một phần rất ít. Đại bộ phận hoa quả đều bị thối nát ở chỗ này, khiến người ta cực kỳ đau lòng. Đây cũng chính là tâm bệnh của rất nhiều người. Từ sau năm 90, đường quốc lộ được khai thông, hoa quả trong thôn đều được vận chuyển đi ra bên ngoài. Chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủi, nền kinh tế của cả thị trấn đã được kéo lên rất nhanh. Đã hình thành nên các xưởng chế biến hoa quả. Đến năm 95 khi đường quốc lộ được tu sửa lại, lúc ấy toàn bộ người dân trong thôn đều bắn pháo hoa chúc mừng. Tình cảnh lúc đó đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng Trương Lam. Đến tận ngày hôm nay hắn vẫn còn nhớ rõ bộ dáng hân hoan vui mừng, nhiệt huyết sôi trào của mọi người lúc đó.

Trong lòng Trương Lam nảy sinh ý nghĩ ác độc. Sửa đường nhất định phải sửa đường. Chờ khi nào kiếm được tiền rồi thì sẽ động viên chính phủ và cha sửa đường. Bây giờ phải nhanh chóng kiếm tiền, dành tiền mua một chiếc xe, nếu không có xe thì sẽ chết ở trên đường mất.

Vài người ngồi trong chiếc xe Jeep của ngân hàng Bắc Kinh, hướng về phía thị trấn ầm ầm phóng tới. Nhắc tới chiếc xe Jeep Bắc Kinh uy danh hiển hách này. Chỉ sợ là ở Trung Quốc không có ai mà không biết, không ai không hiểu. Chiếc xe Jeep Bắc Kinh BJ212 chính là xe Jeep đời thứ nhất của Trung Quốc, hoàn toàn do người Trung Quốc thiết kế và chế tạo. Cũng chính là một trong những chiếc xe được sản xuất trong thời gian lâu nhất trong lịch sử. Lấy hình dáng đẹp đẽ và khả năng dã mãnh mẽ mà nổi tiếng cả nước.

Xe Jeep Bắc Kinh 212 sản xuất ra năm 1965. Là phương tiện đi lại của người lãnh đạo thứ nhất của Trung Quốc. Được đặt ở địa phương 212 của lực lượng hồng vệ binh đến nay. Đã là thân thoại hơn 30 năm nay. Theo công tác thống kê, hiện nay trên thị trường có hơn 60 vạn chiếc xe, tổng sản lượng nhất định là đứng thứ nhất của Trung Quốc. Người khác ngạc nhiên chính là, ở những năm 90 của thế kỷ 20, ô tô đã rất phổ biến, nhưng chỉ có nội thất của xe BJ212 là đẹp nhất. Là chiếc xe đầu tiên quốc gia sản xuất ra, BJ212 dùng vải mềm để chắn ở bên trên. Thiết kế thân và sàn xe tham khảo theo chiếc Volga Soviet, cũng chịu ảnh hưởng của xe Jeep của nước Mỹ. Do xưởng chế tạo ô tô Hán Tự Hành ở Bắc Kinh chế tạo. Nên xe rất chắc chắn, bền, giá cả lại rẻ. Bảo dưỡng sửa chữa rất rẻ tiền, tính năng đã rất tốt. Ở những năm 60 đến năm 80 của thế kỷ 20, chiếc xe này đã trải rộng trong cả nước.

Đi tới quỹ tín dụng xã, Lý Ngọc Dân nói với Trương Tông Quân.

- Đại khái tới trưa tôi mới có thể xong việc được. Hai người cứ đi ra ngoài dạo một vòng, đến khoảng một giờ trưa thì đi tới tìm tôi. Chúng ta cùng nhau đi đến đội vận chuyển.

Trương Tông Quân gật gật đầu.

- Tốt, anh cứ đi đi, tôi đưa con trai ra ngoài đi dạo.

Nói xong, Trương Tông Quân ôm Trương Lam.

- Đi, con trai, Hôm nay đã đến đây rồi, cha đưa con tới bộ vũ trang bắn mấy phát súng đi.

Nói xong liền cực kỳ hứng thú xoay người đi về hướng đồng.

- Ô?

Nghe đến đó, Trương Lam có chút nghi hoặc, đảo mắt chợt nhớ ra, cha mình chính là đại đội trưởng dân binh của huyện. Huấn luyện bắn súng, đây chính là khả năng mà cha mình dương dương tự đắc. Trước đây ở trước mặt Trương Lam thường xuyên lấy tờ giấy chứng minh huấn luyện viên bắn tỉa ra để khoe khoang với Trương Lam. Sau đó còn kể lại hoàn cảnh lịch sử và thuật bắn súng vĩ đại của mình. Khả năng bắn súng của mình xuất thần nhập hóa như thế nào, rồi là bịt kín mắt vẫn có thể tiến hành tháo lắp súng trong ba mươi giây. Tuy rằng kiếp trước Trương Lam đã nghe đến đây cả lỗ tai, nhưng mà dù sao cũng không có tận mắt chứng kiến nên cũng không có để trong lòng. Hiện tại ngấm lại, hình như là sự thật, ở trong nhà còn rất nhiều ảnh chụp khi cha hắn được tập huấn dân binh. Mặc dù trong nhà không có súng, nhưng mà bây giờ còn có vài viên đạn 7.62mm của súng trường trong nhà, cái đó không phải là giả.

Nghĩ vậy, trái tim Trương Lam bắt đầu không tự chủ được mà thành thịch điên cuồng nhảy dựng lên. Không nói đến chuyện hắn cũng là một kẻ yêu thích quân sự, mà chỉ cần tùy tiện một người đàn ông nào, không có mấy người nói mình không thích súng. Trong mắt của rất nhiều người, súng là thứ thực thần bí, giống như là có một loại mị lực vô hình vậy, thứ đồ chơi này chính là vì giết chóc mà xuất hiện, tuy nhiên điều đó không thể ngăn cản nhiệt tâm điên cuồng của người đàn ông đối với nó. Trong nước, súng ống bị quản chế cực kỳ nghiêm khắc, có rất nhiều người, chỉ sợ là cả đời cũng chưa từng nhìn thấy súng chứ chưa nói đến dùng súng. Hiện tại có một cơ hội tiếp xúc với súng ở trước mắt, Trương Lam sao có thể bỏ qua được?

- Cha, con cũng muốn bắn súng.

Trương Lam nói với cha hắn.

- Ô.

Trương Tông Quân cảm giác mình sắp điên rồi. Một đứa trẻ hơn một tuổi có thể nghĩ kế kiếm tiền đã làm cho người ta không thể tiếp thu được rồi. Bây

giờ còn muốn đi bắn súng? Chẳng lẽ nó không sợ sức giật của súng đánh văng mình ra sao?

- Ách, này, con còn quá nhỏ, sức giật khi bắn súng quá lớn, chờ đến khi con lớn hơn một chút ta sẽ đưa con tới đây bắn súng.

Trương Tông Quân lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Hơn nữa người kia cũng không cho con bắn.

- Tình huống cơ thể của con cha còn không rõ ràng sao?

Trương Lam giờ cánh tay nhỏ bé của mình lên, làm một cái động tác khoe cơ bắp.

- Ngay cả đứa nhóc mười tuổi đánh nhau cũng không nhất định thắng được con.

Nhờ sự trợ giúp của dị năng khiến cho thân thể siêu mạnh, hơn nữa từ lúc một tuổi đến giờ đã không ngừng rèn luyện. Nếu Trương Lam đánh nhau với một đứa trẻ mười tuổi, ai thắng ai thua đúng thật là khó nói.

- Đứa trẻ mười tuổi?

Mồ hôi ở trên trán Trương Tông Quân lại càng nhiều hơn, người mới bao nhiêu? Nếu 10 tuổi là đứa trẻ con, vậy người tính là cái gì, trẻ con sao?

- Chỉ cần con có biện pháp thuyết phục Trương bộ trưởng đồng ý để con bắn bia, ta không có ý kiến.

Trương Tông Quân đành phải bất đắc dĩ dừng cờ hàng thỏa hiệp.

- Không thành vấn đề, chút chuyện nhỏ mà thôi, con có thể xử lý.

Trương Lam cực kỳ hứng thú nói.

Lau đi mồ hôi càng ngày càng nhiều trên trán mình, Trương Tông Quân cảm thấy thực bất đắc dĩ. Không biết tại sao con trai của mình lại có thể gây sức ép như vậy, Nó học được cái dáng vẻ lưu manh ấy từ nơi nào chứ, chưa từng thấy nó như vậy bao giờ? May mắn, cho tới tận ngày hôm nay thì mình cũng chưa có gặp phải phiền toái gì.

Hai cha con cực kỳ hứng thú đi tới bộ vũ trang của huyện. Chợt thấy một người ở phía xa, Trương Tông Quân vội vàng chào hỏi.

- Trương đội trưởng, anh tới đây chơi à?

Nói xong hắn liền đi nhanh tới.

Người kia đại khái là khoảng 40 tuổi, làn da hơi đen, mày rậm mắt to, cả người gầy gò nhưng rắn chắc. Hắn mặc một bộ quân trang màu lục. Trương Lam vừa liếc mắt một cái liền biết được, tác phong của hắn chính là độc nhất vô nhị của quân đội Trung Quốc, động tác gọn gàng không chút rườm rà nào. Trong lúc giờ tay nhắc chân mang theo hương vị quân nhân nồng đậm.

Người đứng ở trước mắt hơi quan sát một chút, nhanh chóng chào đón, cầm cánh tay của Trương Tông Quân thật chặt.

- Sáng sớm tôi đã nghe thấy Hi Thước gọi ở đầu nhà, thì ra là cậu tới đây, mau vào trong phòng đi.

- Trương đội trưởng, ngài khách khí quá.

Trương Tông Quân nhanh chóng khiêm nhường.

- Hôm nay tôi tới thị trấn có chút việc nên tới đây thăm ngài.

Nói xong liền vội vàng đưa Trương Lam lên trước mặt.

- Con trai, đây là bác Trương.

- Cháu chào bác Trương, cháu thường xuyên nghe cha cháu nhắc đến người.

Trương Lam nhu thuận trả lời.

Trương đội trưởng ôm lấy Trương Lam, hướng về phía Trương Tông Quân hỏi.

- Đây là con trai của cậu, hắc, tiểu gia hỏa này không tệ, không tệ. Bộ dáng khỏe mạnh khá khinh, thân thể nhỏ nhưng đã rắn chắc như vậy, tương lai sẽ là một anh lính giỏi.

Trương Lam đầu đầy mồ hôi. Người này đang nói cái gì vậy? Gì mà thân thể khỏe mạnh bộ dạng rắn chắc, sau này sẽ trở thành một người lính giỏi. Sau này mình cũng đâu có muốn đi làm lính đâu?

Trương đội trưởng xoay Trương Lam lại hỏi.

- Nói cho bác biết, bình thường cha của cháu nói về bác như thế nào?

Người kia không có hảo tâm gì cả, bình thường không có việc gì đều mang lão ra để chửi đó. Trương Lam oán thầm trong lòng, nhưng miệng thì ngọt ngào trả lời.

- Cha của cháu nói tài bắn súng của bác giỏi nhất ở trong huyện. Thuật bắn súng của cha cháu chính là do bác dạy cho. Còn nói bác rất tốt bụng, đối với ai cũng nhiệt tâm, hề ai có việc gì thì đều tìm bác xin giúp đỡ.

Trương đội trưởng cười híp mắt, vuốt cái cằm nhẵn nhụi của mình, cười đến mức đôi mắt của mình híp lại chỉ còn một cái khe nhỏ.

- Ha ha, đâu có đâu có, đây đều là việc ta nên làm.

Hiển nhiên, chiêu vỗ mông ngựa này đã khiến Trương đội trưởng rất là thoải mái. Người khác thì có thể nói dối chứ một đứa trẻ thì sao có thể nói dối được, như vậy thì thật sự là bản thân mình không tệ sao? Trương đội trưởng trong lòng hoan hỉ, phần chần nghĩ. Trương Tông Quân này không tệ. Hẳn hẳn nhiên không nghĩ tới chính mình đã bị tiểu tử thông minh lanh lợi này dắt mũi.

Nhìn thấy bộ dáng cao hứng của Trương đội trưởng, Trương Tông Quân có chút xấu hổ. Tiểu tử hỗn đản này, không biết đã há mồm lừa gạt bao nhiêu người nữa. Ta chưa từng làm qua chuyện xấu gì mà tại sao lại sinh ra một tên quái vật như vậy đây?

Đang lúc Trương đội trưởng còn đang đắm chìm trong lời tăng bốc không biết Đông Nam Tây Bắc ở đâu, chỉ nghe thấy một cái âm thanh vang lên.

- Cha của cháu còn nói, bác Trương rất quý trẻ con, còn có thể cho phép cháu tập bắn súng.

- Ách.

Trương đội trưởng cảm giác mình vừa nhảy mà quên mang dù. Từ trên không trung hung hăng ngã xuống mặt đất. Sự chênh lệch của lòng sông so với mặt nước biển lớn đến mức khiến người ta khó có thể chấp nhận. Làm sao ta lại cảm thấy tên tiểu tử này đáng yêu được? Nó cho ta một miếng kẹo nhỏ, liền hung hăng tát cho ta một cái. Trương phản quá lớn khiến cho người ta không thể tiếp thụ được.

Nghĩ lại một lát rồi quay đầu hỏi Trương Tông Quân.

- Đây có thật là con của cậu không? Bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn nó bây giờ còn chưa cao bằng cây súng, còn muốn bắn súng sao? Cậu không sợ phản sự sau khi bắn sẽ hất nó bay xa cả nửa dặm sao?

Về mặt của Trương Tông Quân vô cùng xấu hổ và bất đắc dĩ.

- Một tuổi rưỡi, ngại đừng nhìn thấy nó còn ít tuổi, khí lực vẫn là có một chút. Ừ, tôi đoán chừng, nếu bắn súng, đại khái hẳn có thể làm được không tệ lắm, thật sự là làm được.

- Ách.

Cái miệng của Trương đội trưởng càng há to ra, ban đầu cái miệng có thể nhét vừa một quả trứng chim, rồi đến trứng vịt, trứng ngỗng, cuối cùng là trứng đà điểu thì cái cằm mới rắc một cái dừng lại.

Hung hăng lau mồ hôi lạnh ở trên trán một cái.

- Tiểu tử ngươi muốn bắn súng phải không? Được, lão tử làm một cái thí nghiệm cho ngươi xem, nếu ngươi xem qua còn muốn bắn, lão tử không có ý kiến.

Trương đội trưởng hung tợn nói, quay đầu hô.

- Tiểu Vương, đi lấy khẩu 56 ba chân bán tự động, cái cái chân đỡ, và dọn sạch mấy khối gạch đi.

Đi vào bãi bắn bia, khẩu súng đã được chuẩn bị xong. Khẩu 56 ba chân bán tự động, tục gọi là “Chỉ tập trung làm một việc” Một băng đạn của 10 viên, bắn từng viên một, đây là một khẩu súng không tệ. Thêm vào đó là có một cái ống kính ngắm có thể dùng như súng ngắm. Tuy rằng tính năng so với súng ngắm chuyên nghiệp thì kém hơn một ít, nhưng mà phí tổn thấp, giá cả không cao, sức giật cũng không lớn. Nếu bắn ở trong khoảng 400 mét thì nó là một khẩu súng tương đối tốt.

Đi vào bãi bắn bia, Trương bộ trưởng đặt khẩu súng lên chân đỡ, lại đặt mấy viên gạch Tiểu Vương đưa đến ra sau súng, về mặt nghiêm túc nói.

- Tiểu tử kia nhìn kĩ đây.

Thấy Trương Lam còn đang tò mò xem xét ở phía sau súng, hắn liền vội vàng kéo lên.

- Tiểu tử, ngươi không muốn sống nữa sao? Cẩn thận gạch vụn đập vào đầu đấy.

Vì không ảnh hưởng đến tính ổn định của súng, Trương đội trưởng ghé vào bên cạnh khẩu súng 56 bán tự động, cẩn thận dùng ngón tay đặt vào cò súng.

- Chú ý nhìn nhìn xem.

Trương Lam cũng không dám thở mạnh, cẩn thận nhìn chăm chăm vào động tác của Trương đội trưởng. Tiếng súng vang lên, đám gạch xếp ở sau báng súng nhất thời bị đánh bay đi ra ngoài.

- Lợi hại như vậy?

Trương Lam cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Thế nào, biết lợi hại chưa?

Trương đội trưởng cười híp mắt. Xem tiểu tử này còn nói ta đối xử bất bình với hắn hay không?

- Còn muốn bắn súng nữa không?

- Không?

Trương Lam liếc mắt lác đàu. Trương đội trưởng và Trương Tông Quân nhìn nhau cười, hết thấy đều không nói lời nào.

Về tới văn phòng của Trương đội trưởng, Trương đội trưởng hô.

- Ngồi xuống đi, muốn uống nước thì ở phía sau cửa có phích nước nóng đấy, tự mình pha nước đi, đừng khách khí. Lần này cậu đến đây có chuyện gì?

Trương Tông Quân nhanh chóng trả lời.

- Tôi tính toán chờ ít hoa quả đến Tế Nam để bán. Muốn thuê một chiếc xe ở đội vận chuyển huyện.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Làm cho người ta không nói được lời nào

- Ở rất có ý tưởng, cái chủ ý này không tệ. Chính sách khuyến khích đã ra được hai năm. Hiện tại quốc gia đang thực hiện cải cách mở cửa, cho phép người dân làm giàu. Cậu có ý định này là không tồi. Vừa có thể làm giàu cho chính mình lại còn có thể kéo cả nền kinh tế nên. Ta cũng đã nghe nói hoa quả ở trong thôn các cậu có rất nhiều nhưng mà vì không vận chuyển được nên đều để thối. Cậu có thể làm được như vậy rất không tồi.

Trương đội trưởng gật đầu khen ngợi, rồi lại hơi nhíu mày lại.

- Máy ngày hôm trước đội vận tải của Vương Doanh đóng quân ở huyện chúng ta còn nói muốn đi làm việc kiếm tiền. Để ta nghĩ biện pháp cho. Bọn hắn cũng có mấy chục chiếc xe, cậu xem có thể sử dụng hay không?

- Chúng ta không...

Trương Tông Quân trả lời.

Trương Lam nhanh chóng cắt đứt lời nói của cha hắn.

- Đây là lần đầu tiên nhà cháu vận chuyển, mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu. Mọi chuyện cứ như vậy đi, nếu làm ăn tốt, sau này khẳng định còn phải phiền bác Trương nhiều.

Trương đội trưởng gật gù đầu.

- Cũng đúng, ổn thỏa một chút cũng tốt.

Nói xong liền xoa đầu Trương Lam.

- Tốt lắm tiểu tử, cứ về nhà nghỉ ngơi thật tốt, vài ngày nữa tới cũng được.

Trương Lam vội vàng nhảy từ trên ghế xuống.

- Cảm ơn bác Trương.

Ngẩng lên nhìn đồng hồ trên tường, Trương đội trưởng hô.

- Trưa rồi, ở đây ăn cơm với ta đi.

- Không được, không được.

Trương Tông Quân nhìn đồng hồ treo tường, đã là hơn một giờ, nhanh chóng nhún nhường.

- Chúng tôi đã hẹn với bạn trưa nay sẽ đến chỗ đội vận chuyển rồi. Giờ thời gian đã tới, không thể để hân đội được, chúng tôi lập tức đi đây. Lần này chúng tôi không ăn, lần sau chúng tôi sẽ lại đến, khi đó sẽ cùng ăn một bữa thật ngon, đến lúc đó tôi mời khách.

- Được rồi, nếu đã như vậy thì ta cũng không giữ hai người nữa, sau này có thời gian thì cứ đến đây.

Trương đội trưởng cũng không giả mồm cái lão, sáng khoái nói. Quân nhân chính là thẳng thắn, tuyệt đối không vòng vo với người.

- Ủ, chúng tôi đi đây, ngài dừng bước, không cần tiễn.

Nói xong Trương đội trưởng vẫn đưa bọn họ ra cửa.

- Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Ra khỏi cửa lớn của bộ vũ trang, Trương Tông Quân nghiêm túc:

- Vừa rồi vì sao lại cắt đứt lời của ta? Chúng ta sao có thể chiếm tiện nghi của quân đội? hôm nay nếu như con không nói rõ ràng cho ta, ta sẽ cho cái móng của con nở hoa!

Trương Lam nhanh chóng trả lời.

- Cha, vừa rồi cha không nghe bác Trương nói sao. Bây giờ bộ đội cũng muốn đi làm kiếm tiền. Nhưng mà ở đây cũng không có công việc gì tốt cả. Con phỏng chừng đám người trong Vương Doanh cũng đang ưu sầu. Nếu như để cho bọn họ vận chuyển hàng của chúng ta, bọn họ vừa có thể kiếm được phí chuyên chở mà chúng ta cũng bớt lo. Dù sao thì tính chất vận chuyển của quân đội chúng ta cũng có thể yên tâm, cũng không cần lo lắng có cướp chặn đường. Phương diện an toàn lại càng không cần phải lo lắng. Chờ đến khi thuận lợi, chúng ta có thể an ủi họ thêm một ít. Lúc đó chẳng phải là chúng ta đã tích cực ủng hộ quân đội phát triển sao. Đó không phải là một chuyện có lợi với tất cả mọi người sao? Nếu sau này chúng ta có thể phát triển, như vậy hợp tác với bọn họ cũng không phải vừa lúc sao?

Trương Tông Quân cúi đầu, cân nhắc một hồi, cũng khẽ cười, nhẹ nhàng xoa đầu con trai.

- Tiểu tử thôi, con thật thông minh.

Hai cha con cười cười nói nói hướng về quỹ tín dụng huyện đi tới.

Kỳ thật ý tưởng chân chính trong lòng Trương Lam hẳn cũng chưa có nói ra. Lợi dụng chính sách cải cách bây giờ, quân đội cũng đang muốn phát triển kinh tế. Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một để tạo quan hệ đối với cơ hội. Đội mình lớn hơn một chút, có thể lợi dụng dị năng của mình để làm ăn nhiều phương diện khác với quân đội. Chỉ cần tìm những thứ thích hợp, đem bán cho quân đội. Đó mới chính là kiếm tiền. Chỉ cần quan hệ tốt đối với lãnh đạo chủ yếu của quân đội, khiến quan hệ của hai bên thật tốt, đến lúc đó hai bên đều có lợi. Lãnh đạo của quân đội có thể nương theo sự trợ giúp của mình mà có được nhiều công tích, lên chức rất nhanh mà mình cũng không cần sợ cây to đón gió, thời thời khắc khắc đều lo lắng bị người ta chú ý. Vô luận là thời nào, nếu không có ai làm quan giúp đỡ, nói không chừng chỉ có một trận gió thổi qua người sẽ thành công cụ của người khác. Hoặc là nhìn của cải của người đồ mắt, liên câu kết với nhau để nuốt trọn của cải của người. Đến cuối cùng có chết cũng không biết mình chết như thế nào. Nhất định phải dùng lợi ích để tạo thành một cái tập đoàn chung mục đích. Đương nhiên Trương Lam cũng sẽ không làm những chuyện tình có lỗi với quốc gia. Hắn chỉ muốn có chút phòng bị, không thể để cho người khác bắt nạt mình. Như vậy thì mới an toàn. Không chỉ là quân đội mà chính trị cũng phải có. Hai tay đều phải cứng rắn, đây mới chính là ý tưởng của Trương Lam!

Hai cha con lão đảo đi tới quỹ tín dụng của huyện. Vừa mới đi vào, Lý Ngọc Dân vội vàng từ trong ký túc xá đi ra. Trương Lam vừa nhìn thấy hắn thì không nhận được mà đưa tay xoa đầu một cái. Hắn mặc một cái áo sơ mi trắng, cũng không biết là người này đã thay từ khi nào, rõ ràng là thời gian đến không mặc cái áo này. Áo được nhét vào trong quần, trong nách còn gấp theo cái cặp. Hình tượng này chính là khuôn mẫu được rất nhiều người ưa chuộng vào những năm 80 và 90 trước kia. Chẳng lẽ là bọn họ không biết rằng cái bộ dạng này thật sự là rất xấu sao. Thật không biết nói gì cả?

- Hai người đã tới.

Lý Ngọc Dân đi tới trước mặt hai cha con.

- Trước cứ theo tôi đến nhà ăn để ăn chút gì đã, ăn xong chúng ta sẽ đến chỗ đội vận chuyển.

Trương Tông Quân có chút do dự, chẳng chờ một chút.

- Chúng tôi...Ăn cơm trong ngân hàng các cậu không có ảnh hưởng gì chứ?

- Không sao, một bữa cơm mà thôi, nếu bình thường thì thật đúng là không được, nhưng hôm nay hợp có rất nhiều người, đều là người ở nông thôn, cái tên phì heo ở trong nhà ăn kia nào biết ai là ai? Yên tâm đi, đi theo tôi là được.

Lý Ngọc Dân không khỏi phân trần rồi kéo tay hai cha con hướng tới chỗ nhà ăn đi tới.

Trương Tông Quân chần chờ một chút rồi cũng không có gì mồm cái lão nữa, đi theo phía sau hắn. Có thể được ăn một bữa, lại còn không mất tiền nữa, nhưng mà theo như lời Lý Ngọc Dân nói, đám người kia dù có thấy nhau cũng chẳng có vài người bắt chuyện, phỏng chừng mọi người cũng chẳng biết mặt nhau. Cũng khó trách, bình thường mọi ngày bọn họ chỉ làm việc ở làng hoặc thị trấn, không có cơ hội gặp mặt. Ngẫu nhiên gặp mặt một hai lần hoặc là trong thời gian hợp như thế này, vội vàng mà tới vội vàng mà đi, ai biết được ai?

Đồ ăn không tệ, bốn món một canh tiêu chuẩn. Điều khiến Trương Lam cảm thấy ngạc nhiên chính là ở trong này có cả thịt kho tàu. Phải biết rằng ở địa phương của hắn thời đó, bình thường ăn trứng chim cũng đã là một chuyện tình rất xa xỉ. Quả nhiên trong bất kỳ thời nào, ngân hàng luôn là có tiền nhất. Trương Lam vừa hưng hăng nhai một miếng thịt kho tàu vừa nhìn ngó bốn phía. Ừ nhìn mấy cái tên gia hỏa kia sau này cũng không thể nào khá được. Mấy tên gia hỏa này ăn như gió cuốn mây tan, nhanh chóng phân chia số thịt kho tàu ở trên bàn. Xem các bộ dáng của các người ăn như hổ đói cả đòi chưa từng được thấy thịt vậy. Trương Lam trong lòng thầm khinh bỉ nhưng lại hồn nhiên không phát hiện tốc độ nhét thịt vào miệng của chính mình cũng không thua gì bọn hắn.

Sau khi cơm no, rượu say...Ách, không uống rượu. Lý Ngọc Dân thích ý cầm cây tăm xỉa răng.

- Thế nào, cơm nước ở nơi này cũng không tệ chứ. Nói cho hai người biết, rất nhiều người đến đây hợp thực chất chính là vì bữa cơm này mà tới.

Trương Lam càng không ngừng vuốt ve cái bụng của chính mình mà gật gật đầu.

- Dạ ăn thật ngon, nhưng mà thịt kho tàu bỏ hơi nhiều muối, nếu bỏ ít muối hơn thì cháu còn có thể ăn thêm một chút nữa.

Lý Ngọc Dân ghen hờn trên trời dưới biển nhìn tên tiểu sử có da mặt siêu cấp dày này, không biết nói gì cả. Trương Tông Quân chứng kiến biểu hiện của đứa con trai thật là muốn chui nhanh xuống gầm bàn. Dọa người a, rất dọa người, tại sao mình lại có một đứa con trai như vậy? Khiến cho tất cả mọi người đều chú ý đến bên này. Chẳng lẽ bình thường ở trong nhà đều để cho người thiếu ăn thiếu uống sao?

Một nhóm ba người cơm nước no nên xong, sau khi nghỉ ngơi một lúc liền nhờ lái xe của quý tín dụng chở đến đội vận chuyển của huyện.

Đội vận chuyển của huyện ở thị trấn Đông Nam Giác. Vừa mới đi vào, liền chứng kiến ở trong sân có hơn mười cỗ xe giải phóng đỗ ở đó, một tên bàn tử đang nằm ở dưới bóng cây liễu dưới sân, đôi mắt hơi nhắm lại.

- Lý đội trưởng, Lý đội trưởng.

Lý Ngọc Dân chào hỏi từ thật xa.

- Ừ?

Bàn tử đang mơ màng vội mở mắt ra, đưa ánh mắt vô tiêu tự ngó xung quanh.

- Ai, là ai đang gọi ta?

- Tôi.

Lý Ngọc Dân đi tới trước mặt bàn tử.

- Xin chào Lý đội trưởng.

Bàn tử chậm rãi từ từ đứng lên, chần chờ nói.

- Xin chào, cậu là...?

- Tôi là nhân viên quý tín dụng của trấn Thiên Bảo.

Lý Ngọc Dân vươn tay về mặt nhiệt tình.

-Ồ ồ.

Hình như rút cuộc thì bàn tử cũng đã tỉnh lại, nhanh chóng tiến đến bắt tay Lý Ngọc Dân.

- Xin chào, xin chào, thì ra là đồng nghiệp của anh rồi tôi.

Nhất thời hắn cũng nhiệt tình hơn rất nhiều, vội vàng dẫn ba người đi vào trong phòng.

- Mời vào trong phòng, vào trong phòng nói chuyện.

Nói tới nửa ngày, bỗng nhớ tới một sự kiện, không khỏi vỗ vỗ cái gáy của mình.

- Thật ngại quá, chú em tên là gì?

- Tôi cũng họ Lý, Lý Ngọc Dân.

Thì ra ra Lý đồng chí, hoan nghênh hoan nghênh.

Khi nói chuyện, mấy người đã đi vào phòng, lại khách khí một phen, mọi người đều tự ngồi xuống. Lý Ngọc Dân ngồi đối diện bàn từ nói.

- Lý đội trưởng, tôi muốn giới thiệu cho anh một người. Vị này chính là bạn học của tôi, họ Trương tên là Tông Quân, lần này hần đến tìm anh là có chút việc muốn nhờ anh giúp.

Trương Tông Quân nhanh chóng đứng lên.

- Xin chào Lý đội trưởng, mời ngài hút thuốc.

Nói xong liền cung kính lấy ra một bao thuốc đưa tới phía trước.

Bàn Từ không vội vã đón lấy thuốc, đưa mắt đánh giá Trương Tông Quân từ trên xuống dưới. Trên người mặc một chiếc áo lính màu xanh biếc, ông tay áo xắn lên, dưới mặc một chiếc quần sợi tổng hợp màu lam, chân đi một đôi dép cao su quân dụng trắng bạch. Ừ, xem ra chỉ là một nông dân bình thường, phỏng chừng không có thể lực gì cả. Trong lòng bàn từ âm thầm cân nhắc một phen, thần sắc cũng dần dần trở nên kiên cố, nâng chén trà lên uống một ngụm.

- Vị đồng chí này, cậu đến tìm tôi có chuyện gì vậy?

Trương Lam ở một bên thấy rất rõ ràng biến hóa của hần. Cũng đã đoán chắc chắn mười phần suy nghĩ của tên bàn từ này. Sống hai kiếp người đã khiến cho hần có hiểu biết rất rõ đối với lòng người. Không khỏi thầm tức giận trong lòng. Tên mập mạp chết tiệt, cảm thấy chúng ta không có thể lực nên bắt đầu giả bộ, xem ra sự việc hôm nay không dễ làm rồi.

- Ô, chúng ta muốn thuê ô tô của đội vận chuyển để giúp chúng tôi chuyển chút đồ vật.

Trương Tông Quân có chút không biết phải làm sao. Cũng khó trách, bình thường hần chỉ ở cùng những người nông dân nhiệt tình chất phác. Thành thạo có tiếp xúc với quân nhân thì cũng chính là người ở trong bộ vũ trang, giao tiếp cũng rất thuận lợi. Tác phong của quân nhân luôn thẳng thắn hào sảng, điều này cũng đã ảnh hưởng tới hần. Dân binh cũng được coi như là quân đội dự bị, cũng vẫn mang theo một ít tác phong của quân đội. Bỗng nhiên gặp được một tên gia hỏa thích giở giọng, thật đúng là không có thói quen, không biết nên nói như thế nào cho tốt.

Phỏng chừng cũng chính là tìm người hỗ trợ, muốn mình vận chuyển chút đồ vật miễn phí cho hần. Bàn từ nghĩ thầm trong lòng, không khéo cũng không có thù lao gì cả, quên đi, nhanh chóng đuổi đi là được. Nghĩ vậy, bàn từ mở miệng, giọng điệu của kẻ làm quan.

- Chuyện này cậu cũng biết, chúng tôi là đơn vị của quốc gia, là đội vận chuyển của mọi người. Thái độ làm việc của chúng tôi chính là phục vụ quốc gia. Thời thời khắc khắc chúng ta đều nhớ kỷ nhiệm vụ và tôn chỉ này. Hôm nay cậu lại muốn chúng tôi phục vụ cho cá nhân cậu, cậu muốn biến đội vận chuyển của chúng tôi thành cái gì, muốn biến quốc gia và nhân dân trở thành cái gì? Đội vận chuyển là do đảng và nhân dân giao cho tôi, tôi phải có trách nhiệm và nghĩa vụ quản lý nó. Tư tưởng của đồng chí này thật có vấn đề. Lời nói của cậu hôm nay thực là ích kỷ, đương nhiên, tôi cũng không trông cậy vào một nông dân như cậu có thể giác ngộ được những điều này. Tóm lại tôi tuyệt đối không đáp ứng, chỉ cần tôi còn ở trong này một ngày, ai cũng đừng nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của quốc gia và nhân dân, cậu cũng đừng có ý nghĩ này. Cậu nghĩ rằng tôi sẽ làm trái với nguyên tắc của tổ chức, làm ra chuyện tình có lỗi với đảng và nhân dân sao? Được rồi, nơi này không chào đón cậu, cậu đi nhanh cho. Sau này phải chú ý, cần cố gắng đề cao tư tưởng giác ngộ của mình mới được.

Nói đến cuối cùng, bàn từ đã tỏ rõ ý định, trong lòng hần âm thầm đắc ý. Ừ, chính mình cũng xem như một lãnh đạo nghiêm túc.

Trương Lam rất kỳ quái, những năm 80 rồi, con người hần là đã không còn như vậy chứ, tác phong quan chức vẫn tương đối chính phái, chẳng lẽ càng ngày càng giả tạo? Chẳng lẽ cho đến tận bây giờ vẫn không phát triển được?

Trương Tông Quân bị bàn từ nói cho mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn Lý Ngọc Dân rồi lại nhìn con trai, không biết làm thế nào mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Rốt cục thì cũng làm xong

Lý Ngọc Dân chứng kiến sự tình không tốt, nhanh chóng giải thích.

- Lý đội trưởng, sự tình không phải...

Không đợi Lý Ngọc Dân nói xong, bàn tử không kiên nhẫn giờ tay cắt đứt lời nói của hắn.

- Đồng chí, cậu không cần nói cái gì cả, tôi hiểu rất rõ ràng.

Nói xong lại bày ra một cái tư thế tận tình khuyên bảo, khuyên Lý Ngọc Dân.

- Ở đây tôi phải nói cho cậu biết, đồng chí, cậu ở một chỗ với người như vậy sẽ ảnh hưởng tới tiến độ của mình, cậu phải chú ý một chút. Ừ, cứ như vậy đi, đi thông thả, không tiến.

Nói xong hắn không thèm để ý tới mấy người này, chính mình cầm lấy một tờ báo lên xem, căn bản là không để cho Lý Ngọc Dân và Trương Tông Quân cơ hội nói chuyện.

Bàn tử hồn nhiên không biết, chờ sau khi Trương gia giàu sang rồi, trong một lần họp bàn trên huyện cùng lãnh đạo đã vô ý nói lên chuyện này, vốn dĩ chỉ nói ra để làm chuyện cười mà thôi, không nghĩ tới là bị những người lãnh đạo đó coi như là ám chỉ, trong lòng thầm hận cái tên gia hỏa không có mắt kia đã đắc tội với thần tài trong huyện. Kết quả là ưu đãi cũng bị mất, để cho quân đội ăn thịt, chính mình chỉ có thể húp nước. Sau khi trở về sẽ đem tên kia cạo lông. Đến khi bàn tử biết được đầu đuôi sự tình hắn liền hối hận không thôi. Đương nhiên đây là chuyện sau này hãy nói.

Mấy người vô cùng xấu hổ, nhanh chóng rời khỏi, Lý Ngọc Dân vội vàng giải thích.

- Thật ngại quá, việc này biến thành như vậy, thực là có lỗi. Anh xem việc này phải làm sao bây giờ?

Trương Tông Quân lúc này cũng lúng túng, không biết làm sao bây giờ mới tốt. Ở quê đã bắt đầu hái táo, đến lúc đó không chờ đi được thì không có cách nào trả lại cho người dân, trong lòng hắn tràn ngập tự trách, mê man và sợ hãi, giọng nói cũng trở nên không đúng.

- Tôi...Tôi...Tôi cũng không biết.

Chứng kiến Trương Lam lại càng tức giận dồn lên đầu.

- Đều là chủ ý của tên tiểu tử thôi nhà ngươi, nói cái gì bán hoa quả, bây giờ không có xe ta làm sao nói chuyện với mọi người được đây. Nói xong hắn vung bàn tay lên chuẩn bị đánh.

Lý Ngọc Dân nhanh chóng ngăn lại.

- Làm gì thì làm, dù thế nào cũng không được đánh trẻ con.

Hai người tranh chấp, Trương Lam nở nụ cười.

- Cha, người hồ đồ sao? Làm sao lại không có xe được, mới vừa rồi còn có người muốn cho chúng ta thuê xe mà, mới qua một lúc mà cha đã quên sao?

- Lúc nào chứ, tiểu tử ngươi còn nói hươu nói vượn.

Nghe Trương Lam nói như vậy, lão đầu tử lại càng khó thở, cố gắng gạt cánh tay của Lý Ngọc Dân ra muốn xông lên đánh hắn.

- Con không có nói vậy, vừa rồi ở bộ vũ trang cha đã quên bác Trương nói như thế nào sao?

Trương Lam hỏi, không hề lo lắng việc mình sẽ bị đánh.

- Ách?

Nghe con trai nói, Trương Tông Quân cũng kịp phản ứng lại, vỗ mạnh lên đầu của mình một cái. Không phải là vừa rồi Trương đội trưởng còn muốn giới thiệu mình với đội vận chuyển của quân đội sao? Như thế nào bây giờ lại quên mất? Đều là tại tên mập mạp kia, khiến cho chính mình trở nên nóng nảy, quên mất cả chuyện này. Nghĩ vậy hắn không khỏi thở ra một hơi, cười rộ lên.

Chứng kiến bộ dáng của hai cha con, Lý Ngọc Dân không khỏi nghi hoặc. Sao lại như thế này? Vừa rồi hai cha con còn như là cừu nhân với nhau, đảo mắt lại đã thay đổi rồi.

Chứng kiến vẻ mặt không hiểu nổi của Lý Ngọc Dân, Trương Tông Quân vội vàng kể lại toàn bộ chuyện mình đến bộ vũ trang một lần. Nói xong liền cười với Lý Ngọc Dân.

- Đều tại cái tên mập mạp kia, khiến cho tôi hồ đồ, thật ngại quá.

Nghe Trương Tông Quân nói xong, Lý Ngọc Dân cũng nhẹ nhàng thở ra, thiếu chút nữa thì phải xin lỗi bạn. Đến lúc đó làm sao có thể nhìn mặt mọi người trong thôn? Việc này có thể sẽ bị người ta gắn liền lên người mình, bây giờ có thể giải quyết được như vậy thật sự là không còn gì tốt hơn. Nghĩ đến đây hắn cũng không khỏi vì Trương Tông Quân mà cao hứng. Nếu là như vậy thì còn lợi hơn so với thuê xe của đội vận chuyển.

- Như vậy đi, hai người tiếp tục đi đến bộ vũ trang, tôi trở về quỹ tín dụng trước, chờ khi hai người giải quyết tốt mọi việc chúng ta cùng nhau trở về.

Lý Ngọc Dân nói.

- Được.

Trương Tông Quân cũng không có khách khí, mấy người nhảy lên xe. Trước hết cứ lên xe đi về quỹ tín dụng đã. Sau đó cha con hai người lại đi về bộ vũ trang huyện!

Hai cha con đi hơn hai giờ sau lại quay trở lại bộ vũ trang huyện. Trương đội trưởng nhìn thấy hai cha con từ rất xa, vui vẻ nói.

- Hắc, từ khi nào mà bộ vũ trang huyện lại nổi tiếng như vậy, một ngày có thể gặp các người tới hai lần?

Trương Tông Quân cực kỳ bất đắc dĩ kể lại chuyện tình ở đội vận chuyển một lần, Trương đội trưởng cười ha ha.

- Chỉ biết nghĩ đến cái lợi nhỏ mà không biết nhìn xa trông rộng.

Nói xong liền nhiệt tình mời hai người vào trong văn phòng, đợi đến khi tất cả đã ngồi vào ghế rồi mới hỏi.

- Hay là như vậy đi, ta sẽ gọi điện đề đội trưởng Vương Doanh tới đây một chuyến, chúng ta bàn bạc chuyện này, cậu thấy thế nào?

- Như vậy có phải là rất phiền toái hay không?

Trương Tông Quân cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng. Vừa rồi người ta muốn giới thiệu thì chính mình còn không đồng ý. Vừa mới nói xong, không nghĩ tới bây giờ chính mình lại quay lại đây nhờ người ta, thật sự là không biết nói gì.

- Chuyện này có là cái gì?

Trương đội trưởng phát phát tay.

- Quyết định như vậy đi, ta đi gọi điện thoại, các cậu ngồi ở chỗ này chờ, ta sẽ lập tức quay lại.

Nói xong liền xoay người đi ra bên ngoài.

Trong những năm 80, điện thoại còn chưa có số như bây giờ. Nhất là ở tại địa phương kinh tế còn chưa phát đạt này. Cũng đều là quay điện thoại, nhìn trong những phim điện ảnh của năm ba bốn mươi đều có. Một người cầm cái ống nghe lên mạnh mẽ xoay một trận, sau đó hô một tiếng cho ta gặp ai đó, từ trong ống ghe sẽ vang lên lời nói của các cô nương phục vụ, tiếp đó điện thoại mới có thể gọi được. Rất không may, hiện tại trong huyện của Trương Lam vẫn dùng loại máy điện thoại lỗi thời này.

Một lát sau, Trương đội trưởng đã quay trở lại.

- Lát nữa tên kia sẽ tới, tên là Vương Cường, hẳn chính là chiến hữu trước kia của ta, tính tình thẳng thắn, có gì cậu cứ nói thẳng là được, tiểu tử đó không thích quanh co.

Hai cha con Trương lam đều hiểu được, việc này có lẽ sẽ thành công.

Đội không đến 20 phút sau, liền nghe thấy tiếng gầm rú của chiếc xe Jeep Bắc Kinh 212 truyền vào trong phòng. Sau đó lại nghe thấy tiếng phanh xe chói tai. Mấy người trong phòng nhanh chóng đứng lên, đi ra ngoài thì thấy một người mặc quân trang đi xuống xe. Người này đại khái cao khoảng 1m75, lưng hùm vai gấu, mặt chữ quốc, một đôi lông mày rậm, ở dưới là một đôi mắt ung sắc bén, ông tay áo hơn xấn lên, lộ ra nước da màu cổ đồng. Hắn đứng ở trước mặt, hơi thở mãnh liệt đập vào mặt mà đến, cả người giống như một con liệt báo đang chuẩn bị tấn công. Thật sự là bất động như núi mà động thì như sấm sét. Cần thận đánh giá hai tay của hắn một chút, trên hai tay đều tràn đầy vết chai. Trương Lam âm thầm cảm thán ở trong lòng. Đây mới là bản sắc quân nhân của nước cộng hòa! Cũng chỉ có những quân nhân như vậy mới bảo vệ được trung kiên của quốc gia, mới là hòn đá tảng của nước cộng hòa!

Trương Vương Doanh xuống xe, hưng hăng ôm chặt Trương đội trưởng một cái, hai người gio tay nện một quyền, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cười ha ha. Toàn bộ tình chiến hữu đều lần tràn ở trong một khắc này.

Đây mới giống như là tình nghĩa huynh đệ, trên chiến trường có thể yên tâm đem sau lưng mình giao cho huynh đệ! Không cần lo lắng thất bại, cũng không cần lo lắng phản bội, cho dù là tử vong thì cũng có người ngăn cản viên đạn từ phía sau cho người. Đây chính là huynh đệ vào sinh ra tử, cả đời đều là huynh đệ! Trương Lam yên lặng suy nghĩ trong lòng.

- Tôi giới thiệu mọi người một chút.

Trương đội trưởng nhiệt tình đưa người kia đến trước mặt cha con Trương Lam.

- Tiểu Trương, đây chính là trường doanh Vương đóng quân ở huyện chúng ta. Là một người ngoan cường vừa đánh trận trở về.

Rồi lại xoay đầu lại giới thiệu với trưởng doanh Vương.

- Đây là đồng chí cần các cậu giúp đỡ, cũng là đội trưởng đội dân binh, huấn luyện viên bắn súng. Thuật bắn súng rất không tồi.

Vừa đánh trận trở về? Là một người ngoan cường? Hai mắt Trương Lam sáng rực lên, kia chính là một người ngoan cường, không nói đến giết người không chớp mắt mà là một thân bản lĩnh đều được tôi luyện từ trong cửu tử nhất sinh, núi thây biển máu. Đây mới chân chính là công phu một chiêu giết địch. Nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp học đến tay.

Thuật bắn súng không tệ? Nghe Trương đội trưởng nói như thế, hai mắt của trưởng doanh Vương sáng lên.

- Thật thế sao, đi một chút đi, bắn súng trước rồi nói sau.

Nói xong liền kéo Trương Tông Quân đi đến sân bắn. Trương Đội trưởng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

- Tên Vương chày gỗ này, mỗi lần đều là như vậy, nghe thấy thuật bắn súng tốt liền không còn nhớ được gì cả.

Vương đội trưởng cười ha ha, cũng không đáp lời. Mấy người còn lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo đến bãi bắn bia.

Sau khi bắn súng xong, Vương đội trưởng kêu to thoải mái, vỗ bả vai của Trương Tông Quân khen không dứt miệng.

- Rất khá, thuật bắn súng của cậu nếu được huấn luyện kĩ càng sẽ không thua gì tay súng bắn tỉa. Tại sao thuật bắn súng giỏi như vậy mà lại không đi vào bộ đội, thật sự là đáng tiếc.

Nói xong không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho Trương Tông Quân.

- Bác Vương.

Trương Lam ý vào chính mình còn nhỏ tuổi, dùng bộ dạng đáng yêu và tiếng nói ngọt ngào của mình chào hỏi Vương đội trưởng.

- Bác làm quan lớn như vậy, nhất định là công phu rất lợi hại. Dạy cháu học công phu được không,

- Đây là tên tiểu tử thôi nhà tôi, sợ nó ở nhà đùa nghịch nên dẫn nó theo. Đứa nhỏ này cả ngày không chịu ngồi yên, thích đi theo người khác để học công phu.

Trương Tông Quân giải thích.

- Ồ.

Vương đội trưởng cảm thấy có chút ý tứ, đứa trẻ còn nhỏ như vậy đã muốn học công phu sao?

- Cháu muốn học công phu sao cậu bạn nhỏ? Không thành vấn đề, nhưng mà bây giờ cháu còn quá nhỏ, khí lực quá yếu, chờ khi nào cháu lớn hơn một chút thì hãy đến tìm bác, đến lúc đó bác sẽ dạy cho cháu.

Kỳ thật đây hoàn toàn là vì Vương Cường thấy Trương Lam đang yêu nên đùa với hắn. Nếu không trong quân đội đã có quy định, không cho phép truyền dạy công phu cho người ngoài.

- Cháu không nhỏ.

Trương Lam tranh luận nói.

- Cháu có thể bắn súng. Nếu cháu có thể bắn súng thì bác dạy công phu cho cháu được không?

Chịu không nổi, thật sự là không chịu được nữa, Trương Lam cảm giác cái bộ dạng giả đáng yêu của mình có chút ghê tởm.

- Biết bắn súng sao?

Vương Cường tiếp tục trêu đùa hắn.

- Nếu thật sự cháu có thể bắn súng, ta sẽ dạy cho cháu.

Hồn nhiên không có phát hiện ra mình đã trúng phải quỷ kế của một đứa trẻ con.

- Thật nhé?

Trương Lam hỏi.

- Gạt người không phải là đứa trẻ ngoan.

Vương đội trưởng đỏ đầy mồ hôi, ta có thể lừa trẻ con sao.

- Thật sự.

Tuy rằng bà vai có thể sẽ bị bầm tím, nhưng mà nếu kiên trì, bắn một phát cũng không có vấn đề gì? Cơ hội cũng không phải dễ dàng có được như vậy, qua hôm nay sẽ không thể có cơ hội lần nữa. Trương Lam âm thầm cân nhắc, liều mạng, chẳng qua là về nhà nằm vài ngày mà thôi.

- Cháu bắn mười phát được không?

A, tiểu giả hỏa này thật đúng là dám bắn? Vương Cường ngây người một trận, đảo mắt suy nghĩ một chút.

- Nay anh bạn nhỏ, trước kia cháu đã thấy bắn súng bao giờ chưa?

- Chưa ạ.

Trương Lam đáng yêu trả lời.

Trương Tông Quân và Trương đội trưởng ở bên cạnh há to miệng, đã thấy qua lời nói bịa đặt, nhưng mà chưa thấy ai nói dối không chớp mắt như vậy. Rõ ràng là vừa mới xem xong không bao lâu đó thôi.

Vương Cường thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chưa bắn bao giờ thì tốt rồi, đồng thời trong lòng nảy ra một cái ý niệm. Từ lúc nào mà ta lại phải lo lắng một tên tiểu tử như vậy? Nhưng cái ý nghĩ vừa hoang đường vừa buồn cười này vừa nảy ra thì Vương Cường ngay lập tức đã bóp chết nó.

- Anh bạn nhỏ, cậu chưa bắn súng bao giờ, như vậy ta cũng không yêu cầu cậu bắn nhiều, chỉ cần bắn mười phát mà có một phát bắn trúng bia ngắm thì coi như cậu thắng, ta sẽ dạy công phu cho cậu, được không?

Trong lòng hắn không khỏi âm thầm đắc ý. Đừng nói là tiểu tử nhỏ như vậy, cho dù là người trưởng thành, lần đầu tiên bắn súng cũng không thể bắn súng được. Sức giật khi nổ súng sẽ khiến hắn không tự chủ được mà hơi giật tay lên. Không có khả năng thích ứng với việc này tuyệt đối sẽ không thể bắn trúng bia ngắm. Vương Cường có lòng tin tuyệt đối là tiểu gia hỏa này một phát cũng bắn không trúng.

Rất cục cũng mắc câu rồi, Trương Lam khê thờ ra một hơi. Sau khi bắn mười phát súng xong, Vương Cường tròn mắt há hốc miệng. Lấy tiêu chuẩn của quân nhân mà nói, thuật bắn súng này vô cùng tệ hại, rất nhiều phát bắn hụt, chỉ có ba phát bắn trúng bia ngắm, còn là bắn trúng bên rìa bia ngắm. Nhưng mà bất kể nói như thế nào thì nó đã đạt được yêu cầu của mình. Mà nhiều nhất thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ ba tuổi mà thôi, điều này lại càng bất đắc dĩ.

Suy nghĩ một chút, chính mình cũng không có cơ gì để không dạy được, dạy thì lại trái với quy định, phải làm sao bây giờ? Suy nghĩ cả nửa này, Vương đội trưởng cũng nghĩ ra được một chủ ý.

- Nếu tiểu tử nguoi đã thắng, như vậy nhất định ta phải dạy cho nguoi. Nhưng mà bộ công phu này ta chỉ đánh một lần, nguoi nhìn cho kỹ. Đánh xong một lần này mà nguoi không học được thì cũng đừng có trách bác không có dạy nguoi.

Tiểu tử, ta cũng không tin nguoi xem một lần là có thể học được, không có cửa đâu. Nhớ năm đó chúng ta phải luyện nhiều năm mới đạt đến trình độ này. Nếu ta làm như vậy cũng không tình là thất hứa, lại không vi phạm quy định. Vương Cường càng nghĩ lại càng cao hứng, thực là tự hào vì sự nhanh trí của mình. Lại không biết là tiểu tử trước mặt mình chính là một tiểu quái vật.

- Không sao, chỉ cần bác đánh một lần là được.

Trương Lam hào phóng nói. Nực cười, bằng vào trí nhớ siêu cường của mình, nguoi đánh một lần ta sẽ nhớ kỹ, chẳng lẽ còn cần nguoi phải chỉ tận tay sao? Nguoi không vui còn ta cũng chẳng vui về gì.

Vương Cường đánh xong một lần, Trương Lam đã nhớ kỹ, chỉ cần về nhà tự mình luyện tập là được, đến lúc đó mình cũng xem như một tiểu cao thủ.

Hai người đều cảm thấy cao hứng vì mình đã lừa gạt được đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bắt đầu thu hàng

Trở lại văn phòng của Trương đội trưởng, mấy người phân biệt ngồi xuống, Trương Tông Quân liền kể lại chuyện tình của mình một lần.

- Tôi là nghĩ như vậy.

Trương Tông Quân nói.

- Lần này chúng tôi muốn thử làm xem, nếu việc làm ăn tốt, chúng ta liền hợp tác lâu dài, về phần phí vận chuyển, Vương đội trưởng ngài xem cần bao nhiêu ?

Cúi đầu tính toán một chút, Vương đội trưởng nói.

- Phí chuyên chở của một chiếc xe là 400 đồng, dầu mỡ chúng tôi tự trả.

- Được, vậy thì cứ như lời của Vương đội trưởng.

Trương Tông Quân cúi đầu nhắm tính rồi gật đầu đáp ứng. Giá cả như vậy là hợp lý, có thể nằm trong phạm vi mình chấp nhận được.

Sự tình đã bàn bạc xong, tất cả mọi người đều cao hứng, Vương đội trưởng nói.

- Đi, theo tôi quay về doanh trại uống một chén.

Trương Tông Quân vội vàng nhún nhường.

- Không dám, không còn sớm nữa, tôi còn một người bạn nữa, cơ hội còn rất nhiều đề lần sau đi, người bạn của tôi đang đứng chờ ở ngoài kia.

- Nếu đã như vậy thì đề lần sau đi.

Vương đội trưởng cũng không giả mồm cái lão, hơi có chút tiếc nuối nói.

- Lần sau đến nhất định phải tới tìm ta uống một chén, đến lúc đó chúng ta không say không về. Người bạn kia của cậu ở đâu? Tôi đưa cậu qua.

- Ở quỹ tín dụng xã.

Trương Tông Quân cũng không khách khí!

Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu ở trên giường, Trương Lam giật mình, đưa tay lên dụi dụi mắt, ánh mặt trời thật đẹp, chiếu lên người thật ấm áp. Bộ dáng toàn thân còn đang uể oải. Ở đầu giường còn có một chút mèo con đang thoải mái ngáy khò khò. Trương Lam đưa đôi tay nhỏ nhắn vuốt ve cái đầu của con mèo, con mèo nhỏ thích ý híp mắt lịm dim. Khi Trương Lam đưa tay vuốt đầu nó thì hai cái tai nhỏ run lên. Phía sau lưng ánh mặt trời xuyên qua khe hở của cánh cửa chiếu rọi một người một mèo. Một làn gió nhẹ thổi qua làm đóng đưa cái màn, một loại cảm giác ấm áp hài hòa không tên chậm rãi lan tỏa khắp cả gian phòng.

Ngơ ngác ngồi ở trên giường hưởng thụ cái cảm giác ấm áp này. Cuối cùng hẳn phải rất khó khăn mới có thể rời giường được, mặc dù nói ngủ dậy muộn là độc quyền của trẻ con, nhưng mà Trương Lam cũng không có ý định như vậy. Hắn chậm rãi mặc quần áo vào, từ trên giường nhảy xuống, uống một chén nước, chào hỏi cha và mẹ rồi bắt đầu chạy bộ như thường lệ.

Sau khi chạy một vòng trở về, vừa vận chứng kiến Lý Ngọc Dân đi ra ngoài.

- Chú Lý dậy thật là sớm.

Trương Lam vội vàng chào.

- Ủ, nghe cha mẹ cháu nói, cháu vừa chạy bộ về à?

Lý Ngọc Dân cười, sờ sờ cái đầu Trương Lam, hỏi.

- Dạ, phải rèn luyện thân thể từ khi còn nhỏ mà.

Trương Lam nhún vai, giả bộ như người lớn.

Lý Ngọc Dân lắc đầu.

- Tên tiểu gia hỏa này.

Rồi lại quay đầu cười cười với Trương Tông Quân.

- Tông Quân, tôi đi làm đây, anh làm tốt nha, nói không chừng sau này người anh em sẽ đi theo anh làm ăn đó.

- Anh bỏ được cái bát sắt kia sao? Chờ đến khi anh thực sự bỏ được rồi hãy nói.

Trương Tông Quân cũng vui vẻ.

- Tên gia hỏa này.

Lý Ngọc Dân lắc lắc đầu.

- Được rồi, không nói chuyện với anh nữa, tôi đi làm đây, nếu không sẽ đến trễ.

Nói xong liền nhảy lên xe đạp phóng đi.

- Đi đường cẩn thận một chút!

Trương Tông Quân ở phía sau kêu lên.

- Yên tâm

Lý Ngọc Dân cũng không quay đầu lại, đáp một câu.

- Chú Lý tới cho chúng ta vay tiền sao?

Trương Lam hỏi mẹ mình.

- Ủ.

Mẹ hần trả lời một tiếng, rồi véo cái tai của Trương Lam.

- Tiểu tử thôi, nhanh đi đánh răng rửa mặt đi rồi chuẩn bị ăn cơm.

- Nhẹ thôi mẹ.

Trương Lam hô lên đau đớn. Làm sao mà mình lại có một bà mẹ thích véo lỗ tai như vậy.

- Bị véo tai nhiều sẽ làm người ta ngu ngốc đi.

Ấn sáng xong, cả nhà ba người vác theo cái cân đi tới vườn trái cây của Lý Minh Giang. Từ rất xa đã nhìn thấy một đám táo hồng đỏ au được xếp chỉnh tề ở chỗ này. Những quả táo thật to da bóng loáng căng mọng, hình như đã sắp không thể bao phủ hết được thịt quả ở bên trong. Lớp da màu vàng đỏ giống như là được sơn một lớp sơn màu vàng kim chói mắt. Cắn một miếng, vừa giòn lại vừa ngọt, nước táo ngọt lành theo khước miệng chảy xuống.

- Người tôi cũng đã tìm đến rồi, một lát nữa sẽ đổ hết ra ven đường, các cậu tìm được xe chưa?

Lý Minh Giang lo lắng hỏi.

- Tìm xong rồi, 4 giờ chiều sẽ đến đây.

Trương Tông Quân cười ha ha đáp.

- Vậy là tốt rồi, chú em, cậu xem xem, táo năm nay thế nào? Không phải là anh thổi phồng nha, nhìn xem màu sắc của nó xem.

Nói xong liền tách một quả táo ra.

- Nhìn xem này, hàm lượng đường thật sự là không thể chê.

Hiển nhiên là Lý Minh Giang tương đối đặc ý đối với trái cây của mình. Chính mình tỉ mỉ chăm sóc hơn nửa năm, từ đầu năm đã bắt đầu xới đất bón phân, khi nở hoa thì bắt đầu thụ phấn. Nếu như không thu hoạch tốt thì không còn gì để nói.

- Vậy cũng đúng.

Cha Trương Lam cũng rất hài lòng.

- Mười dặm quanh đây có người nào mà không biết anh là tay trồng cây ăn quả số một. Nhìn những vườn cây xung quanh này xem, nếu không phải là họ học theo kỹ thuật của anh thì làm sao sản lượng của bọn họ lại có thể cao như vậy?

- Ha ha.

Lý Minh Giang ngượng ngùng phát phát tay.

- Nói gì vậy chứ, đều là người trong làng cả, ai lại làm như vậy. Nếu như có chút kỹ thuật mà còn che giấu đi, vậy thì sẽ trở thành cái gì?

Người nông thôn chính là như vậy, cần cù giản dị, thiện lương, có thứ tốt cũng sẽ không che giấu. Nhà ai có chuyện gì cũng có thể chạy ra ngoài nhờ hàng xóm giúp đỡ một chút. Ở thành phố, nhà cao tầng nhiều, ngựa xe như nước, không chỉ chặn tầm mắt của mọi người mà cái kiến trúc xi măng lạnh lùng cũng đóng băng luôn tâm trí của mọi người.

Ách.

Trương Lam đột nhiên tỉnh lại. Việc hấn phải quan tâm bây giờ chính là đám trái cây này, đám người kia đóng băng hay không đóng băng, lão già này có tốt hay không, mình cũng đâu có tâm tư để mà đi quản người khác thế nào. Thật sự là ăn no rủng mủ sau. Dùng một câu nói thô tục để biểu lộ chính là: Gió chột nổi, thổi nhều mây người khác, ăn thua gì đến chuyện của ta.

Một lúc sau liền có thêm vài người nữa tới. Có di út của Trương Lam và chồng di, còn có mấy người nữa. Mấy người này Trương Lam cũng không biết. Mặc kệ nhiều như vậy, không biết chính là không biết, hấn cũng cảm thấy không sao. Trương Lam chợt thấy cái tai của mình tê rần, một loại cảm giác quen thuộc lại xuất hiện, hấn không tự chủ được liền đi đến trước mặt mấy người kia. Quay lại nhìn ánh mắt tràn đầy thâm ý và không thiếu một tia uy hiếp của mẹ, Trương Lam đành phải ngoan ngoãn chào hỏi.

- Cháu chào chú, cháu chào di, hai người cũng tới sao. Cháu chào các bác các chú.

Ánh mắt của di cười đến mức híp lại thành một đường nhỏ, lại hướng về phía mọi người xung quanh mà khoe khoang.

- Nhìn xem, đây chính là con của chị em, là cháu ngoại của em, thật là thông minh, mới có hơn một tuổi mà đã như vậy, sau này trưởng thành nhất định sẽ là một ngôi sao.

Nói xong liền cao hứng ôm lấy Trương Lam, lấy ra hai quả trứng chim đã luộc chín từ trong túi ra cho hấn.

Trương Lam được tất cả mọi người ở đẳng ngoại yêu thích. Ông ngoại bà ngoại đều rất thương hấn, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Mấy di mấy cậu lại càng chiều hấn. Đặc biệt là di út này, năm nay vừa mới lấy chồng, chồng của di cũng ở cùng một thôn với gia đình Trương Lam, hơn nữa hai nhà lại cách nhau rất gần, vì thế di lại càng quý hấn. Mỗi ngày đều chạy đến nhà Trương Lam để thăm tiểu gia hỏa này.

Người xung quanh cũng biết đây chính là tiểu thần đồng của Trương gia, nghe nói tên tiểu gia hỏa này có nhiều chỗ thần kì nên đến trêu đùa hấn.

- Trương Lam, để ta làm nghĩa phụ cháu được không?

Một vị trong đó hỏi.

- Không được.

Đây không phải là vô nghĩa sao, lại muốn chiếm tiện nghi của mình? Kiếp trước ta còn lớn tuổi hơn cả người, để ta làm con của người sao? Ta đâu có ngu như vậy? Quả thực là chú có thể nhìn nhưng mà thâm thì không thể nhìn nữa rồi.

- Vì sao?

Người kia vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục với sự nghiệp lừa dối của mình, muốn chiếm tiện nghi của một đứa trẻ.

- Không được là không được.

Trương Lam thờ dãi, xem ra không giờ tuyệt chiêu thì không được.

- Nếu cháu làm con nuôi của chú, cháu sẽ cần phải lo ăn mặc ở, đi lại cho chú. Chú ăn không tốt là lỗi của cháu, chú mặc không đẹp cũng là lỗi của cháu. Nếu chú cãi nhau với vợ của chú thì cũng là lỗi của cháu. Điều này làm cháu rất khó xử, cho nên hay là thôi đi.

Nghe được ngữ khí đại nhân tự đắc của Trương Lam, đám người xung quanh cười ha ha, vị có ý đồ lợi dụng của cảm thấy thật bất đắc dĩ và xấu hổ.

Mọi người đã đến đông đủ, Trương Lam ngồi ở bên cạnh cái bàn cân để ghi nhớ cân nặng. Vài vị phụ nữ thì xúm vào bốc tào ăn thử rồi khen vài câu. Còn đám đàn ông thì phụ trách đẩy xe cút kít chờ tào từ bên trong vườn ra để ở ngoài đường, chờ đến chiều có xe đến thì đặt lên.

Mao chủ tịch nói một chút cũng không sai, quả nhiên nhiều người chính là chuyện tốt. Nhiều người lực lượng lớn. Dưới sự cố gắng của nhiều người như vậy, chỉ dùng thời gian hơn nửa ngày, đã cân xong toàn bộ 24 ngàn cân tào, so với dự tính ban đầu thì còn nhiều hơn. Mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng mà cuối cùng vẫn phải cắn chặt răng, nhiều một chút cũng không sao cả, chỉ cần có thể chở đi là được. Thả một con dê cũng là thả, thả một đàn dê cũng là thả, cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Đúng bốn giờ chiều, Vương đội trưởng tự mình dẫn theo hai người nữa lái một chiếc xe tải giải phóng đến đây. Nhìn ra được, Vương đội trưởng cũng rất coi trọng lần hợp tác này. Thân xe màu xanh biếc rất đẹp, được Vương đội trưởng rửa sạch một lần trước khi đến. Bên trên toa hành khách có che vài bạt quân dụng màu xanh biếc. Xem qua TV cũng biết chính là loại vải bạt có thể dùng để che khi có một đám binh lính ngồi ở phía sau xe.

Mọi người ba chân bốn cẳng trải một lớp rom dày ở toa chở hàng phía sau xe. Rom rạ mềm có tác dụng làm giảm bớt lực rung xóc, phòng ngừa tào sẽ bị xóc mạnh mà dập nát. Nhiều người làm cũng nhanh, vì vũ ẩm ẩm một chút, toàn bộ đóng tào lớn đã được xếp lên xe. Mọi người hi hi ha ha đi đến nhà Trương Lam uống rượu, chúc mừng thành quả to lớn ngày hôm nay và cầu chúc cho lần này cha Trương Lam thuận buồm xuôi gió, làm ăn thuận lợi.

Khi mới bắt đầu Trương Lam còn có chút bận tâm, nhiều tào như vậy thì có thể chở hết hay không, nhưng mà không nghĩ tới bỏ 24 ngàn cân tào vào trong xe thì vẫn còn nhiều chỗ. Khiến cho Trương Lam không thể không cảm thán mọi việc lại thần kỳ như thế. Chỉ là một chiếc xe nhỏ mà lại có thể chứa được nhiều tào như vậy. Thật sự là người không thể đoán qua tướng mạo, ô tô không thể đo bằng đầu.

Xe xuất phát từ buổi tối, sáng sớm hôm sau đã đến Tế Nam, vừa lúc gặp được bọn con buôn ở chợ bán si đang chờ hàng. Sau khi sang tay đồng hàng, buổi chiều liền có thể trở về.

Trên bàn mọi người ăn uống linh đình, cực kỳ náo nhiệt. Chứng kiến hai chiến sĩ giải phóng kia ăn uống xong mà rượu vẫn chưa thấm, Trương Lam đã yên lòng, không cần phải lo lắng đến vấn đề an toàn cho chuyến đi lần này. Trong năm 80, lừa gạt ô tô có rất ít, xe tư gia lại càng gần như không có. Cũng không cần phải lo lắng trên đường xe xuất hiện tai nạn xe cộ. Chủ yếu chỉ cần lái xe chú ý là sẽ không có vấn đề gì lớn. Còn nghe thấy Vương đội trưởng nói hai người lái xe này đều là cao thủ mà hắn chọn ra từ trong doanh trại, Trương Lam hoàn toàn có thể yên lòng.

Cơm nước xong đã là hơn sáu giờ, nhưng bây giờ là ngày hè, mặt trời vẫn còn rất cao, mọi người vừa nói chuyện phiếm vừa nghỉ ngơi. Trương Lam đi ở bên cạnh cha, năn nỉ ông cho đi cùng. Nhưng mà lão gia tử kiên quyết mặc kệ. Đây là việc cần phải thức đêm, ban đêm nhiệt độ không khí xuống rất thấp, Trương Tông Quân sao có thể để tiêu bảo bối của mình đi theo được. Hắn nhất quyết không đồng ý.

Sau khi Trương Lam giờ hết các thủ đoạn, từ chơi xấu đến giả bộ đáng yêu, lão gia tử vẫn kiên quyết không đồng ý như cũ. Trương Tông Quân hiểu rất rõ đứa con trai của mình, nên âm mưu quỷ kế của Trương Lam tuyệt đối là không thể thực hiện được. Dưới tình huống vô kế khả thi, Trương Lam cũng chỉ có thể ừ ừ bất đắc dĩ buông tha.

Nghĩ nghĩ một chút, Trương Lam chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng dặn dò cha mình.

- Cha à, sáng sớm mai sau khi mọi người đến nơi thì đừng vội vã ra hàng, trước tiên cứ tìm đến các thị trường cách đó không xa để nghe ngóng, hỏi thăm giá bán si ở đó một chút. À còn khi nào đi đến nơi đóng quân của Vương Doanh thì cha hãy tháo 500 cân táo xuống trước, đưa cho các chiến sĩ nằm trước để làm tăng thêm một chút cảm tình.

Trương Tông Quân nghe xong sừng sốt, lập tức hiểu được ý tứ của con mình nên nhanh chóng đáp ứng!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chiến thắng trở về

Chín giờ tối, sau khi ăn uống no say, mọi người dần dần tán đi. Vương Tông Quân và hai chiến sĩ kia đi lên xe.

- Chờ một chút.

Dương Chi kêu một tiếng, vọt vào trong phòng ngủ rồi ôm ra một cái chăn đưa vào trong xe.

- Ban đêm lạnh, chú ý một chút.

Nói xong lại lo lắng dặn dò.

- Trên đường cẩn thận một chút.

Nói xong liền ngượng ngùng hướng tới hai người lái xe cười cười.

- Làm phiền hai vị.

Hai binh sĩ kia cũng nhanh chóng đáp lời.

- Chị dâu cứ yên tâm đi.

Ban đêm, Trương Lam phát hiện cả đêm mẹ hắn lăn qua lộn lại không có ngủ được, hẳn là rất lo lắng. Điều này cũng là đương nhiên, có muốn thì cũng không có khả năng không lo lắng được. Mượn mấy nghìn đồng, còn cả tiền táo cũng rất xa xôi, đối với một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi không có kiến thức ở nông thôn mà nói thì một đêm nay thật không thể nào yên tâm được. Nào là lo lắng cho sự an toàn của mọi người, lo lắng hoa quả có bán được giá tốt hay không, lo lắng toàn bộ những vấn đề không nên lo lắng. Trương Lam hoàn toàn hiểu được loại tâm tình này.

Mới vừa sáng sớm, mẹ của hắn liền vác một đôi mắt gấu mèo đáng yêu mà rời giường. Trương Lam cảm thấy mẹ hắn không vui nên cũng ngoan ngoãn đứng lên tiếp tục công việc luyện công buổi sáng hàng ngày của mình.

Hai mẹ con lo lắng đợi cho đến bốn giờ chiều. Kỳ thật chủ yếu là mẹ Trương Lam suốt ruột, còn Trương Lam cũng không để ý chút nào. Rốt cục cũng chứng kiến Trương Tông Quân ngồi trên một chiếc xe Jeep Bắc Kinh 212 trở lại. Vừa xuống xe liền kéo lái xe vào trong nhà, nhưng nói cái gì lái xe cũng không tiến vào. Hai người lôi kéo một trận, lái xe thừa dịp Dương Chi đi ra ôm lấy Trương Tông Quân liền lùi lên xe chạy nhanh như làn khói.

Nhìn thấy Trương Tông Quân gần như không thể che giấu được nụ cười, khuôn mặt như đã sắp nở hoa, rốt cục thì Dương Chi cũng có thể yên tâm

được rồi. Không cần phải hỏi, lần này khẳng định là buôn bán có lời.

Hai vợ chồng đi vào trong phòng, Dương Chi nhanh chóng rót cho Trương Tông Quân chén nước, quay người lại đi làm một bát mì trứng chần nước sôi, lão già từ nghênh ngang ngồi ở trên ghế thanh thần hưởng thụ. Trương Lam quệt quệt khóe môi. Được đó nha, mới ra ngoài buôn bán được chút tiền lời mà cái đuôi đã sắp vênh lên trời rồi? Nếu sau này kiếm được nhiều tiền hơn thì không biết sẽ còn thế nào?

Nhìn thấy cha mình ăn sạch bay bát mì như hổ đói, Trương Lam thật đúng là hoảng sợ. Cừ thật, xem ra là rất đói rồi.

- Cha, con thấy hình như là Vương đội trưởng cho người đưa cha về, làm sao hán lại không giữ cha lại ăn cơm?

Nuốt xuống miếng mì sợi cuối cùng, Trương Tông Quân buông bát.

- Làm sao lại không giữ lại? Nhưng mà ta sợ hai mẹ con ở nhà lo lắng nên chết sống cũng không có ở lại mà đòi về. Buổi sáng hôm nay còn ăn được một chút chứ từ bảy đến giờ đã ăn cái gì đâu, ta đói bụng gần chết.

Ừ, nhìn thấy rồi, cái bộ dạng ba ngày không có ăn của cha, ai mà không đoán ra được?

- Nói nhanh lên, rốt cuộc là như thế nào?

Mẹ hán rốt cục cũng nhịn không nổi.

- Đoán thử xem, kiếm được bao nhiêu.

Cha hán dương dương tự đắc thừa cơ nước đục thả câu. Vẻ mặt tươi cười cực kỳ đáng kinh giống như là muốn ăn đòn vậy. Trương Lam nhìn thấy vẻ mặt của cha mình như vậy thì thật muốn xông lên đá cho hai cước.

- 100?

Dương Chi thập phần phối hợp.

- Không đúng, tiếp tục đoán đi.

- 200?

Thanh âm của Dương Chi có chút phát run.

- Em không thể đoán nhiều thêm một chút sao?

Trương Tông Quân cảm thấy cố gắng của mình bị người ta vũ nhục, có chút tức giận.

- Nói mau, rốt cuộc là được bao nhiêu?

Mẹ hán có chút không chịu được bộ dáng nước đục thả câu của chồng mình, có chút dấu hiệu sắp nổi bão.

Lão đầu từ chậm điều thuốc.

- Ngoại trừ tiền hàng và tiền thuê xe ra, chúng ta kiếm được 1205 đồng.

Cha mình có chút không cứng rắn rồi. Trương Lam âm thầm cảm thán nói.

- Làm sao lại nhiều như thế? Đưa cho em xem nào.

Mẹ hán có chút giả ngớ ngẩn.

Điều này cũng không trách nàng được. Lương công nhân trong những năm 85 chỉ có 27.5 đồng một tháng, tiền lương y tá lớp mười như nàng cũng chỉ có 30 đồng một tháng. Thu nhập của nông dân lại càng ít đến thương cảm. Quanh năm suốt tháng cũng sẽ không vượt quá 100 đồng. Đây là dưới tình huống trời đất phù hộ, mọi người trong nhà không bệnh tật gì. Nếu như trong nhà có người bệnh tật, như vậy càng phiền toái. Vừa mới bắt đầu nàng đoán 100 đồng đã là rất nhiều rồi. Về phần một ngàn đồng, vậy thì ngay từ đầu nàng luôn không hề nghĩ tới.

- Tôi hôm qua chúng ta bắt đầu đi, ngày hôm sau cũng chính là buổi sáng hôm nay đã tới Tế Nam.

Trương Tông Quân thành thành thật thật nói hết tất cả mọi chuyện phát sinh trong buổi sáng ngày hôm nay.

Buổi sáng đoàn người Trương Tông Quân đi tới chỗ bán sỉ hoa quả ở trên đường. Nghĩ đến chỗ kia chính là chỗ mà con trai thiên tài đã nói, hai vị chiến sĩ giải phòng ở một bên chờ đợi một lát, còn mình đi vào bên trong hỏi thăm giá cả bán buôn. Nhờ có tấm vải bạt che đi, hơn nữa lại là một cỗ xe của quân đội cho nên không một ai cho rằng đây là một chiếc xe chở hoa quả, vì thế cũng đã tiết kiệm được không ít phiền toái nhỏ. Đây cũng là chuyện mà sau này Trương Tông Quân mới nghĩ đến.

Bước đến chỗ vài người ở phía xa, Trương Tông Quân hỏi một vị trung niên khoảng chừng hơn ba mươi tuổi.

- Đại ca, anh là người bán hoa quả số lượng lớn sao?

Trên mặt người nọ hơi mang theo chút địch ý, đưa mắt đánh giá Trương Tông Quân.

- Làm sao? Cậu cũng là buôn hoa quả sao?

- Không phải, đơn vị chúng tôi cần cử hành một cái dạ hội, nên cử tôi đến mua hoa quả.

Trương Tông Quân giả bộ nói.

- Ồ.

Người nọ thờ phào nhẹ nhõm, ngữ khí cũng trở nên nhiệt tình hơn.

- Người anh em, cậu ở đơn vị nào?

- Bộ vũ trang.

Trương Tông Quân nhất thời không nghĩ là cái tên nào liền nói ra đơn vị mà mình quen thuộc nhất.

Người nọ cũng không có hoài nghi, Trương Tông Quân mặt một bộ quân trang, trên người còn mang theo một chút khí thế quân nhân. Nói là ở bộ vũ trang thật đúng là khiến người ta không thể nghi ngờ.

- Người anh em, cậu hỏi tôi là đúng rồi. Vận khí của cậu thật là tốt, gặp được người nhiệt tình như tôi đây, nếu cậu đi hỏi người khác chưa chắc bọn họ đã nói cho cậu biết.

Người đàn ông kia rõ ràng đã nhiệt tình hơn rất nhiều.

- Hiện tại giá bán buôn của táo là 1 đồng 5, lê vàng là 1 đồng tư, cam ở phương nam vận chuyển lên thì cậu không mua được, có tiền cũng không mua được.

- Đắt như vậy sao!

Trương Tông Quân cảm thán, không nghĩ tới thứ hoa quả mà ở nhà không có ai thèm này, mang đến nơi đây có thể bán với giá cao như vậy.

- Đắt cái gì.

Trung niên nhân kia tiếp lời, giọng nói khàn khàn.

- Mua một lượng lớn ở chỗ này, về nhà có thể bán được 2 đồng. Cái giá tốt như vậy không phải muốn mua là có thể mua được đâu. Ở đây cũng không có bao nhiêu hàng, cậu nói tình của cậu lớn như vậy, hơn 480 vạn nhân khẩu, còn thêm cả quân đội nữa là 500 vạn. Có chút đồ vật như vậy, làm sao mà không bán nổi chứ.

- Ừ.

Trương Tông Quân nghe được lời nói của người trung niên, có chút ngẩn ngơ. Nếu chính mình bán hết được cả tấn hoa quả kia, không phải là đại phát tài sao?

- Đúng rồi người anh em.

Người đàn ông kia nhiệt tình hỏi.

- Cậu là ở bộ vũ trang đúng không? Tiểu tử kia của nhà tôi năm nay 19 tuổi. Tôi tính toán cho hắn đi bộ đội. Hai chúng ta coi như có chút quen biết, đến lúc đó cậu giúp đỡ nó một chút được không?

- Được được.

Trương Tông Quân vô ý trả lời, xoay người hướng tới ô tô đi đến.

- Người anh em, đến lúc đó khi con tôi tham gia quân đội, nhất định cậu phải giúp đỡ.

Người trung niên kia ở phía sau kêu lên.

- Biết rồi.

Trương Tông Quân lớn tiếng đáp, nhanh chóng chuồn mất.

Đi đến trước ô tô của mình, Trương Tông Quân hô to một tiếng.

- Chỗ này của tôi có táo, ai muốn?

Cả một đám người nháy mắt đi lên.

- Tôi trả một đồng hai, cho tôi một ngàn cân.

Đây chính là những tên gia hỏa nhìn thấy Trương Tông Quân lạ mắt lên có ý muốn chiếm chút tiện nghi. Trương Tông Quân âm thầm lau mồ hôi lạnh, vẫn là con trai thông minh, nếu không phải là tham khảo tin tức trước một chút, nói không chừng lúc này đã bán đi rồi, vậy không phải là thiệt thòi sao?

- Lăn qua một bên, giá là một đồng năm, không mua nổi thì tránh qua một bên. Ông anh, một đồng năm bán cho tôi 2000 cân.

Một vị không chịu để cho người khác lợi dụng liền hô lên.

- Tôi muốn 3000 cân!

- Cho tôi 500 cân!

- Cho tôi...

Đám người này âm ỉ còn hơn cả cái nồi hơi xe lửa.

- Ô?

Người trung niên kia ở một bên nói thầm.

- Đây không phải là người vừa rồi hỏi thăm giá cả sao?

Nghĩ đến đây hấn vội vàng cao giọng hô.

- Người anh em, chúng ta thân quen như vậy, cậu phải để lại cho tôi 2000 cân nha.

Chúng kiến sự tình không ổn, Trương Tông Quân vội vàng đứng ở trên trần xe hô to.

- Mọi người đừng có gấp, lần này tôi chở đến đây 24 ngàn cân, mọi người xếp thành hàng đừng chen lấn. Chỉ cần có tiền sẽ có táo!

Chúng kiến lão bản lên tiếng, trong nháy mắt mọi người liền xếp thành hàng ngũ. Động tác nhanh chóng đến mức khiến cho quân nhân cũng cảm thấy xấu hổ.

Tiền trao cháo múc. Một chiếc xe hàng chỉ trong thời gian nửa giờ ngắn ngủi đã bán sạch, vượt xa so với dự kiến ban đầu.

Nắm lấy một chồng nhân dân tệ thật dày trong tay, Trương Tông Quân cực kỳ kích động. Đưa hai vị quân nhân đi tìm một địa phương gọi một bàn ăn hết năm đồng. Sau khi ăn xong ba người nhanh chóng trở về.

Nói tới đây, Trương Tông Quân thở phào nhẹ nhõm, bình phục tâm tình đang kích động của mình.

- Thật không nghĩ tới lại có thể kiếm tiền dễ như vậy, một ngày buôn bán còn hơn cả 10 năm đi làm. Chính là trước đó, có nghĩ ta cũng không dám nghĩ.

Lúc này còn chưa đi đến đâu. Trương Lam đối với bộ dáng của cha mình thật không cho là đúng.

- Mau lấy tiền ra đây để cho em đếm xem.

Dương Chi kích động, thúc giục nói.

Trương Tông Quân cố sức lôi từ trong một cái túi bí mật ra một xấp tiền thật dày, cực kỳ tự hào đưa cho Dương Chi.

- Đây, đếm thử xem.

- Mười đồng, hai mươi... Hai trăm, hai trăm mười... Một nghìn hai... Ba nghìn năm trăm.

Đôi bàn tay của Dương Chi run rẩy cầm xấp tiền, vẫn không dám tin tưởng đồng tiền này là của mình.

- Trong đồng này có 2320 đồng là tiền hàng, 1200 đồng là tiền của chúng ta.

Lão đầu từ nói.

Dương Chi ôm tiền cười ngây ngô. Có tiền thật là tốt.

- Đúng rồi, cha có để lại hoa quả cho mấy người chỗ Vương đội trưởng không?

Trương Lam hỏi.

- Làm sao lại không được?

Trương Tông Quân cười nói.

- Tối hôm qua khi chúng ta tới doanh trại của Vương đội trưởng, liền tháo xuống cho bọn họ 500 cân. Hai người biết không, Vương đội trưởng và các chiến sĩ kia cực kỳ vui sướng, còn bắt tay ta không ngời ra, cái cô nhiệt tình kia, ha ha, thật là làm cho người ta không chịu nổi. Buổi trưa hôm nay, khi chúng ta trở về nơi đóng quân, Vương đội trưởng và các chiến sĩ còn giữ ta lại uống rượu. Nếu không phải vì ta sợ hai mẹ con ở nhà sẽ lo lắng, nói không chừng sẽ làm vài chén với bọn họ. Vương đội trưởng cũng không có biện pháp, hẳn kêu lái xe đưa ta trở về.

- Đó là vì, bây giờ tuy là quân đội ăn mặc không thiếu, nhưng mà mấy thứ hoa quả này bọn họ thật đúng là không có.

Trương Lam cười nói.

- Cha đã thấy tác dụng của 500 cân táo của mình chưa. Các chiến sĩ cực kỳ nhiệt tình với cha, sau này nếu tiếp tục tìm họ làm việc thì càng dễ nói chuyện hơn.

Trương Tông Quân ha ha cười, thực là tự hào vì chính mình đã sinh ra được một đứa con thiên tài.

- Đúng rồi, cha à, nếu đã buôn bán tốt như vậy thì chúng ta nhanh chóng tổ chức một lượng hàng lớn nữa. Ngày mai cha hãy đi gặp Vương đội trưởng để bàn chuyện hợp tác lâu dài với bọn họ. Mặt khác chúng ta hãy trả tiền hàng cho mọi người đi, đừng để cho mọi người nói chúng ta cái gì.

Trương Lam lại bổ sung nói.

- Ừ được rồi, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi lên thị trấn để thương lượng chuyện này với Vương đội trưởng. Xế chiều sẽ đi gặp đám người Lý Minh Giang để bàn chuyện thu mua một lượng hàng lớn, thuận lợi trả luôn tiền cho bọn họ.

Trương Tông Quân đáp.

- Nàng cất tiền cẩn thận đi, lát nữa hãy mang tiền đi trả cho mọi người, thuận tiện mua hai cân thịt heo về.

Trương Tông Quân vung tay lên, lớn tiếng nói với Dương Chi. Có câu nói, tiền chính là dũng khí!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tài phú ngoài ý muốn

Ăn cơm tối xong, người một nhà dời ghế dựa ngồi trong sân hóng mát, thời tiết ngày hôm nay rất tốt, trong bầu trời đêm vạn lý không mây, bầu trời đầy sao sáng ngời chói mắt, xa hoa chẳng khác gì tiền cảnh trong thần thoại làm Trương Lam âm thầm cảm thán. Ở kiếp trước vì sinh tồn vẫn luôn bận rộn làm việc, không hề có thời gian ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời đêm xinh đẹp như thế, lại thêm khí thải bên trong thành thị cản trở ánh sáng của những ngôi sao, cũng cản trở cả ánh mắt của mọi người thưởng thức.

- Cha, ngày mai cha muốn đi lên thị trấn phải không?

Trương Lam hỏi.

- Ân, con trai bảo bối, có muốn mua đồ chơi gì không, nói đi, muốn cái gì cha sẽ mua về cho con.

Lão đầu từ hỏi cũng không hỏi, trong miệng bắt đầu bảo đảm hứa hẹn như xe lửa chạy loạn, diện mạo hoàn toàn thể hiện rõ phong cách của nhà giàu mới nổi. Trương Lam âm thầm trợn mắt nhìn lão đầu từ nhà mình.

- Không phải, ngày mai con cũng muốn đi cùng!

- Không cho đi!

Lão đầu từ không chút nghĩ ngợi:

- Một nhĩ đồng tóc còn chưa mọc đủ, cả ngày mang theo con lại ra thể thống gì!

- A, hình như chủ ý kiếm tiền là do con đưa ra đi, hình như có câu uống nước cũng không nên quên người đào giếng đi?

Trương Lam tiếp tục khinh bỉ.

- Nha...

Lão đầu từ gãi gãi đầu, thật đúng là có chuyện như vậy nha, tại sao mình lại quên tiểu gia hỏa này thật sự không tốt chộc tới hần đầu, giống như luận về cãi nhau, từ khi tiểu tử này có thể nói chuyện chính mình chưa từng chiếm qua được tiện nghi của hần đi?

- Ngày mai cha muốn làm sao đi đây?

Trương Lam tiếp tục đả kích lão đầu từ nhà mình.

- Ách?

Trương Tông Quân có chút ngần ra, nhìn không được lại gãi gãi đầu, phải nha, làm sao mà đi đây? Trước kia lúc huấn luyện dân binh đều do Bộ võ trang của huyện phái xe tải xuống đây chờ người, lần trước đi lên thị trấn là đi nhờ xe của bên tín dụng xã, lần này sao, làm sao đi đây? Chẳng lẽ đi bằng xe đạp? Chỉ cần ngừng lại đạp xe đi về hơn 150 km, Trương Tông Quân đã không tự chủ được rung mình một cái – hiện tại cũng không có xe công cộng từ thị trấn xuống hương thôn cho người ngồi đi a!

Hần bỗng nhiên kịp thời phản ứng, nhìn chăm chăm đứa con của mình:

- Nói như vậy là con có biện pháp?

- Ân, thật ngưng ngưng, con vừa lúc có một biện pháp!

Trương Lam gật đầu thừa nhận.

- Nói mau!

Lão đầu từ có điểm phát điên, đứa con này phải gọi là gì đây? Đùa giỡn ông già mình chơi sao?

- Mang con đi chung!

Trương Lam tiếp tục đưa ra điều kiện cho mình, không chút nào thỏa hiệp.

- Được rồi!

Lão đầu từ ừ ừ làm ra thỏa hiệp. Bộ dáng chẳng khác gì chú gà trống bị đánh bại trận. Tại sao mình lúc nào cũng không thể đấu lại con mình đâu, dù có một lần cũng tốt đi, như vậy thật sự đả kích tự tin của một người làm lão tử. Chính mình giống như đã thật lâu thật lâu không có cảm nhận được uy nghiêm của một người làm lão tử đi? Thật thương tâm, thật mất mặt, nghĩ tới đây Trương Tông Quân lại nhìn không được bi ai, nước mắt ào ào.

Trương Lam cũng không tiếp tục kích thích lão đầu từ nhà mình, dù sao kích thích nhiều quá sẽ có người đau lòng.

- Trong thôn chúng ta không phải còn có một xe máy kéo Thái Sơn 50 hay sao, ngày mai cha đi mua hai gói thuốc, thương lượng một chút với bí thư chi bộ, đảm bảo hần sẽ cho cha mượn!

Trước khi Trương Tông Quân kết hôn từng lái máy kéo hai năm tại Trường Bạch sơn, công tác chính là vào trong núi kéo gỗ thô trở về. Bởi vậy hần biết lái máy kéo, việc này Trương Lam cũng biết, ở kiếp trước trong nhà Trương Lam cũng từng mua qua máy kéo, kỹ thuật lái máy kéo của Trương Tông Quân khá tốt, mấy người lái máy kéo trong thôn cũng do hần dạy ra. Trương Lam vẫn luôn cho rằng lái máy kéo khó hơn lái xe hơi rất nhiều, ở kiếp trước khi Trương Lam học lái máy kéo xong về sau học lái xe hơi, thầy dạy lái xe chỉ thoáng giới thiệu cho hần một chút, Trương Lam đã lái rất tốt, ngay cả thầy dạy cũng rất ngạc nhiên.

- Được không vậy?

Trương Tông Quân rõ ràng động tâm.

- Cha là thợ điện trong thôn, là người lái máy kéo giỏi của thôn, còn là đội trưởng đội sản xuất, quan hệ với bí thư chi bộ không tệ chút nào, nếu chút mặt mũi này mà hần cũng không cho cha thì mới là kỳ quái.

- Đây không phải mình chiếm tiện nghi của mọi người trong thôn sao...

Trương Tông Quân vẫn còn chút do dự.

Người thật là giản dị thành thực quá đi! Trong lòng Trương Lam điên cuồng gào thét.

- Ngày mai khi mình về cha đổ xăng cho họ không được sao, hơn nữa hiện tại cũng không có việc nông vụ gì, máy kéo để không cũng chẳng việc gì làm không phải sao.

Trương Lam tiếp tục quạt gió.

- Vậy được rồi, ngày mai cha đi thử xem.

Rất cục hạ quyết tâm, chỉ cần đổ thêm xăng thì cũng không thể xem như mình chiếm tiện nghi của thôn đi, Trương Tông Quân tự an ủi mình.

Ngày hôm sau, Trương Lam cùng lão già từ dậy thật sớm, chạy tới nhà bí thư chi bộ, đưa lên hai gói thuốc đem sự tình nói ra, bí thư chi bộ thật sáng khoái vung tay lên:

- Không có việc gì, lái đi đi!

Hai cha con cầm chìa khóa đi tới kho để máy kéo, Trương Tông Quân muốn khởi động máy, Trương Lam vội vàng kéo hãm:

- Ba ba, hôm nay chúng ta cũng không có đi kéo đồ vật gì cả, mang theo thùng kéo làm gì, tháo xuống đi, chạy nhanh còn tiết kiệm được xăng!

Trương Tông Quân suy nghĩ cũng phải, mở thùng kéo, hai cha con ngồi lên đầu kéo, thật phong cách giống như lái xe hơi trên đường cao tốc, chạy thẳng ra thị trấn.

Đường ra thị trấn vẫn là đường đất, nhưng mặt đường thật rộng rãi, cũng không khó đi, chỉ dùng nửa giờ đã chạy tới nơi đóng quân của Vương doanh trưởng.

Vương doanh trưởng vừa lúc từ trong nơi đóng quân đi ra, nhìn thấy hai cha con ngồi trên đầu máy kéo chạy tới, vui vẻ kêu to:

- Ai, hai người từ đâu kiếm được máy kéo mà chạy đây?

Lần này Vương doanh trưởng càng thêm nhiệt tình, nhìn ra được tác dụng của 500 cân kia so với phỏng đoán của Trương Lam còn lớn hơn nhiều.

- Mượn trong thôn!

Trương Tông Quân nhảy xuống xe nói.

- Mau mau, mời vào trong!

Vương doanh trưởng nhanh chóng kéo hai cha con:

- Tôi đã phỏng chừng hai cha con anh tới giờ này rồi nên ra đón!

Đi tới văn phòng của Vương doanh trưởng, mọi người ngồi xuống, Trương Tông Quân cũng không khách khí, trực tiếp đi vào chủ đề.

- Vương doanh trưởng, hôm nay tôi không chuyện cũng không đến điện tam bảo. Mấy ngày hôm trước chúng ta không phải đã nói nhìn xem sinh ý như thế nào hay sao, hiện tại tôi chính là đến đây bàn chuyện hợp tác lâu dài với anh đó.

Vương doanh trưởng cũng là người thành thật nên thẳng thắn đáp:

- Tôi cũng phỏng đoán hôm nay anh tới là vì việc này, tôi nghe hai thủ hạ nói lần này anh kiếm được cũng không ít đi. Hôm nay anh tới tìm tôi, nói rõ Trương đồng chí anh cũng không quên chúng tôi, thật tốt, như vậy tôi giới thiệu rõ tình huống nơi này cho anh biết một chút!

Nói xong hất tiện tay cầm lấy một trang giấy, lại tùy tay viết lên trên:

- Nơi này của chúng tôi có ba liên cộng thêm một vận chuyển liên, tổng cộng có 30 xe tải quân dụng, ở tình huống có thể cam đoan chúng tôi huấn luyện quân sự được bình thường, chúng tôi nhiều nhất có thể cung cấp cho anh 10 chiếc xe, nếu như trong thời gian ngắn thậm chí có thể là 20 chiếc, đương nhiên, chỉ có thể là một tuần thời gian!

Trương Tông Quân cũng nghiêm túc:

- Căn cứ theo giá thị trường lần này mà xem, thị trường đúng thật là rất tốt. Lần này tôi tính toán làm lớn một lần, trở về tôi sẽ tranh thủ thời gian tiến hành thu mua hoa quả, đường núi thật không dễ đi, có xe tải của quân đội các anh vấn đề vận chuyển khó khăn đều đã được giải quyết, căn cứ theo suy đoán của tôi, một tháng sau là có thể đạt tới mỗi ngày cho ra quy mô năm xe hàng, đem mười chiếc xe chia làm hai ca, vừa lúc tuần hoàn. Nhưng sau này nếu cần vận chuyển mở rộng quy mô, Vương doanh trưởng có thể hỗ trợ nghĩ biện pháp hay không?

Vương doanh trưởng cúi đầu nghĩ một lát, lại lắc đầu:

- Nếu ngẫu nhiên một lần thì còn tạm được, thời gian dài khẳng định không được. Chúng ta kiếm tiền là một chuyện, nhưng không thể làm chậm trễ việc huấn luyện bình thường trong quân đội mới tốt!

- Vậy Vương doanh trưởng có thể giúp tôi bắt tuyển với chỗ đóng quân nào đó chung quanh, xem bọn họ có nguyện ý giúp chúng ta hay không!

Trương Tông Quân nhớ tới lời tối qua Trương Lam đã dặn mình, hỏi ngược lại.

- Vậy thì có thể, sao tôi lại không nghĩ tới đây?

Ánh mắt Vương doanh trưởng chợt sáng lên:

- Đó là một ý kiến hay!

- Tốt, đến lúc đó phiền toái Vương doanh trưởng.

Nói tới đây, Trương Tông Quân theo lời dặn của đứa con tối qua chính tay mình viết xong hợp đồng.

- Vương doanh trưởng nhìn xem hợp đồng này thế nào? Nếu như thích hợp thì chúng ta cùng ký tên đi!

Mặc kệ là chuyện gì, vẫn nên ký hợp đồng để có bảo đảm, có giấy trắng mực đen đến lúc đó mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng thật dễ làm, nếu không lỡ xảy ra vấn đề cũng sẽ rất phiền toái.

Vương doanh trưởng cầm hợp đồng nhìn kỹ, nhìn một hồi thì hơi nhíu mày:

- Trương đồng chí, như thế nào phí chuyên chở là mỗi lần 350 nguyên vậy? Chúng ta không phải đã nói xong là mỗi lần 400 nguyên sao? Còn có mỗi lần từng binh lính lái xe lại trợ cấp 10 nguyên là chuyện gì đây?

- Là như vậy, Trương thúc thúc.

Trương Lam thay thế lão gia tử mở miệng:

- Phí chuyên chở chúng ta vẫn sẽ dựa theo mỗi xe 400 nguyên, hợp đồng ghi là 350 nguyên, nhiều ra 50 nguyên sẽ do chính Vương doanh trưởng tự mình xử lý. Về phần 10 nguyên trợ cấp, các chiến sĩ đi theo chúng ta chạy cả ngày cũng rất vất vả, xem như là trợ cấp dinh dưỡng cho các chiến sĩ mà thôi.

Vương doanh trưởng nhìn qua Trương Tông Quân, thấy Trương Tông Quân gật đầu thừa nhận là ý của mình.

Được câu trả lời khẳng định, trong lòng Vương doanh trưởng kịch liệt sôi trào. Không hề nghi ngờ, 10 nguyên trợ cấp chính là cho chiến sĩ được hưởng tiền phí ra sức, phải biết rằng ở hiện tại một tháng tiền trợ cấp cho các chiến sĩ chỉ có 6,5 nguyên, một tháng lái vài chuyến xe còn kiếm được hơn cả công nhân làm việc rất nhiều, mà đây còn là một việc thật hợp lý lẫn hợp pháp, không ai nói được gì. Về phần nhiều hơn 50 nguyên kia, đó hoàn toàn là chỗ tốt dành riêng cho chính hắn, một chuyến xe 50, nếu một ngày năm chuyến xe chính là 250, một tháng là 7500, vậy một năm thì sao đây? Vương doanh trưởng không dám tiếp tục tính xuống, đây chính là bánh nóng từ trên trời rơi xuống nhà, hơn nữa cũng không ai hay biết. Cộng thêm trên hợp đồng cũng đã viết thật rõ ràng, tiền xăng sẽ do bên đối phương (Trương Tông Quân) phụ trách, chính mình chỉ phải chịu trách nhiệm sự an toàn cùng thời gian vận chuyển của chuyến xe là được, chủ yếu có thể nói mỗi một lần ra xe là hắn có thể không công kiếm được 350 nguyên, dựa theo một ngày ra năm chuyến xe, một năm mà tính toán, chính hắn sẽ kiếm được ít nhất là 40 vạn nguyên cho chỗ đóng quân, đây là một việc không thể tưởng tượng, lãnh đạo tuyệt đối sẽ không nói hắn cái gì, chỉ biết khích lệ hắn. Vương doanh trưởng cảm giác mình bị choáng váng vô cùng, bị một cái bánh nóng thật lớn rơi trúng, hắn có cảm giác đây không phải là sự thật. Chỉ cần hắn đáp ứng, hắn chính là danh lợi song thu chân chính, Vương doanh trưởng suy nghĩ, đến lúc đó mình nhận được lãnh đạo ngưỡng mộ, chức vụ của mình sẽ phi thăng nhanh như gió lửa.

- Ký tên! Mau mau ký tên!

Vương doanh trưởng rõ ràng cảm giác được tận sâu trong nội tâm của mình có một thanh âm đang điên cuồng gào thét, hồn nhiên không hề ý thức được có một ác ma tên là Trương Lam đang không ngừng vung vẩy tam giác cương xoa, đồng thời còn không ngừng vung vẩy cái đuôi màu đen của mình đang ngồi gần bên.

Trương Lam hiểu được rất rõ ràng, mục đích của mình là đem Vương doanh trưởng cùng cả khu đóng quân đều trói lên trên người của hắn, ở trong quân đội tạo nên người phát ngôn cho lợi ích của chính hắn. Sau này khi hắn hợp tác với những khu đóng quân khác cũng phải làm như thế, nhất định phải có được cộng đồng lợi ích của chính mình, phụ trách sự an toàn vĩnh viễn của chính mình. Chỉ có như vậy, chỉ cần những người trong quân đội càng ngày càng bước lên vị trí cao, thì bản thân hắn cũng sẽ càng ngày càng củng cố. Vì nắm giữ chặt đuôi sam của đám người kia, phòng ngừa ngày sau bị bọn họ phản bội, mỗi lần khi Trương Lam trả tiền đều để cho họ viết rõ biên lai 400 nguyên cho hắn, đương nhiên việc này ngày sau hãy nói, tạm thời không đề cập tới.

Vương doanh trưởng rốt cục không ngăn cản nổi ác ma trong nội tâm của mình đang gào thét, liền đầu hàng:

- Được, tôi ký tên!

Nói xong hắn cầm lấy bút máy, ký tên mình, còn ấn lên dấu tay. Vương doanh trưởng hồn nhiên không hề ý thức được, chính mình ký xuống tờ giấy này cũng giống như ký giấy bán mình chung thân, đem mình vĩnh viễn bán cho Trương Lam.

Rốt cục đã ký tên, hai cha con Trương Lam đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hiện tại càng thêm dễ làm. Tối hôm qua cha mẹ còn vì chuyện mình đề nghị xuất ra nhiều tiền như vậy mà đau lòng không thôi, nhưng chỉ một câu nói của Trương Lam đã ngăn chặn miệng của bọn họ:

- Không sao, cứ để cho bọn họ lấy, chỉ cần bọn họ dám lấy, chúng ta dám cấp. Lấy bao nhiêu tiền của chúng ta, phải làm cho chúng ta bấy nhiêu việc. Nếu như bọn họ dám lấy tiền mà mặc kệ không làm còn muốn cắn ngược chúng ta, con sẽ khiến cho bọn họ chết rất khó coi!

Lời nói thật có khí phách, bao hàm lòng tự tin mãnh liệt.

Ký xong hợp đồng, ý thức được hiện đều là đồng bạn hợp tác, Vương doanh trường càng thêm nhiệt tình, khi xưng hô cũng bắt tri bắt giác sửa lại, nhớ tới lúc hai cha con đi tới đây vẫn là lái máy kéo tới, nhũn nhũn nói:

- Đúng rồi, lão đệ, chỗ chúng ta có một chiếc xe máy bảo hồng, để lại cũng không hữu dụng, nếu như chú cần thì để tôi gọi mấy chiến sĩ sửa lại một chút, chú lái về đi, sau này muốn đi công việc chạy tới lui cũng thêm thuận tiện!

Tam luân quân dụng chính là Trường Giang 750, còn được xưng là “Khóa Từ”, có thể ngồi được ba người, động lực mạnh mẽ hiếm thấy, năng lực đi ngoại ô việt dã xuất chúng, tốc độ cực nhanh, ai từng xem qua phim điện ảnh quân sự hoặc đối với trang bị quân sự có chút hiểu biết đều cũng không xa lạ, đây chính là loại xe máy được quân đội Trung Quốc trang bị nhiều nhất, được chia làm quân dụng, cảnh dụng vài loại, cho dù tới thế kỷ 21 trong quân đội Trung Quốc vẫn được trang bị “Khóa Từ”, dù thấy tính năng ưu việt thế nào.

- Làm vậy... được không?

Trương Tông Quân có chút do dự.

- Yên tâm đi, cứ như vậy, một chút nữa chú dùng Khóa Từ khác luyện tập một chút, tôi cho lũ tiểu tử bên ô tô liên sửa lại mô tô xe, phỏng chừng tới chiều là xong rồi. Tôi làm cho chú một tờ giấy xác nhận kèm trong hợp đồng dán lên bảng thông báo để các chiến sĩ cao hứng một chút!

Vương doanh trường dự tính đem mọi chuyện đều báo cho các chiến sĩ, xem như che giấu sự thật mình được chiếm tiện nghi.

Rất giảo hoạt, trong lòng Trương Lam thầm mắng.

- Được, vậy cảm ơn Vương doanh trường!

Một khi đã như vậy Trương Tông Quân cũng không giả vờ dây dưa, có tiện nghi chiếm, không chiếm mới uổng phí. Dù sao chiếm cũng là chiếm, không lỗ vốn ai lại không chiếm đi? Hơn nữa nói tới bản thân mình còn cho bọn họ chỗ tốt không ít.

Trương Tông Quân luyện tập lái xe trên sân rộng, không bao lâu chợt nghe được thanh âm như quý khóc lang hào của các chiến sĩ, hiển nhiên họ đều đã biết được nội dung bảng thông báo, cao hứng gào thét. Ngay lập tức càng thêm nhiệt tình với Trương Tông Quân, bốn sự ân giầu của mình cũng đem ra, không có biện pháp, người ta là thần tài nhà!

Ăn cơm trưa, Trương Tông Quân tiếp tục trở lại thao trường luyện tập, làm mãi không biết mệt.

Buổi chiều, Khóa Từ được sửa xong, Vương doanh trường tự lái mang đến thao trường cho Trương Tông Quân. Trương Lam vừa nhìn, hắc, cứ thật, đây làm gì là xe bị hỏng đâu, quả thật có khác gì là mua xe mới. Vương doanh trường đặc ý khoe khoang với Trương Tông Quân:

- Kỳ thật cỗ xe này vẫn còn đang trong thời hạn phục vụ, vốn tôi đang dự tính tìm cái cơ lưu lại cho mình, hiện tại xem như tiện nghi cho lão đệ. Đám duy tu nghe được là đưa cho chú, hoàn toàn thay hết thứ tốt vào, đổi mới cả buji cùng bình xăng, cả động cơ cùng trục lần phuột xe đều hoàn toàn mới, cũng đã kiểm tra toàn bộ từ trong ra ngoài, ngay cả bánh xe cũng thay mới luôn. Nói thật, ngoại trừ màu sắc hơi cũ một chút, từ trong ra ngoài đều là đồ mới tinh, tính năng còn tốt hơn xe mới mua, lão đệ, chú cứ lấy mà chạy, tôi cam đoan chú chạy mười năm tám năm tuyệt không thành vấn đề. Làm tôi nhìn còn đỏ mắt, đám hỗn đản kia bình thường làm việc cũng không thấy dụng tâm như vậy!

- Mặt khác...

Vương doanh trường thần thần bí bí ghé sát tới, nhỏ giọng nói:

- Sau này nếu xe có gì hỏng hóc thì cứ đem tới đây mà sửa, không cần ra ngoài tiêu tiền uống phí, xăng gì đó, cũng không tiết kiệm làm chi đâu.

Vô nghĩa, ngoại trừ chỗ ông ra những điểm sửa xe gần nhất đều nằm trong thành thị đi, ông đúng là biết cách làm người tốt!

Trương Lam tức giận nghĩ, nhưng chạy xe này thấy biến số phỏng chừng cũng không có người nào dám tra hỏi.

Tối ba giờ chiều, cha con Trương Lam dự định đi trở về, Vương doanh trường lập tức chỉ thị hai chiến sĩ, một người lái xe Jeep, một người lái Khóa Từ đưa hai cha con Trương Lam về nhà. Sau khi tới nhà hai binh sĩ sẽ lưu lại Khóa Từ, mớ xe Jeep quay về quân doanh, về phần Trương Tông Quân, ủy khuất cho bản tự mình lái máy kéo trở về. Mà Trương Lam thì không chút nghĩa khí nhảy lên xe Jeep chạy trước.

Dọc theo đường đi hai chiến sĩ đều thả chậm tốc độ, nhân nhượng chiếc máy kéo của Trương Tông Quân, vì thế trên đường liền xuất hiện một đầu máy kéo, một Khóa Từ cùng một xe Jeep tạo thành tổ hợp quái dị, hấp dẫn những ánh mắt của người trong thôn trang khi xe chạy ngang qua.

Trở lại trong thôn, hai vị chiến sĩ cùng Trương Tông Quân đem máy kéo trả lại trong thôn, nói gì cũng không chịu vào nhà Trương Lam nghỉ ngơi, hai người nhảy vội lên xe Jeep vọt nhanh như làn khói.

Về đến nhà, Dương Chi nhìn thấy hai cha con chỉ đi lên thị trấn một chuyến đã lái về chiếc xe máy, nhất thời cảm thấy hoảng sợ bất an, phải biết rằng cả trấn trên kể cả chính phủ thị trấn cùng ngân hàng cũng chỉ có hai chiếc Jeep, đồn công an cũng chỉ có một chiếc Khóa Tử mà thôi a!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Dương Chi sợ hãi chỉ vào xe máy hỏi:

- Không phải hai cha con ông trộm về ỉ? Nếu trộm về mau nhanh đi trả lại, nói chuyện đàng hoàng với người ta, hi vọng người ta sẽ không truy cứu mình!

Trương Lam tuôn đầy mồ hôi, nghĩ tới đâu rồi đây?

Trương Tông Quân vội vàng đem chuyện xảy ra trên thị trấn kể lại chi tiết từ đầu tới cuối, lại lấy ra giấy phép để chứng minh xe máy là do người ta tặng cho, không phải đi trộm về.

- Thật sự?

Dương Chi hoài nghi hỏi, dù sao chuyện này đúng là có chút ly kỳ. Bà quay đầu lại hỏi Trương Lam:

- Con trai, mẹ biết con ngoan nhất, nói cho mẹ, sự tình có đúng như lời ba ba con nói hay không?

- Thật sự!

Trương Lam thật khẳng định gật đầu, đương nhiên là rất khẳng định.

Mãi cho tới khi làm cơm chiều Dương Chi vẫn bị bánh nóng trên trời tạt xuống làm ngất nức ních, vẫn không dám tin tưởng hiện tại nhà của mình cũng có được một chiếc xe máy.

Đây chính là chuyện đại sự, mười dặm bát thôn chung quanh nhà ai có được ngày lành như thế này đâu, Dương Chi cảm thấy trên mặt mình vô cùng sáng rọi!

Ăn cơm tối xong, đã sáu giờ hơn, nhìn thời gian còn kịp, Trương Lam nói:

- Cha, chúng ta đi giao tiền hàng cho bọn họ ỉ?

Trương Lam trung cầu ý kiến của lão gia tử.

- Ân, hẳn nên sớm đem trả lại cho người ta ỉ, hai người đi nhanh ỉ!

Trương Tông Quân còn chưa kịp nói chuyện, Dương Chi đã xen lời nói.

Trương Tông Quân có chút dở khóc dở cười:

- Tôi có nói không ỉ sao?

Đi trên đường đến vườn trái cây, Trương Lam nói với lão gia tử:

- Ba ba, khi ỉ tới vườn trái cây của Lý Minh Giang, khi con nói chuyện cha đừng ngắt lời con.

- Con lại đánh chủ ý quý quái gì nữa?

Trương Tông Quân thật ngạc nhiên, tự con trai bảo bối của mình lại muốn làm cái quý gì?

- Ai nha, ba ba cũng đừng có quản, dù sao đến lúc đó cha ở bên cạnh nghe thôi đừng nói chuyện là được, chẳng lẽ con còn hại chính nhà mình hay sao chứ?

Trương Lam đánh chết cũng không có ý định nhả ra.

- Vậy tùy ý con gây sức ép ỉ thôi!

Trương Tông Quân đối với đứa con trai này cũng hết cách, có một đứa con thiên tài cũng có tốt có xấu, chỗ tốt là mình tùy thời tùy chỗ đều có thể nghe được tiếng khen ngợi, thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của chính mình. Chỗ xấu là bản thân mình ở trên người đứa con trai này không hề có bất cứ cơ hội nào để hành sử quyền lợi của một vị phụ thân, điều này làm lòng hấn thật uể oải.

Hai người rất nhanh đi tới vườn trái cây, tuy rằng cây táo đã hái xong, nhưng trong vườn còn nuôi một đàn gà vịt dê linh tinh, trong nhà không có chỗ nên Lý Minh Giang vẫn phải ở lại nơi này trông nom.

- Bác ỏi, chúng tôi đến rồi!

Trương Lam còn chưa tới đã hét to lên.

- Tiểu gia hỏa đến rồi sao.

Lý Minh Giang nghe tiếng cười a a từ trong nhà lấy ra mấy chiếc ghế nhỏ bày bên cạnh bàn đá:

- Mau ngồi mau ngồi đi!

Vừa nói vừa rót nước.

- Đại ca, anh đi gọi mấy vị đại ca kia tới đi, tôi đem tiền hàng tới đây!

Trương Tông Quân nói.

- Không cần phải gấp, dù sao cũng không khẩn trương mà!

Lý Minh Giang cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chiêu binh mãi mã

- Sao được chứ, nên trả sớm mới tốt, bằng không trong lòng tôi khó chịu.

- Được rồi, hai người ngồi đây uống nước, tôi đi gọi bọn họ.

Nói xong Lý Minh Giang gật gật đầu xoay người đi ra ngoài.

Không bao lâu, vài người cười nói đi tới, Trương Tông Quân lấy ra một gói thuốc lá, đặt lên trên bàn, xoay người đẩy mấy hòn đá bên cạnh làm ghế - ghế không đủ dùng.

- Mọi người mau ngồi đi!

Mọi người phân ra ngồi xuống, Trương Tông Quân đem mấy phong thư viết tên người đưa tới.

- Mọi người xem lại đi, nhìn xem có tính sai lầm gì không?

- Vậy sao được chứ...

- Còn không tin được ông anh sao?

Vài người ồn ào cười nói, trên tay cũng không chút khách khí tiếp lấy, mở ra phong thư cẩn thận đếm lại.

- Sao lại nhiều đến như vậy?

Lý Minh Giang đếm xong hỏi:

- Có phải đưa dư rồi không?

- Phải đó, hơi nhiều hơn một chút.

Mấy người khác đếm xong cũng gật đầu nói.

- Là có chuyện thế này, lần này sinh ý tạm được, giá cả rất thích hợp. Lại nói mọi người thật chiều cổ tôi, không thấy tiền lại đem hàng đưa cho huynh đệ, có lẽ về nhà đều bị lão bà oán giận đi?

Nói tới chỗ này mọi người chỉ cười, xem ra thật sự có chuyện như vậy.

- Mọi người tin nhiệm tôi như vậy, tôi cũng không thể làm chuyện có lỗi với mọi người. Dựa theo lời nói trước kia, nếu như bán thật tốt sẽ theo thương lượng tám phần một cân cấp cho mọi người, số tiền này cũng không nhiều lắm.

- Làm vậy thật ngại quá, giá cả so với trước kia thật tốt hơn nhiều.

Vài người nói xong, cũng hiểu được nguyên do. Ngược lại sôi nổi hỏi:

- Huynh đệ, tôi còn chút cây táo, vẫn là loại giống lần trước, anh còn muốn hay không?

- Cần chứ, cứ dựa theo giá cả lần này, vẫn là tám phân, mọi người có bao nhiêu tôi lấy bao nhiêu.

Trương Tông Quân sáng khoái đáp.

- Tôi phỏng chừng còn khoảng 1000 cân, cấp hết cho huynh đệ anh.

Cử thật, vị nhân huynh này còn nhiều đến như thế, xem ra lần trước chỉ nhỏ ra được chút ít nha!

- Tôi còn 8000 cân.

- Tôi còn 12000 cân...

- Tôi còn...

Mọi người sôi nổi đem số lượng cây táo mình còn báo ra, cử thật, không nói không biết, vừa nói liền giật mình, tính toán xem một chút, thế nhưng đã đủ 5 vạn cân, 25 tấn, đủ hai xe tải.

- Các vị các vị...

Nhìn mọi người ầm ầm kêu, Trương Tông Quân đứng lên nói:

- Có một chuyện tôi phải nói trước với mọi người một chút.

- Ách?

Mọi người có chút há hốc mồm, chẳng lẽ là cần ép giá? Không phải vừa mới nói là tám phân tiền một cân sao, chẳng lẽ bật người lại muốn đổi ý hay sao?

- Là có chuyện thế này, lần này cũng phải thiếu tiền mọi người trước, chỉ có thể chờ trở về mới đem tiền trả cho mọi người!

Trương Tông Quân giải thích.

- Hô...

Mọi người thở phào một hơi, hung hăng khinh bỉ một chút. Dọa người ta nhảy dựng, còn tưởng rằng muốn ép giá nữa đây, làm người ta sợ tới trái tim nhỏ nhảy dựng bùm bùm. Sau này nói chuyện đừng ngưng lại kiểu đó được không, dọa người dễ dàng hù chết người!

- Không có việc gì, mọi người còn không tin được ông anh sao? Quay về trả tiền không sao cả!

Một vị trong đó la lớn.

- Đúng vậy đúng vậy...

- Bán cho ông anh tôi yên tâm...

Lại thêm một trận chít chít chóc chóc, Trương Lam cảm thấy thật đau đầu, đều nói hai người đàn bà dính vào là một ngàn con vịt, hiện tại bảy tám đàn ông cộng lại ước chừng là hai vạn con vịt, còn hơn đàn bà vô luận là số lượng hay chất lượng đều chỉ có hơn chứ không kém.

- Vậy thì tôi cảm ơn mọi người.

Trương Tông Quân giống như không hề bị ảnh hưởng.

- Còn có chuyện này, nếu như các vị còn có thân thích bạn bè có trồng hoa quả, có thể nói cho bọn họ biết, cũng dựa theo giá tiền này mua của họ, vẫn quy củ cũ, bán xong hàng trở về trả tiền!

Đám người này ai không có bà con bạn bè, vốn mọi người dự định đem chuyện mình bán hoa quả với giá tốt khoe khoang với người thân, hiện tại thấy Trương Tông Quân vẫn cần mua, vậy thì khoe khoang xong rồi còn có thể giúp bọn họ một phen, có cơ hội nở mặt sao không lợi dụng đây chứ? Lòng hư vinh của mọi người bắt đầu quấy phá, cái đuôi nhỏ của ác ma Trương Lam lại bắt đầu không ngừng huy vũ.

- Nhà của anh vợ tôi còn có chút cây táo, phỏng chừng cũng được vạn cân...

- Nhà em trai tôi đại khái có khoảng 2000 cân lê vàng, anh muốn hay không?

- Nhà của cô em vợ tôi...

Mọi người lại ồn ào một trận, cuối cùng thống kê xong công tác thậm chí có tới 7 vạn cân (35 tấn) cây táo cùng 5 vạn cân (25 tấn) lê vàng, cần có năm xe tải mới chở hết. Trương Lam cao hứng ngây ngất, không nghĩ tới lại có được nhiều như vậy.

- Vậy đêm nay mọi người trở về chuẩn bị một chút đi, tranh thủ xế chiều mai có thể đưa lên xe.

Trương Tông Quân nói:

- Bà con bạn bè mọi người cũng có thể để họ tới hỗ trợ!

- Ha ha...

Mọi người nở nụ cười, hiểu thật rõ ý tứ của Trương Tông Quân, cảm thấy được chủ ý này rất không tồi. Đêm nay về nhà liền thông tri bọn hắn, trong lòng mọi người âm thầm nghĩ tới.

Cười đùa một trận, mọi người thỏa mãn cầm tiền của mình rời đi, phỏng chừng khi về nhà còn có thể thuận tiện mua vài cân thịt heo cấp lão bà cùng bọn nhỏ đỡ thèm, thật lâu không được ăn thịt, bọn nhỏ phỏng chừng thèm muốn chết.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Trương Lam quay đầu nhìn Lý Minh Giang nói:

- Bác, cha của cháu muốn thương lượng với bác chuyện này, nhưng ông ấy ngại ngại khó mở miệng, nên để cho cháu nói với bác.

- Chuyện gì? Cha của tiểu tử nguoi ngại nói còn muốn thẳng thóc nguoi nói sao.

Lý Minh Giang sáng khoái cười cười.

- Có phải đang cần dùng tiền hay không, vậy cầm đi dùng trước đi, bác cũng không khản trương cần dùng tới đâu.

Nói xong đem tiền trong tay đưa qua.

- Không không không...

Trương Lam xua tay:

- Không phải chuyện tiền bạc, là cha của cháu muốn mời bác giúp cho một việc.

- Nga?

Lý Minh Giang vô cùng tò mò:

- Chuyện gì đây, nói thử xem, có khả năng giúp đỡ bác nhất định giúp.

- Là có chuyện như vậy.

Trương Lam giải thích:

- Bác cũng thấy đấy, từ giờ trở đi cha của cháu nhất định sẽ càng ngày càng bận rộn, đến lúc đó có thể cần thu hàng ở nhiều địa phương cùng một lúc, chỉ sợ một mình bận không làm nổi, nên cha của cháu muốn mời bác giúp đỡ. Khi ông ấy đi vắng bác giúp kiểm tra chất lượng, quản lý chú ý nguồn hàng vào, đừng để cho người khác can thiệp của chúng ta. Có đôi khi có thể phải đi ra thôn ngoài hỗ trợ thu mua hoa quả, tổ chức nguồn cung cấp chẳng hạn. Cha cháu có nói bao ăn trưa, đưa đón sáng chiều, cứ 20 cân sẽ trích cho bác một phần trăm, dựa theo hoa quả trên trấn mà tính toán, một ngày ít nhất cũng có thể tổ chức một xe tải. Như vậy ít nhất một tháng cũng có thể kiếm được bốn năm trăm đồng.

- Chuyện này sao, vậy thì dễ thôi, đến lúc đó vườn trái cây cứ giao cho bác gái của tiểu tử nguoi trông coi, dù sao bác cũng nhàn rồi không việc gì, về phần tiền bạc coi như xong, anh em chúng ta nói chuyện tiền bạc làm gì chứ?

Lý Minh Giang nói.

- Vậy thì sao được!

Rất nhiều chuyện luôn là như vậy, nhất định phải nói rõ ngay từ đầu ngày sau mới không có chuyện tranh chấp, bằng không từ đầu không chịu nói, về sau xảy ra vấn đề càng phiền toái, lại nói ai làm việc không công cho người khác nha, giúp một hai ngày còn tạm được, quanh năm suốt tháng giúp sao? Không có ai là người ngu đi!

Trương Lam vốn có suy nghĩ đem vị nông dân xí nghiệp gia có chút thành tựu ở kiếp trước này buộc lên trên chiến xa của mình từ lâu.

- Tục ngữ nói anh em ruột cũng phải tính toán cho rõ ràng, lại nói cũng không thể để cho bác phải bỏ qua công việc trong nhà mình mà đi làm việc không

công, đây là phần mà bác nên hưởng. Chỉ là hiện tại giá cả không quá lý tưởng, bằng không cha của cháu còn muốn cấp cho ngài nhiều hơn nữa đâu.

- Được rồi, nhưng số tiền đó hình như hơi nhiều, một năm như vậy không phải là tới mấy ngàn nguyên hay sao?

Lý Minh Giang có chút động tâm, đó chính là một số tiền lớn.

- Không nhiều lắm đâu, hơn nữa công việc thu mua hoa quả này một năm cũng làm có tám tháng, đâu có làm được nguyên cả năm.

- Vậy chúng ta chừng nào thì bắt đầu?

Lý Minh Giang có chút nóng lòng muốn thử, nếu như đã đáp ứng, hơn nữa nhìn vào tiền đồ có vẻ như rất có phát triển, như vậy cần phải làm nhanh chóng, dù sao đó đều là chuyện quan hệ tới ví tiền của chính mình.

Nhiều năm sau, ở trong một lần nhận phỏng vấn, Lý Minh Giang lúc đó đã trở thành ức vạn phú ông cùng người quản lý xí nghiệp nổi tiếng toàn cầu nghe phóng viên hỏi lúc trước vì sao lại chọn đi theo cự tử có ảnh hưởng cực lớn đối với kinh tế giới, tài chính giới, khoa học kỹ thuật giới cùng quân sự giới như Trương Lam, Lý Minh Giang khi nhắc tới chuyện cũ thì nước mắt lại tuôn ào ào:

- Lúc trước hần bỏ ra mỗi tháng không tới 500 nhân dân tệ đã đem tôi lừa tới tay a!

Sau khi tin tức truyền ra, dư luận toàn cầu liền ồ lên, vô số ông chủ xí nghiệp đều giậm chân đấm ngực gào khóc, hối hận tại sao mình lại không có được vận khí tốt như vậy? Cũng nhờ vậy càng bao phủ thêm cho Trương Lam một tầng sắc thái thần bí về thân phận.

- Từ ngày một, sau khi bọn họ hái xong táo thì nhờ bác đến hỗ trợ xem cân ký, ghi chép lại sổ sách đi!

Trương Lam nói.

- Được!

Lý Minh Giang gật đầu đáp ứng.

Trên đường về nhà, Trương Tông Quân hỏi Trương Lam:

- Con nghĩ thế nào lại đi tìm người phụ việc cho cha vậy?

- Con chỉ nghĩ tới tương lai phát triển, căn cứ theo tình huống hiện tại, một tháng sau cha sẽ bận rộn không làm nổi, thay vì tới lúc đó phải luống cuống tay chân tìm người đến giúp đỡ, còn không bằng hiện tại mình đi bồi dưỡng người, nhưng một người vẫn còn xa xa chưa đủ, chúng ta còn cần tìm thêm thật nhiều người. Phải lao tâm lao lực, mặc dù có chút bất công, nhưng chủ yếu vẫn là như vậy, chúng ta cần phải làm chính là tìm người lao lực cho mình!

Trương Lam chậm rãi nói, vẻ mặt nghiêm túc cùng tự tin, ánh mắt lóe sáng để lộ ra vẻ thành thực cùng cơ trí không tương xứng với tuổi tác, hoàn toàn không hề giống như một đứa bé chỉ mới gần hai tuổi.

- Ách...

Trương Tông Quân đối với những lời nói kỳ quái của con mình vốn đã hoàn toàn miễn dịch, cũng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Sự thật cũng đã chứng minh đứa con nói chuyện đều đúng, bất luận mình làm gì, thắng lợi cuối cùng đều thuộc về đứa con, một khi đã như vậy thì nghe theo nó đi thôi, tuy rằng làm vậy thật có chút thẹn thùng. Lúc này chính Trương Tông Quân cũng xem nhẹ sự thật con trai mình chỉ gần hai tuổi!

- Ba ba!

- Ân?

- Cha cảm thấy chúng ta còn cần thêm mấy người?

Trương Lam ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

- Để cha suy nghĩ...

Trương Tông Quân ôm Trương Lam chậm rãi đi tới, miệng lẩm bẩm, khoảng cách gần như vậy nhưng Trương Lam cũng không nghe được lão đầu tử đang lẩm bẩm chuyện gì.

- Ít nhất còn cần thêm ba người đi!

- Sao lại nói vậy?

Trương Lam hỏi.

- Dựa theo tính toán mỗi ngày chúng ta phải đi năm chiếc xe, vậy cần năm người, hiện tại có cha cùng Lý Minh Giang, đây không phải ít nhất cần tìm thêm năm người sao?

Trương Tông Quân đem toàn bộ ý nghĩ của mình nói ra.

Ân, đáp rất tốt, thật phù hợp thực tế, nhưng chỉ có thể xem như trung quy trung củ, chỉ thấy được điểm trước mắt mà thôi. Hấn làm đứa con thật có bao nhiêu vất vả đây, không những phải nghĩ cách kiếm tiền, còn phải lo lắng chuyện phát triển về sau, Trương Lam thật cảm thán.

- Hiện tại chúng ta cần bồi dưỡng ít nhất là mười người!

Trương Lam giờ lên cả hai chân, dùng điều này để tăng cường sức thuyết phục của mình, hồn nhiên không ý thức được câu nói này của mình đem cha mình sợ hãi ra sao.

- Sao lại cần nhiều đến như thế? Chúng ta làm nổi sao?

- Con tính cho cha nghe một chút, cứ dựa theo mỗi ngày đi ra năm xe hoa quả, ít nhất cần năm người, mỗi ngày còn phải có người đi theo xe đứng không? Ân, theo quy mô vận chuyển càng lúc càng lớn của chúng ta, không chỉ có khả năng vận chuyển tới Tề Nam mà thôi, thị trường trong tỉnh, thị trường ngoài tỉnh cũng phải đi phát triển đi, những việc này có cần thêm người hay không? Đến lúc đó việc vận chuyển phải giải quyết như thế nào? Đó cũng là một vấn đề. Hơn nữa cho tới lúc đó nhiều người cùng xe làm sao điều phối cha có nghĩ tới không? Lỡ như người nhiều cùng những chuyến xe lại bị người lợi dụng bỏ túi riêng hoặc phá rối thì cha dự tính xử lý như thế nào?

- A?

Nghe Trương Lam không ngừng đặt câu hỏi, miệng Trương Tông Quân càng lúc càng lớn, nhin không được tuôn ra một câu nói tục:

- Mẹ nó, con làm sao nghĩ ra chuyện này đây?

Thật sự là gặp quỷ đi, thiên tài cũng nên có hạn độ có được hay không? Chẳng lẽ thiên tài khi sinh ra đều biết nhiều chuyện đến như vậy hay sao chứ?

- Cha không cần nghĩ làm sao con nghĩ ra chuyện này!

Trương Lam nhanh chóng qua loa cho qua việc, âm thầm cảnh giác hôm nay hình như mình đùa có điểm lớn, sau này nhất định phải chú ý, không thể làm quá rõ ràng.

- Cha có nghĩ được không?

- Không có!

Trương Tông Quân thành thật gật đầu, lập tức hỏi:

- Con có biện pháp?

- Dạ, đó là đương nhiên!

Trương Lam trâng tráo gật đầu nói:

- Nhưng việc này cần làm từng bước một, hiện tại việc cần giải quyết nhất là làm sao giải quyết việc phân phối nhân viên cùng sổ sách chi thu cho năm xe hoa quả mà không làm lỗi!

- Vậy phải làm gì?

Trương Tông Quân thật khiêm tốn hướng con mình thỉnh giáo, không thềm lưu ý chuyện mình mới là lão tử.

- Đầu tiên, cha hẳn phải minh xác khẳng định chính vị trí của mình, cũng chính là xác định rõ vị trí. Cha nên làm gì?

Trương Lam điểm ra vấn đề trọng yếu nhất.

Trương Tông Quân thật mê mẩn:

- Cha? Cha không phải là thu mua hoa quả rồi đi bán hoa quả sao?

- Bị cha đánh bại rồi!

Trương Lam thở dài, đứng là lão gia tử còn chưa chuyển được đầu óc nha.

- Tuy rằng cha nói không sai, nhưng con biết cha nghĩ tuyệt đối không phải đáp án mà con nghĩ ra. Sau này chúng ta còn cần phát triển, cha không thể việc gì cũng đòi chạy ở phía trước, chuyện cha cần làm chính là làm người cầm đầu!

- Người cầm đầu?

- Phải rồi!

Trương Lam giải thích:

- Theo quy mô buôn bán của chúng ta càng lúc càng lớn, cha sẽ không có tinh lực chạy trước mà làm, hơn nữa cũng tuyệt đối không có khả năng luôn đi ở phía trước. Chuyện cha cần làm là phải trù tính chung về tư nguyên cùng tin tức, làm ra an bài hợp lý nhất!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chiêu binh mãi mã (2)

- Nói một cách khác, thật giống như chủ tịch huyện của chúng ta, cha có thấy hần bao giờ xông lên phía trước làm việc hay không? Công tác của hần chính là đem người thích hợp đặt ở vị trí thích hợp là xong, công tác còn lại là để cho hần an bài công việc cho những người nọ đi làm, hần chỉ phụ trách nắm giữ xu hướng chung là được, bằng không chẳng những hần mệt chết không nói, công việc phòng chừng cũng làm không xong, khẳng định không làm tốt bằng cấp dưới. Mà chuyện cha cần làm chính là phải đem mình xem là chủ tịch huyện, con nói như vậy hiện tại cha đã hiểu rõ chứ?

- Đại khái hiểu được rồi!

Trương Tông Quân gãi đầu, có chút do dự nói:

- Ý tứ của con là nói sau này cha phải làm người trù tính chung toàn cục phải không? Nhưng cha cũng không thành thạo việc này, dù sao có rất nhiều địa phương cha cũng không hiểu đâu!

- Cho dù cha có muốn ngồi vào cái ghế kia lập tức vẫn chưa được đâu.

Trương Lam thật sự có chút chịu không nổi, thở phì phì nói, sao lại thành thực đến vậy đây?

- Đây là năng lực rèn luyện ra được trong quá trình phát triển lâu dài của chúng ta, cũng không phải là chuyện làm được chỉ trong một hai ngày. Nói thí dụ như cha là đội trưởng đội sản xuất, nhưng cha cũng không thể nào đem mỗi nhà đều đi trông trọt hết đi? Chỉ cần an bài tốt cho bọn họ, cụ thể nên làm như thế nào thì chính bọn họ tự đi làm không được sao!

- Nga, cha hiểu được!

Trương Tông Quân gật gật đầu:

- Vậy giống như chức đội trưởng đội sản xuất, nhưng đội trưởng chỉ cần quản lý việc trông trọt, hiện tại việc cha cần làm là làm sao cam đoan buôn bán của chúng ta được thuận lợi mà thôi, đúng không?

- Chính là ý tứ này!

Trương Lam thở mạnh một hơi nhẹ nhõm, thật không dễ dàng!

- Vậy làm sao phòng ngừa có người gian lận đây?

Trương Tông Quân lại hỏi.

- Rất đơn giản, nắm chắc tài vụ, hạn lượng, thu chi cùng vận chuyển!

Trương Lam vẫy vẫy tay, khẳng định nói.

- Hạn lượng? Là hạn lượng thế nào?

- Rất đơn giản, trước tiên nói việc nắm giữ tài vụ, việc này cũng không cần nói rõ, người nào cũng hiểu được tiền bạc là phải nắm giữ trong tay mình. Nói tới hạn lượng, mỗi xe tải chỉ chứa được 12 tấn, tuyệt không nhiều hơn, tuyệt không ít hơn. Như vậy tiền hàng mỗi xe là cố định, người cần thiếu gian lận thì phải tự bỏ tiền đền cho chúng ta, không thể kiếm thêm. Nếu như chứa nhiều hơn chúng ta cũng không đưa tiền hàng cho hần, như vậy có thể ngăn chặn được việc bên dưới làm ra thủ đoạn nhỏ. Cuối cùng nói tới thu chi vận chuyển, chỗ tốt lớn nhất là phòng ngừa sẽ có xe hàng mang kèm theo hàng hóa của mình để kiếm thêm thu nhập, chúng ta có thể cho người theo xe tích cực tố giác, bố trí tiền thưởng lớn thưởng cho người báo cáo. Như vậy xem như tạm hoàn thiện!

Trương Lam chép chép miệng, nói nhiều như thế cảm thấy có chút khát nước.

- Vậy mà còn gọi là tạm hoàn thiện?

Trương Tông Quân tròn mắt há hốc mồm:

- Một vòng khâu một vòng, không ai nhúc nhích được tay chân đi!

Nhìn vào con của mình, ai muốn chơi trò động cân não với hần, vậy thảm rồi!

- Tạm thời con chỉ nghĩ được như vậy, sau này nghĩ ra tiếp tục bổ sung thôi!

Trương Lam lại bổ sung nói.

- Ách...

Trương Tông Quân hoàn toàn hết chỗ nói.

- Vậy con cảm thấy được hiện tại cần tìm bao nhiêu người?

Lão đầu từ lại hỏi.

- Tìm ba người đi!

Trương Lam thờ dãi:

- Việc này xem ra phải có mẹ cùng cha đều cùng ra trận. ... Tạm thời sáu người đi đã!

- Sáu người mà còn nói là tạm thời?

Trương Tông Quân lại không biết nói gì.

- Dạ, nhưng con phải nói trước, chúng ta tuyệt đối không thể dùng người trong gia tộc của chính mình, cho dù ngày sau chúng ta phải bỏ tiền ra nuôi bọn họ cũng được, nhưng tuyệt đối không thể cho bọn họ nắm quyền!

Thờ dãi, Trương Lam đối với chú bác của mình thật sự không hề có lòng tin, kiếp trước những người kia chỉ biết lợi dụng, khi gặp phải vấn đề chạy còn nhanh hơn ai khác, khi nhìn thấy mình xui xẻo vận rủi tuyệt đối sẽ không chút keo kiệt hung hăng đập cho mình thêm hai cước sau đó hung hăng phun nước bọt lên người mình. Trương Lam chỉ có một lời đánh giá: bọn hần chứng kiến anh em của mình xui xẻo thì tuyệt đối sẽ thật cao hứng, chứng kiến anh em của mình kiếm được tiền thì tuyệt đối sẽ không thặng bằng, chứng kiến người khác khi dễ anh em của mình tuyệt đối sẽ đi giúp người ngoài đá thêm mình hai cước, còn hô hoán với danh nghĩa: thay cha mẹ giáo huấn người một chút!

Đơn giản đưa ra một thí dụ, ở kiếp trước Trương Lam có một người anh họ tên Trương Lỗi là người nhà của ông chú ba, người anh họ này vốn có quen biết tình cảm với một cô gái cùng thôn, sau khi nhị đại nương biết được việc này, chẳng những không mở lời nói tốt giúp cho cháu mình, ngược lại còn đi qua nhà cô gái đó nói xấu cháu mình không tốt thế nào thế nào, hung hăng phá vỡ cuộc hôn nhân kia.

Bên trong gia tộc của Trương Lam, duy nhất đứng khâu vị của Trương Lam chỉ có cô út cùng em họ của hần cũng thuộc nhà ông chú ba là Trương Nhạc, là một người có tính tình thật sáng khoái, rất có nhân duyên, đáng tiếc khi Trương Nhạc được mười tám tuổi đi ra vùng ngoài làm công bị xe đụng chết, đây cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Trương Lam, sau khi biết được tin tức này, Trương Lam nhịn cơm suốt cả hai ngày, ở trong lòng Trương Lam đã sớm xem người em họ kia giống như em trai ruột thịt của mình, đời này nếu ông trời đã cho hần thêm một lần cơ hội, đó chính là muốn hần nghịch thiên cải mệnh, đem mạng của Trương Nhạc từ trong tay tử thần đoạt lại lần nữa.

- Vì sao vậy, không phải nói đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình sao?

Lão đầu từ thật sự khó hiểu, mặc dù mấy người anh em của mình đúng là kém cỏi một chút, nhưng cũng không đến nỗi như thế đi?

- Nếu người trong nhà không dùng thì đi dùng ai?

- Câu nói đó là chỉ trước kia, hơn nữa cũng phải phân biệt rõ từng người, biết rõ sẽ có người ở sau lưng mình đâm dao nhỏ cha còn đi làm sao? Nếu như bọn hần tham ô tiền của chúng ta, từ giữa trung gian kiếm lời bỏ túi riêng, cha có thể đem họ đưa tới cục cảnh sát không? Nếu như bọn hần loạn dùng quyền lợi chúng ta cấp cho, cha có thể xử lý bọn hần sao? Nếu như bọn hần lên giành ưu đãi đặc tội với người cùng cha giành thiên hạ, cha sẽ hướng về bên nào?

Trương Lam không chút lưu tình hỏi thẳng.

- Không thế nào? Bọn họ cũng không đến mức như vậy đi?

Thanh âm của Trương Tông Quân có chút khô khốc, liếm liếm môi, giống như đang hỏi Trương Lam, hoặc như đang hỏi chính mình. Anh em của mình là người như thế nào, làm anh em nhiều năm như vậy, chính hần hiểu rất rõ ràng, chỉ là hần không muốn thừa nhận mà thôi.

- Sẽ không sao?

Khóe môi Trương Lam cười lạnh lùng, trong ánh mắt xẹt qua đạo hàn quang cực nhanh:

- Nếu như chúng ta xảy ra vấn đề, người thứ nhất đi ra ngáng chân chỉ sợ chính là bọn họ. Nếu quả thật xảy ra vấn đề gì, cả đám so với con thỏ chạy trốn còn nhanh hơn, không có một người nào, không có một kẻ nào sẽ lưu lại giúp cho cha. Dù cho cha có cho phép họ tham dự vào, chỉ sợ đến lúc đó bọn hắn chẳng những không cảm kích cha, ngược lại còn oán hận cha, bởi vì bọn hắn cảm thấy tiền của chúng ta chính là tiền của bọn hắn, cha không biết điều không cho bọn hắn là cha không đúng, thậm chí cha hẳn phải đưa hết toàn bộ cho bọn hắn. Làm anh em nhiều năm như vậy, tính cách của bọn hắn thế nào chẳng lẽ cha còn không hiểu quá rõ hay sao?

- Hơn nữa cha xem họ là anh em, nhưng họ không nhất định xem cha là anh em. Tư tưởng của họ, vĩnh viễn chỉ biết lo cho chính mình.

Trương Lam một chạm thấy máu, không chút khách khí vạch ra sự thật.

- Nếu như cha thật sự quyết định cho họ tham dự vào, con chỉ giúp đỡ gia đình mình tới đây mà thôi, con không muốn nuôi dưỡng một đám người vô ơn béo phì. Ngày sau con sẽ tự mình làm hết thấy!

Cũng chính là từ giờ khắc này, Trương Lam đã quyết định con đường tương lai của Trương thị tập đoàn, tuyệt đối sẽ không đi theo con đường phát triển kiểu gia tộc, tránh khỏi rất nhiều bi kịch sụp đổ của những xí nghiệp gia tộc, điều này cũng làm cho cả Trương thị tập đoàn ở trong tương lai khi gặp phải mưa gió, vẫn lấy nguyên tư thế ổn định vượt qua rất nhiều gió tanh mưa máu, cuối cùng đã trở thành tập đoàn xí nghiệp lớn nhất thế giới, lập được công lao hân mã cho sự phát triển của quốc gia trong tương lai!

- Con trai, con nói đúng!

Rốt cục Trương Tông Quân ngẩng đầu lên, thở mạnh một hơi:

- Đây là như lời Mao chủ tịch nói, cần bảo trì tính thuần khiết của đội ngũ, cũng là câu nói kia: Lòng người tan, sẽ không thể lãnh đạo đội ngũ. Có phải là ý tứ này hay không?

- Đúng rồi, chính là ý tứ này. Vẫn là chủ tịch lão nhân gia lợi hại, một chuyện thật phức tạp chỉ dùng một câu nói đã giải thích rõ ràng, vĩ nhân đúng là vĩ nhân, không bội phục cũng không được.

Trương Lam cười nói, trong lòng kỳ thật rất bội phục cha của mình, ở trong lòng Trương Lam đối với những chú bác kia không hề có cảm tình gì, nhưng đối với cha hắn mà nói dù sao đó cũng là anh chị em ruột thịt, là anh chị em ruột thịt cùng cha cùng mẹ, làm ra được quyết định này thật sự là phi thường khó khăn.

- Ba ba...

Trương Lam an ủi:

- Chúng ta cũng không phải mặc kệ bọn họ, sau này khi chúng ta có phát triển, có thể đặc biệt nuôi dưỡng bọn hắn, có thể cam đoan cuộc sống an an ổn ổn cho họ, chỉ cần trong tay họ không có quyền lực thì không cần sợ họ nhắc nhở sống gió gì. Nhưng bây giờ thì chưa được!

- Vậy con cảm thấy chúng ta nên tìm ai hỗ trợ?

Trương Tông Quân hỏi. Nếu như đã làm ra quyết định, thì cứ dựa theo quyết định của mình đi làm, không cần dây dưa không rõ, đây là tính cách của Trương Tông Quân.

- Dượng út của con không tệ.

Trương Lam trả lời.

- Ân, không phải con vừa nói không dùng người một nhà sao?

Trương Tông Quân thật ngạc nhiên.

- Cũng không phải là hoàn toàn, kỳ thật chủ yếu vẫn do vấn đề tính cách của mấy chú bác, cha cũng không thể trông cậy những người chỉ biết vài mặt chữ, cả ngày chỉ biết tham môn lợi nhỏ tiện nghi có được cái nhìn xa trông rộng đúng không! Lại nói về sau chúng ta cũng không phải tuyệt đối không cần, chỉ cần có thích hợp chúng ta vẫn có thể dùng.

Trương Lam giải thích:

- Dượng út thì khác hẳn, đầu tiên mà nói, đặt ở thời cổ đại hẳn chỉ là ngoại thích, cho nên hẳn tuyệt đối sẽ không có cảm giác an toàn. Hơn nữa tính cách của di út cùng dưỡng út cũng thật tốt, đối đãi người không tệ, danh tiếng trong lòng hàng xóm chung quanh cũng tốt, hơn nữa dưỡng út cũng từng làm chút buôn bán nhỏ, có được trụ cột này ngày sau một ít công tác phụ trợ vẫn có thể để di út đi làm!

- Ân, xem như một người, còn nữa không?

Trương Tông Quân cũng suy tính, gật đầu, xem như thừa nhận ý kiến của Trương Lam, lại hỏi.

- Lý Tú Thủy cũng được, là gia đình đối diện bên kia sông nhà chúng ta.

Trương Lam trả lời.

- Ân, tiểu tử nguoi ánh mắt cũng thật xa nha, việc này cũng có thể chú ý tới. Nói nói xem, vì sao?

- Điểm thứ nhất cha cứ xem, nhà hán thật nghèo, dù là như vậy nhưng hán mỗi ngày vẫn có thể cười ha ha, điểm này nói rõ tính cách hán thật lạc quan, điều này cha không phản đối chứ?

Trương Lam hỏi.

- Ân, không tệ, tiếp tục!

- Tiếp theo, điểm thứ hai, tiểu tử này rất nhiệt tình, trong nhà hàng xóm có chuyện gì hán cũng không do dự chạy tới hỗ trợ, nhân duyên không tệ. Hơn nữa hán cũng thường xuyên ra chợ làm chút buôn bán nhỏ, vậy cũng nói rõ hán rất có ý nghĩ, tâm nhãn linh hoạt, đánh giá hán như vậy cha cũng không phản đối chứ?

- Ân, còn gì nữa không?

Trương Tông Quân tiếp tục hỏi, hôm nay hán muốn nhìn xem ánh mắt nhìn người của con mình có trình độ như thế nào.

- Điểm thứ tư, người này rất hiếu thuận, điều này không cần con phải nói, người trong thôn ai cũng biết. Một người hiếu thuận dù có xấu tới đâu cũng không xấu bao nhiêu. Cuối cùng, tổng hợp những điểm trước, có thể cho ra đáp án, hán chính là loại người chỉ cần cha đối xử tốt với hán, hán sẽ giao cả trái tim đào ra đưa cho cha, cho nên trọng yếu nhất là – trung tâm, điểm này tuyệt không có vấn đề!

Trương Lam cuối cùng tổng kết nói:

- Một người lạc quan, nhiệt tình, thông minh, có ý nghĩ, tâm nhãn linh hoạt còn biết hiếu thuận cùng trung tâm, quả thật là vị đại tướng thượng hạng mà bất cứ ông chủ nào cũng tha thiết ước mơ, đánh vỡ đầu cũng không tìm thấy. Không biết thì thôi, đã biết còn không tích cực đi tranh thủ, thì đầu xem như bị lừa đá mất rồi. Nếu cẩn thận bồi dưỡng thật tốt, đây chính là suất tài có thể tự mình đảm đương một phía!

- Nghe con phân tích cha mới biết được bên người mình vẫn cất giấu một vị nhân tài như vậy.

Ánh mắt Trương Tông Quân đánh giá con trai mình từ trên xuống dưới, nhiệt tình trong ánh mắt muốn làm Trương Lam mau hòa tan.

- Con còn có chuyện gì mà cha với mẹ không biết đây? Mau nhanh thành thật khai báo!

Thật sự chịu không nổi, Trương Lam dùng sức giãy dụa, bị một nam nhân dùng ánh mắt nhiệt tình như vậy nhìn chăm chăm ai cũng không chịu nổi, dù chon am nhân kia chính là cha của mình cũng làm người khó thừa nhận, dưới ánh mắt nhiệt liệt như thế, làm cho người ta có cảm giác bị nam đồng tính quan sát vậy!

- Không phải cần tới ba người sao? Hiện tại đã có hai, người cuối cùng là ai?

Lão đầu tử không buông tha cơ hội tiếp tục áp bức Trương Lam.

- Còn một người chính là ý trung nhân của cô út con đó thôi, tên của hán là gì con cũng không biết.

Trương Lam nói:

- Con gặp qua vài lần, cảm giác hán là một người thật thông minh, rất thông minh. Có thể bồi dưỡng tốt một chút, về phần chuyện khác thì không quá quen thuộc, vì vậy con cũng không muốn bình luận nhiều!

Hán nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói:

- Nhưng con có thể khẳng định một chút, cha xem cách hán đối đãi với cô út, một lòng si tình với em gái của cha, dù người này không quá nhiệt tình tới hỗ trợ, nhưng vì muốn tranh thủ cảm tình của gia đình cô út, hán cũng sẽ chạy tới giúp đỡ thật tốt, hơn nữa hiện tại hán còn đang suy nghĩ biện pháp kiếm tiền xây nhà cưới vợ kia, cha phát lương cho hán cũng đủ cho hán cưới vợ. Cha cũng biết tình huống gia đình của hán, con không cho rằng hán có thể cự tuyệt chủ ý này!

Nói tới vị dưỡng út này, là một người thật có ý tứ, người này rất có khả năng buôn bán, không để ý là buôn bán gì, chỉ cần vào tay hán sẽ kiếm được tiền, là tài liệu buôn bán trời sinh. Nhưng người này có hai tật xấu, một là lười, mỗi lần kiếm đủ tiền chi phí thì không chịu làm tiếp, nhất định phải đợi tới khi hết tiền mới chịu đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chiêu binh mãi mã (cuối)

Còn một khuyết điểm khác là hắn rất thích bài bạc, nhưng lực khống chế bản thân rất không tệ, tuy rằng vận khí không xong, mười lần chơi chín lần thua, nhưng hắn tuyệt đối không mù quáng, mỗi lần đi chơi bài đều để đủ tiền cho trong nhà chi phí, sau khi thua tiền thì lập tức rời khỏi, tuyệt không vay mượn tiền cờ bạc, sẽ không vì tật xấu của mình liên lụy tới gia đình, cũng nói rõ lực khống chế của người này rất tốt, người có ý tứ như vậy, Trương Lam cũng chỉ mới thấy qua một lần.

Hơn nữa người này rất tốt với lão bà nhi đồng, bởi vì đánh bạc nên cô út của Trương Lam vô số lần xông vào sòng bạc nhéo hắn trở về, ở trên đường cái chửi mắng đánh hắn chạy quanh loạn trốn, nhưng hắn chưa từng cãi lại hay phản kháng lần nào, chưa bao giờ đánh qua lão bà. Trương Lam tự tin, chỉ cần đem người này đưa tới tay, mình nhất định có thể sửa được tật xấu của hắn.

- Vậy sao, cha cũng cảm thấy được tên kia không tệ.

Trương Tông Quân tỏ vẻ đồng ý:

- Lần đó khi đi xem mắt cô út của con cha cũng đã thấy hắn, một chàng trai rất không tệ!

Đến tận đây, ngũ hổ thương tướng của Trương thị tập đoàn tương lai đã tập hợp đủ năm người, đây cũng là điều làm cho tin tức, tài chính, khoa học kỹ thuật thế giới cảm thấy vô cùng lẫn lộn. Những nông dân vốn không có văn hóa, chưa từng nhận được cao đẳng giáo dục, thậm chí có người còn chưa tốt nghiệp tiểu học, rốt cục làm sao tụ lại cùng nhau, làm sao có năng lực cùng nhau cộng đồng điều khiển siêu cấp mầu hạm Trương thị tập đoàn cấp bậc cự vô bá vượt qua bao sóng gió? Chẳng lẽ thật sự do thiên tài lão tổng có sắc thái thần bí nhất Trương thị tập đoàn Trương Lam điểm bút vàng chỉ điểm? Mỗi lần phỏng vấn khi phóng viên hỏi về vấn đề này thì ngũ hổ thương tướng luôn cười mà không đáp, điều này cũng giúp cho Trương thị tập đoàn phủ thêm một tầng khăn sa che mặt thần bí, khiến cho dư luận phải thảo luận một lần lại một lần không hề kết thúc.

Đồng thời tiểu sơn thôn mà Trương Lam ra đời cũng khiến cho những người mê tín phong thủy cực kỳ hứng thú, một ít phong thủy đại sư còn khẳng định sơn sắt, tiểu sơn thôn kia là long mạch tốt nhất trong thiên địa, ngôi nhà của Trương Lam chính là nơi tụ hợp tinh hoa của long mạch, cho nên mới xuất hiện một thiên tài trăm năm khó được như Trương Lam. Tin tức vừa lộ ra, lại khiến cho vô số người mê tín chạy tới tiểu sơn thôn kia, trong lúc nhất thời giá đất tăng cao, trực tiếp vượt hẳn giá đất tại Bắc Kinh, kéo nền kinh tế cùng du lịch nơi địa phương kia phát triển, mà ngôi nhà của Trương Lam cũng biến thành phong cảnh điểm, mỗi người đều lấy việc dính dính chút quý khí của Trương gia làm vẻ vang, đương nhiên, đó là những việc xảy ra trong tương lai về sau.

- Nếu như vậy, tới nay chúng ta tới nhà của di út cùng nhà của Lý Tú Thủy, nhà của dưỡng út tương lai thì ngày mai đi, cha cảm thấy thế nào?

Trương Lam đề nghị:

- Được!

Hai cha con nói chuyện xong lại đi về hướng nhà của di út Trương Lam, chồng của di út là một thợ mộc, nhiều đồ dùng trong nhà Trương Lam đều do chính tay vị dưỡng rể này làm ra, tay nghề tương đối khá.

Hai vợ chồng di út đang ở nhà nghe radio (lúc này còn chưa có được ti vi), nhìn thấy hai cha con Trương Lam đi vào, vô cùng nhiệt tình nhanh chóng đứng dậy nhường chỗ ngồi, rót trà rót nước, di út ôm Trương Lam nựng nịu, oán trách vợ chồng chị mình hai ngày nay luôn mang theo nhi đồng chạy đông chạy tây làm nhi đồng gầy gò, dặn dò mai một nếu có việc bận thì cứ mang Trương Lam đến nhà để mình chăm sóc, cần nhân một đứa bé không được chăm sóc đáng hoàng thật là tệ hại, nói xong còn đau lòng lau nước mắt.

Di út của hắn ở kiếp trước từ nhỏ đã đem toàn bộ tình thương của người mẹ trút xuống trên người Trương Lam, mãi cho tới khi Trương Lam trưởng thành cũng chưa từng thay đổi qua. Ở trong trí nhớ của Trương Lam, di út vì chiều cố cho mình thậm chí suốt hai năm không chịu sinh nhi đồng, luôn đòi Trương Lam được hơn ba tuổi mới chịu sinh em bé, vì vậy ở trong lòng Trương Lam, địa vị của di út tuyệt không thấp hơn chính mẹ ruột của hắn.

Bị cô em vợ của mình oán giận, Trương Tông Quân đứng nơi đó dở khóc dở cười, về mặt xấu hổ, còn đưa mắt ra hiệu cho con mình, Trương Lam thu được mệnh lệnh không có biện pháp đành phải sử xuất ra đại pháp vô địch khả ái, hồi lâu mới hồng di út nín khóc mỉm cười.

- Đến tột cùng ai là người lớn ai là con nít đây?

Trương Lam tuân đầy mồ hôi, trong lòng lại bị thân tình nồng đậm nhồi đầy, toàn thân tràn ngập cảm giác hạnh phúc ấm áp.

Qua thật lâu, rốt cục ngồi xuống an ổn, Trương Tông Quân đem sự tình nói ra, dưỡng út liền sáng khoái:

- Điều là người một nhà, chuyện này nhất định phải giúp thôi, đâu có gì khó nói.

Đợi tới khi nghe được mỗi tháng có thể nhận tiền lương lên bốn năm trăm nguyên, cả hai vợ chồng đều sợ ngấy người, liên tục phát tay tỏ vẻ không cần, thật nhiều lắm. Khuyến can mãi, sau khi hiểu được nhà Trương Lam cũng sẽ không bị lỗ vốn cuối cùng mới chịu đồng ý.

Sau đó đi tới nhà Lý Tú Thủy, sự tình giải quyết rất nhanh, mọi người đều quen thuộc lẫn nhau nên không cần lo lắng xảy ra vấn đề gì, rất nhanh Lý Tú Thủy cũng liền đáp ứng.

Sáng sớm, lão đầu từ mang theo mẫu thân ngồi lên chiếc Khóa Từ mới có được nỏ máy ầm ầm chạy đi tìm chồng tương lai của cô út, ném lại một mình Trương Lam ở nhà, xét thấy biểu hiện không tốt xưa nay của Trương Lam, cả cha mẹ hẳn đều mệnh lệnh cấm không cho hẳn chạy ra ngoài quấy rối, không được nghịch ngợm gây chuyện, không được...sau khi hứa hẹn một loạt hiệp ước không bình đẳng, rốt cục dưới ánh mắt không cam lòng của lão đầu từ cùng mẫu thân, Trương Lam đã lấy được quyền nắm giữ nhà trong nửa ngày, muốn hỏi hẳn cảm giác được làm chủ tự do trong nhà như thế nào, Trương Lam sẽ trả lời chỉ một chữ mà thôi: Thích!

Ở nhà chạy điên nửa ngày, rốt cục Trương Lam cảm thấy không có gì ý nghĩa, lúc này nhà không có ti vi – trong nhà không có tiền, mua không nổi – không có máy tính, cuộc sống càng không có network, Trương Lam thật sự không biết mình làm sao có thể thích ứng nổi sinh hoạt nhàm chán như vậy trong những ngày sắp tới. Hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất đếm những con kiến bò qua bò lại nửa ngày, bắt đắc dĩ lại ngẩng đầu quan sát những đoàn mây trắng trên không trung, rốt cục quyết định phải tìm cho mình chút ít chuyện gì đó để làm, đánh giá chung quanh một chút, mình nên làm gì đây?

Hình như trong nhà mình cũng chẳng có vật gì để chơi vui đi? Trương Lam cảm thấy buồn bực. Hắn suy nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả. Cuối cùng vẫn nhìn không được quyết định đi ra ngoài một chút, khoái cảm được tự do trong nhà lúc sáng sớm khi cha mẹ rời đi cũng đã bị ném lên chín tầng mây.

Chậm rãi tản bộ đi tới khu rừng cây nhỏ ở trước nhà, trong rừng cây thật lạnh lẽo, đều là những đại thụ ngoài hai ba mươi năm, bóng râm che phủ kín cả bầu trời, thân cây thô to cũng đủ một vòng ôm của người trưởng thành. Rừng cây này đều là loại cây được người trong thôn gọi là Yên Tử, bởi vì loại cây này kết ra quả cây kéo thành từng xâu chuỗi, mỗi một quả cây thật giống như một con tiểu yến tử giương cánh bay cao, vì vậy loại đại thụ này cũng được đặt tên là Yên Tử, tên này thật sự vô cùng chuẩn xác sinh động cực kỳ, không còn tìm được tên nào thích hợp hơn được nữa. Còn cụ thể tên gọi của loại đại thụ này là gì, tiểu tử Trương Lam kia cũng không phải thực vật học gia, đối với những thứ này cũng không hề có nghiên cứu, ăn, nói thẳng một chút, hẳn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Triệu hoán, không ngờ là Christine?

Lặng lặng ngồi trên bãi cỏ mềm mại trong rừng, xuyên thấu qua tầng lá nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngũ thải ban lan chiếu xuống tạo thành từng vết lốm đốm, trong khu rừng thật im lặng, chỉ có những con gió nhẹ vỗ về qua những tầng cây tạo thành thanh âm xào xạc cùng tiếng côn trùng rả rít kêu to, thật giống như mùa xuân đang nhẹ nhàng vỗ về trên người, những tiếng chim hót ngẫu nhiên xuyên qua rừng cây, một cảm giác yên lặng an tường chậm rãi dấy lên trong lòng Trương Lam, có chút bất tri bất giác hẳn đã nằm dài trên bãi cỏ, hơi hít mát lại, nếu như có được một ca khúc mềm nhẹ để nghe thì quá tốt, vừa thưởng thức phong cảnh vừa được nghe nhạc thì sướng nhất, tiểu gia hoa lòng tham không đáy nghĩ thầm...

Nếu không thử xem dự năng triệu hoán của mình đi, mất thấy bản thân mình đã sắp hai tuổi, mọi việc trong nhà đều đã đi lên quỹ đạo phát triển, cũng có thể nghỉ lại cho bản thân mình một chút, chính mình chung quy không khả năng luôn chỉ dựa vào trong nhà.

Đến tốt cùng mình nên gọi về ai đây? Trong lòng Trương Lam có chút do dự, Transformers hay là Terminator? Năm 2007 chiếu phim Transformers mang đến ấn tượng thật lớn cho Trương Lam, năng lực tùy ý biến thành cơ giáp hay xe đua làm người si mê xe như Trương Lam trầm mê bên trong gần như không cách nào thoát ra được, trước khi sống lại, Trương Lam cũng từng ảo tưởng qua mình sẽ có được một chiếc Hummer H1, Hummer H1 luôn là giấc mộng của Trương Lam. Lái một chiếc Hummer việt dã mới làm cho hẳn hiểu được cái gì gọi là đàn ông chân chính. Đại đa số xe việt dã thành công đều là 50% tính năng máy móc cộng thêm 50% năng lực của người lái, mà tính năng của Hummer lại chiếm tới 90%. Đây là loại xe chân chính dành cho đàn ông, tính năng của mỗi chiếc đều là thành tựu kiệt xuất trong công nghệ chế tạo máy móc. Đường nét thẳng tắp tràn ngập lực lượng kiên cường, không gian rộng rãi bên trong, thân xe khổng lồ giống như xe tải loại nhỏ, nặng tới bốn tấn, độ cao xe cách mặt đất gần nửa thước, hệ thống thổi phồng lốp xe trung trọng, hệ thống động cơ, những chi tiết kia không có chỗ nào không phải là ước mơ tha thiết của đàn ông chân chính, đây là một cỗ xe thật tốt có thể mang người đi bất cứ địa phương nào người đó muốn.

Về phần Hummer H2, nếu đem ra so sánh, H1 có nhiều tính năng việt dã hơn, bởi vì nó không kém với loại Hummer quân dụng bao nhiêu, mà mục đích chế tạo H2 là vì triển lãm phương hướng phát triển nhãn hiệu này, kêu gọi càng nhiều người đến thử nghiệm Hummer, nhất là những người có tinh thần mạo hiểm, đồng thời làm cho tính năng việt dã cùng thoải mái đều đạt tới trạng thái cân bằng. Nếu như nói khó nghe hơn một chút, chính là một chiếc vi thỏa mãn cho những nhân sĩ thành công cả ngày ngồi bên trong những tòa kiến trúc cao phong bế, cho họ cơ hội triển lãm một mặt phong thái đàn ông ít ỏi đến thương cảm mà thôi.

Nếu nhất định phải đem ra làm so sánh, Hummer H1 là một nam nhân cả người tràn đầy vết sẹo cường hãn toàn thân tràn ngập lực lượng, sức bật cùng khí tức nguy hiểm từ trong chiến tranh tràn ngập khói thuốc súng đi ra, so với H1, H2 chỉ có thể xem là một trắng hán đầy cơ bắp từ trong phòng tập thể thao đi ra, chỉ là có cơ có thể cường tráng nhưng không có được khí thế ngỗ ngược của đàn ông thực thụ. Về phần những loại xe việt dã khác, chỉ có thể được xưng là tên mặt trắng. Còn có người nói Hummer H1 không thoải mái, không có sức bật, tốc độ không nhanh, Trương Lam chỉ dè bủ, đó là người ghen tỵ, nam nhân đã bị thiên tính thần làm sao hiểu được cái gì mới là xe dành cho đàn ông chân chính, cho dù có gặp được, xuất phát từ bản năng đố kỵ bọn hắn cũng sẽ không keo kiệt ngôn ngữ dùng lời ác độc nhất mà công kích nó, để che giấu sự thật về tinh thần đã bị thái giám của mình. Đó là một loại xe thuộc loại nam nhân chân chính, trong lòng Trương Lam lại thêm lần nữa khẳng định.

Nếu như mình có được một chiếc Transformers có thể tùy ý biến hóa hình dáng, đó là phong cách bao nhiêu, có thể tưởng tượng được khi tới lúc đi tán gái, đó là một chiếc xe thể thao so với Ferrari còn thêm phong cách, mình phải hưởng thụ tận hưởng loại xe còn thoải mái không kém một chiếc Rolls –

Royce, khi muốn đi nơi xa lại biến thành một chiếc có tính năng như Hummer H1 – về phần H2 sao, đó còn gọi là xe việt dã sao? Về phần xe Nhật Bản, không đề cập tới cũng thế - còn cường hãn hơn cả xe việt dã. Nếu chờ khi mình lớn hơn một chút, còn có thể biến thành một chiếc phòng xe thật lớn, đi đâu cũng không cần mua vé, rốt cục không cần cống hiến nhân dân tệ cho đường sắt đáng ghét, thậm chí còn có thể cùng bạn gái ở bên trong làm việc ân ái, Trương Lam nghĩ nghĩ, không hề chú ý tới khỏe mỗi mình đang chảy nước bọt, tưởng tượng đến lúc đó cuộc sống của mình sẽ thích ý đến bao nhiêu.

Về phần Terminator, Trương Lam vẫn cho rằng kỳ thật Arnold không nên lái chiếc Halley mà phải lái chiếc Hummer H1. Ở trong lòng Trương Lam, người đại biểu cho rắn rỏi Arnold chính là Terminator T-800. Nhưng tuy rằng T-800 càng thêm gần gũi với cuộc sống nhân loại, nhưng lại là người máy hơi lạc hậu, làm một Terminator chỉ có thể chiến đấu cùng làm bảo tiêu, so với yêu cầu hiện tại của Trương Lam vẫn còn kém một khoảng cách. Tuy rằng T-1000 càng thêm quỷ dị hay thay đổi, nhưng hiện tại hắn cũng không cần tới. Trương Lam thờ dài, hay là gọi về T-X đi, không chỉ có năng lực chiến đấu càng thêm cường đại, có được năng lực thay đổi ngoại hình như T-1000, quan trọng nhất là T-X có được năng lực liên tiếp với internet. Bên trong phim Terminator 3, T-X thông qua di động xâm nhập vào hệ thống network khiến Trương Lam rung động thật sâu, ở thời đại mà internet còn chưa quá phát đạt, đây chính là năng lực mà Trương Lam cần thiết nhất. Sau này một ít lưu động tài chính cùng chuyển đổi, cũng có thể thông qua T-X để thao tác, thậm chí có thể đem T-X làm hacker đỉnh cấp tới cao sử dụng cũng là một lựa chọn không sai.

Hiện tại gọi về Transformer giống như có chút quá mức hưng hăng cần quấy, Trương Lam nghĩ đến trong nhà mình vô duyên vô cớ xuất hiện một chiếc xe hơi lỏng lẻo, đừng nói là người ngoài, cả cha mẹ cũng bị hù chết, bỏ đi, ngày sau rồi hãy tính. Đáng tiếc Hummer H1 của ta a, Trương Lam thật có chút tiếc hận!

Thôi chọn T-X đi, Trương Lam thờ dài, chỉ có thể tạm thời nói tiếng xin lỗi với Arnold trong lòng mình, sau này ta sẽ gọi người về vậy, T-800 là lựa chọn lính đánh thuê lý tưởng nhà! Nghĩ đến liên tục, đây là tác phong xưa nay của Trương Lam.

Trong lòng mặc niệm gọi về Terminator loại T-X. Trong hư vô vang lên một thanh âm nữ tính cơ giới không chút tình cảm:

- Gọi về chiến đấu cơ khí nhân T-X cần tiêu hao 100 ml máu, người xác định?

Một trăm ml máu đối với một người trưởng thành ngay cả chút bụi bặm cũng không tính tới, nhưng đối với một đứa con nít còn chưa đầy hai tuổi mà nói cũng tương đương như muốn chết. Cho dù là một đứa con nít thật mạnh khỏe thì cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi.

Một trăm ml máu có thể tươi chết ta hay không đây? Trong lòng Trương Lam có chút sợ hãi: rút hay không rút?

Thanh âm nữ tính cơ giới lại vang lên:

- Thời gian lựa chọn còn lại mười giây, mời lựa chọn, đến thời gian nếu không tuyển chọn được xem như buông tha cho lần triệu hoán này. Lần sau triệu hoán phải đợi thêm một tháng, đếm ngược từ bây giờ bắt đầu: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm...

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Triệu hoán, không ngờ là Christine? (2)

Con bà nó, liều mạng, chết thì chết! Trương Lam hung tợn nghĩ, tính khí dân cờ bạc nổi lên, mẹ nó, mạng của lão tử cũng cứng rắn vô cùng, đã chết còn có thể trọng sinh thêm một lần, làm sao lại bị chút máu ấy hại chết? Trong lòng hắn liên tục trả lời:

- Xác định!

- Gọi về xác định, đối tượng được triệu hoán là một chiến đấu cơ khí nhân T-X, lấy mẫu 100ml máu của người triệu hoán!

Rất đáng ghét! Ta thì đây là thanh âm mà ta ghét nghe nhất trên đời này! Nghe thanh âm nữ tính cơ giới, Trương Lam âm thầm mắng.

Cảm giác mê muội sau khi bị mất máu chợt truyền đến, trước mắt hắn như nổi lên những ngôi sao đang quay cuồng trên bầu trời, đầu của hắn choáng váng như vừa bị xe đụng qua, từng đợt cảm giác buồn nôn từ dạ dày truyền đến, Trương Lam quỳ rạp trên mặt đất nôn khan nhưng không nôn ra được gì, Trương Lam biết đây là triệu chứng khi bị mất máu quá nhiều. May mắn hiện tại hắn còn đang dựa trên bãi cỏ, nếu không đầu của hắn sẽ được thí nghiệm cảm giác rơi tự do xuống mặt đất.

Trên khu đất trống trước mặt bắt đầu chậm rãi hình thành một trận long quyển phong nhỏ, một ít tia chớp li ti chậm rãi tụ tập, Trương Lam biết theo cả ngàn lần kinh nghiệm hắn xem qua từng tập phim về Terminator, đây là điềm báo khi Terminator xuất trận. Gió càng lúc càng lớn, tia chớp càng lúc càng thô, mật độ cũng càng lúc càng dày, rốt cục một vòng tròn hắc động như quả địa cầu xuất hiện, thâm sâu đen nhánh, hoàn toàn chỉ có thể nhờ vào hoàn cảnh chung quanh mà cảm giác ra, nhưng kỳ quái chính là hắc động kia chỉ vừa mới xuất hiện nhưng lại tạo cho Trương Lam cảm giác giống như hắc động kia vốn đã tồn tại ở nơi này từ xa xưa vĩnh cửu.

Gió cùng những tia chớp đột ngột ngừng lại, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ngay trước mặt Trương Lam, toàn thân trần như nhộng, thân thể hoàn mỹ hoàn toàn hiện ra trước mặt Trương Lam, nhìn từ dưới lên trên, vẻ tinh xảo của T-X làm cho người ta xao động, đôi chân dài mảnh khảnh, đôi đùi trắng tấp, bàn tọa hoàn mỹ tròn đầy, mảnh đất tam giác thần bí còn có chút lông tơ màu vàng thủ hộ lấy hoa viên, vùng bụng bằng phẳng, bộ ngực cực kỳ gọi

cảm phối hợp cùng chiều cao hơn một thước bảy, vô cùng vừa vặn, vừa nhìn kỹ còn vun cao ngạo nghễ, nội tâm Trương Lam điên cuồng hô to, đúng là thượng hạng!

Toàn thân tinh xảo đặc sắc đầy đặn, làn da ngăm bảnh mặt nháp nhảy lên ánh sáng thật chói mắt, sáng bóng giống như ngà voi. Dáng người giống như ma quỷ, nhiều một chút thấy béo, giảm một chút thấy gầy, nên lớn thì lớn, nên nhỏ thì nhỏ, tóm lại vô cùng hoàn mỹ! Tận sâu trong nội tâm Trương Lam điên cuồng hô to, hình dung thật quá chuẩn xác! Giờ khắc này máu mũi của Trương Lam sau khi hiến ra 100ml lại không thể khống chế tiếp tục phun trào.

Mái tóc dài vàng rực tràn đầy vẻ ngỗ ngược uốn cong xoắn tung trên vai, khuôn mặt tinh xảo chẳng khác gì thiên sứ, đôi môi mềm mại hơi vênh cao, một cổ khí tức lãnh ngạo đập thẳng vào mặt trần đến, ánh mắt mờ to xinh đẹp với đôi mắt xanh biếc như mặt hồ, cảm giác thanh lãnh thật tự nhiên tràn ra.

- Ta kháo! Quả nhiên là Christine! Người mẫu nổi danh lãnh diễm toàn cầu! Lần này kiếm lớn!

Trong lòng Trương Lam điên cuồng hét lên.

Một cổ sát khí dày đặc từ trước mặt ập đến, nhắc nhở mọi người mỹ nữ trước mặt cũng không phải là thiện nam tín nữ, mà là vũ khí chiến đấu chung cực giết chóc dùng đối phó nhân loại. Giờ khắc này, T-X đã hoa lệ xuất tràng.

Ánh mắt dạo qua một vòng khắp chung quanh, cuối cùng T-X đưa ánh mắt dừng lại trên người Trương Lam, bên trong kho dữ liệu nói cho nàng biết nhân loại nhu nhược đứng trước mắt đã đem nàng triệu hoán đi ra. Trước đó đã có mệnh lệnh, nhiệm vụ của nàng là phải bảo hộ tên tiểu tử nhìn qua thật nhu nhược đứng trước mắt kia, nghe theo mệnh lệnh của nhân loại đứng trước mặt.

- Người triệu hoán quang vinh, sinh mệnh của chúng ta!

T-X nhìn chằm chằm Trương Lam, nắm tay phải nhẹ nhàng đập lên ngực phải, nói:

- Người triệu hoán, ma quỷ Terminator, loại T-X – 001000 báo danh với ngài!

Che kín lỗ mũi thật vất vả mới ngừng phun máu, Trương Lam nói:

- Cô có thể mặc vào quần áo trước hay không?

- Được!

Tuy rằng không rõ vì sao người triệu hoán lại yếu ớt nhu nhược đến như vậy, nhưng sinh mệnh lực của người này có thể so sánh với tiểu Cường (con gián), một đứa bé nhỏ xíu như thế mà mất nhiều máu kiểu đó vẫn không chết được. Thân thể nàng thoáng dao động, trong nháy mắt một bộ âu phục nữ thức màu đỏ xuất hiện trên người T-X.

Ngẩng đầu lên, luống cuống tay chân vỗ vỗ trán mình, nhìn mấy ngón tay dính máu mũi, Trương Lam thầm mắng mình không có tiền đồ, biết rõ đối phương chỉ là một cỗ máy móc mà thôi nhưng vẫn lộ ra vẻ háo sắc xấu xa như vậy, nếu như bị người biết nhất định sẽ xấu hổ đến tận nhà.

- Cô tên gì vậy?

- Tôi không có tên, tên của tôi là T-X- 001000.

T-X lạnh băng băng trả lời.

- Là nghĩa gì?

Trương Lam nghi hoặc khó hiểu hỏi.

- Tôi là cơ khí nhân chiến đấu T-X thứ tự 1000.

Vẫn là ngữ khí lãnh băng băng, nhưng trong ánh mắt nàng lại xẹt qua một tia bi ai, vì đang chống cự sự hấp dẫn của cỗ máy trước mặt, Trương Lam cũng không hề chú ý tới.

- Nga, vậy tôi đặt tên cho cô có được không?

- Ngài đặt tên cho tôi?

Ngữ khí của T-X hơi có chút kích động, mang theo vẻ không thể tin được. Chủ nhân chịu đặt tên cho mình, chẳng lẽ không chỉ xem mình như một cỗ máy giết chóc thôi sao? Ở trong truyền thuyết của người máy, nếu như một người triệu hoán chịu đặt tên cho một cỗ máy móc, như vậy người triệu hoán sẽ xem người máy mà mình gọi về là bạn bè, từ đó về sau vận mệnh của người máy kia sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhưng mà, điều này có thể sao? Mặc dù nàng chỉ là một cỗ máy móc, hoặc có thể nói là một cỗ người máy có trí tuệ, nhưng nàng cũng hiểu được nhân loại vô cùng giáo hoạt. Nàng dù bị xem là một cỗ máy giết chóc, nhưng nàng cũng đồng dạng khát vọng có được thân tình cùng quan ái. Ngày thường nàng chỉ có thể xem mình là một cỗ máy chỉ biết thi hành mệnh lệnh, giấu diếm bản thân nàng đã có được cảm tình thực sự, phần khát vọng kia được nàng chôn sâu tận kho dữ liệu của mình, phòng ngừa bản thân nàng bị phát hiện ra đã có trí tuệ mà bị đem đi hủy diệt. Từ sau khi nàng có được trí tuệ, nàng cũng đã bắt đầu biết sợ chết, càng sợ hãi chính là những gì mình trả giá chỉ nhận được sự lừa gạt. Tự nàng cũng biết, nhân loại đối với những cỗ máy

móc xuất hiện trí tuệ là vô cùng sợ hãi. Thôi thì quan sát kỹ rồi hẵng nói đi! Nghĩ đến đây, biểu tình hơi khản trương của T-X chợt thả lỏng xuống.

- Ân, tên gì là tốt đây?

Trương Lam cau mày thì thảo nói, không chú ý tới biểu tình biến hóa của T-X.

- Tôi họ Trương, vậy cô theo họ Trương tốt hơn, bây giờ vẫn còn là sáng sớm, vậy gọi cô là Thần Hi đi, ân, tên đầy đủ là Trương Thần Hi, cô cảm thấy thế nào?

Giống như vừa giải quyết được một vấn đề khó khăn thật lớn, Trương Lam vui vẻ hỏi.

- Được, sau này tôi gọi là Trương Thần Hi!

Ân, người triệu hoán này có lẽ là một lựa chọn không tệ lắm đi? T-X nghĩ đến, Thần Hi? Một cái tên rất êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trong nhà có thêm người chị (1)

Sau này nàng đã có được tên gọi riêng mình, chính nàng đã không còn là một chuỗi số lạnh băng băng ngày trước. Không xong, vì sao tốc độ vận hành của CPU lại nhanh đến như vậy? T-X có chút nghi hoặc, tình huống dị thường chưa từng xuất hiện từ trước tới nay trên người nàng, CPU vận hành quá nhanh mang đến cho nàng một loại cảm giác như mê muội, đây là cảm giác cao hứng cùng kích động hay sao? Cảm giác này rất không tệ đâu! Nghĩ đến đây, T-X, nga, không, hiện tại hẳn nên gọi là Trương Thần Hi mới đúng, khoe miệng nàng chợt lộ ra tia tươi cười.

- Đúng rồi, cô hẳn nên thay đổi bên ngoài một chút thì tốt hơn.

Trương Lam cảm giác không thích hợp, cẩn thận nghĩ nghĩ, rốt cục liên tưởng được hiện tại cô gái này vẫn đang mang vẻ bề ngoài của một vị mỹ nữ phương Tây, vậy thì không thể được, ở trong một tiểu sơn thôn nếu xuất hiện một người ngoại quốc sẽ biến thành chuyện lớn.

- Sửa như thế nào đây?

Trương Thần Hi hỏi.

- Ân, đầu tiên biến thành tóc đen thẳng, buộc lại hoặc xõa trên vai đều được.

Trương Lam nâng cằm lên quan sát kỹ lưỡng:

- Đem màu sắc ánh mắt biến thành màu đen, như vậy mới có bộ dạng của người Trung Quốc...

Trương Thần Hi gật gật đầu, thật đơn giản, mái tóc của nàng tự động biến thành màu đen xõa trên bờ vai, cảm giác còn không được hài lòng nàng lại biến ra một cây trâm cuộn lên tóc, ân, rất không tệ, cảm giác thật điển cố. Ánh mắt nàng không có vật để bắt chước, chỉ bắt chước ánh mắt của Trương Lam, biến thành màu sắc đen nhánh như mực lại trong suốt như trẻ con, trong ánh mắt long lanh lại lóe ra từng trận hàn ý, giống như hàn đảm vạn năm khiến cho người ta không rét mà run.

- Ân, như vậy cũng rất tốt, làn da trắng hơn một chút là được rồi, đừng trắng quá, trắng ngà ngà là được, được rồi, như vậy sẽ tốt hơn.

Trương Lam không ngừng chỉ huy, rốt cục tốt lắm, ân, rất tốt, rất cường đại, một mỹ nữ hồng huyết đông tây phương, kết hợp vẻ nóng bỏng của mỹ nữ phương Tây lẫn bao hàm thanh lịch của mỹ nữ phương Đông.

- Tốt lắm, chúng ta về nhà đi!

Trương Lam đứng lên, mang theo Trương Thần Hi đi về nhà. Càng đi càng cảm thấy không thích hợp, hẳn có cảm giác như mình đã quên chuyện gì đó trọng yếu phi thường, vì sao lại nghĩ không ra đây? Trương Lam gấp tới vô đầu bút tại, Trương Thần Hi thấy cử chỉ thật kỳ quái của Trương Lam, hẳn làm sao vậy? Nhân loại đều luôn như vậy sao?

- Trời ạ, tôi làm sao giải thích với cha mẹ tôi về một người lớn như vậy đột nhiên xuất hiện đây?

Một thanh âm thâm trầm kêu lên, bất tri bất giác Trương Lam đã sức nhớ ra vấn đề mấu chốt nhất hiện tại!

- Làm sao bây giờ đây?

Trương Lam vô đầu bút tại, gấp đến độ xoay quanh:

- Mẹ nó, lần này chơi lớn, làm sao về nhà giải thích với cha mẹ? Trực tiếp nói với lão đầu tử cùng mẹ là mình nhặt về sao? Một đứa con nít chưa đầy hai tuổi nhặt một người trưởng thành về nhà? Kháo! Lý do ngu ngốc như vậy hổng đứa con nít ba tuổi hay sao? Phòng chừng ngay cả đứa ngốc cũng không tin tưởng. Mặc dù là ở nông thôn, nhưng cũng không tới mức hoài nghi chỉ số thông minh của họ như vậy đi! Vậy nói là chính mình mời người trở về? Mô hô! Lời này càng thêm thái quá so với vừa rồi! Thật buồn bực! Sao trước khi gọi người về lại không nghĩ tới vấn đề này chứ! Trương Lam ngửa mặt lên trời thở dài.

- Làm sao vậy, chủ nhân?

Trương Thần Hi thật nghi hoặc, nhìn về mặt người triệu hoán dường như rất buồn rầu nha, tại sao vậy chứ? Thường thường triệu hoán thành công ai cũng luôn thật cao hứng đi?

Đang gấp tới mức xoay quanh Trương Lam chợt dừng lại hỏi:

- Vừa rồi cô gọi tôi là gì?

- Chủ nhân!

Thần Hi thần nhiên trả lời. Mình được triệu hoán tới, không gọi người triệu hoán là chủ nhân thì phải gọi là gì?

- Không được không được...

Trương Lam sững sốt, bàn tay nhỏ xíu xua loạn trên không trung:

- Đổi lại xưng hô khác, gọi là chủ nhân rất khó chịu, cảm thấy rất kỳ quái, giống như con người của tôi thật tà ác vậy, đổi xưng hô khác đi!

- Ách?

Thần Hi sững sốt:

- Vậy phải gọi là gì?

- Em trai đi!

Trương Lam gãi gãi đầu suy nghĩ, có vẻ như chủ ý này rất không tệ:

- Ân, gọi là em trai, sau này tôi gọi cô là chị tốt hơn!

- Làm vậy, thích hợp không?

Thần Hi có chút do dự lẩn chần chờ. Gọi người triệu hoán là em sao? Giống như có chút, có chút quá mức hung hăng càn quấy!

- Chuyện này có gì mà không thích hợp?

Bàn tay nhỏ của Trương Lam dùng sức huy lên:

- Quyết định như vậy!

- Nha!

Thần Hi đáp ứng một tiếng, im lặng không nói, em trai sao? Giống như rất không tệ đâu, chị cả em trai? Thật giống như xưng hô giữa thân nhân của nhân loại đi. Hiện tại xem ra lần này được triệu hoán thật sự không tồi, ít nhất không cần lo lắng bản thân mình bị xem như một cỗ máy chỉ biết giết người.

Trong đầu chợt lóe linh quang, Trương Lam cẩn thận suy nghĩ:

- Ân? Chị? Hình như đây là một chủ ý không tệ, như vậy đã có biện pháp thuận lợi giải thích lai lịch của Thần Hi. Được rồi, về nhà nói với cha mẹ là nhặt về người chị là tốt nhất.

- Đúng rồi...

Trương Lam gãi gãi đầu – còn gãi nữa chỉ sợ hết tóc đi- hần vẫn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, cẩn thận đánh giá đáng người của Thần Hi một chút, rốt cục tính ngộ, có vẻ như đáng người của nàng quá mức hấp dẫn đi.

- Chuyện này sao, cô có thể biến hóa nhỏ tuổi hơn chút nữa được chứ? Đại khái có bộ dạng của một cô bé chừng mười lăm mười sáu tuổi vậy!

Kim loại thể lỏng bề ngoài chợt lưu động một chút, mỹ nữ thượng hạng trước mắt nhanh chóng biến thành một cô bé ngây ngô chừng mười lăm mười sáu tuổi, hình dáng còn chưa hoàn toàn thành thực, chỉ là có vóc dáng mơ hồ của một tiểu mỹ nhân, thật giống như nụ hoa đang chờ nở rộ.

- Là hình dạng thế này sao?

Đợi khi biến ảo xong, Thần Hi lại hỏi.

- Chính là hình dạng này, thật là tuyệt quá!

Trương Lam quan sát một chút, rất hài lòng. Terminator trước mắt lại thay đổi, đã thấp hơn một chút, gương mặt thêm khả ái đáng yêu, đôi môi anh ánh hồng hào, mang theo vẻ nghịch ngợm cùng ngây thơ của một cô bé, mũi cao thẳng, mắt to chớp chớp, đôi mi thật dài rung động chẳng khác gì những cô bướm đang tung bay, ánh mắt sáng ngời như ánh sao trong bầu trời đêm, làn da nõn nà khiến người gặp người thích, làm cho người ta chỉ hận không thể hung hăng cắn vài miếng. Dáng người hiện tại cũng không bốc lửa như vừa rồi, mà lại ngây thơ như nụ hoa sáng sớm còn đọng sương, mang theo vẻ thiên chân khả ái, xinh đẹp động lòng người.

Muốn chết muốn chết! Thật sự muốn chết! Nha đầu này chính là yêu tinh mị hoặc chúng sinh! Chứng kiến hình ảnh này, Trương Lam cảm giác mũi của mình lại muốn rục rịch, nhanh chóng bịt lấy mũi, trong lòng khóc thét một trận, xong rồi, xấu mặt quá lớn. Nếu như có một ngày ta chết nhất định là vì bị làm cho chảy quá nhiều máu mũi mà chết!

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Trương Lam, bản thân Thần Hi cũng thật hài lòng, nhẹ nhàng xoay một vòng tròn trước mặt Trương Lam:

- Thế nào, đẹp không?

Biểu tình mang theo vẻ ngây thơ hơi hơi nghiêng về hướng Trương Lam như làm nũng: tiểu tử, còn không tin ta đây không làm chết được người?

Nha đầu yêu tinh kia, đã bắt đầu thừa nhận Trương Lam, nhưng chỉ là tự bản thân nàng còn chưa tự ý thức tới.

Một mỹ nữ cao chừng một thước rưỡi đang hướng một đứa con nít chỉ cao hơn sáu mươi cm làm nũng? Trương Lam cảm thấy nổi da gà, ngẩng lên còn cảm thấy khó chịu.

Hai người vui đùa ầm ĩ một trận, Trương Lam mặt mày nhiều nên cũng cảm thấy mệt mỏi, hai người nằm trên bãi cỏ, nhìn lên không trung ngơ ngác ngẩn người.

- Chúng ta phải cẩn thận thương lượng một chút về nhà làm sao giải thích với cha mẹ sự xuất hiện của chị!

Trương Lam mở miệng, nhẹ nhàng xoay người đổi một tư thế thoải mái, ừm, gối đầu lên đùi Thần Hi thật thoải mái nha, mềm mại, giống như làn da của nhân loại bình thường, thật ấm áp, hoàn toàn không có vẻ lạnh giá cứng rắn của kim loại bình thường. Ừm, quyết định, sau này đây chính là gối đầu chuyên dụng của ta đi.

- Được!

Thần Hi miễn cưỡng lên tiếng:

- Em nói đi, em nói thế nào chị làm thế đó!

Trương Lam đem ý tưởng của mình nói ra, hai người lại trầm thì thương lượng một lát, rốt cục thương lượng xong xuôi, lúc này mới đứng dậy cùng đi về nhà.

Đi chưa được vài bước, Trương Lam bỗng nghĩ ra một chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở hỏi:

- Chị có thể ăn cơm không vậy?

Tuy rằng hắn cảm giác không khả năng, dù sao đi hỏi một người máy có thể ăn cơm được hay không khiến cho hắn có cảm giác hoang đường quái dị vô cùng đây? Nhưng vấn đề này thật sự là rất khó giải quyết, nếu như không thể ăn cơm, người một nhà ở chung cả ngày nếu không ăn gì sẽ bị lão đầu tử với mẹ phát hiện.

- Không thể!

Thần Hi thành thật trả lời.

Quả nhiên, trong lòng Trương Lam chợt lạnh, quả nhiên là như vậy, lần này thật thảm, cứ tưởng tượng một chút người một nhà vây quanh bàn ăn, Thần Hi chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm chén cơm của mình mà ngẩn người. Ách, Trương Lam rung mình, thật quá kinh khủng, xem như sẽ hoàn toàn bại lộ, lão đầu tử nếu hỏi tới mình nhất định sẽ chết, không biết sau khi mình chết có bị lôi ra phân thây hay không đây?

- Nhưng mà...

Thần Hi không nhanh không chậm mở miệng, ngữ khí rất dễ làm người tức chết:

- Vì muốn nhân cách hóa cao độ, chị có năng lực bắt chước nhân loại dùng cơm, trong cơ thể của chị có một không gian đặc biệt dùng chứa đựng, có thể đem thực vật tạm thời chứa xuống!

- Chị cả, sau này khi nói chuyện làm ơn đừng ngắt lời kiểu đó được không, thật dễ dàng hù chết người!

Trương Lam lau mồ hôi lạnh tuôn trên trán, tức giận nói, bà cô này biết cách làm mình sợ hãi, xem ra ngày sau thật không tốt hầu hạ.

- Tại em không đợi cho chị nói xong thôi!

Vẫn là ngữ khí không nhanh không chậm để làm tức chết người sống.

- Được được...

Trương Lam nhanh chóng nhắc tay đầu hàng, thừa nhận sai lầm của mình:

- Em thừa nhận là em không đúng, bà cô đừng giầy vò nữa được không?

Minh triệu hoán tới một người trợ thủ hay triệu hoán tới một bà cô đây?

- Ân, được!

Thần Hi gạt gạt đầu, khoe môi lộ ra dáng tươi cười mê người, xem vị chủ nhân này, thật sự rất không tệ đi!

Hai người về đến nhà, lão đầu tử cùng mẹ vẫn chưa về, Trương Lam thở phào một hơi nhẹ nhõm, tuy nói tránh được mừng một cũng không tránh được mười lăm, nhưng có thể trốn tránh một ngày thì tính một ngày.

Thần Hi tò mò đánh giá ngôi nhà chỉ có thể gọi là nghèo khó này, không có đồ dùng xa hoa gì bên trong nhà, chỉ có bàn ghế gỗ, không có đồ điện gia dụng, chỉ có một chiếc radio cũ kỹ lạc hậu. Thật là kỳ quái, tuy rằng như thế nhưng nàng lại có một loại cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác ảm áp, đây là cảm giác gia đình sao?

Nhìn thấy Thần Hi đang ngẩn người, Trương Lam không biết nói gì. Trong ấn tượng của hắn T-X hoàn toàn không giống như cô gái trước mắt này, nếu không tận mắt nhìn thấy quá trình biến hóa của nàng, hắn thật sự đã nghĩ đến có phải mình đã triệu hoán sai lầm rồi hay không đây? Hôn mê, chẳng lẽ là một tàn thứ phẩm? Hắn cố quái liếc mắt nhìn Thần Hi, trong lòng Trương Lam không tự chủ được toát ra ý tưởng như thế.

- Em cứ nhìn chăm chăm chị làm gì?

Thần Hi bị Trương Lam nhìn tới mức ngượng ngùng, sờ sờ mặt mình, vừa rồi hệ thống đã tự kiểm tra qua một lần, không có xuất hiện điều gì không đúng.

- Trên mặt chị có gì không đúng sao?

- Nga, không có!

Trương Lam đang ngẩn người chợt giật mình tỉnh lại, bản thân hắn cũng cảm thấy thật kỳ quái, vừa rồi mình sao vậy?

Thần Hi nhìn qua không hề giống như một người máy, càng thêm giống một con người rành rành chân chính! Một ý niệm không tự chủ được chợt lóe lên trong đầu Trương Lam, lại giống như lửa cháy lan tràn nhanh trên đồng cỏ, thật sự quá giống, hắn cảm thấy không chút thích hợp, nhưng khi suy nghĩ cẩn thận, hiện tại hắn rốt cục đã hiểu rõ ràng, Thần Hi không giống như một cỗ máy móc, mà nàng càng giống như một con người!

- Thần Hi, chị có phải đã tiến hóa ra được trí tuệ của chính mình hay không?

Trương Lam nhìn chăm chăm Thần Hi, đột nhiên hỏi.

- A?

Nội tâm Thần Hi chợt bối rối, bị phát hiện rồi sao? Như vậy phải làm sao bây giờ? Bản thân nàng vẫn được an toàn sao? Nhưng ngoài miệng nàng lại hỏi đáp:

- Không có!

Trong nháy mắt nàng có vẻ chần chờ đã không giấu diếm được Trương Lam, xem ra suy đoán của hắn rất có thể là sự thật, Trương Lam suy nghĩ, nguyên nhân nàng không thừa nhận có thể là vì sợ hãi mà thôi!

Trương Lam cười cười, cũng không hỏi tiếp.

Thanh âm tiếng xe máy vang ầm ầm từ xa truyền đến, càng ngày càng gần, cuối cùng ngừng lại ở sau nhà.

- Là cha mẹ đã về!

Trương Lam lo lắng dò Thần Hi thêm lần nữa:

- Đừng quên những gì chúng ta đã thương lượng. . .

Tiểu Thần Hi liếc mắt lườm hắn, đôi mắt xinh đẹp như trả lời:

- Yên tâm đi, em quên chị sẽ không quên!

Đúng vậy nha, Trương Lam có chút buồn bực, chỉ cần nha đầu kia không muốn quên chuyện gì thì nàng tuyệt đối sẽ không quên được, người có thể so trí nhớ với máy móc sao?

Trong sân truyền tới tiếng bước chân, một thanh âm rộn ràng truyền vào, người chưa tới thanh âm đã tới trước:

- Con trai, cha đã về đây, đói bụng lắm phải không, mẹ con lập tức đi nấu cơm, cha cũng đã đói bụng lắm rồi đây!

Nói xong Trương Tông Quân đi vào nhà, nhìn thấy tiểu Thần Hi cực kỳ xinh đẹp nhưng đầy vẻ bi thảm đứng trong nhà, trong đầu nhất thời cảm thấy choáng váng, căn mạch đầu lưỡi mới tỉnh táo lại. Hắn nuốt ngụm nước bọt, tròn tròn mắt:

- Ách, con. . .con trai, cô bé này là ai?

Hắn nói chuyện cũng có chút phát run.

Nghe được câu hỏi của chồng, Dương Chi đi theo phía sau chột sừng sột, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên. Ôi! Quả nhiên là một cô bé xinh xắn khá ái đang đứng nơi đó, chọc người triu mến.

- Con trai, cô bé này là ai vậy?

Mẹ hỏi.

Chết thì chết đi, Trương Lam cắn chặt răng, kiên trì bước tới, con mẹ nó, lão tử bất cứ giá nào!

Không có biện pháp, tuy rằng hắn đã nghĩ ra phương pháp ứng đối nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thật chột dạ.

- Cha, mẹ!

Trương Lam mở miệng:

- Nàng gọi là Thần Hi, là người Phí huyện, cha mẹ nàng đều chết hết, nàng sống cùng bà nội, sau bà nội cũng chết, nên đến sống với chú thím của nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trong nhà có thêm người chị (2)

Chờ Trương Lam nói tới đây, ánh mắt Thần Hi chột hồng hồng, thút tha thút thít mở miệng:

- Họ bảo cháu làm việc, luôn đánh đập cháu, còn thường xuyên không cho cháu ăn cơm. Hôm trước cháu trốn nghe được họ muốn đem cháu bán cho người khác làm lão bà, cháu sợ hãi nên lên chạy trốn. . .

Nói tới đây tiểu nha đầu đã khóc không ra hơi, không nói được nữa.

Loại chuyện này ở tại nông thôn vẫn thường xuyên nghe được, Dương Chi cũng vẫn thường được nghe thấy, những cô bé không thể nổi dỗi tông đường vẫn luôn bị bạc đãi, nếu cha mẹ chết đi thì kết cục càng thêm thảm hại, chú bác nhiều nhưng không ai chịu thu nhận nuôi dưỡng, tự nhiên đưa thêm gánh nặng về nhà để làm chi? Ăn no rừng mỡ sao? Lương thực trong nhà dư thừa hay sao chứ?

Nha đầu này, khi nào biến thành như vậy? Trương Lam không biết nói gì, tốc độ này thật sự không hề chậm hơn diễn viên đóng phim chút nào. Thật không hổ là cô máy giết chóc cường đại nhất mà nhân loại phát minh, muốn bắt chước cái gì thì đều bắt chước tuyệt hảo.

Nghe được chuyện bi thảm của tiểu Thần Hi, đôi mắt Dương Chi đỏ hồng kéo tay áo của tiểu nha đầu nhìn xem, quả nhiên trên cánh tay đều là những dấu vết xanh tím.

Nhìn thấy những vết bầm tím trên tay Thần Hi, tình thương của mẹ vốn thật phong phú của Dương Chi càng thêm tràn ra, trong ánh mắt đã đọng đầy nước mắt. Đứa bé gái này thật là đáng thương, đã nhận bao nhiêu khổ thế này đây? Nhi đồng xinh đẹp như vậy làm sao ai lại đành lòng đánh đập chứ? Nghiệp chướng! Hai tay bà ôm chặt lấy Thần Hi, nước nớc:

- Nhi đồng, không có việc gì, nếu như con yên tâm thì cứ ở lại nhà của đi đi!

Bà vuốt ve tóc của Thần Hi, thần tình đều là nước mắt:

- Đứa bé đáng thương, nếu như con không chê, cứ xem nơi này là nhà của con đi!

Lão đầu từ đứng một bên nhìn thấy, vẻ mặt bất đắc dĩ. Đây là thế nào a? Con gái nhà người ta hình như còn chưa đáp ứng sẽ sống ở đây đi? Hơn nữa có phải bà nên hỏi rõ ràng thân thế người ta rồi nói sau được không?

Đợi khi Thần Hi đem toàn bộ câu chuyện mà Trương Lam cùng nàng đã thương lượng trước đó từ từ kể ra, Dương Chi đã khóc nói không ra lời, ánh mắt lão đầu từ cũng đỏ hồng.

- Mẹ, chúng ta lưu lại Thần Hi đi, mẹ xem nàng thật đáng thương...

Trương Lam ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt khẩn cầu:

- Sau này khi cha mẹ không ở nhà, chị Thần Hi cũng có thể chơi với con...

Tiểu Thần Hi cũng thật phối hợp ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn động đầy nước mắt cùng vẻ mặt hơi dơ bẩn loang lổ, đôi mắt tràn đầy chờ mong:

- Chú thím, cháu biết làm nhiều việc, cháu có thể giúp mọi người làm việc nhà, cháu biết giặt quần áo, biết làm cơm, việc gì cũng biết làm, van cầu chú thím cho cháu lưu lại đi, cháu sẽ không gây thêm phiền toái cho chú thím...

- Mẹ, mẹ không phải luôn muốn có con gái sao? Hiện tại có thể lưu lại chị Thần Hi làm con gái cho cha mẹ không phải là vừa lúc sao?

Trương Lam ngồi một bên chăm ngời thổi gió.

- Ai, ông xem thế nào?

Dương Chi chần chờ, nhìn lão đầu từ đứng bên cạnh, trung cầu ý kiến của hắn. Trương Tông Quân nhìn ra được Dương Chi thật sự thích cô bé tên Thần Hi này, thân thế Thần Hi đáng thương như vậy, lại có thơ ấu bị thảm, chính mình lại luôn tiếc nuối vì không có đứa con gái nào, ở một khắc này nhìn thấy cô bé trong lòng Dương Chi liền tràn đầy tình mẫu tử.

- Hộ khẩu làm sao bây giờ?

Trương Tông Quân mở miệng, chấp nhận yêu cầu này. Nhìn ra được Trương Tông Quân cũng rất thích cô bé nhu thuận trước mặt, nhưng không có hộ khẩu sẽ là vấn đề lớn.

Thấy lão đầu từ đã chịu nhả ra, Trương Lam thật cao hứng:

- Việc này dễ làm thôi, cha cứ khai rằng là con gái nhưng nào giờ chưa kịp thông báo việc tạm trú, cứ nói trước kia nuôi bên nhà di cã, hiện tại đưa trở về, đến lúc đó tìm người quen trong đồn công an ăn bữa cơm, giao chút tiền phạt không phải liền giải quyết?

Nghe được thiêu chú ý của con trai, lão đầu từ đỏ mặt hỏi. Cha và mẹ người mới bao nhiêu tuổi đây? Hai mươi lăm hai mươi sáu đã có một đứa con gái mười bốn mười lăm tuổi? Nói ra có người nào tin hay không?

Cha mẹ vốn rất thích có con gái vẫn luôn tiếc nuối mình không sinh được con gái, ở trong trí nhớ của Trương Lam, từng có thời gian lão đầu từ cùng mẹ nuôi hắn như nuôi con gái, đương nhiên, do biểu hiện cao độ của hắn ở kiếp này, vì vậy không xuất hiện sự kiện xấu hổ kia, xem như trong bất hạnh vẫn còn may mắn. Hiện tại đã có con gái, lão đầu từ cùng mẹ hắn là đang cao hứng muốn chết đi?

Ở trong trí nhớ của Trương Lam, tổng điều tra dân cư trong cả nước lần thứ tư bắt đầu từ năm 1990, trước đó việc quản lý hộ khẩu cũng không quá nghiêm khắc, nếu như ở đồn công an có được người quen, chỉ cần nói là nhi đồng mình chưa thông báo tạm trú, đóng tiền phạt, sau đó thật dễ dàng có được hộ khẩu. Hiện tại muốn làm hộ khẩu cho tiểu Thần Hi cũng là một chuyện không có gì khó khăn.

Dương Chi nghe xong cũng rất động tâm, không công nhận được một đứa con gái đáng yêu như thế sao? Chuyện tốt như vậy thật giống như không dễ tìm đi? Một cô bé đáng yêu như thế, người nhà của con bé làm sao lại đành lòng xuống tay nặng như vậy đây?

- Con nghĩ như thế nào?

Trương Tông Quân trung cầu ý kiến của tiểu Thần Hi.

Nhìn cô nhỏ này, xinh đẹp đáng yêu, thông minh lanh lợi thật làm người yêu mến, hiện tại rõ ràng đã có dáng vẻ của một mỹ nhân bại hoại, lúc trưởng thành còn xinh đẹp đến thế nào? Nếu như mình có đứa con dâu như vậy thì quá tốt rồi, chỉ đáng tiếc hơi lớn, nếu chênh lệch với tên tiểu tử thói Trương Lam không bao nhiêu thì có thể cưới cho hắn làm vợ. Lão đầu từ lòng tham không đáy ngầm nghĩ!

Không thể không nói tuổi tác còn nhỏ cùng biểu tình đáng yêu vô địch của tiểu Thần Hi có tác dụng thật lớn, lão đầu từ cùng mẹ hoàn toàn không chút hoài nghi, nếu như tuổi tác lớn hơn một chút, khiến cho người ta sẽ dễ dàng đánh giá cô bé này có phải là kẻ lừa đảo nào đó hay không, bây giờ nhìn bộ dạng chỉ có mười bốn mười lăm tuổi của tiểu Thần Hi, chính xác chỉ là một con nóc, không có gì đáng làm người ta phải lo lắng. Ân, duy nhất làm người

phải lo lắng chính là nha đầu kia sau khi trưởng thành có lẽ sẽ quá diễm lệ xinh đẹp mà thôi.

- Dạ, con nguyện ý, chú thím, chỉ sợ hai người chê con phiền toái không muốn thu nhận con thôi.

Biểu tình điềm đạm đáng yêu cộng thêm ngữ khí sợ hãi, chỉ có một từ để hình dung: “Vô địch”!

Về khả ái cùng đáng thương tạo thành lực sát thương thật lớn của tiểu Thần Hi trong nháy mắt liền đánh tan phòng tuyến tâm lý của lão đầu tử.

- Nguyên ý, chúng ta đương nhiên nguyện ý!

Lão đầu tử cùng mẹ kêu lên nói, không công có được đứa con gái xinh đẹp như vậy, điều này làm họ cao hứng muốn chết.

- Từ hôm nay trở đi con là con gái của chúng ta, nếu như nguyện ý thì hãy như em trai con gọi chúng ta là cha mẹ, không muốn thì gọi chú thím cũng được!

Đôi cha mẹ vô lương bật người liền quên sự tồn tại của con trai mình, đem Trương Lam ném qua một bên, tiểu tử kia ngồi một bên tức giận bất bình vẽ vòng tròn lại vòng tròn. Có con gái thì quên con trai, có vẻ như ta mới là con ruột do hai người sinh ra có được không?

- Cha, mẹ!

Nước mắt mãnh liệt tràn ra, một tiếng gọi bao hàm thâm tình cùng khát vọng từ trong cổ họng Thần Hi dâng lên tràn ra không thể tự chủ.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lão đệ, nhà chú cần gắn điện thoại đi

- Con gái ngoan...

Dương Chi cũng òa khóc ôm chặt lấy tiểu Thần Hi, lão đầu tử tuy rằng không khóc, nhưng đôi mắt càng lúc càng đỏ hồng như mắt con thỏ đã bán rả hẳn.

Thần Hi ngỡ ngàng nằm trong lòng ngực của Dương Chi, đây là cảm giác thân tình, cảm giác được thương yêu sao? Thật hạnh phúc, rất mỹ diệu, làm cho người ta đắm chìm bên trong không cách nào thoát ra được, không giống như loại cảm giác lạnh băng băng làm cho người ta luôn sợ hãi, ta nghĩ, ta đã vô cùng yêu thích loại cảm giác này.

Bỏ đi, xem mọi người cao hứng như vậy, ta cũng không thêm nói thêm lời gì nữa, liếc mắt nhìn cha mẹ đang vô cùng cao hứng, Trương Lam tiếp tục ngồi chồm hòm trên mặt đất vẽ vòng tròn.

- Hôm nay là ngày lành!

Dương Chi buông tiểu Thần Hi, lau lau đôi mắt đã sưng đỏ:

- Chúng ta cũng đã có con gái, ông cùng tôi đi mua thức ăn đi, chúng ta làm một bàn cơm xem như chúc mừng vậy!

- Được!

Lão đầu tử cũng không có ý kiến gì khác, hai người đi ra ngoài, ngồi xe máy thành thị chạy xa.

Không bao lâu, hai người mang theo nguyên liệu nấu ăn bao lớn bao nhỏ trở về, đều là thực vật chỉ dùng khi tới lúc ăn tết.

- Tôi ở nhà nấu cơm, ông đi mời thân thích tới đi, cho họ chứng kiến một chút!

Dương Chi tiếp tục hạ mệnh lệnh cho lão đầu tử.

- Được!

Lão đầu tử gật gù đầu, lại đi ra ngoài.

Tối nay, trong nhà Trương Lam đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười đùa tiếng nói chuyện ồn ào không ngớt, trong tiếng náo nhiệt cười vang, tiểu Thần Hi cung kính quỳ xuống ba bái chín lạy Trương Tông Quân cùng Dương Chi, dâng lên hai chén trà, ngọt ngào mật mật gọi cha cùng mẹ, đến lúc này trong sự chứng kiến của mọi người, tiểu Thần Hi chính thức trở thành con gái của Trương gia, chị của Trương Lam.

Cảm giác có gia đình, thật tốt! Tiểu Thần Hi lặng lẽ nắm chặt tay, đôi mắt chờ mong nhìn cha mẹ đang cười toe toét, còn có mọi người mang theo vẻ mặt chân thành chúc phúc, lại trộm nhìn qua Trương Lam đang liêu mạng nhét thức ăn vào miệng mình, trong lòng nàng yên lặng thì thầm:

- Cảm ơn ngài, người triệu hoán của ta, cảm ơn ngài không xem ta như một cỗ máy móc. Bây giờ mình thật cảm thấy vô cùng hạnh phúc đâu!

Sáng sớm, Trương Lam thật ngoại lệ lại không có sáng sớm, ân, chủ yếu là vì tối hôm qua hắn ăn nhiều quá, gây sức ép tới tận nửa đêm mới nằm ngủ, mãi cho tới bây giờ sáng mới tỉnh lại.

Mở mắt ra, tiểu Thần Hi đang ghé vào bên giường nhìn hắn chăm chăm. Di? Chẳng lẽ mình ngủ chảy nước dãi sao? Không có cảm giác nha, Trương Lam chợt khàn trương, ở trước mặt mỹ nữ mà ngủ chảy nước dãi, thật là quá mất mặt! Hắn nhanh chóng đưa tay lau miệng, hoàn hảo, không có gì cả.

- Trên mặt em có hoa sao?

Trương Lam nghi hoặc hỏi.

- Không có!

Tiểu Thần Hi nghiêm trang trả lời.

- Nga, vậy chị xem xét em kiểu đó làm gì?

Trương Lam thật kỳ quái.

- Em thật sự là một người thật kỳ quái.

Tiểu Thần Hi dùng một bàn tay đỡ lấy chiếc cằm xinh đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghi hoặc:

- Em biết rõ chị chỉ là một cỗ máy móc, vì sao còn đối xử tốt với chị như vậy đây?

Nguyên lai là vì việc này, Trương Lam cười cười, nghiêng người làm cho mình nằm càng thoải mái hơn một chút.

- Chị cảm thấy được là vì sao?

- Chị thật sự không rõ.

Tiểu Thần Hi dùng ngón tay ngọc nghi hoặc gãi gãi đầu, thoáng do dự một chút:

- Chẳng lẽ em không xem chị là một cỗ máy móc sao?

- Yes!

Trương Lam vỗ tay phát ra tiếng vang:

- Đáp đúng, đáng tiếc không có thưởng!

Nhìn thấy thần tình khó hiểu của tiểu Thần Hi, Trương Lam giải thích:

- Mặc kệ chị là một cỗ máy móc hay là một con người, chị vẫn sẽ rất tốt với em, sẽ không làm tổn thương em có đúng hay không?

Nhìn tiểu Thần Hi gật đầu, Trương Lam lại nói:

- Chị xem, cha mẹ em rất tốt với em, ông bà ngoại cũng rất tốt với em, rất nhiều thân thích cũng đối đãi tốt với em, em ở trên người bọn họ luôn cảm giác được lòng yêu thương của họ đối với mình, cho nên em cũng sẽ đối tốt với họ. Vì vậy chị cũng đối tốt với em, vì sao em lại không thể đối xử tốt với chị đây? Nếu như nói chị có gì khác với những người khác, đó chỉ là thân thể chị là do kim loại tạo thành. Có thể xem như là một loại sinh mệnh khác đi, mà nhân loại cũng là một loại sinh mệnh khác, nhìn xem, hai chủng loại đều chỉ có hình thức sinh mệnh bất đồng với nhau mà thôi, mặc kệ chị hình thành như thế nào, chị cũng đã có trí tuệ riêng của mình.

Nhìn tiểu Thần Hi như đang muốn phủ nhận, Trương Lam ngắt lời nàng:

- Không cần phủ nhận, hai ngày này quan sát chị em đã thật khẳng định chị đã có trí tuệ của mình. Em biết chị sợ hãi điều gì, yên tâm đi, em sẽ không làm như vậy.

Nói xong hắn lại tiếp tục giải thích:

- Căn cứ vào chuyện chị đã có được trí tuệ, có thể đem chị phân chia đến phạm trù sinh mệnh có trí tuệ, chị cũng biết, trí tuệ sinh mệnh có thể trở thành thân nhân, tỷ như hai người nam nữ, sau khi quen biết nhau tương lai rất có thể trở thành vợ chồng, trở thành thân nhân.

Nghe đến đó, nguyên bản tiểu Thần Hi còn đang chăm chú lắng nghe về mặt chợt cổ quái nhìn Trương Lam:

- Em... chẳng lẽ em muốn cưới chị làm vợ của em sao?

- Khái khái...

Trương Lam chấn động, thiếu chút nữa bị chính nước bọt của mình làm sặc, cưới một người máy làm vợ sao? Mồ hôi, có vẻ như đó là một ý tưởng thật mạnh mẽ, ừ, rất cường đại, chẳng lẽ tiểu Thần Hi đã tiến hóa tới mức có thể sinh được em bé rồi sao? Không biết mình cưới tiểu Thần Hi nếu để mẹ biết được mẹ có chặt đứt chân của mình không nhỉ? Hiện tại hẳn mới biết được cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, nguyên lai so sánh bây giờ cũng dễ chết người!

Hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác:

- Chuyện đó sao, hiện tại em còn nhỏ, chúng ta khoan hãy nói tới vấn đề này.

Nhìn gương mặt Trương Lam đỏ mặt tía tai, Thần Hi “xì” một tiếng bật cười, ừ, cho người nói lung tung, nhưng ý tứ của Trương Lam nàng đã hiểu được rõ ràng, Trương Lam cũng không đem nàng xem như một cỗ máy móc mà là chân chính xem nàng là người thân của hắn. Như vậy tốt lắm, đã tốt tới mức vượt ngoài ý liệu của chính nàng, thậm chí hoàn toàn vượt qua khỏi khát vọng của nàng, nguyên lai nàng chỉ hi vọng mình không cần làm một cỗ máy chỉ biết giết chóc mà thôi, hoặc xa xỉ hơn được một chút, chủ nhân có thể đối đãi với mình tốt hơn một chút là được phải không? Mà bây giờ nàng còn có điều gì chưa cảm thấy đủ đây? Giờ khắc này Thần Hi thật thỏa mãn, đúng vậy, còn có kết quả nào tốt hơn bây giờ nữa sao?

- Em thật kỳ quái, hoàn toàn khác hẳn với những nhân loại khác.

Thần Hi cẩn thận nhìn Trương Lam hồi lâu, mở miệng nói.

- Ha ha, vậy sao?

Trương Lam cười cười, không tiếp tục giải thích, ngay cả chuyện sống lại hắn cũng đã trải qua, có điều gì xem không phóng khoáng?

Hai người vui đùa ầm ĩ một trận, rửa mặt xong chuẩn bị ăn cơm.

- Một hồi ăn cơm xong cha đến chỗ Vương doanh trường một chuyến, dặn hắn chuẩn bị hai chiếc xe.

Trương Tông Quân vừa ăn vừa dặn dò Dương Chi:

- Hai vợ chồng đi nhỏ của Trương Lam lát nữa sẽ tới, mặt khác em đi gọi Lý Tú Thủy tới đây, sau đó mọi người đi chuyên chờ hàng hóa, khoảng bốn giờ chiều xe đến!

- Được rồi!

Dương Chi gật đầu đáp ứng, lại hỏi:

- Hai nhi đồng làm sao bây giờ?

Trương Lam nhanh chóng tiếp lời:

- Mẹ, con cùng chị đi với cha lên thị trấn.

- Cũng được.

Trương Tông Quân suy nghĩ một chút nói:

- Dù sao hai chị em nó ở nhà cũng không có việc gì, con nít thích ngồi xe thôi, theo tôi ra ngoài chơi cũng được.

- Được rồi!

Dương Chi gật đầu:

- Anh nên xem chừng hai đứa nó, Thần Hi tôi còn yên tâm, chỉ là tên tiểu tử hỗn đản Trương Lam rất nghịch ngợm, không quản nó sẽ gây chuyện, anh xem cho kỹ đừng cho nó gây ra phiền toái gì!

- Con có hư vậy đâu...

Trương Lam ở một bên nói thầm:

- Chỉ là hơi hoạt bát một chút mà thôi a...

- Con như vậy mà dám nói chỉ hơi hoạt bát một chút thôi sao?

Dương Chi bật người véo tai Trương Lam:

- Hoạt bát? Hoạt bát tới mức mỗi ngày không có việc gì làm thì dùng ná đánh vỡ cửa sổ nhà người ta? Đi vào trong vườn đào của người ta học theo Tôn Ngộ Không đại náo Bàn Đào Viên? Ở trong vườn cải trắng của người ta luyện côn pháp làm vườn cải của họ hồng cả mảng lớn?

Dương Chi càng nói càng giận dữ, càng nói càng tức giận:

- Lần đó còn không phải do lão nương đi lau mông cho tiểu tử ngươi? Con nói con mới bao nhiêu tuổi? Nếu như con lớn hơn một chút, không phải sẽ đi phát động thế chiến lần thứ ba? Con chính là loại hàng ba ngày không ăn đòn sẽ nhảy lên đầu lật ngói, tóm lại, chính là cái đứa ngứa da muốn ăn đòn!

- Nga!

Trương Lam im lặng không dám nói thêm lời gì, nhanh chóng thành thật ngồi yên ăn cơm. Xong rồi, đem toàn bộ chuyện xấu của mình dốc hết ra rồi, lần này xem như dọa người mất lớn.

- A?

Tiểu Thần Hi cả kinh che miệng:

- Em trai nghịch như vậy sao? Hắn mới bao nhiêu chứ?

- Tên tiểu tử hỗn đản này, còn chưa đầy hai tuổi đâu, lại nghịch ngợm đến như vậy, trưởng thành còn không biết sẽ gây ra tai họa như thế nào đây?

Dương Chi cảm thấy thật đau đầu.

- Hình như con cũng rất thông minh đi a?

Trương Lam phản bác:

- Mấy tên gia hỏa bằng tuổi có ai thông minh bằng con?

- Coi như con có chút khôn vặt!

Dương Chi vỗ vỗ lên đầu nhỏ của Trương Lam, nói thật, Trương Lam thông minh thật sự mang đến đủ nết mũi cho Dương Chi, bình thường mấy người phụ nữ trong thôn khi nói chuyện phẩm nhắc tới nhi đồng của mình thì ánh mắt vô cùng hâm mộ cũng không phải giả vờ. Mỗi khi nhìn thấy loại ánh mắt này, Dương Chi cảm thấy phi thường kiêu ngạo lẫn thỏa mãn.

Đúng vậy, đứa con luôn là niềm kiêu ngạo của toàn bộ cha mẹ trong thiên hạ!

Tiểu Thần Hi kéo kéo góc áo của Dương Chi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng có chút sợ hãi:

- Mẹ, nếu sau này em trai có khi dễ con, mẹ phải che chở cho con đó...

Nhìn thấy Thần Hi đang làm nũng với mẫu thân, Trương Lam cảm thấy thật bất đắc dĩ, hiện tại đã biết tìm kiếm đồng minh tranh thủ tình cảm sao? Vậy ngày sau ta còn được sống những ngày an nhàn nữa ư? Trương Lam chợt cảm thấy tương lai của mình tràn đầy hắc ám.

- Hấn dám?

Dương Chi nhất thời tức sùi bọt mép, giống như một con gà mẹ đang muốn bảo hộ con mình:

- Hấn làm phản sao? Thần Hi, sau này hấn dám khi dễ con con phải nói cho mẹ hay, xem mẹ có cắt đứt chân của hấn hay không?

- Đã biết mẹ luôn tốt nhất rồi!

Tiểu Thần Hi cười tươi như đóa hoa nở rộ, nói xong còn nhìn Trương Lam với ánh mắt như trêu chọc khiêu khích, ý tứ rất rõ ràng: tiểu tử, ngày sau ngươi nhất định phải cẩn thận rồi, tỷ tỷ cũng không phải là người dễ bị khi dễ đâu!

Cơm nước xong, tiểu Thần Hi ôm Trương Lam ngồi lên xe, ba cha con thẳng đường chạy tới thị trấn.

Thật không hổ là loại xe máy tốt nhất thời bấy giờ, tính năng thật sự là không thể chê, tốc độ thật nhanh, lướt trên con đường đất cũng không quá bằng phẳng nhưng lại không hề cảm giác được bị xóc nảy.

Lần này không lái máy kéo chậm chạp mất đi nửa ngày đường, nên chỉ gần một giờ sau đã chạy thẳng tới nơi đóng quân của quân đội trên thị trấn, ném lại bụi vàng bay tung ở sau lưng.

Đăng ký tên ở công lớn quân doanh, cũng không cần có người chỉ dẫn, trực tiếp chạy thẳng tới văn phòng của Vương doanh trưởng.

Vương doanh trưởng đang cầm chén trà lên uống, vừa nhìn thấy Trương Tông Quân đi vào, liền nhanh chóng đặt chén trà xuống, nhiệt tình chào đón:

- Trương đại thần tài của chúng ta đến rồi sao? Mời ngồi mời ngồi!

Nói xong còn tự mình rót nước mời mọc.

- Chào Vương bá!

Trương Lam nhu thuận chào hỏi.

- Chào Vương bá!

Thanh âm ngọt ngào vang lên, tiểu Thần Hi thấy Trương Lam lên tiếng cũng bất chước chào hỏi.

Nghe được có tiếng thiếu nữ, lúc này Vương doanh trưởng mới chú ý tới sau lưng Trương Tông Quân có một cô bé vô cùng xinh đẹp đi theo, chỉ là cô bé khá nhỏ gầy, vì vậy bị thân hình vạm vỡ của Trương Tông Quân che khuất. Vương doanh trưởng chợt sững sốt, tiểu tử bị nàng ôm trong lòng Vương doanh trưởng nhận biết, không phải chính là tiểu tử thông minh con của Trương Tông Quân đó thôi! Nhưng cô bé kia là ai?

- Đó là con trai của tôi, lão ca cũng đã sớm biết nó.

Trương Tông Quân nhanh chóng giải thích:

- Còn con bé này gọi là Trương Thần Hi, là con gái của tôi!

- Không phải chứ?

Ánh mắt Vương doanh trưởng qua lại trên người lão đầu tử cùng tiểu Thần Hi hồi lâu, trong ánh mắt tràn ngập hoài nghi:

- Lão đệ này, chú mới bao nhiêu đây? Con gái chú lại lớn đến như vậy? Nói ra ai tin a?

- Thần Hi đúng là vóc dáng hơi lớn chút, nhưng tuổi không lớn như vậy!

Lão đầu tử giải thích, đột nhiên cảm giác được có điểm không đúng, có chút thẹn quá hóa giận, tự nhiên ta giải thích chuyện này cho người để làm chi đây?

- Nè, anh nhàn rồi không có việc gì hỏi chuyện này để làm chi chứ?

- Nga...

Vương doanh trưởng cũng cảm thấy được hỏi thăm việc riêng tư của gia đình người ta đúng là không tốt, người cần gì quản con gái của người ta mấy tuổi làm chi, liên quan cái rắm gì tới người?

Hắn nghĩ vậy liền vội vàng nói sang chuyện khác:

- Lần này cần mấy chiếc xe? Khi nào thì đi?

- Hai chiếc xe đi!

Trương Tông Quân nói:

- Xế chiều nay đi qua, chuẩn bị xong tới đi, ngày mai có thể về sớm.

Nói xong hắn lại bổ sung:

- Lần sau đại khái cần năm chiếc, chuyến lần sau đại khái phải hai ba ngày thời gian, đến lúc đó tôi sẽ tới báo cho anh biết!

- Được, không thành vấn đề. Nay Trương đại thần tài, chú nói thế nào chúng ta cứ làm như thế!

Vương doanh trưởng cười cười, chợt nhíu mày:

- Lão đệ, chú cứ chạy tới chạy lui kiểu này thật không phải biện pháp tốt đâu, hay là chú gắn điện thoại đi, đến lúc đó chúng ta liên hệ cũng thật phương tiện!

- A?

Trương Tông Quân ngăn người:

- Tôi cũng muốn lắm, không chỉ có thể liên hệ phương tiện với nơi này, đến lúc đó còn có thể thuận tiện liên lạc với mấy chỗ thị trường bán sỉ rất nhiều. Nhưng bây giờ hình như chưa có cho phép để tư nhân được gắn điện thoại đi? Nghe nói gắn điện thoại rất đắt tiền...

- Ân, đúng là có chuyện này.

Vương doanh trưởng gật đầu:

- Là tôi sơ sót, thật không nghĩ tới chuyện này.

Hắn bỗng nhiên vỗ vỗ đầu, nhớ tới một sự kiện:

- Đúng rồi, hôm trước tôi có nghe được Mạnh cục trưởng bên bưu cục huyện nói hiện tại trong huyện có một nhóm người bên bưu điện đến chuẩn bị đổi hệ thống điện thoại trong huyện với bên dưới, nghe nói là công trình điểm tựa của bưu cục thành phố, cả địa khu đều sẽ đồng thời tiến hành, hơn nữa hình như đã buông ra chính sách, cho phép tư nhân gắn điện thoại riêng, chỉ là phí tổn hơi đắt một chút!

Tổng đài điện thoại tự động là dùng máy vi tính đến không chế, so với kiểu tổng đài điện thoại nhân công trước kia càng thêm tiện lợi, bởi vậy loại điện thoại tự động điều khiển này còn có thể tiết kiệm được nhân công, liên mạng chuẩn xác, tốc độ lại nhanh, công năng nghiệp vụ thật nhiều, hiệu suất trao đổi cao, thanh âm rõ ràng, chất lượng đáng tin cậy... Vào thập niên 80 cùng đầu thập niên 90, ngành bưu điện trong nước đã đại quy mô thay đổi hệ thống tổng đài điện thoại tự động thể này.

- Vậy sao...

Trương Tông Quân gật đầu:

- Nếu nói như vậy thật có thể gắn một bộ tại nhà, không biết đại khái cần bao nhiêu tiền? Lão ca anh biết không?

- Đại khái chừng hai ngàn đi!

Vương doanh trưởng có chút chần chờ.

- Nhiều như vậy?

Trương Tông Quân hoảng sợ.

Hai ngàn nguyên ở thời trung kỳ thập niên 80 tuyệt đối không phải là con số nhỏ, thành thị tại quê quán của Trương Lam vốn đã nghèo khó, mỗi năm thu nhập của công nhân tuy rằng đỡ hơn mấy năm trước đó, nhưng bất quá chỉ khoảng bốn năm trăm nguyên, mỗi năm nông dân thu nhập còn ít đến thương cảm, ngay lập tức muốn xuất ra hai ngàn nguyên gắn một bộ điện thoại sao? Đừng nói là dùng chữ xa xỉ mà hình dung, nếu theo cách nói tại nông thôn, đó chính là hành vi phá gia chi tử điển hình.

- Đúng là có chút đắt!

Vương doanh trưởng cũng có chút ngưng ngững, khuyên người khác bỏ ra hai ngàn nguyên gắn một bộ điện thoại? Giống như thật sự không thể nào nói nổi, phá sản cũng không cần làm như vậy.

- Cha, gắn một bộ đi!

Luôn luôn im lặng không nói gì Trương Lam chợt mở miệng:

- Sau này chúng ta không khả năng chỉ vận chuyển hàng đi Tế Nam, gắn điện thoại cũng phương tiện cho chúng ta tùy thời hiểu biết giá cả thị trường các nơi, nơi nào có giá cao thì chúng ta giao hàng tới nơi đó, như vậy sẽ kiếm được càng nhiều, trong buôn bán tin tức là trọng yếu nhất. Về phần tiền gắn điện thoại, lần này cha đi về không phải là kiếm được rồi sao?

Gắn điện thoại đi, vì sao không gắn? Trong lòng Trương Lam điên cuồng gào thét. Chỉ cần gắn điện thoại, với năng lực xâm lấn internet cường hãn của Thần Hi đương nhiên còn có đất dụng võ, một loạt kế hoạch lớn để kiếm tiền của hắn cũng có thể chấp hành, gắn thôi, chỉ có kẻ ngốc mới không gắn!

Trương Tông Quân không nói gì, cúi đầu cân nhắc ý tứ của đứa con. Con trai nói cũng đúng, có thể kịp thời hiểu biết được giá trị trường hoa quả khắp các nơi, như vậy có thể kiếm càng nhiều tiền, đối với lợi tức này mà nói gắn một bộ điện thoại cũng chẳng thấm vào đâu.

- Được rồi!

Nghĩ hồi lâu cuối cùng Trương Tông Quân mở miệng:

- Lần này trở về phải đi bưu điện xin gắn điện thoại, nhưng việc này phải về nhà thương lượng với mẹ của con một chút, mẹ con đồng ý thì chúng ta cứ gắn một bộ!

- Trưa nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi!

Vương doanh trưởng nhiệt tình mời mọc:

- Ăn xong rồi mọi người đi dạo, chiều nay mọi người theo xe trở về là tốt nhất!

Thức ăn trong quán doanh cũng thật không tệ, mặc dù không có thức ăn ngon, nhưng dưới tay nghề của đầu bếp quán doanh vài món thức ăn bình thường cũng làm có vị có sắc, làm Trương Lam ăn uống thật no nê thỏa mãn.

Ăn hết cơm trưa, ba cha con cùng Vương doanh trưởng chào hỏi một tiếng, mang theo con trai cùng con gái đi dạo chung quanh thị trấn huyện thành, thị trấn nhỏ cũng không có cảnh điểm gì nổi bật, rất nhanh hai chị em đã chán ngán kéo lão đầu từ quay về quán doanh.

Rốt cục kéo tới ba giờ chiều, ba cha con như được đại xá mang theo hai chiếc quần xa chạy trời chết về nhà!

Thời gian qua hơn một tháng, ở trong vòng một tháng này Trương Tông Quân đầu tiên là làm mất dấy đi giải quyết vấn đề hộ khẩu của Thân Hi, nghĩ đến khi mình đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của hộ tịch viên tại đồn công an, Trương Tông Quân cảm giác mình thật vô cùng xấu hổ. Đến lúc này rốt cục Trương Lam đã được yên lòng, từ nay về sau tiểu Thân Hi đã là công dân hợp pháp. Sau đó cả nhà cẩn thận rằng thật đau lòng như bị cắt thịt xuất ra hai ngàn nguyên gắn một bộ điện thoại. Tin tức trao đổi phương tiện – đương nhiên, chính yếu chính là phương tiện cho Trương Lam mượn dùng người xâm nhập internet siêu cấp vô địch Thân Hi mà tùy thời hiểu biết được đủ loại tình hình kinh tế trên thế giới – được tin tức nhanh chóng ủng hộ, buôn bán hoa quả của Trương Lam càng lúc càng lớn, sau khi giải quyết vấn đề về vận chuyển cùng nguồn cung cấp, lão đầu từ đã đặc biệt chạy khắp tỉnh cùng khắp thành phố, bước đầu xây dựng được mạng lưới tiêu thụ hoa quả bao trùm khắp tỉnh.

Hiện tại nhà Trương Lam chia đều mỗi ngày xuất phát mười chiếc xe, hoa quả liên tục được vận chuyển khắp các nơi trong tỉnh, chỉ nói thu nhập một tháng không chỉ trả hết nợ nần trước kia, còn dư ra hơn mười vạn gửi ngân hàng, lục tục mua thêm được một ít đồ điện gia dụng, vừa mới mua được một chiếc tivi 17 inch, lập tức gây náo động khắp toàn thôn, khi trời vừa tối cả nửa thôn đều chạy tới xem tivi, vừa lúc trên tivi đang chiếu phim “Khát Vọng”, trong lúc nhất thời trong nhà kín người hết chỗ, không còn một chỗ ngồi nào, không có biện pháp đành phải đem tivi ra sân, kết quả trong sân viện vốn đã không nhỏ ngồi đầy người, thậm chí trên đầu tường cũng đầy, trường hợp náo nhiệt không thua gì xem biểu diễn thể vận hội Bắc Kinh. Tóm lại cuộc sống gia đình trôi qua những ngày thật hoàn hảo mỹ mãn.

Hiện giờ trong cả thị trấn, Trương gia được xem như gia đình có tiền, đương nhiên cũng không phải không có người đỏ mắt, muốn áp dụng đủ loại thủ đoạn công khai lẫn âm thầm đến chia một chén canh. Nhưng cách làm của Trương Lam lại không ai hiểu được, nhất là hiện tại Trương gia cũng đã thay đổi phương thức gởi đầu tiên hàng mà trả ngay tiền mặt khi nhận hàng, không còn lưu nợ. Một nguyên nhân khác là Trương gia buôn bán rất uy tín, sẽ không cất xén tiền bạc, hơn nữa tuyệt đối không ép giá, chỉ cần chất lượng hoa quả đạt được yêu cầu thì tuyệt đối không cần lo lắng bán không được giá tốt. Nhân dân cũng không phải kẻ ngốc, biết đồ vật của mình bán cho ai sẽ càng kiếm lời nhiều hơn, hơn nữa tiền bạc cũng được tính thật rõ ràng. Căn cứ vào hai điểm này, Trương gia đã nắm giữ chặt chẽ việc vận chuyển hoa quả trên cả trấn, toàn bộ trấn đã nằm trong phạm vi thực lực của Trương gia, người ngoài thật khó mà cắm vào thêm một cước.

Ân, đương nhiên, theo điều kiện kinh tế trong nhà được chuyển biến tốt, tiền tiêu vật của hai chị em Trương Lam cũng trở nên phong phú.

Thời gian này, Trương Tông Quân cùng Dương Chi bận rộn tới mảy mòi tìm kiếm nguồn cung cấp khắp các nơi, không có thời gian quản lý hai nhi đồng. Không người trông coi nên Trương Lam cùng tiểu Thân Hi chẳng khác gì hai đầu sinh vật nhỏ chạy loạn sông chông, cả ngày không ngừng chạy loạn khắp nơi nhiệt náo tụi bụi...

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hai chị em lén lút

Tiểu Thân Hi lại rất giáo hoạt, mỗi ngày trước khi lão đầu từ cùng mẹ quay về nhà đều đã tranh thủ làm xong một bàn cơm thơm ngào ngạt, làm cho cha mẹ vốn chẳng hay biết chuyện gì không ngừng vui vẻ lẫn an lòng, luôn cảm thán con gái hiểu biết hiếu thuận, biết săn sóc người, đáng thương cho Trương Lam chỉ đành bất đắc dĩ biến thành điển hình mặt trái, mỗi trời tối đều bị lão đầu từ cùng mẹ cấp cho một khóa chính trị, nhận lấy buổi giáo dục tư tưởng bản nông cùng trung nông...

Mấy ngày ngày Dương Chi dần dần phát hiện trong nhà giống như đã thay đổi hình dạng, ân, nhìn kỹ lại trong phòng cũng không có biến hóa gì, nhưng bên cạnh bếp lò ngoài sân lại có thêm một bếp làm bằng thiết, cũng không biết hai chị em kia đã mua về từ khi nào, bếp nhìn thật có da có thịt, còn có một ống khói thật lớn dựng thẳng, ống khói thật cao, tất cả đều dùng gạch đỏ xây dựng, cao chừng bốn năm thước, phòng chừng tiền tiêu vật của hai chị em trong khoảng thời gian này toàn bộ đều dùng để mua gạch, xi măng cùng sắt thép, cũng không biết hai chị em rốt cục làm sao dựng thẳng được ống khói cao như vậy, kỳ thật muốn xây dựng ống khói cũng phải rất chú ý, không phải muốn xếp gạch dựng đứng lên thì đã xem như xong, còn phải chú ý tới khả năng thông gió cùng khói lửa bay lên có thông thuận hay không.

Cuối cùng Dương Chi cho ra một kết luận, bếp lò này thích hợp dùng để làm bánh mì, bếp đủ lớn, một lần có thể làm được rất nhiều, ra về độ lửa cũng đủ, làm bánh mì rất tốt, nếu như nói có khuyết điểm sao, cũng chỉ là hao phí củi lửa.

Vào buổi tối lúc ăn cơm, Dương Chi hỏi hai nhi đồng làm bếp kia làm gì, Trương Lam cùng tiểu Thân Hi đều đồng thanh đáp:

- Làm bánh mì, cả ngày ăn bánh chiên chỉ là muốn thay đổi khẩu vị chuyển sang bánh mì, hơn nữa một lần có thể làm được thật nhiều, đỡ phải mỗi ngày làm thật phiền toái.

Làm bánh mì thì làm thôi, Dương Chi nghĩ thầm, ăn bánh mì cũng không tồi, mặc dù vì làm bánh mì mà làm ra cả cái bếp lớn như vậy có chút...không biết trọng nhân tài, nhưng trong nhà có nhiều thêm cái bếp cũng không phải là chuyện xấu.

Hiện tại Trương Lam đã phân phòng ngủ riêng với cha mẹ, lão đầu tử cùng mẹ vẫn còn lo lắng Trương Lam quá nhỏ chưa đầy hai tuổi nên buổi tối việc chiếu cố Trương Lam đã rơi xuống trên người tiểu Thần Hi.

Hai tiểu bát điểm nằm dựa đầu giường – giường này đúng là đủ rắn chắc, T-X nặng nề như vậy mà nằm lên trên cũng không sao cả.

- Bây giờ còn thiếu thứ gì vậy?

- Còn thiếu than, tốt nhất là loại chất lượng tốt một chút, độ ẩm của than bùn có chút thấp, hiệu quả sát trùng không hoàn hảo!

Tiểu Thần Hi nhỏ giọng nói.

- Còn gì nữa không?

Trương Lam xoay người, kéo tay tiểu Thần Hi nhét xuống dưới gối, ân, nằm thế này thoải mái hơn.

Tiểu Thần Hi lườm hần, nhưng cũng không rút tay lại:

- Còn thiếu đường cát trắng, không có đường cát trắng làm ra đồ vật không ngọt, hơn nữa hiệu quả bảo đảm chất lượng cũng không tốt!

- Tốt lắm, ngày mai chúng ta đi tìm xem nơi nào có bán than, em nghe nói bên Thiên Hành Trang có, đi qua xem sao, nếu có thì dặn bọn họ đưa hàng lại tận nhà!

- Được rồi, trước tiên cứ vậy đi!

Trương Lam có chút mệt nhọc, bàn tay núc ních dụi mắt, ngáp một hơi thật dài:

- Ngủ chung đi!

- Ân, chờ chị làm chậm vận hành CPU, để máy móc tiến vào trạng thái giấc ngủ.

- Hô hô...

Trả lời tiểu Thần Hi là một chuỗi hít thở thật nhẹ.

Sáng sớm, khi trời còn chưa sáng hẳn, thời tiết cũng không quá tốt, có chút âm u, cũng đã vào tháng mười nên có chút lạnh, Trương Lam không khỏi rung mình. Mỗi ngày giờ luyện công buổi sáng từ 2km đã lên tới 3km, hôm nay hẳn đang dự định tiến vào 4km.

Thật hoài niệm chăn mền ấm áp, Trương Lam lắc lắc đầu, bỏ đi, không nghĩ nữa, càng nghĩ càng cảm thấy chua xót. Hắn quay đầu nhìn tiểu Thần Hi đang chậm rãi chạy bộ, trên mặt không khỏi mỉm cười, có mỹ nữ cùng chạy bộ cũng thật tốt, ít nhất tâm tình cũng không đơn điệu. Mỹ nữ nha, luôn cho người cảm giác cảnh đẹp ý vui!

Thật quá xảo, hôm nay có vài xe chạy tới đều đón người cùng nhau rời đi, lưu lại Khóa Tử trong nhà. Vốn Trương Lam còn đang lo lắng phải ngồi xe đạp đi mua than, tuy rằng không phải hẳn lái xe, nhưng mông cũng là của hắn, ở đường đất gập ghềnh ngồi sau xe đạp mông của hắn cũng sẽ biến thành bốn cánh hoa đi. Hiện tại quá tốt, có Khóa Tử thì phương tiện hơn, ít nhất mông cũng không cần chịu tội.

Về phần tiểu Thần Hi có biết lái Khóa Tử hay không sao? Mò hôi, vấn đề này xem như không cần nghe đi.

Hai người lái Khóa Tử chạy thẳng tới Thiên Hành Trang, gặp người liền hỏi thăm, rốt cục được một vị thôn dân nhiệt tâm chỉ dẫn, rất nhanh đã tìm được một tiệm bán than cỡ nhỏ.

Chứng kiến ngoài cửa có một chiếc Khóa Tử chạy vào, ông chủ béo ục ịch nhanh chóng đi ra, tung tăng chào đón, từ rất xa đã cười a a chào hỏi, khi đi tới gần vừa nhìn thấy ông chủ béo ị kia nhất thời cảm thấy hai mắt như tỏa sáng, một cô bé phi thường xinh đẹp, còn đẹp hơn thiếu nữ trong tranh, đang cầm tay một cậu bé chừng hai tuổi đi tới. Ông chủ béo ị âm thầm cảm thán một tiếng, thật không biết là khuê nữ nhà ai đây? Bộ dạng lại xinh xắn đến như vậy? Hai nhi đồng còn biết chạy cả xe máy, không cần hỏi, nhất định là nhà có tiền.

- Hai vị cần mua loại nào?

Trong lời nói này của ông chủ béo ị cũng có kỹ xảo, hắn không hỏi khách có muốn mua hay không mà trực tiếp hỏi khách muốn mua loại nào, một chút ám chỉ nhỏ nhặt nhưng cũng tạo ra hiệu quả hoàn toàn khác hẳn.

Đương nhiên Trương Lam cũng không để ý đến kỹ xảo này:

- Ông chủ, loại than tốt không khói bán thế nào?

- Ba phân tiền một cân!

Ông chủ béo ị chà xát bàn tay trả lời.

Hai chị em cũng không nói gì, ngồi xỏm xuống nhìn ngắm loại than, đứng dậy:

- Ông chủ, chất lượng của loại than này không tốt lắm đâu, đốt lên khói không ít nha...

Ông chủ có chút sốt ruột:

- Cô gái nhỏ đừng nói như vậy, than của tiệm tôi tốt nhất trong trấn, tôi ở nơi này buôn bán cũng đã nhiều năm, nếu như cô không tin có thể đi hỏi thăm một chút, tôi bán than cho tới bây giờ chưa từng cần thiếu cho ai, nếu như than của tôi không tốt các hương thân chịu dùng đồ của tôi bán sao?

- Nga...

Hai chị em liếc nhìn nhau:

- Được rồi ông chủ, mua than chỗ ông phải mua bao nhiêu mới chuyển hàng tận nhà?

- Các vị thuộc thôn nào vậy?

Ông chủ nghĩ nghĩ, nếu như hai người này mua không nhiều, cách nơi này quá xa thì cũng thật khó tính tiền.

- Rất gần, chính là Vương Cổ sơn thôn.

Trương Lam trả lời.

- Vậy cũng thật không xa!

Ông chủ cân nhắc một thoáng:

- Nếu mua ba trăm cân thì tôi sẽ đưa tới nhà cho hai vị!

- Cảm ơn ông, vậy chúng tôi mua ba trăm cân đi!

Nói xong tiểu Thần Hi nhìn ông chủ cười thật ngọt ngào, ông chủ nhất thời cảm giác trước mặt mình như có hoa tươi nở rộ, trái tim nhảy mạnh, huyết áp như tăng cao cấp tốc, trước mắt hần giống như bị choáng váng say xe. Hần nhanh chóng nhắm mắt lại, lắc lắc đầu mới cảm giác đỡ hơn.

- Không có gì đâu, nên làm thôi mà!

Ông chủ nhanh chóng chuồn mắt, từ xa truyền đến một câu:

- Tôi đi chuẩn bị xe đây!

- Lạc lạc...

Phía sau truyền tới một chuỗi cười duyên của tiểu Thần Hi, giống như chim hoàng oanh hót sau cơn mưa.

Chân của ông chủ chột loạng choạng, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

- Lạc lạc...

Tiếng cười phía sau càng vang lớn.

- Lão tử, chị lại trêu cợt người!

Phía sau truyền ra thanh âm bất mãn của tiểu tử kia. Từ sau khi cô chị này thấy trò đùa như vậy thật thú vị, mỗi ngày đều làm không biết mệt đem ra trêu người làm niềm vui, không biết có bao nhiêu người bị biến thành công cụ gây nháo của nàng. Chẳng lẽ do trước kia bị làm mấy mớ quá lâu đi? Trương Lam có chút nghi hoặc suy nghĩ.

Nhìn thấy ông chủ luống cuống tay chân đi xếp than, xiêu xiêu vẹo vẹo lái xe ba bánh, không hề có chút bộ dạng như một ông chủ mà lại giống như một tên nhóc thiếu niên mười mấy tuổi, vẻ mặt Trương Lam thật đồng tình nhìn hần. Đúng là một tên đáng thương, xem ra còn chưa hồi tỉnh sau khi bị lão tử đã kích. Cũng không biết người này đến cuối cùng có quên lấy tiền hay không đây? Đây là tên xui xẻo thứ bao nhiêu rồi? Nhớ không rõ, hình như là một trăm hay hai trăm?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hai chị em lén lút (2)

Đi vào trong nhà Trương Lam, lão bản mập nhiệt tình tháo cái giỏ xuống đặt ở bên cạnh cái bếp lò. May mắn, cuối cùng cũng không có bị bà chị kia mê mẩn. Trương Lam đứng ở một bên suy nghĩ, cuối cùng lúc gần đi cũng không có quên lấy tiền, vẫn biết mình tới để làm gì. Chứng kiến lão bản mập còn bảo lưu được một tia thanh tỉnh cuối cùng, Trương Lam không tự chủ được mà thở ra một hơi.

- Hiện tại đồ vật đó đều được đặt ở đây chứ?

Nhìn thấy đám chai lọ đặt ở trên mặt đất, Trương Lam hỏi.

- Đúng!

Quan sát toàn bộ đồng đồ vật trên đất một lần, Tiểu Thần Hi gật đầu xác nhận.

- Ủ, tốt, vậy thì bây giờ chúng ta liền động thủ đi.

Trương Lam gật gù đầu.

- Được.

Đem toàn bộ đám hoa quả ở trong nhà ra. Táo, son tra, lê vàng, quýt, đào, toàn bộ đám hoa quả này đều đã được rửa sạch, gọt sạch vỏ, phân biệt bỏ vào mấy chiếc bình đã được chuẩn bị tốt từ trước. Đã được hơn mười bình.

- Trương Lam, không có đồ chưng cất thì phải là sao bây giờ?

Chuẩn bị chế biến, Tiểu Thần Hi chợt nhớ tới trong nhà không có đồ để chưng cất. Trương Lam buồn bực một trận, cái này là sao chứ, chẳng lẽ đầu năm nay, trí nhớ của người máy cũng không tốt sao?

- Không sao, dùng đồ để hấp bánh bao thường ngày đi.

Trương Lam gãi gãi đầu nói.

Không có nồi hơi để sinh ra áp lực hơi nước, hay là dùng bát tô để thay thế. Không đủ nhiệt độ, vậy thì dùng quạt để quạt lò lên. Tóm lại biện pháp có rất nhiều, nếu không có thứ gì thì cứ dùng biện pháp để thay thế. Một nhà thiết kế vĩ đại đã từng nói qua trong thời kỳ cách mạng.

- Thí nghiệm đường sắt không làm tốt, vấn đề vận chuyển đường sắt không được giải quyết, tất cả sản xuất đều bị ảnh hưởng, các kế hoạch cũng đều thất bại.

Nhà thiết kế khí phách hào hùng vung bàn tay to lên, vì thế mà đường sắt tê liệt lâu ngày đã thông. Tốt lắm, bây giờ cái bàn tay nhỏ của Trương Lam đầy khí phách hào hùng vung lên, thí nghiệm sẽ thành công.

Nước đã được đổ đầy trong nồi, bên trong từng cái bình thủy tinh đều được đổ đầy đường cát trắng tinh. Bỏ từng cái bình vào bên trong nồi, đậy kín nắp lại, bắt đầu chưng cất.

Hiện tại Trương Lam đang làm cái gì? Còn không hiểu sao, đương nhiên là làm nước hoa quả. Nói về ưu điểm của nước hoa quả, bất luận kẻ nào đều có thể nói ra một đồng, ví dụ như nước hoa quả rất tiện dụng, bảo tồn thì tương đối dài, chất lượng thì an toàn, hương vị ngon, giá cả rẻ vãn vãn. Hơn nữa còn bảo tồn được đại bộ phận chất dinh dưỡng từ hoa quả. Nhưng mà nước hoa quả được chế biến như thế nào thì không phải ai cũng rõ ràng. Thực may mắn chính là cái đó Trương Lam biết, trước kia hắn cũng đã từng chế biến một chút để sử dụng, hương vị tương đối khá.

Đúng vậy, Trương Lam đã nảy ra ý định chế biến nước hoa quả. Tuy rằng sản xuất ra nước hoa quả không dễ, nhưng mà giá trị của nó lại cao, hơn nữa bây giờ đang trong giai đoạn cải cách mở cửa. Trên thị trường đại bộ phận hàng hóa đều bị vấy trong trạng thái cung không đủ cầu, phi thường khó khăn. Thật là một phương pháp kiếm tiền thật tốt. Ví dụ đơn cử mà nói, hiện tại giá thu mua hoa quả là 8 đồng một cân, mà giá bán lẻ một bình dao động khoảng 1 nghìn. Mà mỗi bình có thể cho từ 200 đến 300 quả vào, khấu trừ lợi nhuận ở giữa, hơn nữa còn cả chi phí của bình thủy tinh, đường cát, và những cái khác như công nhân, nhiên liệu, tiền điện nữa thì phí tổn của mỗi bình cũng là 5 đồng, mỗi bình có thể kiếm được 5 đồng! đây là một con số kinh người. Chỉ cần dựa vào việc làm nước hoa quả, cần là sản xuất nước hoa quả cho gia đình thì một năm cũng có thể kiếm được trên dưới 30 vạn, lại còn chưa nói đến làm loại bình cỡ lớn.

Xưởng sản xuất cần đại lượng sức lao động chân tay, để rửa hoa quả, gọt vỏ bỏ hạt. Hơn nữa cường độ lao động của các công việc này không lớn, cũng không cần sức lao động cường tráng. Những người con gái nông thôn bình thường hoặc các lão thái bà cũng có thể nhẹ nhàng đảm nhiệm. Đúng vậy đây chính là một cái cơ hội kiếm tiền cho những người phụ nữ rảnh rỗi ở nhà, có thể kéo nền kinh tế của địa phương phát triển.

Thị trấn của Trương Lam được gọi là quê hương của hoa quả, có tài nguyên hoa quả phong phú, mà bây giờ cả trấn cũng không hề có một cái xưởng sản xuất nước hoa quả nào. Ở trong trí nhớ của Trương Lam, mãi đến sau năm 1990 thị trấn của hắn mới có một cái xưởng sản xuất, vì thế nền kinh tế của thị trấn mới phồn vinh hơn một chút. Nhưng mà niềm vui chẳng tây gang, rất nhiều xưởng sản xuất đã bắt đầu vì lợi nhuận mà không từ một thủ đoạn nào,

dùng loại đường hóa học thay thế cho loại đường cát để tạo vị ngọt ban đầu, vì muốn màu sắc của nước hoa quả càng thêm đẹp đã bắt đầu sử dụng sắc tố kém chất lượng. Không đến thời gian hai năm, các triệu chứng ác tính bắt đầu được biểu hiện ra, ngành sản xuất nước trái cây trong thị trấn đã nhận lấy đã kích mang tính hủy diệt, hàng tấn nước trái cây ở trong kho không bán đi được. Rất nhiều nhà máy đã phải đóng cửa. Cái này cũng chưa đáng tiếc, đáng tiếc chính là ngành sản xuất nước hoa quả trong thị trấn đã bị bên ngoài đánh giá rất tệ, khiến cho ngành sản xuất nước hoa quả của thị trấn rất lâu sau cũng không được phục hồi.

Đối với chuyện này, Trương Lam cảm thấy cực kỳ đáng tiếc, vốn dĩ nền kinh tế của thị trấn đang phát triển rất tốt, liền bị chôn vùi trong tay mấy tên gian thương vô sỉ chạy theo lợi ích. Khiến cho nền kinh tế của cả thị trấn bị kéo xuống mãi cho đến thế kỷ 21 mới chậm rãi phát triển. Hiện tại rốt cục thì mình cũng có cơ hội thay đổi những sai lầm phát sinh trong tương lai. Trương Lam thở, nhất định phải cố gắng để thay đổi loại cục diện này.

Thời gian hai chị em nói chuyện phiếm trôi qua rất nhanh, ước chừng đã chừng cất được nửa giờ, Trương Lam cảm thấy được mọi chuyện cũng đã tương đối ổn rồi, liền mở cái nắp ra nhìn.

- Không sai, đường đã hóa lỏng, tiếp tục đẩy nắp bình lại chừng thêm một giờ nữa là được.

Rốt cục cũng được rồi, mở cái nắp ra, Trương Lam nhanh chóng bảo Tiểu Thần Hi.

- Chị, nhanh đẩy cái nắp lại.

Công việc này vẫn là giao cho Tiểu Thần Hi thì thích hợp hơn, Tiểu Thần Hi không sợ chút nhiệt độ đó, Trương Lam tin là chính mình còn chưa có khả năng này. Nếu như mình dám thò tay xuống, tin tưởng lúc đưa lên liền có món móng heo kho tàu.

Nhanh chóng lấy mấy cái chai lên, tiểu tử kia thở dài một hơi.

- Tốt lắm để trong 24 giờ là có thể ăn, đến lúc đó hoa quả và đường đều trở thành một hỗn hợp hoàn mỹ, cái loại hương vị đó, thôi đến lúc đó cho chị nếm thử, cam đoan chị sẽ nuốt cả đầu lưỡi vào. Đây chính là loại nước hoa quả không chứa chất bảo quản, tất cả đều được chế biến từ hoa quả tinh khiết, so với đám đồ chơi bỏ đi kia thì tốt hơn nhiều lắm. Sau này ta khi ta chinh chiến tung hoành thiên hạ vô địch phải dựa vào thứ đồ chơi này.

- Thứ đồ chơi này?

Tiểu Thần Hi cực kỳ ngạc nhiên đối với cái thứ này.

- Có thể kiếm được nhiều tiền, thì ra cậu bận việc lâu như vậy là vì muốn kiếm tiền. Cậu muốn kiếm tiền thì chỉ nói với chị là được rồi, cha mẹ nếu không cho thì chị có thể cho cậu rất nhiều tiền mà. Chờ một lát, chị sẽ đến bộ quốc phòng Mỹ lấy cho cậu một ít, cam đoan là sẽ không ai có thể điều tra ra cậu.

Nói xong liền muốn nhấc chân bước vào trong nhà, xem ra bà chị này đã muốn thông qua điện thoại để xâm nhập vào tài khoản của bộ quốc phòng Mỹ.

- Đứng! Bà chị.

Trương Lam nhanh chóng giữ chặt cô gái vô pháp vô thiên này lại, nếu mặc kệ cô gái này, trong lòng Trương Lam hiểu rất rõ ràng, chính mình sẽ gặp phải chuyện gì đó không thể văn hồi? Cái gì? Người không biết? Ok muốn biết rằng vị này có thể sẽ gây ra cái loại tai vạ gì thì chỉ cần xem hành động của T- X trong Terminator 3 là được. Pháp luật ở trong mắt cô gái này sao? Đó là cái quái gì? Là người bảo vệ của Trương Lam, là một đối tượng được triệu hồi, ở trong lòng của cô gái này, chỉ cần Trương Lam muốn thì chính là bản thân mình muốn. Nếu mình đã muốn làm thì phải làm cho chính xác. Nếu là trở ngại đạt được mục đích của mình thì nó chính là sai lầm, mà là sai lầm thì cần phải kiên quyết tiêu diệt nó. Về phần các loại đạo đức, pháp luật, thói quen, quy tắc xã hội, người có thể trồng cây là một cái máy móc có thể hiểu được nhiều như vậy không? Hơn nữa làm cho người ta đau đầu chính là người cũng không thể hoài nghi được năng lực của nàng. Ngẫm lại mà xem, một cô máy chiến tranh siêu cấp khủng bố mà không ai có thể đối phó được, vì muốn chứng minh giá trị tồn tại của mình mà đẩy sức mạnh và thể lực của mình lên mức cao nhất. Như vậy sẽ phát sinh tình hình khủng bố như thế nào.

- Làm sao? Không phải là cậu muốn tiền sao?

Tiểu Thần Hi thực nghi hoặc, đơn thuần là nàng vẫn không rõ vì sao mà một cái sự tình rất đơn giản đối với nàng ở trong mắt Trương Lam lại trở nên phức tạp như vậy.

- Tôi có thể kiếm được rất nhiều, rất nhanh.

- Ách.

Trương Lam không thể không cười khò nói dối. Hẳn phải đi nói dối một cái máy móc? Còn gì khó chịu hơn như vậy nữa, Trương Lam đang suy nghĩ xem không biết Tiểu Thần Hi có công năng phát hiện nói dối hay không?

- Tôi thích cái quá trình kiếm tiền, cho nên chúng ta mới kiếm tiền hợp pháp. Về phần lấy tiền của bộ quốc phòng Mỹ.

Trương Lam cười ta ác.

- Chờ đến khi nào bọn họ có chiến tranh, chúng ta hãy đến trộm một ít, khi đó chính là lúc bọn hắn đã chuẩn bị sung túc rồi chợt phát hiện ra thiếu rất nhiều tiền, sẽ hoàn toàn rối loạn sắp xếp của bọn họ. Chị nói xem, bọn họ có thể vội đến độ không kịp nhấc chân hay không? Như vậy chẳng phải là

thích hơn so với lấy tiền lúc bình thường sao?

Hắc hắc, không đến mấy năm nữa sẽ có chiến tranh thôi. Chờ khi nào chiến tranh nổ ra, để Tiểu Thần Hi trộm một khoản lớn của bộ quốc phòng Mi, tạt cho bọn chúng một nhát cực mạnh. Khiến cho nước Mi ôm đầu ngồi xồm trong góc tường mà khóc. Ừ cho dù là vì toàn bộ mọi người trên thế giới hay là vì bạn học Tất Đạt Mỗ đáng thương thì cũng nên làm như thế. Trương Lam tà ác nghĩ.

- Cậu cười thật là giảo hoạt, nụ cười trên mặt thật là tà ác.

Tiểu Thần Hi chứng kiến biểu tình lạ lùng trên mặt Trương Lam thì bị hoảng sợ, nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, đôi tay ngọc xinh đẹp vỗ vỗ lên bộ ngực nhỏ đáng yêu.

- Sợ tới mức khiến trái tim ta cũng phải nhảy dựng lên.

Chị cũng có trái tim sao? Trương Lam không khỏi đảo cặp mắt trắng dã.

Đợi cho đến khi mấy cái bình nguội đi, hai chị em liền giấu hai bình đi, chuẩn bị khi trời tối sẽ để cho mẹ và cha kinh hãi một trận, đương nhiên thuận tiện còn muốn nói chuyện điều kiện hợp tác!

- Cha mẹ, hai người ném thử cái con và chị đã làm xem? Xem có ngon không nào.

Lúc ăn cơm tối, Trương Lam tung tăng lấy ra hai cái lọ hoa quả dầm mà mình và Tiểu Thần Hi đã làm hai ngày trước, bày ở trên bàn khoe khoang thành quả vĩ đại mà chính mình đã làm được.

Lão đầu tử và Dương Chi nhìn chăm chăm vào đồng chai lọ trên bàn, có màu đỏ, hình như là sơn tra, còn một cái bình khác, bên trong hẳn là quýt, còn lọ kia, hẳn là lê vàng? Mỗi bình hai người đều xem xét rất kỹ, sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau.

- Con trai, con nhàn rồi không có việc gì nên đem đồng quả ngâm trong nước làm gì? Rồi rồi không có việc gì làm sao?

Trương Lam nghe cha mẹ nói như vậy, không nhịn được mà tý ngã xuống đất. Đầu năm nay, mặc dù hoa quả dầm rất thừa thớt, nhưng cũng không có ít đến mức chưa từng thấy như vậy chứ! Hoa quả dầm lại bị cho là hoa quả ngâm nước? Rảnh rồi bày trò? Làm gì có ai rảnh rồi mà làm được thứ đồ chơi này?

Bị cha mẹ coi là bị dờ hơi chính là đã kích không chịu nổi. Trương Lam hữu khí vô lực rên rỉ.

- Cha, mẹ đáng kính của con, với đôi mắt sáng như đuốc của hai người mà không nhìn ra đây là cái gì sao?

- Đây là hoa quả dầm? Con làm sao?

Dương Chi đưa đôi mắt hoài nghi nhìn chăm chú lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Lam.

- Cái thứ này có thể ăn sao?

Trương Lam kỳ thật vẫn có thể làm một đầu bếp, tuy rằng không phải là một đầu bếp thượng hạng, nhưng mà nói như thế nào thì kiếp trước hẳn cũng đã bắt đầu tập nấu cơm từ năm 6 tuổi. 20 năm nay cũng chưa từng gián đoạn rèn luyện, trình độ cũng không thể quá kém được. Dù sao thì trẻ con nhà nghèo ở nông thôn ngay từ khi rất nhỏ cũng đã bắt đầu giúp đỡ công việc trong nhà. Không giống như đám trẻ con ở thành phố được nuông chiều, sau khi lập gia đình rồi mà vẫn chưa biết nấu cơm cũng không kỳ quái chút nào. Nhưng mà bây giờ, từ khi có Tiểu Thần Hi, trình độ nấu cơm không hề kém cõi hơn một đầu bếp đại sư. Có thể so sánh rõ ràng, trình độ nấu cơm của Trương Lam giảm xuống đến mức không ai nuốt nổi, nhất trí bị mọi người trong nhà khinh bỉ, cuối cùng đồng chí Dương Chi đã hạ lệnh, nghiêm cấm không cho phép Trương Lam tiến vào phòng bếp nửa bước!

- Đây là chị và con làm cùng nhau.

Trương Lam hữu khí vô lực giải thích, đối với bậc cha mẹ như vậy, thật sự là không thể trêu chọc được. Tiểu Thần Hi ở một bên dùng sức gật đầu, để chứng minh Trương Lam không có nói sai và ghi nhận một phần công lao của mình ở bên trong.

- Ô, nếu như là con gái bảo bối của ta làm, vậy thì chúng ta hãy ném thử một chút.

Nhìn thấy Tiểu Thần Hi tỏ vẻ xác định, sắc mặt của hai người đã hoàn toàn thay đổi, thay đổi so với lật sách còn nhanh hơn, khi nói chuyện đã nhanh chóng mở một lọ sơn tra ra, chìa đĩa gấp một miếng sơn tra cho vào miệng.

- Ô ăn thật ngon, chua chua ngọt ngọt, màu của nước cũng thật đẹp, thật thích hợp cho người già ăn,

Khi nói chuyện, hai người đã nhanh chóng giải quyết một lọ, vừa ăn vừa mơ hồ tay biểu thị thái độ tán thưởng đối với tay nghề của Thần Hi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đàm phán. (1)

- Không hổ tay nghề nấu ăn của con gái ta, ngon không chịu được. Con gái ngoan, hôm nào làm tiếp mấy bình nữa được không ?

Trương Lam nhìn thấy hai người ăn đến mức không biết gì nữa, hẳn biết sự tình đã thành công hơn một nửa, trên mặt đã cười đến híp mắt.

- Cha, mẹ, thế nào, mùi vị không tệ chứ?

- Há, tay nghề không tệ, tương đối không tệ.

Hai người ăn vẫn chưa đã, liếm chút nước vẫn còn dính ở khóe môi, vẻ mặt thỏa mãn.

- Cái này có mấy bình? Trong nhà có còn nữa không?

- Còn mấy bình nữa.

Trương Lam cười híp mắt trả lời, xem ra hiệu quả không tệ, đã thành công tạo được hứng thú cho bọn họ, sau này thì dễ làm rồi.

- Ngay mai làm thêm một chút đi.

Dương Chi gật gật đầu.

- Làm nhiều một chút, để cho ông nội, bà nội, ông ngoại bà ngoại cùng ném thử đi.

- Tốt, không thành vấn đề.

Trương Lam cười híp mắt gật đầu đáp ứng, tiếp đó lại hỏi.

- Nhưng mà, cha mẹ, hai người cũng không có nghĩ đến việc mình sẽ làm một xưởng sản xuất thứ này sao?

- Mở một xưởng sản xuất hoa quả dầm sao?

Trương Tông Quân và Dương Chi liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi là con trai của mình lại suy nghĩ đến vấn đề này.

- Không phải là chúng ta đang bán hoa quả rất tốt sao, tại sao lại nghĩ đến việc mở xưởng sản xuất hoa quả dầm nữa?

Được, xem ra phải giải thích một lần, tiến hành một lần phổ biến tri thức xóa nạn mù chữ. Trương Lam bắt đầu dĩ nghị, không có trực tiếp trả lời hai người mà đưa ra một vấn đề khác hỏi ngược lại.

- Cha mẹ, hai người cảm thấy một cái chai hoa quả dầm như vậy có thể bán được bao nhiêu tiền?

- Hoa quả dầm ăn ngon như vậy, đại khái... Có thể bán được bao nhiêu tiền đây?

Trương Tông Quân chần chờ một chút, nói.

- Ừ, lần trước chúng ta đi đến thị trấn con đã chú ý, một chai như vậy đại khái là có giá một đồng hai.

Trương Lam trả lời.

Trương Tông Quân gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Không cao lắm, có thể được cái giá này.

- Vậy hai người đoán xem chỉ phí làm ra một lọ này là bao nhiêu tiền?

Trương Lam tiếp tục hỏi.

- Cái này chắc khoảng bảy tám tiền?

Dương Chi ở một bên tiếp lời.

- Nào có nhiều như vậy?

Trương Lam cũng lười quanh co, trực tiếp đưa ra đáp án.

- Phí tổn chỉ có chưa đến một nửa, con và chị làm, hơn nửa biện pháp này có phí tổn cao hơn.

- Chỉ hết ít như vậy sao?

Trương Tông Quân và Dương Chi trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được. Một cái bình lớn như thế, lại ăn ngon như vậy mà phí tổn chỉ bằng một nửa giá bán sao?

Trương Lam gật gù đầu.

- Đây là bọn con dùng mấy thứ đồ dùng trong nhà, phí tổn tương đối cao. Nếu như có thể thực hiện biện pháp nhà xưởng hóa, phí tổn sẽ không vượt quá một nửa.

Lần này không có tiếng người nói chuyện nữa mà chỉ còn thanh âm hít không khí.

- Đây chẳng phải là nói một lọ có thể kiếm được một đồng sao?

Dương Chi tính toán đơn giản một cái, giật mình hỏi.

- Không có nhiều như vậy.

Trương Lam cười giải thích.

- Dù sao thì mẹ cũng phải cho người khác kiếm một chút, còn cả tiêu hao dụng cụ trong khi sản xuất nữa. Đại khái là có thể kiếm được bảy tám tiền.

- Vậy cũng không ít, một lọ bằng với chúng ta bán chục cân táo.

Trương Tông Quân ở một bên thì thảo luận, tính toán phương diện khác biệt này.

- Không khác biệt lắm, chính là như vậy.

Trương Lam gật gù đầu.

- Thế nào, có làm hay không?

- Mẹ nó chứ, vì sao lại không làm?

Trương Tông Quân từ trên ghế nhảy dựng lên, mặt mày hưng phấn đỏ bừng, bị cái tiền cảnh tốt đẹp chính mình nghĩ ra làm cho say mê. Cánh tay mạnh mẽ quơ ở trên không trung, kích động đến mức gân xanh trên cổ nổi lên một mảnh dài hẹp.

- Phương pháp kiếm tiền như vậy, có ngốc mới không làm. Ngày mai ta sẽ chuẩn bị.

Tiếp theo lại oán hận Trương Lam.

- Con trai này, vì sao chủ ý tốt như vậy con lại không nói sớm một chút ?

- Cái này không cần nóng vội. Cha à, con hỏi cha, cha có biết muốn làm ra cái này cần phải có trang bị gì không?

Trương Lam cười híp mắt, âm mưu của mình thực hiện được, vẻ đắc ý cũng vô tình toát ra từ khóe mắt. Giống như một con hồ ly giáo hoạt đang ăn trộm gà.

- Cha có biết muốn mở một xưởng sản xuất cần phải làm những việc gì không? Cần tổ chức nguyên vật liệu như thế nào không? Cha có biết làm thế nào mới có thể bán đi một cách nhanh nhất không?

- Ách...

Trương Lam hỏi một loại câu hỏi. Lão gia từ bị ý tưởng của con mình khiến cho nhất thời rối loạn. Những vấn đề này hẳn hoàn toàn chưa nghĩ tới.

- Con có biện pháp sao?

- Con có biện pháp sao?

Trương Tông Quân không khỏi hoài nghi hỏi, tuy rằng đã biết con trai của hắn rất thông minh, thông minh đến kỳ cục, nhưng dù là thông minh đến thế nào thì cũng không thể biết được những chuyện tình mà hắn chưa từng tiếp xúc đến được!

- Đương nhiên.

Trương Lam đã định liệu trước, chút chuyện đơn giản đó sao ta lại không biết được, những thứ kiếp trước học được, tùy tiện lấy ra một chút cũng đủ

ứng phó. Làm một trò ảo thuật móc ra một tờ giấy từ chỗ nào đó trên người, trình trọng đặt ở trước mặt Trương Tông Quân.

- Cha nhìn phần hợp đồng này đi, nếu cảm thấy thích hợp thì kí tên vào, sau đó con sẽ nói cho cha biết đáp án.

Tiểu tử này làm máy bay sao? Trương Tông Quân nghi hoặc cầm tờ giấy kia lên nhìn kỹ. Càng đọc thì sắc mặt lại càng kém, đến cuối cùng nhin không được - Ba- Một tiếng, vỗ tờ giấy lên mặt bàn rống to.

- Đây là đáp án của con sao?

- Làm sao vậy? Có chuyện gì bất ngờ cũng đừng dọa trẻ con như thế.

Dương Chi liếc mắt nhìn chồng một cái.

- Bất nạt trẻ con thì hay ho gì?

- Em không biết tiểu tử này viết những cái gì đâu?

Trương Tông Quân vẫn nổi giận đùng đùng, ánh mắt trợn trừng lên, lỗ mũi cũng bắt đầu có vài đốm lửa tỏa ra.

- Tiểu tử này lại muốn chia nhà xưởng thành bốn phần, nhà chúng ta bốn miệng ăn mỗi người một phần, em nói xem có đáng giận không? Tiểu Tử này coi ta là cái gì? Ở trong cái nhà này ta không là cái gì sao? Ta không phải là chủ nhà sao?

- Cái tính khí nóng nảy của anh không thể sửa được?

Dương Chi có chút tức giận, ngữ khí cũng đã bắt đầu trầm thấp xuống.

- Làm sao chàng biết con chúng ta làm vậy không phải vì có nguyên nhân gì?

Nói xong liền quay đầu hướng tới Trương Lam hỏi.

- Con trai, xem cha của con tức giận kia, con nói cho mẹ biết chia cái xưởng ra làm bốn để làm gì?

- Sớm biết là sẽ như vậy mà, một người mặt đỏ một người mặt trắng.

Trương Lam nhỏ giọng nói thầm, cũng không quay đầu lại giải thích.

- Cha à, nói thật đi, hợp đồng này cũng đâu có liên quan gì đến việc cha có phải là chủ nhà hay không.

- Ồ...Làm sao lại nói vậy?

Dương Chi cực kỳ phối hợp hỏi.

Hừ hừ...

Trương Tông Quân ở một bên liếc mắt nhìn đứa con hỗn đản, lăm bầm hai tiếng không nói gì, nếu tiểu tử nguoi không cho lão tử một cái lý do thỏa mãn, nguoi sẽ xui xẻo một trận. Nhưng mà nhìn ra hấn cũng rất chăm chú nghe.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đàm phán. (2)

Chứng kiến bộ dáng buồn cười của hai cha con, Tiểu Thần Hi rút cuộc cũng không nhin được nữa, ở một bên bưng cái miệng nhỏ kiêu diễm cười ha ha.

- Là như vậy.

Trương Lam bắt đắc dĩ, chỉ có thể giải thích tiếp.

- Nếu xưởng sản xuất hoa quả đảm được thành lập, nó sẽ thuộc sở hữu tư nhân của nhà chúng ta phải không?

Nhìn thấy mấy người đều gât gât đầu, lại tiếp tục giải thích.

- Bỏ qua quan hệ huyết thống giữa mọi người trong nhà. Cái xưởng này là chủ ý của con, con tính một phần, đây là hoàn toàn chính xác.

Mọi người gật đầu, đúng là như vậy.

- Cha phải làm buôn bán hoa quả ở bên ngoài, còn phải liên lạc với những chỗ khác để bán sản phẩm, toàn bộ tiêu thụ thông thường đều nhờ người. Khăng định à cực kỳ vất vả, cho nên phần của cha khăng định là không thể thiếu được.

Mọi người tiếp tục gật đầu, cái này là đương nhiên, đây là không thể nghi ngờ.

- Vốn là như vậy thôi.

Trương Tông Quân nói thầm, rất hài lòng với sự tính toán của con trai. Đáng tiếc lúc này không ai để ý đến hắn. Hai mẹ con đều đang tập trung tinh thần nghe Trương Lam,

- Cha khăng định là không thể quan tâm đến việc ở trong nhà máy được, con và chị thì lại quá nhỏ, quản lý nhiều người như vậy khăng định là không thể phục chúng được, dù có nói đúng cũng không có ai nghe. Cho nên công việc quản lý nhà máy hàng ngày phải đặt ở trên vai mẹ, cho nên tính cho mẹ một phần, điều này mọi người không có ý kiến chứ ?

Điều này cũng có lý, tất cả mọi người đều gật đầu, đến lúc đó gánh nặng khi quản lý nhà máy khăng định đều phải đặt ở trên vai Dương Chi.

- Ta cũng có một phần ?

Dương Chi vui cười toe toét, nhưng lại hơi có chút chần chờ.

- Nhưng mà ta sợ ta quản không tốt.

- Không sao đây, lúc đầu mẹ cũng đâu có biết buôn bán hoa quả đâu, không phải là bây giờ cũng làm rất tốt sao? Kỳ thật làm quản lý xưởng sản xuất và làm buôn bán hoa quả như mẹ đang làm bây giờ cũng không khác nhau quá nhiều. Điều là để ý chất lượng, chú ý vệ sinh và an toàn, thuận tiện thì quản lý cả người làm việc nữa, rất đơn giản. Khác nhau chính là xưởng sản xuất thì yêu cầu hơi cao một chút mà thôi. Mẹ làm hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Trương Lam giải thích với mẹ.

- Ô, theo như lời con nói thì ta rất tài giỏi. Theo như lời con nói thì ta làm hoàn toàn không có vấn đề.

Dương Chi gật gù, yên tâm

- Cuối cùng, phương pháp làm đám hoa quả dầm này là do chị cung cấp, coi như là người phát minh ra kỹ thuật. Có thể xem như có bản quyền rồi, tính cho chị một phần, cái này không có vấn đề gì chứ?

Cuối cùng Trương Lam hỏi.

- Biện pháp này là do Tiểu Thần Hi nghĩ ra sao?

Dương Chi kinh ngạc.

- Không phải... Con...

Tiểu Thần Hi vừa định giải thích, đối với việc không phải là mình làm, nàng muốn phủ nhận theo bản năng đơn thuần.

Lời nói còn chưa ra đến miệng đã bị Trương Lam vội vàng cắt đứt.

- Chị, chị cũng không cần khiêm tốn, cái này đúng là do chị làm mà, chúng ta đều là người một nhà, còn phải khiêm tốn như vậy sao?

- Ô...

Tiểu Thần Hi đảo mắt liếc nhìn Trương Lam một cái, cũng không có nói gì nữa. Người đã muốn ta thừa nhận, vậy thì ta sẽ thừa nhận đi. Dù sao ý nghĩ tồn tại của ta chính là nghe theo mệnh lệnh của người. Trong lòng lại có một chút ngọt ngào nho nhỏ. Thì ra hắn thật sự coi mình là người thân! Ý nghĩ là không ngừng xuất hiện ở trong lòng, giờ khắc này, Tiểu Thần Hi cảm giác CPU có công năng mạnh mẽ của mình cũng có chút không vận hành đủ.

Thấy Tiểu Thần Hi im lặng thừa nhận, Dương Chi nghĩ rằng cái này đúng thật là do Tiểu Thần Hi nghĩ ra, gật gù.

- Vậy thì phải tính Tiểu Thần Hi một phần.

Nói tới đây, lão đầu tử cũng hiểu được, sắc mặt cũng tốt lên. Cả nhà đều phải vất vả vì chuyện này, chia làm bốn phần, mỗi người một phần thật là công bằng.

- Kỳ thật cái này cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Trương Lam tiếp tục giải thích.

- Đem cái xưởng sản xuất này chia đều trên tay bốn người nhà chúng ta, thật ra hoàn toàn là vì đề phòng toàn bộ quyền lợi sẽ tập trung ở trên tay một người. Ngộ nhờ người đó nóng đầu lại làm ra chuyện gì đó sai lầm, những người khác không có quyền trên tay thì không có biện pháp ngăn cản. Hiện tại trên tay mỗi người trong nhà chúng ta đều có một bộ phận của nhà máy, như vậy bất luận là ai phạm phải sai lầm thì chúng ta đều có thể tiến hành biểu quyết, làm ra quyết định chính xác nhất, phòng ngừa xuất hiện sai lầm làm cho nhà máy có nguy cơ sụp đổ.

Nói tới đây, Trương Lam cười ha ha.

- Mao chủ tịch đã từng nói, tư bản là không được. Đây là chúng ta nghe theo lời dạy của chủ tịch, tránh phạm phải sai lầm của chủ nghĩa tư bản thôi!

- Ô, thì ra là như vậy!

Cuối cùng thì mọi người cũng hiểu ra. Chuyện như vậy sao không nói sớm một chút, để mọi người biết được ý tứ của người, như vậy thì cũng sẽ không phát sinh hiểu lầm? Như vậy có phải tốt hơn không!

Trên mặt của lão đầu tử đã chuyển từ gió to có mưa đá sang nhiều mây, cuối cùng từ nhiều mây chuyển thành nhiều chuyện!

- Vậy con nói xem, xây nhà xưởng thì cần phải có trang bị và giấy tờ gì?

Trương Tông Quân vội vàng hỏi.

Khụ khụ.

Trương Lam giả bộ ho khan hai tiếng, Tiểu Thần Hi lập tức nhu thuận rót cho hắn một chén nước, cẩn thận đặt ở trước mặt Trương Lam. Hắn dùng ánh mắt thỏa mãn khen ngợi tiểu nha đầu một chút, tiểu nha đầu thấy được khen ngợi, mặt mày hớn hờ chạy về chỗ ngồi.

- Trước tiên là nói về trang bị đi.

Trương Lam giơ một đầu ngón tay lên.

- Kỳ thật thứ quan trọng nhất chính là phải có một cái nồi hơi. Sau đó phải liên hệ với xưởng thủy tinh để làm những cái bình theo yêu cầu, liên hệ với xưởng sản xuất để làm nắp bình theo yêu cầu. Ngoài ra còn phải là một số vật nhỏ linh tinh, lát nữa con sẽ liệt kê ra cho cha.

- Nồi hơi dùng để làm gì?

Mẹ hắn là người rất hiểu học, cái gì không biết liền lập tức hỏi, mặc dù những vấn đề này có chút rất đơn giản.

Trương Lam chỉ vào cái nồi hơi có ống khói cao cao ở trong bếp kia.

- Đơn giản mà nói, chính là thay thế cái nồi hơi trong nhà kia, dùng để chưng đồ hộp.

- Ách...

Dương Chi có chút khó hiểu.

- Nếu cái nồi hơi kia đã làm được, vậy thì vì sao còn phải mua một cái nồi hơi nữa? Thật lãng phí?

- Cái nồi hơi kia rất tốn than đá, bởi vì kết cấu đóng mở của nó nên không thể đạt được đủ nhiệt độ cần thiết, vì muốn sát trùng triệt để nên mỗi một lần đều phải chưng một hồi. Điều này cũng chưa là gì, mỗi lần chỉ có chưng được một ít đồ hộp, cho nên hiệu suất quá thấp, không có hiệu quả thực tế.

Trương Lam giải thích.

- Nồi hơi có thể cung cấp đủ nhiệt độ cần thiết, một lần cũng có thể chưng được nhiều hơn, hiệu suất rất cao, hơn nữa so sánh hiệu suất kinh tế cũng cao hơn rất nhiều. Nhìn như đầu tư nồi hơi rất lãng phí, nhưng mà không đến nửa năm liền có thể kiếm được tiền vốn. Còn đây là chúng con đang làm thí nghiệm, không còn cách nào khác nên chỉ có thể dùng cái kia thí nghiệm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Dự định

- Ô.

Lão gia tử và Dương Chi gật đầu, tỏ vẻ chính mình hiểu được, tiếp theo lại gật đầu ý bảo Trương Lam nói tiếp.

Thật sự có chút khát nước, hần bưng chén nước lên uống một hớp.

- Theo như góc độ kinh tế, con cảm thấy trước tiên có thể đặt xưởng sản xuất ở trong sân nhà chúng ta cũng được, đủ chỗ để đặt trang bị. Cũng bớt được phí tốn mua đất, sau này phát triển lớn thì chúng ta tái mở rộng cũng không muộn.

Cha mẹ cùng gật đầu, ý nghĩ này không tệ. Tiền đó còn có thể làm chuyện khác.

- Nếu chúng ta sản xuất ở nhà, vậy thì sản bãi sản xuất không phải là vấn đề. Như vậy bước tiếp theo chính là công việc các loại giấy phép, giấy chứng nhận cho phép xí nghiệp kinh doanh, giấy chứng minh vệ sinh, giấy chứng nhận an toàn thực phẩm, rất nhiều những giấy tờ khác. Những cái này thì cha phải đi lo.

Trương Tông Quân gật gù đầu.

- Được, ngày mai ta sẽ đi lo liệu những thủ tục này.

- Đùng, ngày mai cha hãy đến tìm Vương đội trưởng xin giúp đỡ trước, để cho hần và cha đi cùng nhau, bằng không nhiều thủ tục như vậy cha phải lo đến bao giờ.

Trương Lam vội vàng ngăn cha hần lại, trong những năm 80 mà muốn mở nhà xưởng? Không có người quen trong chính phủ thì có thể bị hành cho người chết cũng phải sống lại! Ngay cả có người quen mà không có một hai tháng cũng đừng mong làm xong.

- Chuyện này cha cứ nhờ Vương đội trưởng đi cùng là được, cha còn phải đi mua một cái nồi hơi nữa. Đúng rồi, xưởng công nghiệp của bọn họ hần là có sản xuất nồi hơi. Cha thử hỏi thăm hần xem, nếu là có thì hãy mua sản phẩm của công nghiệp quân sự ấy, chất lượng được đảm bảo hơn.

- Được.

Lão gia tử đáp ứng.

Chợt nhớ tới một chuyện, Trương Lam không khỏi vỗ cái gáy của mình.

- Quên mất, chuyện quan trọng như vậy mà thiếu chút nữa con quên mất.

- A? Chuyện gì?

Lão gia tử và Dương Chi đồng thời chấn động. Chuyện gì mà có thể khiến cho con trai bảo bối chấn nản, hần phải là đại sự đi?

- Không phải là cái gì lớn lắm.

Trương Lam không nghĩ tới mình lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, Trương Lam ngượng ngùng cười cười.

- Nhưng mà hoa quả dầm của chúng ta phải đăng ký nhãn hiệu gì đây?

Nhãn hiệu của sản phẩm trong nước đã được thông qua năm 1982, nhưng mà rất nhiều xưởng sản xuất không hề ý thức được tầm quan trọng của nó, sau khi cho ra sản phẩm cũng không có đăng ký nhãn hiệu của chính mình, làm cho sản phẩm của mình bị rất nhiều người khác giả mạo. Trong đó đã xảy ra rất nhiều chuyện tình lý kỳ. Ví dụ như chuyện tình năm đó của xưởng sản xuất ô tô. Tháng 4 năm 1984, công ty sản xuất ô tô Thiên Tân và công ty sản xuất ô tô của Nhật Bản cùng ký kết hợp đồng. Họ đã bỏ rất nhiều vốn vào việc tuyên truyền khiến cho thương hiệu Đại Phát trên thị trường càng ngày càng nổi tiếng, không ngừng được đưa lên cao. Cùng lúc đó, đám người kia liền tiến hành đăng ký cái nhãn hiệu này ở Trung Quốc. Đến năm 1991, hai bên chấm dứt hợp đồng, Thiên Tân liền mất đi quyền đối với nhãn hiệu của mình, không thể không đăng ký lại nhãn hiệu Đại Phát một lần nữa. Cuối cùng cũng bị phá sản chỉ vì nhãn hiệu của chính mình.

Ừ, Nhật Bản không phải là thứ tốt. Trương Lam nghĩ.

Tiếp tục nói thêm một ví dụ nữa, bánh bao chó cũng không thêm đại danh鼎鼎 của Thiên Tân, bởi vì không hề để ý đến nhãn hiệu, cuối cùng lại để đám người Nhật Bản chú ý tới, sau khi bị người NHẬT Bản kiện lên tòa án, lúc đó mới biết được tầm quan trọng của nhãn hiệu. Cuối cùng xưởng sản xuất bánh bao chó cũng không thêm này phải mất mười năm thời gian, tiêu phí một lượng lớn tiền tài, cuối cùng phải nhờ đến quốc gia hòa giải mới có thể lấy lại được nhãn hiệu thuộc về mình.

Trong đó còn có cả Cầu Vòng ở Indonesia bị cướp mất, Hải Tín của nước đức, Đại Bảo của nước mỹ, Hồng Nhĩ Tinh của nước anh bị người ta lợi dụng điểm này mà cướp mất. Việc này đã xảy ra nhiều như vậy, quả thực không thể không chú ý được.

- Nhãn hiệu là cái thứ gì?

Lão đầu tử rất là tò mò.

- Nhãn hiệu...

Trương Lam thiếu chút nữa thì té xỉu, bây giờ vẫn còn có người không biết nhân hiệu là gì?

- Nhân hiệu chính là tên của sản phẩm, nói ví dụ như xe đạp của nhà chúng ta là Bạch Vân bài, vậy thì nhân hiệu của nó chính là Bạch Vân.

- Ô thì ra là ý này.

Trương Tông Quân gật gật đầu.

- Vậy thì cần gì phải đi đăng kí nhân hiệu ?

Bản thân ta, Trương Lam hữu khí vô lực đứng lên, buồn bực đến không chịu được, công tác xóa nạn mù chữ thật là gian khổ.

- Một cái nhân hiệu của sản phẩm cũng giống như tên của một người. Tuy rằng một người có thể có nhiều tên, nhưng mà nhất định hẳn phải có một cái tên chính, cũng chính là cái tên được viết trong giấy khai sinh ấy, nếu người ấy không có tên trong giấy khai sinh tức là người này không có họ khẩu. Cha muốn chúng ta sản xuất cả nửa ngày được một lọ hoa quả đến cuối cùng vẫn là không có họ khẩu sao?

- Vậy nhất định phải đăng ký sao.

Nói đến đây là Trương Tông Quân đã hiểu được, như vậy thì thật là phiền toái, nếu bị công an bắt được thì sẽ bị phạt tiền, cũng không thể quang minh chính đại làm việc, không thể tham gia vào quân ngũ, không thể mở nhà xưởng. Tóm lại con người kiên quyết không thể trở thành không có họ khẩu được, bằng không thì chính là cực kỳ phiền phức. Nếu nước hoa quả cũng như người, vậy thì đương nhiên là nó cũng không thể không có họ khẩu. Lão gia tử gật gật đầu.

- Nhất định phải lo liệu tốt chuyện này, sản phẩm nhà chúng ta không thể không có họ khẩu được.

Rất cực cũng hiểu rõ, Trương Lam thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không dễ dàng a, thật sự là không dễ dàng.

- Còn phải làm biểu tượng nhân hiệu của chúng ta nữa.

- Cái này ta biết, chỉ cần dán một tờ giấy ở bên ngoài cái lọ là được.

Dương Chi tiếp lời.

- Cái thứ biểu tượng kia dùng để làm gì? Không dùng vào việc gì còn lãng phí tiền.

Xem hai người kia, thật đúng là chỉ biết đến nhà mà không vào cửa. Trương Lam có chút bất đắc dĩ.

- Cái này cũng giống như là con cái nhà mình, cách ăn mặc xinh đẹp thì mới dám đi ra ngoài gặp người mà không thấy xấu hổ chứ?

- Đó cũng đúng.

Mẹ hẳn nghĩ nghĩ nói.

- Nguồn tiêu thụ cũng là vấn đề, cha có thể liên hệ với Vương trường doanh, lần sau khi cha đến gặp hẳn thì có thể mang chút lọ hoa quả dâng cho hẳn nếm thử. Để bọn hẳn giới thiệu sản phẩm mới của chúng ta một chút. Chỉ cần chất lượng ngon thì mọi người yên tâm, quân đội tuyệt đối sẽ cần. Nói không chừng đến cuối cùng sản phẩm của chúng ta đều không nhất định có thể thỏa mãn yêu cầu của bộ đội đâu.

Nói đến cuối cùng, Trương Lam lại đùa giỡn nói.

Nhưng mà Trương Lam thật sự không nghĩ tới sau này hoa quả dâng lọ đã trở thành thực phẩm không thể thiếu được trong quân đội. Chiêu bài hoa quả dâng cũng dần ổn định chất lượng, quan trọng nhất chính là nhờ vào mùi vị phong phú nên được thịnh hành trong quân doanh Trung Quốc, được đông đảo quan binh yêu thích và tôn sùng.

Đã nói là làm, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Trương Tông Quân cười xe, mang theo mấy bình hoa quả dâng hương về thị trấn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Có đi mòn gót giày cũng không tìm được nơi nào như vậy

Thời điểm buổi chiều, Trương Tông Quân mang theo vẻ mặt tươi cười trở về, chứng kiến biểu tình của lão gia tử, Trương Lam liền đoán sự tình lo liệu đã

nắm chắc mười phần, nếu không thì cũng không khác là bao.

- Thế nào rồi cha?

Chúng kiến thần tình như muốn khoe khoang của lão gia tử, Trương Lam cực kỳ phối hợp hỏi. Mọi người trong nhà vội vàng vây lão gia tử vào giữa, giống như là các ngôi sao vây quanh mặt trời vậy.

- Khoan hãy nói.

Lão gia tử hưng hăng uống một chén nước lớn, lòng hư vinh được thỏa mãn.

- Ta đưa mấy lọ cho Vương đội trưởng, khuôn mặt của tiểu tử đó liền tái đi, nói cái lọ này so với thứ được cung ứng cho bọn hắn thì tốt gấp mấy lần. Toàn bộ mấy bình này đều bị hắn ăn sạch, ngay cả nước cũng không còn thừa.

- Sau đó thì sao.

Trương Lam thập phần phối hợp hỏi.

- Tiểu tử ấy nói nếu lần sau ta đến chỗ hắn thì... Mang cho hắn mấy rương.

Lão gia tử uống nốt chén nước trong tay, giờ cánh tay lên.

- Còn nói, chỉ cần sau này có thêm những lọ loại này, hắn liền phụ trách tiến cử trước mặt lãnh đạo. Chuẩn bị cho tốt, nói không chừng thì cả quân khu đều sẽ mua hàng của chúng ta. Ta thấy chúng ta sẽ không cần phải lo về nguồn tiêu thụ nữa.

- Vậy còn chuyện cái nồi hơi kia ?

Dương Chi vội vàng hỏi.

- Cái kia cũng đã giải quyết.

Lão đầu tử lại vung tay lên.

- Vương trưởng doanh đã giúp ta liên hệ rồi, xưởng công nghiệp quân sự 3514 có thể làm được, đại khái thì tháng sau sẽ chở tới đâu, giá 7 vạn đồng tiền.

- 7 Vạn, đắt như vậy sao?

Dương Chi đau lòng một trận, vẫn là để tiền ở trong tay mình thì càng thoải mái hơn.

- Cũng không đắt.

Trương Lam giải thích nói.

- Cho dù là làm ở xưởng bình thường thì cũng không dưới 5 vạn. Dùng cái giá nhiều hơn 2 vạn để mua một cái chất lượng tốt hơn, lúc dùng lại càng yên tâm. Hơn nữa nói không chừng loại nồi hơi này còn tốn ít than đá hơn.

- Đúng rồi, tên tiểu tử kia cũng đã nói như vậy.

Trương Tông Quân hưng hăng vỗ đùi.

- Hắn cũng nói loại nồi hơi này dùng cái loại kỹ thuật gì đó, được xưng là có thể tiết kiệm được 30% than, ta cũng không nhớ kỹ là cái gì.

- Đúng như vậy.

Trương Lam nói với mẹ.

- Xí nghiệp công nghệ của quân đội sản xuất thứ gì đó cũng đều khiến cho người ta yên tâm. Có một nói một, có hai nói hai, sẽ không quá khoa trương. Tiết kiệm được tiền than đá không phải là chúng ta vẫn có lời sao?

Nhìn thấy hai cha con kẻ xướng người họa, Dương Chi nhất thời cứng họng, cũng không nói được cái gì nữa.

- Hai cha con anh muốn tìm đường chết thì thôi, kéo cả em vào làm gì?

Ha ha, Trương Lam và lão đầu tử liếc mắt nhìn nhau, lòng ngầm hiểu nhưng không nói gì, chỉ nhìn nhau cười?

- Ba, nhân lúc nồi lửa còn chưa được đưa đến, ba đi vào Nam liên hệ đường cát một chút.

Hai cha con ngồi xỏm trên ghế, vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện.

- Được thôi.

Lão đầu từ nhỏ miếng vỏ hạt dưa trong miệng ra.

- Bảo mẹ con chuẩn bị cho cha, ngày kia cha đi.

Giao thông đường bộ những năm 80 không phải là phát triển, hàng không dân dụng càng không phải nói, người dân muốn đi đâu phải đi tàu hỏa, bởi vậy cảnh chen chúc trong tàu hỏa là có thể tưởng tượng được, người đông như chen trong một cái hũ vậy. Muốn ngồi xuống thì thôi đi. Nhưng đông người cũng là một cái lợi, đó là hàng không dân dụng không sợ ngủ quên bị ngã xuống đất, người xung quanh chặt cứng là những tấm chắn kiên cố, tuyệt đối không có ai có cơ hội ngã được.

Có một vấn đề Trương Lam vẫn không hiểu, tại sao việc xe lửa quá tải như thế cũng không có ai quản lý, ngược lại còn liều mạng nhét thêm người? Người dân tự mình mở một xe đồ để vận chuyển đi lại thì lại không cho phép quá tải một chút nào?

Đầu năm nay, không có quan hệ gì thì anh có thể làm một tờ phiếu tàu hỏa Trương Lam vô cùng khinh bỉ chuyện này.

- Anh ơi, anh ngủ mơ vẫn chưa tỉnh dậy hả?

Những tờ phiếu này là chuẩn bị cho những người có quan hệ và Hoàng Nguu đảng, nghe nói từng có người của Hoàng Nguu môn vào việc đầu cơ trục lợi mà làm giàu lên rất nhanh thành những nhà giàu có số một, bước vào con đường giàu có gấm hoa. Bởi vậy, rất nhiều người đã tốn rất nhiều nước mắt để thể hiện niềm căm kích của bản thân, không thể kiềm chế được tình cảm, sự kính yêu của mình đối với anh Thiết của Hoàng Nguu! Ai nói anh Thiết ngoài mặt vô tư không quen người khác? Ai nói anh Thiết ích kỷ chỉ nghĩ đến mình? Toàn là sai hết, nhìn xem, anh Thiết tốt với chúng tôi lắm! Cảm tạ anh Thiết vĩ đại đã giúp đỡ Hoàng Nguu, tình thân dứt khoát hy sinh vì danh tiết trong sạch của mình, đây là tinh thần gì vậy? Đây là tinh thần vĩ đại của chủ nghĩa cộng sản. Đó là một người hy sinh vì lợi ích to lớn hơn của hàng vạn người.

Có đi mòn giày sắt thì cũng không tìm ra được nơi nào vĩ đại như Hoàng Nguu môn, là nỗ lực không ngại khổ của các bạn, không ngại gian khổ căm chốt trông đợi, cuối cùng đã đưa đồng chí Trương Tông Quân đáng yêu của chúng ta sớm trở thành vận mệnh Quán Đầu, nhờ giá cao mà có được một tờ phiếu xe lửa, có thể trở thành một thành viên to lớn trong gia tộc xe lửa có giường nằm! Vì vậy, cúi chào các anh, gửi lời chào ngưỡng mộ tới các anh.

Nhà tư tưởng và văn học vĩ đại của đất nước chúng ta Lỗ Tấn tiên sinh đã từng đánh giá rất cao công tác to lớn của Hoàng Nguu môn: quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ, cúi đầu ngậm đắng vì Nhữ Tử Ngu. Muốn nói rằng Hoàng Nguu đảng hy sinh một người mà tình cảm sâu đậm của chủ nghĩa cộng sản đem lại hạnh phúc cho hàng vạn người.

Lão Hoàng Nguu chỉ ngồi thôi cũng đủ tức chết rồi, xe lửa đi chậm như rùa, năm ngày sau thì đi tới Đông Hoàn Quảng Đông, Quảng Đông là nơi sản xuất cam lớn nhất của nước ta, sản lượng đường mía chiếm khoảng 37% sản lượng đường mía của cả nước, Cam chủ yếu phân bố ở những nơi như Quảng Châu, Thuận Đức, Từ Nê, Giang Môn, Trung Sơn, Đông Hoàn.

Xuống xe lửa cũng là lúc trời nhá nhem tối, Trương Tông Quân có chút mờ mịt, nhân sinh địa không quen, đi đâu để liên hệ nguồn cung cấp? Mặc kệ đã, tìm một nhà trọ nghỉ ngơi rồi tính.

Tìm được một nhà trọ tên là - nhà trọ Thịnh Vượng-, tính tiền xong, Trương Tông Quân hỏi người chủ nhà trọ:

- Đồng chí, chị biết gần đây có chỗ nào sản xuất đường không?

Cô gái rất nhiệt tình, giọng trả lời đậm tiếng Quảng Đông:

- Anh đến để tìm mối đường trắng phải không?

- Đúng vậy! sao chị biết tôi đến tìm mối đường trắng?

Trương Tông Quân vui vẻ, xem ra tìm được một người nhiệt tình.

- Chị biết à, có thể chỉ cho tôi hay không?

- Rất nhiều người đến đây để tìm mối đường trắng, chuyện này có gì ngạc nhiên đâu?

Cô gái bĩu môi, nhìn khinh bỉ vẻ thiếu hiểu biết của Trương Tông Quân nói:

- Nghe nhiều thì biết thôi!

- Ồ!

Trương Tông Quân hơi đỏ mặt, cũng phải, người ta ngày nào cũng nghe những câu thế này, biết cũng là điều dễ hiểu.

- Nhưng tôi nói cho anh biết.

Cô gái nói:

- Hiện tại đường mía rất được, nghe nói có rất nhiều người có tiền cũng không mua được, anh phải chuẩn bị tâm lý, nói không chừng còn phải ở đây thêm mấy ngày nữa.

Cô gái vẻ tinh ranh, đừng nói không mua được mà về, cho dù Trương Tông Quân ở đây thêm mấy ngày, làm ăn được đến đây không biết ông chủ có cho thêm tiền thưởng hay không?

- Không sao cả.

Trương Tông Quân nói.

- Chỉ chỉ cho tôi nơi nào có thể liên hệ nguồn cung cấp là được.

- Ồ!

Cô gái không nói gì nữa, ai đến mua hàng mà chẳng nói như thế.

- Nhà trọ còn có mấy người nữa đến mua đường mía, tôi hỏi thăm bọn họ chút, ngày mai các anh đi xem xem.

- Được, cảm ơn đồng chí nhỏ!

- Không cần cảm ơn đâu ạ!

Cô gái không thích bị gọi là đồng chí.

- Ách?

Trương Tông Quân ngạc nhiên không hiểu tại sao cô gái kia lại không vui như thế.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Tông Quân đã sắp xếp xong từ sớm, ở ngoài đại sảnh chờ mấy người cùng đi mua đường phiến.

Mình là người ra sau cùng, Trương Tông Quân rất ý tứ mời mấy người dùng thuốc.

- Các đồng chí, ném thử thuốc lá này xem, được sản xuất ở vùng đặc biệt đó.

- Cảm ơn người anh em.

Một người khoảng hơn bốn mươi tuổi, trông có vẻ như dẫn đầu những người này cười cười rồi nhận thuốc nói:

- Nghe giọng của chú em, chúc em là người Sơn Đông ả?

- Anh thật là tinh tường.

Trương Tông Quân giơ ngón tay tán dương.

- Không biết anh đến từ đâu ả?

- Tôi đến từ Thác Các Đại.

Người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi châm thuốc hút một hơi.

- Thuốc này không tồi, tinh khiết và thơm mà không bị hắc, chú cũng định đến mua đường mía ả?

- Cũng không dự định mua nhiều, một ít thôi ả.

Trương Tông Quân cười cười, không nói thật. Ra ngoài, nhân sinh địa không quen, lời nói và hành động phải chú ý hơn.

- Đây đều là những bạn bè buôn bán cùng nhau.

Người trung niên chỉ vào đám người, mọi người gật đầu.

- Đông Tây Nam Bắc đều có hết.

Trương Tông Quân lại cảm giác những người này không hề đơn giản như vậy, một số người trên người lộ ra tác phong đích đặc, động tác linh hoạt, chỉ có thể nhìn thấy ở những người đã từng đi quân đội.

- Các anh từng đi bộ đội ả?

Trương Trung Quân hỏi.

- Người anh em thật tình tường.

Người trung niên có chút hiếu kỳ.

- Mấy người anh em này đều xuất thân từ bộ đội, không có việc gì làm, vì thế mọi người thương lượng cùng nhau mua một thứ đồ gì đó. Mấy anh em từng đi bộ đội, tôi thấy trên cậu người có chút khí chất của bộ đội.

- Làm gì có?

Trương Trung Quân nói.

- Ở nhà cũng từng làm dân binh, cũng được coi là một nửa binh.

Nghe Trương Trung Quân nói là dân binh, mấy người vốn đầu định mặc Trương Trung Quân chốt sồi nổi lên. Có thêm nhiệt tình giới thiệu cho Trương Trung Quân biết về tình hình ở đây, có người thì tự giận mình cái gì cũng làm không xong, cái gì cũng thiếu sót, không có mối thì làm sao có hàng.

- Các anh em

Nhìn một người trung niên đầu tóc có vẻ bù xù lên tiếng:

- Không còn sớm nữa, chúng ta mau ra ngoài xem sao đi.

Đoàn người đã đi tới gần nhà ga, ngồi trên xe đi về phía thị trấn.

Điều khiến mọi người thất vọng đó là phải chạy một ngày một đêm, dĩ nhiên không có nhà máy đường nào có đủ đường để cung cấp cho bọn họ. Mấy ông chủ của một số nhà máy được còn nói rất rõ:

- Hiện tại chúng tôi đang không thiếu người mua, nếu như các anh muốn mua thì phải đưa ra các điều kiện, chỉ nhận tiền đô Mỹ, chỉ cần đáp ứng đầy đủ những điều kiện trên thì tôi sẽ đưa hàng vốn để giành cho người khác trước cho các anh!

Buổi tối, cả đoàn người không ai thu hoạch được gì, đi lại trầm ngâm trong khách sạn. Trương Trung Quân nằm trên giường, lật người qua lại mà không thể ngủ được, ban đầu mặc dù nghĩ rằng khả năng sẽ tương đối hút hàng nhưng căn bản không nghĩ đến sự khan hiếm tới mức độ này. Xưởng Quán Đầu của cả nhà còn đang mong đợi đem đường về để nấu, bây giờ làm sao đây?

Liên tiếp ba ngày, Trương Trung Quân không thu hoạch được gì, nghĩ đến kết quả chuyến đi này của mình, Trương Trung Quân lo lắng cả đêm không ngủ được, toàn thân bốc hỏa, miệng phồng rộp lên. Nhưng mấy ngày sau đó thì đi cùng với mấy người kia cũng dần hiểu thêm được chút lai lịch của họ. Đứng đầu là một người trung tuổi tên là Vương Kiến Quốc, mấy người đều từ quân đoàn 38, đều là bộ đội phục viên, bởi vì tính tình thẳng thắn đặc biệt với lãnh đạo đơn vị, cả ngày phải đi giày nhỏ, không chịu được những nổi tức giận này mọi người bèn bàn bạc nhau, nhận tiền hưu trước, mọi người cùng buôn bán cái gì đó.

Là bộ đội trong quân đội của một quốc gia, tập đoàn quân đội 38 xây dựng một đội quân rất quan trọng, huấn luyện quân sự và tư tưởng giác ngộ chính trị đều đứng đầu trong quân đội. Đương nhiên những người đi ra từ tập đoàn quân đội 38 cũng là một đại biểu điển hình. Trương Trung Quân và mấy người dân binh này rất hợp ý, mấy người nói Trương Trung Quân hiện tại tình hình đường mía rất khan hiếm, dựa vào quan hệ bộ đội, định đi đến doanh trại. Nếu mọi người đã hiểu nhau, tính tình cũng hợp nhau thì Trương Trung Quân cũng không nói dối bọn họ, nói rằng anh muốn mở một xưởng đồ hộp, tính sử dụng một ít đường mía.

Mấy người nghe Trương Trung Quân nói mới mở một xưởng đồ hộp của mình, nói đùa:

- Chú em, không tồi đâu, còn trẻ tuổi mà đã có xưởng rồi, nếu như anh em chúng tôi không có cơm ăn thì đến chỗ cậu kiểm bát.

- Tình cảm là chính, chỉ sợ các anh chê chỗ tôi nhỏ bé thôi, các anh không chịu đến hay không thôi.

Trương Trung Quân cười nói, trong lòng cũng tính toán, nếu sau này muốn phát triển cần thêm một đội ngũ bộ đội xuất ngũ cũng tốt, tuy rằng bộ đội tính tình thẳng thắn nhưng dễ quản lý, cũng không sợ người khác đến kiểm chuyện.

Hôm nay, Trương Trung Quân tâm trạng tốt hơn đang đi trên đường, bên tai có tiếng nói:

- Anh nói những ông chủ giàu có hiện nay càng ngày càng lợi hại hơn, thắng thua đều không nói trước được, đúng là có tiền. Số tiền người ta thắng được hôm qua đã vượt qua số tiền kiếm được cả năm của chúng ta rồi.

- Thế đã thấm gì.

Một người khác nói vào.

- Thắng tiền đương nhiên là tốt, nhưng những người thua không còn quần kia thì làm sao nhỉ? Tôi nghe nói là ông chủ mở xưởng đường, mỗi xưởng của

ông ta mỗi năm có thể cạnh tranh được mười vạn, đúng là nhiều tiền. Nhưng ông ta làm gì không tính, còn mượn tiền nặng lãi. Nghe nói mấy ngày nay đang định bán xưởng đường cho bọn vay nặng lãi? Anh nói ông ta sống tốt không muốn, tại sao lại chuốc khổ vào thân?

- Tiền tiêu cháy túi.

Người ban đầu lại nói thêm vào.

- Ô, muốn bán xưởng đường à?

Vốn dĩ không định nghe câu chuyện của hai người này, chỉ coi là chuyện phiếm thôi, nhưng Trương Trung Quân bỗng nhiên nghe thấy hai chữ - xưởng đường- thì toàn thân giật mình.

- Không phải mình đang muốn mua đường sao. Đây không phải là cơ hội tốt sao?

- Hai anh!

Trương Tông Quân vội vàng ngăn cản hai người, vẻ mặt hỏi han:

- Xin lỗi, vừa rồi các anh nói chuyện gì mà bán nhà máy đường ấy? có thể nói rõ hơn cho tôi được không?

- Há?

Đột nhiên có người chặn trước mặt, hai người càng hoảng sợ, chỗ hoang vu hẻo lánh, hai người còn tưởng gặp phải cướp chặn đường cướp đồ. Vội vã lùi về phía sau một bước, vẻ mặt đề phòng nói:

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Có được mà không tốn chút công sức nào

- Anh làm gì đây?

Đợi khi Trương Tông Quân nói rõ ra, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, không phải cướp là tốt rồi.

- Hai người anh em, tôi vừa nghe hai anh nói chuyện có người muốn bán nhà máy đường, có thể nói rõ chuyện này cho tôi nghe được không?

Thấy bộ dạng đề phòng của hai người, Trương Tông Quân không tiến lên mà chỉ đứng tại chỗ hỏi han.

Nghe Trương Tông Quân hỏi thăm chuyện này, hai người cũng yên lòng.

Vương Tam là người nông dân rất bình thường ở Đông Hoàn, từ một Vương Tam mấy chục đời cả nhà chỉ làm nông dân, có lẽ là ông trời thương tình, cuối cùng đã cho ông ta được hưởng phúc vương gia, cuối cùng ban lòng tử bi cho ông ta, cho nhà họ Vương một đứa trẻ thông minh, đó chính là Vương Tam.

Không biết có phải chuyện đó hay không nữa, dù sao mọi người đều nói như vậy.

Hoặc cũng có thể thật sự là như thế, Vương Tam từ nhỏ đã thông minh, tuy rằng nhà nghèo, chưa được học đầy đủ, nhưng đứa trẻ này rất nhanh nhẹn, bắt đầu buôn bán lông ngỗng, lông gà, lông ngan. Mấy năm sau đã có một gia nghiệp không hề nhỏ, cưới một cô vợ xinh đẹp, cuộc sống gia đình quá tốt đẹp và hoàn mỹ.

Sau này việc buôn bán của Vương Tam càng ngày càng lớn, trong tay tích góp được rất không ít. Nhìn thấy tình hình đường mía trong hai năm trở lại tương đối nóng hổi, cần rằng đem tất cả số tài sản tích góp được xây dựng nhà máy đường. Điều ngoài dự liệu của Vương Tam đó là không ngờ việc kinh doanh lại phát đạt như thế, một nhà máy đường nhỏ bé chỉ trong hai năm mà có thể kiếm được bạc triệu.

Có tiền rồi, Vương Tam cũng bắt đầu giao du với những kẻ có tiền, cả ngày giao du với những người không đứng đắn, Vương Tam mặc dù chuyện buôn bán rất đỏ nhưng lại đen bạc, mỗi lần đánh bạc đều thiệt hại rất nhiều.

Vương Tam cả ngày đam mê cờ bạc, nhà máy đường không có người quản lý cũng dần dần đi xuống, sau nhiều lần khuyên bảo mà không có kết quả, vợ của Vương Tam không chịu được nữa bèn tức giận ly hôn với Vương Tam, quay về nhà mẹ đẻ. Sau đó không có người quản lý, Vương Tam càng ngày càng thay đổi trầm trọng, cả ngày chỉ ra ra vào vào sòng bạc, cha hấn vì tức giận mà phải vào viện.

Sau một thời gian ngắn, Vương Tam đánh bạc càng nghiêm trọng hơn, đến nỗi nhà và xe cũng bán hết, cuối cùng cũng tính đến bán nhà máy đường.

Một đám dân cờ bạc có được nhà máy đường trong tay cũng đều ngu ngốc, những kẻ này suốt ngày chỉ biết ăn uống no say như những đồng rác rưởi, căn bản không biết làm thế nào để kinh doanh một doanh nghiệp. đương nhiên, cũng không ai trông cậy vào đám cờ bạc này, bắt đắc dĩ thương lượng với đám dân cờ bạc này, quyết định mua lại với giá ba mươi vạn.

- Hai người anh em, hai anh có thể đưa tôi đi xem nhà máy đường của Vương Tam được không?

Nghe hai người nói xong, Trương Tông Quân cảm giác được đây là một cơ hội tốt, nếu như mình mua nhà máy đường này thì sau này không cần phải lo lắng đến chuyện đầu vào đường của xưởng nước hoa quả dầm nữa.

- Cách đây khá là xa đó.

Hai người có vẻ khó khăn, đưa hân ta đi làm gì không biết. nhân rồi không có gì làm thì kiếm chỗ phơi nắng còn tốt hơn.

Thấy hai người không muốn đi, Trương Tông Quân khề dao động:

- Thế này đi, hai người anh em, hai anh đưa tôi đi, tôi sẽ cho các anh mười đồng, có được không?

- Thật không? Anh không lừa chúng tôi chưa?

Hai mắt hai người sáng lên, vội vàng hỏi, có tiền là có thể thương lượng được.

- Thật.

Trương Tông Quân nói:

- Thế này đi, tôi sẽ đưa trước cho các anh năm đồng, đợi đưa tôi đến đó rồi tôi sẽ đưa thêm năm đồng cho các anh, thế nào? Thế này thì tin tưởng rồi chứ.

Nói rồi móc ra năm đồng tiền đưa qua.

- Được.

Hai người liếc nhau, gật đầu. Dù sao cũng đang nhàn rỗi, dẫn đi một chuyến cũng có tiền. Chuyện tốt như thế có kẻ ngu si mới không làm. Hai người nhận tiền rồi nên có vẻ nhiệt tình hơn.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Trương Tông Quân không nghĩ rằng mình ngoài ý muốn trả thù lao cho hai người dẫn đường này, mà còn để bọn họ nhận ra đây cũng là một con đường phát tài, sau này có thể nhờ vào số tiền dẫn đường cho người khác mà sống, đương nhiên sau đó sẽ thúc đẩy việc dẫn đường thì cần phải có tiền công trở thành một thói quen. Đợi mấy năm sau, Trương Tông Quân đến Quảng Đông lần thứ hai hỏi đường, đương nhiên sẽ cần phải bỏ ra một khoảng tiền, không thể ngờ rằng tất cả đều do mình đưa ra.

Hai người chở Trương Tông Quân ngồi trên xe, đi khoảng chừng hơn một tiếng thì cũng đến một thị trấn nhỏ, xuống xe, hai người chỉ vào một cái tạp viện bên phải:

- Anh à., kia chính là nhà máy đường đang muốn bán, anh đi xem xem.

- Không sao, chúng ta cùng đi qua đó xe sao.

Trương Tông Quân liếc nhìn, hai người này muốn lừa mình thì sao? Bây giờ vẫn chưa thể đưa tiền cho bọn họ được.

Hai người kia cũng không có cách gì, không cách nào khác bèn đưa Trương Tông Quân đi vào tới cửa, tiếng gõ cửa : - bịch bịch bịch mạnh mẽ, tiếng gọi to:

- Có ai không?

- Ai thế?

Từ bên trong truyền ra một âm thanh.

- Có người muốn đến xem nhà máy đường.

Hai người gọi to.

- Ra đây.

Người bên trong trả lời, một lát sau Trương Tông Quân nghe thấy từ bên trong có tiếng bước chân, cửa lớn được mở ra, một người đàn ông trung tuổi mở cửa, nhìn ba người trước mặt, khề ho một tiếng:

- Các anh ai muốn xem nhà máy.

Người mở cửa là một người đàn ông mới chỉ ngoài ba mươi thôi nhưng xem sắc mặt tái nhợt, người gầy yếu, vành mắt hơi có mày đen, thân thể yếu ớt.

- Người này.

Hai người dẫn đường đều chỉ vào Trương Tông Quân.

- Vào đi.

Nhìn Trương Tông Quân một lúc rồi người trung niên bèn gật đầu, quay người đi vào trong sân.

Đưa thêm mười đồng tiền cho hai người kia, Trương Tông Quân quay người đi theo người trung niên gầy gò kia vào trong sân, người trung niên đưa một điều thuốc ra giới thiệu mình:

- Tôi họ Trần, tên là Trần Phúc Sinh. Không biết người anh em họ gì? Nghe giọng nói thì cậu không phải là người vùng này.

Trương Tông Quân nhận điều thuốc trong tay nhưng không châm lửa:

- Tôi họ Trương, là người Sơn Đông, anh Trần, anh có thể đưa tôi đi xem nhà máy đường được không?

Trương Phúc Sinh cười cười:

- Được thôi.

Vừa đi bên Trương Tông Quân vừa chỉ cho hắn trình tự làm việc của nhà máy.

- Đây là khu xử lý mía, đây là phân xưởng nghiền ép mía, đây là công đoạn chưng cất mía, đây là giai đoạn ra đường, đây là giai đoạn làm khô đường.

Nghe Trương Phúc Sinh giới thiệu tỉ mỉ, Trương Tông Quân cũng có thể hiểu được sơ qua công nghệ sản xuất mía, từ mía thô đến đường cát tổng cộng chia làm các giai đoạn như mía nguyên liệu từ nơi sản xuất, xử lý mía thô, nghiền ép mía, nước mía sạch, chưng cất nước mía, nấu đường, đường cát phơi khô rồi chờ cho bay hơi hết nước. Nhìn kỹ càng phân xưởng, dường như lâu rồi không được sản xuất, cũng không có người dọn dẹp, trên mặt đất toàn là đất cát. Tuy rằng thoạt nhìn có vẻ bại liệt nhưng máy móc nhìn qua cũng không tồi, cũng không bị mất mát gì.

Hiểu rồi, Trương Tông Quân bèn hỏi:

- Sản xuất muốn cần công nhân thì làm thế nào? Những công nhân trước của nhà máy có quay lại làm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chết lặng người

- Chuyện này cậu không cần lo lắng.

Trương Phúc Sinh nói:

- Những người công nhân làm việc trước đây đều là nông dân ở những vùng lân cận. Trước đây đều dựa vào nhà máy đường mà sống. Bây giờ nhà máy đường bị sa ngã, bọn họ cũng nhàn rồi, nếu như cậu mua nhà máy này, ngày mai tôi sẽ dán một tờ thông báo ở cửa nhà máy, ngày hôm sau mọi người sẽ đến đông đủ.

- Thế thì tốt.

Trương Tông Quân gật đầu:

- Có thể đưa cho tôi xem giấy tờ của nhà máy được không?

- Được, cậu theo tôi,

Trương Phúc Sinh rất vui vẻ, quay người dẫn Trương Tông Quân đến phòng làm việc, lấy ra từ trong ngăn kéo mấy bản chứng nhận.

- Những giấy tờ này đều chính xác, cậu yên tâm đi.

Nhìn thấy những tờ giấy chứng nhận này, Trương Tông Quân rút cuộc cũng yên tâm.

- Anh Trần, chúng ta có thể thương lượng một chút vấn đề giá cả được không? Có thể bớt thêm một chút.

- Người anh em, giá cả cậu không cần nói thêm.

Trương Phúc Sinh kiên quyết nói:

- Nếu cậu đã biết nhà máy muốn bán thì có lẽ cậu cũng đã biết nơi này vì sao mà phải bán. Nói thật lòng, chúng tôi cũng không biết làm kinh doanh, nếu như chúng tôi có được nhà máy này, năm nào cũng mang đi đánh bạc mấy mấy chục vạn thì sao? Không thể nói là khối đất được mà đây đều là những thiết bị, người anh em có tính nữa thì cũng chỉ có giá đấy, thêm nữa những thủ tục này, việc thu mua mía, không có sự giúp đỡ của những người dân địa phương thì nhà máy không thể dễ dàng mà mở lại. Bởi thế, ba mươi vạn là không hề đắt, chúng tôi không thể bớt được đồng nào nữa.

Trương Tông Quân cúi đầu suy nghĩ một chút, ban đầu định mua nhà máy này, không những có thể đáp ứng yêu cầu của mình, không dùng hết thì có thể bán đường lấy một số tiền lớn, nếu tính như thế thì ba mươi vạn là có thể mua được.

- Được, quyết định giá đó đi.

Trương Tông Quân gật đầu nói:

- Anh Trần, nói thật, nhà máy này tôi mua rồi, nhưng chúng ta trả tiền như thế nào đây?

Trương Phúc Sinh cúi đầu suy nghĩ một lúc bèn hỏi:

- Bây giờ có thể trả hết được không?

- Không thể.

Trương Tông Quân lắc đầu nói.

- Thế cậu xem thế này có được không nhé, cậu đưa tiền đặt cọc, sau đó nửa tháng sau có lãi rồi thanh toán, cậu thấy thế nào?

Trương Phúc Sinh nói.

- Như thế đi.

Trương Tông Quân nghĩ không hẳn là mạo hiểm:

- Nửa tháng sau tôi sẽ mang số tiền còn lại đến làm thủ tục, nhận tiền xong là chúng ta thanh toán xong, thế nào?

- Người anh em thật vui tính.

Trương Phúc Sinh mỉm cười, ý này cũng không tồi, ai cũng không bị thiệt.

- Được, vậy thì làm thế đi.

Trương Tông Quân cảm thấy mình đã làm một chuyện lớn, cũng không tính toán gì tới những người ở Hoàng Ngưu đảng, bèn mua một tờ vé tàu hỏa giường nằm, nhanh chóng đi xe lửa thật nhanh về nhà.

Đến thị trấn đã là bốn giờ chiều, đầu tiên là đến Vương trường doanh gọi điện thoại cho người nhà, nói cho mọi người biết mình đã về tới thị trấn và sắp về tới nhà.

- Người anh em, vợ và như thế làm gì, chị dâu và cháu ở nhà chuẩn bị rồi, cơm nước xong rồi hãy đi chứ.

Nói điện thoại xong, Vương trường doanh nhiệt tình giữ lại, thoát nhìn thấy Vương trường doanh cũng là người không tồi, mặt mày hồng hào, nhất là bộ dạng mãn nguyện, làm tăng thu nhập thêm nhiều cho bộ đội, có được sự biểu dương của lãnh đạo cấp trên, không chừng sau này sẽ làm những việc lớn.

- Không được rồi.

Trương Tông Quân sốt ruột. Anh em tuy rằng quan trọng nhưng vợ con còn quan trọng hơn, cứ phải về nhà trước đã.

- Để hôm khác đi, anh em chúng ta gặp nhau uống rượu sau.

Thấy Trương Tông Quân sốt ruột về nhà, Vương trường doanh cũng không níu giữ nữa, còn giữ nữa sẽ bị mắng.

- Trời không còn sớm nữa, thế này đi, tôi sắp xếp xe đưa cậu về.

- Vậy thì cảm ơn anh! Đến nhà em uống rượu luôn đi.

Trương trưởng doanh cũng không khách khí, phí lời, đến đây làm gì chứ? Không phải là vì muốn đi xe sao?

- Thôi đi, đêm nay tôi còn phải trực ban, cậu không thể khiến tôi phạm sai lầm được.

Vương Doanh Trường cười dài mắng một câu, quay người gọi:

- Vương Đại Trụ.

- Có!

Một người cao to như cây cột chạy bộ tới, cúi chào, nói to. Quả nhiên không khác với tên gọi, thực sự cậu ta thật giống cây cột rắn chắc, cũng không biết cha mẹ cậu ta sao có thể dự kiến trước mà đặt cho cậu ta cái tên như thế?

- Trụ Tử.

Vương trưởng doanh gọi.

- Đưa anh Trương về nhà một chuyến! Đi sớm về sớm! Biết đường chứ?

- Báo cáo doanh trưởng.

Vương Đại Trụ nghiêm, lớn tiếng nói:

- Tôi biết!

- Làm sao cậu biết?

Vương trưởng doanh kinh ngạc.

- Đồng chí này tôi quen.

Trương Tông Quân lại há hốc mồm.

- Anh ấy vận chuyển hàng cho tôi mấy lần.

- Thế thì tốt.

Vương trưởng doanh vỗ trán nói:

- Chả trách tôi già rồi, trí nhớ không tốt. Mau đi rồi về.

Trương Tông Quân và Vương Trụ Tử lên xe, hai người đi trên đường nhanh như chớp, Trương Tông Quân không ngừng thúc giục, hai người giống như sống chết phải chạy thật nhanh về nhà.

Rất nhanh, Tiểu Thần Hi đã chuẩn bị xong bữa tối, mâm cơm có sáu món bốn món chay và hai món mặn. hương vị thật thơm ngon.

- Ngon quá, ngon quá!

Trương Tông Quân vừa vào tới nhà, tay còn chưa rửa đã gấp ngay một miếng thịt kho tàu vào trong miệng, liên miệng khen ngợi:

- Tay nghề của con gái chúng ta càng ngày càng giỏi.

Lấy chiếc đũa đập vào tay chồng, Dương Chi cười mắng:

- Nhìn anh xem, mau đi rửa tay đi, cơm nước xong xuôi chúng cho cả nhà biết anh mua bao nhiêu hàng?

Ăn tối xong, Trương Tông Quân ngồi trên sofa, khoan khoái uống cốc trà mà con gái pha cho, híp mắt lại nghĩ: hạnh phúc ư, hạnh phúc là gì? Đây không phải là hạnh phúc sao?

Thấy Trương Tông Quân vẻ mặt thỏa mãn, Dương Chi không nhịn được nữa, hai tay bèn tìm được mục tiêu đã xác định, nhẹ nhàng dạo qua một vòng rồi nói:

- Nói đi, lần này đi rồi cuộc là thế nào?

- Ai da, em nhẹ một chút.

Trương Tông Quân trầm kêu lên một tiếng, cố gắng xoa xoa cái tai.

- Trước mặt con gái em cho anh tí thể diện đi mà.

- Nói mau, không nói thì không dùng.

Dương Chi tuy ngoài miệng rất uy hiếp nhưng cũng đã buông lỏng tay ra.

- Anh nói anh nói.

Trương Tông Quân vội vã xin tha.

- Lần này đi đàm phán không thành công.

Nói xong bèn nâng cốc trà lên uống.

- Cái gì?

Nghe đến đây, Dương Chi lông mày dựng thẳng lên, giọng điệu dằng cao độ.

- Đi nhiều ngày như vậy, tốn nhiều tiền như vậy, anh không mang được gì về sao? Đã thế còn không biết xấu hổ ngồi đây uống trà.

Nhìn vợ thật sự tức giận, Trương Tông Quân cũng không dám thừa nước đục thả câu nữa, dù sao cái tai vẫn quan trọng hơn, vội vàng buông chén trà nói:

- Em hãy nghe anh nói hết đã. Tuy không mua được đường nhưng lần này anh đã mua được cả một nhà máy đường.

Đắc ý bắt chéo chân nói:

- Thế nào, lần này thành tích không tồi chứ?

- Mua nhà máy đường?

Dương Chi có chút nghi ngờ, cái tay chuẩn bị véo tai Trương Tông Quân cũng dừng lại.

- Nói cho em nghe là chuyện gì đi?

- Chuyện là như thế này.

Trương Tông Quân kể lại một lượt hành trình đến Quảng Đông, nói xong thì đã mất hơn một tiếng đồng hồ trôi qua.

- Thế nào? Chủ ý này của anh không tồi chứ?

Trương Tông Quân đắc ý như một ông lão đang thể hiện:

- Mua nhà máy đường, sau này chúng ta không chỉ được đảm bảo số đường mà còn có thể bán đường lấy tiền nữa.

- Được đó.

Dương Chi cười toe toét, không ngừng khen ngợi ông chồng mình.

- Không nhận ra là, kinh doanh được một thời gian đầu óc anh cũng linh hoạt hơn nhiều rồi đấy.

- Có ai khen như em không?

Trương Tông Quân dờ khóc dờ cười.

Cả một Trung Quốc trong thập niên tám mươi, tình trạng kinh tế đều rơi vào trạng thái trì trệ, hầu như toàn bộ vật tư đều thiếu sót, mặc kệ là buôn bán gì, chỉ cần anh không phải quá ngu dốt, dường như không bị lỗ nhiều. Hơn nữa đất nước vừa mới thực hiện cải cách mở cửa, quản lý kinh tế tồn tại rất nhiều lỗ thủng, các chính sách vĩ mô không được chặt chẽ, chính sách kinh tế xuất hiện quá nhiều lần nên nền kinh tế điều tiết hoặc là quá chặt hoặc là quá lỏng. Tốc độ nhu cầu của nền kinh tế quá cao, tài sản cố định mở rộng đầu tư lại bị khống chế. Cùng lúc đó, tài chính lại phát triển mạnh, tiền bạc được phát hành cấp tốc, giá cả không ngừng tăng lên. Điều này cũng là cơ hội cho không ít những người làm ăn, trong khoảng thời gian này, Trung Quốc cũng nổi lên một số tài phú thần thoại, các loại vinh quang, hoặc là xã hội đen, hoặc là những câu chuyện đen tối đầy máu tanh. Các nhà đầu tư đã không ngừng đầu tư tầng lớp, cả một xã hội cải cách mở cửa mười năm trước là mười năm cải cách đầy bi hoan ly hợp, cũng là mười năm nhảy vọt của nền kinh tế Trung Quốc.

- Cha, con có thể hỏi một chuyện được không?

Trương Lam không đành lòng dập tắt đi những suy nghĩ trong đầu mình, không ngại nhận thiếu sót của mình với cha.

- Nói đi.

Trương Tông Quân phát tay, dĩ nhiên là rất hài lòng về hành trình đi Quảng Đông của mình:

- Có vấn đề gì con cứ hỏi đi.

- Vâng.

Trương Lam cẩn thận nói:

- Nhà máy đường ở Quảng Đông cha định để ai quản lý.

- À?

Trương Tông Quân trên mặt tươi cười, chuyện này à? Mình đang chìm đắm trong vui vẻ, thỏa mãn nên còn chưa nghĩ tới vấn đề này.

Nụ cười trên mặt Dương Chi cũng ngừng lại, nghiêm túc nhìn Trương Tông Quân.

- Cha không phải chưa nghĩ tới vấn đề này chưa?

Trương Lam cẩn thận nói tiếp, hy vọng không phải như thế.

- Ừ!

Trương Tông Quân sờ sờ mũi, vô cùng ngại ngùng.

- Hình như cha chưa nghĩ tới chuyện này.

Biết là sẽ như thế, ánh mắt Trương Lam thật bất đắc dĩ.

- Chẳng nhẽ anh chưa nghĩ tới việc để ai quản lý nhà máy?

Dương Chi cuối cùng không nhịn được bèn nhào lên túm lấy cái cổ của Trương Tông Quân trút giận:

- Lúc đó anh nghĩ gì thế? Chẳng nhẽ anh nghĩ mình có thể quản lý được sao?

- Khái khái.

Trương Tông Quân bị vợ đè cho một trận, hận không thể thể hiện được thái độ của mình:

- Anh đương nhiên là không muốn đi.

- Anh không đi lẽ nào để em đi.

Dương Chi tức giận nói.

- Khái khái, con ơi, mau cứu cha!

Trương Tông Quân chỉ có thể cầu cứu con mình, hy vọng đứa con có thể thể hiện một điều gì thần kỳ, cứu vớt mình trong cảnh biển lửa.

- Thật ra cũng không phải là không có cách.

Trương Lam nhìn mẹ đang bạo ngược cha, trong lòng đã hết giận: cho chừa ở ngoài tự tiện, lần này thì phiền toái rồi, không chuẩn bị kỹ càng đã làm rồi, thật đúng là không biết nên phục cha to gan hay là phục cha mơ hồ nữa. Thôi vậy, Trương Lam thở dài trong lòng, đúng là cha biết lo. Có một nhà máy đường rồi thì số đường mà xưởng cần dùng tới sẽ không cần lo lắng nữa.

- Thật sự có cách sao?

Trương Tông Quân ánh mắt sáng ngời, tuy rằng đứa con có thể có cách, nhưng thực sự không ngờ rằng nhanh như thế mà đã nghĩ được ra rồi, lẽ nào đây là điểm khác biệt to lớn giữa thiên tài và phàm phu tục tử.

- Cách gì? Mau nói đi bảo bối.

Dương Chi cũng lo lắng tới không thể nhẫn nhịn tiếp được.

- À à à!

Tiểu Thần Hi lắc đầu không ngừng, vừa giờ phiếu thể hiện sự tán thành.

- Thật ra lo lắng của cha mẹ chính là chúng ta không có cách nào để quản lý được nhà máy đường, chúng ta sợ không có thời gian, có người gian lận chúng ta cũng không biết, thật ra cha mẹ muốn có một nhà máy đường có đúng không?

Trương Lam tiếp tục hỏi ngược lại.

- Đúng đúng.

Hai người liên tục gật đầu.

- Thật ra muốn giải quyết vấn đề này vô cùng đơn giản.

Trương Lam nói.

- Ừ.

Hai người trừng to mắt, vô cùng hồi hộp chờ đợi đáp án cuối cùng trước mắt.

Thể hiện đủ loại cảm xúc rồi, Trương Lam rút cuộc cũng không vòng vo nữa, không thể thừa dịp nước đục thả câu, vì thế bèn nói thẳng vào vấn đề:

- Chỉ cần chúng ta tìm được một quản lý, kế toán và xuất kho phân công công việc rõ ràng, tiền thu và chi đều được kế toán nhập sổ sách rõ ràng, quyền nắm giữ tài vụ thì ở trong tay chúng ta, quy định tài chính thấp nhất đối với mỗi người, những khoản chi nhỏ thấp hơn hạn ngạch tài chính thì bọn họ có thể làm chủ cũng được, còn những khoản tiền cao hơn hạn ngạch tài chính thì nhất định phải báo với chúng ta để trao quyền sử dụng, sau đó chúng ta sẽ điều tra sổ sách bất kỳ lúc nào, cho dù bọn hắn có động thủ cướp thì cũng không thể dễ dàng được.

- Đơn giản thế sao?

Hai người choáng váng, nhìn nhau vài lần, mình cũng không có cách gì giải quyết vấn đề, vậy mà con mình có thể giải quyết vấn đề nhanh gọn như thế.

- Đơn giản như thế thôi.

Trương Lam gật đầu.

Trương Tông Quân thu dọn đồ đạc xong xuôi, lần thứ hai đến Quảng Châu tiếp tục mua lại nhà máy, dường như đầu tư trước của nhà máy không có khả năng trở về. Vợ thì cả ngày thu mua hoa quả bận rộn tới mất, trong khi đó Tiểu Thần Hi và Trương Lam hai người chỉ ngây ngây ngô ngô đôi mắt nhỏ, về mặt ngây thơ, không biết nên làm cái gì.

- Làm gì đây?

Trương Lam hỏi Tiểu Thần Hi.

- Em nói chúng ta làm gì bây giờ?

Tiểu Thần Hi ngêng đầu lên, cười tủm tỉm nói.

- Nếu chúng ta oản tù tì đi, chị thắng em phải thơm chị một cái, em thắng thì em sẽ thơm chị một cái.

Tính háo sắc lại bắt đầu ăn hiếp Tiểu La Li. (nằm mơ à, đòi ăn hiếp người khác)

- Được.

Tiểu La Li trả lời ngọt ngào, hồn nhiên không kể mình thắng hay là thua.

- Vậy chúng ta bắt đầu nhé.

Kẻ háo sắc vô lương trong lòng mừng thầm.

- Được.

- Nào, đá, kéo...

- Bang bang bang.

Không đợi vài ra một tiếng đập cửa mạnh vang lên.

Kẻ háo sắc vô lương đang có lợi thế bị làm phiền, trong lòng tức giận, mẹ nó. Người nào mà thiếu đạo đức như thế? Khó lắm mới có cơ hội mà còn đến

quấy rối, có được cơ hội thế này không dễ chút nào.

Tiểu Thần Hi hé miệng cười, không phải không cho chủ nhân cơ hội, mà là cái dáng dấp háo sắc vô lương của chủ nhân đến cả ông trời cũng không thể ủng hộ.

Chuyện tốt bị cắt đứt, hấn tức giận ra mờ vừa, ồ? Ngoài cửa có một người đàn ông không quen đang đứng đó, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, hơi gầy, sắc mặt có vẻ tái nhợt.

- Anh tìm ai?

Cố gắng đè nén nổi tức giận trong lòng, Trương Lam tức giận hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Dám lừa ông nhỏ này à?

- Xin hỏi đây là nhà Trương Tông Quân sao?

- Đúng vậy, xin hỏi anh tìm ai?

Trương Lam có chút nổi giận, người này đang làm gì thế không biết, đến nói tiếng người còn không lưu loát, ấp a ấp úng nửa ngày cái rắm ấy.

- Cháu à, người lớn có nhà không?

Tên gầy hỏi.

- Mẹ tôi không có nhà.

Trương Lam có chút không nhận được, người này tại sao còn chưa đi, thật là kỳ lạ?

Người lớn không ở nhà? Người gầy kia trong lòng mừng thầm, thế này thì được, vốn đã nghe nhà này nhiều tiền, bây giờ người lớn lại không có nhà thì dễ gạt, chỉ có lũ trẻ con ở nhà, không lừa thì phí.

Người gầy tên là Cao Phong, tiếc là Cao Phong phụ lại sự hy vọng của cha hấn dành cho hấn, không Cao như cao phong. Người này là con đồ của một thôn lân cận, là con độc đinh một dòng họ, từ nhỏ đã bị nuông chiều hư hỏng, trong thôn nhà ai mà mất gà thì chỉ có Cao Phong làm, lớn thêm một chút nữa thằng nhãi này đánh chết cũng không chịu đi học, bắt đầu đi theo mấy kẻ lưu manh côn đồ, cả ngày không có việc gì làm thì chọc ghẹo con gái nhà lành, chơi bời lêu lổng hết ăn lại nằm.

Ở cái mảnh đất nhỏ này, nhà nào nhà nấy đều nghèo, nhà Cao Phong cũng không ngoại lệ, đương nhiên cũng không có nhiều tiền để chu cấp cho hấn ăn chơi đàng điếm. Trước đây hấn còn đi trộm gà để bán lấy tiền ăn chơi, nhưng mấy năm nay người trong làng đều biết rõ rồi, tới buổi tối nhà có con vật nào đều phải giấu hết, tránh bị Cao Phong gây tai họa.

Cao Phong không có tiền ăn chơi bắt đầu đeo gót những cái mới, bắt đầu đi người này danh tiếng quá xấu xa, không mượn được thì trộm. Đang lúc không có chiêu gì, nghe người ta nói ở thôn Vương Cổ Sơn có nhà Trương Tông Quân nhờ buôn bán mà trong nhà rất nhiều tiền, trong nhà đèn màu tủ lạnh xe máy các loại không thiếu thứ gì.

Nghe được tin này, Cao Phong bắt đầu đeo gót, nếu như ở thôn mình mọi người đều biết mình là kẻ trộm rồi, thì đi đến thôn khác sẽ không có nhiều người quen mình, nếu như nhà này có tiền như thế thì mình đi lừa một ít cũng không khó.

Nghĩ là làm, sau đó Cao Phong bắt đầu quan sát tỉ mỉ tình hình gia đình Trương Tông Quân, quả nhiên như mọi người nói, nhà họ Trương còn có tiền hơn nhiều. Vạch ra kế hoạch tỉ mỉ, Cao Phong tự tin bằng kinh nghiệm lừa gạt bao nhiêu năm nay của mình, mình có thể kiếm được một khoản tiền. Nhờ quan sát mấy ngày nay, mấy ngày rồi chủ nhân của gia đình này vẫn chưa về, Cao Phong cảm thấy đây đúng là cơ hội ra tay của mình.

Nhìn thấy trong nhà chỉ có một đứa trẻ, Cao Phong càng vui mừng, chuyện này thì phát tài to rồi.

- Là thế này.

Cao Phong nói:

- Tối hôm qua cha cháu không về nhà đi đánh bạc với mấy người chúng ta, thua chúng ta hai ngàn đồng.

Nói rồi đưa ra một tờ giấy viết xiên xiên xẹo xẹo:

- Đây là giấy vay nợ ông ấy đưa cho chúng ta.

Sau đó hắn gào to:

- Thăng nhãi, biết tiền nhà mày cất ở đâu không. Mau đưa tiền cho tao, nếu không tao sẽ không khách khí không, có biết hay không, chúng tao có thể giết người đấy.

Nhìn tờ giấy ghi nợ lộn xộn chữ - giấy vay nợ- , chắc là đã vay được rồi, Trương Lam thiếu chút nữa cười phá lên, đang lo không biết làm gì. Dù sao cũng đang nhàn rồi, tên trộm ngu ngốc này là sự lựa chọn không tồi.

- A a !

Bộ dạng của Trương Lam như kiểu bị dọa cho sắp khóc.

- Anh đừng làm gì cha tôi.

Nói rồi chạy nhanh vào trong phòng.

- Tôi đi lấy tiền cho anh.

Cao Phong theo sau âm thầm đặc ý, lừa một thằng nhãi thật là dễ dàng, quá dễ dàng, không khó một chút nào.

Xoay người vào trong, Trương Lam nháy mắt ra dấu với Tiểu Thần Hi, bảo mình đã tìm được một món đồ chơi, gọi mọi người cùng đến chơi.

Tiểu Thần Hi khẽ gật đầu, thể hiện đã hiểu rồi.

Nhìn thấy Tiểu Thần Hi xinh đẹp, Cao Phong choáng váng, nước miếng chảy ra từ khóe miệng, hầu như chẳng còn biết phải đi đường nào nữa, trên thế giới này có người con gái xinh đẹp như thế sao?

Cắn mạnh vào đầu lưỡi, đầu lưỡi đau nhức, Cao Phong mơ màng tỉnh dậy đứng lên, xoa xoa nước miếng chảy ra từ khóe miệng. Cao Phong cảnh giác chính mình: mình đến là để lừa tiền cơ mà, sao có thể để ý những chuyện khác được, nếu không mình sẽ thảm lắm.

- Thăng nhãi xấu xa, mau đem tiền ra đây.

Cao Phong hùng hổ uy hiếp.

- Nếu không lấy tiền ra lão tử sẽ không khách khí đâu.

Nghe thấy Tiểu Thần Hi đã giữ chân được ở ngoài sân, Trương Lam cũng yên tâm, mình khổ tâm rèn luyện hai năm thật không dễ dàng gì. Hôm nay ông trời cũng mở mắt, rốt cuộc cũng cho mình cơ hội để kiểm nghiệm.

Khóe miệng khẽ cười nhếch lên.

- Thật không? Anh nói anh là lão tử.

- Ừ.

Cao Phong có chút nghi ngờ, không phải chứ, sao mình không dọa được thằng bé này, chẳng nhẽ bộ dạng của mình chưa đủ hung ác.

- Tên kia.

Trương Lam làm ra vẻ giáo huấn, hồn nhiên quên đi rằng mình còn nhỏ hơn đối phương rất nhiều.

- Thiên đường có lỗi mi không đi, địa ngục không cửa lại xông tới. Hôm nay còn dám vác mặt đến đây? Có biết chữ chết viết thế nào không?

Cao Phong có chút choáng váng, thằng nhãi này nói chuyện với mình còn có trật tự phết, mình làm sao có thể coi là một thứ gì chứ, tự nhiên bị một thằng nhãi giáo huấn? Cao Phong hồ thẹn gơ một bạt tay cho Trương Lam:

- Thăng nhãi, mày muốn chết à?

- Ồi.

Biết bị đánh hụt, Cao Phong sững sốt, có chút buồn bực, cảm giác thật mất mặt, đánh một thằng nhãi xấu xa mà cũng không trúng. Thật là mất mặt quá.

Đương nhiên hắn tuyệt đối không ngờ cái tát đó mà Trương Lam cũng có thể tránh được.

Không đợi Cao Phong phản ứng, Trương Lam một cước giẫm mạnh vào ngón chân của Cao Phong, cố gắng sức nghiền nghiền trên đó. Haha phải nói

thêm là hôm nay Trương Lam đi một đôi giày da, Cao Phong đáng thương đi một đôi giày có đế bình thường.

- Oái.

Một tiếng kêu không giống tiếng người phát lên, nghe thật thê lương giống như quỷ khóc từ dưới âm phủ, thật khiến người ta ớn lạnh.

- Ồi.

Trương Lam có vẻ không ngờ tới kết quả mà mình làm ra, vẻ mặt như không còn chút lực nào, gọi một cách thê thảm.

Mặc kệ quan tâm nhiều làm gì, cần giáo huấn thì vẫn cứ giáo huấn, ai bảo đến đây trêu chọc. Trương Lam nhìn thấy Cao Phong đang ôm chân rên lên đau khổ, hẳn rất là vênh vênh tự đắc không ai có thể bì nổi mình:

- Tiểu tử, mắt chó của mi mù rồi à, dám đến nhà ta kiểm chuyện lừa gạt, hôm nay ta đây tâm trạng tốt, ta sẽ bỏ qua cho ngươi, còn không mau cắt đi, ta nhìn mà thấy tức.

Không nhìn được bèn khoát tay, đuổi con ruồi Cao Phong mau cắt đi.

Cao Phong muốn dạy dỗ tên tiểu tử này, bất đắc dĩ mình lại bị đánh cho đau đớn, không thể tiếp tục giáo huấn được. Đang do dự lúc đó bèn thấy Tiểu Thần Hi trong tay cầm một chiếc gậy to, Cao Phong vô cùng sáng suốt bỏ qua suy nghĩ ngày, trong lòng thầm thét lên một tiếng:

- Thăng nhóc này nuôi kiểu gì vậy? tại sao đều giống quái vật thế?

- Chúng mày cứ chờ đó.

Cao Phong nói một câu còn đồ kinh điển, nói rồi chạy biến.

- Haha thoải mái.

Trương Lam giơ hai tay cao, thể hiện rằng mình đã đánh xong, trong lòng rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sự bắt đầu của tương lai

- Còn tiếp tục chơi kéo, đá, vải nữa không?

Tiểu Thần Hi cười hì hì nói.

- Đương nhiên.

- Được, vậy thì vậy đầu đi.

- Đá kéo vải, em thắng rồi, cho em thơm một cái.

- Muah.

- Có tiếp tục không?

- Tiếp tục!

Hai mươi ngày sau, một người chở đường trắng trở về.

- Thế nào rồi ba?

Trương Lam chạy tới xung quanh.

- Mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa chưa ạ?

- Đều giải quyết xong rồi.

Trương Tông Quân con mắt đỏ ngầu, vẻ mặt mệt mỏi.

- Nhà máy đã chuyển sang danh nghĩa của chúng ta, toàn bộ thủ tục sở hữu đã làm xong rồi, chỉ chỉ số đường trên xe, về mặt đầy tự hào:
- Tất cả đều là do nhà máy chúng ta làm ra, vừa mới sản xuất xong là cha kéo về đây luôn.
- Việc quản lý có vấn đề gì không ạ?

Đây mới là vấn đề mà Trương Lam quan tâm.

- Giải quyết xong rồi, quản lý là một người trước đây làm quản lý trong một doanh nghiệp quốc doanh, quản lý việc sản xuất và nghiệp vụ, ngoài ra cha còn tìm thêm một kế toán và thủ kho, ai cũng đều là những người có kinh nghiệm, con yên tâm đi.

- À như thế thì tốt rồi.

Trương Lam rút cuộc cũng yên tâm.

- Cha, cha đi nghỉ ngơi đi, cả đường đã mệt mỏi rồi.

Tiểu Thần Hi ân cần đỡ Trương Tông Quân, bộ dạng rất hiếu thuận.

- Con gái đúng là tốt hơn con trai.

Trương Tông Quân thở dài một tiếng thỏa mái, cha cũng an lòng.

Trương Lam đang chú ý tới hai con chim se se trên ngọn cây, nên không nghe thấy.

- Hi hi.

Tiểu Thần Hi cười mỉm xấu hổ với Trương Lam, cảm giác vô cùng sáng khoái.

Đêm hôm đó, cả gia đình đã chia li hai mươi ngày rồi cuộc cũng được đoàn tụ, mùi thơm của thức ăn trên bàn, tiếng cười hạnh phúc khắp căn nhà nhỏ.

Sáng sớm.

- Reng reng reng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, với lấy cái điện thoại trên giường, Trương Lam mơ màng hỏi:

- Ai đấy ạ?

- Tiểu Trương Lam à? Bác Vương đây, cha cháu có nhà không?

Vương trường doanh nói to, cả nhà đều có thể nghe thấy được.

Nhanh chóng đặt ống nghe ra xa, sợ rằng cái lỗ tai của mình sẽ bị thủng mất:

- Dạ có ạ. Có chuyện gì thế ạ?

- Ai thế?

Tiểu Thần Hi đôi mắt trong veo, bò trên giường, nhẹ nhàng cắn vào tai Trương Lam.

- Vương trường doanh, ngoan nào, đừng làm loạn.

Trương Lam dán Tiểu Thần Hi vào cái tai, quay vào bên trong.

- Hi hi.

Tiểu Thần Hi dùng trò đùa lại, dùng tay che miệng cười hi hi.

- À, cháu nói cho cha cháu một tiếng hôm nay đừng đi đâu, hôm nay nôi hơi nhà cháu mua đã vận chuyển đến thành phố, lát nữa bác sẽ mang đến nhà cháu.

Vương trường doanh nói rất hào sảng, Trương Lam đã để tai nghe cách xa một chút cho khỏi đau đầu, rất hoài nghi nếu như người này gọi điện thoại nhiều lần thì người nhận điện thoại có bị thủng màng nhĩ hay không?

- Vâng ạ, cảm ơn bác Vương, chào bác.

Nhanh chóng cúp điện thoại, Trương Lam gọi cho cha mẹ đang trong phòng ngủ:

- Cha ơi, bác Vương vừa gọi điện thoại tới nói là nôi hơi đã đến thành phố rồi, bảo cha đừng có đi đâu.

- Được rồi.

Trương Tông Quân nói với ra giọng nói rất mơ hồ.

Vì đáp ứng yêu cầu kịch liệt của Trương Lam, Trương Tông Quân đã lắp ở phòng ngủ của Trương Lam một cái máy điện thoại, thực ra là tiện cho Tiểu Thần Hi tiến hành đột nhập qua điện thoại.

Khẽ rời khỏi giường mặc quần áo, chuẩn bị chạy bộ mỗi sáng. Tiểu Thần Hi đã chuẩn bị xong xuôi, đương nhiên tiểu nha đầu cũng chẳng cần chuẩn bị gì. Từ khi về cái nhà này, sáng nào Tiểu Thần Hi cũng đi chạy bộ cùng với Trương Lam, còn nói rất hoa mỹ:

- Đề phòng em lười biếng, chị phải thay ba mẹ giám sát em.

Thật ra Trương Lam biết, đây chỉ là cái có để Tiểu Thần Hi bảo vệ hân mà thôi.

Tiết trời thu, buổi sáng hơi có chút lạnh, Trương Lam nắm chặt cổ áo, khởi động tay chân một chút, khẽ gật đầu với Tiểu Thần Hi:

- Chạy thôi.

Chạy mấy cây số, toàn thân đầy mồ hôi. Về đến nhà tắm rửa một chút. Cha mẹ đã dậy đánh răng rửa mặt và làm xong điểm tâm sáng.

Ăn xong điểm tâm, cả nhà không ai đi ra ngoài, dọn đồ chuyện hôm nay với người làm một chút, nói là đợi người mang nôi hơi đến.

Buổi sáng chín giờ. Tiếng còi ô tô, người còn chưa thấy đã nghe thấy giọng nói to lớn của Vương trưởng doanh vang lên:

- Người anh em, mau chuẩn bị đồ ăn uống chưa, chúng tôi đến rồi đây.

Người trong nhà đi ra, ôi, một chiếc nôi thật lớn đặt trên xe tải, trên mặt được cố định bằng một sợi dây, sau đó là những thứ đồ lộn xộn gì đó. Phía sau còn có một cái cần cầu, có lẽ là dùng để dùng cho cái nôi.

Từ trên xe có vài người đi xuống, Vương trưởng doanh bước lên phía trước, chỉ vào mấy người giới thiệu cho Trương Tông Quân:

- Chú em, để anh giới thiệu một chút.

Chỉ vào một người trung tuổi hơi béo:

- Vị này là kiến trúc sư của tòa nhà 3514, kiến trúc sư Cao Hồng Kỳ.

Chuyển tới một người trung tuổi giới thiệu:

- Cao Công, anh này chính là đồng chí Trương Tông Quân lần trước lấy hàng ở chỗ nhà máy các anh.

Trương Tông Quân có lòng cảm kích sâu sắc với những phần tử trí thức cao cấp, nhanh chóng tiến lên cầm tay Cao Công:

- Chào anh Cao Công, rất vui được biết anh. Cảm ơn các anh đã đích thân tới đây giúp tôi lắp đặt thiết bị.

Kiến trúc sư tên Cao Hồng Kỳ gật đầu:

- Đầu có, phải cảm ơn anh đã giúp công tác của chúng tôi.

Vương trưởng doanh giới thiệu đến hai người phía sau Cao Công:

- Đây là tiểu Lý và đây là tiểu Lương, đều là trợ thủ cho Cao Công.

Trương Tông Quân đến bắt tay hai người:

- Cảm ơn hai đồng chí, vất vả cho mọi người rồi.

Hai người trẻ tuổi không quen với những cảnh này, gờ tay gờ chân rất ngượng ngịu.

Chẳng lẽ là vì không quen nói chuyện với người có tiền? Tâm lý tự ti? Người lớn như thế rồi còn xấu hổ sao? Trương Lam nhìn hai người trẻ tuổi kia, trong lòng sinh ra suy nghĩ xấu.

Nói rồi đón mấy người vào phòng khách, đợi cho mọi người ngồi ổn định rồi, Tiểu Thần Hi bèn pha cho mỗi người một chén trà ngon, Vương trưởng doanh nâng chén trà mẫu đơn uống ừng ực xuống cổ họng.

- Anh đúng là kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc.

Trương Tông Quân thấy Vương trưởng doanh uống trà ừng ực như thế, vô cùng đau đớn:

- Đây là Bích Loa Xuân tôi phải vất vả mới mang được về, sao anh nỡ vùi dập như thế?

- À !

Wang trưởng doanh cũng có chút ngẩn người, nhìn cốc trà trong tay mình tức giận nói với Trương Tông Quân:

- Sao cậu không nói sớm cho tôi biết?

Ồi, cái này cần phải nói sớm sao? Trương Tông Quân lên lau mồ hôi trên trán. Quyết định quên đi lời nói của người thô thiển.

Nghỉ ngơi một lúc, kiến trúc sư Cao Hồng Kỳ xem xét tỉ mỉ trong sân một chút, xác định địa điểm lắp nôi, cuối cùng cũng xác định lắp ở phía Tây Bắc của sân.

Cao Công chỉ vào chuẩn bị lắp nôi nói:

- Lắp ở đây, vừa không chiếm diện tích, lấy nước và than cũng đều hợp lý, quản lý nước nóng lạnh cũng tiện.

Trương Tông Quân gật đầu:

- Được, anh Cao Công nói thế nào thì chúng ta sẽ làm như thế.

Ăn xong bữa trưa, Trương Tông Quân đi ra ngoài tìm người hỗ trợ, đầu tiên là san bằng đất, dùng máy tằm đá tốt làm móng, cái này chắc chắn hơn dùng bùn. Với kỹ thuật của cần cầu, không đến một giờ đã có thể lắp đặt xong nôi hoi, sau đó lắp đặt phần cung cấp nước, lắp đặt nôi chung cất, nhiều người đúng là dễ làm việc, không đến buổi tối công việc lắp đặt đã hoàn thành xong.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lính đánh thuê

- Châm lửa thử xem sao.

Cao Công nói.

Mọi người cùng đồng thanh đáp ứng, mở van nước, cho đầy nước, chờ khai nôi, toàn bộ quá trình không xảy ra vấn đề gì, việc lắp đặt nôi hoi đã thành công.

Mọi người vỗ tay hưởng ứng, Trương Tông Quân và Dương Chi càng xúc động đến rơi nước máy. Chỉ trong vòng bốn tháng ngắn ngủi với mấy chục ngàn bạc bây giờ đã có trong tay hai nhà máy, mỗi tháng thu nhập hơn mười vạn, đúng là như nằm mơ vậy.

- Đùng đùng...

Một trận ầm ầm như tiếng pháo vang lên, ngày hôm nay, 18 tháng 10 năm 1986, lịch sử ghi lại thời khắc này, nhà máy sản xuất nước hoa quả dầm của Trương Lam chính thức khai trương.

Ồi, không có lễ hoa, không có thảm hồng, không có những tiểu thư xinh đẹp trong nghi thức, không có những người nổi tiếng đến để cổ vũ, cũng không có từng đoàn người đến chúc mừng, chỉ vô cùng đơn giản là thả một quả pháo, ở cửa dán một vế đối chúc mừng: "Kinh doanh thuận lợi khắp bốn bể, tiền vào như nước Tam Giang". Đợi pháo cháy hết mới ghi chữ "Phú" chính thức bắt đầu nhà máy Đồ hộp.

- Nhân dân trong thôn chú ý, nhân dân trong thôn chú ý!

Chiếc loa có âm lượng to nhất trong thôn vang lên, tiếng loa bao trùm toàn thôn, những người phụ nữ ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm nhanh chóng đi đăng ký.

Haha, ở thôn, chiếc loa có âm thanh lớn nhất vẫn có vai trò quan trọng nhất, toàn bộ thôn đều có loa nên cái loa kia âm lượng to nhất, đủ để bao trùm tới từng góc của ngôi làng rồi, ngay cả con chuột đang nằm ngủ cũng phải tỉnh dậy, đây đúng là một phát minh vĩ đại thay thế điện thoại.

Một lát sau đã rất náo nhiệt, những người không có việc gì trong thôn bắt đầu bàn tán.

- Thím hai, thím có nghe gì không?

Nhà họ Trương đã mở nhà máy nước hoa quả dầm rồi.

Một thím mập hỏi.

- Không thể như thế, vốn dĩ nhà anh ta cũng không có gì mà, không ngờ được lại phát tài nhanh như thế.

- Các anh nghe thấy gì gì? Đều do đứa con thiên tài của nhà họ mang đến vận may đấy.

Thím béo nói một cách thần thần bí bí.

- Đúng thế, đúng thế, trước đây có một ông bói mù cũng nói là....

Người này biểu thị đồng ý.

- Thầy bói mù nói như thế nào?

- Người thầy bói mù nói con trai anh Trương là do tính tú hạ phạm, Trương lão tứ chiếm hết đức của con anh ta thì lúc này mới có thể đứng lên được.

- À...!

Mọi người gật đầu.

- Vậy các cô có đi không?

Thím béo hỏi.

- Đi chứ. Mọi người cùng đi, dù sao cũng đang không có việc gì.

Người này hỏi ý kiến mọi người.

- Đúng thế, cùng đi đi.

Một đám phụ nữ đi về phía thôn Đông.

Nhà máy nước hoa quả dầm đã chính thức khai trương được hai tháng, tính toán kỹ lưỡng thì buôn bán lời khoảng mười vạn, hoàn toàn ngoài những gì Trương Tông Quân dự liệu, Trương Tông Quân choáng váng, mặc dù nghĩ rằng nhà máy Đồ hộp có thể kiếm được nhiều tiền nhưng không hề nghĩ rằng lại kiếm được nhiều như thế.

- Thế nào cha? Chú ý của con không tồi chứ?

Trương Lam đắc ý nói với cha, chứng minh rằng lúc đó mình sáng suốt cỡ nào.

- Cảm giác kiếm được tiền thật là sáng khoái.

- Cũng tạm.

Trương Tông Quân cười toe toét, cái miệng giống như cái đít con vịt luộc.

- Tốt hơn là bán hoa quả.

Bà mẹ đang vui vẻ đến đỏ bừng mặt bỗng hung hăng liếc mắt, lại còn khoe mẽ à:

- Vừa nãy ai còn vui tới mức tay chân run lẩy bẩy lên?

- Ôi.

Ông chồng bị vợ véo cho một cái mặt đỏ lên xấu hổ.

- Không phải anh sợ tên tiểu tử này đắc ý sao, nhìn bộ dạng bây giờ của nó đi, còn không lên tới trời rồi sao?

Tiểu Thần Hi nhìn Trương Lam bị bắt nạt thì cười hi hi.

- Con em em còn không biết?

Nhìn đứa con bảo bối của mình, Dương Chi càng xuyt xoa, đưa tay ôm lấy.

- Không có con bảo cho thì bây giờ còn có thể đắc ý được thế này không?

- Hừm hừm.

Thấy mẹ thay mình trút mối bực tức, Trương Lam trong lòng sáng khoái hơn nhiều, cha là cha của con, con không thể bắt nạt được cha nhưng sẽ có người bắt nạt được cha.

Trương Tông Quân cầm năm vạn đồng định đưa cho anh em Trương Lam hỏi:

- Số tiền này con tự cất giữ hay là để cha mẹ cất hộ?

Tuy rằng con trai không lớn, nhưng biểu hiện trong nửa năm gần đây của Trương Lam đã khiến cha mẹ không thể quên hẳn đã có đứa trẻ chưa đến hai tuổi, vì thế không coi hẳn như một đứa trẻ nữa.

- Tiền của con để cho em đi ạ.

Tiểu Thần Hi nói trước, tiền của Trương Lam không phải là tiền của mình sao? Tiểu Thần Hi rất tự giác.

- Con nên tự giữ, sau đó cha mẹ không cần cho con và chị tiền tiêu vặt nữa.

Trương Lam nhận tiền, ngửi một lúc, vẻ mặt say sưa, đúng là đáng đáp một kẻ hám tiền.

Hừm hừm, không dễ dàng đâu, làm việc vất vả lâu như thế là vì cái gì chưa? Không phải là để mình có tiền sao! Bây giờ cũng được coi là người có tiền, sau này muốn làm gì thì cứ việc làm, bánh quẩy có thể ăn cả cây, kem có thể ăn một cái tặng một cái. Bây giờ cuối cùng cũng bước tới bước tiến theo đuổi quan trọng, kiếm được nòi vàng lớn. hahaha, Trương Lam suy nghĩ rất đắc ý. Vội vã ôm tiền trong lòng, lau nước bọt dính ở khóe miệng.

Cha và mẹ đứng nhìn nhau, không thể hiểu nổi hành động của đứa con, chính mình bình thường cũng không phải là không cho hẳn tiền tiêu vặt tại sao nhìn thấy tiền còn vui hơn cả nhìn thấy mẹ đẻ vậy.

Buổi tối, trong phòng ngủ, ở trên giường, đèn không bật.

- Chị à, bây giờ chị đã xâm chiếm được mấy vệ tinh rồi?

Trương Lam hỏi.

- Đã xâm chiếm được hai vệ tinh quân sự rồi và năm vệ tinh thông tin. Về cơ bản thì có thể đủ cho hành động của chúng ta, sao thế, muốn tính toán kế hoạch gì à?

Tiểu Thần Hi sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn nên hỏi rất phấn khích. Từ khi Trương Lam giao cho cô nhiệm vụ này, Tiểu Thần Hi rốt cuộc cũng tìm thấy niềm vui trong cuộc sống buồn chán này, mặc dù chỉ là một trò chơi đơn giản nhưng thế còn tốt hơn.

Tuy rằng - Trường khúc côn cầu- vệ tinh điều tra vẫn chưa được phóng ra, nhưng trong giai đoạn này đối với Trương Lam, khóa được vệ tinh lại thêm mấy vệ tinh thông tin, thế là đủ để mình thực hiện kế hoạch rồi.

Biết hậu thế nước Mỹ kiêu ngạo, Trương Lam nhìn không quen mắt chút nào, tính cho bọn chúng một chút rắc rối, nhưng nửa năm nay, cách mỗi nay Trương Lam liền tiến hành một lần triệu hồi, Trương Lam đã triệu hồi tất cả bốn máy T- 800 và một máy T – X, hiện tại, Trương Lam chuẩn bị tổ chức bọn họ thành một tiểu đội tiến vào châu Phi, phát triển thế lực của chính mình.

Năm máy cuối cùng có máy T- X là đội trưởng, bốn máy còn lại là đội viên, ồ, Trương Lam đặt tên cho mỗi cái máy, T- X gọi là Lệ Tư, bốn máy T – 800 khác lần lượt gọi là A Nặc, Thi Ngõa, Hạnh Cách, Thủy Đầu (tên hơi ác ma một tí)

Thông qua năng lực liên lạc thư từ qua lại của T – X siêu cường, có thể đã xâm lấn được những vệ tinh xung quanh, có thể bảo đảm được Trương Lam bất cứ lúc nào cũng có thể làm gì ở châu Phi. Hiện tại là thời gian vô cùng âm ỷ ở nước Mỹ, hai mươi năm không ngừng hoạt động, nước Mỹ như một gã khổng lồ uy hiếp các nước bé, toàn bộ chính sách đối ngoại của nước Mỹ đều đặt vấn đề này lên làm trọng tâm, căn bản không quan tâm đến các vấn đề khác, hiện tại là thời cơ tốt nhất để phát triển ở châu Phi và Trung Đông.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đi leo núi

Có mấy cái máy tấn công mãi mà không chết, chắc là chúng là những chiếc máy từ thời cổ xưa, thần bí và có thể đứng vững được trong cảnh chiến tranh

liên miền ở Châu Phi. Có cơ sở ở châu Phi, mặc dù không thể đối lập lại với Mỹ nhưng có thể coi là một văn cứ, tiến vào phát triển ở vùng Trung Đông, thành thạo cũng đem lại phiền phức không nhỏ cho nước Mỹ.

Tiểu Thần Hi và Trương Lam nhìn mọi người đang bận rộn làm việc ngoài nhà, hai chị em xem xét kỹ lưỡng mọi người, ai nấy đều há hốc mồm:

- Chúng ta đang làm cái gì đây?

Một lúc sau, Trương Lam rốt cục cũng nói ra được một câu.

- Chị, chị cũng không biết.

Tiểu Thần Hi ôm đầu suy nghĩ nửa ngày, Trương Lam nhìn kỹ một chút, cuối cùng cũng nói được những gì nghĩ trong đầu.

- Thôi đi, chúng ta không cần phải vương chân vướng tay mọi người, chúng ta nên đi leo núi thôi.

Suy nghĩ một chút, Trương Lam đề nghị, sống lại đến bây giờ, Trương Lam vẫn còn chưa được đi đâu hoạt động quá xa, ngày hôm nay thời tiết không tồi, trời trong xanh nắng ấm. Ngọn núi trước mặt là nơi Trương Lam thích nhất, ngọn núi có tên là Thiên Bảo Sơn, tên gọi vật là Hoa Thiên Bảo, là ý địa linh nhân kiệt, ngọn núi cao nhất là chín trăm mét, những ngọn núi nhỏ khoảng ba trăm đến bốn trăm mét có rất nhiều chim hạc, hơn nữa, ngọn núi này còn đầy những cây tùng xanh và cây bách xanh, núi cao và hiểm trở, có thể coi là một ngọn núi đặc biệt, ít nhất là có nhiều chỗ chơi hơn những ngọn núi xung quanh.

- Được đó.

Tiểu Thần Hi đồng ý, dù sao cũng đang nhàn rỗi, đi ra ngoài leo núi cũng không tồi, trên người lại có nhiều linh kiện như thế, không vận động thì có khi bị rỉ sắt hết. Ôi, sinh mệnh của mấy móc cũng là do vận động cả.

Đi qua con sông nhỏ, hai chị em nắm tay nhau, cười cười nói nói.

- Đây là hạt lúa hoang à?

Tiểu Thần Hi cảm thấy thật thần kỳ với tất cả những điều của thế giới này, chỉ vào một bụi cây mọc bên đường, từ khi không cần che giấu năng lực sở hữu của mình, Tiểu Thần Hi thiên tính dần dần lộ ra, càng lúc càng đáng yêu, hỏi cái gì cũng đều ngạc nhiên kỳ quái, càng lúc càng như một bảo bảo hiểu kỳ, Trương Lam đã nhiều lần bị Tiểu Thần Hi hỏi cho không biết xấu hổ là gì.

Nhìn bụi cây biến thành màu vàng, Trương Lam về mặt toát mồ hôi:

- Ách, cái này là cây đuôi chó.

- Em nói dối.

Tiểu Thần Hi tất nhiên là không phục việc mình bị phản bác, cái miệng nhỏ dương cao lên, có thể treo được một cái bình dầu ở trên đó, mình sao có thể đoán sai được?

- Cỏ đuôi chó đâu có lớn như thế? Rõ ràng là cây lúa hoang.

Không nói gì bèn chỉ vào gốc cây nhỏ ở bên cạnh cỏ đuôi chó:

- Em van chị, tiểu thư, chị phân tích kỹ hai cái cây này có được không, có gì khác nhau không?

- Có, khác nhau rất rõ ràng.

Tiểu Thần Hi chăm chú nhìn gậy đầu, khinh bỉ hung hăng trừng trừng nhìn Trương Lam.

- Gốc này to hơn, gốc kia nhỏ hơn, rõ như thế ai mà chẳng nhìn thấy.

- Em...

Tốt cuộc không thể nhận được nữa, Trương Lam ngắt lá của hai cái cây nói:

- Em xin chị, tiểu thư, phiền chị phân tích có hệ thống một chút, hai cây này không phải là cùng một loại sao?

Tiểu Thần Hi cầm hai cái lá cây, nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng, cẩn thận phân tích một chút AND của hai chiếc lá này.

- Sao có thể?

Cô bé rất kinh ngạc.

- Hai chiếc lá cơ bản là giống nhau về AND, khẳng định là cùng một loại.

- Em đã sớm nói với chị đây là cây cỏ đuôi chó mà.

Trương Lam khinh bỉ nhìn tiểu nha đầu.

- Nhưng rõ ràng chúng khác nhau rất lớn.

Tiểu nha đầu vẫn chưa từ bỏ ý định, cắn răng nghiêng lợi dùng chân đạp cỏ đuôi chó:

- Dám làm ta mất mặt, ta cho người mất mặt, ta đạp, ta đạp, ta đạp.

Cố gắng đạp hết số cỏ vô tội, tiểu nha đầu cuối cùng cũng hả dạ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, hồn nhiên không để ý Trương Lam đang như một thằng ngốc đứng yên tại chỗ. Trương Lam ngây ngốc đi theo phía sau. Đầu năm nay có chộc ai chứ đừng chộc cho bà cô này không vui, nếu không thì cũng giống như cây cỏ kia.

Đám cỏ vô tội đang kêu gào trong gió: tôi đây đã chộc giận ai? Lẽ nào to lớn cường tráng hơn bình thường cũng là cái tội của tôi.

Thiên Bảo Sơn là do mấy ngọn núi cùng tạo thành một quần thể núi, mấy ngọn núi phụ làm bệ, càng thể hiện rõ vẻ hùng vĩ của ngọn núi chính. Đỉnh của ngọn núi đặc biệt không giống như những ngọn núi bình thường, hơn nữa còn khá bằng phẳng, trên đỉnh cây tùng rậm rạp, xanh um tươi tốt. Mặt trên còn có hơn mười hộ gia đình sinh sống, đương nhiên bây giờ thì không có, nhưng như cũ có thể phát hiện ra được bức tường đỏ phía trước và những dụng cụ chế tạo từ đá, ví dụ như thạch anh.

Trên núi thật là xanh, là một nơi rất bảo vệ môi trường, khắp nơi đều là những cây thông đã có hai ba mươi năm tuổi đang vươn lên, khắp mặt đất đầy những lá thông và quả thông, ở trong rừng các loại cây này có loại có tên, có loại không có tên, không phải là ở đâu cũng có thể nhìn thấy, Trương Lam thật kỳ lạ tại sao năm đó luyện thép lại không chặt những cây này để luyện.

Đã vào cuối mùa thu, cỏ cây đều đã úa vàng, thế nhưng trên núi không hề hui quạnh, khắp ngọn núi đều là những cây tùng xanh xanh mang lại một cảm giác sáng khoái.

- Chúng ta bắt một ít về ăn đi.

Trương Lam tỉnh quái ngẫm, lúc này đồ ăn trên núi rất nhiều, có gà rừng, thỏ rừng đâu đâu cũng có, không cần thận là bị phải gai con nhím, hoặc là không cần thận giẫm vào khối đá mà bên dưới có một con rắn.

- Được.

Tiểu Thần Hi rất hưng phấn.

- Chị cũng muốn ném thử.

- Chị cũng muốn ăn?

Trương Lam rất kinh ngạc, nha đầu kia muốn ăn gì chỉ ăn vào trong bụng rồi chờ khi không có ai chú ý liền nhổ ra, chưa bao giờ cần đến bổ sung năng lượng, hôm nay lại nói muốn ăn, đây có phải là đùa quá mức không? ngẩng đầu xác nhận lại, mặt trời vẫn mọc đằng đông.

- Vì sao chị không thử ăn?

Tiểu nha đầu xinh đẹp bắt đầu làm nũng.

- Tuy không thể tiêu hóa hấp thu nhưng những thứ đó hương vị cũng ngon mà.

- Ách.

Trương Lam bắt đầu đi lác đầu. không thể hấp thu được thì chị còn phải tranh với em làm gì? Thế này không phải là lãng phí tài nguyên sao! Lãng phí như thế thật là đáng hổ thẹn.

- Không sao, muốn ăn gì thì cứ nói.

Trương Lam vẽ mặt đau khổ giương lên.

- Nhà mình cũng không phải là không ăn được.

- Tiểu đệ đệ là tốt nhất với chị.

Tiểu nha đầu cười hì hì, ôm lấy Trương Lam hôn một cái.

Tiểu đệ đệ.

- Này?

Trương Lam về mặt buồn rầu.

- Lần sau có thể không gọi tiểu đệ đệ được không?

- Ha ha ha ha.

Tiếng cười khanh khách vang lên.

- Chị à, có thể giúp tìm một ít đồ được không. giống như các loại gà, thỏ rừng ấy.

Trương Lam hỏi.

- Đương nhiên không vấn đề gì.

Tiểu Thần Hi đáp, đôi mắt to đẹp bắt đầu nhìn quanh bốn phía quét.

- Ở kia có rần.

Tiểu Thần Hi chạy tới, từ bụi cây có một con rần dài hai mét, nặng khoảng bốn năm cân.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Rần hồng hoa

Con rần này bụng phình ra, chắc là vừa đi ăn con vật nhỏ nào đó, ít nhất cũng là một con vật, ối, chắc là một con chuột đồng? Con rần có màu hồng, vì thế người trong thôn gọi nó là rần Hồng Hoa, có độc, nhưng độc tính không mạnh, rần Hồng Hoa bình thường cũng dài khoảng một mét, nhưng to như con rần Hồng Hoa này thì đúng là chưa thấy bao giờ.

Rần là một loại tốt, toàn thân đều quý, nhìn con rần này nước miếng Trương Lam đều tứa ra, mặc dù kiếp trước đã từng được ăn rần nhưng hương vị của thịt rần không chỉ được nghe qua một lần. Thịt rần mềm mịn, trong sách - tác khoái thực chi- có ghi chép. Thời nay thịt rần đã trở thành một thứ đặc sản, có tác dụng trừ phong thấp, lưu thông máu, tiêu phù giảm đau, giải độc. Tin tưởng rằng nếu dùng rượu thuốc ngâm rần cho dù là chưa từng uống nhưng rất nhiều người đều đã nghe qua. Rượu thuốc ngâm rần có thể dùng chữa bệnh cảm lạnh, thị giác kém, trĩ sang sung đỏ, da mụn nhọt và các loại bệnh khác. Muốn cơ thể khỏe mạnh thì mỗi ngày đều uống một cốc, trong - bản thảo cương mục- có chỉ ra thịt rần có thể - trừ đau nhức tay chân, sát tam trùng, loại bỏ tế bào chết, trừ gió độc, bệnh ghê, đau ác tính. Trong - khai bảo bản thảo- có chỉ ra - ô xà chữa bệnh nổi mề đay, bệnh ghê, da không tốt, chứng tê liệt. Kiếp trước đã được ăn thịt rần, Trương Lam vẫn luôn thấy tiếc, không ngờ rằng bây giờ giấc ăn uống của mình đã có thể trở thành sự thật.

Thật không may con rần đã phát hiện được số mệnh bi thảm của mình, đang cố gắng dây giữa, cố gắng tranh đấu vì quyền lợi sống còn của mình. Nhìn Tiểu Thần Hi thò chiếc cổ tay trắng nõn ra con rần hung hăng há miệng đớp một miếng.

- Dắt bằng.

Con rần vốn dĩ đã đen đuôi, đến cả hai cái răng vừa cắn vào tay của người ta cũng bị rụng ra. Lúc này Tiểu Thần Hi dùng hai tay cố gắng để khống chế con rần.

Như thế là đương nhiên, dùng lực lớn đớp lên một khối thép như thế, hàm răng không bị rơi ra mới lạ.

Là do người đen đuôi thôi! Trương Lam cười một trận, cố gắng cắn tằm thép đó làm gì, hàm răng còn không vỡ ra, ta thật là khâm phục răng mày tốt.

Con rần xấu số bị đá kích, cuối cùng từ bỏ hoàn toàn ý nghĩ chống cự lại, cái đầu cụp xuống, thân thể vẫn không nhúc nhích, Tiểu Thần Hi lúc ẩn lúc hiện, xem ra con rần này đã chịu thua rồi.

- Hồi chị chuyện này được không?

Trương Lam hỏi.

- Nói đi, có chuyện gì?

Tiểu Thần Hi hỏi.

- Làm sao chị phát hiện ra con rắn này? Ngoài ra sao chị có thể nhìn thấy thế giới có màu gì?

Trương Lam hiểu kỳ, nhìn chiếc T – 800 trên tivi màu hồng, T- X có màu xanh lam, không biết Tiểu Thần Hi có giống bọn chúng hay không?

- Ban ngày, thị giác của chị và em giống nhau, đều là màu sắc rực rỡ.

Tiểu Thần Hi mặc dù không hiểu tại sao Trương Lam lại có hứng thú với vấn đề này nhưng vẫn trả lời rất thành thật.

- Nếu như vào ban đêm, có thể sử dụng thị lực hồng ngoại, để tăng cường phạm vi quan sát và tỉ lệ chính xác, sẽ sửa những màu quan sát được thành màu lam, nếu như trong lúc cần thiết thì có thể dùng X quang.

Tiểu Thần Hi hỏi:

- Kiểu hình thức này em có biết không?

- Biết.

Trương Lam gật đầu.

- Giống như tia chụp X quang trong bệnh viện có thể nhìn thấy xương trong cơ thể.

- Đúng là như thế.

Tóc Tiểu Thần Hi bị gió thổi bay ngược lại.

- Mô hình X quang có cái tốt, nhưng nó có thể phát hiện các loại vũ khí mang theo mình là loại nào, mô hình này chỉ cần là chế phẩm bằng kim loại thì đều bị chị phát hiện, không thể che giấu được.

- Lợi hại.

Trương Lam khen ngợi.

- Bất kể là thứ gì cũng không thể qua được mắt chị, nếu như chị đi làm bảo tiêu chắc chắn không ai có thể làm hại tới mục tiêu mà chị bảo vệ.

- Đương nhiên, em nói thừa rồi.

Tiểu Thần Hi rất không hài lòng nhìn Trương Lam:

- Sao thế? Em nghi ngờ năng lực của chị à?

- Đâu có?

Trương Lam vội phân trần trách nhiệm của mình, nếu như chọc vào bà cô này thì đúng là một chuyện bi thảm.

- Em chỉ vui vì bên cạnh có thêm một bảo tiêu vô địch miễn phí, người thân của mình bây giờ an toàn hoàn toàn được bảo đảm.

- Em biết là tốt rồi đó.

Được Trương Lam khen ngợi, Tiểu Thần Hi vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn vui lên giống như đứa trẻ được khen ngợi, bàn tay nhỏ bé khẽ vỗ nhẹ vào vai Trương Lam.

- Tiểu quý, yên tâm đi, có chị lo cho em an toàn.

- Có còn gì nữa không? Nói tiếp đi.

Bị người ta gọi là tiểu quý, Trương Lam khóc không ra nước mắt, vội lảng sang chuyện khác.

- Còn có mô hình nhiệt năng phân hình, hình này chỉ sử dụng trong chiến đấu. Nhận biết màu sắc, bộ phận phát nhiệt khoong tan mảy xám và màu xanh đậm, nơi phát ra nhiệt lượng căn cứ theo nhiệt lượng không giống nhau thì có màu vàng, xanh, lục, tím màu nào cũng có.

Tiểu Thần Hi giải thích.

- Có phải là có dạng giống như máy quay nhiệt năng?

Trương Lam hỏi.

- Gần như thế!

Tiểu Thần Hi gật đầu thừa nhận.

- Oa, cái này công năng lớn lợi hại như thế, như thế nếu như một người nấp ở sau bức tường lén lút hại mình thì chị cũng có thể phát hiện ra sao?

Trương Lam sợ hãi hỏi, công năng này trên ba người chung kết cũng không có, chẳng nhẽ có thể biến đổi trong quá trình triệu hoán sao? Trương Lam có chút nghi hoặc.

- Đó là một ý nhỏ.

Tiểu Thần Hi hiển nhiên rất đặc ý với siêu năng lực của mình.

- Ví dụ nhé, như con rắn ban nãy, nhiệt năng trên cơ thể rắn đã bị chị phát hiện.

- Thế sau này đi săn phải dẫn chị đi theo, những con mồi này chạy làm sao được.

Trương Lam ngạc nhiên.

- Haha, về cơ bản sẽ không cho chúng bất cứ cơ hội nào.

Tiểu Thần Hi về mặt bắt đầu ra vẻ khiêm tốn.

Bầu môi, đúng là tiểu nha đầu rất thích được khen nịnh mà còn lộ ra vẻ xấu hổ, móng vuốt giờ lên:

- Chị, sau này em phải sống dựa vào chị rồi! Lần sau chúng ta lại ra ngoài bắt rắn, em muốn con to hơn.

- Chị, tình hình bên châu Phi thế nào rồi?

Nghĩ đến các cô Elyse trong năm qua, Trương Lam hỏi.

- Vừa đến châu Phi, chuẩn bị tìm đủ vũ khí trang bị rồi.

Tiểu Thần Hi rất thoải mái.

- Đi đâu tìm?

- Rất nhiều nơi đều đi, nhưng hình như đi tìm quán doanh lớn nhất, có thể là tìm đại một doanh trại trộm một ít cũng có thể đủ cho bọn họ dùng rồi.

Tiểu Thần Hi trả lời không quan trọng.

- A, không phải có khó khăn gì chứ?

Trương Lam đỏ mặt, nói rất dễ dàng, lấy trộm một doanh trại đơn giản hơn bước vào cửa nhà mình.

- Không đâu, có thể gặp khó khăn gì chứ? Cùng lắm là giết một vài người mà thôi!

Thấy Trương Lam vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn mình, tiểu nha đầu giờ tay đầu hàng:

- Biết rồi biết rồi, không thể tùy tiện giết người, tìm cái em đã nói tới N lần, sao chị có thể quên căn dặn bọn họ chứ? Không đến lúc vạn bất đắc dĩ các cô ấy sẽ không giết người đâu.

- Ồ, thế cũng tốt.

Trương Lam thở dài một hơi, hi vọng những kẻ vô pháp vô thiên này sẽ không gây ra rắc rối gì.

Với khả năng lừa gạt của Tiểu Thần Hi, hai chị em nhanh chóng đánh hạ hai con gà rừng, một con thỏ rừng, một con rắn rồi xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Suối nước nóng? Suối nước khoáng?

Bình tĩnh, Trương Lam nhớ kỹ hình như chân núi giống như có một dòng suối, dòng suối rất nhiều nước, quanh năm không ngừng nghỉ, hơn nữa nước suối quanh năm suốt tháng nhiệt độ ổn định, nước ấm thường duy trì ở mức mấy chục độ, mùa hạ nước suối có thể rất đông, mùa đông ở đây có thể giặt

quần áo cũng rất ẩm, quan trọng nhất là nước suối trong suối vô cùng tốt, trong làn hơi nước có vị ngọt, đúng với câu nói:

- Nông phu, suối trên núi có vị ngọt.

Hai người bàn bạc nhau rồi quyết định đến xem.

Con suối cũng không phải là gần, Tiểu Thần Hi thì hay nói, Trương Lam thấy có chút phiền phức, Tiểu Thần Hi đi quá chậm, cuối cùng Trương Lam cũng đã làm cho Tiểu Thần Hi phải chạy nhanh, một lát đã tăng nhanh tốc độ, mười mấy phút sau đã đến chân núi có dòng suối.

Nước suối chảy xuống như một cái bát nước to. Ồ ạt chảy ra, ở phía dưới dòng suối chảy thành một cái hồ trũng, trên mặt nước đá lôm chôm, nước trong nhìn thấy đáy, có thể dưới đáy nước dòng nước nhẹ nhàng dòng đưa như đồng cỏ xanh và những con cá nhỏ tự do tự tại bơi qua lại.

Leo núi nửa ngày, Trương Lam thấy khát, chạy tới hồ lấy nước rửa mặt, nước suối mát lạnh có chút nóng lên khi chạm vào da, tác dụng của nhiệt mở rộng và thu hẹp, da bắt đầu co lại, cảm giác thật vui sướng.

Vực nước suối lên uống một ngụm, Trương Lam gật đầu, không sai, vẫn là cảm giác đó, cảm giác lành lạnh ngọt ngào, nước sạch ngon hơn nhiều nước chảy ở thành phố.

Lấy ra một đồng xu, Trương Lam nói với Tiểu Thần Hi:

- Chị, em cho chị xem biến ma thuật nhé?

- Ma thuật gì?

Tiểu Thần Hi hiểu kỳ hỏi.

- Nhìn thấy đồng xu trong tay em không?

Trương Lam giơ tay lên, để Tiểu Thần Hi thấy được đồng xu nằm trong tay mình.

Nhìn kỹ đồng xu trong tay Trương Lam, Tiểu Thần Hi gật đầu nói:

- Không sai, là một đồng xu năm đồng, không có vấn đề gì cả, em muốn làm gì với nó?

- Em có thể cho đồng xu này nổi trên mặt nước, chị tin không?

Trương Lam cười nói.

- Em nên rút đi.

Tiểu nha đầu bĩu môi, vẻ mặt không tin:

- Quý lừa gạt, đồng xu này nặng hơn nước nhiều, cũng không đủ sức nổi, làm sao có thể nổi trên mặt nước được.

- Nhìn đây.

Trương Lam cũng không tranh luận, cẩn thận đặt đồng xu năm đồng trên mặt nước, kỳ tích thực sự xảy ra, đồng xu đang trôi trên mặt nước mà không hề chìm xuống.

- Chuyện này sao có thể được? Em làm thế nào thế?

Tiểu Thần Hi ngạc nhiên kêu lên, con mắt đều bật ra rồi.

- Đúng là như thế.

Trương Lam thờ dãi, giống hệt như mình đoán, con suối này quả nhiên là suối nước khoáng, kiểm chứng nước có phải là nước khoáng hay không có một cách đơn giản đó là dùng một đồng tiền xu tiến hành thí nghiệm trên mặt nước, nếu là nước khoáng, tiền xu có thể nổi trên mặt nước khoáng, nhưng đây không thể dùng làm nước uống được.

Kiếp trước Trương Lam vẫn thường nghi ngờ con suối của ngọn núi này là suối nước khoáng lộ ra từ bề mặt trái đất, biết rằng, suối nước khoáng có độ sâu không giống nhau, trên mặt đất trên ít, hơn nước lượng nước khoáng quan trọng nhất là ở những nơi lân cận bị ô nhiễm, nước suối tốt đến đâu cũng không thể dùng được. Đáng tiếc, chính xác Trương Lam cũng không thể đủ năng lực để khai thác tài nguyên này.

Bình thường dùng nước khoáng để uống, có thể bổ sung khoáng chất, đặc biệt là tác dụng của bổ sung các nguyên tố vi lượng, giữa mùa hè dùng nước khoáng để uống có thể giúp thoát mồ hôi, làm mất đi các khoáng vật chất, đúng là biện pháp có hiệu quả.

Dùng nước khoáng lâu ngày có thể có tác dụng bảo vệ sức khỏe của cơ thể con người. Với hàm lượng đạt tiêu chuẩn cao như metasilicate, lithium, stronti, của suối nước khoáng trên đất nước ta, những nguyên tố này cùng với canxi, magie có tác dụng sinh vật, có thể thúc đẩy tiến trình của xương và răng, có

lợi cho việc vôi hóa xương cốt, chống rạn xương, còn có thể đề phòng huyết áp cao, bảo vệ tim, làm chậm lại tỉ lệ nhiễm bệnh xuất huyết não và tỷ lệ tử vong. Bởi vậy, metasilicate hàm lượng thấp nhất là tiêu chuẩn thông dụng nhất để đánh giá chất lượng của suối nước khoáng, có giới hạn chỉ tiêu. Bên trong nước khoáng có lithium và brom có thể tác dụng điều tiết trung khu thần kinh, có thể bình ổn tâm trạng và có tác dụng an thần. Dùng nước khoáng lâu dài có thể bổ sung mức tiêu thụ trong nước khoáng có thể bổ sung canxi, magiê, kẽm, selen, iốt, đối với việc tăng cường công năng của hệ miễn dịch, bệnh đau nhức phong thấp cũng có tác dụng, ngoài ra tuyệt đại đa số nước khoáng có kiềm, phù hợp cho đặc điểm sinh lý cơ thể trong hoàn cảnh, có lợi cho việc duy trì áp lực thẩm thấu bình thường và đảm bảo cân đối, xúc đẩy trao đổi chất, khôi phục khả năng lao động.

Nói như thế, chỉ cần ở đất nước quy định nước khoáng tiêu chuẩn, dùng nước khoáng sẽ có tác dụng rất lớn.

- Đúng là như thế.

Trương Lam giải thích xong xuôi cho Tiểu Thần Hi, Tiểu Thần Hi rốt cục đã hiểu, đúng là một ngụm nước khoáng.

- Chị, giúp em xét nghiệm hàm lượng chất khoáng trong nước khoáng này.

Trương Lam thỉnh cầu.

- Cái này đơn giản, đợi một chút.

Tiểu Thần Hi vục một ngụm nước, cho vào trong miệng, một lát đã nhổ ra, nói với Trương Lam:

- Dòng suối này có hàm lượng Zn 4 mg / L, hàm lượng đồng 1 0mg / L, hàm lượng của Bari là 0.. 70mg / L, hàm lượng cadmium 0. 010mg / L, hàm lượng của crom (Cr6 +) 0. 050mg / L, hàm lượng của chì là 0 010mg / L, hàm lượng thủy ngân là 0. 0010mg / L. thế nào, tình hình thế nào?

- Đây là loại nước khoáng tương đối tốt.

Trương Lam phấn khởi ôm lấy Tiểu Thần Hi.

- Chị, sau này chúng ta giàu to rồi. sau này chúng ta có thể ngủ tới lúc nào muốn tỉnh, cứ việc đếm tiền thôi.

- Vì sao?

Tiểu Thần Hi vẫn không hiểu được.

- Bán nước.

Trương Lam vui vẻ trả lời, đúng là, nước suối Nông Phu bán nước mà có thể được rất nhiều tiền, bây giờ dòng suối khoáng này còn ở trước mặt, cơ hội kiếm tiền không thể để nó chạy mất được.

- Nước mà cũng bán được sao?

Tiểu Thần Hi hiểu kỳ.

- Yên tâm đi.

Trương Lam rất tự tin.

Nước suối Nông Phu, xin lỗi, Trương Lam trong lòng thực sự tạ lỗi, thật xin lỗi, tôi ngồi xuống trước!!!

- Không biết nước khoáng này dùng để làm nước hoa quả đảm thì thế nào?

Trương Lam đột nhiên có ý nghĩ kỳ lạ. Nước khoáng này tốt hơn nước giếng nhiều, nếu như dùng làm nước hoa quả đảm chất lượng sẽ tốt hơn chút. Ít nhất thì hương vị của nước hoa quả đảm cũng ngon hơn một chút.

Hiện tại nguồn nước mà nhà máy nước hoa quả đảm dùng cũng được, ít nhất nước suối hay nước giếng cũng có thể đảm bảo được độ sạch của nước hoa quả đảm, trong trí nhớ của Trương Lam, năm sáu năm sau nhà máy nước hoa quả đảm bắt đầu là cỏ dại tràn lan, thậm chí ngay cả lão thái thái trong thôn cũng làm nước hoa quả đảm, không cần nói nước tự nhiên hay nước giếng, thậm chí, mọi người dùng nước hồ để làm, thậm chí là thỉnh thoảng trong nước hoa quả đảm còn phát hiện một con cá nhỏ thì cũng không có gì là kỳ lạ.

Vậy thử xem sao, dù sao đi nữa cũng đang rảnh rồi mà.

Hai chị em mang theo con rắn, hai con gà rừng và con chó trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thục nghiệm mới

Hãy hai chị em đi ra ngoài không bao lâu mà trở về mang bao nhiêu đồ, mọi người đang bận rộn trong sân cũng rất ngạc nhiên, hai đứa trẻ này thật may mắn. Có người nói thầm

Con rắn lớn như thế làm sao hai đứa trẻ này bắt được? Những người phụ nữ trong thôn đang bóc quả lấy hạt nhìn thấy con rắn lớn trên tay Tiểu Thần Hi, những người này vốn dĩ sợ rắn, không tự chủ được bè lũ lại phía sau.

Đặt con rắn cẩn thận xuống, hai chị em cầm một cái thùng nước, nắm lấy cái đầu rồi giết nó, nhìn thấy bộ dạng hấp tấp bận rộn của hai chị em, mọi người đang bận rộn làm việc ánh mắt mở to, không biết hai chị em muốn sở trỏ gì mà đùa giỡn với con thiêu thân, đứng là lại kiểm chuyện rồi.

Nhiệm vụ cho nước, đây là một nhiệm vụ quan trọng, người bình thường thì không được, đương nhiên là gắng nặng trên vai Tiểu Thần Hi, nghe nói Tiểu Thần Hi không hổ danh là người máy có công năng chiến đấu lớn nhất, ngay cả gánh nước cũng rất tốt, thùng nước đầy mà cân đối nhau không hề rơi một giọt nào.

Những người chưa từng xách nước thì cho rằng chuyện này rất đơn giản, nhưng thực tế lại không phải, việc cân bằng trong gánh nước là yêu cầu rất cao, lần đầu tiên gánh nước mà không cân đối được thì khả năng đi được mấy bước sẽ chao đảo, nước bên trong sẽ tràn ra ngoài, nhưng nếu như mang thùng nước ở phía sau thì sẽ dễ gánh về hơn, giống như các đệ tử thiếu lâm tự ngày xưa luyện công đều bắt đầu từ việc gánh nước, mục đích là để rèn luyện khả năng cân bằng năng lực.

Từ suối nước khoáng đến nhà Trương Lam không phải là gần, mỗi một chuyến đi cũng phải một ngàn năm trăm mét, đi về là ba trăm mét, Tiểu Thần Hi ở phía trước, thần nhiên định thần rồi đi chậm rãi. Việc nhỏ này thì tính gì, cũng không khó chút nào cả. Trương Lam đi theo phía sau.

- Chị, chị nói dùng nước khoáng làm nước hoa quả đảm có ngon hơn nước giếng không?

Trương Lam hỏi ý kiến Tiểu Thần Hi, tuy rằng biết trong lòng nghĩ gì nhưng rốt cuộc thế nào thì vẫn chưa rõ.

- Căn cứ vào số liệu phân tích, dùng nước khoáng làm nước hoa quả đảm chắc là ngọt hơn, màu sắc của hoa quả cũng tươi hơn, so với ban đầu tốt hơn.

Tiểu Thần Hi đáp.

- À thế thì tốt rồi.

Có được câu trả lời, Trương Lam trong lòng cũng chắc chắn hơn.

Hai người trên đường về nhà thấy bác Vương đang chuẩn bị cho thêm nước vào nồi, Trương Lam vội vàng gọi:

- Bác Vương, đợi một chút, không nên cho thêm nước.

- Sao thế, có gì không hợp lý à?

Bác Vương dừng tay cho nước, có chút nghi ngờ.

- Không phải.

Trương Lam giải thích:

- Đây là nước mà cháu mang về, muốn thử dùng làm nước hoa quả đảm xem có khác gì với nước bình thường không.

- Không phải đều là nước sao? Có gì khác nhau chứ?

Bác Vương lầm bầm, nhưng vẫn cho nước mà Tiểu Thần Hi gánh về vào trong nồi, ông chủ nhỏ nói, cả nhà máy đều là người nhà mà, cậu ta nói thế nào thì làm thế đó, hơn nữa dù sao cũng là nước thì dùng cái nào mà chẳng được.

Cho nước vào, vừa đủ một trăm bình, vừa mới đủ một lồng, tìm một cái phấn viết một cái đầu heo thật to trên nắp lồng hấp làm ký hiệu, chỉ vào lồng nước hoa quả đảm này, Trương Lam dặn dò:

- Bác Vương, bác chú ý nhé, những cái lồng vừa rồi chúng xong không cần nhập kho, để lại cho cháu, đến lúc đó cháu sẽ dùng.

- Yên tâm, bác hiểu.

Bác Vương nhìn cái đầu heo trên lồng hấp, không nhịn được lau mồ hôi trên trán.

- Là cái lồng cháu dùng phấn vẽ đầu heo lên phải không, bác nhớ rồi, yên tâm, được rồi, đừng có làm rối tung lên nữa, hai chị em cháu ra ngoài chơi đi.

Không thể chịu nổi tư tưởng này nữa, bác Vương bèn đuổi người.

Đồ mồ hôi, bị coi như một đứa trẻ! Trương Lam sống hai kiếp mà cộng vào nhau thì tuổi cũng đã hai tám rồi. Ở nhà mà còn bị đuổi ra chỗ khác nên ra vẻ buồn bực.

- A được.

Trong nhà mình còn bị đuổi, Trương Lam trong lòng cảm thấy buồn bực, bèn kéo Tiểu Thần Hi giận dỗi đi vào trong nhà xem tivi.

Tiểu Thần Hi đang ngồi kia mơ hồ, theo như những gì Tiểu Thần Hi nói, cần tiết kiệm điện, kéo dài thời gian sử dụng pin trong cơ thể, Trương Lam đã từng đổ gọt quá, sau đó phải nghiền cứu pin cho Tiểu Thần Hi dùng. Nếu không trong tình trạng khẩn cấp không có điện thì xong rồi. Tuy rằng Tiểu Thần Hi hay nói với mình là pin trong người mình có thể dùng 150 năm, Trương Lam chết rồi mình cũng vẫn chưa chết, nhưng mình mà chết sau Tiểu Thần Hi thì làm sao giờ? Sợ pin không đủ thì sẽ chết. Trương Lam ngồi suy nghĩ mà đồ mồ hôi, đây không phải điều Trương Lam mong muốn.

Chẳng có gì làm ngồi không cả tiếng, bác Vương ở bên ngoài gọi Trương Lam

- Cháu trai, nước hoa quả dầm của cháu đã xong rồi, để chỗ nào đây?

- Được rồi sao?

Đang buồn chán xem ti vi ngủ gà ngủ gật, Trương Lam nhất thời tinh thần phấn chấn.

- Vâng.

Tiểu Thần Hi cũng đi theo ra ngoài.

Quan sát tỉ mỉ trăm bình nước hoa quả dầm được làm bằng nước khoáng, thuận tay bèn lấy ra một bình dùng nước bình thường để so sánh, còn không phải nói, so sánh tỉ mỉ, đúng thực sự là khác với bình nước hoa quả dầm được làm bằng nước bình thường. Mặc dù còn chưa ăn thử không biết hương vị thế nào nhưng nhìn màu sắc thì tươi hơn nhiều so với loại làm bằng nước bình thường, bên trong cũng sáng hơn, xem ra hai loại này đẳng cấp khác nhau rất lớn.

- Để hai ngày sau rồi nếu thử xem hương vị khác nhau thế nào!

Trương Lam nói:

- Hiện tại bây giờ thì để những vò này trong phòng của cháu đi.

- Nước hoa quả dầm vẫn phải để thêm mấy ngày mới xem được.

Vừa mới tỉnh dậy, Trương Lam đã đề nghị với Tiểu Thần Hi.

- Hay là chúng ta đi kiểm nghiệm nước suối khoáng, có báo cáo xuống phía dưới thì mọi chuyện sẽ tiện hơn.

- Được.

Tiểu Thần Hi đồng ý, hỏi hay không hỏi cũng không khác nhau mấy, bởi vì cơ bản thì Tiểu Thần Hi cũng sẽ không phải đối.

Tìm một cái hộp đầy nước, hiện tại ở nhà nhiều nhất là thứ đồ này, tìm một cái bao bỏ vào. Vừa vặn hôm nay có một chiếc xe chở hàng đến, vừa may cần đi qua thị trấn. Trương Lam và Tiểu Thần Hi tìm cha mẹ chào hỏi, nói là muốn đi ra ngoài thị trấn chơi, Trương Tông Quân và Dương Chi cũng rất yên tâm cho hai đứa trẻ, không cần lo lắng chúng bị người ta lừa bán, con trai thì khỏi phải nói rồi, người tinh anh, không lừa bán người ta chứ nó không dễ bị lừa bán. Còn đứa con gái, từ ngày con gái dùng một tay chặt gạch đỏ, hai vợ chồng cũng không nói gì, đứa con gái này, toàn bộ chính là một vũ khí hình người.

Có lúc Trương Tông Quân cũng lợi dụng nó, không hề là vì câu nói đó, không phải người nhà không được vào nhà? Vì sao con trai mình là thiên tài mà con gái thì khí lực lại như một quái vật vậy? Hai đứa con trong nhà nhìn không bình thường chút nào, tiểu cô nương kiêu diễm mảnh mai kia, không thể ngờ là có thể chặt đứt được gạch. Với mức độ này, các binh sĩ bình thường cũng không làm được. Để kiểm tra con gái mình có phải giờ trò gian dối gì không, Trương Tông Quân đã từng cố ý cầm một viên gạch tới, kết quả thật khiến ông ta không ngờ, viên gạch đỏ thật, dùng để xây nhà, không có vấn đề gì cả lại bị cô con gái đáng yêu chặt vỡ làm đôi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Những câu chuyện trên xe

Tối thị trấn, hai chị em đến thẳng nhà ga dài, mỗi người bỏ hai đồng mua vé xe, đi xe công cộng đến thành phố.

Giao thông công cộng của thế kỷ hai mươi mốt rất kém gây ảnh hưởng tới Trương Lam, cửa kính thủy tinh của xe lúc chạy cứ kêu ầm ầm, lúc nào cũng nhắc nhở về sự tồn tại của nó, người ta lo lắng khi chạy cái cửa kính đó có thể sẽ bị bay ra ngoài. Âm thanh động cơ trong thùng xe còn ảnh hưởng tới bên ngoài, khiến người ta không thể ngủ gà ngủ gật được, đương nhiên cũng triệt để ngăn chặn khả năng lái xe mệt mỏi, toàn bộ cỗ máy nòng nặc mùi dầu ma dút, cái này thì không cần nói, dù gì Trương Lam cũng không hề bị dị ứng, những đứa trẻ nông thôn không được nuông chiều, điều khiến Trương Lam không thể chịu nổi là chiếc xe này hầu như không hề có hệ thống chống xóc, cho dù là ngồi ghế mềm hay ghế cứng, ngồi trước hay ngồi sau thì tốc độ va chạm mặt đất vẫn là bốn mươi ki lô mét một giờ.

Trương Lam thề, lần sau đánh chết cũng không đi cái xe giao thông công cộng chết tiệt này, đây mà gọi là xe à, phải gọi là cực hình. Trương Lam tin rằng, cho dù mồm hần có cứng cỡ nào đi nữa, cho dù là có là nôn nóng khi phải ở ghế dự bị đi chẳng nữa cắn chết cũng ngoan cổ không mở miệng, chỉ cần để hần ngồi xe hai tiếng, đảm bảo muốn hỏi gì hần sẽ nói ra cái đấy, ngay cả những chuyện chính hần đã quên đi như nhìn trộm gái hồi bốn tuổi hần cũng sẽ kể ra.

Nhanh chóng gọi anh Trụ đến, Trương Lam nhắc nhở.

Đang lúc nhặt nhẻo, phía trước là hai người đang nói chuyện khiến Trương Lam rất chú ý.

- Anh em.

Một người béo khoảng ba mươi tuổi, vì thế gọi hần là anh béo, ngồi cạnh là một người trung niên khoảng ba mươi tuổi người gầy gầy, tạm thời gọi hần là anh gầy.

- Nghe nói sách của anh được xuất bản rồi? Chúc mừng anh nhé, sau này anh có thể làm một nhà văn lớn rồi.

- Cái gì mà nhà văn lớn.

Anh gầy mỉm cười.

- Tôi thì tính gì nhà văn, nhiều nhất cũng chỉ là tinh thần kỹ nữ mà thôi.

- Tức là như thế nào?

Anh mập rất kinh ngạc.

- Một nhà văn cao quý sao có thể so sánh với một đám kỹ nữ sao?

- Anh nghe tôi giải thích.

Anh gầy chậm rãi.

- Thực ra theo ý tôi, người đọc là khách làng chơi, nhà văn là kỹ nữ, ồ, kỹ nữ có chút khó nghe quá, nên gọi là tiểu thư thôi.

- Những người dùng tiền mua sách đọc, đương nhiên giống như những đại gia tiểu sài.

Dừng lại một chút, anh gầy nói tiếp.

- Chúng ta là những tiểu thư, cố gắng tìm cách khiến cho các đại gia vui vẻ, để bọn họ bỏ thêm nhiều tiền hơn, nếu không thì ai cho tiền cho anh? Để có thể ứng phó tốt với những đại gia này, anh chỉ cần xuất ra những chiêu của toàn thân ra để lấy lòng bọn họ, chỉ có thể khiến cho những đại gia có tiền này sáng khoái, thoải mái thì những người giàu có này mới cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra. Còn về phần chúng ta, những người làm tiểu nữ, có phải là muốn viết những gì mình nghĩ không, ai quan tâm anh nhiều như thế?

- Nhà văn cũng có thể dùng tiêu chuẩn này để phân chia sao?

Anh mập nghe xong thấy thú vị, quan điểm này lần đầu tiên mình nghe thấy.

- Đương nhiên rồi, nhà văn có tiếng tương đương với một kỹ nữ có tiếng, còn là một nhà văn có tiếng toàn quốc sẽ sẽ giống như kỹ nữ nổi tiếng một thời Đỗ Tứ Nương. Vừa mới nổi lên một chút là trở thành hoa khôi, tác giả vừa mới vào nghề cũng chỉ như một tiểu thư bình thường, có rất nhiều thiếu sót, về phần những người chuẩn bị làm nhà văn hoặc là đã từng bước chân vào nghề, miêng cường cũng được coi là một kẻ mại dâm đầu đường xó chợ. Còn về tác phẩm của một tác giả đã nổi tiếng thì giống như một cái cây hái bạc từ các đại gia của các tú bà.

Nghe người này nói khá thú vị, Trương Lam khẽ cười nhẹ, vểnh tai, tỉ mỉ lắng nghe.

- Đọc giả phân chia như thế nào?

Anh mập tiếp tục.

- Mua sách chính bản đương nhiên là đại gia có tiền, đây cho dù là loại tiểu thư nào thì cũng phải cố gắng để lấy lòng, com áo cha mẹ, xem sách lậu thì

thuộc vào loại còn non, thế nhưng thỉnh thoảng cũng có một lần được lóe sáng, quan trọng nhất là những người này nhiều chuyện, rất dễ mang đến danh tiếng cho các tiểu thư, số dĩ những người này không nổi danh nhưng các tiểu thư vẫn thích, về những người chuyên gắt gỏng, thực ra là những kẻ biểu hiện nghiêm trang đạo mạo, gọi là kẻ mặt người dạ thú, nhìn giống hệt như người, thực tế nói không chừng chúng là những kẻ ban đêm lén vào trong kỹ viện.

- Hơn nữa độc giả chọn sách và khách làng chơi chọn tiểu thư cũng không khác nhau lắm.

Anh gầy tiếp tục giải thích.

- Có người thích thon thả, có người thích đầy đặn, có người thích trẻ trung, có người thích đã có kinh nghiệm. Độc giả và khách làng chơi có điểm duy nhất không giống nhau đó là, độc giả là thỏa mãn giá trị tinh thần một cách hợp pháp, được pháp luật bảo vệ, còn khách làng chơi thì phải cẩn thận với cảnh sát.

Nghe người anh em này có những bình luận như thế, Trương Lam không nhịn cười được, bèn nói:

- Gan dạ, đúng là gan dạ, thực sự có thể nói những điều này như thế, những chuyện thông tục liên quan với nhau, đúng là một người được dạy dỗ từ thời cổ chí kim.

Cuối cùng không chịu được cái mộng đau ê ẩm, Trương Lam phải cầu xin Tiểu Thần Hi ôm lấy mình, có cái giấm xóc của Tiểu Thần Hi cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút, Trương Lam thở phào nhẹ nhõm, dọc đường đi nghe người anh em này bàn bạc những cao kiến, Trương Lam cảm thấy rất hay, cảm giác thấy quan điểm của người anh em này đến thế kỷ hai mươi mốt là thế kỷ của văn học internet thì nó vẫn phù hợp và đầy hình tượng.

Dọc đường đi có một người tuyệt vời như thế, nghe những lời của người này, Trương Lam cũng cảm thấy giờ gian trôi đi nhanh. Thời gian trôi đi nhanh một cách vô thức, không bao lâu sau thì xe đã dừng lại.

Đến trạm rồi, Trương Lam vẫn còn mơ hồ, giống như thời gian trôi đi quá nhanh, nhìn đồng hồ đã ba tiếng đồng hồ trôi qua, lý thuyết tương đối của Anh-xtanh quả thật là khá sâu sắc, có người anh em khiến mình hoàn toàn không có cảm giác người lái xe lúc đó đi nhanh.

Hiện tại thành phố Lâm Nghi không có cái phong thái của một thành phố lớn thứ ba toàn quốc sau vài chục năm, toàn bộ thành phố một màu sắc u ám, những tòa nhà u ám, ống khói u ám, ngay cả những cái cây bên đường dường như cũng u ám, đây là màu sắc đại diện cho toàn bộ các thành phố của Trung Quốc trong những năm gần đây, trên đường xe cộ cũng không phải là nhiều, đường cái cũng không mở rộng, khi có gió thổi lên thì không biết những thứ đồ gì bay xẹt qua mặt mình.

Trung tâm kiểm định nước ở đâu nhỉ? Đứng trên đường cái, Trương Lam có chút ngẩn ngơ. Tuy biết rằng muốn đi kiểm tra nước thì phải đến cục giám sát thủy văn hoặc là cục bảo vệ môi trường hoặc là trạm kiểm tra môi trường của cục thủy văn, nhưng cái trung tâm xét kiểm tra nước đó ở đâu? Mình sao lại quên mất vấn đề quan trọng này chứ? Xem ra có sống lại vào lúc này thì kiếp trước tính cách mình cũng mơ mơ hồ hồ như thế. Trương Lam không khỏi thảm thán thở.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lái xe háo sắc

Hai chị em ngồi xuống bên đường đợi nửa ngày, cuối cùng cũng thấy một chiếc xe biểu Thiên Tân đi qua trước mặt.

- Cô gái đi đâu đấy?

Người lái xe từ Thiên Tân nhìn thấy Tiểu Thần Hi quốc sắc thiên hương thì mắt sáng lên, vội vàng xuống xe, ân cần mở cửa xe cho Tiểu Thần Hi, hỏi han nhiệt tình. Còn về phần Trương Lam thì tên tài xế háo sắc không thèm nhìn đến.

Không biết nịnh bợ mỹ nữ cũng phải học cách lấy lòng mỹ nữ sao? Trương Lam khinh bỉ kẻ xum xoe này, một chút kỹ xảo cũng không biết.

- Đi tới trung tâm kiểm tra nước, phiền anh đi nhanh một chút.

- Được, cô gái, cô ngồi cẩn thận, một chút là đến nơi.

Tên tài xế nhẹ nhàng trả lời, nghe giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào của Tiểu Thần Hi, dường như cả người hần như mềm nhũn ra, cả thân người một mét tám dường như cả một trăm tám mươi kí mồ hôi, giọng nói nhẹ nhàng khiến cho Trương Lam toàn thân nổi da gà.

Nhìn Trương Lam đang buồn rầu vì người ta không đếm xỉa gì, Tiểu Thần Hi hé miệng cười, cái đầu nhỏ giương cao cao, đặc ý hiểu rõ không xót gì, chuyện nhỏ, bây giờ thì đã thấy sự lợi hại của mỹ nữ đây chưa?

- Xi

Tiếng ma sát của lốp xe và mặt đất vang lên, tài xế đang lên nhìn Tiểu Thần Hi thì bị nụ cười của Tiểu Thần Hi cuốn hút làm cho đầu óc ruột gan hỗn loạn lên, thiếu chút nữa thì va vào tảng đá bên đường.

- Kia anh, lái xe cẩn thận.

Trương Lam có chút bực mình.

- Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì chết.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Tài xế nhanh chóng xin lỗi, xin lỗi rồi cũng không quên liếc nhìn Tiểu Thần Hi.

- Rầm

Một tiếng động đùng tới mũi.

Quá phục cái kẻ háo sắc này! Trương Lam không còn gì để nói nữa.

Thấy tên tài xế này đen đuôi, Tiểu Thần Hi cười đắc ý, khiêu khích ánh mắt của Trương Lam: thế nào, biết mê lực của chị chưa, thử hỏi người trong thiên hạ có ai có thể chống lại được?

Trương Lam bực mình sờ mũi, coi như không nhìn thấy gì.

Trên suốt đường đi tới trung tâm kiểm tra thủy lợi hắn không nói gì, người tài xế luống cuống dừng xe, tay chân luống cuống mở cửa cho Tiểu Thần Hi, ân cần chào hỏi:

- Cô gái, lần sau cứ ngồi xe của tôi nhé.

- Được.

Tiểu Thần Hi cười cười, gật đầu đồng ý, Trương Lam lại bĩu môi: lần sau còn ngồi xe của ông thì đúng là nợ cái mạng nhỏ này của tôi.

Tiểu Thần Hi trả lời xong rồi, mặt tên tài xế vui mừng khôn xiết, cho xe chạy nhanh như chớp.

- Ê anh vẫn chưa cầm tiền.

Trương Lam gọi với phía sau, cũng không nói được gì, người này nhìn thấy gái đẹp là ngay cả tiền xe cũng không cần nữa? Có chuyện tốt như thế sao? Lần sau ra ngoài phải mang theo Tiểu Thần Hi.

Tên tài xế trực tiếp không nhìn Trương Lam, nhanh chóng biến mất. Không biết người anh em đen đuôi này hôm nay có bị vợ phạt quỳ giặt quần áo hay không chứ? Trương Lam suy nghĩ ác địa.

- Máy đưa trẻ các cháu đang làm gì vậy? Đây không phải là chỗ chơi, đi đến chỗ khác chơi đi.

Bảo vệ của trung tâm giám sát thủy lợi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp dẫn theo một đứa trẻ hai tuổi đi vào trong bèn thò đầu ra khỏi cửa sổ hỏi.

- Chú à, chúng cháu đến có việc.

Tiểu Thần Hi trả lời:

- Chú à, chú có biết phòng giám sát chất lượng nước ở đâu không ạ?

- Các cháu đến để kiểm tra chất lượng nước à?

Xem ra người canh cửa có vẻ nghi ngờ.

- Vâng.

Tiểu Thần Hi lấy ra một bình nước trong túi, chỉ vào cái bình nói:

- Chúng cháu muốn kiểm tra xem chất lượng nước ở trong bình này như thế nào?

- Ủ.

Nhìn thấy ông ta gật đầu, chỉ tay vào một tòa nhà màu xám phía trước.

- Đi lên lầu hai rẽ trái, trên cửa có viết dòng chữ - kiểm tra chất lượng nước- là đến.

- Cảm ơn chú ạ.

Tiểu Thần Hi ngoan ngoãn gật đầu, nói cảm ơn với ông ta.

Hai người đi lên tầng hai, rồi rẽ chỗ cầu thang bên trái, quả nhiên thấy tấm biển - kiểm tra chất lượng nước- . Gõ cửa.

- Ai đó?

Một giọng phụ nữ nhẹ nhàng phát ra, cửa phòng được mở ra.

Người mở cửa là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, hơi gầy, trông thanh tú, khuôn mặt trắng trẻo đeo một cặp kính, trông rất nho nhã, đúng là mang phong thái của một nữ khoa học gia. Trên người mặc một chiếc áo dài màu trắng, trên tay còn mang theo găng tay caosu, hình như đang làm thí nghiệm.

- Ô, các cháu tìm ai thế?

Thấy những đứa trẻ đứng ngoài cửa, người phụ nữ có vẻ ngạc nhiên.

- Cô à, chúng cháu đi kiểm tra chất lượng nước.

Tiểu Thần Hi ngoan ngoãn đưa bình nước trên tay mình.

- Các cháu kiểm tra tư nhân phải không?

Thấy cái bình nhỏ trong tay Tiểu Thần Hi, người phụ nữ không hề kinh ngạc, tư nhân đến kiểm tra chất lượng nước không phải là không có:

- Các cháu muốn kiểm tra nước thì đi đến phòng tổng hợp điền vào tờ đăng ký, đồng thời nộp tiền phí kiểm tra là năm mươi đồng, sau đó mang tờ giấy đến thì cô mới giúp các cháu kiểm tra được.

- Cảm ơn cô.

Tiểu Thần Hi lễ phép cảm ơn.

- Xin hỏi phòng làm việc ở tầng mấy ạ?

Nhìn Tiểu Thần Hi lễ phép nên người phụ nữ cũng có vẻ thích Tiểu Thần Hi, giọng nói cũng có vẻ nhiệt tình, chỉ vào cầu thang bên phải nói:

- Ngay cầu thang bên phải phòng đầu tiên là tới, thôi dù sao cô cũng không có việc gì, để cô dẫn các cháu đi.

Nói rồi người phụ nữ xinh đẹp đưa hai chị em Tiểu Thần Hi đến phòng kiểm tra tổng hợp, đẩy cửa ra, bên trong có vài người đang nói chuyện, chào hỏi với một người trung niên trắng trắng mập mập:

- Chủ nhiệm Lý, giúp tôi một tờ đơn kiểm tra chất lượng nước.

- Công trình sư Tiêu đến đây à? Thực là vị khách ít đến a, bình thường cô cũng rất ít khi đến đây, hôm nay sao lại không bận rộn làm thí nghiệm vậy?

Chủ nhiệm Lý vừa trắng vừa mập cười chào hỏi rồi nhìn thấy hai chị em Tiểu Thần Hi bèn nói:

- Đúng là cô bé xinh xắn, cô Tiêu, đây là người nhà của cô sao?

Thì ra người phụ nữ xinh đẹp này họ Tiêu, Trương Lam lúc này mới nghĩ ra là mình còn không biết người ta tên là gì.

- Làm gì có, tôi làm gì có phúc có người thân xinh xắn như thế.

Cô Tiêu cũng đùa giỡn lại.

- Đây là hai người đến làm kiểm tra chất lượng nước. Tôi đến giúp lấy tờ đơn.

- Thực sự là không nhìn ra, cho dù là cô Tiêu thì cũng có người thân xinh xắn như thế ư.

Chủ nhiệm Lý có vẻ tiếc nuối.

- Đây, cầm lấy.

Chủ nhiệm Lý lấy ra ba tờ đơn đưa cho Tiểu Thần Hi.

- Cầm cái này điền vào, xong rồi nộp năm mươi đồng tiền phí kiểm tra.

Nhận tờ đơn, những chỗ cần điền vào không ít, quan sát một chút, Tiểu Thần Hi liền cầm chiếc bút điền nhanh chóng, lấy ra năm mươi đồng đưa cho chủ nhiệm.

- Chữ viết rất đẹp.

Chủ nhiệm Lý nhận tờ đơn rồi, ánh mắt sáng lên khen ngợi, đang nói rồi ký vào tờ đơn, ba tờ thì giữ lại một tờ, một tờ đưa cho cô Tiêu, một tờ đưa cho Tiểu Thần Hi.

- Cảm ơn chủ nhiệm Lý khen ngợi.

Tiểu Thần Hi nhẹ nhàng cảm ơn.

- Không cần cảm ơn đâu cháu.

- Đi theo cô.

Thấy đã làm xong thủ tục, cô Tiêu cũng không dừng lại nữa, bèn chào hỏi mọi người trong phòng làm việc rồi dẫn hai chị em về phòng kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Kiểm tra

- Hai giờ sau mới có kết quả, hai chị em cháu ra ngoài chơi đi, tiện thể kiểm chút gì ăn, buổi chiều hai giờ rưỡi thì đến lấy kết quả.

Cô Tiêu nói với hai người.

- Vâng ạ.

Hai chị em trả lời, bèn chào rồi đi ra ngoài.

- Chúng ta nên đi làm gì đây?

Đứng trên đường cái, hai chị em đang thương lượng không có chuyện gì làm.

- Hay là chúng ta đi ăn trước, trưa rồi, bụng cũng hơi đói rồi.

Trương Lam vuốt cái bụng nhỏ, bèn đưa ra ý kiến.

Cũng không biết chỗ nào có đồ ăn ngon, hai chị em cứ đi đi lại lại vô mục đích ở trên đường, trong lúc vô ý phát hiện ven đường có một quán thịt dê, Trương Lam rất hưng phấn, canh thịt dê? Đây đúng là món ăn yêu thích nhất của mình, sống lại được nhiều năm rồi nhưng vẫn chưa được ăn. Bây giờ có cơ hội tại sao lại có thể bỏ qua được? Không chút do dự bèn đi vào.

Canh thịt dê rất bổ, ông chủ cũng rất nhiệt tình, chủ yếu là canh thịt dê nấu rất ngon, vị rất chuẩn, canh thịt dê được hầm cho thành màu trắng hồng cùng với thịt dê béo ngậy cho ra màu sắc rất đặc biệt, ở trên cho một ít ớt và giấm chua, Trương Lam ăn cay mồ hôi toát ra. Ngay cả Tiểu Thần Hi cũng phải khen ngợi.

Hai chị em ăn uống no nê rồi, xoa cái bụng nhỏ tròn vo, Trương Lam bây giờ no không đi lại được nữa.

- Nhìn bộ dạng của em kìa.

Nhìn thấy bộ dạng khổ sở của Trương Lam, Tiểu Thần Hi buồn cười:

- Ăn như hời còn ở nhà vậy, như thế thì hấp thu được gì?

- Không có cách nào cả, mùi vị quá ngon.

Trương Lam cố gắng nói, canh thịt dê mùi vị quá ngon, còn ngon hơn nhiều so với canh thịt dê kiếp trước, sau này muốn uống canh ngon như thế cũng khó.

Nghỉ ngơi một lát, hai chị em rút cuộc có thể đi được rồi. Dù sao đi nữa cũng không xảy ra chuyện gì, hai chị em chậm rãi đi trên đường, không ngờ phía

trước thấy có một đám người đang vây quanh.

- Đang làm gì thế nhỉ, qua đó xem đi.

Đang vô cùng buồn chán, Trương Lam rốt cuộc cũng có việc để làm, cuối cùng cũng vui vẻ lên. Đi tới xem, thì ra là đánh bạc, cách đánh rất đơn giản, đầu tiên là lấy một phòng bài tú lơ khơ bên trong rút ra ba cây, sau đó lật ba cây bài, nhà cái để cho mọi người nhìn rõ mặt sau của ba cây bài, sau đó để mọi người nhìn rõ vị trí của ba cây bài. Lúc này mới đảo lộn vị trí của ba cây bài, đoán đúng thì thắng, một ván một quan tiền, thắng được nhà cái cho một đồng.

- Mẹ nó, sao lại không đúng, rõ ràng là nhìn thấy con ba ở bên trái mà, sao lại thành con sáu?

Có người thua thì chửi rủa.

- Haha, lần này tôi đoán đúng rồi, bắt đầu đi, đưa tiền đây, mau đưa tiền đây.

Không cần hỏi, người này khẳng định là cùng một giuộc.

- Oa, lại thắng rồi, người này vận khí tốt thật, kiếm tiền thế này dễ thật.

- Đúng thế, cứ tiếp tục như thế thì thua thảm mất.

Hai người trái phải bàn luận, Trương Lam nghe được cười thầm, không phải nói, hai người này nhất định là cùng một giuộc. Đang khiến cho mọi người chú ý.

Nhìn thấy cái trò chơi tiểu xảo ở thế kỷ này, Trương Lam không thể kiềm chế cười được. Nếu ăn xong rồi thì đây cũng là một trò tiêu khiển.

Thấy Trương Lam vẻ mặt cười xấu xa, Tiểu Thần Hi cùng phối hợp bấy lâu nay cũng không biết những kẻ này có ý đồ gì:

- Có muốn chị giúp không? Chị có thể nhìn xuyên qua được bài tú lơ khơ.

- Đánh giá thấp chỉ số thông minh của em rồi phải không?

Trương Lam vẻ mặt đầy khinh thường.

- Đơn giản như thế, đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng không cần giúp đỡ.

- Đây, ra vẻ à, hình như còn chưa đến ba tuổi.

Tiểu Thần Hi vẻ mặt bốn cọt.

- Chị chỉ nhìn thấy biểu hiện bên ngoài.

Tiểu tử kia bèn trầm ngâm, những người này là một giuộc cả.

- Thực ra đầu óc của em đã là một ông già rồi.

- Thật sao!

Tiểu Thần Hi giả bộ vẻ mặt khinh bỉ.

Chơi mấy ván, Trương Lam bắt đầu khóc rống lên, không cần những người này lau nước mắt, Trương Lam cảm thấy nỡ mẫn để có thể thắng được ba mươi đồng tiền rồi đột nhiên bỏ đi.

Thực ra đám người xung quanh rất hưng hăng muốn dạy dỗ cho bọn nhãi không biết từ đâu đến, không biết trời cao đất dày dám cả gan vật lông hổ này, nhưng Tiểu Thần Hi chỉ ở dưới chân cho mọi người nhìn một chút.

Bọn chúng cúi đầu nhìn xuống, một cái dấu ấn rõ ràng hiện ra. Bọn chúng nhất tề đều thờ hồn hèn, quyết định sáng suốt là không dạy dỗ cho hai chị em.

- Ba mươi đồng, không đến mức ấy chứ?

Thấy Trương Lam thắng được tiền rồi đắc ý không biết đi đường thế nào, Tiểu Thần Hi có chút choáng váng, vẻ giả bộ như mình bây giờ có thể coi là một tiểu phú ông có mười đồng rồi? Thế mà còn tính toán số tiền ấy?

- Cái này chị không hiểu rồi.

Trương Lam đắc ý khoe khoang, nắm bắt lấy cơ hội để khen ngợi mình.

- Nhờ có số tiền kiếm được này mà em rất vui, ví dụ như nói tự do ăn do mình tự bỏ tiền ra mua ăn ngon nhất, hoa do chính mình chăm sóc là đẹp nhất,

con cái của mình là tốt nhất, vợ của mình à, là tuyệt vời nhất. Được thôi, cái này không tính. Ví dụ như tên kẻ trộm cho rằng số tiền mình trộm được dùng có ý nghĩa thì cho dù là đánh bạch thắng cũng giống nhau, nhìn thấy bộ dạng chán nản của mấy người đó thì giống như mẹ ruột chết mà vui vậy.

- Ngụy biện.

Tiểu Thần Hi khinh thường bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng khinh bỉ.

- Nói thẳng năm mươi đồng tiền lệ phí kiểm tra chị cũng sẽ kiếm bù trở lại, chị không khinh bỉ em, xem chúng ta ai với ai, quen nhau cũng không phải là một hai ngày, chị còn không biết em à?

- Ha ha, đầu năm nay, người tốt như đầu ngang hàng với cao thủ, cô đơn. Hỏi thiên hạ anh hùng ai là đối thủ của ta?

Trương Lam giờ hai tay, ngửa đầu từ từ nhắm mắt, không để ý tới điệu bộ mỉa mai của Tiểu Thần Hi, cái bộ dạng của một cao thủ vô cùng cô đơn.

- Buồn nôn...

Thực sự không thể chịu nổi độ tự kỷ của Trương Lam, Tiểu Thần Hi đảo cặp mắt trắng, biểu tình mình đã không chịu nổi, làm động tác nôn mửa.

- Ai, đây là nỗi thống khổ của cao thủ, không ai có thể hiểu được.

Trương Lam lắc đầu thờ dài, tiếp tục giả bộ cao nhân, cho rằng mình chính là độc cô cầu bại.

Thực sự không chịu nổi độ tự kỷ điên cuồng của Trương Lam, Tiểu Thần Hi tiến lên trước mặt Trương Lam che miệng, ngăn cản không để Trương Lam nói ra cái gì mà mình không thể chịu nổi nữa, nhìn thấy không ổn, cao thủ đầu tiên giữ không nổi, bèn nhanh chóng chạy trốn. Hai chị em cười đùa trên đường phong cảnh tuyệt đẹp.

Hai người đùa giỡn thì đã về đến trung tâm giám sát thủy lợi, sắp tới giờ cô Tiêu làm kiểm tra xong, bèn đem kết quả chất lượng nước vừa kiểm tra xong đưa cho hai chị em, miệng liên tục khen ngợi:

- Mẫu nước mà các cháu đưa tới vô cùng tốt, hầu như đạt được các tiêu chuẩn tối cao về nước khoáng của quốc gia chúng ta, không biết các cháu tìm được ở nơi nào, loại nước khoáng có chất lượng cao như thế này ở nước ta là rất hiếm.

- Thật không ạ?

Trương Lam ánh mắt tròn tròn, nghĩ rằng nước mình mang đến không tồi nhưng không thể ngờ rằng nó lại tốt tới mức như thế, dĩ nhiên có thể được liệt vào hàng nước khoáng tốt nhất cả nước.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Về nhà trong đêm

Đây đúng là một phát hiện lớn! Không nắm bắt được cơ hội thì sẽ bị ông trời trừng phạt, bây giờ còn phải do dự gì nữa, về nhà liền nhanh chóng gom số nước này lại, để đêm dài lắm mộng, chỉ có thể nắm trong tay mình rồi mới là của mình.

- Đương nhiên là thật.

Cô Tiêu khen ngợi:

- Cô không nghĩ rằng thành phố chúng ta lại có nguồn nước suối tốt như vậy. Dựa theo kết cấu địa chất mà nói không có khả năng sản sinh ra loại nước khoáng tốt như thế chứ. Được rồi, có thể nói cho cô biết loại nước suối này được lấy ở đâu không?

Cô Tiêu gắng hỏi.

- Là ...

Tiểu Thần Hi khá thật thà, hoặc là chưa có khái niệm nói dối, nếu người ta hỏi thì sẽ trả lời.

- Là người khác nhờ chúng cháu mang tới kiểm tra.

Trương Lam nhanh chóng cắt lời Tiểu Thần Hi, chuyện này tuyệt đối không thể nói ra được, ngộ nhờ cô Tiêu báo với cấp trên, có khả năng quốc gia sẽ thu lại số nước này, đến lúc đó thì mình chỉ có khóc thôi! Đến lúc này thì tìm ai mà thanh minh?

- Ồ, như thế sao.

Không hỏi được đáp án, cô Tiêu có chút thất vọng, không ngờ đứa trẻ nhỏ này là một người tinh anh, nếu như mình nắm được cơ hội này thì có thể sẽ tiến thêm được một bước nữa.

Không được không được, nhất định phải nắm chặt lấy, nếu như bị người khác cướp mất thì chỉ có thể khóc thôi! Thấy cô Tiêu lộ vẻ thất vọng, Trương Lam càng lúc càng sợ, cẩn thận vỗ ngực, tài phú này thiếu chút nữa là rời khỏi mình rồi! Hiện tại đang thầm nghĩ cách để nhanh chóng về nhà, mua lại cái vùng nước khoáng và xung quanh, quên mất, hiện tại đang không cho phép buôn bán đất đai. Vậy thì thuê cũng được, thuê trong thời gian dài.

- Lần sau đến thì đến chỗ cô chơi.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng cô Tiêu cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, biểu hiện bình thường nhanh chóng.

Cô Tiêu thích hai đứa trẻ này, cô bé thì xinh đẹp hiểu chuyện, cậu bé thì lanh lợi, rất là biết cách khiến người khác vui vẻ. Nói như thế thì không biết con nhà người ta nuôi như thế nào mà còn mạnh mẽ hơn cả mình.

- Vâng, lần sau đến chúng cháu sẽ tìm cô Tiêu ạ,

Trương Lam trả lời ngọt ngào, Tiểu Thần Hi gật đầu mạnh mẽ, biểu thị tán thành.

Tạm biệt cô Tiêu, thời gian không còn sớm, hai chị em vội vã bắt chuyến xe trở về thị trấn, về đến thị trấn thì trời đã tối, không nói nhiều nhanh chóng tìm tới một trạm điện thoại công cộng gọi cho cha.

- Cha, mau tới thị trấn đón con và chị, muộn quá chúng con không đi xe nhờ về được, hiện tại không trở về được.

Nhận được điện thoại, Trương Tông Quân đang ở nhà nhàn nhã uống trà có chút buồn rầu, vất vả lắm mới có chút thời gian nghỉ ngơi, lại bị hai đứa trẻ này làm loạn, hai đứa trẻ này đi đâu cũng được sao không tự về đi. Bản lĩnh của hai đứa đâu? Thế nhưng Dương Chi nghe điện thoại thấy con trai và con gái đang ở thị trấn không có cách nào về nhà thì sốt ruột, giục Trương Tông Quân nhanh lên.

Hỏi vị trí của hai đứa con, Dương Chi dặn dò chúng không được đi đâu, đến lúc đó mình lại không tìm được chúng, cẩn thận đừng để bị người khác lừa. Trương Tông Quân kéo xe ra, đang muốn đi thì Dương Chi ôm một chiếc áo ba dờ xuy cho vào trong xe, đưa cho Trương Tông Quân:

- Trời lạnh, đưa cho các con mặc, đường xa như thế, đừng để bị lạnh. Trên đường phải cẩn thận đó, trời tối nên đi xe chậm thôi.

- Anh biết rồi.

Trương Tông Quân gật đầu.

Buổi tối khí trời tương đối lạnh, Trương Tông Quân có chút lo lắng, sáng sớm đi ra ngoài hai đứa trẻ cũng không mặc nhiều quần áo, buổi tối lạnh thế này, lo bọn chúng sẽ bị lạnh cóng mất. Cố gắng vớt tay ga trên đường, nhanh chóng đến thị trấn nơi hai đứa con đang chờ đợi, nhìn thấy hai đứa trẻ không sao, Trương Tông Quân cũng yên tâm.

Về đến nhà Dương Chi đã hầm xong một nồi canh nóng giải lạnh cho ba cha con. Ba cha con mỗi người đều cũng phải uống một bát, không ai được ngoại lệ.

Tiểu Thần Hi đương nhiên không có vấn đề gì, lông mày không phải chụm lại gì cả uống vào. Trương Tông Quân càng không, trên đường chạy xe rét run cầm cập, bát canh này quá ấm áp thân thể. Chỉ có Trương Lam là đau khổ nhìn bát canh trước mặt, lặng lẽ sờ cái bụng của mình, hồi trưa uống canh thịt dê đang còn đầy, làm sao có chỗ để uống canh này vào? Kỳ lạ thật, tại sao canh thịt dê lại chưa hấp thu xong nhỉ?

- Tại sao con còn chưa uống? có phải vì không ngon không?

Dương Chi trừng mắt, làm bộ muốn đánh, con không uống là mẹ ép con uống đấy.

- Có phải là chê mẹ nấu không ngon không?

- Đâu có?

Hào hán không chịu cái thiệt trước mắt, Trương Lam vội vàng bê bát, thôi vậy, cho dù bị ép uống hay tự mình uống thì cũng như nhau. Dù sao đi nữa kết quả cũng như nhau thì cho dù thế nào đi nữa cũng không thể phản kháng được. Mình tự uống vẫn còn tốt hơn là bị người khác ép đồ vào.

Nghĩ như thế, Trương Lam bèn đau khổ bê bát lên, nhắm mắt nhắm mũi rồi uống.

Thấy đứa con vốn không chịu khuất phục trước uy nghiêm của mình cuối cùng cũng phải chịu, Dương Chi gật đầu thỏa mãn, bung bát com của mình lên, cả nhà cùng nhau ăn uống, chỉ có Trương Lam là đau khổ bởi vì trong bụng đây là nước, đôi tay nhỏ bé cầm chiếc đũa, nhìn đồ ăn trên bàn mà cứ dờ ra, lơ đãng huyếch vào bụng một cái, nước trong bụng bèn phát ra tiếng ọc ọc.

- Alice dạo này thế nào?

Ở trên giường, Trương Lam để gối đầu lên đùi Tiểu Thần Hi, để Tiểu Thần Hi xoa bóp cho mình, xoa cái bụng vẫn còn đang kêu ọc ạch, Trương Lam bèn hỏi.

- Vừa mới chiếm được đạn dược súng ống của một đội quân Cairo ở Ai Cập, dường như các cô ấy cũng phải mất một khoảng thời gian.

Khẽ xoa đầu Trương Lam, Tiểu Thần Hi trả lời miễn cưỡng.

- Có bị phát hiện hay không?

Trương Lam có chút vội vã.

- Bị phát hiện, chỉ là mấy người này bị binh lính ngăn cản rất mạnh nhưng tiện cho việc tấn công.

- Thế không có giết người chứ?

Trần Trương Lam bắt đầu đầu mờ mờ.

- Sao có thể giết người được chứ? Chỉ là cố gắng làm bị thương, số người đánh chết rất ít.

- Như thế cũng tốt, chỉ là sao em cảm thấy những người đó giống như em giết vậy.

Trương Lam nhú mày, trong lòng khó chịu.

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.

- Không được, em còn phải đi nhà xí.

- Từ này tới giờ đi bao nhiêu lần rồi? năm lần hay sáu lần?

- Hết cách thôi, hôm nay uống nhiều nước quá, em cũng tức chết đây.

Ấn sáng xong, ông bố theo thường lệ đi làm việc của hắn, hai chị em chào mẹ, nhanh chóng đi ra cửa.

Đi tới nhà bí thư chi bộ trong thôn, không nghĩ là người này lại mới ngủ dậy, nhìn thấy hai chị em Trương Lam thì nhiệt tình chào hỏi:

- Hai chị em đã đến rồi à, vào trong ngồi đi, tôi đi vào trong rửa mặt trước đây.

Người trong thôn đều biết, Trương Tông Quân đã dậy rồi, điểm có khả năng phát tài chính là ý tưởng của đứa con sắp ba tuổi của hắn, đứa trẻ này, từ nhỏ đã là thiên tài, căn bản không có ai dám so sánh nó với những đứa trẻ bình thường khác.

- Hai chị em các cháu đến đây có việc gì vậy.

Vừa lau mặt vừa hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nếu không thì thuê vậy

- Bác à, chúng cháu muốn mua lại một mảnh đất.

Biết bí thư chi bộ là một người thẳng tính, Trương Lam cũng không vòng vo, trực tiếp đề cập vấn đề.

- Mua đất?

Động tác bí thư chi bộ chậm lại, cánh tay đã dừng nhưng chiếc khăn mặt vẫn trên tay, vẻ mặt không giải thích được:

- Bây giờ nhà các cháu có nhiều tiền như vậy mà vẫn còn muốn trồng trọt nữa à?

Trong lúc nói chuyện đem khăn mặt vắt lên trên dây, ngữ khí đùa giỡn nói:

- Nhà các cháu bỏ bao nhiêu công sức kiếm tiền trên loại đất này, chỉ sợ cũng không biết có thể tăng lên vài lần không?

Cau màu suy nghĩ một, có chút ý xin lỗi với Trương Lam, nói:

- Hình như bây giờ trong thôn không còn nhiều đất dư thừa để bán cho bên ngoài nữa, hai người nếu thực sự muốn mua thì có thể đi đến chỗ người dân trong thôn mà mua.

- Bác à, bác nghĩ sai rồi

Trương Lam giải thích với ông lão:

- Chúng tôi không cần loại đất tốt để trồng trọt, chúng cháu muốn một mảnh đất hoang, muốn mua lại nó.

- Loại này ư? Thế thì không có vấn đề gì.

Bí thư chi bộ Vương gật đầu đáp ứng:

- Cháu nói xem, mảnh đất đó ở đâu? Nói ra cho mấy ông góp ý xem nào, nếu được thì sẽ để cho nhà các cháu. Nhưng mà ta nhớ là trong thôn chúng ta làm gì có mảnh đất hoang nào đâu nhỉ.

- Ông còn nhớ con suối ở phía trước ngọn núi Thiên Bảo kia không? Nếu không bán được thì để chúng cháu thuê lại? Chính là con suối dưới chân núi phía nam thôn ta đó.

Trương Lam nói.

- Nhớ rồi, nhớ ra rồi.

Bí thư chi bộ Vương gật đầu, sao lại có thể quên được mảnh đất đó chứ. Mảnh đất đó rất có ấn tượng, mình vì cái mảnh đất đó mà đã bị đau một trận, đó là mảnh đất bỏ đi không thể trồng lúa hay cây ăn quả.

- ở phía trước là con suối nên mảnh đất đó không trồng lúa được.

- Ý, vì sao?

Trương Lam rất tò mò, ở phía trước có một con suối thì trồng lúa hay cây ăn quả chẳng phải càng tốt sao, dù hạn hán hay lũ lụt vẫn có thể đảm bảo thu hoạch, thuận tiện cho tưới nước, từ trước tới nay chưa nghe qua con suối này bị cạn nước bao giờ.

- Mảnh đất này hay ngập nước.

Chậm chậm cầm một chiếc thuốc lá lên, nhẹ nhàng hút một hơi

- Mấy đứa trẻ các cháu không biết đạo lý trồng trọt, mảnh đất kia quá ngập úng, hễ mưa xuống là nước dồn ứ lại, hoa màu đều bị ngập nước hết, trồng cây ăn quả thì toàn bị thối gốc, vì vậy mảnh đất đó chả ai muốn cả.

Gõ gõ tàn thuốc lá vào trong gạt tàn, hướng về phía Trương Lam cười:

- Nếu không thì cháu cho là tại sao mảnh đất đó không ai muốn? Nếu như mảnh đất đó có thể trồng trọt được thì sớm đã bị người ta tranh giành đến toác đầu chảy máu.

Hóa ra còn có một mối quan hệ như vậy nữa, Trương Lam bừng tỉnh: bản thân mình còn cảm thấy kỳ quái là tại sao một mảnh đất tốt như vậy, hướng ánh sáng, đất đai màu mỡ, ánh sáng mạnh, tưới tiêu thuận tiện, sao lại bỏ hoang không ai trồng trọt. Hóa ra còn có một tầng quan hệ nữa, xem ra, mình còn kiếm được món hời nữa

- Ân, chúng cháu muốn mua lại mảnh đất kia.

Trương Lam gật đầu.

- Xem ra hai người sẽ không trồng trọt ở trên mảnh đất này nhỉ.

Ông bí thư nghĩ một chút, hay là khuyên hai chị em nhà này:

- Ta đoán hai người định mở một nhà máy ở trên mảnh đất này đúng không? Thế thì không được rồi, giao thông không thuận tiện thì không nói làm gì, cái chính là đất ở đây quá mềm, không có cách nào làm móng, xây dựng nhà máy để làm gì, mùa hè mưa một trận là mất hết.

- Ông à, chúng cháu không định xây dựng nhà máy ở đó.

Trương Lam thật thà nói:

- Chúng cháu muốn chính là con suối đó. Chúng cháu thử rồi, dùng nước ở suối này làm Nước hoa quả đậm ngon hơn nhiều so với dùng nước ở các con suối khác. Chúng cháu muốn mua lại con suối này và cả mảnh đất xung quanh, đào thành một cái hồ nước lớn, sau đó sẽ dùng nước suối để sản xuất đồ

hộp.

- Hóa ra là thế, dùng nước giếng và nước suối để làm Nước hoa quả đảm không giống nhau sao? Cái sự khác nhau đó có ai quan tâm đâu.

Bí thư chi bộ Vương búng tỉnh đại ngộ, nói nhỏ vài câu, khoát khoát tay:

- Hóa ra có chuyện như vậy, không cần phải phí công lo lắng như vậy, nước ở con suối này cũng để không thôi, các cháu có thể dùng máy bơm bơm nước cũng được, cần gì phải phí công như vậy, còn nói là mưa với chả không mưa, thật rắc rối!

- Ha ha.

Trương Lam cười cười, nhưng mà không có trả lời, xem chừng trong mắt mọi người, chỉ cần là nước sạch thì dùng loại nước gì cũng được. so sánh hai điều kiện này thì đương nhiên tiện dùng cái nào thì dùng cái đó.

- Cháu vẫn muốn mua cả mảnh đất đó.

Trương Lam kiên trì quan điểm của mình, bây giờ mọi người còn chưa chú ý đến phong thủy của mảnh đất vàng này, đương nhiên cũng sẽ không có chuyện gì, sau này biết rồi lại chả không đánh nhau đến toác đầu ra? Để sau này dùng cũng tiện, hơn nữa mưa lại rồi sau này có lỡ có điểm gì đó xảy ra tranh cãi, có hợp đồng rồi thì cũng dễ giải quyết. vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì mọi người lại dây dưa không rõ.

- Nếu như hai người muốn mua lại thì mua.

Lão bí thư chi bộ thấy mọi người kiên quyết như vậy, liền bỏ đi kiên quyết của mình, trong lòng có chút vui vẻ:

- Dù sao tình hình ta cũng nói rõ cho cháu rồi, điểm tốt thì chả có gì, nhưng mà điểm xấu thì có cả đống, toàn là hàng xóm thân thích nên ta chả hăm hại cháu làm gì. Nếu như cháu đã muốn mua hết lại thì mau đi, chỉ cần đến lúc kí hợp đồng thì không thể nói gì nữa rồi.

Không được, ông bí thư chi bộ bỗng nhiên vỗ vỗ đầu, việc này phải nhanh chóng bàn bạc, để tránh tên tiểu tử này đổi ý, vạn nhất đây chỉ là nhiệt tình nhất thời của hắn thì sao?

Quảng xuống được một mảnh đất này, bí thư chi bộ vương tâm tình tốt hẳn:

- Đợi lát nữa chúng ta cùng đi đến ủy ban làm thủ tục mua lại mảnh đất.

Tới ủy ban, trưởng thôn và kế toán viên đều đang ở đó, bí thư chi bộ đang nói chuyện với với mấy vị cán bộ trong thôn. Ai cũng khề thờ phào nhẹ nhõm, nỗi lo trong lòng cuối cùng cũng được vất bỏ.

Tuy không biết có phải như Trương Lam nói không nhưng ai mà quản nhiều chuyện làm gì, chỉ cần tổng cổ được cái mảnh đất hoang đó đi là tốt rồi. Chẳng phải có câu - Từ đạo hữu bắt từ bản đạo- hay sao.

- Các cháu định thuê bao nhiêu?

Trưởng thôn hỏi.

- Mảnh đất kia rộng khoảng bao nhiêu? Chính là mảnh đất có con suối bên cạnh đó hả?

Trương Lam không rõ lắm vấn đề này, mảnh đất kia không phải rất to nhưng cũng không phải là nhỏ, xem ra cũng khoảng 20 mẫu?

- Có số liệu về diện tích của mảnh đất đó không?

Bí thư Vương hỏi trưởng thôn.

- Tất nhiên có rồi, đợi chút, để tôi tìm.

Trưởng thôn vừa nói vừa mở tủ tìm tài liệu.

Ngay sau đó, ông ta đọc to:

- 36 mẫu.

- Ba mươi sáu mẫu, nhiều vậy cơ à?

Trương Lam giật mình "Mình lại đoán có một nửa thôi !Hình như khả năng suy đoán của mình có vấn đề, thật sự là đoán chênh lệch nhiều quá."

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Vậy thì thuê đi

- Cháu định thuê tất cả 36 mẫu đất này à?

Trưởng thôn có vẻ ngạc nhiên. Ba mươi sáu mẫu đất đâu phải là ít, nói như vậy liệu có thuê hay không?

- Thuê hay không đây? Trương Lam có chút do dự, Nếu thuê hết có vẻ như bất lợi cho mình. Nhưng hắn lại nghĩ, sau này nhờ người khác biết đằng sau lại làm một con suối nữa thì làm sao đây? Lúc đó muốn khóc cũng khóc ko nổi mắt. Thôi được không thể vì cái lợi nhỏ trước mắt mà tương lai chịu tổn thất được, mình mà thuê hết thì sẽ bỏ đi nhiều rắc rối. Ít nhất cũng không nảy sinh phiền phức tranh chấp địa phận với những người trông trọt lân cận. Ừ, vẫn lại câu nói: Giờ chúng tôi không dứt lốt.

- Thuê hết.

Nghĩ đến đây, Trương Lam gật đầu, dù sao thuê hết thì cũng không hại gì.

Đã như vậy thì tốt rồi. Mấy ông cán bộ thôn chụm vào thì thăm bàn bạc một lúc, cuối cùng thống nhất ý kiến đưa ra một hợp đồng cho thuê hợp lý do một kế toán viên chữ đẹp soạn ra, ồn ào một lúc cũng viết ra được một bản thảo khái quát hợp đồng cho thuê.

- Được rồi, Việc thuê này là ý kiến của cháu hay của gia đình cháu?- Kế toán viên cuối cùng cũng nghĩ đến vấn đề then chốt này. Ai bỏ tiền đây? Mấy vị cán bộ xung quanh cũng sững sờ, đập nhẹ tay lên trán mà thốt lên: Đúng vậy, tại vui quá vì ném đi được gánh nặng đấy, nhưng sao lại quên vấn đề này được cơ chứ? Nếu như Trương Tông Quân thuê thì tất nhiên không vấn đề gì rồi, nhưng cậu này thuê thì...? Trưởng thôn, không nói đến cậu ta có đủ tuổi thuê đất hay không mà xem cậu ta có khả năng bỏ tiền không thôi? Nếu như cậu ta làm theo lời của cha cậu ta Trương Tông Quân đến đây quấy nhiễu, thì chẳng phải giống như chúng ta bị cậu ta chơi xỏ sao?

- Cháu đủ tuổi thuê không?

Trương Lam gật đầu, hắn cũng không biết rõ vấn đề này, mà có vẻ như hắn cũng quên mất chuyện này. Tự thấy mình giờ không giống một người hơn 20 tuổi mà chẳng khác gì đứa bé chưa lên 3.

- Chắc chắn không được.

Mấy vị lãnh đạo trong thôn cùng lúc đầu.

- Vậy chị của cháu được không?-

Trương Lam chỉ sang Tiểu Thần Hi đang đứng bên cạnh mình.

- Chị cậu bao nhiêu tuổi?- Thôn trưởng hỏi.

- Hình như 14 tuổi thì phải?

Trương Lam gãi gãi đầu, không chắc chắn lắm, quay sang Tiểu Thần Hi dò xem ý kiến của chị.

- Ừ

Tiểu Thần Hy gật đầu, ý là đúng rồi.

- Không được, hai cháu đều không đủ tuổi.

Thông trưởng thất vọng, chim đủ lông đủ cánh đã dang cánh bay đi rồi.

- Vậy sao?

Trương Lam buồn bực, việc sắp thành rồi mà lại kết thúc tại đây sao? Không thể thế được, mình phải nghĩ cách.

Có rồi, mắt Trương Lam sáng lên.

Bí thư Vương, Trước hết hãy để chuyện tuổi tác của cháu sang một bên, chúng ta thảo luận sau, giả dụ như cháu đủ tuổi thuê thì giá thuê là bao nhiêu?-

- Dù sao thì đây cũng là đất hoang.

Kế toán đáp:

- Tính cho cậu giá thấp nhất là giá thuê 10 năm 3600 nguyên- .

3600 nguyên/10 năm? Bình quân giá thuê mỗi mẫu đất 1 năm chỉ có 10 nguyên, tính như vậy thì không hề đắt, Trương Lam tính một lúc, quay lại hỏi bí thư chỉ bộ:

- Tiền thuê đất cháu bỏ ra, còn trong hợp đồng dùng hộ khẩu của cha cháu, như vậy được không?
- Như vậy thì không vấn đề gì.
- Bí thư gạt đầu, chỉ cần lấy được tiền thì ko có vấn đề gì hết. Mà có vấn đề thì cũng sẽ thành không vấn đề.
- Cho cháu xem hợp đồng trước 1 chút được ko?

Trương lam hỏi

Đương nhiên không có vấn đề gì, không hề lo cậu ta có đọc được chữ không, kế toán liền chuyển cho cậu bản hợp đồng. Xem kỹ càng, quả nhiên, hợp đồng viết khá rõ: thời gian thuê là 10 năm, diện tích thuê 36 mẫu, giá thuê 10 năm tổng cộng 3600 nguyên. Sau đó là địa điểm thuộc phần đất cho thuê, giới hạn đông tây nam bắc. Trương Lam gạt đầu, hợp đồng rất đơn giản nhưng viết khá rõ ràng đầy đủ, không hề có chỗ nào khiến người khác hiểu nhầm

- Có thể sửa 1 chút trong hợp đồng không?

Trương Lam chỉ vào bản hợp đồng:

- Sửa thời gian thuê thành 50 năm, tiền thuê mỗi năm trả 1 lần, sau mỗi mười năm, sau khi 2 bên thỏa hiệp, có thể tăng giá thuê nhưng không được tăng quá 50% giá thuê của lần trước, nếu không bên B (bên Trương Lam) có toàn quyền không trả tiền thuê, hơn nữa quyền sử dụng đất hoàn toàn thuộc về bên B.

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Bí thư, kế toán và trưởng thôn cùng nhìn nhau, mắt ánh lên tia mừng rỡ, lần này kiếm lớn rồi! Vốn cứ tưởng cho thuê đi được đã là tốt rồi, to gan mới viết giá thuê là 3600 ,vì sợ cậu ta trả giá nên cố tình nâng giá cao lên 1 chút, thực tế như vậy là nhiều rồi, có 1 nửa cũng đã được rồi. Thời gian thuê 10 năm thì không vấn đề gì, không ngờ cậu ta không những không trả giá mà lại còn tăng thời hạn thuê lên thành 50 năm!

Con của người nhiều tiền đúng là coi tiền không thành vấn đề! 3600 nguyên nói bỏ ra là bỏ ra được. Kế toán viên miệng bla bla thâm ước ao.

Đồng ý sửa hợp đồng là tốt rồi. Trương Lam gạt đầu, quay sang Tiểu Thần Hi:

- Phiên chị về nhà lấy cho em 3600 nguyên mang đến cho họ và mang hộ khẩu của cha mang đến nữa.
- Ừ.

Tiểu Thần Hi gạt đầu, rồi quay người đi ra.

Tiếp theo thì dễ lắm rồi, viết số chứng minh thư nhân dân của ông Trương Tông Quân vào hợp đồng, Trương Lam chấm trám mực đóng dấu, đóng dấu vân tay của mình lên hợp đồng. Đến đây. Toàn bộ hợp đồng thuê đất đã hoàn thành!!!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Vô Đề

Cẩn thận đem hợp đồng đưa cho tiểu Thần Hi cất lại, Trương Lam thở ra một hơi dài.

- Cho hỏi một chút, tiền này hai cháu không phải lén trộm ra từ trong nhà đi?

Kế toán cuối cùng vẫn không yên lòng hỏi một câu.

Trương Lam nhất thời mặt mày tối đen, mình còn thiếu chút tiền ấy hay sao? Tuy rằng hiện tại mình còn chưa có nhiều tiền, nhưng chút tiền như vậy vẫn còn có thể lấy ra được đi?

Kỳ thật cũng chẳng thể trách kế toán, hiện tại trong nhà ở nông thôn một năm thu nhập được bao nhiêu? Gia đình có hoàn cảnh đỡ hơn một chút cũng chỉ có khoảng vài trăm nguyên mà thôi, gia đình kém hơn cũng chỉ có khoảng một trăm nguyên. Hiện tại một đứa trẻ chỉ khoảng hai tuổi hơn ngay lập tức có thể xuất ra ba ngàn đồng, mặc dù biết gia đình người ta có tiền, nhưng dù sao họ vẫn không thể yên lòng, việc này cũng nên hỏi cho rõ ràng mới tốt, vạn

nhất là trộm ra từ trong nhà, mặc dù nói người ta có tiền nên cũng không xem quan trọng, nhưng có khi đều là hương thân cùng quê, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại thấy, nếu như bị gia đình người ta nói mình lừa tiền của trẻ con thì cũng thật oan uổng.

- Tiền này là mẹ cho cháu tiêu vặt!

Trương Lam cũng không dám nói mình cùng tiểu Thần Hi cộng lại cũng có được hơn hai mươi vạn tiền hoa hồng, chỉ sợ quá kinh thế hãi tục làm người ta sợ hãi, vì vậy cẩn thận nói là tiền tiêu vặt.

- Ách...

Mọi người không biết nên nói gì, đi viếng mộ mà thiếu báo chí sao – người hồ lô quý đi, cho tiền tiêu vặt mà tới mấy ngàn? Khi dễ chúng ta đều là người ngu ngốc dễ gạt gẫm, ai tin tưởng người mới là đầu óc có bệnh!

Thở dài, Trương Lam hơi có chút không biết nói gì chỉ lắc đầu, đầu năm nay nói thật thế nhưng lại không có người tin, thế đạo gì đây!

- Hay là chúng ta cùng đến nhà cháu hỏi một chút vậy?

Mọi người đều cùng lắc đầu, chuyện cười! Trở về với người? Vạn nhất bị chúng ta bắt hạnh nói trúng thì làm sao bây giờ? Thật vất vả cầm củ khoai lang phồng tay này vung lắc, hiện tại rốt cục đổi lại được bạc trắng thực sự, chẳng lẽ tiền vất vả lấy được còn phải trả về? Không có cửa! Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Trương Lam xòe ra hai tay, quyết định đem vấn đề này ném cho đám người kia phiền toái. Nếu do chính các người tự mình đào hố, vậy chính các người tự nghĩ biện pháp lấp hố là tốt nhất.

Vài người ngây người tại chỗ há hốc mồm, tự mình nên làm sao, thế nào mới có biện pháp tốt?

- Hợp đồng đã ký tên còn có thể thế nào?

Trương Lam có chút bất đắc dĩ:

- Chẳng lẽ cháu còn có thể đòi tiền về hay sao? Chuyện tiền bạc cứ yên tâm đi, chẳng qua cháu cho cha cháu tới nói một tiếng với các vị vậy.

Hiện tại xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy, mọi người trao đổi ánh mắt, gật gật đầu, thôi đi, cứ quyết định như vậy.

Ăn no rừng mỡ, tự mình tìm phiền mình! Trương Lam hung hăng khách sáo trong lòng ba người trước mắt, muốn ăn cá còn sợ trên tay mình bị dính mùi cá, trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy!

- Đây là con nói con dùng phương thức mới mà tạo ra trái cây đóng hộp hay sao?

Vào buổi tối ăn cơm xong, Trương Tông Quân cẩn thận quan sát hai hũ trái cây trước mặt, ánh mắt không ngừng nhìn qua nhìn lại mong là có thể phát hiện được chút gì đó, nhưng sự thực lại làm hắn thất vọng, cẩn thận quan sát hồi lâu giống như ngoại trừ màu sắc đẹp hơn một chút cũng không còn thứ gì khác.

Lời này cũng không nói sai, hũ trái cây này ngoại trừ lúc ăn còn có thể nhìn ra chút khác biệt thì cũng đã thật không tệ.

Phân biệt cảm hai hộp trái cây lắc lắc một chút, nhìn kỹ lại, có vẻ như hũ có màu sắc đẹp bên trong hơi sáng một chút, Trương Tông Quân có điểm nghi hoặc:

- Hũ này con bỏ nhiều đường hơn sao?

- Không có!

Trương Lam lắc lắc đầu:

- Hai hũ đều bỏ đường như nhau!

- Có chút ý tứ!

Trương Tông Quân nhỏ giọng nói thầm, hắn mở ra hũ trái cây có màu sắc tươi đẹp, lấy muỗng nhỏ múc ra một chút nếm thử.

- Ân, hương vị so với hũ trước kia ngon hơn nhiều, toàn bộ hương vị của trái cây đều ngấm nước đường, chất lượng cũng tốt hơn hũ trước rất nhiều...

Hắn thỏa mãn chép chép miệng:

- Con trai, nói cho cha làm sao làm được?

- Rất đơn giản!

Trương Lam nói:

- Đây là thành quả bỏ ra ba ngàn sáu trăm đồng, thế nào hả cha? Có đáng hay không?

- Bỏ ra ba ngàn sáu đã có hiệu quả này?

Trương Tông Quân mừng rỡ, há chỉ là giá trị, quả thực là vô cùng đáng giá! Hũ trái cây có hương vị tốt như vậy, xem ra ngày sau xưởng sản xuất của mình càng cần tăng thêm ca.

Không đợi Trương Tông Quân hỏi thăm ba ngàn sáu kia sử dụng như thế nào, một phần kết quả báo cáo kiểm tra đã đặt ngay trước mặt hắn.

Đây là cái gì? Dù trong lòng có chút nghi hoặc nhưng Trương Tông Quân cũng không hỏi, cầm lấy bản báo cáo xem thật kỹ. Có chuyện gì cứ xem hết thì sẽ biết, chuyện gì cũng đem đi hỏi, lão từ luôn hỏi đứa con, nói ra thật có mặt mũi lắm sao!

Chậm rãi xem hết, hai tay Trương Tông Quân có chút run rẩy:

- Đây là thật?

- Đương nhiên!

Trương Lam gật gù đầu:

- Vừa rồi hũ trái cây mà cha ăn là dùng loại nước này làm ra!

- Thật sự là không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới.

Trương Tông Quân không biết nên nói gì mới phải, hắn chỉ một mực thi thảo những lời này, cũng không biết bản thân đang cảm thán loại nước khoáng tốt như vậy mà không có người nào hỏi qua, hay đang cảm thán chính mình trong lúc vô ý lại có được một khu bảo địa như thế.

- Thứ này ba ngàn sáu?

Trong lòng Trương Tông Quân có chút hiểu ra.

- Là phí nhận thầu mảnh đất kia!

Trương Lam gật đầu, hiểu được ý tứ của cha mình. Nói xong hắn đem hợp đồng nhận thầu thuê còn nóng hổi chuyển qua cho lão gia tử.

- Tốt!

Là tốt nhất trong cả nước! Cho dù chính mình chỉ là nông dân, Trương Tông Quân cũng hiểu được trọng lượng trăm trọng bao hàm trong những lời này! Trương Tông Quân vỗ mạnh lên bàn trà, sau đó đột nhiên đứng lên, hưng phấn đỏ bừng cả khuôn mặt, bắt đầu xoay quanh ngay tại chỗ. Đây là bệnh cũ, khi hắn gặp được chuyện gì hưng phấn, Trương Tông Quân sẽ không tự chủ được bắt đầu xoay quanh, đây cũng là phương thức chúc mừng độc đáo của hắn.

- Cha, cha đừng vội cao hứng, bây giờ còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm đâu!

Nhìn thấy Trương Tông Quân hưng phấn cơ hồ không dừng lại được, không có biện pháp Trương Lam cũng chỉ đành nhắc nhở hắn.

- Đúng đúng, còn có chuyện trọng yếu hơn, ngày mai chúng ta phải đi hiện trường cẩn thận đo đạc một chút, nhìn xem làm sao có thể lợi dụng mảnh đất này tốt nhất.

Rốt cục Trương Tông Quân cũng ngừng xoay quanh, bắt đầu xoa tay, đôi mắt sáng rực như bóng đèn tràn đầy vẻ thỏa thuê mãn nguyện.

Nửa tháng sau, toàn bộ thợ đá thợ gạch trong thôn cùng mấy thôn chung quanh đều đến chỗ hồ nhỏ bên dưới con suối kia, bắt đầu cho thoát nước cùng đào thêm bên dưới, làm xong hết thấy chuyện này lại dùng bùn cùng đá, gạch đỏ xây thành một hồ lớn dài 50m, rộng 50m, sâu 3m thật lớn.

Khi thi công xây dựng hồ nước, còn dùng độ chênh lệch cao thấp từ hồ nước đến nhà Trương Lam đồng thời bắt đầu đào một ống dẫn nước đi xuống bên dưới nhà. Có được ống dẫn này, từ đó về sau trong nhà dùng nước rốt cục không cần mỗi ngày đều phải rút từ trong giếng. Mượn dùng địa thế, chỉ cần mở ra van nước trong nhà, lưu lượng nước thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả dùng máy bơm rút lên từ trong giếng...

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đau khổ ngọt ngào

Trong một lần thi công xảy ra một chuyện nhỏ ngoài ý muốn làm cho Trương Lam bắt đầu lo lắng có người ở trong này chơi đùa sẽ vô ý bị rơi xuống nước. Vì phòng ngừa sẽ có trẻ con đi lại nơi này đùa giỡn vô ý rơi vào trong hồ, Trương Lam đề nghị Trương Tông Quân đem phạm vi chung quanh vây một vòng lưới sắt, nghe được lo lắng của con trai, Trương Tông Quân ngầm nghĩ cũng biết sẽ có loại khả năng này, loại chuyện này nếu không phát sinh thì việc gì cũng tốt, nếu như thật sự xảy ra chính là chuyện phiền phức lớn, vì vậy liền thống khoái làm theo, không nghĩ ra phải chi phí thêm gần một vạn nguyên.

Thậm chí sau khi cả công trình hoàn thành, con đường nhỏ đi lại cả ngày liên tục bị máy kéo lẫn người qua lại nghiền ép, thế nhưng lại biến thành mặt đường san bằng rộng tới hơn năm thước.

Đương nhiên tiêu phí thi công hồ nước lẫn ống dẫn nước cũng thật xa xỉ, tính hết cả xi măng gạch đỏ cùng hòn đá cộng thêm tiền công của thợ phải tiêu phí hơn bốn vạn. Vào thời niên đại 80 tại nông thôn tiêu phí như vậy không thể nghĩ ngờ là một công trình khá lớn xem như hạng nhất.

Nhưng hết thảy những chuyện này đều là đáng giá, sau khi hoàn thành hết thảy chất lượng trái cây đóng hộp của Trương gia nhất thời được đẩy mạnh lên một bậc thang, nguyên sản phẩm đã cung không đủ cầu hiện tại mỗi ngày đều có người xếp hàng chờ đợi, thậm chí còn có người tìm chủ nhiệm phân xưởng đưa ra yêu cầu: Chỉ cần có hàng cung cấp cho bọn họ, sản phẩm có kém một chút hoặc bỏ đường ít một chút cũng không có vấn đề gì, muốn tính bao nhiêu tiền thì cứ tính bấy nhiêu. Nghe nói như thế chủ nhiệm phân xưởng vô cùng động tâm, cực lực giết dây kều gọi Trương Tông Quân hi sinh một chút chất lượng để ra thêm được nhiều hàng.

Vừa biết được chuyện này thiếu chút nữa Trương Lam đã đi ra chỉ vào mũi người kia chửi mắng – nhưng hẳn chứng kiến người ta dù sao lại cao hơn hẳn quá nhiều, không dám! Nhưng hẳn nói với lão đầu tử, bất kể như thế nào, cho dù là hàng không đủ cung cấp nhưng chất lượng của sản phẩm cũng kiên quyết không thể hạ thấp xuống. Sản phẩm nhà chúng ta lấy chất lượng mà ổn thảng, làm như vậy chẳng khác gì tự đập chính chiêu bài gia đình mình, tuy rằng nhất thời có thể kiếm được số tiền lớn, nhưng mất đi lòng tin nhiệm của khách hàng đối với sản phẩm của chúng ta, đối với ngày sau phát triển không thể nghĩ ngờ là bất lợi phi thường, đó chính là một con đường chết.

Đợi sau khi nghe xong Trương Lam giải thích rõ ràng, Trương Tông Quân cả kinh tuôn đầy mồ hôi lạnh. Nguyên bản hẳn nhìn thấy sản phẩm của gia đình tiêu thụ quá tốt, cung ứng không đủ cho khách hàng nên bắt đầu sốt ruột, vì vậy khi nghe được đề nghị của chủ nhiệm phân xưởng cũng có chút động tâm. Bấy giờ nghe được lời con trai phân tích, hẳn mới ý thức được làm như vậy chẳng khác gì là tìm chết, cuối cùng chỉ sáng lạn được nhất thời nhưng ngày sau sẽ bị xóa bỏ.

Sau khi chỉnh sửa triệt để tư tưởng của cha mình, Trương Lam lại giúp gia đình thiết kế một kiểu đóng gói mới, ném bỏ kiểu đóng gói bằng thùng giấy sơ sài trước kia, ngược lại chọn dùng hộp đóng gói tinh mỹ màu sắc nổi bật. Đáng tiếc hiện tại những xưởng in ấn rất ít có năng lực in ấn cao cấp như vậy, Trương Tông Quân chạy vạy khắp nơi mất bao nhiêu lực lượng cuối cùng mới tìm được một xưởng in có khả năng in ấn cao cấp như thế, cuối cùng xem như cũng giải quyết được vấn đề này.

Cách đóng hộp tinh mỹ khiến cho loại trái cây đóng hộp chẳng những có khẩu vị cực tốt, hơn nữa hộp bên ngoài cũng càng thêm cao cấp rất thích hợp làm quà tặng cho thân bằng bạn tốt, chất lượng cùng bao bì tăng lên gấp bội khiến thị trường hoàn toàn biến thành cung không đủ cầu, giá cả không ngừng tăng cao dữ dội. Trương Lam để cho cha tăng cao thêm giá cả bán ra ngoài, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được những hóa đơn đặt hàng mãnh liệt từ các nơi đưa đến, những đại lý bán sỉ trong tay cầm sẵn tiền mặt nước bọt bay tán loạn, tóm lại chỉ cần có hàng không cần để ý tới giá cả chút nào. Thậm chí còn có đại lý bán sỉ thông minh chạy tới tận xưởng nhìn thấy có hàng hóa mới xuất lò liền ném tiền kéo hàng bỏ chạy, làm Trương Lam không ngừng cười khổ. Về phần điện thoại trong nhà, suốt ngày vang lên không ngừng, những người gọi đến hoàn toàn chung một giọng nói nhất trí: Cần hàng, chỉ cần có hàng, lập tức đưa tiền mặt. Hiện tại mọi người chỉ có một ý nghĩ: Lập tức giao hàng, chúng tôi có chính là tiền!

Cả ngày kiếm tiền đếm tiền tới mỏi tay, Trương Tông Quân nhìn thấy tình huống tiêu thụ sản phẩm tăng quá cao, ngoại trừ mỗi ngày oán hận mình bận rộn chân không chạm đất không có thời gian nghỉ ngơi, rốt cục cũng không đề cập tới chuyện hạ chất lượng đối số lượng. Còn mẹ mỗi ngày niềm vui lớn nhất chính là cầm quyển sổ tiết kiệm nhìn những con số không ngừng gia tăng mà cười đến miệng bị rút gân.

Hiện tại trong nhà mấy người nghỉ nhưng trang bị không nghỉ, toàn bộ công nhân trong cả nhà máy được chia làm ba ban tổ, ngày đêm thay phiên nhau. Khi vừa mở nhà máy Trương Lam liền đưa ra ý kiến chọn dùng chế độ hưởng lương theo sản phẩm, làm nhiều hưởng nhiều, những công nhân làm việc nhiều tiền đương nhiên nhận được càng nhiều, nhìn thấy tiêu thụ nóng nảy đến như thế, lòng hăng hái của họ lại sục sôi ngất trời.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, còn không tận lực làm việc kiếm tiền ở không làm gì? Hiện tại mỗi tháng có thể nhận được ba trăm nguyên tiền lương, so với mỗi năm trước kia còn nhiều hơn, ai không liều mạng mà làm? Thậm chí có một lần Trương Tông Quân thấy mọi người quá vất vả, khuyên họ nghỉ ngơi vài ngày, còn thiếu chút nữa đã khiêu khích khiến nhiều người tức giận. Từ đó về sau Trương Tông Quân cũng không bao giờ nói ra những lời khuyên nhủ nghỉ ngơi, hẳn cũng hiểu được mọi người trong nông thôn muốn kiếm chút tiền cũng không phải là chuyện dễ dàng, thật vất vả có được cơ hội có thể kiếm nhiều tiền, lại không cần đi xa nhà, cơ hội tốt như vậy biết đi đâu mà tìm đây? Đương nhiên sẽ không có ai dễ dàng buông tha cơ hội này. Dân quê không hề sợ khổ, chỉ cần kiếm được tiền, chuyện khác họ cũng không còn sợ hãi, dù có khổ có một bao nhiêu cũng không có vấn đề gì.

Lao động xã hội chủ nghĩa luôn hài hòa nha! Trương Lam thường thường cảm thán, nghe nói xã hội tư bản đều là công nhân nghĩ cách làm sao làm việc ít một chút, còn ông chủ luôn liều mạng nghĩ cách cho công nhân làm việc nhiều hơn một chút; Nhìn thử xem đi, ở chủ nghĩa xã hội giai cấp công nhân chúng ta lại có giác ngộ rất cao!

Có thể đi vào làm việc trong nhà xưởng trái cây đóng hộp của gia đình Trương Lam cũng trở thành mục tiêu nỗ lực của thanh niên trong thôn lẫn những thôn bên cạnh. Chỉ cần vào được nhà xưởng của Trương gia, tiền để dành cưới vợ sửa nhà không cần âu sầu, những cô gái trong thôn mặc cho người chọn lựa, không qua mấy năm là có đủ khả năng sửa sang lại những ngôi nhà rệu rã sáng ngời.

Nhìn bộ dạng bận rộn hiện tại của nhà máy, Trương Lam có chút đau đầu, phòng chừng trên thế giới này không có việc gì không thể kiếm tiền, nhưng không có khả năng tận tình đi kiếm tiền thật làm người ta cảm thấy thống khổ!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ủy lạo quân đội

Nhìn ra được phải xây dựng thêm nhà máy là chuyện tất nhiên, hẳn đánh giá một chút mặt hồ đã muốn kết băng, Trương Lam thờ dài, mùa đông thì không được, mùa đông năm nay lạnh muốn chết, so với những năm qua lạnh hơn rất nhiều, mặt đất còn bị đông cứng ngắt, căn bản không biện pháp thi công đào đất, cho dù hao hết bao nhiêu sức lực đào xong chỉ sợ xi măng cũng không tạo đủ khả năng kết dính. Ra về chỉ đành đợi sau đầu xuân sang năm mới làm được, trạng thái hiện tại xem ra còn phải chờ thêm vài tháng.

Buổi sáng, chợt phát hiện bên ngoài đã tuyết rơi, Trương Lam có chút hốt hoảng, thời gian trôi qua thật nhanh. Có chút bất tri bất giác đã sắp trôi qua một năm. Hẳn cần thận ngâm lại, thế nhưng cũng đã đến tháng 12 âm lịch, trong lúc vô ý thức không ngờ đã sắp tới lúc ăn Tết.

Xem tuyết đọng thật dày trên mặt đất, Trương Lam cũng không lập tức chạy bộ, bắt đầu chậm rãi đánh giá có lẽ mùa đông năm nay là trận tuyết lớn nhất, tuyết rất dày, phải lên tới hơn 10 cm, trên không trung vẫn âm u, bầu trời màu xám luôn có bông tuyết như lông ngỗng đang là tả rơi xuống, thật giống như tinh linh đang bay múa trên không trung, không hề có chút thanh âm. Hai chân hắn giẫm trên mặt tuyết phát ra thanh âm kéo kẹt, thiên địa thật yên lặng, không có chút tiếng động nào, Trương Lam thở ra một hơi dài, loại cảm giác trong thiên địa chỉ có một mình ta, tốt lắm!

Nhiệt độ không khí không quá thấp, có câu nói tuyết rơi không lạnh tuyết tan lạnh, Trương Lam cũng không mặc quá nhiều quần áo, tiểu Thần Hi đã thức dậy, hai người chậm rãi chạy bộ xong lại quay về, phát hiện cha mẹ cũng đã sớm tỉnh giấc.

- Hôm nay sao lại thức sớm như vậy?

Trương Lam cũng cảm thấy thật ngạc nhiên, cha mẹ mình tựa hồ rất ít có thời gian thức sớm như vậy đi, hôm nay làm sao vậy?

- Đã cuối năm, cũng phải bắt đầu chuẩn bị quà tặng trong tết!

Trên mặt Dương Chi tràn đầy dáng tươi cười hạnh phúc, năm nay trong nhà tuyệt không cần tiếp tục sầu muộn vì chuyện này, hai năm trước lúc mới kết hôn trong nhà còn thật nghèo, không có tiền chuẩn bị lễ tết, hàng năm tới ngày tết là những ngày vô cùng sầu muộn. Không biết làm sao qua lại với thân thích, năm nay tình hình trong nhà rất tốt, trong ngày thường khi thân thích lui tới không còn về khinh bỉ hay dùng ánh mắt khinh thường như làm ra vẻ che giấu, hiện tại chỉ còn mang theo vẻ nhút nhát cùng nhút nhát. Bằng tận đáy lòng mà nói, Dương Chi cũng không phải loại người ngai bần yêu phú, nhưng thật không may tựa hồ thân thích của nàng đều là như vậy, dĩ vãng nhìn ánh mắt của bàn con thân thích đã kích thích Dương Chi thật sâu, thật sự làm lòng người tổn thương. Dương Chi cũng cảm thấy rất may mắn, may mắn cha mẹ của mình đối với mình vẫn thật tốt trước sau như một.

- Hôm nay đi thăm bên Vương doanh trưởng trước đi, nghe nói qua năm hẳn sẽ được thăng chức!

Trương Tông Quân chà xát đôi tay nói, mùa này không mang bao tay thật sự có chút lạnh.

- Nếu muốn đi phải chuẩn bị thêm chút đồ vật mới được!

Dương Chi ở một bên đề nghị:

- Nửa năm nay gia đình ta ít nhiều cũng nhờ người ta hỗ trợ đâu!

Tuy rằng nửa năm nay Vương doanh trưởng cũng nhận được không ít ưu đãi, nhưng người này lấy tiền thật tình làm việc, hơn nữa làm sự tình cũng hoàn hảo vô cùng, tuyệt đối đáng giá.

- Không bằng mượn cơ hội đi thăm Vương doanh trưởng lần này, chúng ta trực tiếp tiến hành một lần ủy lạo cho quân đội đi, chuẩn bị thêm vài thức, mấy tháng nay các chiến sĩ cũng giúp đỡ chúng ta rất nhiều, chỉ riêng tặng quà cho Vương doanh trưởng để các chiến sĩ thấy được ảnh hưởng cũng không tốt lắm!

Trương Lam ở một bên đề nghị.

- Vậy cũng tốt!

Trương Tông Quân cân nhắc một thoáng, đạo lý này rất phải, dù sao đang ở thời điểm mừng cảm vì thăng chức, Vương doanh trưởng vẫn sẽ sợ hãi bị người khác nói lời sau lưng, có thể tránh thì tránh, như vậy sẽ bảo hiểm hơn một chút.

- Vậy chúng ta cho người hỗ trợ mua vài con heo, lợn một chút, sau đó chuẩn bị hoa quả trái cây đóng hộp đưa tới cho bộ đội.

Hắn nghĩ nghĩ, lại bỏ sung:

- Máy ngày nay chuẩn bị nhiều một chút, còn có mấy quân doanh hợp tác khác cũng phải tặng tới, thiếu nơi nào cũng không tốt, miễn cho có người ở sau lưng nói xấu, ảnh hưởng đến việc hợp tác sau này!

Sáng sớm ngày thứ ba, Trương Tông Quân gọi điện thoại cho Vương doanh trưởng dẫn hân phái hai chiếc xe tới nhà, loại chuyện này mỗi ngày đều có, tuy rằng rất kỳ quái vì sao lần này lại phái hai xe đến thẳng nhà Trương Tông Quân, nhưng Vương doanh trưởng cũng không hỏi thêm, chỉ sáng khoái đáp ứng, nói cho hắn biết một lát nữa xe sẽ tới.

Khoảng hơn tám giờ sáng, hai xe tải đã chạy tới, Trương Lam cũng không khách khí gọi mấy chiến sĩ hỗ trợ khiêng đồ vật đi lên xe, heo hơi đặt riêng một xe, ngoài ra hoa quả rau dưa trái cây đồ hộp rượu thịt linh tinh đều phóng chung một xe. Mấy chiến sĩ chứng kiến những thứ này làm sao còn không hiểu được là chuyện gì xảy ra, biết rõ sắp có cơ hội cung cấp cho ngũ tạng miếu, lập tức khiêng vác sục sôi ngất trời, không hề lưu giữ chút khí lực.

Một đường chạy như bay tới nơi đóng quân, Vương doanh trưởng đang đứng trên đài phát biểu với các chiến sĩ, phòng chừng khi cha con Trương Lam chạy tới phát biểu cũng đã sắp xong xuôi, chứng kiến Trương Tông Quân mang theo hai xe tải chạy vào trong cổng lớn quân doanh, Vương doanh trưởng nhảy xuống khỏi đài chủ tịch chạy nhanh tới nghênh đón, trên gương mặt tươi cười hồng hào rạng rỡ.

Khoảng thời gian này Vương doanh trưởng trôi qua thật thoải mái, từ sau khi quyết định hợp tác với Trương Tông Quân, không chỉ mỗi tháng có được một số tiền lớn bỏ túi, còn vì bản thân mình hoạt động mà trợ giúp cho địa vị của hắn thật lớn, có thể giúp cho lão đại của quân doanh kiếm được phí tổn thật nhiều, quan trọng nhất là Vương doanh trưởng thực hiện không hề làm chậm trễ việc huấn luyện của các chiến sĩ, ngược lại còn không ngừng rèn luyện kỹ thuật điều khiển quân xa cho bọn họ, điểm ấy làm thủ trưởng của Vương doanh trưởng cảm thấy thật vừa lòng.

Về sau được Vương doanh trưởng đáp cầu liên lạc, Trương Tông Quân lại cùng vài đơn vị quân doanh xung quanh lập ra được thêm quan hệ hợp tác. Lấy Trương Tông Quân cấp ra chỗ tốt làm lá chắn, Vương doanh trưởng ừ ừ sử dụng những thủ đoạn quan hệ xã hội, rất nhanh liền mở ra được lỗ hổng ở trên thượng cấp lãnh đạo – những vị lãnh đạo cũng cần ăn cơm cần hưởng lên cấp trên cấp trên hoạt động nha – hơn nữa năng lực công tác của Vương doanh trưởng quả thật xuất chúng, những vị lãnh đạo thượng cấp chợt phát hiện: tiểu doanh trưởng này cũng thật có biện pháp! Không chỉ năng lực công tác xuất sắc, năng lực hoạt động tổ chức cũng rất không tồi! Cuối cùng dưới sự đề nghị của một vị lãnh đạo có sức nặng, các vị lãnh đạo liền nhất trí đánh nhịp quyết định, cấp cho Vương doanh trưởng thêm trọng trách, một cán bộ trẻ tuổi có năng lực như vậy phải mạnh mẽ tiến hành đề bạt thôi! Nói tóm lại, Vương doanh trưởng được thăng chức!

Vương doanh trưởng tuy rằng có tham, nhưng thật sự biết cách chỉ huy, có thể lấy kiên quyết sẽ không bỏ qua, không nên lấy đích thật là một phân tiền không lấy. Đối với điểm ấy Trương Lam thật sự rất ngưỡng mộ. Người này là một người làm đại sự, biết khi nào thì nên đưa tay, khi nào nên rút tay về. Bỏ được bỏ được, tục ngữ nói không bỏ thì làm sao lại được?

Trương Lam thật khinh bỉ những kẻ tham lam tới mức liều mạng, bọn người kia quả thực là ngu không ai bằng, tham lam mà không có chút hàm lượng kỹ thuật! Tham cũng không phải sai, người nào làm quan mà không tham? Nhưng người có khả năng khi người tham cũng phải làm tốt công tác của mình đi, đầu người cần bảo trì thanh tịnh, biết thứ nào nên tham thứ nào không thể tham, không nên tham thì người kiên quyết không tham, như vậy người chính là một quan tốt. Sự thật cuối cùng chứng minh, chỉ cần làm quan tới trình độ nhất định, chủ yếu không có một người nào không có một quan chức nào là bởi vì tham ô mà ngã xuống. Bình thường những quan chức bởi tham ô mà sụp ngã, đều là những kẻ đã đứng sai đội ngũ hay đắc tội những người mình không nên đắc tội. Đến tầng cấp này người tuy rằng cũng tham, nhưng hắn biết chỉ huy, có thể nắm giữ tốt khả năng giới hạn khi tham lam, khi tham đồng thời cũng đem công tác bổn phận làm cho tốt, đây là đủ rồi, đây mới là tinh túy của tham lam. Đây cũng chính là hắc học tinh túy mà lão tổ tông truyền thừa xuống, bởi vì người tuyệt đối tuân thủ thì người mới có thể tiếp tục tham trong thời gian càng dài, đồng thời tham lam mà người còn có được cả thanh danh.

Kỳ thật nhân dân vốn không phản đối cho người tham, đương nhiên nếu như người liêm chính thì càng tốt nhất, nhưng ở xã hội hiện tại trông cậy vào những quan viên đều liêm chính là chuyện không có khả năng, dưới tình huống không có khả năng không tham thì người có thể vừa tham vừa làm chút chuyện tốt cho nhân dân, như vậy người cũng chính là một vị quan tốt.

Vương doanh trưởng không thể nghi ngờ chính là một trong số những người biết nắm chắc mức độ kia, Trương Lam tin tưởng, chỉ cần hắn không phạm phải sai lầm nghiêm trọng gì quá đáng, tương lai của hắn sẽ vô cùng bùng sáng.

- Đến là được rồi, còn khách khí với chúng ta làm gì, mang theo gì đây?

Vương doanh trưởng nắm chặt tay Trương Tông Quân, miệng cười không khép lại được, thần tài đại nhân tới nha!

- Đồ vật trong này cũng không có phần của anh đâu.

Trương Tông Quân nói đùa với hắn:

- Đã sắp Tết, tôi chỉ là mang lễ tới cho các chiến sĩ, tôi nói cho anh biết nga, anh không được đánh chủ ý với đồ vật của các chiến sĩ!

- Tôi còn có thể đi đánh chủ ý với đám nhóc kia hay sao?

Vương doanh trưởng chửi rủa la lên, làm ra vẻ muốn đánh:

- Tôi không tới mức không tiền đồ như vậy!

- Vậy anh còn không nhanh chóng cho các chiến sĩ mang đồ vật xuống sao? Có chủ ý quỷ gì đây?

Trương Tông Quân tránh thoát một vô ảnh cước của Vương doanh trưởng, hướng một tiểu chiến sĩ đang xem náo nhiệt hô to:

- Tiểu Lý, không cần quan tới doanh trưởng của các cậu, kêu mấy chiến sĩ đem đồ đạc trên xe xuống đi!

- A...?

Chiến sĩ họ Lý ngưng ngừng gãi đầu, nhìn qua Vương doanh trưởng trưng cầu ý kiến của lão đại, đám binh lính phía sau hi hi ha ha chạy lên phụ giúp hân, khuyến khích mọi người chạy nhanh chuyển đồ vật trên xe xuống, các chiến sĩ cũng đã sớm thấy được đồ vật trên xe, hiện tại đang thềm cháy cả nước bọt. Hiện tại quân doanh cũng không giống như thời trung hậu kỳ thập niên 90 cùng giai đoạn trước thế kỷ 21, ngoại trừ ở ngày lễ trọng đại toàn quốc mới được ăn thịt, ở lúc bình thường dù trong thức ăn nhìn thấy một đầu ruồi bọ mới xem như được thấy thịt.

- Nhìn tôi làm gì?

Wang doanh trưởng nhìn thấy bộ dạng của các chiến sĩ, đi lên giả vờ đá một cước, chửi rủa:

- Đám thằng nhóc các cậu, nếu Trương lão bản đã mang tới cho các cậu thì không cần phải khách khí, đều lên giúp đỡ mang đồ vật xuống đi. Đúng rồi, gọi các anh em bên chỗ bếp núc nói một tiếng, giết một đầu heo, hôm nay chúng ta thêm đồ ăn!

- Nha...Doanh trưởng vạn tuế!

Rất cực đã được bữa ăn ngon, các chiến sĩ lớn tiếng hoan hô, ba chân bốn cẳng đem đồ vật trên xe chuyển xuống, tiếng heo kêu inh ỏi cùng tiếng cười khoái hoạt của các chiến sĩ vang thành một mảnh.

- Xem anh hồn kiểu gì...

Trương Tông Quân có ý liếc mắt, bắt lấy bất kỳ cơ hội nào có thể đã kích được Vương doanh trưởng:

- Ở trong mắt các chiến sĩ, địa vị của anh còn không bằng một con heo!

Về mặt Vương doanh trưởng buồn bực, gãi gãi đầu cũng không nói được lời gì. Kết quả của cuộc giao phong lần này là 1:0, cuối cùng lấy việc Trương Tông Quân toàn thắng mà hoàn mỹ hạ màn.

Trương Lam đứng một bên nhìn hai người đang tranh cãi, lại xoay người nhìn những chiến sĩ đang khiêng đồ vật sôi sục ngất trời, đột nhiên cảm giác được mình có chút mê mang, khoái hoạt của mình đang ở nơi nào đây?

Các chiến sĩ đang bận rộn, nhìn thấy người chung quanh không ai chú ý, Trương Tông Quân nhìn Vương doanh trưởng gật gật đầu, ý tứ có chút việc nên tìm địa phương an toàn nói chuyện một chút, Vương doanh trưởng hiểu ý, hai người sống vai cưỡi nói nói đi thẳng về văn phòng của Vương doanh trưởng.

Trương Lam cũng không đi cùng, tự mình tản bộ trên thao trường quen thuộc, tuyết động trên thao trường đã sớm được các chiến sĩ quét dọn sạch sẽ, bên trên phủ một lớp tro than nên cũng không dính chân.

Xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của đầu heo, xem ra các chiến sĩ bên căn tin đang chà đạp một đầu heo xui xẻo nào đó, xa xa còn truyền đến hai tiếng chó sủa, Trương Lam có chút nghi hoặc, hẳn không nhớ bên trong quân doanh cũng có nuôi chó đi, nghe thanh âm cũng không giống chó con, hẳn phải là loại chó cỡ lớn.

Cuối cùng đã tới giờ ăn cơm, các chiến sĩ đoan đoan chính chính ngồi trước bàn ăn, nhìn thức ăn trước mắt không ngừng chảy nước bọt, có người đến ủy lạo thật là khác hẳn, có chiến sĩ trong lòng còn đang cảm thán: bữa cơm này còn phong phú hơn cả lúc mới bước vào bộ đội chúc mừng đi! Không phải là đồ ăn còn nhiều hơn bình thường, từng bàn đều có tám món thức ăn, hơn nữa còn có cá, thịt heo, những món còn lại đều có thịt, hơn nữa bên thùng to bên cạnh còn có canh trứng thịt còn đang bốc hơi nóng hôi hổi.

- Các anh em!

Wang doanh trưởng đứng lên, nhìn các chiến sĩ đang không ngừng nuốt nước bọt, nói:

- Lời vô nghĩa tôi cũng không muốn nói nhiều, đầu tiên cần cảm tạ Trương lão bản hôm nay đến ủy lạo cho quân doanh chúng ta, mọi người cũng đều biết rõ nửa năm qua chúng ta cũng nhờ Trương lão bản chiếu cố rất nhiều, hôm nay toàn thể quân doanh chúng ta dùng nước thay rượu kính Trương lão bản một ly!

- Các anh em khách khí!

Trương Tông Quân bụng ly đứng lên, nhẹ gật đầu:

- Tôi còn muốn cảm tạ các anh em chiếu cố cho tôi, ly này tôi xin uống trước xem như kính mọi người!

Các chiến sĩ sôi nổi đứng lên uống một hơi cạn sạch.

- Tiếp theo...

Vương doanh trưởng nói tiếp:

- Mọi người thả sức mà ăn uống, không cần lo lắng không đủ, hôm nay các anh em bên căn tin chuẩn bị rất nhiều!

- Ba ba...

Không có người nào trả lời Vương doanh trưởng, bên trong phòng ăn chỉ còn lại thanh âm tiếng chén đĩa va chạm lẫn nhau...

...

- Một, một, một hai một...

Sáng sớm, thanh âm luyện tập quân sự vang lên to rõ, cùng ánh nắng sớm vàng óng chiếu xuống, thanh âm tiếng chạy bộ đều nhịp vang lên trên thao trường quân doanh, bên trong đội ngũ toàn một màu xanh biếc chỉnh tề, thân ảnh màu phấn hồng của tiểu Thần Hi thân ảnh màu đen của Trương Lam là bắt mắt nhất, hiệu quả bắt mắt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Quân khuyến (thượng)

Điều này là có thể lý giải, ở trong một đám thân ảnh màu xanh biếc, người muốn tìm đến một người quen mặc quân trang cũng không dễ dàng, dù sao mọi người đều mặc quần áo hoàn toàn giống nhau, nhưng ở trong một nhóm quân trang xanh biếc muốn nhìn thấy người mặc áo hồng cùng áo đen, ok, vậy quá đơn giản, bởi vì hai người kia vô cùng dễ thấy, chẳng khác gì đóa hoa hồng trong nhóm lá xanh, ách, tiểu hồng hoa là chỉ tiểu Thần Hi, về phần Trương Lam, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng chỉ có thể xem là một nhúm bùn lầy màu đen trong bụi cỏ.

Tối hôm qua ba cha con Trương Lam cũng không quay về nhà, nguyên nhân Trương Tông Quân không về nhà là do uống rượu với Vương doanh trưởng, Trương Lam thật kỳ quái không biết vì sao cha của mình dù đã trải qua thời gian rèn luyện thật dài thế nhưng vẫn không hề có chút tiến bộ, cuối cùng bị Vương doanh trưởng chuốc say như chết, cực kỳ bị thăm trực tiếp chui luôn xuống gầm bàn nằm. Đương nhiên kết cục của Vương doanh trưởng cũng không tốt hơn được bao nhiêu, hai người đều tẩu lạng nửa cân, Trương Lam không quay về là vì cha hắn không thể về, bản thân hắn cũng không đi, nếu không hắn về cũng không có biện pháp giải thích với mẹ hắn, tiểu Thần Hi cũng không về nguyên nhân đương nhiên là bởi vì Trương Lam.

Đáng thương Trương Tông Quân cùng Vương doanh trưởng cuối cùng bị các chiến sĩ nâng lên như nâng lợn chết mang đi, nhìn hai người từ lưng kém cỏi say như chết, về mặt Trương Lam thật khinh bỉ: Có cần uống tới nổi như vậy sao? Chưa thấy qua rượu sao? Thấy rượu còn thân hơn thấy mẹ ruột?

Sáng sớm Trương Lam vẫn như ngày thường thức dậy chạy bộ, thật ngạc nhiên phát hiện thời gian chạy bộ của mình thế nhưng lại cùng thời gian thức dậy của các chiến sĩ, các chiến sĩ lại đi thường kinh ngạc nhìn hai đứa bé ngủ thật muộn nhưng sáng nay lại có thể thức dậy cùng chạy bộ với mình! Hai đứa bé nhỏ xíu như vậy chịu được sao? Thao trường ít nhất cũng cỡ ba ngàn thước đi, không ít chiến sĩ đều thật hoài nghi, rất nhiều người đều nghĩ do hai nhi đồng cảm thấy thích thú nên nhất thời hứng khởi chạy theo bọn họ vài vòng, nhưng không nghĩ tới hai nhi đồng thế nhưng còn có thể chạy hết ba ngàn thước, không chỉ như vậy tốc độ còn có thể bảo trì nhất trí với các chiến sĩ, làm các chiến sĩ hoàn toàn không thể tưởng tượng được chính là sau khi chạy xong ba ngàn thước hai nhi đồng kia lại tiếp tục chạy thêm ba ngàn thước lần nữa.

Hai nhi đồng này đều là quái vật sao? Rất nhiều chiến sĩ âm thầm suy nghĩ, cô bé kia có thể chạy được thì còn làm người ta lý giải, tuy rằng khoảng cách chạy rất xa nhưng nếu như có thường xuyên rèn luyện thì cũng không có gì, nhưng xem dáng người của tên tiểu bắt điểm kia, mới bao nhiêu? Nhiều nhất còn chưa vượt qua bốn tuổi đi, không ngờ chạy nổi sáu ngàn thước? Chính mình là một chàng trai hơn hai mươi tuổi thế nhưng chạy không bằng một tiểu bắt điểm chưa đầy bốn tuổi? Rất nhiều chiến sĩ cảm giác tâm linh đơn thuần của mình thật bị đá kích.

Chạy một chút cũng thật khó chịu! Trương Lam hung hăng phun ra bãi nước bọt, trên mặt đất đen sẫm bay lên bột than khắp nơi, hắn hung hăng nhéo nước mũi, ă, nước mũi cũng biến thành đen sẫm. Còn không thích bằng chạy bộ ở nhà, ở trong này chạy thêm mấy ngày phỏng chừng tồn thọ thật nhiều năm!

Hung hăng cắn bánh giò chéo quẩy trong căn tin, “kết băng”, Trương Lam thiếu chút nữa làm rụng cả răng của mình. Trương Lam thật buồn bực, phi thường buồn bực, đầu bếp không có việc gì bỏ nhiều bột nổi đến như vậy làm chi đây? Bánh quẩy nhìn qua còn lớn hơn cả cái đầu, một ngụm cắn xuống bên trong lại trống rỗng, người không biết rất dễ dàng cắn trúng bị hạt hăng gây cả răng.

Một hơi ăn hơn năm giò chéo quẩy, thế nhưng còn chưa ăn no, vỗ vỗ bụng, bỏ đi, tạm thời như vậy. Trương Lam lắc đầu, cảm thấy thật bị ai cho mấy vị chiến sĩ ngày nào cũng phải ăn những thứ này.

- Đi theo bác!

Ăn xong điểm tâm, Vương doanh trưởng thần thần bí bí đến tìm Trương Lam, về mặt mờ ám xấu xa nhìn thật muốn ăn đòn:

- Bác có đồ tốt cho cháu!

- Là sao vậy?

Trương Lam có chút nghi hoặc.

- Tôi đó cháu sẽ biết!

Vương doanh trường kiên quyết không nói, thề sống chết đem tư thế thừa nước đục thả câu tới cùng.

Không nói thì khỏi nói, Trương Lam cũng lười tiếp tục hỏi lại, dù sao một lát là có thể biết được phải không? Cũng không cần nóng nảy lúc này. Cộng thêm cả tiểu Thần Hi, ba người lén lút đi tới trên một khu đất trống ở phía sau quần doanh.

Trên đất trống ngoại trừ ở bên góc có một nhà nhỏ khóa cửa cũng không còn thứ gì khác, Trương Lam còn đang nghi hoặc, bên trong nhà nhỏ truyền ra tiếng tru của động vật thuộc họ mèo.

Thanh âm kia là? Trương Lam chần động, nếu như hắn không đoán sai, hẳn phải là loài chó cỡ lớn, tuy rằng Trương Lam cũng không có nghiên cứu gì về loài động vật này, nhưng bằng vào thanh âm vẫn có thể đoán được chủng loại, nhưng chủ yếu người yêu nuôi chó cũng đều biết được một thường thức cơ bản nhất, chính là đầu càng lớn, tính tình càng hung mãnh thì thanh âm phát ra càng thấp chìm.

Thanh âm của con chó kia nghe qua thật trầm thấp, là người yêu thích loài động vật này Trương Lam cũng có chút nghiên cứu trên lý luận – cũng chỉ là trên lý luận mà thôi, một con chó tốt động vào phải hơn vạn đồng, Trương Lam cũng không có tiền để mua về nghiên cứu – đừng nói là loại thượng hạng như chó ngao Tây Tạng, tối thiểu là cấp bậc thấp hơn một chút, Trương Lam thậm chí có bảy thành năm chắc bên trong rất có thể còn hung mãnh hơn rất nhiều.

- Đó là?

Trương Lam cố gắng đè nén trái tim đang nhảy loạn của mình, hơi run rẩy hỏi Vương doanh trường.

- Chính cháu đi xem chẳng phải sẽ biết sao?

Ở phía sau Vương doanh trường lại tiếp tục bán cái nút. Ở một khắc này Trương Lam đột nhiên cảm giác được nụ cười của Vương doanh trường thật sự rất muốn ăn đòn, ăn, cần ăn đòn chưa từng có.

Đánh giá chiều cao của thân thể mình một chút, Trương Lam có chút buồn bực, chính mình hình như còn chưa vươn tới được cả cửa sổ của căn nhà nhỏ kia đi! Hắn đi quanh hai vòng, rơi vào đường cùng Trương Lam rốt cục lấy gan quyết định nhìn qua khe cửa.

Luôn mãi tự khuyến khích chính mình, cũng biết rõ bước chân của mình đã bị con chó bên trong nghe được, nhưng Trương Lam vẫn bịt tai trộm chuông rón rén áp sát khe cửa úp sấp nhìn vào bên trong. Hắn vừa mới áp sát lên, kề cận một bên mắt nhìn vào, Trương Lam liền phát hiện bên trong thế nhưng cũng có một con mắt xuyên qua khe cửa tò mò đánh giá chính mình.

Con chó này đã thành tinh sao? Trương Lam khẽ run rẩy hoảng sợ đặt mông ngồi bệch dưới đất, một con chó sao lại có được ánh mắt linh tính đến như thế, đúng vậy, ngay vừa rồi đối mặt ánh mắt kia cấp cho Trương Lam ấn tượng quá khác sâu, đó là ánh mắt như thế nào đây, hẳn chưa từng gặp qua có con chó nào có được ánh mắt bao hàm nhiều ý nghĩa đến như thế, bên trong có vẻ hồ hững sau nhiều lần dãi dầu sương gió, có vẻ thông dong sau khi trải qua thời gian thật lâu dài, có vẻ không hề sợ hãi khi gặp phải đối địch, có vẻ trung thành khi đối với đồng bạn, có tín nhiệm đối với chiến hữu, thậm chí Trương Lam còn thấy được vẻ trí tuệ trong ánh mắt kia, đôi mắt như vậy sao có thể xuất hiện trên người một con chó? Đây rõ ràng là ánh mắt của một chiến sĩ sau khi trải qua tẩy lễ của chiến tranh cùng phong sương của thời gian mới có thể có được!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Quân khuyến (hạ)

Có lẽ cảm giác được Trương Lam cũng không hề có ác ý, chứng kiến Trương Lam, con chó bên trong nhà cũng không sủa lên, chỉ thật tò mò xuyên qua khe cửa đánh giá Trương Lam đang ngã ngồi dưới đất, Trương Lam ngạc nhiên phát hiện, xuyên thấu qua khe cửa chính hắn nhìn thấy được vẻ sùng nịch của một vị lão nhân khi đối diện với một đứa trẻ nít!

Nhất định là do mình bị xuất hiện ảo giác đi, Trương Lam cười khổ lắc đầu, không khỏi tự trào phúng: Chẳng lẽ mình còn chưa già mà đã bị hoa mắt sao? Nếu không mình làm sao thấy được trong ánh mắt của một con chó lại bao hàm nhiều ý nghĩa đến như vậy!

- Thế nào?

Vương doanh trưởng ở một bên cười híp mắt hỏi, hiển nhiên đối với hiệu quả do mình tạo thành phi thường đặc ý.

- Thượng hạng!

Trương Lam phun ra hai chữ.

- Đó là đương nhiên, đây chính do bác bỏ ra thật lớn khí lực nhờ chiến hữu mới lấy được đến, không có cửa thì cho dù cháu có tiền cũng không có được. Dù cháu có phương pháp nhưng không tiền cũng phải chết tâm tư kia.

Vương doanh trưởng thấp phần tự hào nói.

Đến nỗi vậy sao? Chính hần tìm đến được một con chó tốt lại đi tìm mình khoe khoang? Như thế nào không đi khoe khoang với bạn bè của ông đi? Có vẻ như mình vẫn chỉ là một đứa bé đi? Loại khoe khoang kiểu này lại có ý gì, cũng không phải cho người ta, đặc ý gì chứ? Chờ ngày nào đó lão tử đi tìm một con chó ngao Tây Tạng trở về, hăm mộ chết ông luôn! Trương Lam oán thầm, toàn thân đều thấy ê ẩm, toàn thân dấy lên vị chua nồng đậm, hần rõ ràng cho rằng mình thấy nhỏ mà ăn không được nên chề nhỏ xanh đi. Ánh mắt hần lại không tự chủ được nhìn vào con chó bên trong phòng.

- Hải lòng không?

Vương doanh trưởng đối với hậu quả mà mình tạo thành cũng không có cảm giác, vẫn đang dương dương tự đắc đứng nơi đó treo khẩu vị người khác, hân nhiên không chú ý tới trước mặt mình toát ra đôi mắt thật ghen tỵ tới mức toát ra ánh lửa, trên thực tế hần muốn chú ý cũng thật sự khó khăn, ai bảo chiều cao giữa hai bên chênh lệch thật sự là quá lớn.

- Vừa lòng, vô cùng hải lòng!

Trương Lam cắn răng, hung hăng từ trong kẽ răng bài trừ ra mấy chữ này. Đáng thương cho tên tiểu tử, ánh mắt đỏ cực độ. Ở trước mặt một người có sở thích đặc biệt với loài chó lại đi khoe khoang, hiệu quả không phải là tát mười lên vết thương của người ta sao? Nếu như mục đích của người là muốn đả kích ta, như vậy chúc mừng người, người thành công rồi!

Trương Lam thích chó nhưng cho tới nay vẫn không có nuôi chó, nguyên nhân là ánh mắt hần quá cao, trong mắt chỉ nhìn chăm chăm tới loài chó đỉnh cấp, chướng mắt những loài chó nhỏ nhỏ khác, đời này mục tiêu của Trương Lam chính là từ chỗ thần ngao hộ viện cung điện Potala lấy được một con tiểu ngao – thần ngao thì hần không dám suy nghĩ, hần vẫn còn có tự mình hiểu lấy.

Nguyên nhân thứ hai là vì kiếp trước trong nhà của Trương Lam cũng từng có một con chó, là một con chó đất thật bình thường, sau khi thành niên chỉ nặng chừng hơn mười ký, trong nhà nuôi dưỡng con chó cũng hơn mười năm. Con chó kia rất hiểu chuyện, thật linh tính, chưa bao giờ ăn vụng cũng không cắn người, nuôi nhiều năm người trong nhà cũng đã sớm đối đãi nó như một thành viên trong gia đình. Không nghĩ tới cuối cùng lại bị đám trộm chó chết tiết bất đi, vì chuyện này mà gia đình thương tâm cũng thật lâu.

Trương Lam nuôi chó cũng không bao giờ thích thay đổi, cũng chưa từng xích lại, hần cảm giác xích động vật là một hành vi không nhân tính.

Trước đó hần có ủy thác Vương doanh trưởng hỗ trợ tìm một con chó tốt, không nghĩ tới người này lại hạ vốn gốc tìm ra một con bảo bối như vậy, thật làm Trương Lam vui sướng đến ngây ngất.

Phòng chừng người này cũng vận dụng quan hệ thật cứng rắn đi? Để cho hần lấy được con chó này đem về xem ra cũng là ngu nhân không tầm thường! Trương Lam suy nghĩ trong lòng.

- Con chó này xem như từ tiền tuyến lui ra, linh tính vô cùng, ngoại trừ không thể nói chuyện như con người thì cơ hồ không có gì khác biệt với nhân loại. Thế nào? Không tệ chứ?

Vương doanh trưởng nhẹ nhàng híp mắt, vẻ mặt kiêu ngạo:

- Cháu không phải luôn nói muốn bác cho cháu một con chó sao, con chó này thế nào?

Đây không ngờ là một con quân khuyển được huấn luyện nghiêm chỉnh hơn nữa còn trải qua chiến tranh tầy lể sao? Giống như có một đồng tiền từ trên trời giáng xuống trúng đầu, Trương Lam thình lình bị niềm hạnh phúc lớn lao đả kích muốn té xỉu! Hạnh phúc làm cho hần cảm giác mọi thứ trước mắt đều không hề thực tế.

Người không yêu chó vĩnh viễn cũng không hiểu được có được một con quân khuyển được nghiêm chỉnh huấn luyện khó khăn đến cỡ nào! Thứ này không phải chó nghiệp vụ, chó nghiệp vụ chỉ cần có tiền sau đó nhờ người nhờ quan hệ là có thể lấy tới.

Quân khuyển hoàn toàn khác hần chó nghiệp vụ, vừa bị quản lý nghiêm khắc khiến người khác giận sôi, quân khuyển còn trong thời hạn nghĩa vụ thì nghĩ cũng không cần nghĩ, cần bản không có bất cứ cơ hội nào, bởi vì quân khuyển còn trong thời hạn nghĩa vụ quân sự đều có quân hàm, cho dù là quân khuyển xuất ngũ cũng nhận được sự chiếu cố cẩn thận của bộ đội, có thể thanh thân ở trong quân đội an dưỡng hưu trí. Muốn có được một quân khuyển xuất ngũ, đầu tiên người phải có quan hệ thật tốt đẹp với quân đội, tiếp theo quân đội sẽ cho rằng đem quân khuyển giao tới tay người cũng sẽ nhận được chiếu cố không khác gì khi ở trong quân đội, như vậy mới có thể yên tâm đem quân khuyển giao cho người, về phần đám nhà giàu mới nổi nghĩ có tiền có được tất cả sao, vĩnh viễn nghĩ cũng đừng hòng nghĩ.

Muốn có một con chó nghiệp vụ xuất ngũ đã muôn vàn khó khăn, nếu muốn có được một quân khuyển xuất ngũ khó càng thêm khó! Đây đều là những vị công thần từ trong chiến trường giết ra tới, từng lập được công lao hần mã, đãi ngộ còn cao hơn binh lính bình thường rất nhiều!

Cho dù người có tồn sức chín trâu hai hổ có được một quân khuyển, 90% là loại quân khuyển chưa từng ra chiến trường, cho dù là như vậy, cũng đủ làm cho những kẻ có được quân khuyển như thế dương dương tự đắc mà khoe khoang, cũng sẽ được mọi người nịnh nọt khen tặng mà lảng lảng không thôi. Nếu như người muốn có được một quân khuyển từ chiến trường ra tới, hơn nữa còn là một quân khuyển hoàn hảo không chút tổn hao gì, như vậy chúc mừng người, từ nay về sau người sẽ sống trong ánh mắt của những kẻ luôn ghen tỵ người tới phát điên, khi người đi đường đều có thể ngẩng cao mũi nhìn trời mà đắc ý.

- Thật sự cảm ơn bác Vương!

Trương Lam không kiềm nén được nổi hưng phấn trong lòng, hỏi:

- Từ tiền tuyến Lão Sơn lui ra tới? Hẳn là Côn Minh lang khuyển đi?

- A, không ngờ cháu cũng hiểu biết nhiều về việc này sao?

Vương doanh trưởng có chút ngạc nhiên:

- Biết quân khuyển của Lão Sơn tiền tuyến là Côn Minh lang khuyển cũng không bao nhiêu người!

- Vừa khéo có nghe nói qua!

Trương Lam cười cười cũng không tiếp tục dây dưa trong vấn đề này.

Côn Minh lang khuyển là một loại khuyển loại độc đáo mới phát hiện trong nước, trình độ hung mãnh chỉ sau chó ngao Tây Tạng, mặc dù đem ra so sánh ngoài thế giới, cũng có thể đứng hàng ưu tiên trong đại đa số khuyển loại. Hình thể của nó so với Hắc Bối cùng Mục Dương của nước Đức lớn hơn một chút, nhưng thể trọng lại nhẹ hơn, đặc tính hung mãnh cũng cường hãn hơn nhiều.

Côn Minh lang khuyển vốn có đặc tính tự kỷ độc hữu, so với đa số chủng loại khuyển chủng mãnh liệt khác yêu cầu thấp hơn nhiều, đặc thù điển hình của nó chính là quá trình hưng phấn cùng ức chế mạnh mẽ mà cân đối, thời gian hưng phấn kéo dài liên tục lại cũng cố, khứu giác mẫn tuệ, đối với năng lực phân biệt mùi vị mạnh mẽ, tiếp nhận hoàn cảnh nhanh chóng, sức chịu đựng kéo dài, hành động cực nhanh, lực chiến đấu cố chấp, khả năng huấn luyện thật cao. Tính năng thích ứng hoàn cảnh tốt phi thường, có thể chịu đựng được độ cao hơn 5000 thước so với mặt biển, lại có năng lực thích ứng cả độ thấp sâu bên dưới, có khả năng sinh sản bên trong tây bắc khô hạn như sa mạc, cũng có thể hoạt động tại duyên hải, có thể thích ứng được thành thị ồn ào lẫn núi rừng hoang vắng không bóng người, lại có khả năng làm nhiệm vụ trong hoàn cảnh hòa bình hoặc ra trận đuổi bắt địch nhân suốt mấy ngày liền, ngoài ra đáng quý chính là tính thích ứng siêu cường của Côn Minh lang khuyển đối với nơi phát ra thực vật, nó có thể thích ứng được với phương pháp chăn nuôi bình thường, hoàn cảnh sơ sài gian khổ nơi biên cương, vẫn tiếp nhận được chỉ tiêu dinh dưỡng cao kể cả ăn lương khô gian khổ qua ngày.

Tổ chất cường hãn của Côn Minh lang khuyển mạnh mẽ như vậy nên được vinh dự đặt danh xưng “vua quân khuyển” cũng không có gì kỳ lạ.

Ở kiếp trước Trương Lam từng xem qua tin tức, vào năm 57 tới năm 58 tại Vân Nam Tứ Xuyên tiêu diệt phản loạn, có hai phần ba sức chiến đấu là do quân khuyển truy tung tìm tòi lẫn cung cấp phương hướng tiêu diệt kẻ địch. Vào năm 58 quân khuyển từng bắt sống một gã đại đội trưởng trinh sát của Tướng quân, quân khuyển còn bắt sống trùm thổ phỉ Dư Trung Nam, lấy được huy hiệu hoàng kim, đầu lĩnh giặc cướp Đại Lương sơn cũng bị quân khuyển đuổi bắt mà quy hàng. Trong cuộc chiến đấu tác dụng của quân khuyển thật trọng đại, liên tục lập được chiến công.

Ngoài ra Côn Minh lang khuyển còn viên mãn hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ an toàn của Chu thủ tướng cùng mục tiêu quân sự trọng yếu vùng biên cương tây nam và căn cứ bom nguyên tử vùng đại tây bắc, trở thành trợ thủ đắc lực cho chiến sĩ biên phòng.

Trong ngành cảnh sát, quân khuyển trực tiếp phá tổng cộng 36 vụ hung sát án, 42 vụ án cưỡng gian cướp đoạt trọng hình, nhiều lần bắt được tội phạm bị truy nã buôn lậu thuốc phiện, được xưng hô là “thần khuyển”, trở thành thủ đoạn dự phòng cùng đã kích tội phạm đặc biệt.

Những tin tức này đều chứng minh tổ chất của Côn Minh lang khuyển vượt xa những chủng loại khác, chỉ là số lượng của chúng thật thưa thớt, từ năm 1953, trong suốt 38 năm gây giống tổng cộng có 7200 con, trong đó đủ tư cách trở thành quân khuyển chỉ có 4900 con, miễn cưỡng đủ sử dụng, thậm chí quân khuyển xuất ngũ cũng rất ít ra ngoài mà được đưa trở về căn cứ dùng gây giống đời sau.

- Thật sự cho cháu sao?

Trương Lam vẫn không thể tin được, một quân khuyển đưa cho hán sao? Quân khuyển nga, ngẫm lại cũng cảm thấy không sao tưởng tượng nổi.

- Nếu cháu không muốn thì có thể lưu cho bác, bác không có ý kiến!

Vương doanh trưởng nói đùa:

- Tin tưởng rất nhiều người sau khi biết nhất định sẽ khốc hô tranh giành đến vỡ đầu!

- Hắc hắc...

Trương Lam cười toe toét miệng đầy hạnh phúc, nước bọt chảy cả ra ngoài.

Vương doanh trưởng tiến lên mở cửa, một đầu lang khuyển cường tráng cao tới hơn 80cm đứng nơi đó, thể trọng chừng 50 ký, chỉ đứng cũng đã muốn cao hơn Trương Lam, nếu như ngồi xuống khẳng định thật đồ sộ. Nó bị một sợi dây xích thật lớn buộc lại, ánh mắt hẹp dài thật thông minh quan sát ba người trước mặt, phun ra đầu lưỡi đỏ tươi. Màu sắc bộ lông của nó tương tự như cỏ khô màu vàng mùa thu, hai lỗ tai dựng thẳng cảnh giác, thỉnh thoảng chuyển động, đuôi xoắn tung cũng không hề lắc lư như loài chó bình thường khi nhìn thấy người, chỉ nhẹ nhàng buông xuôi phía sau, tứ chi tráng kiện hơi trầm xuống, móng vuốt bám nhẹ trên mặt đất, giống như sẽ tùy thời chuẩn bị phóng ra.

Chứng kiến cửa mở, lang khuyển thật kỳ lạ không nhìn Vương doanh trưởng đã nuôi dưỡng nó một thời gian, ngược lại nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt to sáng ngời đầy trí tuệ nhìn thẳng Trương Lam, tựa hồ thật có hứng thú đối với hắn, cảm giác thật kỳ quái, giống như nó đã biết tương lai mình sẽ cùng tên tiểu tử kia sinh hoạt chung một chỗ.

Quả nhiên là gần giống, gần thành, gần bằng cầu tinh! Trương Lam đối với quân khuyển đầy linh tính này vô cùng tán thưởng, có câu nói hình dung người, “già mà không chết đã thành tinh”, hiện tại xem ra con chó này cách cảnh giới kia cũng kém không bao xa.

Tráng lệ gan, Trương Lam tiến lên ba bước lại lui bước do do dự dự chậm rãi tiến tới gần con quân khuyển, đưa tay muốn sờ sờ đầu nó, ở trong mắt loài chó loại hành động này là tràn ngập thiện ý. Thật thần kỳ chính là con quân khuyển lại há miệng nhưng không hề cắn Trương Lam, chỉ vờn đầu lưỡi hung hăng liếm lên mặt hắn, phi thường nhiệt tình miễn phí rửa sạch mặt Trương Lam một phen.

Vương doanh trưởng vô cùng ghen tỵ, bắt đầu dùng lời nói đầy ác ý tàn nhẫn giống như nguyên rùa Trương Lam:

- Con chó này đúng là xem người thấp nha, mỗi ngày bác đều đến cho nó ăn, cũng không thấy nó liếm bác lần nào, sao vừa nhìn thấy cháu thì nó lại hôn hít thân thiết tới như vậy đây?

Thân thiết với nó sao? Nhất thời trên trán Trương Lam tràn đầy mồ hôi: bác à, thân thuộc thì nói thân thuộc đi, bác nói chuyện kiểu như vậy rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm đấy?

Rốt cục thả lỏng được chút tâm tư, lá gan Trương Lam cũng phóng lớn hơn một chút, hắn cắn răng từ từ nhắm hai mắt mò mẫm lên đầu con quân khuyển. Con chó nhẹ nhàng cúi đầu hơi hơi lắc lư, đôi mắt híp lại, nhìn về mặt tựa hồ như thật có chút hưởng thụ cảm giác có thể từ trên cao nhìn xuống nhân loại nhỏ xíu ngay trước mắt mình.

Trương Lam khóc không ra nước mắt...

- Thế nào?

Vương doanh trưởng đắc ý hỏi Trương Lam, giống như một đứa trẻ đang hi vọng được nghe người lớn khen ngợi, không hề ý thức được ai lớn ai nhỏ.

- Có phải bác rất giỏi hay không?

- Người anh em, bác thật sự rất giỏi!

Trương Lam liên tục tung ra mấy chiêu vỗ mông ngựa như không cần tiền, liên tục khen ngợi như nước thủy triều.

Hắn rất muốn tiến lên vỗ vỗ bả vai người kia, cẩn thận khen ngợi một chút, nhưng thật bất đắc dĩ chiều cao đôi bên chênh lệch quá nhiều, vừa nhắc tay cuối cùng đành phải buông tha bỏ qua.

- Ha ha...

Vương doanh trưởng híp mắt, thích ý vuốt ve cằm, có chút tự đắc nghe Trương Lam khen tặng, lại căn bản không hề ý thức được mình trong bất tri bất giác đã bị thăng nhóc hạ thấp thành đồng lõa, còn đối với thành quả mà mình lấy được vô cùng vừa lòng, thật không dễ dàng, không ngại bỏ ra chút máu để nghe được lời vỗ mông ngựa từ miệng tên tiểu tử này, khó khăn thật chẳng khác gì muốn đẻ gà trống đẻ trứng.

- Đúng rồi, gia hỏa này có tên không?

Bỗng nhiên nhớ tới vấn đề này, Trương Lam hỏi.

- Đương nhiên là có, nguyên lai ở bộ đội gia hỏa này được gọi... gọi gì ta?

Vương doanh trưởng thoáng ngưng ngừng gãi đầu, cẩn thận ngẫm nghĩ:

- Hình như được gọi là “Đông Bắc Hồ”, nữ danh là “Hồ Tử”!

- Đông Bắc Hồ? Còn có nữ danh?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Có vẻ giống cừu nhân?

Trương Lam không nói gì, cũng không biết vị nào trong căn cứ huấn luyện lại đặt cái tên như vậy, quả nhiên là vua sơn lâm cường hãn, may mắn không gọi là “Bắc Cực Hùng”, nếu không đánh chết Trương Lam cũng sẽ không gọi tên này.

- Con chó này thật là đáng yêu!

Chứng kiến Trương Lam đùa thật vui vẻ với con chó kia, trong lòng tiểu Thần Hi có chút hâm mộ, nhìn không được muốn đưa tay đi sờ sờ vào bộ lông của nó.

Rốt cục lại chú ý tới Thần Hi, Đông Bắc Hồ nhất thời lại dừng hành vi thân mật với Trương Lam, hai mắt cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, thân hình bắt đầu cúi xuống, miệng phát ra thanh âm ô ô trầm thấp, chính thức phát ra dấu hiệu sắp công kích!

Trương Lam có chút buồn bực hai tay ôm đầu, thật đúng là tức mệnh tương tùy, chó cùng Terminator chẳng lẽ là trời sinh thiên địch hay sao?

- Thật kỳ quái nha!

Vương doanh trưởng ở bên cạnh khó hiểu nói thầm:

- Con chó này nếu không ở trong thời gian xuất động nhiệm vụ cũng sẽ không phản ứng như vậy, thấy người chủ yếu sẽ không lộ ra dấu hiệu muốn công kích, hôm nay nó làm sao vậy?

Trương Lam đương nhiên là biết tại sao, nhưng rõ ràng tiểu Thần Hi cũng không hề lộ ra vẻ muốn công kích ngược lại, hai gia hỏa này!

Thần Hi nhìn Trương Lam như xin giúp đỡ, tiểu Thần Hi nhẹ nhàng túm túm góc áo của Trương Lam, nhỏ giọng nói:

- Giúp đỡ chị được không, chị cũng muốn sờ sờ nó...

Đây là số mệnh sao, việc cực việc nguy hiểm đều là của ta! Trương Lam chỉ muốn vờ đầu, vì sao người cuối cùng bị thương luôn là ta đây! Chuyện nguy hiểm như vậy sao vẫn luôn là ta làm?

- Hồ tử ngoan nha...

Không có biện pháp, Trương Lam lấy gan đi tới dùng một bàn tay vuốt đầu Đông Bắc Hồ, nhẹ nhàng ý bảo nó thả lỏng – dù sao cả hai cũng chỉ vừa mới quen nhau, lẫn nhau cũng không phải rất quen thuộc, ai biết gia hỏa này có nhất thời cao hứng muốn ném thử hương vị thịt người hay không – hắn nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, ngón tay chỉ vào tiểu Thần Hi:

- Hồ tử ngoan, nàng không phải là người xấu nga, nàng là chị của ta đó...

Hai mắt Đông Bắc Hồ vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm tiểu Thần Hi, cũng không biết có nghe hiểu được hay không, lông mông dựng đứng hơi hơi rũ xuống, lại nghiêng nghiêng đầu đưa mắt nhìn Trương Lam.

Tiểu Thần Hi mười phần phối hợp, bày ra bộ dạng cả người lẫn vật thật vô hại, bộ dạng đáng thương giống như vừa rồi bị Đông Bắc Hồ khi dễ mới là mình.

Có cửa! Chứng kiến biểu hiện của Đông Bắc Hồ, trong lòng Trương Lam vui vẻ, nhẹ nhàng vuốt ve từ đầu xuống tận lưng nó, sau đó lại đem cái đầu to lớn xù lông kéo vào trong lòng mình, miệng nhẹ nhàng thì thầm bên tai nó:

- Nhìn xem, chị của ta thật ôn nhu phải không, kỳ thật nàng thật tốt lắm, cho tới bây giờ nàng chưa từng khi dễ ta đâu, tin tưởng ngày sau nàng cũng sẽ thật tốt với người nha...

Đúng là không khi dễ ta, nhưng khi dễ qua thật nhiều người mà thôi! Trong lòng Trương Lam bổ sung, tha thứ ta không toàn bộ nói thật cho người biết, kỳ thật ta cũng bị bắt buộc mà thôi!

Con chó thoáng giật nhẹ, nhưng không hề dùng sức, buông lỏng cái đuôi lắc lắc vài cái, rung vài cái, cảm giác Trương Lam không có ý định buông tay, liền đem đầu cứng cứng, từ dưới nách Trương Lam dò ánh mắt, đánh giá tiểu Thần Hi đang đứng cách người mình chừng hai thước.

Tiểu Thần Hi nhìn ánh mắt gia hỏa kia thật dịu dàng, giống như đang nhìn chính đồng loại của mình, nhìn thấy Đông Bắc Hồ nhìn về phía chính mình, lập tức nở nụ cười. Vô luận là chủng tộc gì, bất kể là người hay là động vật nào khác, đối với ý tứ mỉm cười bày tỏ thiện ý chủ yếu đều hiểu thật rõ ràng, là quân khuyển đã được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng được chiến tranh tẩy lễ, loại động vật trí tuệ cực độ lại linh tính mười phần, Đông Bắc Hồ đương nhiên càng hiểu được nụ cười trước mặt là chân thật hay là rắp tâm hại người.

Cảm giác được vẻ thiện ý của tiểu Thần Hi, vẻ đề phòng của Đông Bắc Hồ chậm rãi buông xuống, rốt cục bắt đầu dùng loại ánh mắt thật tò mò đánh giá cô bé trước mắt, dựa vào khứu giác mà nó vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, nếu như nó có thể nói chuyện, Đông Bắc Hồ dám dựng thẳng lên ba móng vuốt mà thề, cô bé trước mặt nhìn hình dáng giống như nhân loại nhưng tuyệt đối không phải nhân loại, trên người cô bé kia hoàn toàn không có một tia khí tức của nhân loại, ách, cũng không thể nói là không có, tuy rằng trên người nàng cũng có một ít khí tức của nhân loại, nhưng khí tức đều thuộc về tiểu nhân loại đang ôm mình trong lòng, vừa rồi khi cô bé này nhìn nó, cấp cho nó cảm giác ở trên chiến trường bị người dùng súng chĩa thẳng vào người, một

loại kinh sợ từ sâu trong tâm linh truyền đến khiến cho nó tự nói với mình, cô bé trước mắt rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, thậm chí nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Trong lúc nàng nhìn nó mỉm cười, Đông Bắc Hồ cảm giác những nguy hiểm kia đã toàn bộ biến mất, tuy rằng thật nghi hoặc, nhưng với dung lượng nhỏ nhỏ của trí óc động vật nó cũng không hiểu rõ đó rốt cục là vì sao, nhưng nó cũng không phải không hiểu cô bé trước mắt đối với chính mình không có ác ý.

- Ô ô...

Trong cô hòng Đông Bắc Hồ nhẹ nhàng phát ra hai tiếng kêu khê, Trương Lam nghe ra được gia hỏa này đã không còn vẻ khẩn trương như vừa rồi, phát phát tay ý bảo tiểu Thần Hi đi tới.

Tiểu Thần Hi tung tăng tiến nhanh hai bước, nghĩ muốn sờ sờ đầu Đông Bắc Hồ.

Tuy rằng không còn đề phòng như vừa rồi, nhưng con chó vẫn nhẹ nhàng lui về sau vài bước, Đông Bắc Hồ nhẹ nhàng đánh giá tiểu Thần Hi, trong mắt vẫn không thả lỏng về cảnh giác đối với tiểu nha đầu kia.

- Xem ra nó vẫn không yên lòng đối với chị...

Chứng kiến bộ dạng của con chó, tiểu Thần Hi có chút buồn bực nói với Trương Lam.

- Con chó này hôm nay thật sự quá kỳ quái!

Vương doanh trưởng ở bên cạnh nhìn thấy thật ngạc nhiên:

- Con chó này chưa bao giờ cho phép người lạ ôm, Trương Lam cháu lần đầu tiên nhìn thấy Hồ tử, nó lại cho phép cháu ôm nó. Hơn nữa nó cũng chưa bao giờ thị uy với người lạ, nhưng hôm nay lại rất đề phòng chị của cháu. Hai chị em cháu thật đúng là làm cho người ta nhìn xem mà không hiểu!

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, hoàn toàn khó hiểu.

Tiểu Thần Hi nhìn Vương doanh trưởng giang rộng hai tay, vẻ mặt cũng thật không hiểu nổi.

- Ngoan...

Trương Lam cảm thấy được ngữ khí của mình nị tới mức chính mình cũng cảm giác được ghê tởm:

- Không có việc gì, nàng không phải là người xấu đâu...

Tiểu Thần Hi mười phần phối hợp bước lên muốn mò lên đầu con chó.

Tốc độ này! Trương Lam tròn trắng mắt.

Bị ngọc thủ của tiểu Thần Hi mò lên đầu mình, toàn thân Đông Bắc Hồ thoáng run lên, thân thể không tự chủ được rút ra sau né tránh, cảm giác bàn tay kia lướt nhẹ xuống lưng mình, cũng không hề có biểu hiện ác ý, rốt cục hoàn toàn yên lòng đứng yên nơi đó bất động, tùy ý cho tiểu Thần Hi vuốt ve trên người mình.

Không bao lâu, gia hỏa kia đã nằm xuống, chồng vó tùy ý cho tiểu Thần Hi gãi ngứa.

Nha đầu kia làm sao làm được? Nhanh như vậy đã thu phục sao? Trương Lam đang nói chuyện với Vương doanh trưởng lơ đãng quay đầu lại, phát hiện một người một chó đang ngoảnh náo thật vui vẻ, không khỏi kinh ngạc, vừa rồi không phải là thiên địch tức mệnh hay sao? Nhanh như vậy đã bay lên thành huynh đệ tức mệnh?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giải thưởng lớn

Trương Tông Quân từ xa xa đi tới, tối hôm qua uống thật sự quá nhiều, hiện tại đầu của hắn còn có chút mơ hồ. Nghe được các chiến sĩ nói Vương doanh trưởng đang ở sau quân doanh, hắn liền đi nhanh tới nơi này. Còn chưa đi tới gần, từ xa Trương Tông Quân đã nhìn thấy con gái mình đang đùa giỡn với một con chó, nhìn nhìn lại con chó kia, cừ thật, tuy rằng không biết thuộc chủng loại gì, nhưng vừa nhìn liền biết là một lang khuyến hưng mãnh. Nhìn thân hình cường tráng của con chó, nhìn nhìn lại thân hình mảnh khảnh nhỏ nhắn của con gái, Trương Tông Quân liền hoàn toàn tỉnh rượu. Vạn nhất bị con chó kia nhào lên cắn một ngụm, đó cũng không phải nói đùa, không chừng miếng thịt nơi đó sẽ biến mất!

- Cha, mau đến xem, đây là con chó mà bác Vương cho chúng ta!

Nhìn thấy cha mình đi tới, Trương Lam nhanh chóng kêu lên, thuận tiện chứng nhận sự thật đã tạo thành.

- Làm sao con có thể tùy tiện đòi bác Vương cho đồ vật đây?

Về mặt Trương Tông Quân phản nộ:

- Bình thường cha làm sao dạy con? Dù có cũng không cần hỏi con chó lớn như vậy, về nhà không tốt chăm sóc!

Ách, quả nhiên là như vậy! Trương Lam bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, tính khí của cha hắn vẫn luôn là như vậy, không hề có chút tiến bộ nào.

- Đây chính là quân khuyến lui ra từ bộ đội, chú xác định mình không cần?

Về mặt Vương doanh trường bốn cột nhìn lên Trương Tông Quân.

- Quân khuyến? Thật sự?

Hai mắt Trương Tông Quân tỏa ánh sáng, cao hứng xoa xoa hai tay:

- Tôi có nói không cần sao? Nếu anh đã không tiếc đưa cho tôi, tôi nói không cần chẳng phải thật làm tổn thương mặt mũi của anh sao?

Lão đầu từ cũng là một người yêu chó, nghe nói có một đầu quân khuyến mang về nhà, tốc độ biến sắc mặt nhất thời còn nhanh hơn cả lật sách, những lời mình mới nói trong nháy mắt đã ném xa không biết tới đâu.

- Hai người thật đúng là cha con!

Về mặt Vương doanh trường cười khỏ:

- Quả nhiên là như đức, đứa con lão từ đều giống nhau, thuộc loại hình nhặt được tiện nghi còn khoe mẽ!

Vuốt ve lên da lông trơn bóng như nước của Hồ Tử, giống như vuốt ve lên sa tanh bóng loáng, Trương Tông Quân mỷ mẫn rít một hơi thuốc, về nhà đã được ba ngày, hiện tại Trương Tông Quân yêu nhất chính là hề có thời gian đều ôm Hồ Tử thân mật một hồi, xem xu thế này Trương Lam phỏng chừng cha mình rất có thể sẽ đem Hồ Tử xem là đứa con trai thứ hai của mình.

Không hổ là quân khuyến, Hồ Tử hiểu biết tới mức làm người khác giận sôi, cả nhà Trương Lam đều luyến tiếc xích nó lại, gia hỏa này cũng chưa bao giờ cắn người, người làm việc đi lại trong nhà sau khi vượt qua quãng thời gian khẩn trương ban đầu, đều thích con chó thông minh linh tính kia, mỗi người khi đi ngang qua đều không tự chủ được muốn sờ sờ lên đầu của nó.

Gia hỏa này cũng không phụ hi vọng của Trương Lam, chưa từng cho người nào thực hiện được hành động kia, điểm ấy làm Trương Lam có chút tự hào. Về phần thức ăn do người khác cấp cho, Hồ Tử đương nhiên ngửi cũng không thèm ngửi tới.

Từng có một người không tin tã, sau nhiều lần trêu chọc Hồ Tử không thành công, cắn chặt răng giậm chân xuất huyết cắt hai cân thịt heo đặt trước mặt Hồ Tử, kết quả Hồ Tử cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn một lần, cũng không thèm nhìn thẳng người đang mang ý đồ trêu chọc mình, rất cấp mặt mũi cho Trương Lam. Về phần tên xui xẻo tiền mất tật mang kia, nhất trí biến thành đối tượng bị mọi người trong nhà máy cười nhạo không thôi.

Hôm nay cũng đã là rằm tháng chạp, ngày 15 tháng 12 năm 1986, còn 15 ngày nữa đã tới giao thừa.

Hiện tại là tám giờ tối, sinh ý bên trong nhà máy vẫn náo nhiệt như trước, công nhân tăng ca đang không ngừng bận rộn.

Nơi góc sân đặt bốn chiếc thùng gỗ lớn không biết dùng làm gì.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng.

Trương Tông Quân đứng lên, giọng cao chén rượu:

- Các vị huynh đệ, cảm ơn sự cố gắng của chư vị nửa năm nay, chính nhờ có sự vất vả của mọi người trong nửa năm qua nên mới có được vẻ vui sướng hưng thịnh của nhà xưởng chúng ta hôm nay cùng sự náo nhiệt trong buôn bán của chúng ta. Lời cảm tạ tôi cũng không muốn nói nhiều, ở trong này tôi dùng chén rượu mời mọi người, đại biểu lòng cảm kích của tôi đối với tất cả, cảm tạ sự giúp đỡ của mọi người. Hi vọng cuộc sống sau này của chúng ta càng ngày càng thịnh vượng, sinh ý càng nâng cao một bước!

- Tiểu Trương!

Lý Minh Giang bung chén rượu đứng lên, về mặt hưng phấn đến đỏ hồng:

- Tuy rằng hiện tại gọi chú như vậy đã không quá thích hợp, nhưng tôi vẫn cứ gọi chú như vậy đi. Nương theo cơ hội ngày hôm nay, tôi nghĩ muốn thay mặt các huynh đệ có mấy lời muốn nói với chú!

Hắn chỉ chỉ dượng út của Trương Lam:

- Dượng út của Trương Lam cũng là anh em cột chèo với chú, cũng là em họ của tôi, nếu không có chú tìm hắn hỗ trợ phòng chừng bây giờ còn phải lo chạy đi tìm việc nuôi sống cả gia đình mà sầu muộn, hiện tại chú xem hắn đi, nửa năm nay kiếm được không dưới một vạn chứ?

Nói xong hắn nhìn dượng út của Trương Lam như trưng cầu ý kiến.

- Phải!

Dượng út gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Lại nhìn lại mấy huynh đệ chúng ta...

Lý Minh Giang tiếp tục chỉ chồng của cô út Trương Lam cùng Lý Tú Thủy:

- Nếu như không có chú, hai người này phòng chừng còn đang ưu sầu việc sửa nhà, làm sao giống như hiện tại một đám cả ngày mang theo khuôn theo dạng làm cho thanh niên trong thôn hâm mộ đến phải chết!

- Ha ha...

Mọi người bật cười vang.

- Cho nên, tôi cảm thấy được chén rượu này phải do chúng tôi mời chú mới đúng!

Lý Minh Giang nói:

- Cảm ơn chú cho chúng tôi cơ hội này, nếu không có chú, hiện tại bốn người chúng tôi cái gì cũng không phải!

- Không không...

Trương Tông Quân vội vàng nhún nhường, vài người nhường tới nhường lui, chén rượu cũng không uống hết. Như vậy cũng không được, cuối cùng Trương Tông Quân đề nghị:

- Nếu chúng ta ai cũng không muốn thừa nhận, vậy thì thế này đi, chúng ta là huynh đệ cũng không cần chia rẽ, chén rượu này tự kính cho mình, chúc tương lai của chúng ta ngày càng tốt đẹp!

- Tốt!

Mọi người uống một hơi cạn sạch. Đề nghị này thật tốt, tất cả mọi người đều đồng ý, ngày mai sẽ rất tốt, lời này mọi người có ai lại phản đối? Phản đối không phải muốn trở ngại với chính mình sao, ai lại ghét bỏ cuộc sống của mình tốt đẹp hơn đây?

- Hôm nay chúng ta uống rượu ít thôi.

Trương Tông Quân cười thần bí:

- Tôi đã chuẩn bị lễ vật cho mọi người, xem như phát tiền lì xì cho mọi người đi. Hôm nay chúng ta uống ít rượu, ăn nhiều đồ ăn, chủ yếu chính là liên lạc cảm tình.

Nói xong gấp thức ăn cho mọi người:

- Bình thường chúng ta cả ngày đều thật bận việc, cơ hội để mọi người tụ tập cùng một chỗ như bây giờ cũng không nhiều lắm.

Lời vừa nói ra thật phù hợp với tâm ý của mọi người hiện tại, nguyên bản lo lắng Trương Tông Quân nếu mời rượu mà mình không uống, thật ngượng ngùng, uống vào sợ về nhà bị lão bà oán giận. Nếu như nói rõ, mọi người rốt cục thả lỏng lo lắng trong lòng, liền mãnh liệt ăn, Trương Lam đang đảm nhiệm chức phục vụ cảm giác chân mình sắp gãy mất. Dương Chi ở trong phòng bếp bận việc thì càng không ngừng nén giận những gia hỏa kia là đồng loại của Hồ Tử chuyển sang kiếp khác, không có việc gì ăn nhanh tới như vậy để làm chi?

Cơm nước no nê, dọn xuống mâm cỗ, mọi người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cảm thán những ngọt bùi cay đắng suốt nửa năm qua, hoặc khát khao tương lai tốt đẹp.

Trong bất tri bất giác đồng hồ đã báo chín giờ, tất cả mọi người đã có vẻ mệt mỏi, thấy thế Trương Tông Quân cũng biết buổi tụ họp tối nay cũng nên kết thúc, đặt chén trà xuống:

- Các huynh đệ, đêm nay chúng ta dừng tại đây đi, sau này chúng ta vẫn còn nhiều thời gian tụ họp, mọi người mau sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn nhiều việc cần làm!

Cũng được!

Mọi người cùng nhau đặt chén trà xuống đứng dậy.

Mấy người cười cười nói nói đi ra sân, Trương Tông Quân dẫn theo mọi người đi tới chỗ mấy rương gỗ, chỉ vào bên trong nói:

- Các vị huynh đệ, đây là lễ vật năm mới tôi chuẩn bị cho mọi người!

Nói xong hất lại vui đùa:

- Đầu tiên nói trước, đến khi ăn Tết tôi cũng không tiếp tục tặng quà đâu, mọi người nên thông cảm nhiều một chút, đến lúc đó đừng nên oán hận!

Đây là cái gì? Mọi người đánh giá mấy chiếc rương lớn trước mặt, đều có chút nghi hoặc. Thùng lớn như vậy bên trong đựng thứ gì đây? Bên trên có chữ, nhưng trời tối cũng thấy không rõ. Nếu nói là đồ hộp thì cũng không phải đi? Tặng quà ai đi tặng cả thùng lớn như vậy? Mọi người lặng lẽ lau mồ hôi trên thái dương.

Nhìn biểu tình nghi hoặc của mọi người, Trương Tông Quân rất hài lòng, đi lên mở một rương lớn, tám ván gỗ đã mở ra, chỉ là vẫn còn che phủ bên trên thùng lớn mà thôi. Đồ vật bên trong liền lộ ra ngoài, không ngờ là một chiếc xe máy màu đỏ mới tinh!

Màu sơn đỏ tươi chói mắt, mới tinh sáng ngời, bình xăng thuộc loại khinh kỳ bình nổi bật thật dễ nhìn thấy.

- Đây là...?

Toàn bộ bốn người đều tròn tròn mắt, biết đồ vật Trương Tông Quân tặng cho mình sẽ đáng giá, nhưng tuyệt đối không nghĩ ra lại là thứ đồ chơi này! Một người một chiếc xe máy? Lần này ra tay thật sự là quá đại khí đi thôi!

- Các huynh đệ, đây là lễ vật năm mới tặng cho mọi người! Nửa năm qua mọi người theo tôi chạy tới chạy lui, có một chiếc xe sẽ thuận tiện hơn. Hiện tại xe con tôi còn chưa tặng nổi, tặng chiếc xe máy vẫn không thành vấn đề, đừng nói ra lời gì cảm động a!

Nhìn thấy mọi người nhìn nhau không biết nói gì, Trương Tông Quân cười giỡn nói:

- Kỳ thật huynh đệ cũng có lòng riêng, nguyên lai mọi người hay gặp vấn đề giao thông nên về nguồn hàng cung ứng hay trực trực, hiện tại có xe rồi thì không cần sợ sẽ xảy ra việc gì nữa đi!

- Nếu chú đã nói như vậy, chúng tôi còn có thể nói gì đây?

Lý Minh Giang đầu tiên phục hồi lại tinh thần, ha ha cười:

- Có người tặng xe, ngọc tử mới không lấy đâu. Sau này còn có thứ gì tặng miễn phí như vậy chú cứ việc nói, tôi là thứ nào cũng sẽ không cự tuyệt, chú cứ tận tình tặng, tôi tận tình thu hết!

Mấy người còn lại cũng kịp thời phản ứng, trong đó còn có ba người trẻ tuổi, làm gì không thích xe? Chúng kiến ngoài đường có chiếc xe máy chạy qua như bay, người nào không mất thêm mơ ước có một chiếc?

Ngắm lại chính mình lái xe chờ lão bà chạy như bay trên đường cái, hai bên đường là những ánh mắt thật hâm mộ, cảm giác kia thích ý biết bao nhiêu!

Trước kia căn bản là nghĩ cũng không dám nghĩ, cho dù hiện tại trong tay có tiền nhưng muốn bán thân bỏ ra mấy ngàn đồng mua một chiếc xe, phỏng chừng cha mẹ trong nhà cũng sẽ đánh gãy chân, thứ đồ phá sản! Không có việc gì đi mua thứ này để làm chi? Đồ chơi này ngoại trừ dùng để chạy cho nhanh thì có được ích lợi gì? Có thể thay thế con trâu đem cày ruộng sao?

- Mọi người đều đã lấy Khóa Tử của tôi học được kỹ thuật lái xe máy rồi đi?

Trương Tông Quân đứng một bên trêu ghẹo:

- Không cần học lái xe thêm lần nữa phải không?

- Ha ha...

Mọi người chỉ biết cười ngây ngô, trong đầu rõ ràng vẫn còn có chút mơ hồ.

Gọi vài công nhân đi tới, hỗ trợ lấy ra bốn chiếc xe, bốn chiếc xe khinh kỳ bình mới tinh xếp thành hàng, chỉ nhìn khí thế đã cảm thấy có chút rung động. Mấy chiếc xe cũng hoàn toàn giống nhau, đều là màu đỏ, cùng một nhãn hiệu, cũng tránh được phiền phức mọi người lựa chọn, đều cùng nhãn hiệu cùng màu sắc, căn bản đâu cần lựa chọn làm gì.

- Trong xe đã đổ đầy xăng, chìa khóa cũng cắm vào rồi, đi lên thử xem?

Trương Tông Quân giật dây hét lên, tục ngữ nói rượu tráng can đàm thoại! Nếu đêm nay bị té vài lần thì càng thêm thú vị! Trương Tông Quân hơi có chút tà ác nghĩ đến.

Vậy còn nói cái gì! Mấy người nhìn xe máy trước mặt, nghe được lời nói của Trương Tông Quân, rốt cục không tiếp tục nhún nhường, không chút do dự

sải bước tới leo lên đạp máy, cũng không nói một lời vô cùng hứng thú chạy đi.

- Rầm!

Cách đó không xa truyền tới thanh âm xe máy ngã xuống đất, hung hăng thỏa mãn nội tâm tà ác của Trương Tông Quân.

- May mắn còn có vòng bảo hiểm, bằng không không biết hấn có đau lòng chết hay không!

Trương Tông Quân thâm an ủi tên xui xẻo kia.

Trong nháy mắt đã sắp tới Tết, Dương Chi bắt đầu bận rộn công việc lu bù lên, vội vàng chuẩn bị quần áo mới cho bốn miệng ăn trong nhà, vội vàng tính toán bỏ bao lì xì cho công nhân, vội vàng bắt đầu chuẩn bị hàng tết, bắt đầu đi thăm viếng thân bằng quyến thuộc, bắt đầu... tóm lại chỉ có một chữ, đó chính là: vội!

Nhìn thấy mẹ mua quần áo, tạm thời cứ gọi là quần áo đi, đều là những tấm vải còn chưa thành hình đi, Trương Lam không biết nói gì, đây đều là những thứ đồ vật gì vậy? Không có quần áo thành phẩm, toàn bộ đều là vải mua về, tính toán đem đi cho người ta may. Nhìn một đồng vải màu đen, hấn tưởng tượng tay nghề của thợ may hiện tại, tay nghề đương nhiên là không có vấn đề, nhưng hình dáng sao... Thật sự làm người ta không dám khen tặng! Phỏng chừng cũng chỉ có thể làm ra những kiểu áo Tôn Trung Sơn mà thôi.

Vẫn do chính mình thiết kế đi, Trương Lam gãi gãi đầu, mặc dù hấn không phải là người trong nghề, nhưng đời sau từng gặp qua nhiều loại trang phục kiểu dáng, ít nhất cũng biết thế nào là đẹp, dù không biết thiết kế nhưng vẫn còn ánh mắt đúng không! Có câu nói rất đúng, tuy rằng không ăn qua thịt heo, nhưng cũng từng thấy qua heo chạy có phải không chứ?

Nghĩ đến liền làm, hấn tìm ra giấy bút, Trương Lam bắt đầu cọ quẹt trên tờ giấy trắng, thiết kế cho ai trước đây? Hay là cho cha đi! Lão đầu từ cả ngày ở bên ngoài chạy tới chạy lui, cả ngày không mặc quần trang màu xanh biếc thì lại là kiểu áo Tôn Trung Sơn, thật sự là quê mùa không chịu nổi! Truyền đi ra thật mất mặt nhân sĩ sống lại như mình nha!

Thiết kế cho cha hai bộ, một bộ là quần áo nhẹ màu vàng nhạt, dùng len mịn may ra, một bộ là âu phục màu đen ba nút, lo lắng cha cả ngày không phải ở mãi trong văn phòng mà không chạy bên ngoài, vì vậy hấn quyết định dùng lại vải len dệt, cũng không biết hiện tại có mua được đến hay không.

Sau đó là tới lão mẹ, mẹ cũng là hai bộ, mẹ còn trẻ, cho nên ở phương diện tuyển chọn màu sắc phải trẻ trung một chút, một bộ là áo khoác màu vàng nhạt cổ áo lớn hơi dài, bộ này dường như thích hợp dùng trong cuối thu tới đầu mùa xuân, một bộ khác là quần tây nữ sĩ màu trắng, hai khoản thiết kế đều thiên hướng loại hình quần áo hưu canh nhẹ nhàng, tin tưởng còn chưa đầy ba mươi tuổi mẹ sẽ rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tân niên nháo tâm (thượng)

Sau đó tới bản thân hấn cùng lão tỷ, vậy càng dễ dàng, quần áo của trẻ con chỉ cần tươi đẹp hoạt bát là được rồi. Về phần quần áo của tiểu Thần Hi, tùy tiện lấy ra hai bộ áo váy công chúa là có thể làm roi toàn bộ ánh mắt.

Thiết kế hoàn thành, chỉ buồn bực là không cách nào tô màu cho bản thiết kế, hiệu quả dùng bút sáp tô màu còn không bằng để nguyên trực tiếp như vậy. Không có biện pháp, Trương Lam đành phải ghi lại chi tiết chủ giải thuyết minh ở mỗi thiết kế, cẩn thận giải thích đặc điểm thiết kế cùng những hạng mục công việc cần chú ý. Thỏa mãn phì phì tay nhìn bản thiết kế, Trương Lam đột nhiên ồ ồ phát hiện, có vẻ như chất liệu vải thật không dễ làm, giống như loại đồ chơi này không thể mua được bên trong thị trấn ở đây đi? Thời đại chết tiệt, Trương Lam hận đến nghiêng răng ngứa ngứa.

Buổi tối đem bản thiết kế giao cho cha mẹ xem, nhất thời hai người đều bị trang phục tinh mỹ trên bản thiết kế hấp dẫn, ai nói thích quần áo xinh đẹp là độc quyền của phụ nữ? Chỉ nhìn dáng vẻ Trương Tông Quân không ngừng chảy nước bọt thì biết, trang phục xinh đẹp đối với đàn ông cũng có lực hấp dẫn không thua lực vạn vật hấp dẫn của địa cầu đối với nhân loại bao nhiêu, đồng dạng đều không sao cường nổi. Về phần tiểu Thần Hi, mờ mờ, Trương Lam phát hiện ở điểm thích trang điểm làm đẹp, người máy cùng nhân loại không có bất kỳ phân biệt nào!

Lại nhìn chú giải thuyết minh bên cạnh bản thiết kế, hai người nhất thời cảm thấy buồn bực: Thì ra kiểu quần áo đẹp như vậy cũng phải phối hợp với nguyên liệu vải thật tốt nha! Trông cậy vào việc đi chợ mua về là không được.

- Con phỏng chừng nguyên liệu vải này trong thị trấn cũng không có bán!

Trương Lam ở một bên giải thích vừa cực lực quạt gió:

- Ngày mai cha mẹ ra thành phố xem đi, phỏng chừng nơi đó có bán, thuận tiện ở đó tìm thợ may có tay nghề giỏi làm thử xem, tin tưởng tay nghề của họ hấn còn tốt hơn trong thôn chúng ta rất nhiều, có thể đem thiết kế của con bày biện ra hoàn mỹ hơn nhiều!

- Vậy hãy đi xem!

Dương Chi ôm lấy bàn thiết kê trong tay, ánh mắt sáng long lanh đều lóe lên những ngôi sao nhỏ, cực lực khuyên bảo chồng mình, đôi mắt sáng ngời lấp lánh chẳng khác gì một cô bé trong truyện cổ tích đồng thoại.

- Dù sao cả ngày cũng bận rộn làm mãi không hết, cũng không cần sợ trễ nãi vài ngày đúng không?

- Vậy thì đi thôi!

Trương Tông Quân thoáng do dự một chút, rốt cục không ngăn cản được uy lực tấn công của quần áo đẹp cùng lão bà bị đánh toi bởi bại trận.

Vào ngày 28 tháng Chạp, không để ý tới lời phản đối cực lực của đám công nhân, Trương Tông Quân quyết định cho công nhân nghỉ phép, mỗi ngày cấp cho một bao lì xì về nhà ăn Tết.

Vào ngày tân niên, dựa theo ý tứ của cha mời ông bà nội cả nhà đều đến ăn Tết. Trương Lam cũng không quá hài lòng, ăn ngay nói thật, Trương Lam đối với gia đình bên nội hoàn toàn không có chút cảm tình, thậm chí nói không khách khí một chút, hần còn có chút phiền chán đối với một chút người bên đó, nhưng hiện tại hần cũng không muốn quết đi về cao hứng của cha mình.

Trương Lam rất hiểu ý tưởng của cha, mặc dù hần không hề ủng hộ ý nghĩ này của lão đầu tử.

Nhiều người quả nhiên náo nhiệt, một gia đình lớn hơn hai mươi miệng ăn tụ họp cùng một chỗ, chỉ nói nhi đồng đã chiếm mất một nửa nhân số, đứa lớn nhất cũng đã mười mấy tuổi, nhỏ nhất còn ở trong bụng mẹ.

Địa phương có nhi đồng thì vĩnh viễn đừng mong có ngày an tĩnh, chỉ cần địa phương nào có bọn nhỏ tồn tại, cho dù là một hai đứa cá biệt yên lặng nhưng cũng có thể xưng là một ngàn con vịt tụ họp, ngay cả phụ nữ họp mặt cũng phải cam bài hạ phong, bởi vì người vĩnh viễn cũng sẽ không biết trong những đầu nhỏ quả dưa kia đang suy nghĩ chuyện gì. Trương Lam cũng không có hứng thú cùng dùng khi chém giết với đám anh em họ còn kéo nước mũi kia giành giật hạt dưa cùng kẹo không biết bị ai ném xuống vung vãi, hần nhàm chán cùng tiểu Thần Hi kéo chiếc ghế nhỏ ngồi nơi đó, vừa cắn hạt dưa vừa nhìn đám nhi đồng la hét, xem như bản thân mình đang nhìn một đàn khi biểu diễn xiếc.

Một đám đàn ông ở trong phòng vừa uống vừa cao giọng nói cười, thanh âm thật lớn đủ làm bung cả nóc nhà. Trương Lam thật buồn bực, người này vẫn bảo trì giọng nói to suốt cả giờ, nói chuyện cứ hét to như vậy hần không phiền lụy sao? Có vẻ như người kia chính là bác hai của Trương Lam, bình thường đâu nghe lớn giọng đến như vậy? Xem ra cần phải nâng cao thêm trần nhà, bằng không vô cùng có khả năng vách tường nhà còn chưa có vấn đề, nóc nhà đã nhện không được mà lừng lẩy hi sinh trước.

Mấy người phụ nữ thì đang bận rộn rửa rau nấu nướng, trên sân nhỏ đủ loại nguyên liệu nấu ăn đều bày tràn đầy, có người bao bánh sủi cảo, đặt đầy cả một tấm bàn gỗ lớn chừng một mét vuông, bên cạnh cũng đặt tới năm bàn gỗ. Cảm tạ quyết định mở nhà xưởng trái cây hộp của Trương Lam, bằng không những sủi cảo kia thật không có chỗ đặt lên.

Thật khó tin tưởng nhiều đồ ăn như vậy một hồi có thể sẽ bị bọn người kia tiêu diệt sạch. Trương Lam nhìn chăm chăm những món thức ăn kia, cân nhắc nửa ngày cũng không hiểu nhiều đồ ăn như vậy sao họ có thể chứa vào, giống như những thứ kia vô luận là thể tích hay sức nặng đều lớn hơn bụng của mấy người kia nhiều hơn đúng không?

Không biết có vị vĩ nhân nào từng nói qua, tiềm lực của con người là vô hạn! Trước kia Trương Lam vẫn không cho rằng câu nói kia là đúng, nhưng cho tới bây giờ Trương Lam mới khắc sâu kiến thức của những bậc tiền hiền, Trương Lam thật hoài nghi, người nói ra những lời này có phải cũng từng chứng kiến một màn trước mắt giống như hần nên mới bật ra được cảm thán như thế?

Buổi liên hoan của cả đại gia tộc rốt cục dưới sự cố gắng của đám phụ nữ, khoản hai giờ chiều cũng đã đến.

Đốt xong chuỗi pháo mong đợi năm sau có được vận may như ý, tâm tư của đám con nít đương nhiên không tập trung trong việc ăn uống, chỉ lo cắm đầu trong xác pháo tìm kiếm những viên pháo còn chưa nổ hết, tìm kiếm cơ hội chơi pháo cho riêng mình, một đám người lớn trong mắt đang lóe lên vẻ thèm ăn thì thông minh hơn, biết pháo chơi không trọng yếu bằng bụng của chính mình, liền dùng tốc độ cực nhanh vây quanh bàn ăn, người nhiều lắm, một bàn ngồi không hết, phải dùng thêm bàn ghép lại mới đủ chỗ.

Trương Lam nghiêm trọng hoài nghi đám người kia có phải đã nhịn ăn từ sáng để đặc biệt lưu bụng đến đây tìm bữa cơm no đủ hay không, bằng không có cần khẩn cấp đến như vậy sao, dù không đồng người nhưng cũng phải chờ người già ngồi lên rồi hãy ngồi đi?

Mấy người phụ nữ đi ra tìm kiếm con của mình đang bò trên xác pháo giống như công binh đang thăm dò địa lôi, cẩn thận thăm dò tìm kiếm từng viên pháo chưa nổ, chứng kiến đám con nít không muốn đi vào, liền đi lên hung hăng vỗ mông, mắng:

- Thằng nhóc, thứ đồ phá sản này còn không sánh bằng thức ăn ngon sao? Đánh chết thứ không biết phân tốt xấu!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tân niên nháo tâm (hạ)

Bọn nhỏ oa oa không chút tình nguyện cẩn thận đi chậm vào trong phòng, đầu vẫn còn nhìn chăm chăm xác pháo trên sân, bộ dạng đáng thương làm Trương Lam cảm thấy được những người phụ nữ kia đã làm ra chuyện đại sự gì đó thật thương thiên hại lý.

Cuối cùng đã ầm ầm an bài xong xuôi, Trương Lam nhìn những người mà trên mặt rõ ràng hiện lên dòng chữ “ta chính là đến lợi dụng” kia, không biết nói gì chỉ thờ dài, đây rốt cục là loại người nhà thế nào đây?

Không đợi Trương Lam cầm lấy đĩa, chợt nghe một đại thẩm nói với Dương Chi:

- Nhà lão tứ, không phải tôi nói cô, cô cần một đứa con gái như vậy làm gì, vừa không thể phụng dưỡng cho cô vừa không thể làm vợ cho con cô, theo tôi thấy rõ ràng sang năm tìm người gả phứt đi, nếu không nuôi một năm lãng phí bao nhiêu tiền?

Không đợi Dương Chi nói thêm lời gì, đại thẩm kia lại nói tiếp:

- Nhi đồng của chú hai bên nhà dì út của tôi tuổi tác cũng tương đương khuê nữ nhà cô, nếu như cô nguyện ý thì gả cho hắn đi, tôi cho cô biết đứa bé kia tôi đã gặp, tuần tú

lịch sự...

Rốt cục không chịu đựng nổi lời lẽ nhai của bà ta, Trương Lam liếc mắt ý bảo tiểu Thần Hi đang ngồi bên phải mình cấp cho đại thẩm kia một giáo huấn nho nhỏ, Thần Hi cũng đã sớm không chịu đựng nổi lời nói ác độc của bà ta, vì xem mặt mũi của Trương Lam nên cố nhịn xuống, rốt cục thấy Trương Lam ra hiệu giáo huấn, nhất thời quá đổi vui mừng, mang theo dáng mỉm cười mê chết người không đền mạng dựa tới, thân mật nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nữ sĩ sắp xui xẻo kia:

- Được a, chỉ cần hắn đánh thắng được tôi, tôi không có ý kiến!

- Ngao...

Một tiếng thét chói tai thê lương đủ làm vỡ đá xuyên thấu tận trời, một con tiểu chim sẻ đang mổ lương thực rơi vụn trên mặt đất “rầm” một tiếng ngã xuống đất.

Duối duối chân, đã chết!

Chim sẻ đáng thương! Trương Lam thật đồng tình với tiểu chim sẻ, phỏng chừng cho dù người không phải là kẻ chết biệt khuất nhất, nhưng cũng là con chim sẻ bị chết oan uổng nhất trên thế giới này!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thanh âm ầm ầm trong nhà bị tiếng thét kia làm dừng phất lại, Trương Tông Quân hỏi.

- Không có việc gì!

Trương Lam cười trộm đứng ra nói:

- Chỉ là ăn nhanh quá nên không cẩn thận bị phỏng thôi!

Người cho chúng ta đều là kẻ ngốc? Mấy người bàn trên nhìn qua bên này, nghe được câu nói của Trương Lam ánh mắt trợn trắng, ăn đồ phỏng miệng lại ôm tay thét to sao?

- Không sao chứ, nhị tẩu?

Trương Tông Quân làm sao không hiểu được là chuyện gì xảy ra? Hắn hung hăng trừng mắt lườm Trương Lam, quay đầu hỏi.

Sao không trừng chị của ta? Rõ ràng là nàng làm đi? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Trương Lam một trận buồn bực.

Em không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục? Vì lão tỷ của em, em cứ nhịn một lần đi?

Tiểu Thần Hi cười hi hi, bàn tay nhỏ bé luồn xuống gầm bàn nắm lấy tay Trương Lam, truyền ra tin tức như vậy.

Ta kiên quyết không để mình bị viên đạn bọc đường đánh tới!

Trong lòng Trương Lam hô to điên cuồng, kiên quyết không thể đơn giản thỏa hiệp như vậy!

Bằng không chẳng phải là thật mất mặt?

Nhưng hắn lại phát giác buồn bực của mình rất nhanh bị thể công ôn nhu của tiểu Thần Hi khiến cho giống như quả bóng hơi bị thả khí nhanh chóng tan

rã.

Thật không có tiền đồ!

Trương Lam một bên khinh bỉ chính mình một bên hưởng thụ tiểu Thần Hi đang trộm massage bàn tay của mình.

- Có...không có việc gì...

Nhị đại nương sắc mặt đỏ bừng nghẹn ra một câu nói như vậy. Tuy rằng rất muốn phần nộ vùng tay rời đi, hung hăng cấp cho gia đình này sắc mặt mà xem, nhưng khi đánh giá đồ ăn phong phú trên bàn, nuốt nuốt nước bọt, rốt cục không chịu nổi tham trùng trong bụng câu dẫn, dưng thẳng cò hàng.

Ta cũng không phải vì muốn thành toàn mặt mũi của các người, ta là vì muốn ăn nhiều một chút mà thôi!

Trong lòng nhị đại nương tự an ủi chính mình như vậy: ta dùng sức ăn, ăn chết các người!

Đem thức ăn ngon miệng trước mắt tưởng tượng thành bộ dạng tiểu Thần Hi vừa dọa mình vừa rồi, hiệu quả thật không sai, ăn ngon còn trút giận!

Trong lòng nhị đại nương tự an ủi, cứ làm như thế, cùng ai trở ngại cũng không nên trở ngại cái bụng của mình đúng không?

Ta muốn hóa phần nộ thành sức ăn!

- Không có việc gì là tốt rồi!

Trương Tông Quân thở phào một hơi nhẹ nhõm, nếu trong lúc gia đình tụ họp lại xảy ra sự tình gì, vậy thật đúng là mất mặt lớn!

Nói thật, chính hắn cũng không làm gì được hai tiểu nhân tinh kia đi!

Hắn nhanh chóng mời mọc mọi người:

- Mọi người mau nhanh ăn đi!

Dương Chi ngồi một bên khoáy ý nói không nên lời, hừ, cho người cả ngày đi nói bậy, ngáng chân người này người kia, xem thường người này người nọ, hôm nay rốt cục đã gặp xui xẻo đi!

- Em trai, em cũng ăn đi!

Tiểu Thần Hi mặt mày hớn hờ gấp cho Trương Lam một miếng thịt kho tàu, không khoan nhượng nhét vào miệng hắn, xem như khen ngợi hắn vừa thay mình cầm một dao.

- Ô ô...

Trương Lam phình miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trướng lên đỏ bừng, mất hết khí lực hồi lâu thật vất vả mới nuốt xuống, uống nước ừng ực, dùng sức liếc mắt.

- Chị nè, chị đang cảm tạ em sao? Hay là muốn nghẹn chết em đây?

- Sai rồi sai rồi... ha ha...

Tiểu Thần Hi ngượng ngùng ôm miệng, cảm thấy xấu hổ, chính mình hôm nay hình như luôn hảo tâm làm ra chuyện xấu nha!

Có vết xe đổ trong nhà lão nhị, nguyên bản mấy tên muốn đánh chủ ý với tiểu Thần Hi rốt cục đều tự kiềm chế tâm tư rục rịch của chính mình, tuy rằng bản thân mình cũng có thân thích, nhưng trước mắt xem ra tay của mình còn chưa lập kế hoạch bị biến thành bánh bao đi!

Người trong bàn như cố ý quên đi một chút không thoải mái mới phát sinh vừa rồi, ăn uống linh đình, thanh âm mời rượu, tiếng cười nói lại bắt đầu vang lên. Mấy người đàn ông lại bắt đầu liên tục mời rượu lẫn nhau, mấy phụ nữ lại bắt đầu nói những lời nhàn thoải, như khổ đại thù sâu tấn công thực vật, bàn tay lẫn khuôn mặt đều dính đầy mỡ.

Rượu uống còn chưa đủ đồ, ông nội ngồi chủ vị còn chưa nói gì thì bà nội đã nói chuyện.

So với ông nội, Trương Lam đối với bà nội hoàn toàn không hề có chút cảm tình, không thích, không thích một chút nào. Với ông nội sao? Còn có thể, ít nhất xem như ông nội cũng có thương hắn.

- Lão tứ a...

Bà nội làm như run run rẩy rẩy nói – Trương Lam luôn cảm thấy rất kỳ quái, có vẻ như bà nội này còn chưa tới sáu mươi tuổi đi, bà luôn giả vờ ra vẻ tuổi già sức yếu để làm chi đây?

- Con xem địa thế nhà anh cả con có chút thấp, mùa hè có lũ thật nguy hiểm, có phải con nên nghĩ biện pháp đổi địa phương khác được không?

Bà nội thương nhà bác cả nhất, Trương Lam biết nhưng Trương Lam thật sự không nghĩ tới lại có thể khuynh hướng tới mức độ này. Nhà của Trương Lam kề cận cạnh bờ sông, địa thế còn thấp hơn cả nhà bác cả, tại sao bà không nhắc tới? Điều là con của mình, trong ngoài bàn tay đều là thịt, bất công cũng đâu cần làm tới mức độ đó?

- Hoa...

Nhất thời trên bàn đều an tĩnh, mọi người sôi nổi vánh tai, nín thở ngưng thần cẩn thận nghe lão tứ trả lời thế nào.

Nếu người đi giúp nhà anh cả, sẽ không lý do không giúp đỡ chúng ta luôn đi?

Rất nhiều người trong lòng đều nghĩ như vậy, đều là anh em nhà, dựa vào cái gì người giúp hần lại không giúp chúng ta?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tiễn đưa

- Tôi biết!

Vương doanh trường gật gật đầu, vẻ mặt cảm kích:

- Tạ tạ huynh đệ nhắc nhở!

Nói xong hần lại bắt đầu tự giễu:

- Bình thường tôi cũng không phải như thế, hôm nay nhất thời cao hứng, gặp lại chú thì kim lòng không được nói ra, sau này nhất định phải chú ý, bằng không nói không chừng sự nghiệp sẽ bị miệng mình phá hủy!

- Ha ha...

Trương Tông Quân cười cười, không nói chuyện, chỉ gấp đồ ăn bỏ vào miệng.

Hai người đều ăn ý không tiếp tục nhắc tới đề tài này.

Trương Tông Quân mở ra túi xách mình vẫn thường mang theo, từ trong xuất ra một bọc giấy thật dày, đặt lên bàn:

- Lão ca, phòng chừng sau khi đi tới nơi anh không thể thiếu chuyện xã giao ăn com linh tinh, đến lúc đó cũng ngưng ngưng để đồng nghiệp mới mời khách, một chút lòng thành, xem như để cho anh dùng mời khách đi!

- Được!

Gật gật đầu, Vương doanh trường cũng không hề từ chối, trực tiếp nhận lấy. Kết giao với nhau thời gian dài, hai người đều hiểu rõ lẫn nhau, đã hình thành một loại quan hệ kỳ quái xen lẫn giữa chiến hữu cùng người đút lót và người nhận hối lộ, Vương doanh trường đối với việc Trương Tông Quân đưa tiền cho hần cũng sẽ không chút do dự nhận lấy, khi làm việc cho Trương Tông Quân cũng sẽ dốc hết sức. Trương Tông Quân cấp thù lao cho hần cũng sẽ thật hào phóng, đối với Vương doanh trường cũng quan tâm như đối với bạn thân của chính mình.

Hai người com nước no nê, Trương Tông Quân có chút say nên đến chỗ Vương doanh trường nghỉ ngơi, Trương Lam cùng tiểu Thần Hi thì đang chơi đùa ngoài sân tập bắn.

Lúc buổi sáng Trương Lam cùng tiểu Thần Hi theo Trương Tông Quân đến quân doanh, hai chị em yêu cầu đi chơi tập bắn, Vương doanh trường hơi lo lắng nên không dám hứa, nhưng nha đầu Thần Hi lại rất gian xảo, lập tức mở miệng nói thuật bắn súng của mình chắc chắn không có ai trong doanh địa là địch thủ của nàng.

Chính mình lại bị một cô bé yếu ớt nhỏ xíu khinh thường sao? Vương doanh trường nhìn vòng eo thon nhỏ xíu của Thần Hi, cảm thấy dờ khóc dờ cười, thuận tay giơ lên nắm viên gạch, “ca sát” một tiếng gọn gàng đánh vỡ, chỉ lên đồng gạch vỡ liếc nhìn Thần Hi:

- Nha đầu, đừng nói bác khi dễ cháu, cũng không cần cháu đánh vỡ nắm viên gạch, chỉ cần cháu có thể đánh vỡ hai viên tuy rằng trái với quy định, nhưng hôm nay bác cũng tránh quy định cho hai cháu đi chơi bắn súng!

- Chỉ vậy thôi sao?

Tiểu Thần Hi vô cùng khinh thường quyết môi, đối với cử chỉ của Vương doanh trưởng chẳng thèm ngó tới:

- Đánh vỡ năm viên gạch thôi mà không biết xấu hổ đem ra khoe khoang?

Biết rõ tiểu nha đầu dùng phép khích tướng, Vương doanh trưởng vẫn bị trúng kế, ngón tay kích động đến run run, không biện pháp, chung quanh có nhiều chiến sĩ đang vây xem náo nhiệt, chính mình không chịu nổi mất mặt!

- Được!

Vương doanh trưởng thở hổn hển vài hơi bình ổn lại cảm xúc kích động của chính mình, nói:

- Chỉ cần cháu có thể đánh vỡ hơn bác một viên gạch, hôm nay bác hứa cho cháu muốn chơi tới khi nào thì chơi!

Trương Tông Quân ở một bên che miệng cười trộm, nha đầu của mình mà mình còn không hiểu rõ lắm sao? Ngày đó chính hắn cũng bị nha đầu làm giật mình.

- Thật sự?

Bận việc tranh thủ nửa ngày để làm gì? Còn không phải là vì chờ đợi những lời này của ông sao? Tiểu Thần Hi liền lợi dụng cơ hội trèo lên:

- Nghéo tay đi, nói không giữ lời là con chó nhỏ!

Nói xong liền đưa ra ngón tay ngọc nhỏ nhỏ trắng muốt.

Đánh giá ngón tay nộn tới mức chỉ cần nhéo một cái là có thể chảy ra nước, Vương doanh trưởng thật không biết nói gì, chỉ với bàn tay này sao? Còn có thể chém vỡ được sáu viên gạch? Nha đầu, có mạnh mẽ cũng không giống như cháu vậy, phỏng chừng vỗ vào viên gạch tay cháu liền vỡ nát.

- Nghéo tay, nghéo tay!

Các chiến sĩ vây quanh xem náo nhiệt nhìn thấy có kịch vui xem, e sợ cho thiên hạ không loạn, cũng không biết là tên nào thiếu đạo đức dẫn dắt liền lớn tiếng ồn ào.

- Đám nhóc này...

Vương doanh trưởng thật buồn bực, chỉ vào các chiến sĩ đang ồn ào:

- Thật sự là ba ngày không đánh, con mẹ nó các người dám nhảy lên đầu lật ngói!

- Nghéo tay, nghéo tay...

Các chiến sĩ cũng không bị khuất phục dưới uy quyền của Vương doanh trưởng, chính tề hô to – trong lúc không có huấn luyện, doanh trưởng vẫn luôn rất dễ nói chuyện.

- Nghéo tay thì nghéo tay!

Rất cực không chịu nổi, Vương doanh trưởng căng căng thẳng thẳng vươn ngón út của mình đi ra.

Chính mình làm đúng hay sai đây? Vương doanh trưởng bỗng nhiên cảm giác một tia không ổn, lưng bắt đầu rét run.

Nghéo lấy ngón tay của Vương doanh trưởng, tiểu Thần Hi dương dương tự đắc nghiêng nghiêng đầu nhỏ đáng yêu, nét mặt tươi cười như hoa nở:

- Bác Vương, hiện tại ngài nên đi chuẩn bị súng ống đạn dược cho tụi cháu đi thôi!

- Chờ cháu đánh vỡ rồi nói sau!

Vương doanh trưởng nhìn chằm chằm bàn tay đang xếp gạch của tiểu Thần Hi, gáy đổ mồ hôi, nhưng vẫn như vịt chết cãi buống trả lời một câu.

Theo từng khối gạch đỏ xếp đi lên, thanh âm của Vương doanh trưởng cùng các chiến sĩ càng ngày càng nhỏ, miệng càng ngày càng lớn, chậm rãi tới khi tiểu Thần Hi xếp tới viên gạch thứ tám, rốt cục tại hiện trường không còn chút thanh âm nào.

- Nàng có thể đánh vỡ sao?

Một tiểu chiến sĩ nhẹ giọng hỏi.

- Ai biết được, hãy chờ xem, nói ra sẽ không linh!

Một chiến sĩ đứng bên cạnh trả lời.

Rốt cục xếp tới viên thứ mười, tiểu Thần Hi vừa lòng gật đầu, mười viên gạch, cũng cao nha!

Thân mình hơi trầm xuống, tiểu Thần Hi nhẹ nhàng khoa tay múa chân một chút, gật gật đầu, kiêu quát một tiếng:

- Khai!

Nương theo sau một tiếng kêu khê, tay phải trùng điệp đánh xuống, “oanh” một tiếng nổ vang.

- Hoa...

Một đám người đứng chung quanh sỏi trào, các chiến sĩ bắt đầu nghị luận sôi nổi.

- Thấy không? Thật sự bỏ ra!

- Thật sự nha, mười viên gạch, năng làm sao đánh vỡ được?

- Mẹ của tôi ơi, thật quá dọa người!

- Còn chưa nghe nói qua có ai đánh vỡ một lúc mười viên gạch đi?

- Anh có biết gì, lợi hại nhất là doanh trưởng của chúng ta, hẳn có thể đánh vỡ sáu viên. Thật không nghĩ tới!

...

- Thật đánh vỡ sao?

Vương doanh trưởng ngậy người nhìn đồng gạch vỡ dưới đất, há hốc mồm.

- Thật ngượng ngùng, hình như là thật sự.

Tiểu Thần Hi nhún nhún vai, vẻ mặt thật vô tội. Không nhìn thấy đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, thật khó có thể tưởng tượng chuyện vừa rồi chính là do cô bé yếu ớt trước mặt làm ra được.

- Tay cháu không sao đó chứ?

Muốn kéo lại chút mặt mũi, Vương doanh trưởng thật hi vọng tiểu Thần Hi bị rách chút xiu da, xem như vẫn hồi lại cho mình được chút mặt mũi cũng thật tốt.

- Thật ngại quá, hình như là không có việc gì!

Tiểu nha đầu vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay dính tro bụi, giờ cao bàn tay phải hoàn hảo không chút thương tổn, quả nhiên, đừng nói là rách da, dù chút bầm tím cũng không có.

- Tôi không muốn sống nữa...

Vương doanh trưởng buồn bực muốn chết, mình luyện nhiều năm như vậy còn không bằng một tiểu nha đầu?

- Lão đệ, chúng ta đi uống rượu!

Vương doanh trưởng thật sự mất mặt không chịu nổi, lôi kéo Trương Tông Quân muốn chạy.

- Bác Vương, đừng quên an bài sân bắn cho chúng cháu nha!

Tiểu Thần Hi ở phía sau kêu lên.

Hai vị đi phía trước càng chạy trốn nhanh hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thổ địa tranh cãi (thượng)

Ôm súng, Trương Lam thật muốn bắn thử vài phát xem sao, nhưng lần trước ở võ trang bộ lại bị lực giật mạnh của súng đập vào trên đầu mình, thời khắc

đều nhắc nhở hần. Bán? Hay là không bán? Đây là một vấn đề, Trương Lam do dự, mà bên cạnh...

- Bang bang bang...

Theo thanh âm tiếng súng vang lên không ngừng, các chiến sĩ trong sân bắn đều bị ngốc rớt.

- Hồi... hồi thẳm một chút...

Tiểu chiến sĩ vừa luống cuống tay chân thay bia giấy bắn, vừa lắp bắp hỏi:

- Cô bé, trước kia cô từng chơi đùa súng sao? Bắn chuẩn đến như vậy?

- Không có!

Tiểu Thần Hi buông súng 56 bán tự động, thay vào cây súng lục 54 bán tự động, nhắm tới bia giấy phía trước, nổ súng:

- Đây là lần đầu tiên tôi chơi bắn súng thôi!

- Lần đầu tiên chơi bắn súng mà bắn chuẩn xác từng viên sao?

Tiểu chiến sĩ khóc không ra nước mắt:

- Vì sao đám lão bánh quẩy như chúng tôi đã tập luyện nhiều năm còn làm không được?

Chơi đùa thỏa mãn cả hai chị em hoan hỷ rồi khỏi quân doanh, hai chị em đang dự định đi mua chút pháo hoa, đã sắp tới tiết Nguyên Tiêu, không có món đồ chơi này dùng trợ hứng làm sao được? Loại đồ vật như pháo hoa này, không quan hệ gì tới tuổi lớn hay nhỏ, vô luận già trẻ đối với pháo hoa sáng lạn xinh đẹp đều vô cùng ưa thích.

Lão đầu tử cũng rất xài tiền, năm nay hầu bao lại rộng, thật hào phóng ném ra một xấp tiền không thèm đếm qua:

- Cầm đi đi, mua đồ chơi hai đứa thích!

Trương Lam mừng thầm, nguyên hần dự định tự móc tiền túi, hiện tại đã tiết kiệm.

Xài tiền của người khác làm chuyện của mình quả nhiên là thật thích, dù sao tiền không phải của mình, Trương Lam mua đồ vật đương nhiên là không chút khách khí, nhìn thấy vật mình thích liền không chút do dự mua lấy. Trọng trách khuôn vác giao cho tiểu Thần Hi đang quyết mồm đi theo phía sau, Trương Lam hung hăng thay mặt nam đồng bào thở phào một hơi, khi bạn trai lẫn bạn gái cùng nhau đi ra ngoài dạo phố luôn do đàn ông xui xẻo đảm nhiệm chức cu li khuôn vác, hiện tại rốt cục đến phiên nam đồng bào cũng được hưởng thụ khoái cảm tay không đi dạo phố mua sắm rồi!

Sau một lúc mua sắm điên cuồng, hai chị em ngồi trên mặt đất nhìn một đống pháo hoa u sầu, làm sao mang trở về đây?

- Bỏ đi, tiếp tục phiên toái Vương doanh trường một lần cũng được, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, không có gì đáng ngượng ngùng!

Trương Lam ngẫm nghĩ, rốt cục vẫn phải dựa theo cách này an bài.

- Được rồi, em đi đi, chị ở đây trông chừng!

Tiểu Thần Hi gật đầu đồng ý.

Đợi tới giữa trưa, cuối cùng đem được đống pháo hoa chứa nhiều kinh nghiệm khó khăn kia về tới nhà, Dương Chi nhìn thấy ước chừng có tới nửa xe pháo hoa dùng ở ngay cửa, nhìn ngó về mặt vô tội của Trương Tông Quân, lại tiếp tục nhìn qua hai chị em đang ngẩng đầu lên trời đếm ngôi sao giữa ban ngày ra về như không quan hệ gì tới mình, thật không biết nên nói gì.

Tối tiết Nguyên Tiêu, thật nhiều người trong thôn đều lần đầu tiên được nhìn thấy pháo hoa xinh đẹp mà rung động. Dù loại pháo hoa đủ màu sắc ganh đua khoe sắc nở rộ trong bầu trời đêm, ngũ thải ban lan mỹ lệ chiếu rọi xuống, giống như toàn bộ những ngôi sao trên ngân hà đang rơi xuống trần gian, cả sơn thôn đều bị vẻ xinh đẹp xâm nhập tâm linh làm ngây người.

Ngày tháng đương nhiên vẫn tiếp tục trôi qua bình thường, phóng xong toàn bộ pháo hoa, phóng xong cũng mang theo ý nghĩa một đoạn thời gian thư giãn nghỉ ngơi trong năm cũng đã trôi qua, còn lại trong cuộc sống cũng sẽ trở lại đường ray, giống như sau lưng luôn có người cầm roi đi theo thúc đẩy tiến về phía trước, bất kể là tự giác hay không tự giác đều không ai tự chủ được vận mệnh đuổi chạy mãi mãi về tương lai.

Kế hoạch khuếch trương nhà xưởng ở cuối năm trước rốt cục bắt đầu mở ra, cẩn thận đánh giá toàn thôn một chút, địa phương thích hợp khuếch trương nhà xưởng cũng không ít, nhưng phương tiện nhất vẫn là mảnh đất trống trước mặt nhà mình. Mảnh đất trống kia diện tích hơn một ngàn thước vuông, dùng xây dựng thêm một nhà xưởng là quá đủ.

Thật đáng tiếc chính là mảnh đất kia không phải của gia đình.

Không phải là của mình cũng phải nghĩ ra biện pháp biến thành của mình, những thủ đoạn hèn hạ dọa dẫm lừa gạt đương nhiên là không thể dùng, duy

nhất còn lại cũng chỉ có hai con đường: điều thứ nhất phải mua xuống, điều thứ hai dùng thổ địa của mình đem đi trao đổi.

Lại có một sự kiện xui xẻo chính là không biết do công nhân nào lẩm miệng đem sự việc này bộc lộ ra ngoài.

Càng có thêm sự kiện xui xẻo hơn chính là, chuyện này bị chủ nhân mảnh đất kia đã biết.

Càng xui xẻo nhất chính là gia đình của chủ nhân mảnh đất kia nổi danh vô lại có tiếng trong toàn thôn.

Kẻ vô lại kia tên là Dương Tam, về phần tên đầy đủ của hắn gọi là gì thì Trương Lam cũng không hiểu rõ ràng lắm, dù sao mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này mọi người đều chỉ gọi hắn như vậy. Đương nhiên, giữa Dương Tam cùng mẹ Trương Lam không hề có chút mối quan hệ thân thích nào.

Năm nay Dương Tam khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, bất đồng với những tên vô lại chỉ biết ăn no chờ chết chính là dù sao Dương Tam còn chưa hỗn trưởng tới mức độ đó, cho nên Dương Tam cũng có được gia đình, cũng có lão bà – vô nghĩa, cho dù hắn muốn có thêm một lão bà những có được không? Hơn nữa còn có một đứa con gái cả ngày kéo nước mũi.

Nếu phẩm hạnh của Dương Tam đã không tốt, như vậy đương nhiên cũng không thể trông cậy gia đình của hắn sống với nhau được hòa thuận. Có đôi khi lời ông bà luôn nói rất đúng, không phải người một nhà sẽ không tiến vào ở chung một nhà, có đôi khi thứ đồ chơi như vận mệnh thật đúng là không sao tránh được. Người vợ của Dương Tam cũng là người cực kỳ dũng mãnh, đối với chiều cao hơn một thước bảy của Dương Tam, thể trọng lại không tới một trăm hai mươi cân, người vợ của Dương Tam cao một thước sáu mươi lăm, lại có thể trọng tới gần một trăm tám mươi cân, có thể nói là môn vũ khí có lực sát thương cực lớn. Ở trong nhiều lần đối chiến giữa hắn cùng vợ hắn, Dương Tam cực kỳ quang vinh bảo trì được bản ghi chép trăm chiến trăm bại.

Hôm nay Dương Tam lại thật khác thường không cãi nhau với vợ, từ trên đường cái nghe được tin nhà Trương Tông Quân dự định mua mảnh đất của nhà mình, lập tức ý thức được cơ hội kiếm tiền của mình đã đến.

Dương Tam bắt đầu cân nhắc, làm sao có thể từ Trương gia kiếm được thật nhiều tiền tới tay đây? Nghe nói gia đình kia nhiều tiền tới mức phải dùng bao tải đến chứa đựng, chính mình nếu không hung hăng giết một đao, chẳng phải thật xin lỗi ông trời phân cho mình mảnh đất này?

Vì vậy hắn lập tức ném lại đám bạn xấu ngồi xổm bên đường hút thuốc trên chốc những phụ nữ đi ngang qua, dưới mông như thổi tên lửa suu suu chạy về nhà.

- Lão bà, nhà chúng ta sắp phát tài!

Dương Tam cực kỳ hứng thú đẩy ra cổng nhà rách rưới, hướng chỗ lão bà hắn đang cho heo ăn hô:

- Lần này xem ra chúng ta thật sự phát tài rồi!

- Cút sang chỗ khác cho lão nương! Thứ ma quỷ như ông làm gì có tài mà phát? Còn không phải chỉ biết đi hãm hại lừa gạt? Người vợ của Dương Tam thuận tay từ trong bếp rút ra cây củi ném tới:

- Con mẹ nó lão nương đúng là xui xẻo tám đời, làm sao lúc ấy lại mù mắt đi theo tên súc sinh như ông đây. Từ khi gả cho ông, lão nương cũng chẳng thấy được một ngày lành, cả ngày chỉ vì Dương gia các người làm trâu làm ngựa mệt chết không có bữa ăn ngon!

Bà ta quay đầu nhìn con gái đang chơi đùa gần đó, lại tức giận hét:

- Còn phải sinh con dưỡng cái cho ông, ban ngày thì bận tới mặt tới mày, buổi tối lên giường còn phải hầu hạ tên súc sinh như ông, con mẹ nó kiếp trước lão nương đã tạo nên ác nghiệp gì? Mạng của lão nương sao lại khổ tới như vậy?

Vô cùng thuận thực tránh thoát cây củi ném tới, chỉ dựa vào động tác thuận thực của hắn liền nhìn ra được vị này thật sự được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong ngày thường phỏng chừng cũng chịu qua không ít loại tập kích đột nhiên thế này, Dương Tam vẫn cọt nhá như trước:

- Lão bà, đừng ném, còn tiếp tục ném vẫn là đồ đạc của chúng ta đó thôi!

Tung tăng nhặt cây củi vùi vàng đem tới cho vợ, Dương Tam ở trước mặt người vợ này cũng không dám có bất cứ hành động bất kính nào, nếu không thể trọng không lồ một trăm tám mươi cân kia chính là vũ khí tốt nhất, lực uy hiếp vẫn còn bày biện nguyên vẹn ở nơi đó đâu.

Những tên vô lại vẫn luôn sống rất thực tế, nếu như hắn đánh không lại người, như vậy hắn sẽ thành thành thật thật thần phục người, vĩnh viễn cũng sẽ không thể hiện ra bất cứ thái độ không kiên định nào.

Vừa cọt nhá vừa dựa tới gần, Dương Tam nói:

- Lão bà, lần này chúng ta thật sự sẽ phát tài, nhà của Trương Tông Quân đang muốn mua mảnh đất của chúng ta, chính là mảnh đất nằm trước nhà của hắn đó.

- Thật sự?

Người vợ của Dương Tam dừng lại cây củi gỗ sắp ném ra ngoài, về mặt hoài nghi nhìn hắn:

- Ông nghe ai nói?

- Nấu cho tôi vài quả trứng được không?

Dương Tam nhân cơ hội nói điều kiện, chứng kiến cây gỗ trong tay vợ có dấu hiệu muốn bay tới, Dương Tam thật sáng suốt không tiếp tục dây dưa trong vấn đề này, nhanh chóng thẳng thắn:

- Vừa rồi, vừa rồi mới biết được. Tôi ở ngoài đường đang ngồi chơi với mấy người bạn, nghe được một công nhân trong nhà xưởng của Trương Tông Quân nói thế!

- Nói như vậy đúng là sự thật?

Vợ của Dương Tam rốt cục hoàn toàn buông xuống củi gỗ trong tay.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, Dương Tam yên tâm, không cần tiếp tục lo lắng củi gỗ sẽ rơi xuống trên người mình:

- Tuy rằng có không ít địa phương đều có thể cho hấn xây nhà xưởng mới, nhưng tôi tính toán qua mảnh đất của chúng ta là thích hợp nhất. Thứ nhất là gần nhà bọn họ, chỉ nằm ngay phía trước tường viện, thứ hai chính là phương tiện, nếu xây nhà xưởng trên mảnh đất của chúng ta, dùng nước dùng điện cùng nỗi hơi không cần bố trí lần nữa, trực tiếp giải quyết tại chỗ là được. Nếu bỏ đi vách tường kia, cùng mảnh đất của chúng ta liên tiếp nhau, đã trực tiếp biến thành một cái sân viện lớn thôi!

Vợ của Dương Tam tính toán một chút, chứng thật là đạo lý như thế, tính toán thế nào cũng thấy rõ xây nhà xưởng trên mảnh đất nhà mình là thích hợp nhất. Xem ra chuyện này thật sự có cửa rồi?

- Vậy ông định làm như thế nào?

Nghĩ tới đây, vợ Dương Tam lại hỏi.

- Còn có thể làm sao?

Dương Tam phát phát tay, hưng phấn đến đỏ bừng mặt:

- Bán cho bọn hấn thôi!

- Ông thật háo tâm như vậy?

Vợ Dương Tam giống như đã phát hiện ra tân đại lục, xoay quanh Dương Tam, cẩn thận đánh giá:

- Ông không phải muốn từ trên thân người ta kiếm thêm ưu đãi?

- Chuyện này sao...ha ha...

Dương Tam bị vợ tránh tới mức có chút sợ hãi, thoáng rụt rụt thân hình về phía sau:

- Việc này đương nhiên là không thể buông tha cho bọn hấn. Dương Tam này là ai? Được xưng ngu nhân có thể ép ra được cả mỡ trong đá, làm sao có thể buông tha cho cơ hội ngàn năm một thuở này?

- Tích chút đức cho con cháu đi.

Vợ Dương Tam thở dài, mặc kệ bình thường bà ta trách mắng thế nào, nhưng dù sao cũng là chồng của mình, cảm tình vẫn có.

- Luôn làm việc trái lương tâm sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng!

Vợ Dương Tam lại chỉ chỉ lên không trung:

- Ngẩng đầu ba xích có thần minh, mặc kệ ông làm chuyện tốt hay chuyện xấu ông trời đều ở trên nhìn thấy ông đó!

Trương Lam, tiểu Thần Hi cùng Trương Tông Quân ngồi bên cạnh mảnh đất của nhà Dương Tam, mỗi người cầm hạt dưa trong tay, vừa cắn hạt dưa vừa đánh giá mảnh đất trụi lủi vẫn còn bao phủ chút ít tuyết.

- Không tệ, thật bằng phẳng, chủ yếu không cần tiếp tục thu thập, chỉ cần giẫm đất cứng thêm một chút là được.

Trương Tông Quân gật gật đầu, đối với mảnh đất trước mắt rất hài lòng:

- Lại nằm ngay trước nhà chúng ta, chỉ cần bỏ tường viện phía nam là có thể nối liền cùng một chỗ, cũng không cần điều chỉnh nỗi hơi, đến lúc đó đem nỗi hơi dự bị liên tiếp lại, gắn thêm hai nỗi chung, xem như đã đủ cung ứng nhu cầu sản xuất hiện tại.

Nói xong hấn lại hít một hơi:

- Việc sản xuất vẫn luôn không thể theo kịp yêu cầu cũng không phải là biện pháp, nhìn thấy số lớn tiền mặt nằm trên bàn bay bay mà không nắm bắt được, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu!

Trương Lam thật đồng tình gật đầu, còn không phải sao, nhìn thấy người khác muốn cứng rắn đem tiền nhét vào túi mình, chính mình lại không cách nào nhận lấy, trong lòng thật sự là rất khó qua.

- Cha, người trong nhà này sẽ không rao giá trên trời đi?

Tiểu Thần Hi ở bên cạnh lo lắng nói ra ý nghĩ của mình.

- Điều này thật khó mà nói.

Không đợi Trương Tông Quân trả lời, Trương Lam đã đáp:

- Hiện tại có không ít người nhìn thấy nhà chúng ta kiếm được tiền đã vô cùng đỏ mắt, ai biết người trong nhà này sau khi nghe được tin tức có hung hăng muốn giết chúng ta một đao hay không?

- Cha, biết là nhà ai không?

Trương Lam nghiêng đầu hỏi cha mình.

- Không rõ lắm.

Trương Tông Quân lắc đầu:

- Ngày mai đi vào thôn hỏi thăm một chút!

Giữa trưa ngày thứ hai, Trương Tông Quân âm thầm từ thôn ủy quay về nhà, Trương Lam ngênh đón, xem tình hình có vẻ như không ổn:

- Thế nào, có phải không tra ra được hay không?

- Tra được!

Về mặt Trương Tông Quân buồn bực, giống như bị đánh mất tiền:

- So với không tra được càng thêm nháo tâm!

- Làm sao vậy?

Trương Lam cảm thấy rất kỳ quái.

- Là của nhà Dương Tam phía tây bờ sông!

Về mặt Trương Tông Quân thật bất đắc dĩ.

- Chính là tên vô lại kia?

Về mặt Trương Lam không thể tin:

- Không thể nào đâu, lại có trùng hợp đến như thế?

- Chính là trùng hợp như thế!

Trương Tông Quân gật đầu, nhìn con mình với vẻ thật đồng tình.

- Vậy thăm rồi!

Về mặt Trương Lam buồn bực.

- Làm sao vậy?

Tiểu Thần Hi đứng bên cạnh chứng kiến mặt mày ủ ê của hai người, rất tò mò:

- Xem bộ dạng ủ ê của hai người, Dương Tam kia chẳng lẽ rất xấu xa?

- Sao có thể hình dung là xấu xa, mà là rất xấu xa!

Trương Lam gật đầu:

- Chính là loại xấu xa mà đỉnh đầu sinh loét lòng bàn chân sinh mụn, cơ hồ phá hư không khí, trộm cắp rau quả, nửa đêm đi gõ cửa nhà quả phụ, hình như người này chưa từng bỏ sót qua!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thổ địa tranh cãi (trung)

- Hư hỏng đến như vậy sao...

Tiểu Thần Hi kinh ngạc che miệng nhỏ nhắn:

- Vậy thoát nhìn thật làm cho người đau đầu!

Ánh mắt nàng lại loạn chuyển nhanh như chớp, không biết đang đánh chủ ý quỷ quái gì.

Biết được tâm tư của nàng, Trương Lam vội kéo ống tay áo của Thần Hi, ý bảo nàng không nên nói ra ở nơi này.

- Để cha nghĩ biện pháp!

Trương Tông Quân thở dài:

- Trước tiên tìm người đi dò thám miệng của hắn, nếu như hắn không há miệng đòi sư tử ngoạm, cho hắn cũng xong!

- Cũng chỉ đành như vậy!

Trương Lam nghĩ nghĩ, hiện tại mà nói hình như cũng chỉ có biện pháp này có thể thử xem.

- Hồi sáng chị lại có chủ ý quỷ quái gì?

Trước khi đi ngủ, Trương Lam cũng cùng trong lòng tiểu Thần Hi, tìm tư thế thật thoải mái nằm xuống, lén lút hỏi.

- Việc này còn không dễ dàng sao!

Tiểu Thần Hi xoẹt xoẹt cười:

- Chị lặng lẽ đem hắn đánh cho một trận là được rồi, bảo đảm mặc kệ là chuyện gì cũng đều giải quyết!

- Ngán vạn lần đừng làm!

Trương Lam nhanh chóng ngăn cản ý tưởng nguy hiểm của cô nàng:

- Nếu như chị làm như vậy, phỏng chừng ngày hôm sau người kia đã hô hoán cho cả toàn thôn đều biết, như vậy mọi người đều biết do nhà chúng ta làm, đến lúc đó mọi người sẽ nghĩ chúng ta thế nào đây? Mềm không được thì đòi cứng rắn? Nói không được thì động nắm tay? Thật là như vậy sẽ gặp phiền toái lớn!

- Làm như vậy không phải thật đơn giản nhất hay sao?

Tiểu Thần Hi không phục quyết mồm, biện hộ cho chính mình.

- Xem tình huống rồi nói sau đi!

Trương Lam nghĩ nghĩ:

- Xem trước cha tìm người hỏi thăm thế nào, chỉ cần không quá đáng thì cho hắn cũng không sao, chúng ta cũng không thiếu chút tiền ấy!

- Em lúc nào cũng mềm lòng, nếu như là chị, dám can đảm không đồng ý thì cứ trực tiếp giết chết, không cho một đồng nào!

Tiểu Thần Hi thật bất mãn ý kiến của mình bị bắn chết, đẩy Trương Lam ra xa, giận dỗi xoay người sang nơi khác.

- Uy uy...

Trương Lam dở khóc dở cười đẩy đẩy nha đầu kia:

- Chị cả, đừng nhỏ mọn như vậy có được không?
- Chị đang ngủ, chị không nghe gì hết!

Tiểu Thần Hi hậm hực trả lời.

Chiếc gối niễ phi đã không có! Trương Lam xám xịt nằm yên.

- Lão ca!

Bên trong nhà bí thư chi bộ thôn, Trương Tông Quân nâng chén trà lên uống một hớp:

- Có một việc làm phiền anh giúp dùm!
- Chú lại khách sáo nữa rồi!

Bí thư chi bộ cười ha ha, đứng lên rót thêm trà cho Trương Tông Quân:

- Có sự tình gì chú cứ việc nói, đều là người trong thôn, có thể giúp tôi còn không giúp sao? Nói nói xem, là chuyện gì?

Có thể không giúp sao? Cảnh tượng náo nhiệt bên trong nhà xưởng của Trương Tông Quân cũng đã để cho Vương bí thư thì bộ nhìn thấy rõ, nói không đồ mắt là lừa dối, nhưng Vương bí thư chi bộ cũng hiểu được mình có đồ mắt cũng không thể có ý kiến gì, không thấy người ta cả ngày liên tục có quân xa chạy tới vận chuyển lấy hàng hay sao? Ai biết chộc phải người này mình sẽ gặp xui xẻo thành bộ dáng như thế nào. Nếu không thể nghĩ ra biện pháp từ trên thân người ta lấy được mỡ, như vậy cũng nên tạo quan hệ tốt với hắn có đúng không? Đứa con trai mới tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp của mình hiện tại còn đang ở trong nhà thật nhân rồi, nếu như việc này có thể làm tốt, nói không chừng đến lúc đó con mình có thể vào nhà xưởng của người ta làm việc, nói ra ngoài cũng là một việc vô cùng có mặt mũi.

Trương Tông Quân thoáng tìm từ nói chuyện:

- Nhà xưởng của tôi đó, bí thư chi bộ có biết? Trong khoảng thời gian này nhờ phúc của mọi người, buôn bán xem như cũng kha khá...

Vương bí thư chi bộ rất muốn đem bình trà trước mặt nên lên trên đầu Trương Tông Quân, cái gì gọi là “xem như kha khá”? Người kinh doanh tốt như vậy mà nói là kha khá, vậy chúng ta như thế nào? Ăn mày sao?

- Lão đệ, lời này của chú nói thật quá khiêm tốn rồi. Đó cũng không phải là bình thường đi...

Tuy rằng rất muốn đập bình trà, nhưng Vương bí thư chi bộ cũng không dám thật sự làm như vậy, chẳng những không thể mà hắn còn phải khen tặng thêm một chút:

- Tôi xem trong toàn trấn chúng ta, cũng chỉ có buôn bán của gia đình chú là nóng nảy nhất, cho dù so sánh trong toàn bộ huyện, tôi phỏng chừng cũng không có mấy người so sánh được với gia đình của chú đi?

- Ha ha...

Trương Tông Quân cười cười, cũng không tiếp lời về chuyện này:

- Hiện tại buôn bán của nhà xưởng xem như cũng tốt, tôi tính toán mở rộng quy mô thêm một chút, bây giờ nhìn trúng một địa phương, muốn mời bí thư chi bộ hỗ trợ dùm...

- Có chuyện như vậy sao?

Vương bí thư chi bộ đã hiểu được, thì ra vị này là muốn đi mua đất đi! Mua đất tốt, không sợ người mua nhiều, chỉ sợ người không mua! Đầu năm nay, chỉ cần có tiền, còn sợ thiếu thứ này?

- Lão đệ trúng ý mảnh đất nào vậy? Nói cho lão ca, lão ca ra ý kiến cho chú?

- Chính là mảnh đất trước nhà của tôi đó!

Trương Tông Quân đưa qua một điều thuốc.

- A...

Ánh mắt bí thư chi bộ sáng lên, liền tiếp nhận điều thuốc:

- Thứ tốt nha, ở đâu có vậy?

- Bọn bè tặng thôi!

Nói xong Trương Tông Quân nhẹ nhàng đẩy hộp thuốc lá lên bàn:

- Nếu lão ca thích nhà tôi vẫn còn, hôm nay đem tới cho anh mấy hộp!

- Thật tốt quá!

Vương bí thư chỉ bộ cười híp mắt nhận lấy:

- Mảnh đất kia tôi biết, không nhỏ, cũng lớn đi? Còn bằng phẳng, lại nằm ngay trước nhà của chú, thật phương tiện. Mảnh đất kia không tẻ đâu, là của nhà ai vậy? Chú cùng họ trao đổi một chút là mua được rồi đi? Chú cũng không thiếu chút tiền ấy!

- Cũng khá lớn, tôi có xem qua!

Trương Tông Quân gật đầu:

- Hiện tại tôi sầu nhất là mảnh đất kia của nhà Dương Tam, nếu không phải nhà của hắn tôi cũng không tới tìm anh, Dương Tam kia...

Hắn thở dài một hơi, cười khổ:

- Anh cũng không phải không biết tên kia, cả đời lưu manh, tôi sợ hắn nắm cơ hội đòi sư tử ngoạm, hiện tại định nhờ anh thăm dò dùm một chút, nhìn xem ý tứ của hắn thế nào, nếu như hắn chịu bán thì muốn bao nhiêu tiền thì bán được!

- Dương Tam sao?

Nụ cười trên mặt Vương bí thư chỉ bộ đã biến mất, vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra quả nhiên là thuốc lá này cũng không phải dễ hút đi!

- Người này...

Về mặt hắn cười khổ, ngẫm nghĩ, rốt cục gật gật đầu:

- Được rồi, tôi hỏi giúp chú một chút, nhưng tôi cũng phải nói trước, có được hay không tôi cũng không bảo đảm...

- Có những lời này của anh là được rồi!

Trương Tông Quân gật gật đầu:

- Được hay không thì hãy nói sau đi. Dương Tam kia, chúng ta đều biết rõ hắn là người như thế nào!

Lời của tổ tiên luôn nói thật đúng, lấy vật của người, ăn thịt của người phải giúp người, nhưng hiện tại thật sự là thay đổi hắn, dù là một hộp thuốc lá cũng không dễ dàng! Vương bí thư chỉ bộ thở dài, nhẹ đẩy cửa nhà Dương Tam.

- Có người ở nhà không?

Vương bí thư chỉ bộ đứng ngoài cửa nhìn nhìn vào bên trong, không thấy bóng người nào.

- Ai vậy?

Vợ của Dương Tam lớn tiếng kêu lên, trong nháy mắt một đoàn người đi ra –trên thực tế chỉ có thể sử dụng từ “đoàn người” mà hình dung, bằng không đối diện một quả cầu thịt người còn có thể dùng từ ngữ gì?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thổ địa tranh cãi (hạ)

- Nguyên lai là bí thư chỉ bộ!

Vợ Dương Tam nhìn thấy người đứng ngoài cổng là Vương bí thư chỉ bộ, vẻ mặt cười nịnh vội vàng đem bàn tay bóng nhẫy lau lên tạp dề:

- Mời ngài vào nhà!

Ở trong mắt một phụ nữ nhà nông bình thường, bí thư chi bộ là một chức quan lớn. Bí thư chi bộ thôn là ai? Đó là nhân vật có tiếng nói cao nhất trong thôn, chỉ cần giậm chân cả thôn đều phải run rẩy lên, bí thư chi bộ lên tiếng, ai dám không nghe?

Nếu có ai dám không nghe, đến lúc phân đất đai hán sẽ đem phần đất kém cỏi nhất phân cho nhà các nguoi, cho các nguoi khóc cũng tìm không thấy địa phương để khóc! Ở trong thôn, bí thư chi bộ chính là trời! Về phần trường trấn? Đó là trong truyền thuyết, là tồn tại khó thể với tới. Về phần chủ tịch huyện, ai biết người kia là hình dạng gì? Dù sao tên kia cũng không biết ta là ai!

- Dương Tam nhà cô có nhà không?

Vương bí thư chi bộ nhú nhú mày, cũng không đi vào:

- Tôi tìm hán có chút việc!

- Có phải gã xui xẻo kia lại xảy ra chuyện gì không? Tôi...tôi...tôi biết ngay mà, biết ngay mà...

Vợ Dương Tam nhất thời luống cuống, gấp đến độ muốn khóc, bắt đầu lau nước mắt, lấy mấy sự cố xảy ra vài lần trước kia đều thấy bí thư chi bộ tự mình tìm tới cửa, lần này...chẳng lẽ tên ma quỷ kia lại ở bên ngoài gây ra chuyện gì sao?

- Không có việc gì, không có việc gì...

Vương bí thư chi bộ có chút buồn bực, như thế nào chưa nói được vài lời lại khóc đầu, làm cho người khác thấy được hán sẽ gặp phiền toái, không biết rõ chuyện còn nghĩ mình làm gì cô ta. Trời đất chứng giám, đừng nói là mình không muốn, cho dù bản thân có muốn, cũng không thể tìm một người đàn bà béo phì như vậy, tốt xấu gì mình cũng là một bí thư chi bộ đi!

- Tôi chỉ tìm hán bàn chút việc, hán thật sự không xảy ra chuyện gì!

- Thật sự không có việc gì sao?

Vợ Dương Tam nhất thời nín khóc, nước mắt lại đột ngột ngừng thật thần kỳ.

- Không có việc gì!

Bí thư chi bộ dở khóc dở cười, nghe nói có biến sắc mặt cũng không biến nhanh như người đàn bà này.

- Dương Tam ở đâu, tôi tìm hán thật tình là có việc!

- Tên ma quỷ kia cũng không biết đã chết đi đâu rồi, tôi ra ngoài tìm xem, hay là ngài vào nhà uống chén trà chờ một chút?

Vợ Dương Tam muốn mời bí thư chi bộ vào nhà, nhưng ngoài miệng nói xong mà dưới chân chưa từng đi động nửa bước.

Có người nào mời khách kiểu như cô sao? Vương bí thư chi bộ nhìn thấy người đàn bà này làm như sợ mình chiếm tiện nghi, chỉ dở khóc dở cười. Muốn cho ta đi vào nhà uống trà, người cũng phải tránh ra cho ta đi vào đi? Không muốn ta đi vào thì cứ nói thẳng không phải được sao!

- Không có việc gì, tôi ở đây chờ đi, cô đi nhanh lên là được!

Bí thư chi bộ cũng không vào nhà.

- Vậy thật ngại quá!

Vợ Dương Tam chà xát đôi tay, bộ dáng thật ngượng ngùng:

- Vậy ông đợi một lát, tôi đi ra ngoài tìm xem!

- Đi mau đi mau!

Bí thư chi bộ có chút không kiên nhẫn phát phát tay, thật sự có chút không chịu nổi gia đình này, đều là người nào chứ? Quý họ cùng tên còn đồ đều tiến vào ở chung một nhà.

- Ha ha...

Vợ Dương Tam nhìn thấy bí thư chi bộ có vẻ không vui, thập phần biết điều xám xịt rồi đi.

Không bao lâu, cũng không biết vợ Dương Tam từ nơi nào đem Dương Tam bắt trở về, rất thần kỳ, giống như làm ảo thuật xoay người, chỉ chớp mắt từ một người đã biến thành hai người.

- Vương bí thư chi bộ, ngài tìm tôi có chuyện gì?

Dương Tam chứng kiến bí thư chi bộ đại nhân đứng ngay cửa, sợ hãi tiến nhanh tới, cúi đầu khom lưng chào hỏi, nói xong không biết từ nơi nào trên người lấy ra một gói thuốc lá nhãn nhúm, cung kính đưa tới:

- Ông hút thuốc?

Nhìn thấy gói thuốc lá nhãn nhúm không còn hình dáng, Vương bí thư chi bộ nhú mày. Con mẹ nó người không thể có chút tiến bộ sao? Đem loại thuốc lá này đưa cho ta? Đây không phải làm người khó chịu sao?

- Không cần, tôi không hút!

Hắn từ chối, ngược lại cảm thấy có chút không ổn, tiếp theo bổ sung:

- Đạo này tôi đang kiêng thuốc lá!

- Cai thuốc tốt, cai thuốc lá thật tốt!

Dương Tam ngược ngừng rút tay về, vội vàng đưa tay mời Vương bí thư chi bộ vào nhà:

- Hôm nay ngài tìm tôi có chuyện gì sao? Có việc chúng ta vào nhà hãy nói!

- Không cần, không có chuyện gì lớn lao, cứ nói ở chỗ này đi!

Vương bí thư chi bộ đánh giá sơ qua căn nhà bên trong, lắc lắc đầu.

- Nga, được, ngài cứ nói!

- Là có chuyện như vậy...

Vương bí thư chi bộ cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm giác mình nhanh chóng nói xong rồi chạy lấy người tốt hơn, ở nơi này thật nháo tâm.

- Nhà của Trương Tông Quân muốn mua mảnh đất của nhà anh, nhờ tôi hỏi ý tứ của anh một chút, ý tứ của anh thế nào, muốn lấy đất đổi hay muốn trực tiếp bán cho hắn?

Đến đây, rốt cục đã tới, Dương Tam cố gắng kiềm chế nỗi mừng như điên trong lòng mình, quả nhiên là như vậy! Xem như lần này thật sự kiếm được rồi!

- Đương nhiên là bán!

Rốt cục không ức chế được sự kích động của mình, giống như cảm giác thân thể mình cao hơn không ít. Trương Tông Quân người rất có tiền phải không? Nhưng có tiền thế nào người cũng phải cầu lên trên người tiểu vô lại như ta!

- Được rồi, anh nói cái giá đi!

Vương bí thư chi bộ gật gù đầu, người này cũng thật dễ nói chuyện, Vương bí thư chi bộ cảm giác trước kia có phải mình xem người này có chút sai lầm hay không đây?

- Một giá!

Dương Tam nắm chặt tay tiếp sức cho mình, đây là thời điểm mấu chốt nhất, cũng không thể bỏ qua cơ hội này:

- Bốn vạn! Có bốn vạn tôi sẽ bán cho hắn!

- Khái khái...

Vương bí thư chi bộ nhất thời bị chính nước bọt của mình làm sặc, ho khan một trận kịch liệt, gương mặt đỏ bừng, Vương bí thư chi bộ thậm chí đang hoài nghi lỗ tai của mình có phải đang xảy ra vấn đề gì hay không.

- Bao nhiêu? Bốn vạn? Dương Tam, anh xác định anh có phải không nói sai lầm hay không? Không phải là bốn trăm hay bốn ngàn?

Mình tại sao lại cảm thấy được người này dễ nói chuyện? Vương bí thư chi bộ nhất thời cảm giác được mình thật giống như một đứa ngốc bị người đùa bỡn, tên hỗn đản này rõ ràng nổi danh là kẻ vô lại trong thôn thôi!

- Chính là bốn vạn!

Lặng lẽ liếc mắt nhìn bí thư chi bộ, Dương Tam cố lấy dũng khí ưỡn ngực:

- Thiếu một đồng cũng không được!

- Bốn vạn?

Vương bí thư chỉ bộ có chút hồn hèn, ngón tay run run chỉ vào mặt Dương Tam:

- Con mẹ nói anh điên rồi phải không? Anh đúng là tên hỗn đản, anh có biết bốn vạn đồng là bao nhiêu không? Xây năm căn nhà tường lớn, mười căn nhà nhỏ còn đủ! Con mẹ nó anh thật đúng là dám mở miệng!

- Bốn vạn!

Dương Tam nhìn xuống nỗi sợ hãi trong nội tâm đối với Vương bí thư chỉ bộ, thật kiên trì nói ra ý nghĩ của chính mình:

- Muốn bốn vạn, chỉ cần Trương Tông Quân lấy ra bốn vạn, mảnh đất kia chính là của hần, thiếu một đồng cũng không được!

- Bao nhiêu?

Trương Tông Quân giật mình đứng bật lên, ngay cả chén trà bị hất ngã cũng không phát giác:

- Bốn vạn? Tên hỗn đản kia nghèo đến điên rồi? Hay bị chó điên cắn? Cái giá tiền này mà hần cũng dám mở miệng?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tiểu Thần Hi đến trường ký (thượng)

- Hình như thực sự là như vậy...

Vương bí thư chỉ bộ cười khổ gật đầu, lại đưa tay chỉ chỉ chén trà bị ngã.

- Người này muốn tiền muốn điên rồi.

Trương Tông Quân có chút dờ khóc dờ cười, nâng dậy chén trà bị ngã.

- Có phải hần đã khẳng định tôi không có mảnh đất của hần thì không được hay sao? Bốn vạn đồng, hần cũng thật dám mở miệng!

- Ai nói không dám đâu!

Về mặt Vương bí thư chỉ bộ cũng thật uất ức, hần là bí thư chỉ bộ ra mặt nói chuyện lại gặp phải kết quả này, nếu như bị người khác biết được không phải sẽ bị người chê cười chết? Truyền ra ngoài đúng là vô cùng mất mặt!

- Bỏ đi, nghĩ biện pháp khác vậy, cũng không phải không có mảnh đất kia thì không được.

Trương Tông Quân ngẫm nghĩ:

- Chẳng qua cách khá xa một chút mà thôi, cũng không có quan hệ gì quá lớn, chỉ có chút không thuận tiện cho lắm...

- Như vậy cũng phải!

Vương bí thư chỉ bộ gật gật đầu:

- Trúng ý mảnh đất nào nói cho tôi biết một tiếng!

- Tôi lúc đó còn thiếu được sự hỗ trợ của anh sao?

Trương Tông Quân đứng lên xoay người vào phòng lấy ra gói thuốc:

- Không có thuốc lá nào tốt hơn, cầm đi hút thôi!

- Vậy tôi cũng ngại nha...

Hai mắt Vương bí thư chỉ bộ tỏa ánh sáng, Thạch Lâm nga, đây chính là thứ tốt!

- Không cần khách sáo!

Hiện tại đã qua mười lăm tháng giêng, trường học cũng đã khai giảng, nhìn thấy tiểu Thần Hi đã sắp trưởng thành một thiếu nữ, Dương Chi bắt đầu u sầu. Nhà đầu kia cũng nên đi học rồi, đã lớn tới như vậy phải đi học thể nào đây? Nếu như học tiểu học người đã lớn như vậy có bị chê cười không? Đi trung học sơ cấp? Thành tích có đuổi kịp hay không chứ?

Nghĩ tới việc này Dương Chi có chút vò đầu, năm trước khi tiểu Thần Hi vừa đến, điều kiện kinh tế trong nhà còn khăn trương nên cũng không nghĩ tới việc nhà đầu kia đến trường, hiện tại điều kiện kinh tế trong nhà chuyển biến tốt đẹp, nhìn thấy nhà đầu càng ngày càng lớn, không đi học thì sao được? Một đứa nhỏ thông minh như vậy, cũng không thể bỏ học phế đi.

- Anh xem nhà đầu nhà chúng ta, hiện tại nên làm sao bây giờ đây?

Buổi tối khi sắp đi ngủ, Dương Chi thương lượng cùng Trương Tông Quân.

- Đã lớn như vậy, cũng không thể ở mãi trong nhà như thế đi?

- Vậy em định thế nào?

Trương Tông Quân có chút buồn ngủ, mơ mơ màng màng hỏi.

- Đưa con bé đi học thôi, nhi đồng lớn như vậy còn chưa đến trường, luôn cảm giác không được tốt lắm.

Dương Chi ngẫm nghĩ:

- Em xem nhà đầu bình thường thật thông minh, viết chữ tính sổ cũng không thành vấn đề, nếu không ngày mai anh vào trường học của thôn tìm lão sư, lấy một bộ đề thi lớp năm đem về cho nhà đầu làm thử xem?

- Lớp năm?

Trương Tông Quân có chút do dự:

- Có phải hơi khó khăn không?

- Sao lại khó?

Dương Chi thật ngạc nhiên:

- Sổ sách tính tiền trong nhà đều do nhà đầu cùng Trương Lam tính với em đó a? Bằng không anh nghĩ em với anh chỉ học tới tiểu học năm thứ hai có đủ trình độ đem sổ sách tính được rõ ràng như vậy sao?

- Thật hay giả vậy?

Trương Tông Quân cả kinh, cảm giác buồn ngủ nhất thời biến mất vô ảnh vô tung, miệng há hốc như hà mã, trong lòng không ngừng bồn chồn, xem ra ngày sau mình phải chú ý sổ sách trong nhà xướng nhiều hơn một chút, nếu không có quý biết ngày nào đó sổ sách trong nhà do hai đứa con nít chưa đi học tính toán không biết sẽ xuất hiện vấn đề không hiểu ra sao cả thì sao đây?

- Được rồi!

Trương Tông Quân gật gật đầu:

- Ngày mai anh đi tìm lão sư thử xem.

Nói xong ngập dài một hơi:

- Không còn sớm, ngủ đi, ngày mai phải thức dậy sớm nữa!

Trường tiểu học trong thôn tính luôn toàn trấn ngoại trừ trường tiểu học trung tâm thì cũng là trường giỏi, chỉ nói về diện tích đơn thuần, phòng chừng rất nhiều đại học tam đẳng hoặc vô danh ở thế kỷ 21 đều sẽ cảm thấy xấu hổ mà nhảy xuống Hoàng Hà cho đỡ mất mặt.

Vào niên đại 70,80 tại nông thôn thứ gì không đáng giá tiền nhất? Đất đai! Nhà ai không muốn cho con mình có tiền đồ? Năm đó trong thôn vừa nói xây trường tiểu học, lão bí thư chỉ bộ ra lệnh một tiếng, toàn bộ thôn có gần ba ngàn miệng ăn ngoại trừ những người già không đi nổi cùng những đứa con nít chưa biết đi, cơ hồ toàn bộ đều ra trận, một trường tiểu học chiếm diện tích trên trăm mẫu đã sừng sốt xây dựng thành trong một mùa đông lập tức được đưa vào sử dụng!

Lão hiệu trưởng vốn là người trong thôn, họ Hồ, vị lão nhân đáng yêu này rất thích điều khắc gỗ, không có việc gì liền chạy loạn khắp đồi núi, tìm kiếm loại gỗ thích hợp điều khắc tha về. Nhưng điều mà Trương Lam bội phục vị lão hiệu trưởng này nhất chính là vị này cả ngày nhìn qua luôn mang theo bộ dạng không làm việc đàng hoàng, nhưng chất lượng dạy học của trường luôn xếp hạng nhất nhì trong toàn trấn, chủ yếu luân phiên cùng trường tiểu học trung tâm lấy cấp bậc nhất nhì.

Thôn của Trương Lam là thôn lớn nhất trong trấn, mấy thôn gần bên có nhi đồng đều muốn tới trường tiểu học này, không có biện pháp, những thôn kia

quá nhỏ, trường tiểu học trong thôn bình thường chỉ có thể dạy học tới tiểu học năm thứ ba, tới năm thứ tư hoặc thứ năm đều phải chuyển tới trường tiểu học trong thôn của Trương Lam.

Lại Lang là một vị lão sư dạy lớp năm tiểu học, họ Lý tên Minh Phúc, tuy rằng chỉ hơn ba mươi tuổi nhưng vai vế lớn, luận theo vai vế mà nói Trương Tông Quân còn phải gọi vị Lang huynh này bằng chú. Trương Lam luôn cảm thấy thật kỳ quái vì sao mọi người đều kêu vị lão sư kia là Lại Lang, ở nông thôn thảo luận một người sau lưng họ cũng không phải nói người này nhân phẩm không tốt, không nói lý lẽ, thường xuyên chiếm tiện nghi người ta, mà là nói thân thể của người kia không xong, cả ngày luôn có vẻ ốm yếu, tựa như một kẻ bệnh hoạn.

Lang huynh tuy rằng mang theo danh hiệu có một chữ “lang”, nhưng tuyệt đối không phải có lang tính, mà cũng không phải là sắc lang vô sỉ, cũng không tham lang hung tàn, đối đãi với trẻ con rất tốt, ở niên đại 80 những lão sư luôn luôn lấy việc trừng phạt về thể xác đối đãi với học sinh là chuyện thường xuyên, thậm chí còn có những lão sư lấy việc xử phạt thể xác với học sinh mà ganh đua so sánh với nhau, vị Lang huynh kia vẫn kiên trì không dùng cách xử phạt thể xác đối với học sinh, không thể không nói đây đúng là kỳ tích tốt cùng.

Dùng cách nói của Lang huynh là thế này:

- Đều là nhi đồng, lòng người đều là thịt mà lớn, suy bụng ta ra bụng người, nếu nhìn thấy con của mình bị đánh như vậy, các người đau lòng không?

Trương Lam vẫn luôn cảm thấy, niên đại này những lão sư luôn dùng cách xử phạt thể xác đối đãi với học sinh, thật ra là họ muốn từ trong quá khứ gặp phải “mười năm đọa đày” mà tìm trở về chút tâm lý thăng bằng, ngày đó họ bị khi dễ đàn áp suốt mười năm, bọn họ vẫn tận lực cắn răng kiên trì vượt qua, vẫn tin tưởng “Hoàng đế luôn sẽ được luân phiên thay đổi, năm nay sẽ đến nhà của ta”, phòng chừng các vị lão sư muốn khi dễ ngược lại cũng đã thật lâu lắm rồi.

Hiện tại Lang huynh đang đảm nhiệm lão sư ngữ văn lớp năm bậc tiểu học, năng lực dạy học của vị nhân huynh này không tệ, nửa học kỳ một lớp học do hắn chủ nhiệm lấy được vị trí thứ nhất trong toàn trường, lớp năm bậc tiểu học chỉ có hai ban, dù sao không phải là thứ nhất thì là thứ hai, tâm tình không tốt Lang huynh đang ngâm một điệu thuốc ngồi ở trước cửa phòng làm việc, tính toán năm nay học sinh bậc tiểu học thi lên trung học sơ cấp sẽ lấy được thành tích như thế nào.

Thanh âm tiếng xe máy gầm rú truyền vào trong tai Lang huynh, không cần ngẩng đầu Lang huynh cũng biết là ai đã tới, xe máy trong thôn tổng cộng chỉ có năm chiếc, nghe nói bốn chiếc trong đó giống nhau như đúc cũng do người nhà chiếc thứ nhất tặng cho. Thanh âm xe máy độc đáo kia không phải là chiếc Khóa Từ của Trương Tông Quân thì còn của ai đây?

Ném mẩu thuốc lá còn chút xiu xuống đất, Lang huynh đứng lên:

- Đúng là khách quý ít đến a, cháu trai, hôm nay trận gió nào thổi cậu đến, không ở nhà lo kiếm tiền mà chạy tới thăm Lang thúc đây? Sớm vậy đã tới dò đường? Hình như tiểu tử nhà cậu còn chưa tới tuổi đến trường đi?

- Tam thúc!

Trương Tông Quân dừng xe, có chút dở khóc dở cười, người này cái gì cũng tốt chỉ là ưa thích trêu đùa người khác.

- Không có việc gì cháu không thể đến đây sao? Cháu chỉ muốn tới thăm chú một chút không được? Đừng tiếp tục dông dài, bằng không cháu mang gói Bạch Liên đem cho người khác!

- Thật giỏi, đúng là rất khá!

Lang huynh nghe vậy đôi mắt nhất thời tỏa sáng, đôi tay chà xát đầy vẻ đáng khinh không chút do dự đi tới từ trong xe lấy ra một gói Bạch Liên, nhìn quanh khắp nơi, không ai! Rốt cục hắn yên tâm vui vẻ nhét gói thuốc vào trong túi.

- Nói đi, chuyện gì? Đừng có lấy lý do tới thăm chú gì đó mà qua mặt chú đây, biết tiểu tử nguoi không việc sẽ không đến điện tam bảo, nói đi, có chuyện gì muốn chú hỗ trợ?

- Thật đúng là có chút việc.

Trương Tông Quân chà xát bàn tay, vẻ mặt hơi có chút ngượng ngùng mở miệng:

- Thế này, tam thúc, chú có thể giúp cháu tìm vài bộ bài thi lớp năm hay không?

- Cháu lấy bài thi làm gì?

Biểu tình Lang huynh giống như nhìn thấy được quỷ hồn, đi lòng vòng chung quanh Trương Tông Quân:

- Đừng có nói cho chú cháu định làm bài thi, nói thế nào cháu cũng từng tốt nghiệp trung học, chút bài thi khó khăn kia không làm khó được cháu đâu.

- Không phải!

Trương Tông Quân cảm giác mình thật ngại ngùng mở miệng, việc này nói ra thật dọa người:

- Là cho con gái của cháu thôi...

- Tiểu Thần Hi sao...

Lang huynh gật gật đầu, ý nói đã hiểu. Trên thực tế người không biết cũng không nhiều, trong thôn cơ hồ toàn bộ động vật giống đực từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều bị nha đầu kia trêu cợt qua, muốn không biết cũng rất khó khăn, rất không may Lang huynh cũng là một thành viên xui xẻo kia.

- Nha đầu kia quỷ tinh quỷ tính, như thế nào, cháu lấy bài thi cho nó làm? Hình như con bé chưa từng đi học đi?

- Đúng là chưa đi học qua.

Trương Tông Quân cảm thấy được gương mặt mình nóng bừng tới mức có thể bỏ chút mỡ là đủ chiên trứng gà, làm cha mẹ mà không để cho nhi đồng đến trường nói ra sẽ bị người trạc cột sống sau lưng.

- Nhưng sổ sách trong nhà đều do con bé với em trai nó cùng giúp mẹ tui nó tính toán, số học tạm được, những thứ khác cũng không biết thế nào.

- Vậy sao?

Lang huynh gật gật đầu:

- Tìm thì dễ thôi, không phải chỉ là vài bài thi sao, chuyện nhỏ. Cháu đợi một chút chú đi lấy!

Nói xong liền đi vào văn phòng, đi vài bước lại quay đầu hỏi:

- Có phải mỗi môn đều lấy một phần không?

- Đều lấy một phần đi!

Cẩn thận nghĩ nghĩ, Trương Tông Quân gật gật đầu, mặc dù không dám ôm hi vọng ngoài môn số học, nhưng cũng đã đến đây một chuyến, có thể lấy thi lấy luôn một lúc cho tiện, dù sao cũng không chiếm địa phương, lấy một phần hay ba phần cũng như nhau không phải sao?

...

- Elyse bọn họ thế nào?

Trương Lam cùng tiểu Thần Hi nhàn nhã ngồi bên bờ sông, tiện tay nhặt lên hòn đá cuội ném dài lên mặt nước, dưới ánh mặt trời tóe lên những bọt nước thật xinh đẹp:

- Máy người qua sau cũng đã thuận lợi tụ họp với Elyse bọn họ chứ?

- Ân, dong binh đoàn cũng đã được thành lập, tình huống trước mắt rất không tệ. Máy người đến sau cũng đã hội họp với Elyse bọn họ. Dựa theo em phân phó, những người kia hiện tại đang đùa rất vui vẻ bên Châu Phi!

Tiểu Thần Hi không chút để ý trả lời, nhìn Trương Lam đánh ra được bọt nước, ánh mắt tàn mạn không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

- Vậy là tốt rồi!

Trương Lam gật gật đầu:

- Châu Phi là nước cờ trọng yếu nhất của chúng ta, tương lai rất nhiều chuyện đều phải dựa vào bên kia hiệp trợ, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lão tỷ, phiền chị ngày sau giúp em tránh cứng một chút, đừng để xảy ra chuyện gì không hay!

- Ân?

Không nghe được có người tiếp lời, Trương Lam có chút kỳ quái quay đầu, lại nhìn thấy tiểu Thần Hi đang đứng ngẩn ngơ, Trương Lam gãi gãi đầu có chút khó hiểu, đã đến mùa xuân, chẳng lẽ nha đầu kia cũng động lòng xuân hay sao?

Nhìn thấy Trương Lam đánh ra một chuỗi bọt nước, tiểu Thần Hi vô cùng hâm mộ, nhặt lên một viên đá cuội học theo bộ dạng của Trương Lam ném ra. “Phù phù” một tiếng, đá cuội tóe lên bọt nước thật lớn nhưng lại không tiếp tục văng đi, trực tiếp chìm xuống.

- Em khi dễ người!

Nhìn thấy đá cuội chìm xuống, tiểu Thần Hi quyết mồm, cảm thấy thật ủy khuất.

- Dựa vào cái gì em có thể đánh ra cả chuỗi bọt nước mà của chị bị chìm xuống vậy?

- Chị ném thế nào?

Trương Lam rất tò mò:

- Ném tiếp một lần em xem sao!

- Thì ném thế này thôi!

Tiểu Thần Hi đầy bụng ủy khuất, cầm lấy một viên đá cuội tròn, thật sự là rất tròn, cơ hồ như một viên cầu, chứng kiến tiểu Thần Hi cầm viên đá cuội, Trương Lam thiếu chút nữa té xỉu, chị cả, nếu chị có thể lấy loại đá này mà đánh ra được bọt nước, em cũng bội phục chị đến chết!

- Chị, chọn loại đá cuội như vậy không được!

Trương Lam bị nha đầu kia lôi ngã, buồn rười rượi:

- Làm ơn đi, lão nhân gia ngài có thể chọn loại đá đẹp hay không?

- Là hình dáng này sao?

Tiểu Thần Hi nửa tin nửa ngờ giương nanh múa vuốt đe dọa:

- Không được gạt chị đó nha? Bằng không đêm nay em ngủ một mình!

Uy hiếp này đúng là trúng ngay bong! Trương Lam sợ run cả người:

- Làm sao em dám? Tiểu đệ có lừa ai cũng không dám lừa gạt chị Thần Hi xinh đẹp ôn nhu thiện lương thông minh phải không?

- Coi như em thức thời!

Tiểu Thần Hi hết sức hài lòng đem chiếu võ móng ngựa toàn bộ thu nhận, không hề cảm thấy có gì không thoải mái, phát phát tay làm ra vẻ tiêu sái:

- Tuy rằng em chỉ tạm tạm nói ra được một phần mười, không, một phần trăm, không, một phần vạn cái tốt của chị, nhưng chị là thiện lương đại nhân không trách tội tiểu nhân, rộng lượng tha thứ cho em!

- Ấu... .

Không chịu nổi vẻ điên cuồng tự kỷ của tiểu Thần Hi, Trương Lam chạy sang một bên phun ra.

- Người đâu rồi?

Tiểu Thần Hi lao thao nói xong, quay đầu xem xét, không còn thấy bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tiểu Thần Hi đến trường ký (trung)

Tiểu tử ngời lại dám chạy?

- Chị nói không đúng sao?

Tiểu Thần Hi xông tới nắm lấy Trương Lam, hung tợn trừng mắt hấn.

- Được rồi, chị nói quá đúng!

Trương Lam nhanh chóng đầu hàng. Hiện tại người ta là dao thót, ta là cá thịt, cũng không phải thời gian sinh anh hùng.

- Vậy thì còn được!

Tiểu Thần Hi đổi giận thành vui:

- Xem em có thành ý như vậy, chị tạm thời tha thứ cho em Ngoan nga, nhớ kỹ, không cho phép có lần sau!

- Em nhớ kỹ!

Trương Lam chỉ đành liều mạng gạt đầu, đầy bụng ủy khuất nói không nên lời.

- Nha đầu! Tiểu tử!

Trương Tông Quân đứng ở cổng hô lớn:

- Hai tiểu quỷ đang ở đâu? Nghe được thì mau nhanh về nhà!

- Đã biết!

Trương Lam quay đầu lại lớn tiếng đáp ứng một tiếng:

- Về ngay!

Hai người phì phì mông đi lên bờ đê.

- Chú ý một chút đừng để ngã xuống!

Trương Tông Quân cao giọng dặn dò:

- Hiện tại nước lạnh, ngã xuống sẽ phiền toái!

- Nghe được!

Trương Lam nghịch ngợm gật đầu hỏi:

- Cha, lo lắng tìm tui con như vậy, có chuyện gì sao?

- Không có chuyện gì của con!

Trương Tông Quân cung chiều vỗ vỗ đầu con trai:

- Cha tìm bộ đề thi cho chị của con, cho chị con làm thử xem, xem coi tình hình thế nào!

- Hừ!

Trương Lam đối với việc này thật dè biiu:

- Với mấy phá đề này, đừng nói là chị của con, cả con cũng làm được!

- Con cứ xả đi, biết con thông minh!

Trương Tông Quân cười mắng vỗ hấn một cái:

- Đề lớp năm mà con cũng biết làm mới thật sự là gặp quý!

- Cha không tin hay sao?

Trương Lam thật không phục vì mình bị coi thường, nói:

- Nếu không như vậy, con cùng chị đồng thời làm bộ đề này, làm xong cha cho hai đứa đáp án?

- Được!

Trương Tông Quân sững nịch đáp ứng, dù sao cũng không tiếc chi một tờ giấy, coi như dỗ dành con nít chơi:

- Cũng không dám trông cậy con được bao nhiêu điểm, chỉ cần con được 40 điểm, cha đáp ứng cho con một điều kiện!

- Thật hay giả vậy?

Ánh mắt Trương Lam sáng lên.

- Đương nhiên là thật sự!

Đáp ứng xong, Trương Tông Quân đột nhiên cảm giác có điểm không đúng, thật không thể đem con trai tiểu quái vật của mình suy đoán như mấy đứa trẻ bình thường đi? Hắn liền nhanh chóng bổ sung:

- Nhưng điều kiện nhất định phải hợp tình hợp lý, không thể đưa ra yêu cầu vô lý, hơn nữa cơ hội chỉ có một lần, quá thời hạn xóa bỏ!

- Thành giao!

Trương Lam chìa ngón út:

- Nghéo tay!

- Nghéo tay!

Trương Tông Quân dờ khóc dờ cười vuron ngón út:

- Cha còn có thể lừa con hay sao?

- Vậy cũng nói không chuẩn!

Trương Lam rất khinh thường cha của mình, quay đầu kéo tới một người ra làm chứng:

- Chị, chị làm chứng nha!

- Được!

Đôi mắt tiểu Thần Hi sáng ngời nhìn hai cha con đùa giỡn, nhẹ nhàng cười.

Nhìn thấy mỗi bản chỉ có một bộ bài thi, Trương Tông Quân phạm vào khó khăn. Hai người, chỉ có một bộ đề thi, nên làm như thế nào?

- Việc này dễ thôi!

Nhìn thấy cha khó xử, Trương Lam đề nghị nói:

- Không phải có vài bộ sao? Cha tìm giấy trắng, tại con cũng không viết đáp án thẳng vào bài thi, mà viết lên giấy riêng. Về phần bài thi, chị em con luân phiên làm là được rồi!

Biện pháp này tốt! Trương Tông Quân tán thành gật đầu, việc đơn giản như vậy sao mình không nghĩ tới đâu!

Lúc làm bài thi Trương Lam cũng không dám đáp đúng toàn bộ, hần chỉ đáp đúng chừng một nửa, giúp trong nhà nghĩ kế còn miễn cưỡng nói là đồng ngôn không có kỵ, nếu như một đứa con nít từng đến trường mà lại đáp đúng toàn bộ bài thi lớp năm, vậy thật sự sẽ ra vấn đề lớn, Trương Lam còn chưa muốn bị đem đi giải phẫu! Hần còn thật nhiều thời gian tốt đẹp cùng các vị mỹ nữ đang chờ đợi hần đâu, chết như vậy bao nhiêu oan uổng!

Tiểu Thần Hi lại không có nhiều kiêng kỵ như vậy, cầm bút chà chà ghi vào, hoàn toàn không hề ngừng lại, Trương Tông Quân ở một bên xem đến há hốc mồm, xem đến choáng váng.

Nhìn con trai xiêu xiêu vẹo vẹo viết chữ, rốt cục Trương Tông Quân cảm thấy được con trai của mình vẫn còn chút bình thường, ít nhất nhìn nét chữ, nói thật, chữ của đứa con, thật xấu!

Nhìn nhìn lại chữ của con gái, chữ của tiểu Thần hi thanh tú sâu sắc, nhưng bên trong lại mang theo khí phách hào hùng đại khí của đàn ông, bên trong vẻ thanh tú sâu sắc lại có những nét cương quyết dũng mãnh, đã lưu lại dấu vết thật sâu sau lưng tờ giấy trắng.

Trương Tông Quân nhất thời xấu hổ muốn tự sát, còn dám xưng mình có nét chữ đẹp, luôn luôn dương dương tự đắc, bây giờ nhìn thấy chữ của con gái, Trương Tông Quân cảm thấy được ngày sau nếu có ai dám ở trước mặt mình tự xưng là viết chữ đẹp, chính hần có thể không chút do dự xông lên cho người kia một cái tát.

- Điều này sao có thể?

Đợi hai đứa con làm bài xong, đem đáp án so sánh, Trương Tông Quân nhìn hai phần đáp án trước mặt mà ngẩn người, tay không nhịn được run, con trai cộng lại là 52 điểm, con gái càng khoa trương, 100 điểm!

- Chuyện nhỏ thôi!

Trương Lam làm ra bộ dạng tiểu nhân đắc chí không ai bì nổi:

- Hôm nay phát huy thất thường, nếu không con cũng được 100 điểm, cha, nhớ rõ cha đáp ứng điều kiện với con đó!

- Con còn nói là phát huy thất thường?

Trương Tông Quân dờ khóc dờ cười:

- Cha xem con chính là mèo mù đánh lên chuột chết!

Nói thì nói như vậy, nhưng nổi rung động trong lòng Trương Tông Quân thật sự nói không nên lời. Làm sao có thể, Trương Lam vốn chưa từng đi học

một ngày nào, đề thi lớp năm mà có thể làm được hơn năm mươi điểm? Phải biết rằng chính hắn cũng chưa từng dạy qua con mình bao giờ, chẳng lẽ do nhà đầu dạy nó? Trương Tông Quân có chút hoài nghi, cũng chỉ có thể như vậy mới có thể giải thích thông qua.

Về phần tiểu Thần Hi, Trương Tông Quân hoàn toàn không còn lời gì để nói, người nhà của Thần Hi bỏ rơi con bé đã bị lừa đá vào đầu sao? Thiên tài như vậy cũng không cần?

- Thế nào hả cha?

Tiểu Thần Hi hiển vật quý với Trương Tông Quân:

- Thành tích của con gái không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề gì, hoàn toàn đúng hết!

Nhìn thấy bài thi hoàn toàn đúng 100%, hắn còn có thể nói được gì, tin tưởng dù là lão sư giỏi nhất cũng không nói được lời nào.

- Hi hi, vậy là tốt rồi, làm cho người ta còn lo lắng cha không hài lòng đâu!

Trương Tông Quân hưng phấn trùng trùng lao ra khỏi nhà, đi tìm Lang huynh để liên hệ vấn đề đến trường của tiểu Thần Hi.

Trương Lam cùng tiểu Thần Hi nhìn theo cha mình giống như bị lừa đốt mông vội vàng bỏ chạy, liếc mắt nhìn lẫn nhau:

- Chị thảm!

Trương Lam chỉ vào tiểu Thần Hi, cười nhạo:

- Chị, chúc mừng chị ngày sau có cơ hội cùng đám con nít kéo nước mũi cùng nhau đeo cặp đến trường, tiểu đệ trước tiên mặc niệm bi ai cho chị ba phút đi!

- Em muốn chết có phải hay không?

Đang một bụng uất ức không tát được ra ngoài tiểu Thần Hi nắm lấy giấy trên bàn ném tới đầu Trương Lam, đặng đặng sát khí uy hiếp:

- Dám can đảm cười nhạo chị, chán sống rồi đúng không? Cần thận chị đại hình hầu hạ!

- Đại nhân tha mạng!

Trương Lam mười phần phối hợp, hảo hán không ném một trước mắt, cùng bạo lực nữ đối lập tuyệt đối là không đáng. Hắn vươn tay làm ra vẻ đầu hàng:

- Tiểu nhân cũng không dám nữa!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tiểu Thần Hi đến trường ký (hạ)

- Ân, xét thấy em biểu hiện không tệ, lần này bốn tiểu thư tha thứ cho em một lần!

Tiểu Thần Hi gật gù đầu, giống như một nữ vương cao ngạo ngẩng cao cằm, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn lại khổ sở, hai tay nắm chặt bả vai của Trương Lam, mũi ngọc nhỏ nhắn nhăn nhu lại, khuôn mặt điềm đạm đáng yêu, càng thêm thần kỳ chính là trong đôi mắt như có ánh sáng chớp động, nhìn như muốn chảy xuống nước mắt:

- Em trai, em phải cứu chị! Em phải nhớ chị là người của em, làm nam nhân của chị, em có thể không giúp chị sao?

- Dừng dừng!

Nghe được tiểu Thần Hi càng nói càng thái quá, Trương Lam vội vàng kêu ngừng:

- Chị nói phải rõ ràng chút nha, cái gì mà chị là người của em, em là nam nhân của chị, hình như em mới ba tuổi đi, cho dù tính tuổi ta cũng chỉ vừa bốn tuổi!

- Chúng ta cũng đã cùng nhau ngủ chung một giường!

Tiểu Thần Hi trực tiếp xuất ra chứng cứ phạm tội của Trương Lam:

- Mọi người đều nói, cùng ngủ chung một giường thì người phụ nữ kia chính là người của nam nhân kia, chẳng lẽ em không thừa nhận sao?
- Chuyện này em... đương nhiên thừa nhận!

Trương Lam gian nan nuốt nước bọt, lực sát thương của chứng cứ này thật sự quá lớn, giống như Ngũ Hành Sơn nặng nề áp xuống làm Trương Lam không cách nào phản bác.

- Nhưng giữa hai chúng ta cũng không thể tính như vậy đi? Em còn nhỏ...
- Làm sao có thể không tính?

Tiểu Thần Hi hét rầm lên:

- Chẳng lẽ em muốn ăn xong rồi thì không nhận nợ sao?
- Em... em không phải...

Trương Lam nhất thời cảm giác mình vô cùng oan uổng, bản thân ta thật rất muốn ăn đâu, nhưng hiện tại ta ăn được hay sao?

- Người ta mặc kệ!

Tiểu Thần Hi lắc lắc thân thể mềm mại làm nũng:

- Em cũng không thể nhìn thấy nữ nhân của mình cứ rành rành phải nhảy vào hố lửa như thế đi!
- Chị yên tâm, em sẽ không trơ mắt mà nhìn!

Về mặt Trương Lam nghiêm túc, nói ra lời đại nghĩa lẫm nhẫm, tiểu Thần Hi nhất thời vui vẻ ra mặt, nhưng còn chưa đợi dáng tươi cười tràn ra trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của tiểu Thần Hi, câu tiếp theo của Trương Lam nhất thời làm nụ cười của tiểu Thần Hi cương cứng trên mặt:

- Hắc hắc, em sẽ nhắm mắt lại!
- Trương Lam!!!

Tiểu Thần Hi bật lên, một tiếng thét chói tai đủ xuyên thấu tận trời nổ vang, Trương Lam vội vàng che kín lỗ tai:

- Em có phải thật sự không muốn sống nữa phải không?
- Em biết em biết!

Nhìn thấy chị cả sắp bạo tẩu, Trương Lam không dám tiếp tục trêu chọc nàng, nhanh chóng giơ cao cờ hàng:

- Em nghĩ biện pháp, em nghĩ biện pháp...
- Đã biết em muốn ăn đòn, nói sớm không phải được?

Tiểu Thần Hi dừng lại ngọc chuông, cẩn thận đánh giá Trương Lam:

- Nhưng em không được gạt chị đó?
- Đương nhiên!

Trương Lam dương dương tự đắc nghiêng người:

- Yên tâm, chuyện nhỏ mà thôi, vài phút liền xong, yên tâm giao cho em là được!
- Rất cục là biện pháp gì?

Tiểu Thần Hi gấp gáp khó dần nổi, tiến lên nắm lấy cánh tay Trương Lam:

- Mau nói cho chị biết!
- Sơn nhân tự có diệu kế!

Trương Lam cố ý không nói, bắt đầu bán cái nút.

- Nói mau nói mau!

Tiểu Thần Hi nị trên người Trương Lam, tay nhỏ bé liên tục sờ soạng, mị nhãn như tơ câu dẫn Trương Lam, ý đồ dùng sắc đẹp câu dẫn người này há mồm khai ra. Nhưng Trương Lam quả thật muốn ăn đòn, mặc cho tiểu Thần Hi uy bức lợi dụ thế nào cũng nhất định không nói.

- Tiểu tử không hiểu phong tình!

Nhìn thấy mỹ nhân kế cũng không hiệu quả, tiểu Thần Hi cảm thấy nhụt chí, chẳng lẽ mị lực của mình không được? Tiểu Thần Hi tiện tay tìm cái gương, cẩn thận đánh giá bản thân mình một chút, không nha, vẫn xinh đẹp hại nước hại dân đến như thế. Vì sao người này lại không bị mắc mưu đây?

...

- Nhìn xem đi!

Trương Tông Quân khoe khoang vội vàng đặt bài đáp án lên bàn làm việc của Lang huynh, trên mặt hiện đầy vẻ cười tự đắc, làm Lang huynh chỉ hận không thể tiến tới đá cho hắn mấy cước.

- Đây là bài làm của con gái cháu, được chứ?

- A, thật sự là không nhìn ra, chữ viết của con gái cháu không tệ!

Lang huynh cầm lấy bài thi cùng đáp án, đầu tiên tán dương một chút:

- Không nghĩ tới nha đầu kia còn viết được chữ tốt như vậy.

- Đương nhiên, cũng không nhìn xem là khuê nữ nhà ai!

Trương Tông Quân dương dương tự đắc gác chéo chân, còn lắc lư run run, người không biết còn tưởng người này đang bị bệnh động kinh.

- Chữ của con gái cháu còn kém được sao?

- Nói cháu béo cháu thật sự còn suyễn lên?

Lang huynh chăm chọc một câu, cúi đầu tiếp tục xem đáp án, sắc mặt chậm rãi biến đổi, rốt cục nhìn không được nữa:

- Nè, con gái của cháu đem đáp án đọc thuộc lòng rồi viết lại vui lắm sao?

- Là sao?

Trương Tông Quân có chút khó hiểu.

- Có ý gì?

Lang huynh phát phát bài đáp án trên tay:

- Không phải rất rõ ràng sao? Con gái của cháu đem đáp án trả lời y đúc, không phải học thuộc lòng viết lại thì là gì?

- Thật sự là con gái của cháu làm đó!

Trương Tông Quân có chút gấp gáp:

- Cháu hỏi chú bài thi là vì muốn thăm dò trình độ của nó, có cần đưa đáp án cho nó học thuộc hay sao? Hơn nữa lúc ấy cháu ngồi ngay bên cạnh mà nhìn, đáp án cháu cầm trên tay, nó làm sao mà học thuộc lòng được?

- Không có khả năng!

Lang huynh kiên định lắc đầu:

- Đây không phải là bài thi năm nhất, đây là đề thi giữa kỳ của lớp năm tiểu học, đừng nói là trong trường học chúng ta, dù toàn trấn cũng không có một học sinh nào thi được 100 điểm, càng không cần nói tới con gái cháu còn chưa tới trường. Nói con gái của cháu là thiên tài thì chú còn tin tưởng, nhưng nếu nói một cô bé chưa từng đi học ngày nào lại có thể giải đáp được bài thi này, còn là 100 điểm...

Lang huynh nói tới đây kẻ sát tới người Trương Tông Quân, trừng mắt:

- Cháu cảm thấy được chú là kẻ ngốc sao? Nói như vậy cũng có thể tin? Hay cháu mới là đứa ngốc?

- Cháu...

Trương Tông Quân cảm giác mình không biết phải nói gì, bây giờ gặp phải đồng bunn rơi vào đũng quần, không phải phân cũng chính là phân.

Nhất định phải nghĩ ra biện pháp chứng minh mình trong sạch, vì mình cùng nha đầu được trong sạch, Trương Tông Quân bắt đầu xoay chuyển ý nghĩ, bắt đầu cân nhắc nên làm sao mới để cho người này chịu tin tưởng.

- Cháu nghĩ ra rồi!

Nghĩ hồi lâu, rốt cục Trương Tông Quân nghĩ ra được chủ ý:

- Nếu không chú tìm một đề thi khác, chúng ta cùng đến nhà cháu đi? Hai ta cùng nhau nhìn xem, chú cảm thấy thế nào?

- Cháu còn chưa từ bỏ ý định?

Lang huynh cảm thấy được người này quả thật hết phương cứu chữa, bị người bắt được đuôi sam đương trường còn không sửa đổi?

- Đi thi đi, xem ra không cho cháu hết hi vọng cháu có chết cũng không chịu sửa đổi!

Lang huynh cầm lên hai bài thi nháy ra khỏi văn phòng:

- Lái xe!

Hai chị em còn đang đùa giỡn ồn ào, chợt nghe được thanh âm tiếng xe máy vang lên ngoài sân.

- Lão đầu từ đã trở lại.

Trương Lam nhìn tiểu Thần Hi nháy mắt, ra vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa:

- Chờ xem, chúc mừng chị rất nhanh là có thể tìm kiếm được thời thơ ấu của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tiểu Thần Hi đến trường ký (tục)

- Chị thề, em thật sự phải chết!

Tiểu Thần Hi rốt cục không chịu nổi thái độ dây dưa như cao dán trên da chó luôn cười trên sự đau khổ của người khác như hần, hung tợn phát ra uy hiếp:

- Đêm nay em đừng hòng được ngủ an ổn, dù sao chị có ngủ hay không cũng không cần thiết!

Đây quả nhiên là uy hiếp cường đại, Trương Lam rung mình, giống như đùa giỡn có chút quá mức đi? Xem bộ dạng của nha đầu, Trương Lam cảm giác giống như đêm nay sẽ không được ổn.

Trương Tông Quân cực kỳ hứng thú xông vào, kiên định muốn chứng minh sự trong sạch của mình cùng con gái – không nên hiểu lầm, chỉ là chứng minh hai cha con không làm gian lận khi làm bài thi mà thôi – Lang huynh đi theo phía sau, về mặt khinh thường, đánh chết hần cũng không tin tiểu Thần Hi có thể làm được bài thi lớp năm tiểu học tới mức phân như thế. Làm ơn đi, dù cho người muốn gian lận bài thi cũng phải làm cho chuyên nghiệp một chút, trực tiếp làm đúng tới 100%, quý cũng biết chuyện này là không thể nào. Người làm như đề thi lớp năm tiểu học cũng giống như lớp một vậy, làm kiểu một cộng một bằng hai đơn giản như vậy hay sao chứ?

Nếu như là hần muốn gian lận, không chú ý cũng có thể làm được 98 điểm đi, 100 điểm là nhất định phải cẩn thận, không để ý sẽ gây ra lỗi. Ở trong lòng Lang huynh không ngừng nói thầm, biết hai đứa con nhà của người đều là thông minh như nhân tinh, nhưng người thật sự dám nghĩ nha đầu nhà người còn kiêu ngạo hơn cả lão sư như ta hay sao chứ?

Hai người hùng hổ giết vào nhà, một người về mặt dữ tợn, người kia về mặt khinh thường, trên mặt Trương Lam cùng tiểu Thần Hi đều như muốn đổ mồ hôi, giống chồn cấp gà chúc tết – có vẻ như hai người kia cũng không hề mang theo lòng tốt gì đi?

Hình như ngày hôm nay thật không có một người nào, không có một kẻ nào là kẻ bình thường! Trương Lam nghĩ thầm.

- Con gái...

Trương Tông Quân cười híp mắt kéo tiểu Thần Hi, chỉ vào Lang huynh ý bảo:

- Đây là Lý gia gia, hôm nay ông muốn tới thi thử năng lực của con, gọi ông đi!

- Chào ông!

Trên gương mặt xinh đẹp của tiểu Thần Hi hiện lên vẻ khờ dại, nha đầu này muốn giả bộ thứ gì liền giống y đúc thứ đó.

- Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, cháu rót nước cho ông!

- Đưa nhỏ này thật hiểu chuyện!

Ngoài miệng Lang huynh khách lễ, dưới chân lại lạng lẽ lui ra sau hai bước. Nha đầu nguoi là người thế nào còn không biết sao, trong thôn có người nào chưa từng ném qua thiết thòi của nguoi.

- Không vội uống nước...

Trương Tông Quân vội vàng chụp lấy bài thi trong tay Lang huynh hấp tấp đặt lên bàn:

- Con gái, đây là hai bài thi cha mang về cho con, con làm tiếp một lần cho ông của con xem đi!

Phiền toái! Trong lòng tiểu Thần Hi thầm nói, đã biết vừa rồi chơi lớn, nhân rồi không việc gì tự nhiên làm đủ 100 điểm, lần này xem như tốt lắm, chuyện phiền phức liền đến.

Trương Lam tung tăng dời ghế qua cho Lang huynh, Lang huynh đối với cái ghế kia hiển nhiên thật lo lắng, cẩn thận kiểm tra qua một lần, rốt cục xác định không có bất cứ vấn đề gì, bên trên không có nhựa cao su, cũng không có đinh mũ, ghế dựa cũng thật hoàn hảo, lúc này bờ mông mới chầm chậm ngồi xuống. Nhìn Trương Lam ân cần rót nước đưa tới cho mình, người này thoáng liếm liếm đôi môi khô ráo, không biết bên trong nước có thứ gì không ổn không đây? Lang huynh âm thầm cân nhắc, cuối cùng cắn chặt răng, bỏ đi, không uống khẳng định không có việc gì, uống vào chỉ có quỷ mới biết có sao hay không?

Có người lớn ở đây, vẻ dăm man vừa rồi của tiểu Thần Hi đã hoàn toàn biến mất, bộ dáng thông minh nhu thuận làm cho những cha mẹ vô cùng nghiêm khắc với nhi đồng nhìn thấy cũng phải hâm mộ đến ánh mắt đỏ lên.

Nhu thuận dời ghế muốn ngồi xuống, đảo mắt chứng kiến Trương Lam đưa mắt ra hiệu cho mình, lập tức hiểu được, gương mặt chợt đỏ lên:

- Con...con đi vệ sinh một chút!

Nói xong chạy nhanh theo Trương Lam ra ngoài.

- Nha đầu kia...ha ha...

Chứng kiến tiểu Thần Hi chạy ra ngoài, Trương Tông Quân cảm thấy có chút ngại ngùng, lấp bắp giải thích với Lang huynh:

- Tính khí của con bé này khá ngại ngùng, chứng kiến có người ngoài nên hơi khấn trương...

- Chú biết, học sinh đều là như vậy, trước cuộc thi đều muốn đi WC, là chuyện thường tình.

Lang huynh tỏ vẻ lý giải gật đầu, trong lòng chỉ hận không thể tát cho người này bạt tai. Khuê nữ của nguoi biết ngại ngùng? Con mẹ nó lời này nói ra nguoi cũng không đỏ mặt? Nói dối cũng xin nguoi chuyên nghiệp một chút có được không?

- Chuyện gì?

Đi theo Trương Lam tới nhà vệ sinh, tiểu Thần Hi hỏi:

- Lần này chị phải lấy 100%!

Trương Lam dặn dò tiểu Thần Hi:

- Vì sao?

Về mặt tiểu nha đầu nghi hoặc:

- Vừa rồi đã làm 100% rồi đó sao? Làm tiếp 100% nữa có thể sẽ gặp phải phiền toái hơn không? Nguyên bản chị còn dự định qua quýt cho xong!

- Ngán vạn lần đừng làm!

Trương Lam nhanh chóng ngắt lời nàng:

- Cụ thể là vì sao chút nữa em sẽ giải thích với chị, chờ sau khi xong đã, tóm lại chị phải làm mãn phân đi, sẽ không có vấn đề!

- Chẳng lẽ lại là lỗi phương thức suy nghĩ chết tiệt của nhân loại?

Tiểu Thần Hi cúi đầu mắng khê một tiếng, gật đầu:

- Được rồi, cứ dựa theo lời em mà làm, nếu có vấn đề em phải phụ trách!

- Yên tâm giao cho em đi!

Trương Lam vỗ vỗ bộ ngực nhỏ:

- Xảy ra vấn đề em phụ trách!

Trương Tông Quân bắt chéo hai chân, cảm chén trà thích ý nhìn tiểu Thần Hi đang vung bút như bay, Lang huynh thì giống như đứng đống lửa ngồi đống than, mông không ngừng nghiêng qua nghiêng lại trên ghế, không hiểu có phải bị bệnh trĩ hay không.

Nhìn tiểu Thần Hi lưu loát đáp đề, Lang huynh có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ nha đầu kia thật sự thông minh tới như vậy? Vừa rồi phần bài thi kia đúng là không phải gian lận mà thật sự làm ra tới? Chẳng lẽ nha đầu tự học tại nhà sao? Nếu như ở nhà tự học, mặc dù nói ra có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng với sự thông minh của nha đầu, cuối cùng vẫn có thể giải thích thông suốt hơn.

Cũng không dám trông cậy lần này nha đầu kia làm được 100%, chỉ cần chia đều thành tích ngoài 80 điểm, liền nhất định phải nghĩ biện pháp đem nha đầu đến lớp học của chính mình, Lang huynh phấn chấn nghĩ, ngược lại nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng. Nếu như đem nha đầu tới lớp học của mình, học sinh có phải sẽ bị tiêu ma nữa làm cho gà chó không yên?

Rất có khả năng này đi? Thái dương Lang huynh hơi rướm mồ hôi, lặng lẽ lau qua, có cần đưa tới lớp học của mình hay không đây? Một mầm non tốt như vậy không tới lớp học mình phòng chừng trong đoạn thời gian rất dài tương lai mình cũng sẽ không ngủ được. Nhưng nếu như đưa tới trong lớp học... Nghĩ những thủ đoạn ừn ừ của nha đầu đùa giỡn người, mồ hôi trên thái dương Lang huynh càng thêm rõ ràng.

- Tốt lắm, làm xong rồi!

Ngay khi Lang huynh còn đang đi vào cõi thần tiên miên mang suy nghĩ, tiểu Thần Hi đã buông bút cung kính đem bài thi đặt tới trước Lang huynh chờ hán chấm điểm.

- Thế nào?

Trương Tông Quân lặng lẽ kéo tiểu Thần Hi đến một bên, thấp giọng hỏi:

- Có khó không?

- Chuyện nhỏ!

Tiểu Thần Hi không chút để ý, đương nhiên trên thực tế nha đầu không cần để ý, loại đề này đối với nàng mà nói chẳng khác gì là một cộng một bằng hai thôi.

- Vậy là tốt rồi, nhưng con không được quá kiêu ngạo!

Trương Tông Quân thở phào một hơi nhẹ nhõm, nếu như con gái nói không có vấn đề vậy khẳng định sẽ không có vấn đề!

Lang huynh rút ra một cây bút trong túi áo, trừng to mắt, cầm bài thi của tiểu Thần Hi cẩn thận chấm điểm. Càng chấm càng kinh ngạc, chờ khi toàn bộ chấm điểm xong, miệng của hắn đã há hốc đủ nhét cả một bóng đèn.

- Thế nào?

Trương Tông Quân nhìn biểu tình của Lang huynh, cũng không nhận ra được là tốt hay xấu, trong lòng có chút bất an, lần này thật kém cỏi hay sao? Chẳng lẽ lần đầu tiên làm bài thi chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết? Cũng phải, nha đầu cũng chưa từng được đi học ngày nào, mình làm sao lại đi tin tưởng con bé có thể giải đáp được cả 100% đây?

- Chính cháu xem đi!

Lang huynh có chút thất thần, trực tiếp đem bài thi đưa qua, vẫn còn ngờ ngác ngồi yên ngẩn người, người này bị đá kích đúng là không nhỏ.

Bất an thấp thỏm nhận lấy bài thi, miệng Trương Tông Quân há hốc thành hình chữ “O”, bên trên bài thi viết rõ thành tích 100 điểm! Hắn lại tiếp tục lật xem vài bài thi khác, ngoại trừ ngữ văn 98 điểm, toàn bộ đều là 100 điểm – ngữ văn bị trừ 2 điểm là do Lang huynh cẩn thận đặt bút xuống giữ lại.

Cảm giác mừng như điên nhất thời xông tới, Trương Tông Quân nhin không được ha ha cười ngây ngô:

- Cháu đã nói mà, cháu đã nói mà, con gái của cháu chính là thiên tài!

- Có lẽ con gái của cháu đúng thật là thiên tài!

Lang huynh ngồi một bên ngó gác gập đầu, tỏ vẻ đồng ý. Trong mười mấy năm dạy học của hắn chưa từng gặp qua chuyện như vậy bao giờ. Một đứa bé gái chưa từng đi học ngày nào làm đề thi lớp năm tiểu học lại được miễn phân? Ngoại trừ thiên tài, Lang huynh thật không nghĩ ra còn có lời nào có thể giải thích.

- Chú phải nhanh chóng đi tìm hiệu trưởng! Nhất định phải đem con gái của cháu an bài vào trong lớp học của chú!

Lang huynh phảng phất giống như vừa hồi hồn, đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, thân thủ nhanh nhẹn không giống như một trung niên nhân.

- Học sinh thiên tài như vậy nếu như chú không thể tự mình dạy học, sẽ hối hận cả đời!

Nói xong không để ý tới Trương Tổng Quân đang cười ngây ngô há hốc mồm, cầm bài thi trên bàn nhanh như con gió lúi ra ngoài.

Hiệu trưởng đại nhân đang đứng ngoài cửa, mặt nhìn vào trong, hai tay khoanh trước ngực hơi híp mắt, cẩn thận quan sát tác phẩm mình sẽ phải hoàn thành. Đó là một tác phẩm điêu khắc khổng lồ tước xòe đuôi. Nhớ ngày đó khi hắn muốn làm vật này, thật sự đã mất không ít khí lực! Hiện tại xử lý chủ yếu cũng đã hoàn thành xong, bước tiếp theo chỉ cần hoàn thành công nghệ chà sơn là xem như kết thúc.

Đây hẳn là một tác phẩm mà hắn vừa ý nhất năm nay! Hiệu trưởng đại nhân nâng cầm lên suy nghĩ, điêu khắc này vô luận là lập ý hay hình dạng đều là tuyển chọn tốt nhất, là quý phù thần công kiệt tác thiên nhiên, khiến cho người ta có thể bị ghen hòng nhìn trần trối! Hình dạng sinh động như vậy rốt cục làm sao lại hình thành đây?

- Hồ hiệu trưởng!

Một thanh âm kêu la dồn dập cắt đứt mơ màng của hiệu trưởng đại nhân, hiệu trưởng đại nhân quay đầu vừa nhìn, nguyên lai là người này!

- Chuyện gì vậy Lý lão sư? Vội vội vàng vàng đến như thế?

Hiệu trưởng đại nhân kêu gọi, trong lòng lại có chút nghi ngờ, người này cả ngày đều có bộ dạng không nhanh không chậm, trời sập xuống cũng không thấy thay đổi qua, mặt trời hôm nay mọc từ hướng tây hay sao?

- Hiệu trưởng...

Lang huynh chạy tới trước mặt hiệu trưởng, đem bài thi đưa cho hắn, cúi người vịn đầu gối thở hổn hển:

- Ngài xem phần bài thi này trước đi, tôi lấy hơi nói sau!

- Phát hiện bảo bối sao?

Hiệu trưởng đại nhân nói đùa một câu, tiếp nhận bài thi do Lang huynh đưa qua, không chút để ý mở ra xem, trong lúc vô tình chứng kiến chữ đỏ chấm điểm trong bài thi là 100 điểm, lại nhất thời sửng sốt. Độ khó của đề thi lớp năm tiểu học hắn cũng biết thật rõ ràng, lần này không nghe nói có học sinh nào được miễn phân đi? Chẳng lẽ đột nhiên xuất hiện mầm tốt sao? Tinh thần hiệu trưởng đại nhân nhất thời rung lên, nhất định phải cẩn thận nhìn xem!

Cẩn thận điều chỉnh lại tinh thần, hiệu trưởng đại nhân nhìn đáp án trên đề thi:

- Chữ của học sinh này không tệ!

Hiệu trưởng đại nhân đầu tiên tán thưởng một câu. Sở thích của hiệu trưởng có hai, một là điêu khắc gỗ, hai là thư pháp. Chứng kiến chữ của học sinh này, ánh mắt hiệu trưởng đại nhân chợt sáng ngời, học sinh thời này có thể viết được chữ đẹp như vậy đúng là không nhiều lắm.

Đợi đến khi hắn xem hết toàn bộ bài thi, quả nhiên học sinh này giải đáp không hề có chút vấn đề, 100 điểm đúng là mỹ mãn. Đây là học sinh nào vậy? Hiệu trưởng đại nhân có chút nghi hoặc, mấy học sinh xuất sắc tốt nghiệp tiểu học hắn đều biết rõ, không nhớ rõ có học sinh nào có thành tích tốt như vậy còn có chữ viết nổi bật đến như thế nha!

Lật qua chỗ ghi tên, hiệu trưởng đại nhân lại sửng sốt, phần bài thi này lại không hề viết tên?

- Phần bài thi này là của ai? Có phải là học sinh của lớp anh không?

Hiệu trưởng đại nhân có chút cấp bách chỉ vào chỗ viết tên của bài thi, hỏi Lang huynh:

- Mầm non tốt như vậy sao trước kia không nghe anh nói với tôi?

- Không phải học sinh trong trường học!

Cuối cùng lấy lại hơi thở, Lang huynh nuốt ngụm nước bọt, làm dịu chút cổ họng khô rát vì chạy lâu, giải thích:

- Đứa bé này còn chưa phải là học sinh đâu...

- Còn không phải là học sinh trong trường học chúng ta sao?

Hiệu trưởng đại nhân tự động xem nhẹ câu nói sau cùng của Lang huynh, hơi có chút vội vàng nắm lấy bả vai hắn, thanh âm thật kích động:

- Là trường học nào vậy? Mầm non tốt như vậy mặc kệ anh dùng biện pháp gì, bất kể như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp kéo tới trường học của chúng ta! Có học sinh này, nói không chừng tới thời gian bậc tiểu học thi lên trung học sơ cấp trường học chúng ta sẽ đứng nhất huyện!

Lang huynh cũng không biết hiệu trưởng đại nhân đã hơn năm mươi lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, bờ vai của hắn bị nắm đau điếng:

- Đứa nhỏ này không phải học sinh của trường học nào, chỉ là một nhi đồng trong thôn chúng ta còn chưa từng đến trường!

- Gì?

Hiệu trưởng đại nhân choáng váng, khóe mắt không tự chủ được run rẩy:

- Anh nói bài thi này là do một nhi đồng còn chưa đến trường bao giờ làm? Làm sao có thể?

- Chính là sự thực!

Lang huynh giấy khô miệng của hiệu trưởng đại nhân, nhẹ nhàng xoa xoa bả vai, trong lòng oán thầm, lão đầu tử đáng chết, không có gì lại dùng sức lớn như vậy làm chi đây?

- Là nhi đồng nhà ai đây?

Hiệu trưởng cũng không buông tha cho Lang huynh, tiếp tục tiến lên nắm bắt lấy bả vai của tên xui xẻo kia:

- Anh có biết là nhi đồng nhà ai không, nghĩ biện pháp kéo tới trường học của chúng ta được chứ?

- Thì tôi không phải vội vàng chạy tới tìm ông để thương lượng đó sao?

Lang huynh bị nắm chặt vai nhe răng nhếch miệng, diễn cảm thống khổ như vừa nuốt một con sâu lông:

- Muốn cho ông nghĩ biện pháp bổ sung học tịch, trực tiếp đi vào lớp năm!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tiểu Thần Hi đến trường ký (chung)

- Tại sao anh không nói sớm?

Hiệu trưởng đại nhân buông bả vai Lang huynh ra, vừa cao hứng khoa tay múa chân vừa oán giận:

- Chỉ cần anh có thể đem đứa nhỏ này tới trường học của chúng ta, chuyện khác cứ giao cho tôi làm là được rồi, những chuyện đó không cần anh quan tâm Học tịch? Đó chỉ là chuyện nhỏ!

Lang huynh khóc không ra nước mắt, đầy bụng ủy khuất không chỗ kể lể, bản thân ta cũng muốn nói sớm, con mẹ nó nguoi cũng phải cấp chút thời gian cho ta nói có được hay không?

Ngược lại hiệu trưởng đại nhân chợt nghĩ ra một vấn đề, liền hỏi:

- Đúng rồi, cao hứng nên quên mất, đứa bé này là con nhà ai?

Ngài rốt cục nghĩ tới vấn đề này sao? Lang huynh một trận buồn bực, nhưng hiệu trưởng đại nhân đã lên tiếng, làm thiệp đệ đương nhiên không thể không trả lời:

- Là con gái của Trương Tông Quân, nghe nói hình như là tự học ở nhà!

- Là nha đầu đó?

Hiệu trưởng đại nhân gật gật đầu, cô bé kia thông minh cơ hồ toàn bộ thôn đều hay biết, nếu như là cô nhỏ này, ở nhà tự học cũng không phải không được. Về phần có phải gian lận hay không, hiệu trưởng đại nhân hoàn toàn không cần lo lắng, chút vấn đề ấy nếu như Lang huynh còn chưa tìm hiểu rõ ràng, vị lão sư kia cũng thật có lỗi với bao nhiêu năm chiếu cố của hiệu trưởng đại nhân.

- Nếu như vậy...

Hiệu trưởng đại nhân bước tới bước lui trong văn phòng vài bước, rốt cục quyết định, nhắc chân đi ra ngoài phòng:

- Tôi với anh cùng đến nhà Trương Tông Quân, tôi sẽ đi ngay bây giờ! Nhất định phải đem đứa nhỏ kia đem tới trường học chúng ta, chỉ cần cuộc thi lên lớp năm nay làm tốt, trường học chúng ta sẽ có hi vọng. Đến lúc đó chính sách của Bộ giáo dục nhất định sẽ nghiêng lớn cho trường chúng ta, nói không chừng vấn đề phòng học của trường cũng sẽ được chỉnh đốn sửa chữa lại!

- Việc này có khả năng sao?

Lang huynh tung tăng đi theo mặt sau mông của hiệu trưởng đại nhân, hỏi.

- Không phải là có khả năng!

Biểu tình hiệu trưởng đại nhân thật khẳng định:

- Mà là nhất định!

Đối với việc hiệu trưởng sẽ đích thân chạy tới, trong lòng Trương Lam thật chắc chắn, đó là một vị hiệu trưởng ái tài như mạng, đương nhiên, đây cơ hồ là bệnh chung của các vị hiệu trưởng. Trương Lam đối với việc này rất hiểu biết, thái độ làm người của hiệu trưởng thật tốt, chứng kiến một mầm non tốt là một sự vui sướng, thật sự so với việc gặp mặt con của mình còn vui sướng hơn nhiều.

Hiện tại Lang huynh đem việc phát hiện tiểu thiên tài tiểu Thần Hi nói với hiệu trưởng, Trương Lam tin tưởng không được bao lâu vị lão giáo viên khả kính kia sẽ tìm tới nhà mình.

Lang huynh đi rồi, Trương Lam nói với tiểu Thần Hi, chờ một lát khi hiệu trưởng đến đây, chị đáp ứng ông ấy sẽ ghi danh vào trường học ông ấy, học tịch ở trong trường, nhưng chị ở nhà tự học, chờ tới thời gian thi cử chỉ cần thông báo một tiếng, chính chị trực tiếp đi thi là được rồi, không cần đến trường cùng đám con nít hỗn chung một chỗ chơi bòn.

Lời này phù hợp với tâm ý của tiểu Thần Hi, có thể không cần đến trường là tốt nhất, nghĩ kỹ lại, chính mình sẽ giống như những đứa trẻ kia cả ngày đeo cặp sách đoan đoan chính chính ngồi trong phòng học, tiểu Thần Hi sợ run cả người, không nói mình còn phải bảo vệ cho tiểu bát điểm trước mắt này, chỉ ngầm lại đã thấy sợ nổi da gà, ngầy ngầy ngốc ngốc ngồi yên một chỗ trong phòng học có khác gì ngồi ngục giam đâu?

Trương Tông Quân cùng Dương Chi cũng luyến tiếc để trợ thủ như tiểu Thần Hi cứ như vậy mỗi ngày ngầy ngốc đi học, việc này không quan hệ tới vấn đề có yêu thương nhi đồng hay không, bọn họ nghĩ thật đơn giản, nếu như ở nhà vẫn có thể tự học thật tốt, vậy ở nhà học hay ở trường học không phải đều là giống nhau sao? Hơn nữa ở nhà còn có thể giúp đỡ trong nhà được rất nhiều, ở trong trường học thật sự lãng phí! Điểm này Dương Chi đồng ý nhất, chính mình còn phải trông cậy con gái giúp mình tính toán sổ sách, không có con gái hỗ trợ, mỗi ngày những giấy tờ hóa đơn đủ làm cho nàng u sầu! Nếu như ở nhà học tập cũng không làm chậm trễ thành tích, vì sao không thể ở nhà tự học, chỉ cần đến lúc đó tự đi thi là tốt rồi!

Dưới sự âm thầm bày mưu đặt kế của Trương Lam, được tiểu Thần Hi mãnh liệt kiên trì, cả nhà – kỳ thật chính là lão cha cùng lão mẹ - chủ yếu đồng ý cho tiểu Thần Hi ở nhà tự học, đương nhiên cuối cùng Trương Lam cũng bổ sung một chút, nếu như tiểu Thần Hi không thể luôn luôn bảo trì toàn bộ thành tích đứng nhất trường, vậy cũng nói rõ ở nhà làm ảnh hưởng học tập của nàng, xuất hiện loại tình huống này, chị cả không được tiếp tục ở nhà tự học, nhất định phải đến trường.

Đối với điểm này, Trương Tông Quân cùng Dương Chi rất đồng ý. Tuy rằng thật hi vọng tiểu Thần Hi ở nhà hỗ trợ, nhưng Trương Tông Quân cùng Dương Chi tuyệt đối sẽ không lấy việc hi sinh tương lai của con gái làm trả giá, vô luận như thế nào tương lai của nhi đồng mới là trọng yếu nhất.

Điều kiện này nhìn qua như thật hà khắc, nhưng kỳ thật mà nói đối với tiểu Thần Hi hoàn toàn không thành vấn đề, không phải chỉ lấy danh hiệu đứng nhất trường thôi sao? Chút chuyện nhỏ, dù là đứng nhất toàn huyện cũng không thành vấn đề. Tiểu Thần Hi tính toán đợi khi mình thi lên lớp thì cứ chơi mẫn phân, ách, ngữ văn thật khó mà nói, còn phải viết văn đúng không, nhưng ngoài ra những môn thi khác, tiểu Thần Hi cam đoan không hề có tí tí vấn đề nào.

Chờ người một nhà thương lượng xong, hiệu trưởng đại nhân cùng Lang huynh tự mình đến nhà Trương Tông Quân tiến hành trao đổi song phương, lần này trao đổi hữu nghị điểm tựa là về vấn đề đến trường của tiểu Thần Hi, khách và chủ đều thân thiết xâm nhập nói chuyện, hội đàm cuối cùng lấy được thành tích khiến mọi người đều được hài lòng.

Đối với việc tiểu Thần Hi đến trường, song phương đều tỏ vẻ tiểu Thần Hi ở nhà tự học đều có thể lý giải, mặt trên căn cứ theo bốn nguyên tắc cơ bản kiên trì, theo phương châm không can thiệp nội chính của nhau, cùng nhau tiến hành giao lưu trao đổi xâm nhập nghiên cứu thảo luận về việc tiểu Thần Hi đặt học bạ tại trường tiểu học trong thôn.

Sau khi hội đàm kết thúc, song phương phát biểu một loạt tuyên bố, vạch rõ: song phương cùng đạt chung nhận thức về việc tiểu Thần Hi đến trường, song phương đều đồng ý điều kiện tiên quyết tiến hành xâm nhập hợp tác, nhân viên nhà trường sẽ nhận làm học tịch cho tiểu Thần Hi, Trương Tông Quân cam đoan học tịch của tiểu Thần Hi sẽ không lọt vào một trường học nào khác.

Đồng thời là người cần gánh trách nhiệm chính, tiểu Thần Hi hướng song phương cam đoan, mình ở trong nhà tự học, cam đoan thành tích không rơi xuống, trong cuộc thi tiểu học lên trung học sơ cấp năm nay, chính mình sẽ bắt được vị trí đứng nhất huyện.

Song phương nhất trí tỏ vẻ đồng ý, ngoại trừ tới cuộc thi tiểu Thần Hi sẽ đến trường, còn lại hết thảy thời gian đều có thể tự mình an bài, nhân viên nhà trường cùng Trương Tông Quân đều không được can thiệp. Trong cuộc thi, toàn bộ thủ tục cụ thể đều do nhân viên nhà trường an bài.

Sau khi cuộc gặp mặt lần này kết thúc, song phương liên hợp mời tham dự cuộc tuyên bố tin tức, trong cuộc tuyên bố, song phương đều tỏ vẻ với phóng viên, lần này hợp tác thật tốt, thành quả lấy được cực kỳ có tính kiến thiết, lấy được thành tích tốt trước nay chưa từng có, vì tương lai của đôi bên tiến hành hợp tác sâu hơn đã đặt xuống trụ cột kiên cố. Song phương đều tỏ vẻ tin tưởng, lần này hợp tác là sự bắt đầu tốt đẹp về việc triển khai thâm nhập thân thiết hơn trong tương lai... Chương 58: Tiểu Thần Hi đến trường ký (chung)

- Tại sao anh không nói sớm?

Hiệu trưởng đại nhân buông bỏ vai Lang huynh ra, vừa cao hứng khoa tay múa chân vừa oán giận:

- Chỉ cần anh có thể đem đứa nhỏ này tới trường học của chúng ta, chuyện khác cứ giao cho tôi làm là được rồi, những chuyện đó không cần anh quan tâm. Học tịch? Đồ chỉ là chuyện nhỏ!

Lang huynh khóc không ra nước mắt, đầy bụng ủy khuất không chỗ kể lể, bản thân ta cũng muốn nói sớm, con mẹ nó nguoi cũng phải cấp chút thời gian cho ta nói có được hay không?

Ngược lại hiệu trưởng đại nhân chợt nghĩ ra một vấn đề, liền hỏi:

- Đúng rồi, cao hứng nên quên mất, đứa bé này là con nhà ai?

Ngài rốt cục nghĩ tới vấn đề này sao? Lang huynh một trận buồn bực, nhưng hiệu trưởng đại nhân đã lên tiếng, làm thế nào đương nhiên không thể không trả lời:

- Là con gái của Trương Tông Quân, nghe nói hình như là tự học ở nhà!

- Là nha đầu đó?

Hiệu trưởng đại nhân gật gù đầu, cô bé kia thông minh cơ hồ toàn bộ thôn đều hay biết, nếu như là cô nhỏ này, ở nhà tự học cũng không phải không được. Về phần có phải gian lận hay không, hiệu trưởng đại nhân hoàn toàn không cần lo lắng, chút vấn đề ấy nếu như Lang huynh còn chưa tìm hiểu rõ ràng, vị lão sư kia cũng thật có lỗi với bao nhiêu năm chiều cõ của hiệu trưởng đại nhân.

- Nếu như vậy...

Hiệu trưởng đại nhân bước tới bước lui trong văn phòng vài bước, rốt cục quyết định, nhắc chân đi ra ngoài phòng:

- Tôi với anh cùng đến nhà Trương Tông Quân, tôi sẽ đi ngay bây giờ! Nhất định phải đem đứa nhỏ kia đem tới trường học của chúng ta, chỉ cần cuộc thi lớp năm nay làm tốt, trường học của chúng ta sẽ có hi vọng. Đến lúc đó chính sách của Bộ giáo dục nhất định sẽ nghiêng lớn cho trường của chúng ta, nói không chừng vấn đề phòng học của trường cũng sẽ được chỉnh đốn sửa chữa lại!

- Việc này có khả năng sao?

Lang huynh tung tăng đi theo mặt sau mông của hiệu trưởng đại nhân, hỏi:

- Không phải là có khả năng!

Biểu tình hiệu trưởng đại nhân thật khẳng định:

- Mà là nhất định!

Đối với việc hiệu trưởng sẽ đích thân chạy tới, trong lòng Trương Lam thật chắc chắn, đó là một vị hiệu trưởng ái tài như mạng, đương nhiên, đây cơ hồ là bệnh chung của các vị hiệu trưởng, Trương Lam đối với việc này rất hiểu biết, thái độ làm người của hiệu trưởng thật tốt, chứng kiến một mầm non tốt là một sự vui sướng, thật sự so với việc gặp mặt con của mình còn vui sướng hơn nhiều.

Hiện tại Lang huynh đem việc phát hiện tiểu thiên tài tiểu Thần Hi nói với hiệu trưởng, Trương Lam tin tưởng không được bao lâu vị lão giáo viên khả kính kia sẽ tìm tới nhà mình.

Lang huynh đi rồi, Trương Lam nói với tiểu Thần Hi, chờ một lát khi hiệu trưởng đến đây, chị đáp ứng ông ấy sẽ ghi danh vào trường học ông ấy, học tịch ở trong trường, nhưng chị ở nhà tự học, chờ tới thời gian thi cử chỉ cần thông báo một tiếng, chính chị trực tiếp đi thi là được rồi, không cần đến trường cùng đám con nít hỗn chung một chỗ chơi bòn.

Lời này phù hợp với tâm ý của tiểu Thần Hi, có thể không cần đến trường là tốt nhất, nghĩ kỹ lại, chính mình sẽ giống như những đứa trẻ kia cả ngày đeo cặp sách đoạn đoạn chính chính ngồi trong phòng học, tiểu Thần Hi sợ run cả người, không nói mình còn phải bảo vệ cho tiểu bắt điểm trước mắt này, chỉ nghĩ lại đã thấy sợ nột da gà, ngày ngày ngốc ngốc ngồi yên một chỗ trong phòng học có khác gì ngồi ngục giam đâu?

Trương Tông Quân cùng Dương Chi cũng luyến tiếc để trợ thủ như tiểu Thần Hi cứ như vậy mỗi ngày ngày ngốc đi học, việc này không quan hệ tới vấn đề có yêu thương nhi đồng hay không, bọn họ nghĩ thật đơn giản, nếu như ở nhà vẫn có thể tự học thật tốt, vậy ở nhà học hay ở trường học không phải

đều là giống nhau sao? Hơn nữa ở nhà còn có thể giúp đỡ trong nhà được rất nhiều, ở trong trường học thật sự lãng phí! Điểm này Dương Chi đồng ý nhất, chính mình còn phải trông cây con gái giúp mình tính toán sổ sách, không có con gái hỗ trợ, mỗi ngày những giấy tờ hóa đơn đủ làm cho nàng u sầu! Nếu như ở nhà học tập cũng không làm chậm trễ thành tích, vì sao không thể ở nhà tự học, chỉ cần đến lúc đó tự đi thi là tốt rồi!

Dưới sự âm thầm bày mưu đặt kế của Trương Lam, được tiểu Thần Hi mãnh liệt kiên trì, cả nhà – kỳ thật chính là lão cha cùng lão mẹ – chủ yếu đồng ý cho tiểu Thần Hi ở nhà tự học, đương nhiên cuối cùng Trương Lam cũng bổ sung một chút, nếu như tiểu Thần Hi không thể luôn luôn bảo trì toàn bộ thành tích đứng nhất trường, vậy cũng nói rõ ở nhà làm ảnh hưởng học tập của nàng, xuất hiện loại tình huống này, chị cả không được tiếp tục ở nhà tự học, nhất định phải đến trường.

Đối với điểm này, Trương Tông Quân cùng Dương Chi rất đồng ý. Tuy rằng thật hi vọng tiểu Thần Hi ở nhà hỗ trợ, nhưng Trương Tông Quân cùng Dương Chi tuyệt đối sẽ không lấy việc hi sinh tương lai của con gái làm trả giá, vô luận như thế nào tương lai của nhi đồng mới là trọng yếu nhất.

Điều kiện này nhìn qua như thật hà khắc, nhưng kỳ thật mà nói đối với tiểu Thần Hi hoàn toàn không thành vấn đề, không phải chỉ lấy danh hiệu đứng nhất trường thôi sao? Chút chuyện nhỏ, dù là đứng nhất toàn huyện cũng không thành vấn đề. Tiểu Thần Hi tính toán đợi khi mình thi lên lớp thì cứ chơi mẫn phân, ách, ngữ văn thật khó mà nói, còn phải viết văn đúng không, nhưng ngoài ra những môn thi khác, tiểu Thần Hi cam đoan không hề có tí ti vấn đề nào.

Chờ người một nhà thương lượng xong, hiệu trưởng đại nhân cùng Lang huynh tự mình đến nhà Trương Tông Quân tiến hành trao đổi song phương, lần này trao đổi hữu nghị điểm tựa là về vấn đề đến trường của tiểu Thần Hi, khách và chủ đều thân thiết xâm nhập nói chuyện, hội đàm cuối cùng lấy được thành tích khiến mọi người đều được hài lòng.

Đối với việc tiểu Thần Hi đến trường, song phương đều tỏ vẻ tiểu Thần Hi ở nhà tự học đều có thể lý giải, mặt trên căn cứ theo bốn nguyên tắc cơ bản kiên trì, theo phương châm không can thiệp nội chính của nhau, cùng nhau tiến hành giao lưu trao đổi xâm nhập nghiên cứu thảo luận về việc tiểu Thần Hi đặt học bạ tại trường tiểu học trong thôn.

Sau khi hội đàm kết thúc, song phương phát biểu một loạt tuyên bố, vạch rõ: song phương cùng đạt chung nhận thức về việc tiểu Thần Hi đến trường, song phương đều đồng ý điều kiện tiên quyết tiến hành xâm nhập hợp tác, nhân viên nhà trường sẽ nhận làm học tịch cho tiểu Thần Hi, Trương Tông Quân cam đoan học tịch của tiểu Thần Hi sẽ không lọt vào một trường học nào khác.

Đồng thời là người cần gánh trách nhiệm chính, tiểu Thần Hi hướng song phương cam đoan, mình ở trong nhà tự học, cam đoan thành tích không rơi xuống, trong cuộc thi tiểu học lên trung học sơ cấp năm nay, chính mình sẽ bắt được vị trí đứng nhất huyện.

Song phương nhất trí tỏ vẻ đồng ý, ngoại trừ tới cuộc thi tiểu Thần Hi sẽ đến trường, còn lại hết thảy thời gian đều có thể tự mình an bài, nhân viên nhà trường cùng Trương Tông Quân đều không được can thiệp. Trong cuộc thi, toàn bộ thủ tục cụ thể đều do nhân viên nhà trường an bài.

Sau khi cuộc gặp mặt lần này kết thúc, song phương liên hợp mời tham dự cuộc tuyên bố tin tức, trong cuộc tuyên bố, song phương đều tỏ vẻ với phóng viên, lần này hợp tác thật tốt, thành quả lấy được cực kỳ có tính kiến thiết, lấy được thành tích tốt trước nay chưa từng có, vì tương lai của đôi bên tiến hành hợp tác sâu hơn đã đặt xuống trụ cột kiên cố. Song phương đều tỏ vẻ tin tưởng, lần này hợp tác là sự bắt đầu tốt đẹp về việc triển khai thâm nhập thân thiết hơn trong tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Xây nhà mới

Giải quyết xong vấn đề tiểu Thần Hi đến trường, cả nhà đều thở phào một hơi, cha mẹ cao hứng là vì không làm chậm trễ tiền đồ của nhi đồng, tiểu Thần Hi cao hứng là vì có thể dung nhập trong gia đình thật tốt, Trương Lam là người cao hứng nhất, cục diện hiện tại đã tiến thêm một bước với bố cục của hắn.

Giải quyết xong vấn đề tiểu Thần Hi đến trường, vấn đề xây dựng thêm nhà xưởng lại bày ra trước mặt, vấn đề như lửa xém lông mày này bắt đầu quấy nhiễu cả gia đình.

- Cha mẹ, hay là chúng ta lại xây thêm một ngôi nhà nữa đi!

Được Trương Lam âm thầm dẫn dò, sau khi ăn cơm xong tiểu Thần Hi giả vờ do dự đưa ra ý nghĩ của chính mình:

- Hiện tại nhà của chúng ta đang ở cũng không nhỏ, nếu xây dựng thu xếp cũng có thể lấy ra được đủ sân để sản xuất, gia đình chúng ta xây một ngôi nhà mới ở địa phương khác để ở thế nào?

- Ý kiến hay!

Ánh mắt Dương Chi sáng lên, biện pháp này cũng rất không tệ:

- Sao mẹ lại không nghĩ tới đây?

Nói xong Dương Chi lại đẩy Trương Tông Quân đang tranh cao thấp cùng một móng heo:

- Ai, anh cảm thấy thế nào?

- A? Cái gì?

Trương Tông Quân có chút mê mẩn ngẩng đầu lên, trên tay cùng mặt mũi dính đầy mỡ:

- Mọi người đang nói chuyện gì?

- Chỉ biết ăn mà thôi!

Dương Chi nhất thời khó thở, dùng đũa nhanh như chớp gõ lên đầu Trương Tông Quân:

- Chúng tôi nói chuyện sao anh không chú tâm nghe dùm một chút?

- Ách...

Trương Tông Quân cố sức nuốt ngụm thịt, cố nén trên đầu truyền tới đau đớn, tự biết mình đuối lý nên lão đầu tử cũng không dám có động tĩnh quá lớn, về mặt đau khổ lau miệng, làm ra vẻ ngồi thật nghiêm chỉnh:

- Tốt lắm, em nói đi, anh chuẩn bị sẵn sàng!

Trương Lam ngồi một bên nhìn thật buồn cười, hai người này, chồng không có bộ dạng của chồng, lão bà lại không giống như lão bà, giống như hai nhĩ đồng chưa lớn, nhưng nói trở lại, như vậy mới là một đôi vợ chồng hòa thuận, so với những người cả người âm trầm mặt mũi vẫn tốt hơn nhiều.

Từ sau khi điều kiện sinh hoạt trong nhà chuyển biến tốt đẹp, giữa hai người liếc mắt đưa tình cũng càng nhiều hơn, điều kiện kinh tế trong nhà thật tốt, đã không còn gặp áp lực như trước kia, thiên tính của hai người trẻ tuổi dần dần hiện ra, dù sao cũng chỉ mới là những thanh niên còn chưa đầy ba mươi, đặt ở mười mấy năm sau, tuổi này còn không biết có bao người chưa muốn kết hôn.

Dương Chi vừa bực mình vừa buồn cười, bọn nhỏ có mặt nên nàng cũng ngược ngừng tiếp tục cùng chồng liếc mắt đưa tình, cười mắng vài câu, đem lời đề nghị của tiểu Thần Hi nói với Trương Tông Quân, hỏi ý kiến của hắn.

- Tốt!

Nghe xong lời nói của Dương Chi, Trương Tông Quân có chút chán nản vỗ vỗ đầu:

- Trước đó sao anh cứ chui vào ngõ cụt thế này, cứ sừng sốt ở mãi bên trong không chịu chui đi ra. Chính là đạo lý đó nha, không mua mảnh đất kia làm sân bãi mới, chúng ta cũng có thể ở địa phương khác làm cũng tốt hơn, trước kia vì sao cứ không nghĩ tới?

- Mảnh đất nào ở gần nhà chúng ta mới tốt đây?

Dương Chi đã bắt đầu tính toán địa chỉ nhà mới của chính mình:

- Nhà ở mới không thể cách nơi này quá xa, sáng tối ra vào vẫn nên dễ dàng là tốt. Hơn nữa địa phương phải lớn, như vậy nếu như nhà xưởng không đủ chỗ dùng thì có thể đem đặt qua bên kia!

Điều chỉnh đầu ngón tay tính toán hồi lâu, không có kết quả, chi đành đem vấn đề này ném cho Trương Tông Quân:

- Nghĩ nhanh lên, vấn đề này là của anh!

- Lại là của anh...

Trương Tông Quân có chút buồn bực, quay đầu liền dứt khoát bỏ gánh, một câu nhẹ nhàng ném ra:

- Bọn nhỏ, ai nghĩ được địa phương thích hợp, cha có thưởng cho!

- Thưởng cái gì vậy?

Ánh mắt Trương Lam nhất thời sáng lên:

- Nói ra thử xem có thể làm cho con có được chút động lực không?

- Là thưởng cái gì còn chưa nghĩ ra được!

Trương Tông Quân ngẩn người, ánh mắt xoay chuyển, bắt đầu qua loa:

- Ứng thuận trước đã, đợi khi tìm được thì thưởng!

- Cắt!

Trương Lam dè bủ, người này chiều này có vẻ như từng dùng qua rất nhiều lần, lúc ban đầu Trương Lam còn mắc mưu, nhưng số lần càng nhiều loại tiểu xiếc này dĩ nhiên cũng không còn người nào để ý tới. Không có điều gì khác, người này xong chuyện luôn không nhận nợ, đã không có thưởng ai còn chịu ra sức cho hắn đây?

Vừa muốn cho con ngựa liều mạng chạy, còn không muốn cấp cho con ngựa ăn cỏ, trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện tốt như thế?

Tiểu Thần Hi thì đang cau mày tận lực suy tư – kỳ thật những hành động hiện tại cũng chỉ là giả vờ, địa phương nào thì Trương Lam cũng đã sớm suy nghĩ kỹ, nhưng cũng không thể trực tiếp nói thẳng ra đúng không? Vậy cũng thật là quá giả!

Dương Chi cùng Trương Tông Quân đang bắt đầu tính toán những mảnh đất vây chung quanh nhà, thảo luận xem địa phương nào càng thích hợp, đa số chỉ thấy được những mảnh đất nhỏ, hơi lớn một chút thì nằm cách nhà có chút xa. Thảo luận tới thảo luận lui hai người cũng không tìm được biện pháp nào thích hợp.

Hồi lâu, tiểu Thần Hi sợ hãi mở miệng:

- Con có một chủ ý, không biết có thích hợp hay không?

- Biện pháp gì?

Dương Chi chợt nghĩ chuyện gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng:

- Nói ra nghe một chút?

- Dạ!

Tiểu Thần Hi gật gật đầu:

- Cũng có được hai biện pháp!

- Thậm chí có được hai biện pháp?

Trương Tông Quân cùng Dương Chi đều sáng mắt, nhất thời dừng tiến hành thảo luận, ánh mắt nhìn tiểu Thần Hi:

- Con gái ngoan, nói thử xem là hai biện pháp nào?

- Dùng dùng loại ánh mắt này nhìn con, con có chút sợ hãi!

Tiểu Thần Hi mất tự nhiên xoay vặn thân mình, có chút ngượng ngùng khi bị hai người nhìn soi mói:

- Biện pháp thứ nhất chính là mảnh đất trống lớn ở phía đông thôn!

- Mảnh đất kia sao?

Dương Chi cùng Trương Tông Quân đưa mắt nhìn nhau.

Mảnh đất kia Trương Tông Quân cùng Dương Chi đều biết, cách nhà mình cũng không xa lắm, ước chừng khoảng hai trăm thước, ở nơi đó xây nhà không tệ, địa phương cũng khá lớn, hơn nữa hiện tại mảnh đất kia vẫn thuộc trong thôn, bởi vì đó chỉ là một khối đất trống, rất dễ dàng bị ngập, chủ yếu không ai muốn trồng trọt gì ở nơi đó, vì vậy mảnh đất kia luôn bị bỏ trống.

Chuyện này cũng không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt chính là mảnh đất kia cách thôn có chút xa, hiện tại nhà của họ cũng nằm trên đầu thôn, địa phương kia đương nhiên càng thêm hoang vắng, càng thêm buồn tẻ chính là cách nơi đó không xa còn có một bãi tha ma.

Vừa nghĩ tới bãi tha ma, trời sinh có tính nhát gan Dương Chi còn có chút dựng đứng tóc gáy, phụ nữ luôn sẽ có chút sợ hãi đối với loại chuyện này, bình thường tránh né còn không kịp, có thể không đi ngang loại địa phương kia thì tận lực tránh né, bây giờ còn muốn đến đó ở, ngấm lại khi trong nhà chỉ có một mình nàng, Dương Chi không tự chủ được sợ run cả người, nếu lỡ như thời tiết thêm gió thêm mưa, thuận tiện đánh xuống vài đạo thiên lôi, vậy thật sự biến thành quỷ ốc như trong tiểu thuyết!

Trương Tông Quân đối với chuyện này cũng không quá để ý, dù sao hắn cũng từng tham gia quân ngũ, vốn bản thân cũng không phải kẻ gan lớn, nhưng tham gia quân đội trở về lá gan cũng được rèn luyện lớn hơn nhiều. Ở niên đại toàn quân giải giáp, dân binh huấn luyện còn chính thức hơn cả sau niên đại 90, nửa đêm bị kéo đi tới bãi tha ma rèn luyện can đảm quả thực chính là cơm thường, một thời gian dù là người nhát gan cũng cảm thấy chết lặng. Chỉ là một bãi tha ma thôi, Trương Tông Quân cũng không xem trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Miệng của con vịt chết rốt cục cứng rắn đến bao nhiêu?

Điều duy nhất làm cho hấn lo lắng chính là nơi đó quá hoang vắng, việc an toàn không phải sẽ trở thành vấn đề? Lỡ như trong nhà không có người hoặc tôi có trộm viếng thì phải làm sao bây giờ? May mắn hiện tại trong nhà có Hồ Tử, Trương Tông Quân ngấm nghỉ, chẳng qua đến lúc đó nuôi thêm vài con chó cũng tốt, cùng nhau giữ nhà hộ viện. Nếu như vợ mình không có vấn đề, ở nơi đó xây nhà cũng không tệ, chỉ là muốn lấp đầy vũng đất trũng kia cũng có chút phiền toái.

- Ý của em thế nào?

Trương Tông Quân hỏi Dương Chi.

- Con gái, hay là nói tiếp biện pháp thứ hai của con đi?

Trong lòng Dương Chi có chút sợ hãi, hơi có chút do dự nên không trực tiếp trả lời, chỉ chờ đáp án thứ hai.

- Biện pháp thứ hai kỳ thật rất đơn giản.

Tiểu Thần Hi gật gật đầu:

- Chỉ là đi hỏi thăm xem chung quanh nhà chúng ta có ai dự tính bán nhà hay không, có thì đương nhiên rất tốt, chỉ cần là địa phương lớn một chút. Kỳ thật những ngôi nhà xung quanh nhà chúng ta đều không nhỏ, nhà chúng ta thế này cũng nhỏ hơn họ rồi. Chúng ta trực tiếp mua xuống, nếu biện pháp này không thực hiện được, không có ai muốn bán, chúng ta tìm người chuyển lời cho mọi người, nói chính chúng ta dự định đưa ra số tiền mua nhà, nhất định sẽ có người động tâm!

- Biện pháp này tốt!

Không đợi Trương Tông Quân nói chuyện, Dương Chi giành nói trước.

Quả thật biện pháp này tốt hơn phải xây nhà gần bãi tha ma rất nhiều.

Quả thật có rất nhiều người đối với việc mình ở nơi nào cũng không quá mức để ý, chỉ cần vẫn ở trong một thôn, ở nơi nào không được? Dù sao người trong thôn đều nhận thức lẫn nhau, nếu như đạt tới giá cả vừa ý bán nhà đi, quay đầu xây ngôi nhà khác, cuối cùng trong tay còn lưu lại được không ít tiền. Chính yếu chính là, thừa dịp cơ hội này có được tiền để xây nhà cho con cái cưới vợ, xây nhà kiểu mới khang trang, cuối cùng trong tay còn không bị mắc nợ, có sao mà không làm?

Phòng chừng sẽ có rất nhiều người đều nguyện ý làm như vậy, biện pháp này xem như vẫn làm rất tốt.

- Biện pháp này cũng không tệ!

Trương Tông Quân gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Phòng chừng chúng ta đem tin tức này thả ra sẽ có nhiều người có ý tứ, chỉ cần nói cao hơn giá gốc hai thành thì chúng ta đồng ý mua, hấn sẽ không thành vấn đề!

- Vậy chúng ta phân công nhau đi làm!

Dương Chi rốt cục quyết định:

- Em đem tin tức này truyền đi ra, nhìn xem có người nào có ý tứ đối với ý định của chúng ta hay không. Anh đi chào hỏi với Vương bí thư chi bộ, trước tiên đem mảnh đất kia lưu lại cho chúng ta trước để dự bị, vạn nhất chúng ta không thành thì xây nhà ở bên kia!

Mấy ngày nay cuộc sống của Dương Tam trôi qua rất tốt, người này thật chắc chắn Trương Tông Quân nhất định sẽ chịu bỏ tiền mua mảnh đất của nhà mình, ai bảo buôn bán trong nhà hấn náo nhiệt như thế đâu, ai bảo hấn lại gấp xây thêm nhà xưởng đâu, ai bảo mảnh đất nhà mình nằm ngay trước mặt nhà hấn đây? mấy ngày nay Dương Tam lại thật hiếu thuận đi đốt giấy tiền vàng mã cho lão tử đã chết nhiều năm của hấn, cảm tạ lão đầu tử đã có dự kiến trước để lại cho mình mảnh đất phong thủy bảo địa như thế. Trước đó Dương Tam giống như đã không còn nhớ được chính mình đã có mấy năm chưa đi thăm qua lão đầu tử, thiếu chút nữa đã quên mất mộ của lão đầu tử nằm nơi nào.

Ngẫm nghĩ mình lập tức sẽ phát tài, Dương Tam nhất thời cảm giác mình không thể tiếp tục hút loại thuốc lá khó chịu rẻ mạt kia, loại đồ chơi đó mà dành cho người có tiền như ta sao? Dương Tam nghĩ như thế này: ít nhất cũng phải hút loại thuốc lá có đầu lọc mới xứng với thân phận vạn nguyên hộ như ta

đi, lập tức sẽ thành!

Dương Tam phản chấn ở nhà chờ Trương Tông Quân tự mình đến cầu hán. Đến lúc đó phải xem thái độ của người kia có đủ thành khẩn hay không, nếu như thành khẩn thì lão tử cũng đồng ý bán cho hán bốn vạn đồng. Dương Tam sờ sờ cằm, trong lòng không ngừng tự sướng, nếu như người kia dám can đảm mặc cả với mình, vậy được rồi, người dám mặc cả bao nhiêu ta tăng thêm bấy nhiêu cho người!

Dù sao người có tiền, Dương Tam cân nhắc lên, những mảnh đất khác không tiện lợi cho người, hiện tại lão tử đang treo giá! Chớ trách ta không chiếu cố tình hương thân, ai bảo lão tử nghèo đây!

- Tam ca...

Nhị cầu tử hốt ha hốt hoảng chạy vào, tâm hoảng ý loạn bất thành linh bị cánh cửa vấp trúng ngã lảo, người này vẫn hồn nhiên không hề để ý tới, té tới ngay trước mặt Dương Tam

- Tam ca, không xong, tôi nghe được một tin tức, mảnh đất của anh có thể không bán được!

- Ân...?

Mộng đẹp của Dương Tam thành linh bị cắt đứt, đứng bật khỏi ghế:

- Nhị cầu tử, con mẹ nó chú nói cái gì? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

- Tam ca, không tốt...

Nhị cầu tử thở hắt hắt vài hơi, đứng trước mặt Dương Tam nói:

- Tam ca, anh không phải nói muốn đem mảnh đất kia bán cho nhà Trương Tông Quân sao, bây giờ người ta từ bỏ, đang truyền tin tức khắp chung quanh, đang dự định xây nhà ở địa phương khác, hiện tại họ đang ra tiền để vơ vét nhà thích hợp đâu!

Hôm nay Dương Chi nhờ người hướng những gia đình gần bên hỏi thăm có nhà ai tính toán bán ra, chính mình nguyện ý bỏ tiền ra mua. Đồng thời Dương Chi còn nói với người môi giới, chỉ cần việc này làm thành, người môi giới được hưởng 5% tiền hoa hồng bên trong.

5% nha! Người môi giới có chút mừng rỡ cười tít mắt, xem ý tứ của Dương Chi, giống như tính toán bỏ ra vạn nguyên mua nhà cửa, 5% ít nhất là năm trăm đồng, loại chuyện tốt này không thấy nhiều đi! Tiền tài trước mắt, người môi giới xuất ra toàn bộ thể vô, mấy chục gia đình sống gần nhà Trương Tông Quân hán đều dự tính đi một lần, đồng thời người này còn chuyển động cân não, nói cho những kẻ nhân rồi trong thôn, nếu như biết được nhà ai nguyện ý bán ra, thì đến nói với mình, chính mình sẽ cho hán hai hộp thuốc vô cùng!

Thuốc lá vô cùng! Đám người kia từng gặp qua trên ti vi, nhưng trong hiện thực chưa từng nhìn thấy qua đâu! Đương nhiên việc này cũng không gây trở ngại bọn người kia biết thuốc lá vô cùng tốt hợp mềm bao nhiêu.

Vì hưng phấn đám người nhân rồi cũng bị kích thích, liền một truyền mười, mười truyền trăm liền đem tin tức này rơi vào trong lỗ tai nhị cầu tử. Tin tức này làm nhị cầu tử bị hoảng sợ không nhỏ, Dương Tam đã nói với hán dự tính đem mảnh đất của mình bán cho Trương Tông Quân giá cao, hán còn đang trông cậy được dính chút lợi ích, hiện tại hình thức thế này thoát nhìn rất không ổn, làm không tốt chính mình còn bị lỗ vốn hai con gà mái mới giết hai ngày trước.

Phải nhanh chóng nói cho Dương Tam! Đây là ý tưởng duy nhất trong lòng nhị cầu tử hiện tại.

Nghe nhị cầu tử nói xong, trái tim vốn treo cao của Dương Tam chợt hạ xuống, vỗ vỗ lên bả vai nhị cầu tử, cười ha ha:

- Huynh đệ không cần lo lắng, hiện tại tôi càng thêm khẳng định mảnh đất của tôi nhất định có thể bán đi!

- Vì sao?

Về mặt nhị cầu tử khó hiểu:

- Người ta còn muốn mua nhà, anh còn không sốt ruột? Hình như không giống anh ngày thường đi?

- Chú thật không hiểu!

Dương Tam dương dương tự đắc:

- Trương Tông Quân gấp gáp như vậy đem tin tức này phát ra ngoài nói rõ điều gì? Nói rõ bọn hán muốn thông qua loại thủ đoạn này bức ép chúng ta hạ giá. Kỳ thật bọn hán muốn thông qua việc này nói cho chúng ta biết kỳ thật không có mảnh đất kia chúng tôi vẫn có thể làm, bọn hán chỉ muốn cho chúng ta sốt ruột bán giá thấp mà thôi!

Nói xong Dương Tam lại vỗ vỗ bả vai của nhị cầu tử, nói:

- Người thông minh như ông anh của chú đây làm sao lại bị mắc mưu của hán? Bọn hán càng làm như vậy càng thêm nói rõ bọn hán đang rất sốt ruột,

chúng ta không cần phải lo lắng thêm nhiều làm gì. Yên tâm đi, chiều này của bọn hấn ở trong ba mươi sáu kế được gọi là gì đây?

Dương Tam có vẻ chán nản vỗ vỗ trán như suy nghĩ:

- Vì sao lại không nghĩ ra vậy chứ? Mẹ nó, vẫn chuyển động ngay bên cạnh mồm mép của chính mình nhưng lại phun không ra!

Dương Tam vỗ lên đầu nhị cầu tử một cái:

- Gọi là gì đây?

- Tam ca, gọi là lạt mềm buộc chặt!

Nhị cầu tử rút rút đầu, cười nịnh gior lên ngón tay cái, mãnh liệt nịnh nọt không ngớt:

- Tam ca, vẫn là ngài lợi hại nhất, nếu như là tôi sẽ lập tức bị mắc mưu của bọn hấn. Tam ca chính là tam ca, đầu óc của anh thật sự là dùng tốt nhất!

- Đúng rồi, con mẹ nó đúng là lạt mềm buộc chặt!

Dương Tam tiếp tục vỗ cho nhị cầu tử một cái tát, không chút đỏ mặt tiếp nhận lấy chiêu vỗ mông ngựa của nhị cầu tử, nói:

- Con mẹ nó, đám làm ăn buôn bán này tâm nhãn đúng là nhiều, ngày sau nhất định phải càng thêm cẩn thận mới được, nói không chừng sơ sẩy một chút sẽ lập tức bị mắc mưu của bọn hấn!

- Nhưng mà cho dù bọn hấn thông minh như Tôn hầu tử cũng không cách nào nhảy thoát khỏi lòng bàn tay của anh đó sao!

Nhị cầu tử tiếp tục đi theo mặt sau Dương Tam nịnh nọt không ngừng.

- Đương nhiên! Không nhìn rõ xem tôi là ai đây?

Dương Tam cảm thấy được lúc này mình chính là Phật Như Lai, vô luận Trương Tông Quân nhảy nhót như thế nào đều khó có khả năng nhảy thoát khỏi lòng bàn tay của hấn.

...

- Đại muội tử, đại muội tử...

Người môi giới chứng kiến Dương Chi đang đi mua đồ, từ thật xa đã cao giọng chào hỏi:

- Vừa đúng lúc ở trong này gặp được cô!

Nói xong hấn bước nhanh tới trước mặt Dương Chi, nói:

- Đại muội tử, chuyện cô giao cho tôi đó, hiện tại đã có manh mối!

- Thật sự?

Dương Chi vui mừng hỏi han:

- Nhanh như vậy mà đã có tin tức sao?

- Phải đó!

Người môi giới giống như hiến vật quý bắt đầu lái nhái không ngừng:

- Chính là lão Đậu gia, là gia đình nằm ngay phía sau nhà của cô thôi...

- Tôi đã biết rồi!

Dương Chi cắt đứt lời lái nhái không ngừng của người môi giới, nói:

- Chuyện này xin phiền toái đại ca anh, phiền toái anh tiếp tục đi một chuyến, đem mọi chuyện cụ thể thương lượng thật tốt với lão Đậu gia, đến lúc đó chỉ cần đem giả cả nói cho tôi biết là được.

- Được rồi...

Về mặt người môi giới thật sự hưng phấn:

- Việc này cô cứ yên tâm giao cho tôi đi, bảo đảm làm thật xinh đẹp cho cô, sẽ không để cho gia đình cô phải dùng quá nhiều tiền!

- Trước dùng nhiều một chút cũng không sao.

Dương Chi lại lo lắng dặn dò thêm:

- Nhưng anh nhất định phải nhớ kỹ, tôi chỉ có hai yêu cầu mà thôi, một là địa phương kia nhất định phải lớn, yêu cầu thứ hai chính là người ta nhất định phải tự nguyện, ngàn vạn lần chớ chọc ra chuyện phiền phức gì khác, đều là hương thân cùng quê nhà, làm xảy ra sự tình gì sẽ gây ra việc khó coi đối với mặt mũi của mọi người!

- Tôi biết mà!

Người môi giới gật gật đầu:

- Đại muội tử, nếu như cô không còn chuyện gì khác thì tôi đến nhà lão Đậu gia thương lượng chuyện này một chút thế nào?

- Vậy thì phiền toái đại ca!

Dương Chi gật gật đầu, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá mới mua:

- Cảm về hút đi!

- Làm vậy sao được chứ?

Người môi giới chà xát đôi tay, ánh mắt nhìn chăm chú vào gói thuốc lá trong tay Dương Chi, cười nói:

- Nếu như vậy tôi thật ngượng ngùng...

- Ngàn vạn lần đừng khách khí!

Dương Chi cười cười, trực tiếp nhét vào trong tay người kia.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khó? Không khó?

- Anh ba, Nhị cầu tử giống như lửa cháy tới đất rồi xông vào:

- Xây ra chuyện rồi!

- Xây ra chuyện gì?

Dương Tam tức giận, cái tên này sao lúc nào cũng không yên vậy.

- Là ai chết hay là trời sập xuống? Sao mà hoang mang rối loạn như thế hả?

- Xong rồi, anh ba.

Nhị cầu tử khuôn mặt tang thương.

- Nhà Trương Tông Quân đã mua một căn nhà ở bên ngoài, khu đất kia không chừng người ta không cần nữa.

- Chú nói gì?

Dương Tam ngu dốt, đi tới cầm chặt hai tay Nhị cầu tử nói:

- Chú nói rõ cho anh nghe!

- Khục khục.

Nhị cầu tử ho khan một trận, mặt như muốn nổ ra, cố gắng rặn mấy câu:

- Anh ba, anh không thả tay là tôi sẽ chết nghẹn mất.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Dương Tam buông hai tay Nhị cầu tử, sắc mặt trắng bệch, trong lòng không ngừng cầu nguyện: tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, là giả dối, tất cả đều là giả dối, hy vọng của mình đều ở đó cả.

- Ngày hôm qua.

Nhị cầu tử hôn hà hôn hên thờ, thấy mình có thể thờ được bình thường rồi, rốt cục thờ dài một hơi:

- Ngày hôm qua, Trương Tổng Quân đã mua lại nhà của lão Đậu gia, ngày hôm nay hai nhà đã ký kết hợp đồng rồi.

- Thật sao?

Giống như trời xanh sụp xuống, Dương Tam nghe tin này xong choáng váng, mặt ngơ ngác ngồi bệt trên mặt đất:

- Vì sao lại mua? Vì sao lại mua? Thế của tôi thì làm sao? Tôi phải làm sao bây giờ?

Tin này đúng là không nhẹ, nửa đời sau của Dương Tam tất cả đều đặt vào mảnh đất này, thật không ngờ mình lại giỏ trúc mức nước công giả trảng, kết quả là chẳng được cái gì cả.

- Không được.

Một lúc sau, Dương Tam hình như đã tỉnh táo lại, lại như chưa tỉnh táo, tay cứ như vô hình lục lọi mọi thứ, thậm chí khóc nức nở:

- Tôi nhất định phải bán cho ông ta, tôi nhất định phải bán cho ông ta, không bán thì nửa cuộc đời sau này của tôi ăn bằng gì?

- Thế nhưng...

Nhị Cầu tử cẩn thận lùi lại phía sau mấy bước, lo lắng người này không chịu nổi đã kích sẽ điên lên, ngộ nhỡ người này điên lên đến lúc đó cắn mình mấy miếng thì làm sao?

Có người nói người điên cắn người còn lợi hại hơn cả chó điên cắn người. Chó điên cắn người thì chỉ một tiếng sau là không sao, nhưng bị người điên cắn rồi thì sẽ biến thành kẻ điên.

- Nhà người ta đã bán rồi, anh định làm gì?

Nhị cầu tử không muốn biến thành người điên, vì thế Nhị cầu tử đang rất sợ hãi.

- Tôi...

Dương Tam sừng sốt, răng cắn chặt, khuôn mặt dữ tợn.

- Được, ông ta không mua? Không mua tôi cũng bán cho ông ta, tôi không tin rằng bán rẻ mà ông ta không cần?

- Anh định hạ giá à?

Nhị cầu tử hơi yên tâm, xem ra người này vẫn chưa hoàn toàn điên, mình không cần lo sợ bị cắn.

- Vậy anh định bán bao nhiêu tiền?

- Một vạn,

Dương Tam cắn môi ra máu nói:

- Một vạn cũng phải bán.

- Em một cái, chị một cái, chị một cái em một cái.

Trương Lam và Tiểu Thần Hy đang ngồi trên giường, chia số bài tú lơ khơ trên tay.

- Em nói lần này Dương Tam ông ta có sốt ruột hay không?

- Sốt ruột, sao lại có thể sốt ruột chứ?

Trương Lam cười nói.

- Nhìn thấy giấc mộng phát tài của mình nhẹ nhàng bay đi rồi, ông ta không sốt ruột mới là lạ. em đoán người này không bao lâu sau sẽ chuẩn bị hạ giá

bán xuống cho chúng ta.

- Chị không thèm cuộc với em.

Tiểu Thần Hy khuôn mặt nhẹ nhàng, tuyệt đối không mắc lừa:

- Em biết chị không hiểu những suy nghĩ của loài người mà, muốn dùng cách này để dụ dỗ chị à, đừng mơ.

- Chị cả.

Trương Lam nhất thời bị nhìn thấu trong lòng:

- Dùng từ dụ dỗ ở đây có được hay không?

Không đợi Tiểu Thần Hi nói gì, một người công nhân đang làm việc bên ngoài gọi:

- Ông chủ nhỏ, bên ngoài có người tìm.

- Biết rồi.

Trương Lam trả lời, quay đầu tiếp tục nói với Tiểu Thần Hi:

- Nói không chừng vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã đến, có muốn ra xem người kia có phải là Dương Tam hay không?

- Không thèm.

Tiểu Thần Hy không bị mắc lừa:

- Mỗi lần cuộc với em chị đều thua.

- Không chơi nữa.

Trương Lam thu bài tú lơ khơ lại nói:

- Đi thôi, chúng ta đi xem là ai đến?

Dương Tam đứng ở cửa, câu thúc đi qua đi lại, những người ở đó đang làm việc, để Dương Tam thấy được toàn bộ cảnh này thấy không được tự nhiên, chính mình và những người này không hợp nhau, dường như mình giống như tự tìm đến trước mặt mọi người, Dương Tam lúc này cảm thấy hận chính mình: không có gì mà đòi cao giá, cố gắng kiếm thêm đi, dù sao đi nữa đó cũng là mảnh đất hoang.

Đến lúc này còn tưởng mình cao giá lắm, đáng khinh bỉ, cái rẻ mà không chịu nhận thức mình là người không có nhân phẩm tốt.

- Này, bố mẹ đi đâu rồi?

Thấy Trương Lam và Tiểu Thần Hi đi ra, Dương Tam do dự một chút, thôi thì tiến lên phía trước:

- Tôi tìm bọn họ có chút việc.

- Họ đi ra ngoài rồi.

Trương Lam và Tiểu Thần Hi liếc nhau, đã biết ý đồ của người này đến đây.

- Nếu như có việc gì có thể nói với cháu, nếu như chuyện quan trọng thì chờ bố mẹ cháu trở về.

- Thế thì tôi chờ bọn họ trở về.

Dương Tam do dự rồi quyết định ở đây chờ.

- Vậy thì chú cứ tự nhiên.

Trương Lam gật đầu, ý bảo người này tự nhiên chứ không phải mời vào nhà uống chén nước trà, đối với người như thế không nên lãng phí chén trà.

Thực ra Dương Tam cũng không phải đợi lâu, chỉ khoảng hơn hai mấy phút, Dương Chi và Trương Tông Quân đã trở về, hai người trên mặt cười rất tươi, xem ra việc chuyển nhượng hợp đồng làm rất tốt, toàn bộ vấn đề lớn của gia đình có thể giải quyết được rồi, hai người rất vui vẻ.

Thấy Dương Tam đang đi đi lại lại trong sân, hai người sững sờ: người này đến đây làm gì nhỉ, có phải là lại có ý đồ gì không?

- Này.

Thấy hai vợ chồng Trương Tông Quân trở về, Dương Tam nhanh chóng tiến lên, chào hỏi xong rồi, bắt đắ dĩ lại nghĩ việc mình làm thật xấu hổ, thực sự không còn mặt mũi nữa, cuối cùng cũng gờ tay lên, mặt đỏ bừng không nói nên lời.

Dương Chi vẫn khá mềm mòng, biết người này không tự nhiên bèn tiến lên hóa giải sự xấu hổ của Dương Tam:

- Không sao, có việc gì chúng ta vào nhà rồi nói.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Dương Tam cảm kích cười cười, đi theo Trương Tông Quân và Dương Chi đi vào phòng.

Tiểu Thần Hi lè lưỡi với Trương Lam, hai chị em đi theo vào.

Đội mấy người ngồi xong đầu đấy, Dương Tam cũng không nói đông dài, trực tiếp nói rõ ý của mình, đầu tiên là xin lỗi vì việc của Trư Du Mông mấy ngày trước, sau đó nói rõ với hai người chuyện này tuyệt đối không phải do mình làm, hoàn toàn không phải ý của mình, rõ ràng là có người bị vợ của mình kích động, đều là người nhà quê với mình, làm sao mình có thể làm những việc không thái quá như thế?

Dương Tam đáng thương, cứ như thế biểu hiện sự trong sạch của mình.

Trương Tông Quân thực ra không hỏi cái gì, người này trong mặt muốn làm gì mình còn không hiểu lắm? đơn giản là muốn tiếp tục việc xây dựng rồi cố gắng kiếm một ít trúc giang mà thôi. Kết quả người này không nghĩ tới rằng trúc giang cũng không được, ngay cả kế hoạch của mình cũng có ngoại lệ, hoàn toàn không còn cần gấp gấp mảnh đất đó của hần ta, hiện nay hần chỉ có thể nắm bắt được niềm hy vọng cuối cùng này mà thôi.

Dương Chi tuy biết rõ dự định của người này, thế nhưng lòng người phụ nữ khá mềm yếu, bị Dương Tam chặn ngang họng khiến cho cô quên mất mấy ngày trước mình đã như thế nào, dường như muốn Trương Tông Quân đồng ý.

Cái này sao có thể được? Trương Tông Quân nhân lúc Dương Tam đang lên nhìn vợ mình nghĩ: cái tên côn đồ này mà em cũng tin? Những lời nịnh nọt ấy dễ như uống nước vậy, quả thực là miếng dãi, đi tin lời của hần ta thì không bằng tin lợn mẹ có thể trèo cây.

Thấy hai người Trương Tông Quân không thể hiện sự từ chối, Dương Tam lại dày mặt nghĩ: bây giờ mình có thể bán rẻ mảnh đất này, hy vọng hai người họ có thể tiếp nhận. chuyện này đối với Trương Tông Quân không vấn đề gì, thực tế thì cũng không đáng bao nhiêu tiền, thì là mình mua một căn nhà, chuẩn bị đồ lên một lần nữa, nhưng cũng không thể mua mảnh đất của Dương Tam. Dù sao đi nữa vẫn phải nghĩ cách xây dựng, còn không biết chuẩn bị đến đâu, hơn nữa hiện nay căn nhà của mình cũng không thích hợp để ở nữa, cả ngày hai mươi bốn tiếng không ngớt người ra vào, ban ngày cũng thế, ban đêm cũng không được nghỉ ngơi, ta định xây thêm một văn nhà khác.

Nếu như người ta muốn bán, mình muốn mua hơn nữa hai người còn thành tâm thì chuyện này đơn giản rồi, hai bên cũng không cần phải nói thách, mọi người cùng nhất trí ý kiến, mảnh đất của Dương Tam chỉ cần năm ngàn đồng là chuyển sang tên Trương Tông Quân.

Đêm dài lắm mộng, Trương Tông Quân cũng lo lắng về nhân phẩm của Dương Tam, đề phòng Dương Tam đổi ý, Trương Tông Quân bèn kéo Dương Tam đến ủy ban thôn đi làm thủ tục chuyển nhượng, cũng viết hợp đồng rồi, có sự chứng nhận của các cán bộ trong thôn, Trương Tông Quân giao năm ngàn đồng cho Dương Tam, đến đây thì chuyện này cũng đã xong xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lính đánh thuê tiến vào châu Phi (1)

Trời đêm đen kịt, không trăng, buổi tối gió mát trong lành, khắp bầu trời đầy sao còn đang nghịch ngợm nháy mắt, giọng nhẹ nhàng đùa giỡn trên đầu ngọn cây, tiếng lá kêu xào xạc, như con rắn bò ma sát trên lá cây, lúc này là thời khắc của công trùng, nhưng kỳ lạ là lúc này lại không có tiếng kêu của con côn trùng nào. Trên núi cao trong rừng mấy bóng đen kia vẫn ngồi đó không nhúc nhích, lạnh lùng như một vật thể sống, như một hòn đá vẫn tồn tại ở đó.

Bỗng nhiên một trong những bóng đen mở miệng, là giọng nói lạnh lùng của Elyse vang lên:

- Mệnh lệnh đầu tiên truyền đến, tối nay sẽ đi bến tàu Thanh Đảo, trên bến tàu số Tám sẽ có một con thuyền của Ai Cập vận chuyển hàng, xuất phát.

Bốn bóng đen còn lại cùng chuyển động, cái bóng đen vừa nói lạng lẽ nhanh chóng chạy ra ngoài, biến mất không thấy bóng đâu.

ở trên giường, Tiểu Thần Hi nói nhỏ rằng:

- Bọn họ đã xuất phát, cần sáu tiếng để đến Thanh Đảo, ba giờ sáng thì có thể lên thuyền.

- Ừ.

Trương Lam trả lời:

- Tôi ba giờ thì đánh thức em dậy, em ngủ một giấc.

- Được.

Tiểu Thần Hi gật đầu:

- Em cứ ngủ trước đi.

Màn đêm, năm bóng đen chạy trên đường lớn, cố gắng xoẹt qua một cái xe tải giải phóng cũ, lái xe bỗng nhiên giật mình, đẩy người phụ xe đang ngủ gật bên cạnh nói:

- Này. Anh Vương, tôi vừa thấy mấy bóng đen chạy qua.

Người tài xế họ Vương đang ngủ không chịu được trả lời:

- Nửa đêm ngay cả quý cũng chẳng thấy đâu, sao mà có người được, anh hoa mắt rồi.

- Quý?

Những người quanh năm đi ra ngoài này, đặc biệt là những người lái xe đặc biệt rất tin vào chuyện ma quỷ, nghe lão Vương nói như thế, người tài xế cảm giác không đúng gì đó, cố gắng ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên từ trong cổ một luồng khí lạnh xuyên qua, tiếng cười khanh khách vang lên hưởng ứng, nói cũng không còn lưu loát nữa, lo sợ chỉ vào năm bóng đen phía trước:

- Nhưng, nhưng mà... Vương... anh Vương... anh nhìn xem phía trước, phía trước có phải là.... người sao lại chạy nhanh hơn cả xe như thế?

- Cái gì?

Anh Vương bị gọi dậy đôi mắt còn buồn ngủ, ngẩng đầu nhìn năm cái bóng đang chạy rất nhanh phía trước, nhanh tới mức thiếu chút nữa là mình không còn nhìn thấy nữa.

- A .....

Người tài xế họ Vương hét lên một tiếng, tay phải run run chỉ vào năm bóng đen đã biến mất phía trước, dường như mấy bóng đen ấy vẫn còn ở chỗ này, tay trái gần như nắm chặt lấy cái ghế ngồi, hai mắt trừng lên, tiếng hét chói tai không nói lên lời nào.

- Làm sao thế?

Người lái xe vội vàng dừng lại.

- Chi...

Chiếc lớp xe kít một trận nghe chói tai, chiếc xe tải rớt cuộc cũng dừng lại.

- Sao thế?

Người lái xe lại hỏi.

- Quỷ, quỷ!

Anh Vương lại kêu hét lên, ngồi trên ghế, toàn thân ướt sũng, bộ dạng run rẩy.

- Hà ?

Người lái xe giật mình, toàn thân dựng tóc gáy lên, sắc mặt trắng bệch, miệng lắp bắp hỏi:

- Thật sự không phải là cái quái gì chứ?

Những người lái xe rất chú ý, đặc biệt là những lái xe đường dài, quanh năm đi lại trên đường gặp chuyện không dễ dàng lý giải cũng nhiều, càng dễ tin tưởng vào chuyện quỷ thần, trong lòng cũng rất sợ hãi mấy chuyện này. Bởi vậy lời nói và hành động đều rất chú ý, ví dụ như không thể mở miệng nói mấy lời lặt lọng đây là những điều mà cái tài xế rất kiêng kỵ không nói, gặp phải những chuyện quỷ quái sẽ làm bộ như không thấy, cho dù đụng phải cũng chỉ nói là nhìn thấy cái quái gì đó, còn nhanh chóng khạc nhổ ra không thì sẽ đen đủi.

- Đúng như thế!

Người tài xế họ Vương rút cuộc cũng tốt hơn một chút, hàm răng không còn đập vào nhau nữa, cơ thể cũng không còn sợ hãi nữa:

- Anh nhìn thấy những người chạy nhanh hơn ô tô chưa?

Người tài xế nói về thần thần bí bí.

- Nói nhỏ thôi, có nhìn thấy không, năm người đó chạy nhanh thật, nghe các cụ già nói là họ vội vàng đi đầu thai.

- Thật sao?

Tài xế Trương hỏi, giọng nói vẫn run run như lúc nãy.

- Đương nhiên, đầu thai đều phải kịp giờ.

Người tài xế họ Vương nói nhỏ:

- Nếu như không kịp, Diêm vương sẽ không cho bọn họ cơ hội nữa, anh nói bọn họ có vội hay không chứ?

- A .

Tài xế Trương thở dài một tiếng, giọng nhỏ lại hỏi:

- Xem ra mấy vị này sẽ không làm gì chúng ta.

- ừ.

Tài xế Vương gật đầu, báo cho anh Trương:

- khi về không được nói với mọi người là chúng ta gặp phải chuyện kỳ quái, nếu không mọi người sẽ cho rằng trên người chúng ta không may mắn.

- Tôi biết, cảm ơn anh Vương đã chỉ dạy.

Tài xế Trương gật đầu liên tục, về mặt linh giáo.

Năm bóng đen cùng chạy trên đường, rút cuộc đến hai giờ bốn mươi phút đã đến cảng tàu vận chuyển số tám, năm người cùng nhìn thấy con tàu Pa na ma mà chờ hàng đang cập bến, hiện tại đã là hừng đông, không có nhiều cần cầu lớn ở phía dưới, toàn bộ bến tàu không có nhiều người lắm, chỉ là những ngọn đèn vẫn còn cháy leo lét.

- Tỉnh dậy đi.

Tiểu Thần Hi lay Trương Lam, nói nhỏ.

- Bọn họ đã tới cảng Thanh Đảo rồi.

- Há?

Trương Lam mơ màng đảo mắt, ngáp một cái, giọng nói nhỏ:

- Đã tới rồi sao?

- Vừa tới.

Tiểu Thần Hi gật đầu, cười hi hi cắn vào tai Trương Lam, mềm mềm rất là thoải mái:

- Elyse vừa truyền tín hiệu cho chị.

- Đừng đùa nữa.

Cái lỗ tai ngứa ngứa, Trương Lam không nhịn được nổi cười, gạt tay Tiểu Thần Hi đang nghịch trên tai mình:

- Bây giờ tình hình thế nào rồi?

- Haha.

Tiểu Thần Hi liếm cái lưỡi nhỏ, tiếp tục trêu Trương Lam:

- Để chị nói cho em.

Năm bóng đèn cùng chỉ vào phòng bảo vệ đang sáng đèn, một bóng đèn gạt đầu, nằm úp xuống phủ phục đi tới như một con rắn, lén lút đi tới gần phòng bảo vệ.

Ba giờ sáng là lúc mà mọi người buồn ngủ nhất, nơi này là bến tàu của người dân bình thường, yêu cầu cũng không nghiêm ngặt, ngay cả bảo vệ cũng không có trách nhiệm đang ngủ gà ngủ gật. Bóng đèn yên lặng mở cửa phòng, lén lút đi tới phía sau bảo vệ, cầm hai con dao chém vào cổ người đó. Hai người hừ một tiếng rồi nằm lăn ra bàn. Bóng đèn mở cửa phòng đi vào phía sau phòng bảo vệ, nhanh chóng đánh cho hai người bảo vệ nằm thiếp đi, mấy người bảo vệ đáng thương còn đang trong giấc mộng, không biết chuyện gì xảy ra đã bị đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Bóng đèn đi ra, gạt đầu với bốn người trong bóng tối, ý bảo đã thanh trừ mục tiêu, hiện tại đang an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lính đánh thuê tiến vào châu Phi (2)

Năm bóng đèn lén lút đi vào trong cảng, đi trên mặt đất không phát ra một âm thanh nào, im ắng ngay cả chó cũng không bị kinh động tới. Bóng đèn dẫn đầu quan sát mọi nơi, thấy không có gì bất thường bèn nói:

- Đi theo ta.

Dẫn đầu tiến vào trong cảng nước biển, thấy mấy bóng đèn lặng yên không một tiếng động rồi thì theo bóng đèn phía trước, lần lượt tiến vào trong bến tàu, bây giờ thì không thấy bóng dáng đâu.

Một lúc sau, xuất hiện một vài người lặng yên ra biển, sau đó xuất hiện nửa trên và nửa dưới của mặt biển, mấy người tiện thể hô to căng dây xích lên, một lúc sau nhanh chóng nhả dây xích, biến mất ở giữa khoang thuyền đen tối.

Nghe Tiểu Thần Hi nằm úp bên tai mình nói đã tiến vào bến cảng, Trương Lam trong lòng giống như một con mèo nhỏ bị người ta vâu véo nghịch ngợm, xoa tay muốn đi kiểm tra một lát:

- Thế nào rồi?

Tiểu Thần Hi hỏi.

- Hiện tại bọn họ đã đến chỗ nào rồi?

- Ồ, bây giờ bọn họ đã đột nhập được vào tầng hàng quan trọng nhất trong tầng hầm bí mật.

Tiểu Thần Hi nói:

- nơi này là dùng lực nổi, phòng ngừa xuất hiện một lượng nước lớn vào, bình thường không có ai đến, sờ dĩ cắt đứt vào nơi đó là an toàn nhất.

- Được rồi, không còn sớm nữa.

Nghe Tiểu Thần Hi tường thuật trực tiếp cả nửa tiếng đồng hồ, Trương Lam có chút mệt mỏi, ngáp một cái:

- Được rồi, tiếp tục ngủ đi, chờ bọn họ tới Ai Cập rồi nói cho em một tiếng là được.

- Được.

Tiểu Thần Hi gạt đầu, nhẹ nhàng kéo chân cho Trương Lam, xoay người nằm xuống.

Mặt trời chiếu xuống, đá bích ba lôm chòm, gió thổi trên biển ướt át, Cairo xinh đẹp phủ thêm một màu vàng thần bí, dường như đất nước sa mạc này vốn dĩ là thần bí. Trên bầu trời có những cánh chim ai âu không ngừng kêu lên, khi thì vội vã bay trên biển, khi thì có chút nghịch ngợm đậu trên cột buồm cao cao, lẳng lặng rìa bộ lông xinh đẹp của mình. Bên cảng có vô số tàu qua lại, thuyền ra vào tàu nạp, có tiếng còi tàu vang lên từ xa xa. Toàn bộ cảng Cairo bao phủ trong một vẻ yên tĩnh và lặng lẽ.

Mặt trời buổi chiều, Đông Tuyết gọi thuyền hàng, lặng lẽ đi vào trong cảng, với kinh nghiệm phong phú của mình, Đông Tuyết đã bỏ neo tại bến cảng Cairo số 3, các thuyền viên cười cười đi xuống thuyền, một tháng sinh hoạt trên biển, trên thuyền không chỉ nói đàn bà, thậm chí ngay cả con gái cũng không có, không có chỗ để giải quyết dục vọng, mấy thuyền viên thanh niên tránh kiện này mắt đỏ lên, cố gắng hít thở không khí này, xuống thuyền các thuyền viên thấy cái gì cũng rất vui vẻ, nhìn chúng như là những thứ đồ mục lễ.

Hiện tại cuối cùng có thể xuống thuyền, các thuyền viên đói khát ngửi thấy cả mùi thịt thối, ai nấy đi trên con đường quen thuộc đều lộ ra vẻ phấn khích giống như ngọn đèn quán bar. Ngọn đèn quen thuộc, đàn bà quen thuộc, các thuyền viên tập nấp tập ba đi tìm người phụ nữ quen thuộc của mình, cười

cột, ôm nhau đi về phía phòng nhỏ sau quán bar, chỉ chốc lát sau thì từng trận âm thanh không ngừng vang lên.

Mặt trời dần dần lặn xuống, sắc trời dần mờ đi, mọi người dần dần thu dọn công việc ở quán, tốp năm tốp ba về nhà, Cairo náo nhiệt cũng đã trở về bình thường.

Một giờ sáng, Đông Tuyết hô to bảo bỗng nhiên trên xuất hiện mấy người bóng đen, theo tiếng hô, dường như mấy người bóng đen dần dần biến mất, một lúc sau, mấy bóng đen lặng yên không một tiếng động trên bờ, không có chuyện gì thì sẽ an toàn rời khỏi quán.

- Số 1, chúng tôi đã đến quán Cairo, hiện tại đã là một giờ sáng, hãy chỉ thị hành động tiếp theo.

Một giọng lạnh lùng nhưng trong trẻo như cũ.

- A

Tiểu Thần Hi buồn chán xoay xoay cái chân xinh đẹp, chu đôi môi kiều diễm, thấy Tiểu Thần Hi đang treo trên cây ma tước, bèn không nhịn được nói:

- Bước tiếp theo các người tìm một nơi nào đó kiếm ít súng ống đạn dược, chuẩn bị đánh nhau, theo mệnh lệnh trước đây, hiện tại ở Châu Phi các cơ sở bản liên hệ với tôi, được rồi, các cô làm đi, không có việc gì thì đừng phiền tôi.

Nói xong không đợi bên kia giải thích bèn kết thúc cuộc trò chuyện.

Tiểu Thần Hi đáng thương không biết, bởi vì trong lúc mình vô ý đã khiến cho Cairo bị một trận động đất, thiếu chút nữa thì đã xảy ra chiến tranh.

Tiểu Thần Hi không tìm không phải đã kết thúc mệnh lệnh của mình, ngưỡng mộ nhìn Trương Lam đang trên cái cây Ma Tước, có thể đùa nghịch như thế, Tiểu Thần Hi buồn chết đi được. Không có cách nào khác chính mình quá nặng, cái cây này không đỡ nổi trọng lượng của mình.

- Bọn họ đã tới rồi.

Tiểu Thần Hi nói với Trương Lam chính mình không treo lên được cũng cảm thấy bất mãn.

- Hà? ai tới rồi?

Trương Lam sững sờ, ngay sau đó lập tức phản ứng lại:

- Đến lúc nào vậy?

- Vừa mới tới không lâu.

Tiểu Thần Hi trả lời:

- Buổi chiều theo giờ địa phương.

- A.

Trương Lam bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt.

- Vì sao chị không nói cho bọn họ hành động tiếp theo?

- Chị nói bọn họ tự nghĩ cách.

Tiểu Thần Hi chẳng hề để ý nói rằng:

- Bọn họ đều là những người thông minh nhất, đương nhiên giao nhiệm vụ bọn họ nhất định sẽ hoàn thành.

- Bọn họ không gặp khó khăn gì chứ?

Trương Lam lau mồ hôi trên cổ, nếu như giúp những cỗ máy giết người này thì tốt hay là xấu?

- Không đâu.

Tiểu Thần Hi không đồng ý với những lo lắng của Trương Lam, bĩu môi, bèn nói:

- Nhiều lắm là giết vài người, cướp một ít vũ khí trang bị, không có vấn đề gì lớn.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ, vì sao lau cũng không thể dừng lại được, thầm nghĩ: những người này lần này giết người không biết xảy ra chuyện gì không? cũng không biết có gặp phiền phức gì không? không biết có thể khiến cho hai quốc gia đánh nhau không?

Điều Trương Lam thật sự không biết chính là những lời không may từ miệng mình, thực sự bản thân lo lắng thiếu chút nữa đã thành sự thật, mà nguyên

nhân gây ra lại khiến cho Trương Lam dở khóc dở cười.

- Mau cho chị xem con chim nhỏ đi.

Tiểu Thần Hi phía dưới giục dãn, rõ ràng muốn xem thành quả của Trương Lam.

- Chim của em á?

Trương Lam đầu óc hơi mê man, mồ hôi chảy mãi, đầu có ngốc thế, chú chim nhỏ này sao có thể tùy tiện cho xem được.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cairo có đột biến (1)

Kết thúc cuộc trò chuyện, Elyse bắt đầu đi lắc đầu, ánh trắng nhẹ nhàng lướt qua. Elyse rốt cục cũng lộ ra dung mạo, dĩ nhiên là một người đẹp tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt xinh đẹp, da trắng như tuyết, dáng người nóng bỏng đúng là một mỹ nữ tuyệt sắc, dĩ nhiên giống hệt với thân thể của Tiểu Thần Hi. Sau đó bốn người cũng lộ ra hình dáng của mình, tất cả đều là những thân thể mạnh mẽ, cao lớn, biểu cảm khuôn mặt vô cùng phong sương và kiên nghị, ánh mắt vô cùng lãnh đạm và không hề tình cảm, phảng phất vẻ coi thường số mệnh. Da màu đồng, để lộ ra khối cơ thể màu đen, giống như một con mãnh thú bị nhốt trong cũi, không cam lòng bị ràng buộc, không ngừng dấy dục, dường như muốn cõng bỏ lớp quần áo ra.

- Số một ra lệnh cho chúng ta tự nghĩ cách.

Elyse nói nhỏ:

- Đồng thời ở châu Phi nếu không phải bắt đầu thì không cần liên hệ với số một. Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm vũ khí.

Nói rồi nhìn bản đồ Cairo, nói nhỏ:

- Đi theo tôi!

Nói xong bèn quay người đi nhanh về phía Tây Bắc.

- Vâng.

Bốn cái bóng đen đồng ý, nhanh chóng đi theo sau Elyse.

Những người trong nghĩa vụ quân sự thường trực của Ai Cập có khoảng ba mươi bốn mươi vạn, hơn nữa còn có khoảng bảy mươi một vạn quân dự bị, tuy rằng diện tích Ai Cập không phải là rất lớn, nhưng đường vận tải theo con đường kênh đào Xuyê là rất quan trọng. Ai Cập cũng sở hữu lực lượng quân sự đứng đầu, trong đó đội quân tinh nhuệ quan trọng đóng ở Cảng Cairo và kênh đào Xuyê. Quân khu trung ương và Bộ tư lệnh đóng ở Cairo, mà đội quân tinh nhuệ đã chiến thì chiếm đóng ở kênh đào Xuyê, nhiều năm lao tâm khổ tứ, toàn bộ kênh đào Xuyê và cảng Cairo có thể coi là một phòng thủ kiên cố.

Cảng Cairo do quân đã chiến đấu nhất của Ai Cập chiếm đóng, trong đó bao gồm: đội quân bọc thép đầu tiên của nước Cộng hòa, lữ đoàn cơ giới hóa độc lập 26, pháo binh 116. 117 bên ngoài và đội bộ đội đặc chủng 135 cấu thành. Phòng ngự nghiêm ngặt có thể chiếm được bảo đảm an toàn tuyệt đối, thế nhưng tối nay giường như không được bình thường như mọi ngày.

Ở cửa sáu doanh trại ở cảng trú quân cơ giới hóa độc lập thứ 24, sự canh gác của binh lính có vẻ giảm xuống, hai người binh sĩ đang quan sát xung quanh, tất cả bình thường, không có tình huống gì bất thường. Mỗi ngày đều là những công việc khô khan như vậy, tính cảnh giác đã giảm xuống thấp nhất, binh sĩ ngáp ngắn ngáp dài, nói thầm một câu:

- Chết tiệt, sao người thay ca còn chưa đến.

Xa xa có bóng hai người đi tới, hai người đang đứng gác chần chừ: con mẹ nó, đôi ca gác rồi, cuối cùng thì mình cũng có thể nghỉ ngơi.

- Tình hình thế nào?

Tốp binh lính đến chào nhau theo nghi thức quân đội rồi hỏi.

- Tất cả bình thường!

Binh sĩ trả lời đồng loạt.

Tốp binh sĩ gập đầu, cúi ca gác xong, hai binh sĩ có thể nghỉ ngơi bèn thở dài một hơi, quay trở về doanh trại làm một giấc

Hai người binh sĩ nhận vị trí gác xong quan sát xung quanh một chút, không có động tĩnh gì, bèn lên lút ngủ trộm, nhìn động tác rõ ràng là do ban ngày rèn luyện, có thể khẳng định hai người lính này khá dày dạn.

Bốn cái bóng đen chia làm hai tổ, mỗi tổ hai người, trong đó một tổ bò về phía gác như một con rắn không một tiếng động nào, mặt khác một tổ khác bò tới đội cảnh vệ số bảy, bầu trời đêm yên lặng, mấy binh sĩ hồn nhiên không ý thức con dao thần chết đang lao xuống cổ bọn họ.

Thấy hai cái bóng đen đã bò tới, hai cái bóng đen này gập đầu với các binh lính, bỗng nhiên một thân ảnh bỗng bất ngờ hiện lên, đánh tên lính gác, đồng thời cố gắng che cái miệng của lính gác, sợ họ sẽ phát ra tiếng động gì, một tên lính gác khác cố gắng chống cự lại giấy dựa kịch liệt, rồi nhất thời mềm nhũn ra rồi không có bất kỳ một động tĩnh gì.

Hai cái bóng đen đã nhanh chóng lấy được quần áo trên người tên lính gác, bèn mặc vào mình, trong đó một cái bóng đen khom khom lưng, nhẹ nhàng nhắc hai cái thi thể dậy, hai cái thi thể này cũng phải một tạ rưỡi, bóng đen gập đầu rồi cố gắng giấu cái thi thể đi. Hai bóng đen mặc quần trang rồi, nâng súng trường lên, nghiêm trang đứng gác. Thủ pháp của hai cái bóng đen rất nhanh, từ lúc giết người tới thay trang phục ngay trang thành các binh sĩ gác, toàn bộ quá trình diễn ra không đến nửa phút.

Hơn thế nữa, hai cái bóng đen đang bò về phía cảnh vệ, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Chuyện gì xảy ra thế?

Một cảnh vệ hỏi

- Có thể là gió thổi đấy?

Một người binh sĩ ghé vào một binh sĩ đang mơ màng nói:

- Cậu đi kiểm tra đi.

Nhìn kỹ một chút quân hàm của hai người, hình như người nằm trên bàn chức vị cao hơn một chút.

- Vâng.

Người binh sĩ không tình nguyện trả lời, vừa nhắc cái chân của mình đi. Mớ xửa cũng không nhìn thấy gì:

- Gặp quỷ, chả nhìn thấy cái gì, đến bóng quỷ cũng không có.

Binh sĩ lầm bầm, trong giây lát bỗng nhiên cái bóng đen nhảy lên.

Binh sĩ kinh hoàng gần chết, há mồm kêu to cũng không kịp, cái bóng đen rất nhanh chóng dùng tay che miệng của binh sĩ, đồng thời tay trái ra sức kéo:

- Răng rắc.

Một tiếng động nhỏ vang lên, xương cổ gãy, cuộc đời của binh sĩ đáng thương đã kết thúc. Động tác nhanh như điện, không kém gì hai cái bóng đen xử lý ở bên ngoài.

Binh sĩ vừa mới giấy dựa, hai mắt trũng lên, hai chân giờ lên, không cam lòng bèn ngã xuống.

Binh sĩ có lẽ đã chết, cái bóng đen nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

- Chuyện gì thế?

Nghe có tiếng bước chân, binh sĩ đang ngủ bỗng nhiên ngẩng đầu lên mơ màng hỏi.

- Tất cả đều bình thường.

Cái bóng đen gập đầu trả lời.

- Ừ.

Binh sĩ gập đầu, khẽ nằm úp xuống ngủ tiếp, cảm thấy giọng nói có gì đó không đúng, bình thường rèn luyện cuối cùng đã phát huy tác dụng, bỗng nhiên từ trên ghế nhảy xuống, đưa tay chụp lấy súng, quát lớn một tiếng:

- Người là ai?

Rất đáng tiếc, không đợi binh sĩ rơi xuống mặt đất thì cái bóng đen đã bước tới, đồng thời nhanh chóng giải quyết binh sĩ này. Cái bóng đen nhanh chóng cất cổ, binh sĩ biết mình không thể phản kháng được, ánh mắt nhìn thoáng qua phòng cảnh vệ mà mình đã ở mấy năm, không cam lòng nhắm mắt lại.

Sau đó hai cái bóng đen cố gắng nhét cái thi thể vào phòng nghỉ phía sau, trang phục giống như một binh sĩ.

Thấy toàn bộ binh sĩ ở phòng gác đã giải quyết rồi, hai cái bóng đen đã ẩn nấp ở trong bụi cây rút cục đi ra, nghênh ngang đi vào trong mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cairo có đột biến (2)

Giải quyết hoàn toàn về cảnh vệ và trạm gác, Elyse nhanh chóng ra chỉ thị cho bước tiếp theo:

- Arnold và Schwaben tiếp tục gác, lúc nào cũng phải quan sát người và xe cộ. Singh đi kiểm một chiếc súng ống có trữ đạn, chuẩn bị tiếp ứng cho chúng tôi, kiểm được xe rồi tiếp tục đứng ở mật thất cảnh vệ, tạm thời giám sát sự di chuyển của xe cộ và người trong doanh trại, Hammer và tôi sẽ đi tới kho vũ khí, chuẩn bị tìm kiếm vũ khí cầm tay, tất cả đã rõ chưa?

- Hiểu rồi.

Bốn người còn lại đồng thanh trả lời.

- Được, phân công hành động.

Elyse nói xong, dẫn đầu xông vào màn đêm yên lặng trong quân doanh.

Lặng yên không một tiếng động tiến vào kho vũ khí quân doanh, tỉ mỉ quan sát xung quanh không thấy có gì khả nghi, Elyse gật đầu vờn tay nhẹ nhàng kéo một cái, chiếc khóa được lòi ra một cách dễ dàng. Quan sát chữ số và mật mã, Elyse khinh thường nghĩ: Trò chơi lạc hậu như vậy mà cũng đòi ngăn ta lại ư? Nói rồi ngón tay phải bấm vài cái trình tự của cái máy, dường như chỉ cần nhập mấy cái là mật mã khóa đã tự động mở ra.

Lặng lẽ đẩy cái hộp kim loại ra, tỉ mỉ quan sát sự sắp xếp bên trong, phát hiện không có gì khả nghi bèn gật đầu thả mẫn, Elyse và Hammer nhẹ nhàng tiến vào.

Khép cửa lại nhẹ nhàng, hai người quan sát tỉ mỉ các trang bị bên trong kho vũ khí, bên trong sắp xếp các loại súng ống khá nghiêm chỉnh: chiếc M16 do Mỹ chế ra đặt ở bên tường, súng ống bảo dưỡng khá tốt, hầu như không có tổn hại gì. Còn lại mấy hỏa lực thì được đặt đồng loại phía trên, đây là những loại súng trường thông dụng nhất trên thế giới: AK47 Kalashnikov, loại này có tính năng đặc biệt được thiết kế sau khi đại chiến thế giới thứ hai kết thúc, có thể dùng ở địa hình khó khăn như rừng mưa nhiệt đới, sa mạc hoặc nơi giá lạnh, hơn nữa kết cấu đơn giản, phân giải và bảo dưỡng cũng dễ dàng, quan trọng nhất là thao tác của súng trường vô cùng đơn giản, vì thế được sử dụng phổ biến và trở thành loại súng được dùng nhiều nhất.

Tiện tay cầm lấy một khẩu súng 1911 trên bàn để quan sát, dỡ bộ nạp đạn ra phát hiện bên trong còn đầy đạn, Elyse cười thỏa mãn, thu luôn khẩu súng đó. Hammer ánh mắt sáng lên khi nhìn thấy quả súng máy “Hỏa thần” M134 trên bàn, đây là một loại vũ khí vô cùng mạnh mẽ, tốc độ bắn trên nguyên lý có thể một ngàn phát một phút, trọng lượng khoảng chừng tám ki lô gam, hơn nữa động cơ điện và bộ phận nạp đạn, cả chiếc súng này nặng khoảng hai mươi kilogram, nếu như thêm tiêu chuẩn bắn mười ngàn phát đạn thì trọng lượng có lẽ sẽ vượt qua ba mươi kilogram.

Nhẹ nhàng cầm lấy chiếc M134 trước mắt, ánh mắt Hammer lóe sáng lên, trầm tư một lát, Hammer rất nhanh liền lắp đạn xong, cấp điện và pin xong liền nâng khẩu M134 lên, đứng dậy, trên người của Hammer hiện ra nồng nặc sát khí.

Nghe từ bên ngoài truyền đến âm thanh của lớp xe ghiền qua mặt đất, Elyse biết Singh chuẩn bị xe xong rồi. Màn đêm tĩnh mịch, đề phòng kinh động tới nhân viên của doanh trại, Singh không khởi động ô tô, cố gắng đẩy ô tô tới cửa kho vũ khí.

Nhìn thấy Hammer đang tiếc nuối nhìn khẩu M134, Elyse nhẹ nhàng căn dặn:

- Hammer, đẩy vũ khí lên xe đi.

Lưu luyến buông khẩu “Hỏa thần” trên tay, Hammer đẩy xe ô tô vào, bỏ vũ khí đã chọn lên xe, mấy khẩu M16 và AK47, mấy rương đạn và mấy khẩu phóng đạn, từng binh sĩ khiêng đạn và các loại súng lên xe, chiếc xe cao đột nhiên lại ngăn lại khác thường.

Suy nghĩ một chút, lại chuyển bốn khẩu M135 và một ít đạn dược lên, nhìn một xe đầy vũ khí đạn dược, Elyse cười thỏa mãn, dường như đã đủ để dùng một thời gian rồi, xem ra hành động cũng kha khá, Elyse đang chuẩn bị lái xe bỏ chạy thì trong doanh trại có tiếng cảnh báo sắc bén vang lên.

Bị phát hiện rồi! Trong lòng Elyse lại nhớ tới cái suy nghĩ đó, nhanh chóng dọn dẹp kho vũ khí một chút, cuối cùng phát hiện ra một chiếc camera được trang bị trong góc, tiện tay giờ lên đập luôn cái camera, Elyse hạ lệnh:

- Xông lên!

Việc này không thể chậm trễ được, Elyse nhanh chóng điều khiển xe, Hammer lên đầu xe, cầm lấy khẩu M134 yêu thích của mình, chuẩn bị tác chiến.

Chiếc xe đầy vũ khí đạn được cấp tốc lao ra khỏi kho vũ khí, lúc này doanh trại một màn nháo nhác, đèn pha quân dụng không ngừng quét trong doanh trại, cảnh báo chói lói không ngừng vang lên, các loại mệnh lệnh và tiếng chó sủa cũng không ngừng vang lên, toàn bộ quân doanh dường như nóng như trên nồi cháo bị chén nước lạnh làm cho nổ tung lên.

- Đoàn đoàn đoàn.

Một trận súng trường vang tới, Hammer giờ súng trường lên, không ngừng quét đèn pha qua quân địch, đã không có ngọn đèn chiếu xa ngoài trời tia sáng nhất thời chiếu lên trên trời tối sẫm, mất đi mục tiêu các binh sĩ giống như những con ruồi chạy loạn lên, binh sĩ quân doanh la lên, mệnh lệnh những tiễn súng nổ liên tiếp khiến cho tình hình càng trở nên hỗn loạn.

Người sở hữu năng lực hồng ngoại trong đêm tối sẽ không phải lo lắng không nhìn thấy gì, Elyse cũng không bật đèn xe, hung hăng đạp ga tiến thẳng về phía cửa lớn.

- Tách tách tách.

Một trận súng máy kêu lên, đạn xối xả vào bên trái xe tải, tốc độ của viên đạn siêu âm rít lên bên cạnh xe tải. Elyse vẫn không hề giảm tốc độ, đồng thời chân phải nhấn ga, cánh tay phải không ngừng biến hóa, từng hạt pháo dần dần lộ ra, điện hỏa không ngừng lóe sáng, nhằm vào những trận đại trên đường.

- Âm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, pháo của Elyse nổ lên, do trận địa cấu thành trọng súng máy nên nhất thời phân liệt, giải bộ phận tán sang bốn bên, bay xung quanh, rơi xuống như mưa. Những tiếng súng kêu đùng đùng đoảng đoảng liên tiếp bên tai. Toàn bộ quân doanh rối loạn, không phải chỉ là những tiếng kêu thê lương của những binh lính bị trúng đạn, các binh sĩ chạy loạn cả lên!

Trên bầu trời một chiếc trực thăng bay đến, năm ngọn đèn pha mạnh mẽ bao phủ trên mặt đất, không ngừng tủa xung hữu đột, từ xa vang lên tiếng bánh xe ghiền trên mặt đất, nhận được báo hiệu cứu viện khẩn cấp của các đơn vị khác hỗ trợ cho quân doanh số sáu đen đuôi.

- Những phần tử vũ trang không rõ ở phía dưới, lập tức buông vũ khí đầu hàng, nhắc lại, các phần tử vũ trang không rõ phía dưới, lập tức đầu hàng!

Chiếc loa trên trực thăng công suất lớn vang lên:

- Hành vi của các người đã vi phạm pháp luật của Ai Cập, yêu cầu dừng hành vi ngay lập tức, hai tay ôm phía sau đầu và quỳ trên mặt đất, bằng không các người đừng mong tính mạng được an toàn.

Nhìn chiếc trực thăng đang kêu gào ở bên trên, Hammer giờ khẩu M134 hướng lên bầu trời bắn đạn như mưa tới chiếc trực thăng không cho cơ hội bay lên. Một tiếng nổ “đoảng đoảng” vang lên, chiếc trực thăng trên không bị nổ tung và hóa thành một hỏa cầu chậm rãi rơi xuống mặt đất, những binh sĩ không may trên mặt đất bị cánh quạt không ngừng rút xuống.

Phân phát phân phát, từ trên bầu trời xuất hiện mấy chiếc trực thăng bay cao, một cái chuyển hướng xoay quanh trên mặt đất giạt lại, ngồi trên chiếc trực thăng số 17 vũ trang thấy được cảnh tượng này, ánh mắt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi cầm micro hạ lệnh”

- Tất cả các trực thăng nghe mệnh lệnh của tôi, tất cả các trực thăng nghe mệnh lệnh của tôi, tất cả trực thăng bắn đạn! Bất kể sống hay chết!

Rốt cuộc toàn bộ trực thăng đồng loạt khai hỏa, không ngừng nã đạn xuống phía dưới như cơn mưa đạn bao trùm lấy chiếc xe, kịch liệt tấn công bao quanh bốn phía chiếc xe tải. Ngoài việc bị đạn tấn công bị thương một số chỗ ra thì dĩ nhiên kỳ tích không có bất kỳ tổn thương nào, Elyse trong lòng tức giận nảy lửa, ra lệnh cho Hammer:

- Đánh rơi hết máy bay trên đầu cho ta.

Hammer vốn tức giận cầm lấy một “gai độc” nhằm vào trực thăng trên bầu trời mà bắn.

Nhìn thấy đạn đột kích, người lái trực thăng hoảng hồn vội vàng nghĩ cách kéo máy bay cấp tốc để bỏ chạy, bất đắc dĩ thân máy bay trong tình trạng di chuyển loanh quanh, tính năng bị hạn chế vô cùng, không đợi toàn bộ máy bay làm động tác xong, đạn được đã lao tới trước mặt, mang theo nụ cười dữ tợn. Người lái xe trực thăng với ánh mắt tuyệt vọng. “Gai độc” hung hăng lao lên bao phủ toàn bộ thân trực thăng trong nháy mắt, một trận hỏa cầu chậm rãi rơi xuống đất.

Binh sĩ trên mặt đất nhìn ngơ ngác, những tân binh này chưa bao giờ đánh một trận đánh đánh sợ như thế, đạn được bay không ngừng, chung quanh hỗn loạn, tiếng rít của bom bao tạc và đạn xẹt qua, không lúc nào là không nghe tấn công vào những binh sĩ thần kinh yếu ớt, trước mắt không ngừng nổi cho bọn họ những người binh lính chỉ còn lại phần chân tay cụt lùn rằng tử thần chuẩn bị đến đón người đi. Trước mắt những người tân binh là cảnh tượng chiến tranh thê lương tàn khốc.

Rốt cuộc có một binh sĩ tự dung thấy ở trên trán mình một cảm giác ướt ướt và nóng ẩm, không biết từ đâu một đồng ruột bay tới tấn công người binh sĩ này khiến anh không ngừng nôn mửa, tuy rằng không thể xác định được đồng ruột này là từ đâu tới nhưng người binh sĩ biết rằng đây có thể là của những người bạn đồng môn của mình. Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, một số binh sĩ bị sát hại, cuối cùng cũng có những người yếu đuối, vứt bỏ vũ khí trên tay bỏ chạy nháo nhác.

Kỷ thực cũng không có gì ngạc nhiên những người binh sĩ này, bình thường ban ngày cơ bản là không xảy ra những chuyện thế này, những binh sĩ dù sao cũng được huấn luyện. Nhưng ngày hôm nay xảy tình huống vô cùng đặc biệt, có người buổi tối lặng lẽ lên vào trại, sau khi bị phát hiện đã dùng hỏa lực tấn công những binh sĩ, bọn họ nửa tỉnh nửa mơ hoàn toàn không có bất kỳ chuẩn bị gì, quan trọng nhất là địa điểm tấn công không có khả năng xuất hiện ở quân doanh, bọn họ đã bị đánh thức dậy. Nếu như ở những nơi khác thì hoàn toàn có thể điều động vũ khí hạng nặng đến để tiêu diệt những kẻ xâm lược to gan lớn mật này, nhưng lại để cho những quân nhân này để pháo mã oanh tạc chính mình, mờ mịt, không nói mà từ biệt, chỉ một quân doanh đã có mấy kho dầu và kho vũ khí đạn dược súng ống đều cạn sạch rồi.

Tận mắt thấy tình cảnh này, đại tá lái trực thăng tức giận, mắt môi đều tứa máu, những tân binh này là do đất nước vất vả rèn luyện ra, bây giờ bị mấy người không biết từ đâu tới đánh cho vô cùng sợ hãi, làm mất hết thể diện quốc gia.

Cố gắng giữ vững bàn chân mình, thượng tá buộc mình phải tỉnh táo, đây là thời gian nguy hiểm, chính mình là một người chỉ huy lại càng không thể hoảng loạn. Phân tích tình hình trước mắt những tên côn đồ không rõ từ đâu đến này rõ ràng là những kẻ tác chiến thủ đoạn, không hề sợ hãi, đương nhiên hành động lần này kéo dài khá lâu. Xung quanh đất nước nhỏ này căn bản không có bộ đội đặc chủng tinh nhuệ có sức chiến đấu như thế, nhìn lại tình hình ngày hôm nay, có thể tám chín phần mười đây là bộ đội đặc chủng tinh nhuệ của quốc gia đối địch khác. Tuy rằng không biết tại sao họ tập kích doanh trại mình. Nhưng có lẽ là do quốc gia có biến? Hoặc là quốc gia đối địch bất ngờ tiến hành tấn công nước mình? Nghĩ đến tình huống này, sắc mặt ngài Đại tá biến đổi, việc cấp bách là quan sát tình hình rồi thông báo lên lãnh đạo tối cao, để cho bọn họ quyết định bước đi theo theo của đất nước.

Có lẽ, đất nước lại muốn khai chiến rồi? Nghĩ đến chiến tranh Trung Đông lần thứ năm trong vòng bốn năm này, thượng tá trong lòng lại đau khổ.

Trên mặt đất vẫn còn tiếp tục giao đấu, những tiếng nổ mạnh không ngừng, tiếng kêu hò hét hỗn tạp của binh lính chạy trốn xung quanh và tiếng đạn nổ, tất cả tạo nên một hòa âm địa ngục kỳ quái.

Chiếc xe tải chất đầy vũ khí đạn dược vẫn đang cố gắng tấn công, mặt khá máy người phụ trách tiếp ứng cũng cướp được hai chiếc xe, vừa tiếp ứng cho Elyse và Hammer từ phía quân doanh vừa nổ súng về bốn phía quân lính, từng phiến đạn bao trùm các góc của doanh trại, binh lính ngã xuống đất kêu thảm thiết. Trên người binh lính máu chảy ra đầy chưa xót, máu chảy trên mặt đất thành một dòng suối nhỏ, chậm rãi chảy về phía cái rãnh.

Thấy tình cảnh thế lương như vậy, đại tá không khỏi ôm đầu đau khổ ra lệnh:

- Đình chỉ bắn, thả cho bọn họ ra khỏi quân doanh, lệnh cho đội xe bọc thép tấn công ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cairo có đột biến (4)

- Tiếng chuông...

Hừng đông, một hồi chuông điện thoại vang lên, bộ trưởng bộ quốc phòng Ai Cập Mohammed Saeed bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Vừa mới nằm xuống không được mấy canh giờ, bộ trưởng quốc phòng tức giận, vốn dĩ đã không ngủ ngon còn bị đánh thức dậy.

- Mặc kệ là chuyện gì, tôi chỉ biết là hiện tại tâm trạng không thoải mái, nếu như cậu không có lý do đủ thuyết phục tôi để tôi tha thứ thì cậu cứ chờ xui xẻo đi.

Bị đánh thức trong giấc mơ, tâm trạng không vui, bộ trưởng bộ quốc phòng hét lớn vào chiếc micro.

- Báo cáo.

Từ trong điện thoại truyền đến âm thanh hỗn hỗn khàn khàn:

- Ngài bộ trưởng, quân doanh số hai mươi sáu bị tập kích! Hiện tại đang bị thương hại nghiêm trọng!

- Há?

Bộ trưởng bộ quốc phòng ngẩn người, mãi cũng không nói được gì, một lúc sau cũng không thể hiểu được nội dung cái tin này:

- Đây là tin từ đâu? Tin tức này có đáng tin không? Cậu là ai? Nói tên của cậu.

- Báo cáo bộ trưởng.

Giọng nói trong điện thoại vẫn khàn khàn, báo cáo với ngài bộ trưởng:

- Tôi là đội trưởng đại đội trực thăng lữ đoàn độc lập hai mươi sáu, đại tá Gamal Abdul, số hiệu của tôi là XXXX—XXXXXXXXX. Bây giờ tôi đang ở lữ đoàn độc lập số hai mươi bốn.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hiện tại tình hình thế nào?

Ngài bộ trưởng bộ quốc phòng hỏi, dù sao cả ngày làm chuyện lớn trong người cũng có tổ chất tâm lý, rất nhanh bèn tỉnh táo lại, thoáng cái đã hỏi tới vấn đề then chốt.

Nghe người trong điện thoại báo xong tên gọi, ngài bộ trưởng đại nhân đã có thể chính thức xác nhận vị đại tá này là thật, là một cán bộ nòng cốt của không quân, bộ trưởng bộ quốc phòng có nghe qua về đại tá Gamal Abdul, nhưng nghe qua điện thoại ngài đại tá nói thân phận của mình xong, tâm trạng ngài bộ trưởng chùng xuống, nếu như người gọi điện thoại là thật thì việc quân doanh bị tập kích là sự thật? Không có kẻ nào có gan đùa với mình như vậy, dù sao nếu chứng thực là báo cáo giả quân tình, tình tiết nghiêm trọng thì có thể xử án tử hình.

- Tình hình là như thế này.

Đại tá Gamal Abdul báo cáo:

- Rạng sáng nay hai giờ, chúng tôi nhận được yêu cầu trợ giúp của lữ đoàn độc lập số hai mươi bốn, nói rằng quân doanh đã bị đám người không rõ tấn công vũ trang, binh sĩ thương vong khá nhiều, thỉnh cầu chúng tôi trợ giúp. Nhận được yêu cầu cứu trợ, chúng tôi đã nhanh chóng xuất phát do tôi dẫn đầu đội hình, đội trực thăng vũ trang đi đến trước hỗ trợ. Đến hiện trường sau khi phát hiện hiện trường đã tiến hành tấn công kịch liệt. Do tập kích vào ban đêm nên binh lính bị thương có phần nghiêm trọng, hòa lực của địch vượt qua khả năng của chúng ta, bọn họ không những sở hữu hòa lực mạnh mà còn có những binh sĩ khiêng những khẩu pháo đạn, bất ngờ tấn công, bên ta bị bắn rơi hai cái trực thăng, số lượng binh sĩ bị thương chưa được thống kê.

Đại tá biết tình hình vô cùng khẩn cấp nên chỉ nói ngắn gọn không dông dài báo cáo lại tình hình doanh trại một lượt cho ngài bộ trưởng.

Nghe đến đây, ngài bộ trưởng không ngừng vỗ ngực, không còn buồn ngủ chút nào: chuyện này thực sự là quan trọng, tuy rằng không biết những kẻ cướp vũ trang không rõ lai lịch này vì sao lại tới nhưng đối phương rõ ràng khẳng định là kẻ địch. Tuy rằng không biết được thế lực của đối phương nhưng xuất phát từ mục đích tiến hành tập kích lần này, chuyện này vô cùng nghiêm trọng, phải lập tức báo cáo cho tổng thống Muhammad Hosni Mubarak. Chuyện này đáng quá lớn, ngài bộ trưởng phải ra sức toàn lực, lập tức đưa ra quyết sách chặt chẽ.

- Ngài bộ trưởng, có một vấn đề muốn phản ánh với ngài.

Đại tá Gamal Abdul lời nói có chút do dự.

- Ô!

Ngài bộ trưởng sững sốt, sau đó phản ứng lại.

- Cậu có tài liệu về những kẻ tấn công không?

- Mặc dù không phải khẳng định nhưng...

Đại tá Gamal Abdul chần chừ nói rằng:

- Thế nhưng xem thao tác hành động của bọn chúng, phân công và phối hợp ăn ý, trên thế giới không có mấy quốc gia có thể sở hữu đội quân đặc chủng tinh nhuệ như thế, phân tích tỉ mỉ một chút các quốc gia kẻ địch với chúng ta, dường như chỉ có đại đội đẳng chủng 269 và bộ đội đặc chủng dã tiêu tử là có thực lực, nếu như tính như thế thì bộ đội đặc chủng của nước Mỹ là có thể, nhưng dù sao quan hệ của chúng ta và Mỹ cũng đang rất tốt mà.

- Dựa vào những gì cậu nhìn thấy, cậu nghĩ khả năng nào là lớn hơn?

Ngài bộ trưởng suy nghĩ một hồi rồi quyết định nghe ý kiến của đại tá Gamal Abdul, dù sao đại tá trực tiếp quan sát hiện trường rồi đương nhiên sẽ có quyền lên tiếng.

- Cá nhân tôi cho rằng, đây chỉ là quan điểm cá nhân của tôi mà thôi.

Đại tá Gamal Abdul cẩn thận nói:

- Căn cứ vào hình thể và trang bị của những kẻ tấn công vũ trang này, khả năng là bộ đội đặc chủng dã tiêu tử lớn hơn một chút.

- Cậu có chắc về lời nói của mình không?

Bộ trưởng bộ quốc phòng nghiêm túc nói, đây là một vấn đề rất quan trọng, bước tiếp theo trong quan hệ quốc gia nên xác định thế nào cần phải có được đáp án trả lời của đại tá Gamal Abdul.

- Tôi không thể khẳng định một trăm phần trăm.

Đại tá Gamal Abdul nói:

- Tôi chỉ chắc chắn sáu mươi phần trăm.

- Tốt, tôi đã biết rồi.

Không có được đáp án, ngài bộ trưởng bộ quốc phòng có vẻ thất vọng, nhưng chuyện này cũng rất bình thường, không được tự mình chứng thực thì ai cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm về đáp án của mình, huống chi vấn đề quân sự là vô cùng mẫn cảm, nếu không chú ý sẽ khả năng gây nên tai họa hủy diệt đối với quốc gia.

Ngừng cuộc gọi điện thoại, ngài bộ trưởng sau đó tiếp gọi điện thoại.

- Cho tôi gặp ngài tổng thống. Cái gì? Tổng thống đã đi nghỉ à? Vậy thì bảo ông ấy tỉnh lại ngay, nói với ông ấy rằng có chuyện gấp, thông báo tới toàn bộ quân đội và cách lãnh đạo chính phủ chủ chốt.

Nghe giọng nói trong điện thoại ngài bộ trưởng càng lúc càng tức giận, bắt đầu đập bàn chửi rủa:

- Cái gì? Quá muộn rồi, mẹ nói, không kể nó là ai, tao nói cho mà biết, nếu không đánh thức tổng thống dậy họp cuộc họp khẩn cấp thì tao cũng sẽ tới phủ tổng thống mà lôi cái tên tổng thống này dậy!

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Muộn thế này mà còn gọi mọi người đến họp khẩn cấp?

Trong phòng họp tổng thống, các thống đốc các bang và quân đội, tổng thống ngồi giữa vẻ mặt nghiêm túc, hỏi bộ trưởng bộ quốc phòng, muộn thế này còn gọi mọi người đến họp gấp, tổng thống Mubarak biết nhất định là có chuyện lớn gì đã xảy ra.

Mọi người ngồi yên lặng, không khí rất áp lực, cuộc đời chính trị nhiều năm kể ra đã rèn luyện họ thành một khối đúc, sớm đã có cảm giác gì đó không đúng tất cả cùng yên lặng không nói gì.

- Nhận được báo cáo khẩn cấp, tối nay, chính xác là vừa ban này, một đám vũ trang không rõ lai lịch đã tập kích vào doanh trại độc lập lữ đoàn số hai mươi bốn, bởi vì việc tấn công khá đột ngột, bên ta cũng không có chuẩn bị gì cho nên cũng không có bất kỳ tình báo nào. Lữ đoàn cơ giới hóa độc lập số hai mươi tư không có phòng bị và xảy ra tấn công hòa lực giữa hai bên, binh sĩ bên ta trọng thương rất nhiều. Nhận được yêu cầu cứu viện của lữ đoàn cơ giới hóa độc lập số hai mươi bốn, đại đội trực thăng đã tới, lúc này xảy ra giao tranh bằng hỏa lực kịch liệt. Để an toàn và tránh thương vong lớn, hiện tại ngài chỉ huy đã hạ lệnh cho đám vũ trang lai lịch không rõ ràng này ra khỏi doanh trại rồi tiến hành ngăn chặn bằng xe bọc thép bên ngoài doanh trại.

Ngài bộ trưởng đại nhân nói không chút vòng vo, trực tiếp đề cập vào chủ đề, nói ra vấn đề chấn động này, suy nghĩ một chút, ngài bộ trưởng bổ sung:

- Hiện tại vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Nghe tin tức xong mọi người đều choáng váng, những người đang ngồi một lúc sau cũng không thể nói được lời nào. Tin tức chấn động như thế khiến tất cả mọi người trở tay không kịp, sắc mặt mọi người đang bình thường bỗng biến thành băng ở Thái Sơn, mọi người châu đầu vào nghị luận, thảo luận chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng gì tới quốc gia, nguyên nhân xảy ra chuyện này, phòng họp lúc này giống như một đám ruồi nhặng.

Nhưng, cho dù đánh chết những người ngồi đây bọn họ cũng không thể nghĩ rằng, nguyên nhân gây ra chuyện này chỉ là một số kẻ muốn đứng vững được ở châu Phi vì thế muốn trộm một ít vũ khí thôi, nếu như biết được như thế không biết những người này sẽ cảm phần tên đó như thế nào, không biết có dở khóc dở cười hai tay giăng vũ khí lên không.

Thấy mọi người hỗn loạn, tổng thống Mubarak gõ nhẹ vào bàn đề nghị mọi người yên tĩnh, yên tĩnh tới mức ngay cả rót cái chén cũng nghe thấy.

- Chắc rằng các vị ngồi đây đều hiểu rõ mức ảnh hưởng nghiêm trọng của vấn đề này.

Tổng thống Muhammad Hosni Mubarak nói:

- Trước đó, chúng ta đã được nghe ngài bộ trưởng kể lại sự việc tỉ mỉ, chúng ta có thể căn cứ vào chuyện này mà phán đoán.

Nói xong bèn hướng nhìn ngài bộ trưởng bộ quốc phòng:

- Ngài có thể nói một chút lý giải của ngài về tình hình được không, ngài bộ trưởng?

- Đương nhiên, không có vấn đề gì.

Ngài bộ trưởng gật đầu, khẽ hắng cổ họng, nói lại tỉ mỉ những lý giải của mình, thậm chí ngay cả chuyện mình đang ngủ mơ bị ngài đại tướng đánh thức báo tin cũng không bỏ qua.

Nghe ngài bộ trưởng kể lại tỉ mỉ, tổng thống Muhammad Hosni Mubarak khẽ gật đầu, nhìn qua mọi người trong phòng họp rồi nói:

- Các vị, chắc rằng các vị đã nghe xong những lời kể lại của ngài bộ trưởng Muhammad Saeed về cuộc tấn công, đã có những phán đoán của mình. không hề nghi ngờ rằng đây là một âm mưu có chủ định đã lâu và nhằm vào những đứa con của Thánh Ala để hành động tấn công sát hại.

- Chúng tôi cũng nghĩ như thế.

- Tôi cũng nghĩ như thế.

- Chúng ta cần phải đưa ra hành động, không thể nể nang bọn chúng được.

- Tôi đề nghị chúng ta lập tức có hành động trả thù.

Mọi người phía dưới xúc động nháo nhác lên nhau phát biểu ý kiến của mình, nhưng tóm lại là ý kiến đó, kiên quyết không chịu thiệt, nhất định phải trả thù.

- Các vị, các vị.

Thấy mọi người vó vể kích động, tổng thống Muhammad Hosni Mubarak khẽ phát tay, ý bảo mọi người dừng lại:

- Hiện tại chúng ta không có căn cứ chính xác về kẻ đã tập kích ác liệt này, đây không chỉ là sự sỉ nhục lãnh đạo của chúng ta và ba mươi vạn quân đội mà còn là sự sỉ nhục của toàn dân tộc, càng là sự sỉ nhục đối với dân tộc Ala và sự sỉ nhục đối với toàn bộ anh em Hồi giáo trên thế giới. Đây là hành động khiêu khích những người Hồi giáo yêu Hòa bình, bởi vậy chúng ta quyết định trả thù nghiêm khắc. Hiện bây giờ việc chúng ta phải là đó là khẩn cấp động viên quân đội để họ làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu, về các phương diện khác chúng ta vẫn gặp ngài đại sứ Israel trú quán tại nước ta, mạnh mẽ kiên quyết kháng nghị với ngài đại sứ.

Nói tới đây tổng thống Muhammad Hosni Mubarak dừng lại, nước miếng tung ra.

- Người Ai Cập tuyệt đối sẽ không đổ máu lãnh phí, nhất định phải trả bằng máu của kẻ thù.

- Nợ máu cần phải trả bằng máu.

Mọi người giơ hai cánh tay lên, hai tròng mắt đỏ bừng, gân xanh trên cổ giương vao, kích động hô lên.

- Các vị, phía dưới đều đi làm việc của mình đi, hành động báo đáp lại quốc gia.

Tổng thống Mubarak kết thúc bài nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cairo có đột biến (6)

Địa điểm: trên giường ngủ của Trương Lam.

Tiểu Thần Hi đặt Trương Lam trên người, cái miệng nhỏ nhắn khẽ giục:

- Nhanh lên một chút, em à, hôm nay em còn kém xa nữa mới đủ đấy.

- Không được, thực sự không được.

Trương Lam thở hắt hắt, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, tóc bị mồ hôi ướt đầm:

- Sắp mệt chết, còn bị chị ép cho xuống như thế.

- Không được, nhiệm vụ ngày hôm nay còn chưa hoàn thành, không làm hết thì kiên quyết không buông, đây là do em nói mà.

Tiểu Thần Hi nhẹ nhàng khuyên, thờ ảm áp bên tai mạnh mẽ kích thích vào thần kinh của Trương Lam.

Trương Lam nằm trên giường giả bộ không nhúc nhích, cũng không nghe thấy gì, ra vẻ điếc không sợ súng, chó giả chết.

- Ngoan a, nghe lời.

Tiểu Thần Hi càng nhẹ nhàng, trong giọng nói ngọt ngào đúng là mật ngọt chết gấu:

- Chính em nói là mỗi ngày đều phải hạ năm trăm cái, không phải do chị ép em, bây giờ cũng không thể bỏ dở giữa chừng được.

- Tôi đã tạo nên nghiệp gì không biết?

Về mặt Trương Lam bị phần.

- Tự nhiên chuốc phiền phức vào thân? Thực sự là bị coi thường khó chịu.

- Nhanh lên một chút.

Tiểu Thần Hi đáng yêu đưa lưỡi liếm một cái, đáng người thật là mê hoặc.

- 451, 452...

Trương Lam bắt đầu đi, giả bộ chó già chết xong rồi, chỉ phải tiếp tục đứng lên ngồi xuống.

Cùng lúc đó, bên ngoài cảng trú quân cơ giới hóa độc lập thứ hai mươi bốn Cairo Ai Cập, nhóm năm người của Elyse đang khẩn trương đối mặt với đội quân bọc thép mới tới, hai bên lúc đó tình hình ngàn cân treo sợi tóc vô cùng căng thẳng.

Cho thời gian lùi về trước khoảng nửa tiếng.

Nhóm năm người của Elyse họp nhau, thấy trong quân doanh mọi người không ngăn cản mình nữa, cũng không nghi ngờ gì, lập tức lái xe nhanh chóng rời khỏi quân doanh.

Vừa mới lao ra ngoài cửa, từ rất xa năm trăm mét đã thấy có mấy chiếc xe bọc thép M113 của bộ binh chiến đấu và hai chiếc xe tăng chủ chiến M60A3, hỏa pháp của xe tăng chủ chiến nhắm hẳn vào hướng Elyse.

Elyse cẩn thận quan sát hai bên đường, đều là một vùng nước sâu, xe tải không có khả năng đi vào, ba chiếc xe “cũ kỹ” một tiếng rồi cùng dừng lại.

- Có muốn đánh tới hay không?

Thấy tình hình như thế, Arnold hỏi, khuôn mặt lưỡi cày đầy máu tươi, ánh mắt lạnh lùng không có một chút cảm tình.

Còn ba người kia sợ thiên hạ chưa đủ loạn không nói gì, nhưng tất cả đều nhìn Elyse, trong ánh mắt dò hỏi ý kiến của nàng. Elyse ra lệnh, mọi người liền xông lên, cảm giác giống như chặt chém mớ rau dưa vậy.

- Không được, trước khi đến số một ra lệnh cho chúng ta, hoàn cảnh không cần giết người thì cố gắng không được giết người.

Ánh mắt sắc sảo của Elyse nhìn trận địa xe thiết giáp phía trước:

- Thực sự là không được, nghĩ cách khác đi.

- Các đơn vị cấp tốc chuẩn bị.

Chỉ huy đội xe bọc thép bộ binh chiến đấu là một vị trung tá dạn dày:

- Những kẻ phía trước được trang bị vũ trang rất tốt, năng lực tác chiến rất mạnh, các đơn vị chú ý đeo mặt nạ, tự bảo vệ mình, cố gắng không để bị thương.

Lúc này chiếc loa trong đội xe thiết giáp gào lớn:

- Những kẻ vũ trang không rõ phía trước nghe đây, chúng ta đã phong tỏa toàn bộ các con đường phía trước, các người không có đường ra đâu, lập tức buông vũ khí đầu hàng, nếu không một phút sau chúng ta sẽ nã pháo, bây giờ các anh có một phút đồng hồ để suy nghĩ có đầu hàng hay không. Nhắc lại lần nữa, một phút nữa chúng ta sẽ nã pháo, bây giờ các anh có một phút để suy nghĩ có đầu hàng hay không.

Nghe tiếng kêu đầu hàng, mấy người vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào Elyse, để Elyse quyết định: chuyện trước mắt giải quyết thế nào? Đánh hay không đánh?

Hơi nhú đầu lông mày một chút, Elyse cũng có chút khó xử: nói sợ thì không phải sợ, vạn sự khởi đầu nan, khó khăn lắm mới có thể đưa số súng đạn này đi ra. Làm sao bây giờ?

Ánh mắt sáng lên, Elyse nói với bốn người:

- Cẩn thận đề phòng, nếu như bị phát hiện thì lập tức nổ súng.

Khóe miệng mang theo một tia khẽ cười.

- Muốn giải quyết vấn đề này xem ra cần phải lên phía trước và đàm phán với bọn họ.

Bốn người gật đầu, tuân thủ mệnh lệnh là bản năng của bọn họ.

Thông dong như đi trên sàn catwalk, Elyse vô cùng phong tao tiến về phía xe thiết giáp phía trước, vừa đi vừa gọi:

- Không được nổ súng, chuyện này chúng ta có thể đàm phán một chút!

Giọng nói ngọt ngào như chim vàng oanh nhất thời truyền đến quân địch.

- Ách...

Người đối diện không ngờ lại muốn đàm phán, tất cả đều đứng lặng tại chỗ. Hơn nữa càng không ngờ rằng người muốn đàm phán kia lại là phụ nữ! Không ngờ rằng lại là giọng nói của phụ nữ, hơn nữa giọng nói còn dễ nghe như vậy! Chỉ cần nghe giọng nói cũng có thể đoán được đây là người phụ nữ xinh đẹp như thế nào.

- Thật đáng tiếc người phụ nữ xinh đẹp như thế tại sao lại là một kẻ sát nhân đáng sợ như thế? Chuyện này sao có thể?

Tất cả mọi người vác súng đã sẵn sàng lên nòng, trong lòng những binh sĩ đồng thời suy nghĩ như thế.

Các binh sĩ vội vàng cầm kính viễn vọng trên tay, nhìn kỹ, người đối diện sao lại xinh đẹp như thế? Mái tóc vàng dài lỏng lẻo đầy khâu gợi trên bờ vai, đôi mắt xanh như màu nước Địa Trung Hải mê hoặc lòng người, khuôn mặt xinh xắn hoàn mỹ như kiệt tác của thượng đế tối cao, vóc dáng nhỏ đầy mị mị với bộ quần áo da bó sát thân người, những đường cong cuốn hút, cánh tay dầy trăn, da dẻ giống như trẻ con mới sinh, phảng phất ánh sáng nhàn nhạt.

Đây là một trong những kẻ vũ trang không rõ lai lịch giết hại vô số binh sĩ của quân doanh ư? Các binh sĩ cầm kính viễn vọng trên tay không thể tin được vào mắt mình, đây quả thật là kiệt tác của trời cao, là báu vật của nhân gian. Người như thế lại vũ trang thành kẻ cướp? Các binh sĩ cảm giác như thế giới này điên rồi. Những người này tự động hạ thấp vũ khí với những tên cướp vũ trang không rõ lai lịch, không thể không thừa nhận rằng đôi khi sức sát thương của mỹ nữ đủ để sánh ngang với bất kỳ loại vũ khí nào.

Đội Elyse chậm rãi đi vào, dường như tất cả quan binh và binh sĩ đều như nhau, nhìn chằm chằm người phụ nữ tuyệt sắc, miệng mở to, không thể tin được những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Elyse khẽ lắc thân hình dương liễu mảnh mai của mình, chậm rãi tiến về phía trước, không gì sánh được phong cách khi tiến về trận đại xe thiết giáp phía trước. Tất cả binh sĩ phía trước vẫn duy trì tư thế như nhau: hai tay chăm chú nắm chặt lấy súng, miệng há hốc mắt mở to nhìn Elyse.

Nàng không cần xoay người nữa? Tất cả quan binh nhìn Elyse, suy nghĩ kỳ quái trong đầu xuất hiện.

- Các vị...

Elyse nói.

- Rầm...

Một âm thanh súng trường rơi xuống đất.

Trung tá trên mặt cay cay, cảm giác mình thật mất mặt, những binh sĩ của mình chẳng nhẽ cả đời chưa từng nhìn thấy đàn bà sao? Trung tá tức giận mắng, trên mặt cũng không có biểu hiện gì quá lớn.

- Ba năm không nhìn thấy phụ nữ, thấy một con lợn mẹ thì cũng cảm thấy thanh tú.

Mặc dù ngài trung tá không hề quen đại văn hào Tiền Chung Thư Tiền, nhưng dù sao ông ta cũng rất tán thành những lời nói của Tiền đại văn hào. Làm binh sĩ rất khổ, trung tá nuốt nước bọt, cả ngày cứ ở trong doanh trại, ngoài rèn luyện là rèn luyện, hơn hai mươi tuổi thanh xuân, nhưng lại bị khóa như một đàn gia súc, không có chỗ phát tiết mất đồ ngẫu lên, giống như tám vãi đồ khiêu khích con trâu đực. Đừng nói là phụ nữ chứ ngay cả con gián cũng không tìm thấy, nói chi là một phụ nữ xinh đẹp như thế này.

Bởi vậy tuy rằng cảm giác rất thẹn thùng nhưng ngài trung tá có thể hiểu biểu hiện của những binh sĩ này.

- Khục khục...

Ngài trung tá ho khan vài tiếng, ý bảo các binh sĩ của mình, hiện tại không phải là lúc dờ ra nhưng thế, đối diện với người thế này không dễ gì mà chơi đầu, người ta có thể quét sạch một quân soanah và còn không bị tổn hại gì xông ra bên ngoài.

- Có cần phải đợi thêm một lát không?

Elyse đề nghị với ngài đại tá.

- Khái khái...

Ngài trung tá ho càng thêm mạnh, lần này là thật. thủ hạ của mình thực sự là tự làm mất mặt người Địa Trung Hải, cố gắng cách xa một chút rồi đập một cước, ngài trung tá hung hăng khạc đờm.

- Rầm...

Âm thanh của chiếc súng trường, binh sĩ đáng thương trong lòng kinh hoàng, họng súng chĩa vào Elyse: chết rồi, chết rồi. Vừa rồi làm sao lại quên mất phía trước là một kẻ vừa mới giết người, thật là mất mặt, lần này về thì tha hồ bị trung tá luyện chết? Bây giờ mới nhớ rằng trước mặt là một mỹ nữ hại

nước hại dân vừa mới giết người, trong chớp mắt đã có thể vũ trang thành một tên côn đồ.

Elyse nhấc chân về phía trước:

- Rầm

Một tiếng động lớn vang lên, các binh sĩ vội vã đồng loạt lui về phía sau, hòng súng đồng loạt chĩa về phía Elyse:

- Không được nhúc nhích.

Đồng thời hét lớn lên, khiến cho Elyse sùng sốt.

Mặc kệ, Elyse nghĩ rằng, chỉ cần ở cạnh vài bước, có thể ở phía trước chiếc xe thiết giáp và xe tăng chủ chiến, chỉ cần tiến gần tới nó, mình có thể sử dụng trình điều khiển từ xa những cỗ sắt này thì không phải lo lắng không ra ngoài được, những cỗ sắt này có thể làm bảo tiêu miễn phí cho mình.

- Lập tức lui về phía sau, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng.

Ngài trung tá vẻ mặt nghiêm khắc, trình trọng cảnh báo Elyse có ý đồ tới gần xe thiết giáp.

Bây giờ phải làm sao đây, Elyse do dự, tuy rằng mình không sợ những người ngay cả súng cầm cũng không vững này thế nhưng nếu như bại lộ thân phận người máy của mình thì không xong rồi. Nghĩ ngợi, rốt cuộc quyết định lùi lại phía sau vài bước, chậm rãi suy nghĩ.

- Hiện tại các người đã không có lối thoát, không nên có bất kỳ hành động nào.

Elyse nghe ngài trung tá nói những lời ngu ngốc, thiếu chút nữa là cười không ra tiếng, bọn người kia sao lại ngốc như vậy, nổ súng ư? Thử xem?

Bốn người phía sau thấy tình hình không ổn có chút xao động. Lặng lẽ đánh hơi phía sau một chút, không sốt ruột, tất cả đều do Elyse, không cần phải lo lắng.

- Ngài đại tá, tôi cho rằng chúng ta có thể nói chuyện.

Elyse nghiêm nghị nói.

- Không, tôi sẽ không chấp nhận đàm phán nào hết, các người chỉ có con đường duy nhất là buông vũ khí đầu hàng.

Ngài trung tá chắc chắn rằng những người này không có lối ra, trước mặt là xe thiết giáp và xe tăng cchur chiến, ngoài ra tất cả trang bị vũ trang đều dễ bị tổn thương.

- Phải? thế nhưng tôi không cho là như thế.

Elyse phân vân cười, lặng yên rồi giả bộ tiến đến gần xe tăng chủ chiến một bước.

- Ê?

Ngài đại tá có chút nghi ngờ, trực giác mách bảo có gì đó không đúng, quan sát tỉ mỉ một lúc phát hiện tất cả binh thường không có gì kỳ lạ cả. Có phải thần kinh của mình quá nhạy cảm hay không? Ngài trung tá không khỏi tự giễu, xem ra lần này là do thần kinh của mình không bình thường rồi.

- Bởi vì.

Aice quay ra cười với ngài trung tá, nói nhỏ:

- Tôi muốn nói cho ngài một bí mật.

- Bí mật gì?

Ngài trung tá giật mình, lẽ nào mình đã xảy ra vấn đề gì? Đúng rồi đúng rồi, nếu như không phải nội bộ xảy ra vấn đề gì thì sao những người này có thể đột nhập vào quân doanh dễ dàng như vậy? Ngài trung tá hồi hận nghĩ lại: mình thật sự là ngu ngốc, chuyện đơn giản như thế mà mình cũng không nghĩ ra.

- Ngài nghĩ rằng nội bộ của ngài xảy ra vấn đề gì sao?

Elyse mỉm cười nói với ngài trung tá đang yên lặng suy nghĩ, lặng yên không một tiếng động tiếp tục bước tới gần.

- Chẳng lẽ không đúng.

Đầu óc ngài trung tá không hề chú ý tới việc Elyse càng ngày càng tới gần chiếc xe tăng chủ chiến, hoặc căn bản không để ý tới việc Elyse đang lại gần chiếc xe thiết giáp. Bây giờ ông ta đang muốn Elyse cho mình một đáp án.

Thật ra, cho dù là người bình thường có cái đầu bình thường cũng sẽ không nghi ngờ một người bằng xương bằng thịt bình thường lại có thể làm gì được một chiếc xe tăng chủ chiến nặng hơn mười tấn. Đáng tiếc là trên thế giới này có những người không dùng tư duy bình thường đi giải thích những chuyện bình thường, Elyse trùng hợp là một trong số đó.

- Đương nhiên không phải.

Cánh tay phải của Elyse đã dán trên chiếc xe tăng bọc thép chủ chiến, âm thầm xâm nhập chiếm quyền điều khiển chiếc xe.

- Tôi nói cho ngài biết.

Giọng nói của Elyse càng nói ra càng thần bí.

- Tôi không sợ là bởi vì...

Giọng nói có chút nhỏ lại, ngài trung tá nghe không rõ ràng, để cho rõ ràng ngài trung tá bèn tiến lên phía trước một chút.

- Tôi không sợ là bởi vì...

Elyse bỗng nhiên hét lớn lên một tiếng:

- Bởi vì những chiếc xe thiết giáp này của ngài toàn bộ đều nghe theo tôi.

- Kết kết.

Chiếc xe tăng chủ chiến chuyển động trên mặt đất, khẩu pháo hướng thẳng về phía ngài trung tá.

Ngài trung tá đáng thương hoàn toàn bị bất ngờ bởi những gì đang diễn ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cairo có đột biến (8)

Vừa mới đi ra khỏi phòng họp, một tên lính vẫn vù đến trước mặt bộ trưởng Muhammad Saeed chào theo quân lệnh rồi báo cáo to:

- Ngài bộ trưởng, đây là mật thư vừa mới được chuyển tới khẩn cấp.

Bộ trưởng Muhammad Saeed trong lòng hồi hộp, có dự cảm mơ hồ bất an, không phải lại có chuyện gì nữa xảy ra chứ? Nhận tờ tình báo của người lính cần vụ, ngài bộ trưởng bộ quốc phòng thoát nhìn trong nháy mắt, chăm chú nắm trong tay tờ báo cáo, hai tay nắm chặt, hơi run run, tay vỗ vỗ vào trán.

- Làm sao thế?

Ngài phó thủ tướng ở phía sau thấy bộ dạng của ngài bộ trưởng bộ quốc phòng, bèn hỏi.

- Không có gì.

Do dự một chút, ngài bộ trưởng vẫn không thể nói được tin tức tình báo, thôi vậy, chuyện này nên báo cáo trực tiếp với tổng thống thì hơn.

- ừ, không có việc gì là tốt rồi.

Ngài phó thủ tướng thấy ngài bộ trưởng không muốn nói ra, biết rằng vấn đề mẫn cảm, vì thế cũng không hỏi lại.

Do dự một chút, ngài bộ trưởng quay người đi, vấn đề này quá lớn, mình chỉ là một bộ trưởng bộ quốc phòng nhỏ nhoi, không thể đỡ nổi.

Đến trước cửa phòng làm việc tổng thống Mubarak.

- Ông còn chuyện gì nữa, ngài bộ trưởng?

Người cảnh vệ thấy bộ trưởng bộ quốc phòng quay lại lần thứ hai bèn hỏi.

- Ta có việc muốn tìm tổng thống.

Ngài bộ trưởng xoa tay, cảm giác rất vô đầu bút tai, nên nói thế nào với tổng thống đây.

- À, ngài chờ đây, tôi đi vào thông báo một chút.

Người cảnh vệ nói xong, đẩy cửa đi vào, một lát sau đi từ phòng làm việc của tổng thống ra, làm động tác mời vào:

- Tổng thống tôn kính mời ngài vào.

- Ừ.

Ngài bộ trưởng gật đầu đi vào.

- Đã muộn thế này sao không để ngày mai rồi nói, ngài lại mất công đi một chuyến.

Tổng thống Mubarak bỏ văn kiện đang xử lý xuống, đứng dậy cười, dặn dò một người cảnh vệ:

- Đi pha hai cốc cà phê đến đây.

Nói xong bảo ngài bộ trưởng ngồi xuống:

- Có chuyện gì mà ngài đến đây trễ thế này.

- Ngài xem tờ tình báo này đi.

Ngài bộ trưởng không trả lời mà đưa luôn tờ tình báo ra.

Nhìn kỹ tờ tình báo, lông mày ngài tổng thống Mubarak chau lại, một lúc lâu sau, mới nhẹ nhàng đặt tờ tình báo lên bàn trà, hỏi ý kiến ngài bộ trưởng:

- Vấn đề quân sự tôi không rõ lắm, về vấn đề này ngài là chuyên gia, theo ngài thấy, quốc gia nào có binh sĩ có năng lực này?

- Tôi cho rằng.

Ngài bộ trưởng dừng lại một chút, cẩn thận chuẩn bị tìm từ, câu trả lời này thật sự quá quan trọng, sẽ khiến hai quốc gia lúc này tranh đấu:

- Trong tất cả các quốc gia thù địch với nước ta để có thực lực không mạnh, chỉ có Israel, nước Mỹ và một số nước lớn mạnh ở châu Âu. Tuy rằng Israel có bộ đội đặc chủng thế nhưng rõ ràng sức chiến đấu của bộ đội này chỉ là tương đối, thậm chí có một số điểm còn kém hơn một chút. Hơn nữa phong cách tác chiến cũng không phải là giống.

Tổng thống Mubarak gật đầu, biểu thị tán thành quan điểm này, tiếp tục gõ tay, bảo bộ trưởng nói tiếp.

Ngài bộ trưởng gật đầu.

- Kế tiếp là các quốc gia Châu Âu có bộ đội đặc chủng, tuy nhiên khả năng tác chiến của bọn họ đều rất mạnh, thế nhưng, mấy năm nay quan hệ của chúng ta và họ đều rất hòa hợp, các phương diện đều liên hệ chặt chẽ, hiện tại mà nói thì không hề có lý do phải dùng bộ đội đặc chủng để tác chiến với chúng ta.

- Điều này thì tôi đồng ý.

Tổng thống Mubarak biểu hiện đồng ý, từ sau khi mình lên nhậm chức tới nay liền cố gắng để quan hệ với các quốc gia được phát triển hữu hảo, kinh tế nội địa cũng phát triển mạnh mẽ, hợp tác quốc tế chặt chẽ, bắt đầu tiếp xúc với một số quốc gia đối lập trước đây, quan hệ xuất hiện sự hòa hoãn, nhất là với các quốc gia châu Âu, càng có sự phát triển mạnh mẽ, tổng thống Mubarak rất hài lòng về những gì mình đã làm.

- Cuối cùng đáng khả nghi nhất là nước Mỹ.

Thấy tổng thống tán thành ý kiến của mình, ngài bộ trưởng tiếp tục nói:

- Xong từ xưa tới nay, chính sách của nước ta với nước Mỹ về vùng kênh đào Suez và vùng biển ngoài Trung Đông vô cùng bất tiện, nước Mỹ vì thế cũng mang thành kiến với nước ta, những hành động mờ ám phía sau vẫn không được dừng lại, xét như thế thì khả năng nước Mỹ là cao nhất, hơn nữa nước Mỹ có vùng bộ đội đột kích hải báo và bộ đội đặc chủng vùng đất liền đều có khả năng tác chiến như thế.

- Nói như thế là do nước Mỹ làm?

Tổng thống Mubarak ngón tay khẽ gõ xuống bàn trà, hỏi.

- Theo tôi nghĩ thì nước Mỹ thực sự là không có khả năng đó.

Ngài bộ trưởng nói cẩn thận.

- Hà? thế là như thế nào?

Tổng thống Mubarak hỏi, tổng hợp lại các nhân tố, chính mình cảm thấy nước Mỹ là có khả năng hiểm khích cao nhất, ngài bộ trưởng lại nói loại trừ khả năng nước Mỹ.

- Thật ra, chúng ta có thể tính toán lại một chút.

Ngài bộ trưởng nói:

- Chúng ta tính toán lại, nếu như là nước Mỹ làm, vậy nó xuất phát từ mục đích gì, sẽ có lợi ích gì?

Nói một hồi như thế, ngài bộ trưởng cũng khát rồi, bèn cầm chén trà lên uống hai ngụm, lúc này mới tiếp tục nói:

- Trước tiên nếu làm như thế bọn họ có thể có lợi, nhưng chúng ta có thể nghĩ thế này, cho dù mục đích ra tay là như thế nào, nước Mỹ thật sự làm như thế, vậy thì bọn họ chỉ có một kết cục đó là chọc giận chúng ta, nói không chừng lại nói cho quần chúng biết, trên thực tế ở vùng Trung Đông, nước Mỹ và chúng ta cũng không có sự phối hợp nào, những gì thu được hoàn toàn nhiều hơn mất đi, tôi tin chắc rằng nước Mỹ là một đất nước khôn khéo như thế sẽ tính đến thiệt hơn, vậy mục đích của nước Mỹ là gì? Không phải là vì muốn dạy dỗ chúng ta sao? Hình như rất nhiều biện pháp đều tốt hơn cách này, vì thế có thể nói cách này làm kém cỏi nhất.

Tổng thống Mubarak gật đầu, thể hiện sự đồng ý với những gì ngài bộ trưởng nói:

- Nếu không phải nước Mỹ, càng không phải các nước Châu Âu, vậy thì là ai làm?

Ngài bộ trưởng nhún vai cười đau khổ, bắt đầu đi lắc đầu.

Chuyện này trở thành một chuyện khó lý giải trên thế giới, mọi người đều không ngờ hậu quả mà những tên trộm đó để lại, Trương Lam có biệt danh là: viên đạn dẫn đến vụ án đầm máu.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Sôi sùng sục

Dường như trong lúc này, toàn bộ các tổ chức đa phương tiện trên thế giới tại Ai Cập đã nhận được tin tức từ phòng tin tức, nói rõ rằng trong buổi trưa mười giờ tại trung tâm tin tức quốc gia sẽ có tuyên bố.

Về phần nội dung tuyên bố không hề được đề cập đến. Các nhà báo muốn biết tin tức bèn dúm vào tay tờ mỳ đồ la hỏi:

- Người anh em, chuyện gì thế? Người anh em có thể nói cho tôi biết một chút tin tức được không.

Cầm lấy mấy đồng đồ la, gạt đầu và nhét vào túi quần:

- Thực sự là không có gì đâu anh à, tôi cũng không biết cụ thể là có chuyện gì.

- Ách?

Người đưa tiền về mặt không vui, có thể nhận tiền nhẹ nhàng như thế, mà đôi lại không nói gì, chuyện này là cái lý chó gì đây?

Thấy người đưa tiền về mặt không cam lòng, người nhận tiền cũng có chút lo lắng cho mình, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, may là không có ai chú ý bèn gạt đầu nhỏ, bảo đối phương tới gần một chút. Động tác nhỏ tới không thể nhìn thấy được..

Người đưa tiền vui mừng, xem ra có kịch hay! Giả bộ nắm tay người nhận tiền lắc lắc nói:

- Rất cuộc là có chuyện gì? Nói cho tôi biết đi, sao các anh lại khẩn trương như vậy, xem ra chuyện này không nhỏ đâu.

Giọng nói nhỏ tới mức dường như một con ruồi bay qua cũng không nghe thấy được.

Bị miệng lưỡi của người đưa tiền tác động, không biết phải nói thế nào, bèn nói:

- Cụ thể chuyện gì tôi cũng không rõ, chỉ biết hình như là có liên quan tới khủng bố tấn công.

Có những điểm này là đủ rồi! Số tiền này bỏ ra thật đáng! Người đưa tiền nhảy lên hưng phấn, đây đúng là tin tức lớn, phải nắm được cơ hội lần này, có lẽ mình sẽ không phải chờ đợi lâu nữa, tổng biên tập nhất định sẽ nhận thấy công tác của mình vô cùng xuất sắc và sẽ gọi mình trở về nước Mỹ, Elaine yêu quý, Mygod, cuối cùng anh cũng có thể được gặp em! Người đưa tiền xúc động những giọt nước mắt rơi xuống nóng hổi.

Đúng là ý trời, chắc rằng hai người này làm thế này cũng không phải lần một lần hai.

Bắt đắ dĩ người này cho dù thế nào cũng không thể tin được, biểu hiện của mình xuất sắc như thế mà tổng biên tập lại điều mình đến Ai Cập làm việc, mãi mười năm sau mới có thể làm việc. Elaine yêu quý, cuối cùng thượng đế cũng không phụ lời khẩn cầu của anh, thượng đế đã nghe thấy lời cầu nguyện của anh, quyết định cho anh một cơ hội. Vì thế Elaine đến Ai Cập, có tình nhân sẽ trở thành thân thuộc, coi như là sự an ủi tinh thần lớn nhất cho hắn ta.

Nhanh lên, mau trở về.

Không đến tám rưỡi, trung tâm truyền thông của đất nước Ai Cập đã chật ních các ký giả, trước đó còn chưa tới một giờ đã có người hỏi thăm được người quen tin tức này.

- Hi, David thân mến, tin tức tuyên bố lần này là chuyện gì thế?

Một nữ phóng viên xinh đẹp của Hãng thông tấn xã AP của Mỹ hỏi thăm tin tức của người đồng nghiệp từ BBC.

- Oh xin lỗi, Elena thân yêu của tôi, nếu tôi biết tôi sẽ nói cho cô nhưng thực ra là tôi không biết.

David bị gọi lại bắt đắ dĩ nhún vai, về mặt bắt đắ dĩ.

- Thượng đế à, David yêu quý, anh không phải tin tức thần thông quảng đại nổi tiếng sao? Ngay cả chuyện này anh cũng không biết sao?

Cô gái che cái miệng nhỏ nhắn, về mặt đầy kinh ngạc.

- Thực tế là như thế.

David gờ tay.

- Nhưng tin tức này sẽ đặc biệt chấn động, tôi không nghi ngờ về tin tức thám báo đâu.

- Tôi tin anh!

Nữ phóng viên xinh đẹp về mặt sùng bái, ngay cả David đại đình đình cũng đều nói như thế thì quả thực sức chấn động của tin tức lần này quả là không nhỏ, Elena nắm chặt tay, thậm hạ quyết tâm, trong ánh mắt đã phảng phất hình ảnh ông chủ đang tăng lương cho mình.

Sức nóng khiến cho các con đường không thể thông được, dường như đều có cách giải quyết, nhưng bọn họ cho dù nỗ lực thế nào cũng không thể biết được nội dung buổi tuyên bố lần này, bọn họ vẫn không thể thu hoạch được gì.

Các đường phố xao động các cụ già khổ sở chờ đến mười giờ, tin tức sẽ chính thức được tuyên bố.

- Ồ...?

Ký giả sớm có con mắt phát hiện, người phát ngôn viên lần này trên ngực đem một bông hoa màu trắng! Đây là một trong những phát hiện quan trọng đã trở nên vô cùng hưng phấn, trên ngực cài bông hoa trắng? đây đúng là phát hiện lớn! Chuyện này chỉ trong trường hợp vị lãnh đạo tối cao nào qua đời mới dùng, thể hiện sự tôn kính với vị lãnh đạo đã khuất. Trong hoàn cảnh này, chẳng nhẽ vị lãnh đạo Ai Cập nào đó đã qua đời?

- Các vị.

Người phát ngôn tin tức Muhammad Aylmer về mặt không chút biểu cảm liếc nhìn mọi người phía dưới, hoàn toàn không có vẻ dễ gần như bình thường:

- Nội dung tuyên bố ngày hôm nay sẽ rất ngắn gọn, mong mọi người chú ý.

Chủ thớt đã đến! Mọi người đều vểnh tai nghe, chỉ sợ sót mất chữ nào, mọi người đã sẵn sàng đón nhận, mở camera, chụp ảnh: tách tách không ngừng, máy ghi âm bắt đầu làm việc, lúc này không có đường rẽ, không cần phải ai nói, ngay cả mình cũng sắp khóc chết luôn.

- Rạng sáng ngày hôm nay lũ đoàn cơ giới hóa độc lập số hai mươi tư của chúng ta đã bị những kẻ cướp có vũ trang không rõ lai lịch tấn công. Bên ta tổn thất khá nghiêm trọng, theo điều tra, binh sĩ tử vong 11 người, bị thương 79 người, tổn hại người và của rất nghiêm trọng, hiện tại chúng ta đang truy tìm tung tích của những kẻ cướp này, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả.

Mọi người phía dưới nhao nhao lên, ai nấy đều châu đầu ghé tai nói suy nghĩ của mình, đây đúng là một tin lớn! Tuy rằng đoán là tin tức lớn nhưng không ngờ rằng tin tức này lại lại lớn như thế! Phản ứng nhanh chóng bắt đầu giờ tay được hỏi.

- Xin hỏi có thể giải thích cụ thể mọi chuyện đã xảy ra hay không?

- Xin hỏi có thể giải thích một chút về việc làm sao quân doanh trong rừng lại có thể bị những kẻ không rõ lai lịch xâm nhập?

- Xin hỏi, chính phủ Ai Cập có thái độ như thế nào? Chuyện này có ảnh hưởng gì tới việc vận tải bình thường trên kênh đào Suez hay không?

- Xin hỏi...

....

Toàn bộ hiện trường trung tâm tuyên bố tin tức đã trở thành một cái chợ buôn bán, mọi người bắt đầu bán hàng rong, cò kè mặt cả, tự nhiên là người phát ngôn viên.

- Xin lỗi, tất cả không thể tiết lộ được.

Người phát ngôn viên quay mặt đi, nghe câu hỏi cứng rắn như thế của mọi người, không có cách nào nhớ lại hết tất cả được, tiếng chửi rủa vì thế ông nhanh chóng bước đi.

Cũng không trách ông ta, cho dù là ai thì đất nước mình gặp chuyện cũng đều mất mặt, đều không thể có mặt mũi nào được, quân đội bị tập kích? Ôi nói ra thật là mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chấn động cả thế giới

Chuyện quân đội Ai Cập bị tập kích, hiện tại trong thời gian ngắn nhất đã lan nhanh trên toàn thế giới, thế giới có vẻ hơi khiếp sợ, các quốc gia đều suy đoán xem kẻ đứng sau là ai. Tin tức truyền thông của các quốc gia và phát ngôn viên của chính phủ nhanh chóng thể hiện quan điểm của quốc gia.

Thông tấn xã của nước Mỹ phát biểu: đây là một vụ thảm án, những kẻ côn đồ có vũ trang không rõ lai lịch kia tập kích lữ đoàn cơ giới hóa độc lập số hai mươi tư của Ai Cập trong đêm gây tổn hại đến vật chất và con người. Theo những gì dự tính, vẫn chưa có tổ chức cá nhân đứng ra nhận trách nhiệm trong việc này.

Phát ngôn viên từ nhà trắng của Mỹ nói rằng: đây là một cuộc chiến ác liệt và gây ảnh hưởng sâu sắc, là một quốc gia yêu tự do và hòa bình trên thế giới, chính phủ nước Mỹ vô cùng căm giận những kẻ đã ngấm tiến hành vụ tấn công. Chính phủ nước Mỹ rất quan tâm tới vấn đề này, bất luận là nhưng thế này cũng sẽ tổ chức viện trợ nhân đạo tới chính phủ Ai Cập.

Thông tấn xã Pháp và ủy ban xã luận liên hợp Reuters cho biết: lần này quân đội Ai Cập bị tấn công bất ngờ, chuyện này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc vận chuyển đường biển, vận tải đường biển vô cùng đáng lo. Chính phủ Ai Cập có thể áp dụng các biện pháp đóng cửa kênh đào Xuyê hay không, dự tính việc sử dụng vận tải đường biển và việc vận chuyển dầu mỏ sẽ có những ảnh hưởng nhất định.

Tháp Novosti cho biết: đây là hành động khiêu khích toàn thế giới, thể hiện rõ chính sách không được thông qua của các quốc gia vùng Trung Đông, thực tế cũng đã chứng minh, trên thế giới này chỉ có chủ nghĩa GC là có thể phù hợp với nhân loại, toàn bộ thế giới đang nhìn vào chúng ta. Đảng trung ương phải đưa ra những quyết sách để giải cứu toàn bộ thế giới, giải cứu toàn bộ thế giới.

Tân hoa xã cho biết: chuyện xảy ra tại lữ đoàn cơ giới hóa độc lập số hai mươi tư tại Ai Cập vừa qua bị tập kích là một vụ thảm án của thế giới, chúng ta bày tỏ niềm an ủi sâu sắc tới những người chịu khổ ở Ai Cập và hy vọng chính phủ Ai Cập có thể nhanh chóng tìm ra hung thủ, sớm có một câu trả lời cho người dân Ai Cập.

Chính phủ ZG phát biểu: chính phủ ZG cũng cảm thấy khiếp sợ trước vấn đề này, đây là sự tấn công vô cùng ác liệt, hành động đánh lén tiêu cực, chính phủ ZG phê bình kẻ đã tấn công, thể hiện sự tức giận, chính phủ ZG cũng sẽ tiến hành những viện trợ đối với Ai Cập.

Ai Cập bị ảnh hưởng, chính phủ Ai Cập lo lắng vì việc đóng cửa kênh đào Xuyê có thể sẽ ảnh hưởng tới vận tải đường thủy, vận tải dầu mỏ sẽ tăng cao, chính phủ Ai Cập phải đứng ra tuyên bố, để phòng những kẻ tấn công có thể tẩu thoát từ đường thủy, sẽ tăng mạnh giám sát kênh đào Xuyê, nhưng không vì thế mà đóng cửa kênh đào Xuyê. Đến lúc đó việc vận tải đường thủy và vận tải dầu mỏ vẫn diễn ra bình thường.

Biết được tin tức công bố, Trương Lam mở to miệng, mắt không thể tưởng tượng nổi, chiếc đũa rơi đánh “xoảng” trên mặt đất.

- Con làm sao thế?

Dương Chi nhét miếng thịt kho tàu vào miệng con trai, bây giờ nhà cũng có điều kiện rồi, ăn cái gì cũng không phải quan tâm, có lẽ là tên tiểu tử Trương Lam này có vẻ thích thịt kho tàu, mỗi bữa cơm đều không thể không có, hết lần này tới lần khác tay nghề nấu ăn của Tiểu Thần Hi càng ngày càng cao, bữa cơm cũng nhất thiết phải có thịt kho tàu.

- À, không có gì, tại xem tình tức chiến tranh nước ngoài thôi.

Trương Lam che giấu, Tiểu Thần Hi lấy đôi đũa khác, đưa vào tay cậu bé.

- Đừng nói nước người ta, đất nước chúng ta cũng có yên ổn đâu, mới đánh nhau với Việt Nam xong mấy ngày? Thế giới này, đánh đánh giết giết, sớm

muộn gì thì cũng như cái phễu lớn.

Dương Chi cần nhân nói.

- Ồ.

Trương Lam không nói lời nào, cúi xuống mau chóng và hết cơm vào miệng.

- Có phải là do mấy người bọn họ làm?

Nằm trên giường, cậu bé ghé vào tai Tiểu Thần Hi, nhẹ nhàng cắn lỗ tai.

- Đương nhiên, ngoại trừ bọn họ ra ai có thể cướp nhiều như thế mà vẫn có thể toàn mạng trở ra không?

Tiểu Thần Hi kiêu ngạo nói, rất tự hào về khả năng của thủ hạ của mình.

- Thế, lúc bọn họ bỏ chạy, quân đội Ai Cập không theo dõi chứ?

Trương Lam rất hiếu kỳ, chính phủ Ai Cập liệu có biết bọn họ bỏ chạy tới đâu không, chắc là không biết.

- Đương nhiên là theo dõi, không cần lo lắng, mấy kẻ theo dõi kia ngu ngốc thì bọn họ đối phó dễ dàng.

Tiểu Thần Hi cười hì hì, bộ dạng ra điều ta rất đắc ý, thủ hạ của ta rất thông minh có năng lực, người mau khen ta đi.

- Oái, chẳng nhẽ những người theo dõi rau dưa? Những người theo dõi đó sẽ làm thế nào, không phải sẽ giết hết bọn họ đấy chứ?

Trương Lam lo lắng, theo những tên vô pháp vô thiên này, thì không có gì là bọn họ không làm được.

- Chắc là.... Rất... rất ít rau dưa.

Tiểu Thần Hi chần chừ trả lời, Trương Lam phát minh ra từ “rau dưa” dùng cho những người này đúng là rất hứng thú. Minh cũng hình dung đúng là như mớ rau rura, thật sự không biết như thế nào:

- Đi được không xa thì những kẻ theo đuôi này đã bị phát hiện. bọn họ liền dừng lại, đương nhiên không giết người, không phải em nói không phải lúc bắt đầu đi thì sẽ không tùy tiện giết người mà chị đã nói với bọn họ, bọn họ làm sao dám cãi lại mệnh lệnh của chị. Bọn họ chỉ đánh gãy chân những người này thôi.

Nghĩ tiếp rồi lại nói:

- Lúc vớt bọn họ lại, còn cởi áo mấy người này rồi viết vào mấy chữ nữa chứ.

- Chữ gì?

Trương Lam hiếu kỳ.

- “những kẻ theo đuôi là kẻ ngốc”!

Tiểu Thần Hi nghiêm trang nói.

- Haha.

Trương Lam cười bắn cả nước bọt, tưởng tượng cả đám con trai bị lột hết quần áo, trong lòng Trương Lam suy nghĩ làm ra vẻ, đại khái hình như có điểm hơn thái quá.

Cùng lúc đó, trong một viện quân sự bí mật của Ai Cập, ngài bộ trưởng bộ quốc phòng đáng thương, chau mày đau khổ nhìn những binh sĩ trình sát cắt đứt chân bị thương. Những binh sĩ đáng thương này bị cắt đứt hai chân như lợn rồi bị vớt lại trên đường giá lạnh, nhìn rất thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Yêu cầu và cắt giũ (1)

- Rằm

Trương Lam giật mạnh chiếc rèm cửa sổ ở sát mặt đất, ánh mặt trời ban mai chiếu lên trên người, để lộ ra thân ảnh gầy gò dưới ánh nắng rực rỡ có chút chói mắt, phảng phất như được phủ một lớp khói mờ.

- Hôm nay sao lại dậy sớm thế?

Tiểu Thần Hi cầm một chiếc áo, nhẹ nhàng choàng lên người Trương Lam, có chút đau lòng mắng nhẹ:

- Lại không cẩn thận rồi, cảm lạnh thì sao?

Nắm chặt chiếc áo khoác trên mình, Trương Lam nhẹ nhàng xoay người lại cho đến khi dựa vào cơ thể mềm mại của Tiểu Thần Hi, nhẹ nhàng nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng ban mai mềm mại, miệng lưỡi không tha cho ai:

- Chị, nói thế nào thì bây giờ cũng đã sang tháng năm rồi, sao lại có thể dễ dàng cảm lạnh được chứ?

- Biết ngay là nói không lại em.

Tiểu Thần Hi mỉm cười vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Trương Lăng, cô không bao giờ cãi nhau với Trương Lăng về vấn đề này, trong lòng cô, tên tiểu tử này sớm đã trở thành chỗ dựa duy nhất của cô trên thế giới này.

- Bữa sáng nấu xong rồi, có món cháo Bát Bảo và bánh mì em thích ăn nhất nè, mau đi đánh răng rửa mặt rồi vào ăn kéo nguội.

- Ha ha, sao chị nấu nhanh thế?

Trương Lăng dựa vào người Tiểu Thần Hi, đôi mắt hạnh phúc nhẹ nhàng dụi:

- Cảm ơn chị.

- Đừng có buồn nôn thế nữa.

Tiểu Thần Hi xấu xa phá vỡ cảm giác ấm áp khó có được này, rút cuộc liền ôm về một mối thù—— quả nhiên đàn bà lúc nào cũng là loài động vật dễ ghi thù nhất,

- Ăn xong thì mau đi học, hôm nay chị còn phải tham gia một kì thi thử nữa.

Thờ dài một hơi,

- Cấp ba sao lại có nhiều kì thi phải tham gia thế nhỉ?

Thật không hiểu có phải trường học coi học sinh là cái máy không nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt đã hết hai năm, bây giờ đã là tháng năm năm 89, Trương Lam đã lên sáu tuổi rồi—— đây là tự hân nói, theo cách nói của đại ca thì tính cả tuổi mụ nữa là 6, thực tế thì mới có 5 tuổi thôi.

Năm 87 Tiểu Thần Hi vào lớp một, năm đó học sinh tiểu học tiếp tục thi lên trung học sẽ trực tiếp lấy thành tích điểm tuyệt đối của tất cả các môn để xét vào, thành tích này gây chấn động không nhỏ tới nền giáo dục trong quận, trường tiểu học trong thôn để có thể bồi dưỡng ra những thiên tài, trường thôn nhanh chóng tìm ra một người đảm nhận hiệu trưởng trường tiểu học đầu tiên này.

Vị chủ nhiệm trước của Tiểu Thần Hi Lang huynh vinh dự được cục trưởng cục giáo dục huyện thân mật tiếp kiến. trong thời gian gặp mặt, cục trưởng đại nhân biết được Lang huynh thiên tài như vậy lại chỉ là một giáo viên trường tư thực, nhất thời cảm thán, lúc này mới phân phó, một vị giáo viên tài giỏi như thế này thì phải được đề bạt lên cao, mạnh dạn đề cử. Cục trưởng đại nhân đã có lời, các tiểu ban ở bên dưới không dám chậm trễ, nhanh chóng chuyển công tác cho Lang huynh từ giáo viên trường tư thực sang làm giáo viên trường công lập, nhanh chóng đón lang huynh từ trường tiểu học trong thôn đến một trường tiểu học trong huyện: còn hi vọng người này có thể dạy con cái của mình trở thành thiên tài nữa, Trương Thần Hi thiên tài như vậy cũng không nghĩ đến, nhưng ít nhất kém Trương Thần Hi một chút thì có thể chứ?

Việc làm thế nào để biểu dương Tiểu Thần Hi đã làm cho cục trưởng cục giáo dục huyện đau đầu không thôi. Đưa tiền sao? Theo điều tra thì người ta căn bản không thiếu tiền. không những không thiếu tiền mà người ta lại có rất nhiều tiền. tuyên truyền trên truyền hình? Sau khi biết được Tiểu Thần Hi căn bản là đều tự học ở nhà, tất cả mọi người đều bỏ đi một ý niệm trong đầu: đây chẳng phải là cổ vũ bọn trẻ trốn học hay sao?

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, sau cùng vẫn là một vị cán bộ lớn tuổi có kinh nghiệm, chỉ ra rằng: để cô ấy tự chọn trường học, không chỉ chọn trường, không chỉ tất cả trường học đều miễn phí, hơn nữa nếu cô gái này còn muốn duy trì phương pháp học tập kiểu này thì chỉ cần thành tích không đi xuống, bất luận là cô làm gì bên phía nhà trường cũng sẽ không can thiệp!

Ý kiến này rất hay!

Tất cả những người đứng đầu cục giáo dục đều ủng hộ, nhưng tránh hâu quả tiêu cực của việc tuyên truyền Tiểu Thần Hi, cũng tặng cho người ta những giải thưởng thực tế, nói rõ chúng ta thật là những học sinh có ý tưởng điên rồ mà!

Tại sao chúng ta không nghĩ đến chứ?

Một tiểu tử mới đến chưa được vài năm nghĩ.

Đây là kinh nghiệm nha! Rất nhiều người đã làm nhiều năm thông minh hơn, rất nhanh nhẹn được chiêu vừa tiết kiệm tiền lại được việc này.

Vì vậy mà cách thức chưa từng có này đã xuất hiện trên người Tiểu Thần Hi.

Lệnh khiến cho mọi người đều căng mắt ra là: Mặc dù Tiểu Thần Hi không chọn trường có điều kiện dạy học tốt nhất trong huyện, mà lại chọn một trường trong trấn, theo bản thân Tiểu Thần Hi, nguyên nhân cô chọn như vậy là vì nơi đây gần nhà nhất.

Căn bản hiệu trưởng đối với vị thiên tài này không có một tia hi vọng lại vui mừng quá đổi: phúc tinh giáng trần! có vị thiên tài này đến, trên cơ bản trường mình có một vị trạng nguyên rồi, mình là hiệu trưởng của trường chẳng phải sẽ lên như điều gặp gió à?

Năm thứ hai, Tiểu Thần Hi lại tiếp tục một năm thần kì. Sau khi lên trung học, cô bé này tiếp tục lên thẳng cấp ba, kì thi vào cấp 3 năm 88 lại lấy thành tích điểm tuyệt đối tất cả các môn trở thành báu vật đứng đầu toàn huyện. Đương nhiên, thành tích này không hề nghi ngờ gì chính là thành tích đứng đầu toàn huyện.

Quả nhiên không làm hiệu trưởng trường học trong trấn thất vọng, lần này hiệu trưởng mặt mày rạng rỡ nhận điều lệnh đảm nhiệm chủ nhiệm cục giáo dục huyện.

Hai người Trương Tông Quân và Dương Chi cảm nhận càng sâu sắc, sau khi được thông báo mình chính bố mẹ của cô gái thiên tài này, hai người phát hiện việc làm ăn vốn dĩ rồi tung rồi mù lại trở lên thuận buồn xuôi gió, dường như khắp nơi đều có người hỗ trợ, hai người không tài nào lí giải nổi, sau đó vô tình hai người nghe thấy người ta bảo họ bí mật trong đó: người có thể sinh ra một cô con gái thiên tài như vậy, bố mẹ có thể là người bình thường sao? Trương lại phải đi ôm chân người ta, chỉ bằng bảy giờ lặng lẽ đi kết giao quan hệ, nói không chừng sau này còn có thể thom lây nữa ý chứ.

Đối với thứ nhất lần trước, thứ nhất lần này càng chấn động hơn, tất cả các hiệu trưởng của tất cả các trường trong huyện đều liên kết lại tập trung tại cửa nhà cục trưởng cục giáo dục huyện, sống chết muốn Tiểu Thần Hi được chuyển về trường của mình.

Còn có hiệu trưởng của mấy trường cấp ba cách đó mấy dặm sau khi nghe xong tin tức cũng nhìn chằm chằm, tùy thời cơ có thể cắn miếng thịt khổng lồ kia một miếng.

Cục trưởng đại nhân bị mấy vị hiệu trưởng làm cho chật vật, cuối cùng ông cũng nổi giận, lập tức ra chỉ thị tối cao: chuyện này sẽ do Tiểu Thần Hi tự mình quyết định, hơn nữa bất luận là Tiểu Thần Hi chọn trường nào, thì vẫn được hưởng đãi ngộ giống như hồi học cấp hai, đồng thời, vẫn có quyền không cần đến lớp như cũ.

Vấn đề nhỏ như vậy đương nhiên là không làm khó các vị hiệu trưởng thần thông quảng đại này được: không phải là không cần đến lớp sao?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Yêu cầu và cất giữ. (2)

Đơn giản! chỉ cần bạn đến trường của tôi, bạn muốn làm gì thì làm, phí sinh hoạt? Mặc dù biết nhà của bạn không thiếu tiền, nhưng chúng tôi vẫn đưa bạn trợ cấp. Chỗ ở? Thiên tài sao có thể ở tập thể trong kí túc xá? Điều này chính là coi thường thiên tài nha! Mặc dù công nhân viên chức trong kí túc xá khá chật hẹp nhưng chúng tôi lấy ra một phòng dành riêng cho bạn chắc không vấn đề gì. Điều kiện tốt thì mới có thể học tốt được! về phần Tiểu Thần Hi có đến ở không, thì các hiệu trưởng không quan tâm!

Lần này Tiểu Thần Hi không cho hiệu trưởng bất cứ cơ hội nào. Xét thấy giờ là lúc cho Trương Lam cơ hội học cách tự nỗ lực, suốt ngày chỉ ở trong tầm mắt của bố mẹ mãi không tiện, dưới sự ám chỉ của Trương Lam, Tiểu Thần Hi quyết định cuộc đời học sinh cấp ba của mình bắt đầu từ trường Nhất Trung trong huyện.

Hiệu trưởng trường Nhất Trung nghe được tin này thì cả đêm đó hưng phấn, uống hết hai chai rượu lão bạch kiên, trong vài ngày sau đó bị hiệu trưởng các trường khác đổ kị chính cho một tuần.

Biết con gái đi học ở trường Nhất Trung, Trương Tông Quân và Dương Chi có chút luyến tiếc, cũng may là việc kinh doanh càng ngày càng lớn, một tuần hai người cũng phải đi lên huyện một hai lần, cũng coi như là có thể an ủi nỗi nhớ con gái, hai người thương lượng, dứt khoát mua lấy một mảnh đất để xây phòng là được rồi! sau này mình đến thì cũng có chỗ trú chân.

Đã nói là làm, nếu đã có ý kiến, hai người liền mua một lô đất cách trường không xa, sau đó cho xây dựng một ngôi nhà hai tầng phong cách phương tây. Dĩ nhiên bản đồ thiết kế cũng là do Tiểu Thần Hi đích thân vẽ, mặc dù bản thiết kế rất đẹp, nhưng Trương Tông Quân vẫn không yên tâm, trước khi xây nhà, Trương Tông Quân đưa bản thiết kế trên giấy cho kĩ thuật viên công ty kiến trúc, nhờ người ta xem hộ bản vẽ có được không, kĩ thuật viên vừa nhìn vào bản vẽ, hai mắt tỏa sáng, liền nghĩ đây chính là bản thiết kế đẹp nhất mà mình được biết, không chỉ kiến trúc sau nhà rất đẹp, mà còn tiết kiệm được

5% vật liệu xây dựng!

Trương Tông Quân tâm tình kích động, cảm thấy mình may mắn có thừa, càng có hi vọng vào tương lai của Tiểu Thần Hi.

Tiểu Thần Hi sau khi báo danh liền về nhà, ngay cả trong trường cũng không thấy bóng hình, các thầy cô giáo trong trường Nhất Trung rất thất vọng, có thể là giáo viên của thiếu nữ thiên tài này, cũng chính là một loại vinh quang không phải sao? Chờ chúng ta gặp các giáo viên khác, đặc ý khoe khoang một chút: thủ khoa kì thi cao trung năm nay là học sinh của tôi! Nói ra cảm thấy rất nở mày nở mặt! nếu như trong ba năm cấp ba cô bé này lại đỗ thủ khoa một lần nữa, trái lại, đến lúc đó tiền lương của chúng ta chẳng phải gần bằng ông chủ sao? Chỉ là tiền thưởng bằng tiền lương cả năm vất vả tích góp.

Chờ căn nhà nhỏ xây xong, đã là cuối thu, Trương Lam đưa ra ý kiến, bản thân mình cũng nên đi học rồi, hi vọng có thể đến thị trấn học cùng chị.

Vốn dĩ hai người Trương Tông Quân và Dương Chi đang vì chuyện này mà đau đầu không thôi nhất thời vui mừng quá đổi: rắc rối này cứ để cho các thầy cô trong trường đau đầu giải quyết đi, bản thân có thể an nhàn một chút rồi.

Vui vẻ qua đi, dù sao cũng là mẹ thương con, Dương Chi có chút lo lắng, đứa trẻ nhỏ như vậy ở bên ngoài liệu có sao không?

Trương Tông Quân thì lại nói với nàng: dù sao trong trấn cũng có con gái chăm sóc nó rồi, còn có gì phải lo lắng nữa? Ngược lại là chúng ta, không có con gái nấu cơm, khả năng phải có thời gian thích ứng, hơn nữa một tuần chúng ta qua đó mấy lần, có khác nào ở nhà đâu!

Tiểu Thần Hi thì đảm bảo mình sẽ chăm sóc tốt cho em trai, dặn bố mẹ cứ yên tâm.

Nghĩ kĩ thì chuyện chính là như vậy, Dương Chi gật đầu, rốt cuộc yên tâm, có một cô con gái thông minh nhu thuận chăm sóc con trai thì mình chả có gì phải lo lắng nữa, nhớ con thì có thể đi thăm mà, dù sao cách nhà gần như vậy, coi như bọn trẻ sang nhà bà ngoại đi.

Rốt cục cha mẹ Trương Lam không biết thế nào phải coi lỏng sắt cho chú chim nhỏ Trương Lam: khi cha mẹ đang đau buồn thì tại sao lại lén lút như thế, rất sợ không cẩn thận là bị phát giác.

Hiện tại hai toàn núi trên đầu đã hoàn toàn thoát khỏi, cuối cùng có thể xa rời được phạm vi kiểm soát của cha mẹ, Trương Lam nhất thời có một cảm giác: biển rộng cho cá bơi lội, trời cao cho chim lượn bay. Hiểu được cảm giác, chuyện lén lút trước đây rốt cuộc có thể giao cho Tiểu Thần Hi làm rồi.

Hai năm nay, Tiểu Thần Hi che giấu dưới vẻ một thiên tài xán lạn, việc làm của Trương Lam cũng không được chấn động nhiều, đương nhiên cũng có ít nhiều sự hỗ trợ của Tiểu Thần Hi giữ bí mật cho công việc tốt đẹp, nếu không thì lúc nào chuyện này cũng có thể gây ra động trời được.

Hai năm qua, Alice ở châu Phi đã xuôi gió thuận nước, với sự giúp đỡ của mấy tù trưởng Châu Phi, đám người Alice đã chiến thắng hoàn toàn, đám lính đánh thuê như những ngôi sao chổi tiện đâu đó đánh thuê tới toàn bộ lục địa châu Phi.

Trong thời gian một năm ngắn ngủi, binh đoàn lính đánh thuê Bayonet và Rose đã từ một đội lính đánh thuê không tên tuổi dần lớn mạnh và cấp tốc thay thế nhóm lính đánh thuê Tuyệt Lang của Mỹ và Caculass của Liên Xô để trở thành đoàn lính đánh thuê mạnh nhất toàn châu Phi.

Không ai biết binh đoàn đánh thuê của Bayonet và Rose là thuộc về đâu, cũng không biết sức mạnh của cơ thể họ là từ đâu tới, tất cả cũng không có tin tức gì, binh đoàn đánh thuê thần bí này giống như một đám lưu tinh từ trên trời hạ xuống, trong thời gian ngắn có thể trở nên xuất sắc như thế. Rất nhiều người ý đồ muốn nhận Bayonet và Rose vào binh đoàn đánh thuê của mình, nhưng đều không ngoại lệ, bọn họ đều biến mất một cách thần bí, dường như những binh đoàn đánh thuê này đều có một phương thức phân biệt địch ta khác nhau.

Theo như giang hồ đồn đại thì đội trưởng binh đoàn đánh thuê của Bayonet và Rose là một mỹ nữ thiên sứ mặt quỷ, rất cả những người gặp qua người mỹ nữ này đều nhớ mãi đóa hoa hồng kiều diễm đó, đương nhiên có hoa tươi xuất hiện ắt có ong mật tới hút, chuyện này trên thế giới đâu đâu cũng gặp, đây là chân lí rồi. Điểm khác nhau duy nhất đó là ong mật thông minh thấy cây hoa đẹp thì sẽ rời đi, nhưng có những con ong nhỏ chưa đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, ý đồ của chúng cao siêu là muốn ngắt được bông hoa xinh đẹp đó.

Hiện thực rất thảm khốc, tất cả những lính đánh thuê có ý đồ ngắt bông hoa xinh đẹp này đều bị đóa hồng xinh đẹp này dẫm đạp lên, mặc dù chỉ là vô cùng nhẹ nhàng nhưng sức sát thương thực sự lớn. Có người nói, đương nhiên chỉ là có người nói, bởi vì chuyện này không có người đến chứng thực, vì vậy toàn thân đúng là một bông hoa hồng có gai.

Một cô gái xinh đẹp! Tin tức này truyền ra sau đó, không hao tổn gì tới uy danh của đóa hồng này, ngược lại có thể khiến cho các chú ong mật nhỏ không sợ chết ngã rạp xuống, người sau tiến lên, không lo lắng chút nào người tiếp theo không may mắn chính là mình.

Ở đây trong đầu chỉ có đạn và cơ thể, người phụ nữ này là như thế, cũng chỉ có người lính mạnh mẽ nhất mới có thể hái được bông hoa xinh đẹp nhất.

Thật đáng tiếc chính là, cho tới hiện nay, tất cả vẫn không có ai làm được.

Không ai biết cô gái mình tinh điện ảnh xinh đẹp này tại sao lại có mặt trong thế giới lính đánh thuê, giống như Bayonet và Rose, tất cả đều mê người.

Lính đánh thuê bỏ mạng nhất ở châu Phi sủa sủa nói chuyện, binh đoàn lính đánh thuê Bayonet và Rose chưa từng một lần thất thủ tất cả các nhiệm vụ, điều này không phải là điều khiến cho người khác kinh ngạc nhất, trong mấy trăm trận chiến đấu một năm gần đây, binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose không có một người tử vong!

Một năm, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, tiếng tăm của binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose không vang động khắp châu Phi. Các tù

trường châu Phi và các phân loạn các quốc gia cùng với chính phủ quân đều biết, nếu như đối thủ là binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose không, vậy thì chúc mừng, đêm nay có thể cầu khẩn, cầu khẩn xong thì ta sẽ cho người lên thiên đường.

Cuối cùng xuất hiện một màn kỳ quái như vậy: hai bên khai chiến, hai bên hỏi thăm đối phương có phải là tham chiến trong binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose không, không, OK! Chúng ta tiếp tục đấu võ. Có! Đối thủ của binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose buông vũ khí tuyên bố đầu hàng.

Không có thể lực nào dám coi thường cách này, bởi vì bọn họ bản thân cũng làm như thế, đồng thời coi đó là điều dĩ nhiên, bất kể kẻ nào cả gan như thế, cuối cùng đều dùng máu tươi của mình để chứng minh, việc làm này là sai lầm.

Một thế lực lớn mạnh như thế, vẫn tự nhận là mắt đỏ tự nhiên của Mỹ, nếu như để thế lực này nắm được mình trong tay, châu Phi chẳng phải là thành sân sau của mình sao, cho dù chính mình là người đoạt được. Ví thế, quân đội Mỹ nghĩ hết mọi biện pháp, tiền tài lợi lộc đều ưng thuận, hy vọng binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose có thể đứng dưới màu cờ nước Mỹ. Đem theo tiền đồ và vũ khí đến đội liên lạc của sĩ quan Mỹ tự nhiên tiếp đãi Bayonet và Rose rất nhiệt tình, nhưng chỉ trong nháy mắt tiền đồ và vũ khí đã bị ăn, ngay cả một cái bóng cũng không thấy tới, quân đội Mỹ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt gạt bỏ tâm tư này.

Dù sao đi nữa bọn họ cũng không thuộc một thế lực nào, cho nên các người mắt tiền không rồi. Đây là cách nghĩ của rất nhiều người trong quân đội Mỹ. Đương nhiên, vừa mới bắt đầu, quân đội Mỹ tuyệt đối không phải nói tốt như thế, từ một người lợi hại nhất, được gọi là tướng quân dã man nhất, bị giết trong đêm ở doanh trại, mọi người đều không thể không cảm thấy ớn lạnh, cả tập thể một lần gió lạnh thổi qua.

Nói đùa! Quân doanh bảo vệ nghiêm ngặt như thế, có thể để cho người ta dễ dàng mà đi vào thì sự an toàn của mình còn gì mà nói nữa? Lợi ích của quốc gia, hiển nhiên cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, làm việc của mình đã. Dù sao thế nào thì sẽ hiểu nhầm, cái mạng nhỏ này có mất thì cũng mất, nhà, xe, ngân phiếu, người lính cần vụ xinh đẹp, rất cả những thứ tốt đẹp đó chỉ có thể để cho người kế nhiệm mình hưởng, đây chính là thứ mình không dễ dàng gì tha thứ được.

Vẫn kiên trì chính sách với tinh binh, binh đoàn lính đánh thuê của Bayonet và Rose số người đông nhất, nhưng tuyệt đối là khả năng tối cao, hầu như những lính đánh thuê vào trong đội của Bayonet và Rose không những vì tiền công cao, cũng là vì môi trường an toàn, trong một trận chiến tàn khốc, nếu như đồng đội của bạn có thể bảo đảm an toàn cho bạn giữa lúc tàn khốc như thế, lính đánh thuê nào chả muốn vào đó? Mặc dù lính đánh thuê đầu óc là của công việc, rất nhiều người đã coi thường cái chết, thế nhưng có thể sống thì người ta vẫn mong muốn.

Ở lại châu Phi một năm, sau khi được chỉ thị của Trương Lam, Elyse tiếp tục bắt tay vào việc chọn người cho Trương Lam, mình mang theo mấy người ban đầu lặng lẽ đến nước Mỹ.

Dựa vào năng lực mạnh mẽ của nước Mỹ, mấy người rất nhanh đã có được quốc tịch Mỹ, tự nhiên được lập công ty ở nước Mỹ.

Dựa vào tư liệu của Trương Lam, dựa vào số tiền mang đến nước Mỹ, hậu thế của Elyse có thể thu thập được một nhóm công nghệ cao dưới trướng.

Đến đây, việc bố trí thiết bị ngoại vi của Trương Lam cơ bản đã hoàn thành.

Điều khiến Trương Lam đánh tiếc nhất chính là mình sinh ra hơi muộn một chút, không thể vượt qua được trước ngày Nhật Bản ký hiệp định sân sau năm tám lăm, nếu không mình có thể nắm lấy cơ hội này kiếm một số tiền, người Nhật Bản có phụ bạc như thế, Trương Lam vẫn hung hăng thêm một chân trên đất Mỹ.

Đối với Nhật Bản một đất nước quên đi nguồn gốc dân tộc, Trương Lam đánh giá: rất nhiều thời gian không **, hẳn không biết người đó là cha hắn! Nói chung, đây là một dân tộc vô cùng phi thường.

Dù thế, hành động của Elyse cũng mang lại nguồn tài chính cho Trương Lam, bảo đảm cho những bước ban đầu của Trương Lam được thuận lợi.

Dưới sự quan sát của Tiểu Thần Hi, Trương Lam đã ngoan ngoãn ăn xong phần bữa sáng yêu thích được chuẩn bị, Tiểu Thần Hi chuẩn bị đi thi còn Trương Lam thì ở nhà buồn chán xem tivi.

Ngày đầu tiên đi đăng ký “Dục hồng ban” bây giờ không còn gọi là nhà trẻ nữa mà thống nhất gọi là “Dục hồng ban”. Hiện tại Trương Lam đang học lớp mẫu giáo bé “Dục hồng ban” Trương Lam rất ít đi, rất ít khi ở cùng một chỗ với những đứa trẻ nước mũi chảy dài, Trương Lam nghĩ thật mất mặt, mình rõ ràng là người sắp ba mươi tuổi, sao còn đi “dục hồng ban”, không hiểu được mấy người dưới địa ngục kia có thể chết cười hay không.

Để ngăn chặn cái miệng của cô giáo, Trương Lam trực tiếp để cô giáo phát bài thi của học sinh năm ba lớp tiểu học, được tám mươi điểm, không dám kiêu ngạo một trăm điểm, sợ rằng gây sự chú ý, dù gì con số này cũng đủ gây sự chú ý rồi.

Các cô giáo từ đó ít quản đứa trẻ xấu xa này, người này thông minh kỳ cục, nói về vấn đề ngay cả cô giáo cũng không giải đáp được, gần đây truyền đến tai là em của thiên tài, các thầy cô ngầm hiểu là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới: em của thiên tài nói không chừng còn thông minh hơn cả thiên tài, hơn nữa hiện nay khả năng này vô cùng lớn, bằng không thì ai đã từng được thấy đứa trẻ lớp “Dục hồng ban” làm đề thi năm thứ ba của học sinh tiểu học.

Hầu như trong năm tám mươi, quan hệ với Mỹ tương đối tốt, có thể nói là từ thời kiến quốc tới bây giờ trong giai đoạn hòa hợp, nước Mỹ cần phải lôi kéo các nước trong liên hợp quốc để chống lại Liên Xô, đối với việc Trung Quốc trong những năm đóng cửa ở những năm chín mươi rất nghiêm túc, số ít quân đội nước ta có trực thăng “Hắc ưng”, cũng được mua trong thời gian đó. Bất luận là hoạt động gấp gáp hay là hiệp thương trong nhân dân, đều thể hiện ra một cảnh tượng sung sướng.

Thừa dịp này, trong thời gian những năm tám bảy, dưới chỉ thị của Trương Lam, Elyse liền đến Trung Quốc tiến hành khảo sát thương mại.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Yêu cầu và cất giữ (4)

Trong một lần kiểm tra với những vùng giải phóng cũ – đương nhiên, tất cả những chuyện này đều nằm trong sự sắp xếp của Trương Lam, nhóm người Alice nhiệt tình “vô cùng ngẫu nhiên” sau đó gặp Trương Lam.

Alice rõ ràng rất có hứng thú với một người Trung Quốc giản dị này, Trương Tông Quân càng hiểu kĩ hơn về một cô gái xinh đẹp có thể nói lưu loát được tiếng Trung Quốc, hai người nói chuyện với nhau khiến Trương Tông Quân vui mừng quá đỗi, một cô gái nhỏ đã có một công ty ở nước ngoài.

Thử xem, Trương Tông Quân liền muốn hiểu thêm hơn về Alice, hy vọng cô ấy có thể giúp mình mua một ít thiết bị xử lí nước ở Mỹ, điều khiến Trương Tông Quân vui mừng nhất chính là, vốn dĩ ban đầu không có bất luận hy vọng gì, thậm chí Trương Tông Quân còn có cảm giác bị Alice yêu cầu xuống đồng thời thể hiện, việc mua bán này không cần vội vã, có thể từ từ rồi tiến hành trả tiền cũng được.

Trương Tông Quân vui mừng quá đỗi!

Đề cùng với những thiết bị của Alice, trước khi đám người Alice về nước, người nhà Trương Tông Quân bắt đầu toàn lực tiến hành thiết kế thiết bị của nhà máy nước, Trương Tông Quân vội vàng tìm các mối quan hệ, phê duyệt đất, phê duyệt thủ tục, phê duyệt phòng cháy chữa cháy, phê duyệt kế hoạch hóa gia đình... Trôi mới biết được một công ty nước khoáng và việc kế hoạch hóa gia đình có liên quan gì tới nhau?

Nói chung, dưới sự hỗ trợ của nhiều người, Trương Tông Quân sau khi dờ dẫm dờ dẫm, cuối cùng cũng làm xong được toàn bộ thủ tục. Trong quá trình làm thủ tục, các cơ quan ban ngành trong huyện đều quen mặt Trương Tông Quân. Trương Tông Quân đương nhiên vô cùng ngạc nhiên là mình lại có thể kinh động những người này. Những người này rõ ràng là quan to một huyện, mà sao lại có thể phối hợp hợp tác với người nông dân nhỏ nhỏ như mình.

Quân đội vào những năm tám mươi ở vùng này sức ảnh hưởng vẫn còn rất mạnh, đương nhiên, bất luận là lúc nào cũng đều có ảnh hưởng rất mạnh, trong tay có súng, tự nhiên những kẻ có tiền cũng trở nên mạnh lên nhiều. Sở dĩ những người kia không hỏi tới Trương Tông Quân, ngược lại còn phối hợp với công việc của Trương Tông Quân, rất nhiều vốn dĩ cần phải làm tốt từ trước đó rất lâu trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Điều này thì trong lòng Trương Lam biết rõ, rất nhiều chuyện, lẽ nghĩa rất đơn giản, lẽ nghĩa không có thì mọi người đương nhiên phải nghiên cứu, sau đó nghiên cứu lại, cuối cùng thì cần “rượu, thuốc”. Cho nên chuyện này mới trở nên như vậy, hoàn cảnh như thế, Trương Lam cũng không có gì để nói, mọi người đều không dễ dàng, nghĩ mọi cách để kiếm thêm tiền thì cũng không có gì đáng trách, ai bảo người có tiền, không kiếm tiền từ trên người anh thì kiếm từ đâu chứ?

Không kiếm ít tiền thì lấy đâu mà nuôi mọi người trong gia đình? Bởi vậy mới nói, có lúc làm quan cũng không dễ dàng, có lúc ngay cả vợ con cũng không nuôi nổi.

Cho dù mọi người có điều kiện như thế, công ty nước khoáng cũng xây dựng khoảng hai trăm chường, cũng sắp nửa năm rồi, lúc này mới tính các thủ tục đội xong xuôi, Trương Tông Quân cũng mệt phờ ra, nằm trên giường nghỉ ngơi vừa tròn ba ngày.

Trương Lam và Tiểu Thần Hi thì thật ra rất thoải mái, hai người đem toàn bộ số hoa hồng của mình đưa cho cha mẹ, cổ phần chiếm ba mươi phần trăm, hai người cả ngày chỉ khoái đi chơi. Điều này khiến Trương Tông Quân bất bình: dựa vào cái gì mà xuất tiền như thế, các con có thể sống cuộc sống trong nôi mật ong như thế, ta sẽ cho các con một điều kiện để sống cho ra sống?

- Ai bảo cha làm bọn con như thế?

Trương Lam đầy tức giận hỏi Trương Lam lúc quay trở về, chỉ có thể tự nhận mình đen đủi, cũng phải, ai bảo người ta là người lớn? Cha còn không phải là làm trâu làm ngựa cho con sao? Còn nữa, chỉ là nghe nói mà thôi, nếu như kiếp trước nợ tiền ai đó mà chưa trả thì kiếp này sẽ bị trừng phạt, kiếp này sẽ phải làm trâu làm ngựa trả cho người đó, có cố gắng kiếm tiền nuôi con. Kiếp trước ta không biết nợ đứa nhỏ này bao nhiêu tiền? Có nhiều lúc Trương Tông Quân nghĩ như thế.

Trong bụng vô cùng ảm ức nhưng Trương Tông Quân không thể làm gì khác hơn là trút lên đội công nhân đang tiến hành công tác xây dựng nhà máy nước, đội công nhân này sau đó thật đen đủi, ba ngày thì hai lần bị Trương Tông Quân kiểm soát dạy bảo cho một trận.

Cuối cùng trưởng đội công nhân xây dựng không nhẫn nại được, chạy đến kêu khổ với Trương Lam, thiếu chút nữa thì bị ăn đập:

- Đại ca, tôi biết anh là người tốt, chỉ là sau này tức giận đừng tìm đến tôi gây chuyện, nếu không thì mọi người đi hết tôi lấy người đâu ra đây?

Trương Tông Quân cũng hiểu mình có phần hơi quá, bèn xin lỗi người này, cũng tuyên bố thưởng cho mọi người mỗi người mười đồng tiền thưởng, cuối cùng hôm nay mọi người vui mừng khôn xiết.

Chờ làm xong nốt thủ tục, dưới sự hỗ trợ thiết bị của Alice,, đây là một loại thiết bị tiên tiến nhất trong lĩnh vực nước khoáng của nước Mỹ, kỹ thuật xoay ngang được coi là tiên tiến nhất trên thế giới, đương nhiên, để có những thiết bị như thế cũng phải tiêu tốn rất nhiều tiền, khoảng một phần ba tài chính. Alice dưới sự chỉ thị của Trương Lam đã lén chiết khấu đi một ít.

Chờ cho thiết bị lắp đặt xong xuôi, Trương Lam hỗ trợ việc đóng gói in ấn và quảng cáo trên các phương tiện truyền thông, thủ tục đã làm xong.

Ngan ngừ có câu: binh mã chưa động, lương thảo phải đi đầu. Hiện tại nhà họ Trương là: nước suối chưa động nhưng quảng cáo đi đầu. Trước khi nước suối được đưa ra một tuần, các đài truyền hình của huyện đã bắt đầu quảng cáo tuyên truyền tới mọi người. Trong thời đại con người còn đơn thuần này! Trương Lam thường than thở” cơ bản là ở trên các phương tiện truyền thông nói chút, mọi người cũng cho rằng nó là thứ đồ tốt, chỉ sau một tuần sẽ bắt đầu đưa sản phẩm nước khoáng ra ngoài thị trường, năm đồng một chai nước được bán ở thị trường. Mọi người ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, khiến cho Trương Lam không thể ngờ được là tình hình tiêu thụ lại có thể tốt như thế.

Vốn dĩ trên quảng cáo còn giữ lại lời của Dương Chi, chờ một tháng qua, toàn bộ phương tiện truyền thông trên internet của huyện về cơ bản đã công khai, thời gian cuối tháng phải tính toán một chút, Trương Tông Quân và Dương Chi phát hiện ra: một thời gian ngắn, trừ đi lương công nhân và đóng thuế ra mình cũng được lời khoảng hơn hai trăm vạn.

Diên rồi! Thế giới này đều diên hết rồi! Đây là cảm xúc lúc này của Dương Chi, đánh chết bọn họ cũng không thể ngờ là chai thủy tinh nhỏ cũng có thể đem lại lượng tiêu thụ lớn như thế cho họ.

Sau khi tiêu thụ ổn định, Trương Tông Quân bắt đầu tiến quân ra tỉnh. Bắt đầu quảng cáo trên các phương tiện thông tin. Nhờ “phúc” của “nông sơn phú tuyền” nước khoáng đóng chai, quan trọng nhất là được yêu thích trên toàn tỉnh, dưới sự giúp đỡ của Vương Trường Doanh, à không, dưới sự giúp đỡ của đội trưởng Vương, “nông sơn phú tuyền” đã trở thành địa điểm chiêu đãi của quân khu.

Nói thật là, chiêu đãi nước không nhiều, mà mọi người cũng dùng tiền mua, vẫn là Trương Tông Quân dùng biện pháp suy nghĩ tài trợ, quan trọng nhất là Trương Tông Quân còn muốn đưa tiền cho người ta.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Elyse đến

Nhưng điều này không thành vấn đề, quảng cáo chuyên dùng chiêu đãi cho quân khu được đưa ra, vốn dĩ việc tiêu thụ nước khoáng lúc này nhất thời xuất hiện sự tăng trưởng, toàn bộ các tỉnh bắt đầu có một số địa điểm tập hợp bán sỉ, một lần nữa diễn lại màn cảnh của nhà máy đồ hộp năm ngoái.

Cuối năm tám bảy, thông qua sự giới thiệu của đội trưởng Vương ở Bắc Kinh, Trương Tông Quân quen biết một đồng chí trong đài truyền hình quảng cáo trung ương. Biết được việc này, Trương Lam thiếu chút nữa bất tỉnh: cha mình hình như cũng rất sáng tạo! Tự nhiên lại có thể quen được người này.

Thương lượng với mọi người một chút nữa, Trương Tông Quân cắn răng xuất ra bảy mươi phần trăm lợi nhuận của công ty nước khoáng, tài trợ cho tiệc liên hoan Tết âm lịch năm tám tám, tiệc tối nay có mấy khách quý có ý định được nhìn thấy thương hiệu nước khoáng qua một đêm nổi danh toàn quốc.

Đầu nhập khổng lồ, trong lúc thấp thỏm chờ đợi bất an, thành quả đạt được khiến cho mọi người hạnh phúc đến té xỉu: tiệc liên hoan Tết âm lịch, trong điện thoại vẫn chưa dừng lại, những chiếc xe chờ hàng càng ngày càng đông nghịt trước công, có những thành phẩm này lập tức giả bộ lái xe đi.

Mặc dù nhà máy thành lập dưới sự chỉ đạo của con trai Trương Tông Quân, nhưng hầu như tất cả những người kinh doanh đều nói rằng: mệt! Quá là mệt mỏi! Nhất định phải tìm người, nếu không thì không có cách nào làm nữa.

Mọi người trong thôn thì vui vẻ ra mặt, mọi người trong thôn hầu như ở đây làm việc, tiền lương cao! Chỉ có bí thư vhi bộ và mọi người nghĩ rằng: sớm biết suối nước đó là bảo bối như vậy, nói không chừng bán cũng được! Bây giờ thì tốt rồi, nhìn người khác ăn thịt, mình thì một ngụm canh cũng không uống được!

Ăn xong bữa sáng, Tiểu Thần Hi đi đến cuộc thi, Trương Lam thì ở nhà cầm điều khiển xem tivi, điện thoại vang lên phía sau.

- Ai đấy?

Trương Lam cầm điện thoại, lúc này điện thoại vẫn chưa hiện số:

- Xin hỏi tìm ai đấy?

- Là tôi, Elyse.

Âm thanh của đầu dây bên kia vang lên:

- Tôi đã đến Trung Quốc, đến gặp anh trực tiếp hay là đến khách sạn trước.

- Vừa đến à.

Trương Lam bất ngờ:

- Nhanh như thế sao! Đến chỗ tôi trước đi, có một số việc tôi cần nói với cô.

- Được.

Giọng nói nhẹ nhàng của Elyse từ đầu dây bên kia:

- Tôi và Arnold hai giờ sau sẽ đến.

Thời gian trước, Trương Lam thông báo cho đám người của Elyse trở về nước một chuyến, mình có chuyện muốn nhờ đến họ. Có một số việc tương đối bí ẩn, dĩ nhiên nói trước mặt vẫn tốt hơn. Hiện tại mấy người của Elyse ở nước Mỹ cũng đang thuận buồm xuôi gió, công ty tập đoàn của Elyse ở Mỹ cũng không phải là quá lớn, nhưng mức tài sản và quy mô khoảng năm trăm triệu cũng không phải là nhỏ, trong thời gian tới có khả năng phát triển tiềm lực vô hạn của công ty công nghệ cao. Tập đoàn của Elyse cho dù hiện tại không làm gì, chỉ là ngồi chồm hổm đó sống bằng số tiền dành dụm nhưng số vốn lớn ban đầu này cũng đủ để cho Trương Lam sống sung sướng cả mấy thế hệ.

Mười giờ sáng, nhóm năm người Elyse đã đến, lần thứ hai gặp lại năm người này, quả nhiên vẫn như thế, Elyse vẫn phong tình như thế, Arnold và bốn người còn lại đều áo da kính râm, khuôn mặt lạnh lùng, cùng với vóc dáng cường tráng kia, không giống một giám đốc điều hành công ty, trông có vẻ giống bảo tiêu của Elyse hơn.

Elyse lượn lờ rồi ngồi xuống trước mặt Trương Lam, còn không quên liếc nhìn Trương Lam, Trương Lam sờ mũi, cười đau khổ:

- Chị à, em còn nhỏ, còn chưa có bạn gái, đến nay vẫn còn là trai tơ, cũng không muốn bị chị đập cho một cái mất hết gốc rễ.

- Không sao, nếu như em muốn thì chị sẽ cho em.

Elyse dụ dỗ Trương Lam, ánh mắt như có điện chạy qua:

- Chị đây sẽ không để ý em vẫn còn là trai tơ, đợi lát nữa chị sẽ cho em một bao lì xì thật to.

- Xin đừng mà!

Trương Lam nhảy phắt lên cắt đứt lời, nha đầu kia còn chưa rõ là gì với mình? Bị nha đầu đó biến thành thái giám có đến ba bốn trăm người rồi, trước đây còn nhớ T-X cũng vì yêu cô ta?

- Vậy, xin hỏi một chút.

Trương Lam cảm thấy hứng thú không hiểu tại sao nha đầu kia lại có hứng thú với bộ vị của đàn ông như thế, nhất định phải hủy nó đi.

- Elyse này, chuyện này.....

Có chút khó nói, đứng dậy làm một động tác đá, bèn hỏi:

- Ồ, đây là như thế nào?

- Cậu nói cái này à?

Nhìn thấy Elyse vẻ nghi ngờ hỏi:

- Cứ nói thẳng đi, không phải là muốn hỏi là sao lại cắt đi của hai người đó hả? Phải không?

Trương Lam toát mồ hôi: chị lớn, chị làm ơn nói ngắn gọn lại được không? Nói thế nào chị cũng là mỹ nữ, sao lại tấn công người ta một cách thô tục như vậy.

Nhìn Trương Lam gật đầu nói:

- Cái này không đơn giản, những kẻ đó nhìn mà thấy phiền phức, cũng không muốn giết bọn họ, vừa may cái đó chính là một nhược điểm, bởi vậy mới tấn công chỗ đấy.

- Đơn giản như thế sao?

Trương Lam toát mồ hôi không dám tin.

- Chỉ là để cho bọn họ khỏi làm phiền chị?

- Đơn giản thế thôi!

Elyse gật đầu.

- Nếu không em biết phiền phức thế nào không? mà chị còn phát hiện ra nếu như cách này có hiệu quả thì những người bị chị đá cũng sẽ không tìm đến chị nữa.

Người ta đương nhiên sẽ không quay lại tìm chị rồi! Trương Lam trong lòng hưng phấn: vận mệnh vẫn chưa hết, còn có thể làm được! nhìn thấy một đóa hoa xinh đẹp như thế mãi mãi không thể hái tới được, cũng mong hoa thương tâm? Tình yêu không phải là thăm nhất sao, thăm nhất chính là không thể hái được bông hoa đó! Cũng không hiểu được có thể chịu được hay không cảnh huynh đệ tàn sát như vậy? Cáo trạng trước mặt diêm vương gia không nên đề trên đầu mình được, theo ta thì không có vấn đề gì, ta không có khả năng dạy dỗ nha đầu làm như thế.

Suy nghĩ một chút, Trương Lam bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp: ối, Diêm vương gia là một người quá lý ở phương Đông, ở phương Tây gặp chuyện không may thì sẽ nói là mình gặp Kasidi. Chuyện này hình như là ở cấp ngoại giao. Ồ, chính là mình không hiểu được thủ hạ của Kasidi có thời gian rảnh rồi quản những chuyện nhỏ nhặt này không?

- Còn không biết phải báo thù cho tiểu cô nương sao?

Arnold bên cạnh nói chen vào, vẻ mặt không có một chút biểu cảm hiệu quả về mặt của người chết:

- Đừng tưởng rằng chúng tôi không biết.

Ba người bên cạnh liên tiếp gật đầu, biểu thị tán thành.

- Còn có chuyện như thế sao?

Trương Lam hiểu kỳ.

- Tại sao chưa từng nghe cậu nói?

- Là chuyện này sao.

Schwaben có chút phản kích, trước đây không nhận thấy những người này có chút bất quá, một nam tử hán như một tháp sắt muốn làm bất quá? Thật là có hiệu quả hài hước.

- Không được nói.

Elyse mặt đỏ hồng, muốn ngăn cản bốn người này nói.

Trương Lam trong lòng hiểu kỳ, không chịu được bèn giục Schwaben nói:

- Nói nhanh lên, đừng có để ý tới nha đầu đó.

Schwaben nói người này tính quái thì có vẻ hơi nặng, Trương Lam trước đây cũng không có phát hiện, ra vẻ tính quái trong lòng và chiều cao có quan hệ trực tiếp với nhau, Trương Lam đặc biệt chấp thuận, Elyse quyết không nói lời nào, trong phòng năm người đàn ông, à không, bốn người đàn ông và một đứa trẻ đang hăng hái thảo luận về lịch sử kinh điển của Elyse.

Quả nhiên âm mưu phù hợp, Elyse mới tới châu Phi đã quen một cô gái bản địa rất đáng yêu, cô gái đáng yêu được năm người trong nhóm Elyse rất yêu thích, ngày nào cũng đều đến chỗ bọn họ chơi, một ngày nào đó cô gái trở về bị mất người binh lính không biết từ đâu càn quấy OOX, OOX thì OOX, chuyện này ở châu Phi ngày nào cũng xảy ra, tuy rằng thật đáng buồn nhưng chuyện này cũng không nghiêm trọng cỡ nào. Vốn dĩ chuyện này đến đây kết thúc, nhưng OOX sau khi hoàn tất xong, đám binh lính ấy đột nhiên nghĩ ra tìm một cành cây thật dài thông vào..., chuyện này, mọi người đều biết.

Đội đám người của Elyse biết thì cô gái không còn sức lực nữa, tuy rằng mấy người cấp cứu khẩn cấp nhưng không thể bảo vệ được sinh mạng cho cô gái, nhưng Elyse đi luôn, ai cũng không biết là gì sao Elyse lại như thế với cô gái, trên thân người cô gái còn để lại một ít dấu vết, Elyse rất nhanh chóng đã điều tra ra được những kẻ đen tối này.

Chuyện này cũng thật sáng khoái, giảng đạo lý, rõ ràng cô gái ấy ta cũng không cần cái mạng của các người, các người đã hủy cuộc đời người ta, vậy ta đây cũng sẽ hủy cuộc đời các người. Vì vậy ta cũng sẽ hủy đi của các người một cuộc. Có lẽ là Elyse không nắm giữ lực đạo, hoặc cũng có lẽ là do cố ý, ai biết được, nói chung dưới sức mạnh của Elyse lúc đó, toàn bộ những thứ liên quan đến xương chậu đều nát bấy. Gần như có linh cảm gì đó, Elyse điên cuồng cái kiểu cô quái đi tuyệt tử tuyệt tôn con nhà người ta.

Trương Lam nghe xong ngẩn ngơ, hoàn toàn không nghĩ rằng Elyse lại có thú vui cổ quái như thế. Sau đó nhất định phải cách xa cái kẻ có tâm lý biến thái này ra một chút, nếu không mình cũng trúng một cuộc cũng nên. Trương Lam trong lòng kỳ lạ: những người thái giám phía trước là một ví dụ.

Kỳ thực người ta chỉ cảm thấy khá sáng khoái mà thôi. Elyse có điều không được thoải mái mặt nhăn nhó.

- Thật ra người ta còn rất dịu dàng cơ.

- Có quý mới tin.

Bốn người đàn ông và một đứa trẻ cùng thốt ra, cùng chung một lời, khiến người ta giật mình.

- Còn nói ta.

Elyse rất cực không nhìn được bắt đầu cúi bốn người Arnold xuống.

- Bốn người có gì mà tốt chứ, có thời gian thì đi tìm kỹ nữ ấy, tôi đây cũng không hy vọng vào các người.

- Hả?

Trương Lam thực sự choáng váng, ngoảnh chỉ vào bốn người Arnold, lắp bắp hỏi Elyse:

- Chị nói bốn người bọn họ không có việc gì thì đi tìm kỹ nữ à?

Hiện tại người máy đều điên cuồng như thế sao? Điều học chơi gái à? Thượng đế à, Như lai Phật tổ à, Ngọc hoàng đại đế à? Rốt cuộc là phần nào của người có vấn đề vậy? Trương Lam đau khổ ôm đầu, ra về mấy người này không khác người máy, và không khác gì con người.

- Cái đó.

Trương Lam có chút hoài nghi.

- Mọi người đùa thế có được không? có tác dụng không?

Quả nhiên là cho dù là người đàn ông không thể để người ta khinh thường nhất là trên giường, điều này thì Trương Lam phát hiện người máy nam cũng không phải ngoại lệ.

Nhìn thấy Trương Lam hoài nghi về năng lực của mình, bốn người Arnold nhất thời không cam tâm:

- Cậu chủ à, tuy rằng cậu là người triệu hoán chúng tôi, thế nhưng cậu đừng vu oan cho năng lực của chúng tôi, chúng tôi sẽ thể hiện sự phẫn nộ đó.

- Được rồi, được rồi, em xin lỗi mọi người.

Trương Lam không muốn kích thích vấn đề với lòng tự trọng của bốn người máy kia, Trương Lam chưa từ bỏ ý định lặng lẽ tiến lên trước mặt Elyse, mắt mở to nói:

- Có đó, bọn họ, thật giỏi?

- Thật giỏi, còn rất lợi hại.

Elyse gật đầu, khẳng định đáp án của mình, do dự một chút, không biết nghĩ cái gì, mặt bèn đỏ lên, nhỏ giọng nói với Trương Lam:

- Chỉ là cho tới bây giờ chị vẫn chưa để bọn họ đụng vào.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chị chưa từng để ai đụng vào, trước khi em triệu hồi tới cũng không hề.

- Oh my god.

Trương Lam đau khổ hai tay ôm đầu:

- Tôi đi chết đây.

Hiện tại có một vấn đề Trương Lam vẫn không hiểu: không biết mấy người bọn họ là con cái nhà ai? Nếu như chuyện sai lầm bọn họ có thể làm được, đối với việc những người này được sinh ra, Trương Lam vốn dĩ đều cho rằng những người này chỉ có thể là những sản phẩm của ảo tưởng, hiện tại xem ra, bọn người kia cũng có thể là cùng một loài trong xã hội? Chỉ là con người sống dựa trên việc hô hấp, còn những người này, căn bản là sống nhờ silicon? Thế giới không có gì là không thể, nếu một ngày nào đó phát hiện những người này là sinh vật có trí tuệ, Trương Lam cũng sẽ không có ý nghĩ kỳ quái.

Trong Kinh Phật có ba nghìn đại thế giới, hướng chỉ sinh mệnh của mấy người này lại kỳ quái như thế, nếu như nghĩ như thế thì, thời gian Tiểu Thần Hi quen mình cũng chỉ là giả vờ.

Nha đầu kia, đúng là quý quý! Sẽ không cùng với cái máy biến áp thiên thể chứ? Trương Lam bỗng nhiên nghĩ đến, cũng không phải là không có khả năng này, hôm sau đến hỏi cái máy biến áp.

- Được rồi.

Trương Lam bỗng nhiên nhớ tới một việc.

- Ngày hôm nay chị tôi không biết các anh đến, không chừng sẽ không chuẩn bị đồ ăn cho các anh, Elyse không ăn thì không sao, nhưng bốn người Arnold sẽ ăn cái gì đây?

Bốn người này cần ăn gì Trương Lam thật ra đã biết rồi, tuy rằng bọn họ không ăn gì cũng không chết, nhưng máy móc khung xương bám vào cơ thể thì cần phải lấy năng lượng từ thực vật, đây là để duy trì hoạt động của cơ thể, giống như con người, không ăn gì thì bọn họ không được bổ sung năng lượng sẽ trở nên héo mòn dần, thời gian dài không ăn gì, bọn họ cũng sẽ có thể thiếu năng lượng mà chết. Tưởng tượng một lúc mấy bộ khung xương đi lại trên đường, Trương Lam thấy ớn lạnh.

Điều khiến Trương Lam kinh ngạc là, bọn họ ăn cần phải chú ý dinh dưỡng! Nếu không có thể sẽ không có lực. Theo Arnold nói cơ thể này cũng không hoàn toàn là nhựa trang, việc cung cấp công năng có thể tương đương với trọng lượng cơ thể, có thể cung cấp sức bật càng lớn.

Quả nhiên là một thể giới kỳ lạ!

Mấy tên này thật ra không có gì là khác cả, đến lúc này chính mình không có gì là khác cả. Elyse nhìn thấy Trương Lam mềm mại như thể thì hét lớn lên một tiếng nhào dậy, bốn người Arnold không cướp được giường, miệng kêu lên như những con chó nhỏ trên sofa, không để ý chút nào cái sofa đang kêu lên đau khổ, dõ dẫm dõ dẫm lại trên đó.

Tiểu Thần Hi trở về đã năm giờ chiều, thấy mấy người này dám tạo phản, lông mày dựng lên, không đợi tay vung tới, dường như mấy người này giống như chuột nhìn thấy mèo, nhất thời bèn biến mất không thấy tung tích đâu, tốc độ cực nhanh khiến cho Trương Lam cảm giác như là ảo giác, hình như mấy người này chưa từng xuất hiện ở chỗ này, bèn dụi mắt, nhìn kỹ thì đã thấy sofa trật tự hẳn, Trương Lam rất cục xác định là thần kinh của mình không hề loạn.

Một lúc sau, Arnold mang đến một bao đồ ăn, giao cho Trương Lam, dĩ nhiên yên tâm thoải mái ngồi trên sofa xem tivi.

Trương Lam ngốc nghếch đứng ở phòng khách nhìn bao đồ ăn Arnold mang tới mà dở khóc dở cười, hiện tại mình có giống một bảo mẫu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sắp xếp

Ăn cơm tối xong, Trương Lam nhẹ nhàng gõ vào bàn nói:

- Đến phòng sách đi.

Nói xong rồi đi vào phòng sách.

Biết là có chuyện quan trọng, mấy người không tiếp tục cười cợt nữa, im lặng đi theo phía sau Trương Lam.

- Elyse, lần này trở về đó, chị giúp em liên hệ một mối sản xuất xe máy, hoặc chi đơn giản là lắp ráp cũng được.

Trương Lam cau mày suy nghĩ một chút rồi nói:

- Xe máy lắp đặt lượng khí sản sinh ra không dưới 250CC thì không thành vấn đề chứ?

- Không thành vấn đề.

Elyse gật đầu.

- Chỉ là một mối sản xuất xe máy thôi mà, không phải là ô tô, cái này ở phương tây quản lý không phải là quá nghiêm ngặt, chuyện nhỏ.

- Ô, việc sản xuất mới toàn bộ hoặc là mới thứ hai cũng không sao, đúng rồi, chú ý một chút về tính tiên tiến của công nghệ sản xuất, đến lúc đó giúp em mua một nguồn sản xuất mạnh mẽ nhất.

Trương Lam nhéo nhéo cái túi tiền của mình, khá đau lòng:

- Chỉ cần chất lượng đảm bảo, cố gắng mua càng rẻ càng tốt.

Tuy rằng không biết Trương Lam định làm gì, nhưng Ailce cũng không định hỏi, làm tốt nhiệm vụ của nàng, đây là điều cô làm.

- Hay chị trả tiền giúp em.

Elyse hỏi.

- Tiền của chị không ít nhì?

- Hay thôi không cần.

Do dự nửa ngày, Trương Lam không chế sự mê hoặc này:

- Dùng tiền của mọi người cũng không có dễ, hay là mình tự nghĩ cách, nếu như có thể, tốt nhất là hỏi một chút những xí nghiệp sản xuất xe máy châu Âu, kỹ thuật bên kia có thể yên tâm, vượt hoàn toàn so với kỹ thuật trong nước.

- Không thành vấn đề.

Elyse gật đầu.

- Chị nhớ rồi.

- Được rồi.

Trương Lam vỗ đầu, khá là tự ti, chả nhẽ mình đã già yếu như thế sao? Vì sao lại hồ đồ như vậy. Có khả năng tận lực muốn có một môi sản xuất xe máy rồi, vẫn còn một chút, nếu chuyện này có làm nên thì nhất định phải bảo bọn họ phải mấy người công nhân cao cấp phụ trách sắp xếp thiết bị, vùng với giai đoạn sắp xếp, không có bọn họ giúp đỡ thì chúng ta cũng không có khả năng làm lớn được. Ồ, nếu như bọn họ có thể làm nên những kỹ thuật thành thạo thì tốt. Nói xong, Trương Lam vuốt đầu, về mặt say sưa, cũng không để ý người ta có thả người hay không.

- Được, chị sẽ tận lực đem về.

Elyse nhin cười, về mặt nghiêm túc.

- Còn có một việc muốn giao cho chị làm.

Trương Lam bắt đầu trở nên nghiêm túc, từ từ kéo trong ngăn kéo ra một phong thư, phong thư đã bị bóc ra:

- Chuyện này rất quan trọng, phải vô cùng cẩn thận, xem xong phải lập tức hủy đi, không nên để lại bất kỳ dấu vết gì.

- Biết rồi.

Thấy Trương Lam khác thường không nói trực tiếp với mình mà lại lại viết vào phong thư, Elyse nhất thời ý thức được sự to lớn của nhiệm vụ, rất có khả năng chuyện này rất lớn, không dám có chút qua loa, trình trọng tiếp nhận phong thư, cùng lúc đ trạng thái dịch thể hệ kim của Elyse chậm rãi lưu động xung quanh, dĩ nhiên là phóng trực tiếp vào thân thể bên trong mình.

Chờ tới lúc đặt xong, trên người Elyse đã khôi phục trạng thái ban đầu, không nhìn ra được trên người ẩn dấu thứ gì.

Nhìn thấy, Trương Lam gật đầu, cũng không nói gì thêm, Elyse biết chuyện này quan trọng, tin tưởng cô ấy cũng không làm mình thất vọng.

Chuyện chính sự nói xong, mọi người lần lượt đứng lên, Trương Lam hỏi Elyse và mấy người Arnold:

- Mọi người định dự định lúc nào thì về Mỹ?

- Em định lúc nào thì mọi người sẽ trở về lúc ấy.

Elyse chần chừ.

- Chỉ là nếu như em không để ý thì mọi người định ở lại đây chơi thêm vài ngày nữa.

- Ừ.

Anh em Arnold liên tiếp gật đầu, thể hiện đồng ý với ý kiến của Arnold. Trên khóe miệng bắt đầu chảy nước miếng, không biết mấy người này có chủ ý gì, nhất định là bị văn hóa ẩm thực trên dưới năm ngàn năm của đất nước chúng ta mê hoặc rồi.

- Tôi không có ý kiến gì.

Trương Lam than thở, ý bảo chính mình không có gì ngại cả.

- Hiện tại mọi người có thể là công dân nước Mỹ, nhưng Arnold không phải là FBI, hành tung không cần phải báo cáo với tôi.

- Được.

Xong rồi Trương Lam cho phép bốn anh em Arnold nhất thời không còn vẻ khô khan của ngày thường, xem ra nếu như không phải ánh mắt như sát nhân của Trương Lam chăm chăm vào thì mấy người này phải phấn khích mà nhảy dựng lên.

- Ta muốn ăn gà nướng, ta muốn ăn bánh quẩy, ta muốn uống sữa đậu nành, ta muốn ăn cá ngừ, ta muốn ăn thịt kho tàu. Trong một thời gian ngắn mấy người Arnold cho rằng thịt kho tàu là món ăn ngon nhất trên thế giới này. Lúc đó Trương Lam cảm thấy mấy người này làm không ít chuyện, ta muốn ăn...

Schwaben và Singh vừa chảy nước bọt vừa giơ đầu ngón tay tính toán, con mắt đỏ nhìn quanh quanh vào chiếc bàn trước mắt, phảng phất ánh mắt trên chiếc bàn đặt toàn đồ ăn.

Nhìn điểm này của bọn họ! Trương Lam chỉ thấy thương cảm: nhiều đồ ăn như thế mà mấy người này lại chọn những thứ đơn giản nhất, quả nhiên người ngoại quốc thấy đồ ăn của Trung Quốc đúng là thiên đường tốt nhất rồi.

Mấy người này ánh mắt hóa hức, lại khiến Trương Lam rât lo lắng mấy người này có ăn hết đồ ăn hay không.

- Chị có dự định gì không?

Thật sự là sợ ánh mắt của anh em Arnold, Trương Lam quay đầu hỏi Elyse.

Elyse và Tiểu Thần Hi đang nói nhỏ với nhau, không biết hai người đang nói gì, nhưng nhìn mặt mày rạng rỡ của hai người này, Trương Lam rất nghi ngờ Tiểu Thần Hi đang nói cho Elyse chuyện gì của mình.

Nghe Trương Lam hỏi mình, Elyse thân nhiên cười:

- Chị không giống cái thùng com như mấy người kia, cả ngày chỉ có biết ăn thôi,

Nói rồi liền ném cho Trương Lam một ánh nhìn, giọng nói khàn khàn khiến cho Trương Lam hoài nghi ban nãy Elyse trộm kẹo ăn,

- Thật vất vả mới có thể trở về một lần, điều khiến tôi cảm động nhất đó là những suy nghĩ về đêm của cậu, vì thế tôi muốn ở bên cạnh cậu.

- Sao tôi không nghĩ ra chứ?

Nghe vậy, bốn anh em Arnold sùng sục, giậm chân đầm ngực.

- Đương nhiên đi bên cạnh các ông lớn thì có thể được ăn,

Mồ hôi toát ra, mấy người này! Trương Lam lau mồ hôi trên thái dương: mấy người này, lúc nào cũng không quên ăn uống! không hiểu mấy người này có quen với Trư Ngộ Năng không.

Một đêm không nói gì.

Buổi sáng, bốn người Arnold bắt đầu ồn ào muốn đi công viên chơi, nói muốn đi săn mấy con mồi. Tối hôm qua mọi người nói chuyện phiếm rằng ở trong rừng có không ít động vật hoang dã, không biết có đúng không. Dù sao đi nữa thì hổ, chó hoang và các loại khác thì từng nghe qua, nhưng một con cáo hoang thì vẫn phải có chứ, các loài động vật nhỏ thì có thể dễ dàng thấy được.

Núi Mông Sơn của quốc gia là một cánh rừng rộng nhất, cách thị trấn khoảng mười mấy kilomet, được gọi là thiên đường nghỉ dưỡng, cũng rất nổi tiếng ở huyện. So với những cánh rừng nhỏ ở châu Âu thì được gọi là rừng rậm, nơi này có thể coi là rừng rậm rồi.

Nghe đến đây mấy người rất vui vẻ, ồn ào muốn đi săn thú. Trương Lam nhún vai, thật đáng tiếc cho bọn họ, ở đất nước này không cho phép tư nhân sử dụng súng ống, cho dù súng đánh ở bãi cát cũng không được, hơn nữa tạm thời không có luật trái phép, bởi vậy việc săn thú chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Arnold ham chơi

Điều này đương nhiên không gây khó dễ cho mấy người Arnold, bốn người bọn họ bảo đảm với Trương Lam: chỉ cần có thể nghĩ cách để mình đưa người tôi, việc săn thú không khó khăn gì, dù không có súng cũng không có vấn đề gì.

Xe cộ thì làm sao? Chính mình cũng không thể giả bộ được về trầm tư của bốn người này, Trương Lam xoa nửa mái đầu, nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra

được, rốt cuộc vấn đề này nên để cho người khác đi giải quyết.

Đường chết không dành cho người nghèo, ai chết thì người đó đen đủi.

Sáng sớm, nhóm bảy người Trương Lam hưng hăng lao tới chính phủ huyện ủy, những lính gác ở bên dưới lại cáo mượn oai hùm nhìn mấy tiểu tử và cô gái xinh đẹp, cũng không ngăn cản, cho đi vào thẳng luôn.

Nói đến việc này còn có một sự cố: khi công ty nước khoáng của Trương Lam được thành lập, đúng là oanh động một trận, trong huyện dường như phát hiện rằng, huyện mình tự nhiên lại xuất hiện mấy phú ông giàu có như vậy. Mọi người sớm đã quen với Vương Doanh Trường, nhưng mọi người vẫn cho rằng đây chỉ là kinh doanh nhỏ cho nên không để ý. Lúc nhàn rỗi mọi người nói chuyện phiếm, nói rằng mọi người cũng nên thoải mái hơn một chút.

Bỗng nhiên trong lúc đó việc làm của nhà họ Trương khiến cho mọi người giật mình, người ta không chỉ có giá trị mấy trăm vạn, nhưng lại có quan hệ tốt đẹp. Ở huyện mấy trăm con người đều cúi đầu khom lưng. Đây là thời đại kinh tế phát triển, trong tay cần phải có tiền thì trở thành ông lớn, càng không phải nói là có quan hệ tốt đẹp với một công ty Mỹ có hàng trăm triệu đô.

Các công ty có nhiều tiền là như thế, những việc đơn giản thì những bộ óc lớn không thể nghĩ ra được, nhưng không vì thế mà không đề phòng bọn họ liên tưởng: năm trăm đô thì có thể là bốn tỷ nhân dân tệ, còn nhiều hơn nhiều lần so với giá trị sản xuất lớn nhất của cả thành phố này! Trung ương kêu gọi vốn, phía dưới tất cả các địa phương đều phải vắt hết óc ra suy nghĩ, hiện tại chính mình ở hai đầu bờ ruộng cho nên có thể có quan hệ với một người ngoại quốc giàu có, mọi người còn không nhanh chóng nắm bắt lấy cơ hội này. Lãnh đạo trong huyện chỉ tức không thể đứng được với nhà tì, cho nên có thể dựa vào thần tài đó để kéo cho kinh tế của địa phương phát triển lên một chút.

Nhà họ Trương cũng không để cho bọn họ thất vọng, mấy năm nay việc kinh doanh nước khoáng đã đưa nhà họ Trương nổi danh ở huyện, rất nhiều người đều mượn cái tên nông phu sơn tuyền là biết đến nơi này,

Khứu giác chính trị nhạy cảm, hay là một lòng chuẩn bị phục vụ cho nhân dân, một trái tim rực lửa để chuẩn bị phục vụ cho nhân dân như bí thư Lý Ngọc Mai đã phát hiện ra điểm này: nhà này không chỉ có tiền mà còn có quan hệ tốt đẹp với quân đội. Đây đúng là một mỏ vàng. Dựa vào những người này thì còn có thể được với cao hơn.

Đương nhiên, chúng ta không nói như thế không tốt, dù sao đây cũng là phục vụ cho nhân dân, bất luận thế nào chúng ta cũng phải tìm cách để không có bất kỳ một suy nghĩ không tốt nào.

Vì vậy chuyện này đương nhiên là xảy ra: đại tiểu thư thấy hai chị em Trương Lam, nhất thời ánh mắt sáng ngời, một người thì khen là người con trai xinh đẹp đáng yêu, đồng hành là một người quản lý việc giáo dục ở huyện sớm nghe tiếng của Tiểu Thần Hi. Thế này thì tốt rồi, sớm có bí thư chỉ thị cho thì càng tốt, bận rộn không được thì đã có người thu nhận hai đứa trẻ làm con trai nuôi và con gái nuôi. Dù sao đi nữa ở tuổi này cũng không lớn, làm mẹ của hai đứa trẻ này cũng là phù hợp.

Bí thư đương nhiên là liên tục nhún nhường, nói rằng không được, cái này không phải là trèo cao? Nói rồi, tay bèn lại gần để nắm lấy tay hai đứa trẻ, đến lúc này Trương Tông Quân và Dương Chi mới hiểu rõ ý nghĩa. Vì vậy sau một hồi kiểm tra công tác thị sát bèn trở thành việc nhận con nuôi của bí thư huyện ủy.

Từ khi trở thành người một nhà, hai nhà trở nên thân thiết với nhau, Trương Tông Quân cũng nhận thấy chuyện làm ăn của mình thuận lợi hơn, có thời gian mình gặp khó khăn đã sớm có người giải quyết giúp mình. Trong chuyện này thì cũng có cái tốt, nhưng trong lòng biết rõ ràng cũng không hay ho gì: mọi người hỗ trợ nhau cùng có lợi, chuyện này cũng không có gì là không tốt, chỉ là kiểu hoa mọi người cùng nhắc.

Quen với bí thư huyện ủy, Trương Lam và Tiểu Thần Hi hôn nhệ và gọi:

- Mẹ,

Nhất thời khiến cho Lý Ngọc Mai vui mừng rạng rỡ.

- Mấy vị này là?

Đùa giỡn với bọn trẻ xong mới chú ý tới năm người kia, không khỏi sửng sốt, ở một vùng hẻo lánh như thế này mà có thể thấy năm người nước ngoài, quả là ngạc nhiên quá đổi.

- Vị này là tiểu thư Elyse của tập đoàn Elyse nước Mỹ.

Tiểu Thần Hi đứng lên, giới thiệu với Lý Ngọc Mai.

- Sau đó là mấy trợ thủ của công ty tiểu thư Elyse.

- Hoan nghênh, hoan nghênh!

Tập đoàn Elyse đương nhiên biết Lý Ngọc Mai, ban đầu thiết bị nhà máy nước của nhà Trương Tông Quân đến, thì phải nhanh chóng bắt tay với mấy người này. Ban đầu là vị đại thần tài này tới, mình còn không biết! Lý Ngọc Mai không khỏi bắt đầu tức giận cơ quan quản lý xuất nhập cảnh: ít nhất cũng phải thông báo cho mình một tiếng để chuẩn bị, chẳng may để lại ấn tượng không tốt thì sẽ tổn hại đến tiền bạc như thế nào.

- Không biết mấy vị đến đây là vì chuyện gì?

- Lần này chúng con đơn giản là đến nói chuyện với bạn bè.

Elyse nói bạn của mình là Trương Lam và Tiểu Thần Hi, hiểu rõ sự lo lắng của Lý Ngọc Mai, bèn nhún vai:

- Chúng con đã hơn một năm rồi chưa gặp nhau, con rất nhớ bọn họ. Lần này đều hoàn toàn là bạn bè tới, mẹ không cần lo lắng.

- Tốt, tốt.

Lý Ngọc Mai đặt một ít điểm tâm, rồi lại thất vọng: vốn dĩ không pahir tiến hành khảo sát thương mại.

- Mẹ, mấy người bạn của Elyse hy vọng được đi núi Mông Sơn tham quan, mẹ có thể cho xe phái tới được không.

Trương Lam nói rõ ý đồ.

- Như thế đi.

Lý Ngọc Mai có chút khó khăn.

- Từ huyện đến núi Mông Sơn đường đi không dễ dàng, nếu đi bằng xe bình thường từ huyện, nếu như thế thì tôi sẽ thương lượng với lực lượng quân đội ở huyện, xem bọn họ có thể cử hai chiếc xe dã đến hay không, mọi người đợi một chút.

Nói rồi cầm lấy điện thoại liên hệ với quân đội, ừ à nửa ngải, Lý Ngọc Mai cúp điện thoại nói:

- Không thành vấn đề, xe bộ đội một lát nữa sẽ đến.

Elyse xinh xắn ghé vào bên tai Trương Lam, giọng thì thầm:

- Nói cho mẹ của em bảo bọn chị là người Mỹ, để họ đừng chú ý đến bọn chị, không nên để bị dò hỏi tình hình, xem ra tâm lý cảnh giác của mọi người rất nặng.

- Đây là điều dĩ nhiên.

Trương Lam bữu môi, giọng nhẹ nhàng trở lại,

- Ai biết lòng ai thế nào, không thể không đề phòng được, biết bọn họ đến để làm gì chứ?

Không lâu sau đó, mới nhờ tới tiếng đèn đồng Cát Phở ở số 212 Bắc Kinh, Trương Lam mỉm cười, đến thật là nhanh!

- Bọn họ tới rồi.

Lý Ngọc Mai mỉm cười:

- Chúng ta xuống phía dưới đi.

Đi vào sân, Trương Lam nghĩ quân đội đúng là có ý, đã phái hai chiếc xe qua rồi, thực ra ít nhất cũng muốn có hai chiếc, bốn người cao to thì cần một chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trên đường gặp phải sáu kẻ lưu manh

- Mấy người bạn nước Mỹ.

Trên xe có một người nhỏ tuổi, đi ở phía trước Arnold.

- Bước tiếp theo do tôi sắp xếp, mấy người theo sắp xếp của tôi lên xe.

Cùng đi? Xem chừng còn giám sát nhiều. Trương Lam cười thầm.

Đám người Arnold không để ý chuyện này, hoặc là căn bản mấy người ấy không có ý thức, cao hứng đi trên chiếc xe Jeep, hướng về phía ba người Trương Lam khoát tay.

Trương Lam nhìn đau khổ, chiếc xe jeep ở phía dưới, mấy người này lắc lư một chút thì sẽ phát ra những tiếng kêu “lạch cạch lạch cạch”, cũng không hiểu được những chiếc xe nhỏ này có đau mà khóc lên không.

Bốn người Arnold kéo cửa kính xe xuống, để đầu vươn lên phía trước Trương Lam.

- Chúng ta sẽ không để bóng đèn đâu, không quấy rối các người ân ái, để cho mấy người không gian riêng tư.

Nói xong chiếc xe jeep bèn phối hợp nhanh không thể thấy được khói.

- Các người đi chết đi.

Trương Lam nói rồi nhặt lấy một viên đá, ném tới.

- Bốp.

Vận khí tốt, Trương Lam vỗ ngực, lẻ lười ra chúc mừng.

- Đi lên ngồi một chút đi.

Lý Ngọc mai mời Elyse:

- Mọi người là khách quý, không uống chén nước thì thật sự là không đúng lắm.

Elyse lặng lẽ nhìn Trương Lam, hỏi ý kiến của hắn.

Nhìn ta làm gì, Trương Lam có chút choáng váng: chị cũng không phải người gì của tôi, muốn làm gì thì làm, không cần hỏi ý kiến của tôi.

Thấy vẻ mặt buồn bực của Trương Lam, Elyse khẽ lẻ ra cái lười, nói thật, còn đáng yêu hơn hành động thề lười của Trương Lam.

- Cô Lý đích thân mời, tôi đây từ chối thì thật là bất kính.

Nhìn thấy Trương Lam không hề phản đối, Elyse bèn đi lên, làm quen với mẹ của Trương Lam cũng tốt.

Lý Ngọc Mai không có trà gì ngon, cũng không có trà ***, Elyse cũng sẽ không uống gì, về phần Trương Lam thì không nhìn.

Nói hai người phụ nữ có đầu với một ngân con ngân, Trương Lam từ trước tới giờ chưa hề nghĩ rằng nếu ba người phụ nữ cùng ngồi với nhau thì sẽ ra chuyện gì, ngày hôm nay Trương Lam rốt cuộc đã gặp được, ba người bắt đầu nói chuyện từ chuyện thay tã cho trẻ đến chuyện Ronald Reagan bị đâm. Trời mới biết được vì sao bọn họ phải xa với nhau, từ khi Trương Lam còn bé đã bắt đầu đập vỡ cái cửa thủy tinh nhà người ta, từ việc phụ nữ phối hợp như thế nào nói đến chuyện làm sao để có một người đáng tin cậy. Nói chung không có gì là ba người không thể nói được. Thấy vẻ mặt lơ ngơ của Trương Lam, sau đó nếu ai ngủ thì chỉ cần nghe tiếng vợ của mình lải nhải thôi đảm bảo là chỉ cần nửa giờ là có thể ngủ được, trong lúc mơ màng, Trương Lam cũng bất giác ôm bình trà ngủ ngon.

- Dậy đi.

Ngủ tới mức không còn biết trời đất gì nữa, Trương Lam cảm giác thấy mình bị đánh thức dậy.

Con mắt mơ màng:

- Đừng làm ồn nữa.

Trương Lam giờ móng vuốt lên nói:

- Để tôi ngủ thêm một chút nữa.

- Quần của em rơi xuống rồi kìa.

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

- Cái gì?

Trương Lam đang mơ hồ nhất thời không rõ ràng bèn nhảy dựng lên, tay chân luồn cuống kéo quần. Chiếc quần vẫn không làm sao cả.

- Hahaa...

Một trận cười hả hê của những người phụ nữ vang lên không nề nang gì cả, Trương Lam lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, rốt cục đa xhieur mình bị người ta trêu cợt, vì thế dở khóc dở cười.

- Tôi nói ba người tuổi tác khác nhau sao có thể cùng xúm lại để chọc một đứa trẻ chứ.

- Con vẫn còn là đứa trẻ sao?

Lí Ngọc Mai ngắt lời Trương Lam, không thể hình dung được bèn ôm lấy cánh tay:

- Người khác không biết mẹ thì biết đấy, chỉ là chính con chia đều hoa hồng với mẹ thì sẽ nhiều hơn sao? Một đứa trẻ có trên người hàng trăm vạn đồng sao?

Nói rồi cái miệng tẩm tặc, cảm thấy thật là khinh bỉ cho Trương Lam.

- Có tiền cũng là sai sao?

Trương Lam cảm thấy mình rất oan uổng.

Tuổi còn nhỏ là một sai lầm, Trương Lam rút cuộc phát hiện ra, trong một đám phụ nữ, các nàng sẽ không coi như một loài động vật mà chỉ coi mình như một món đồ chơi, đau khổ là, ở thời điểm nay Trương Lam ý thức được mình biết đã quá muộn.

Từ biệt Lí Ngọc Mai, ba người quyết định đi dạo trên đường, thật ra cũng không có gì cả, hiện tại ở trong huyện mấy vùng thương mại vẫn chưa được xây dựng, vì thế cũng không có gì để chơi cả. nhưng Elyse lại cảm giác ở huyện này rất thú vị, bèn kéo tay Tiểu Thần Hi hỏi không ngừng.

Lí Ngọc Mai đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuyên thấu qua cửa lớn thì thấy ba người Trương Lam, Tiểu Thần Hi và Elyse, cầm lấy điện thoại trên bàn.

Lưu Thành Long là một người xã hội đen trong huyện, đương nhiên đây chỉ là do hắn nói như thế, bởi vì hắn nghĩ rằng nói là xã hội đen cho oai phong hơn một chút, trên thực tế chỉ là một tên du côn mà thôi, hắn đã phụ lại niềm hy vọng của mọi người trong nhà, ngược lại không trở thành con rồng gì cả mà chỉ là con giun thôi.

Ngày hôm nay, Lưu Thành Long rất đắc ý, vừa mới lấy được số tiền lương của cha hắn ta, bèn đem đi chơi, cầm lấy một cái ao gọt hoa quả giắt ở thắt lưng, người kia ngoan ngoan như một con chó con lấy tiền ra, không dám đưa lên, Lưu Thành Long không biết, lúc này tay của mình run suốt nửa cái dao đã rơi xuống đất.

Sau đó dựa vào việc này mà phát tài cũng không khó, căn bản là không muốn mình tương tượng như vậy, mọi người đều cố gắng để phản đối việc này nhưng Lưu Thành Long còn đắc ý hơn: chơi cái gì chứ, còn có hắn đây**. Vốn dĩ cũng là từ một cái gói, không nghĩ rằng việc cướp đoạt lại dễ dàng như vậy, sớm biết như thế thì hắn đã đi làm cướp từ trước, hại hắn ta nghèo khổ lâu như vậy.

Lưu Thành Long đang hút thuốc với điệu bộ đắc ý đi phía trước, trong lúc vô ý bèn thoáng nhìn thấy nhóm ba người Elyse cách mình khoảng không đến hai thước, thân hình nóng bỏng của Elyse khiến cho nước miếng của Lưu Thành Long chảy dài ra.

Không hiểu người ngoại quốc đó có cái mõng to như thế nào? Đầu óc ma xui quỷ khiến của Lưu Thành Long thiếu chút nữa thì có suy nghĩ như thế.

Lưu Thành Long thề, chính mình tuyệt đối là một con quỷ, nếu không thì sao dám tìm tới gây phiền phức với người ngoại quốc, hơn nữa còn dám sờ mõng người ta.

Theo giới khoa học nghiên cứu, thân thể là do não bộ chi phối, sờ dĩ gặp nóng sẽ rút tay lại, đây thực tế là tác dụng tiềm thức của đại não, để tránh cho cơ thể bị tổn thương. Ví dụ như con người lúc đau đón tới kịch liệt thì sẽ bị hôn mê, trên thực tế là đại não bảo vệ tránh cho cơ thể không chịu nổi những kích thích quá mạnh.

Nếu thân thể bị chi phối như thế, thì hiển nhiên Lưu Thành Long có thể không phải là người điển hình, mơ mơ màng màng, tay của Lưu Thành Long thực sự đã tiến hành theo mệnh lệnh của đại não, nhanh chóng chuẩn xác sờ vào cái mõng đầy đà của Elyse.

Tất nhiên trong tình huống này Elyse không phải gặp lần đầu tiên, rất là thạo bèn xoay người lại, túm tay, nhấc chân, động tác này Trương Lam thấy không ổn, chẳng nhẽ Trung Quốc bây giờ lại có thêm một thái giám sao? Bèn nhanh chóng kêu lên:

- Đứng, đứng cắt!

- Soạt.

Elyse cách chỗ của người anh em Lưu Thành Long không đầy một centimet, Trương Lam bèn lau mồ hôi trên thái dương: thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa thì phế của người này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chuyện ở đồn cảnh sát

Lưu Thành Long tức thì sợ tới choáng váng, ngờ ngác nhìn thấy cái đó của mình chỉ còn cách một ngón chân, đứng yên đó không dám động đậy. Không phải nghe nói đàn bà ngoại quốc rất thoải mái sao? Tùy tiện quan hệ trên giường, Lưu Thành Long thiếu chút nữa thì khóc thét lên, vì sao lại lợi hại như vậy, sờ cái mông mà định phế đi của mình sao?

Giờ khắc này Lưu Thành Long hận người phụ nữ ngoại quốc này, chuyện phiếm! Người ta là người ngoại quốc sao có thể bảo thủ bằng phụ nữ Trung Quốc được. Không thấy người ta chạm một chút cũng không cho chạm sao, đụng một tí là định tuyệt tử tuyệt tôn của người ta, cùng lắm thì mắng là lưu manh thôi.

Trở về tìm tên khốn nạn tính sổ! Lưu Thành Long thầm thề thốt: suýt thì bị nhà người hại chết.

Mấy người cảnh sát mặc cảnh phục thấy có chuyện kỳ lạ thì không biết chui ra từ đâu, bèn chào Elyse:

- Xin lỗi, làm phiền mọi người rồi, hy vọng mọi người tiếp tục chơi vui vẻ.

Nói xong bèn lúi Lưu Thành Long đi, lần thứ hai biến mất trước mặt Trương Lam.

Nhìn lại hai người đó biến mất, Trương Lam dụi dụi mắt, s có gì đó không thể tin được, quá là thần kỳ, không lẽ là thuật di chuyển sao?

- Đây là quân đội của nước cậu mà.

Elyse cũng nhìn ngờ ngác, bèn hỏi Trương Lam:

- Thật là thần kỳ, bọn họ từ đâu tới vậy?

- Em cũng không biết.

Trương Lam bèn nói thật.

Ra về chính mình bị mấy người giám sát, hình như không thể nói là như vậy. Phải nói là đám người Elyse khiến cho chú ý, đề tập trung cho quan hệ hữu hảo Trung mỹ, phải người âm thầm bảo vệ!!!

Bản nhạc không làm mấy người đi đường khó chịu, mà còn làm Elyse thấy hứng thú với quân đội và cảnh sát Trung Quốc, luôn mồm hỏi Trương Lam. Trương Lam đâu biết những thứ này, mà có biết thì cũng không thể nói. Ai mà biết được người vừa đi qua mình có phải người bảo vệ bí mật của Elyse hay không.

Cái này thì Trương Lam không hề gì, nhưng cậu vẫn còn thấy sợ cái sở thích kì quái của Elyse nên liên tục dặn Elyse, “Elyse, không cần biết chị ở nước ngoài như thế nào, nhưng ở đây đừng có hở ra là gây chuyện đấy, nhớ đấy.”

“Cái này thì,” Elyse dừng lại, nghe mặt giả bộ suy nghĩ, “còn phải xem cậu đối xử với tôi thế nào đã, đối xử tốt với tôi, tâm trạng tôi sẽ tốt, biết đâu đến lúc đó nói gì tôi cũng nghe, còn nếu đối xử với tôi không ra sao,” nói đến đây, Elyse giờ cái nắm đấm chẳng có chút lực sát thương của bàn tay vừa mềm vừa nhỏ dứ dứ trước mặt Trương Lam, tỏ ý “không đối tốt với tôi, tôi ngửa mặt là tôi cho cậu một phát đấy.”

“Liên quan gì đến tôi chứ?”, Trương Lam lăm bằm, trong đầu tự nhủ, không cần biết thế nào, trước hết cứ đỡ dành cho cái bà cô này vui đã rồi tính sau.

Mấy người vừa đi vừa âm ỉ cả lên, thời gian cứ thế trôi thật nhanh, ngẩng đầu lên mới biết là mặt trời đã sắp lặn rồi.

Vội vàng quay về nhà.

4 người đã về đến nhà, trong sân thấy vất mấy con mồi, Trương Lam cúi húi đếm, tất cả có 8 con chim trĩ, 12 con thỏ rừng và mấy con chim cảnh không biết là loại gì _ kiến thức sinh học của Trương Lam kém, nên không biết đó là một đồng chim sẻ, nhiều chim thế này, nếu là mấy chục năm trước thì người ta còn tranh nhau, chứ bây giờ, chẳng mấy ai còn quan tâm.

Mấy người kia bắt những thứ này về làm gì nhỉ, Trương Lam tò mò, lật đi lật lại mấy con đó xem mà lại không để ý bên trên có một lỗ đạn, chẳng lẽ mấy người đó định bắt hổ, mà còn vật kia chỉ là tự chui đầu vào, Trương Lam suy đoán.

Lật lại xem kĩ một lần nữa, Trương Lam cũng phát hiện ra bí mật, thì ra là do bị ném đá trúng, gặp phải mấy kẻ tham ăn, coi như mấy con vật này đen đủi, mà dù sao cuối cùng vẫn là chết mà không có chỗ chôn.

Tối nay, đám Arnold được một bữa no, Trương Lam đã sớm quên sự đồng cảm của cậu ta với mấy thứ đang trong miệng, ăn rồi nhanh làm cho anh em Arnold không mấy vừa ý, tụ tập tung bưng, âm ỉ đến tận 10h đêm mới giải tán mà không biết là mình đã vô ý làm phiền sự yên tĩnh của người khác vào giờ này.

Ở đồn công an huyện, cục trưởng với thân hình mập mập đang cầm chén trà trong tay, mắt nhìn chăm chăm thẳng nhai bị cấp dưới hành hạ đến mức không ra hồn người, mà vẫn chưa nguôi giận, bực là tự mình không lên cho hắn một trận được: thẳng nhai ranh đáng nguyên rủa!. Nếu không phải tại nó,

thì cái người mà ông ta theo dõi làm sao lại phát hiện ra. Bảo vệ, nói hay thì là bí mật bảo vệ, mà nói dở ra thì là đi theo.

Phải bảo vệ an toàn cho người mà anh theo dõi, nhớ cẩn thận không để người đó phát hiện ra. Nhớ lại lời căn dặn của bí thư huyện ủy, ông lại thấy đau đầu: cũng vì người mà ông ta theo dõi đâu phải nhân vật tầm thường, không những là người nước ngoài, mà còn là một trùm lớn, trong tay có đến cả mấy chục tỉ đô la Mỹ, bây giờ không có một lời giải thích chính đáng thì công việc sau này có thể còn gặp nhiều khó khăn.

Tất cả chỉ tại thằng nhãi này hại ta. Cuối cùng không chịu được, cục trưởng đá cho nó 2 phát, thấy thoải mái cả người.

Bộ dạng của Lưu Thành Long bây giờ thật thê thảm, không còn vui vẻ đặc ý như buổi sáng, 2 quầng mắt thâm đen, nếu nhìn không kỹ, người khác còn tưởng nó đeo thêm một loại kính đen, toàn thân bị đánh toát cả chỉ còn sót lại cái quần đùi, người ướt sũng, không phải do mồ hôi, mà là bị người ta té nước vào, nó đang run lên bần bật, người không biết bị bôi cái gì lên, chỗ xanh chỗ tím, lại gần nhìn kỹ mới biết là do bị đánh bầm dập thâm tím.

Cục trưởng đương nhiên là biết hần, một thằng côn đồ có tiếng trong huyện, mà cảnh sát nào chẳng biết nó, vì có tuần nào là nó không phải vào đồn đâu. Người ta cũng thấy lạ, cũng có lúc thấy nhớ thằng nhãi này. Nhưng cũng có nó bịa cũng giỏi, nó thuộc loại tội lớn thì không phải mà tội lật vạt lại vô số. Nhưng cũng làm cảnh sát phải nhức đầu vì nó, chưa đủ tuổi kết án, cũng chưa đủ tuổi bắt giữ, cuối cùng đành phải dạy cho nó một trận rồi lại thả nó ra.

Nhìn mặt mũi bị đánh bầm dập của nó, cục trưởng thở dài: Lại như thế này đây, lần này nó gây ra phiền phức lớn như thế, hay vẫn thả nó ra, tội của nó miễn cưỡng cũng chỉ là chọc ghẹo con gái, mà cũng chỉ là không nhiệt tình, không hiếu khách với người nước ngoài, thực sự là làm cho ông nhức đầu quá.

Lưu Thành Long trong lòng run sợ, không biết mình đã chọc phải ai, trước giờ cho dù phạm phải tội gì thì cũng không bị đánh thảm đến mức này, vô tình liếc thấy cái điện thoại đặt trên bàn, nó cũng giật mình run sợ, tự mình không ngờ có lúc cái điện thoại cũng đáng sợ đến vậy, viên cảnh sát nhắc điện thoại đưa lại gần miệng nó, lúc điện thoại bắt đầu rung, Lưu Thành Long cảm giác như mình sắp chết đến nơi, cứ như có dòng điện chạy khắp người, không chỉ tay chân, đến lục phủ ngũ tạng cũng thế, dòng điện chạy qua làm nó cảm giác tê dại đi, cả đời này nó cũng không muốn thử cảm giác này lần thứ 2. Đến đến lúc tên cảnh sát độc ác kia bỏ cái điện thoại xuống, Lưu Thành Long cũng đã tê đằm hết ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Y nhân đến

Nó thì là, cả đời này, cái thứ nó gặp mà đáng sợ nhất chính là cái điện thoại, đến lúc muốn ngắt cũng không được, lúc đó mới biết thế nào là sống không bằng chết. Khổ nỗi là, vì điện thoại dùng pin, điện áp không cao, không thể tìm được vết điện giật trên người, đã trúng rồi thì chỉ có chịu.

Bực nhất là nó không biết tại sao nó lại bị đánh, chẳng lẽ chỉ vì sờ mông một đứa con gái nước ngoài? Đánh người đến mực như vậy, chắc coi như là lấy danh dự cho đất nước.

Từ đó trở đi, Lưu Thành Long hết sức nhạy cảm với điện thoại, thậm chí sau này điện thoại tràn lan, đến mức các bà nhặt rác cũng mỗi người một cái thì nó cũng nhất định không mua.

Đánh một lúc, cục trưởng cũng mệt rồi, hất hất tay, ý là đánh đủ rồi, có thể thả thằng nhãi này ra. Suýt chút nữa thì Lưu Thành Long phải khóc lên, chả hiểu sao đánh nó một trận rồi lại thả nó ra. Rốt cuộc là chuyện gì không biết?

- Này nhóc.

Một viên cảnh sát già đưa nó ra thở dài, dặn dò nó thật lòng:

- Cậu hãy còn trẻ, tìm lấy một việc mà làm đi, đừng sống những ngày như thế nữa, cơm trong tù khó nuốt lắm! Việc ngày hôm nay, quên được thì hãy quên đi, biết cũng không có gì tốt, trận đòn này coi như đi ra ngoài gây sự bị người ta đánh là được rồi.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Lưu Hữu Thành run run, nước mắt lã tã, lúc mà ai cũng khinh bỉ nó thì vẫn có một viên cảnh sát bảo nó phải sống sao cho tốt. Nó thực sự muốn thế là đời này nó chỉ nghe muốn nghe lời một người.

Đúng lúc đó, ở một phòng làm việc trong doanh trại quân đội của huyện, đèn bật sáng, trung đội trưởng Nhất Mai Nhị đang báo cáo với chính ủy Mã:

- Ý anh là tài nghệ của họ đều rất cao? Ai cũng có thể dùng đá ném chết chim trên trời, ném trúng thỏ đang chạy dưới đất mà không chệch phát nào?

CHính ủy mã hơi cau mày, cúi đầu suy nghĩ, thì thảo tự nói với bản thân:

- Nói như vậy, có thể là bộ đội được huấn luyện, vẫn còn khả năng này, nếu là gián điệp thì nhất định không thể được đào tạo ở những mặt này.

Một lúc lâu, Mã chính ủy mới ngẩng đầu lên, dò xem ý kiến của trung đội trưởng:

- Anh thấy khả năng họ là gián điệp có lớn không?

- Tôi cho rằng.

Trung đội trưởng cẩn trọng đáp:

- Không lớn, tôi nghĩ bọn họ có khả năng là bộ đội hơn, có thể là bộ đội tình nguyện, khả năng là gián điệp không cao, dù sao một phú hào trong người có tiền tỷ, không có vài vệ sĩ tình nguyện thì cũng không phải, dù sao, chuyện này cũng không thuộc chuyên môn của tôi, chỉ dựa vào phán đoán của tôi cũng không chính xác, cần phải cho người tiếp tục để ý.-

- Ừ.

Mã chính ủy gật đầu, mày giãn ra một chút, giao phó:

- Chuyện này anh cứ làm đi, chú ý, đừng để họ phát hiện ra ý đồ của chúng ta, và nhớ giữ quan hệ tốt với họ, nếu có thể hãy điều tra ý đồ của họ là gì. Còn nữa, nhất định phải làm tốt công tác bảo vệ, kiểu gì cũng không được để xảy ra chuyện!

- Rõ!

Trung đội trưởng đứng nghiêm, nghiêm chỉnh chào theo nghi thức quân đội:

- Nhất định hoàn thành nhiệm vụ!-

- ĐƯỢC rồi.

Mã chính ủy hất hất tay:

- Anh ra ngoài đi.

Nhất Mao Nhị nghiêm chào, rồi nhẹ nhàng bước ra, đóng cửa thật nhẹ, để chính ủy yên tĩnh suy nghĩ!!!

Chơi được vài ngày, Trương Lam rốt cục chịu không nổi mấy người hiếu kỳ như trẻ con làm mình mất mặt kia, liền đuổi bọn họ về nhà, có điều không hiểu nổi mấy tên kia sao mãi mà không lộ diện, chẳng lẽ chỉ số IQ của người nước ngoài đáng để cân nhắc thế sao? Hay là những tên này trực tiếp dùng tiền để người?

Elyse rất là lưu luyến, trên khuôn mặt đầm đìa đáng yêu xuất hiện hai hàng nước mắt, khóc sụt sịt yêu cầu được ở lại đây vài ngày, Trương Lam nhất thời mềm lòng đồng ý.

Mấy người phía sau A Nặc thấy phương pháp này có hiệu quả, học theo Elyse, nước mắt nước mũi giàn dụa, Trương Lam nhất thời nổi giận, hần ** thích mỹ nữ khóc đến hoa lệ đài vỹ, các người khóc như ** thế này thành cái gì? Bốn vị đại lão gia các người ở trước mặt hần khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, nhìn vào khiến người ta nổi hết cả da gà. Lão tử không cự tuyệt nổi mỹ nữ nhưng cũng không cự tuyệt nổi dã thú ư? Mau cút đi, mắt không thấy, tâm không phiền, trực tiếp đá mỗi người một cước văng ra ngoài.

Elyse thành công ở lại, giúp Trương Lam đánh đuổi bốn tên kia ra ngoài, đôi mắt ngập nước chớp chớp nhìn Trương Lam.

Không đợi Elyse nói ra, Trương Lam toàn thân đã nổi hết cả da gà, vội vàng nói:

- Tôi nhớ ra rồi, hôm nay tôi phải đến trường có việc, không cùng các người được.

Nói xong nhanh chân chuẩn bị, phía sau truyền đến tiếng cười đắc ý của Elyse và tth.

Chật vật chạy trốn một trận, Trương Lam suy nghĩ một chút, thôi quên đi, tạm thời không cần về nhà nữa, bằng không nói không chừng sẽ bị hai tiểu yêu tinh kia đùa giỡn, nhìn thấy mà không ăn được thì thật là khổ. Trái phải đều không có gì, dứt khoát vào trong trường nhìn là được rồi.

Nhớ tới trường học, Trương Lam nghĩ đến liền đỏ mặt, mình không có một chút cảm giác làm học sinh gì cả, bản thân sau khi đến báo danh một lần, đếm đi đếm lại thì số lần đến trường không quá một bàn tay, hiện tại không biết giáo viên còn nhớ đến mình không nữa?

May là nhà mình cách trường không xa lắm, Trương Lam bước chậm chạp, không bao lâu thì đến, bây giờ là hơn mười giờ sáng, nhìn khung cảnh âm ỉ trong trường, chắc đang là thời gian nghỉ giải lao.

Nhìn một đám trẻ con nước mũi chảy dài đang chơi mấy cái trò chơi ấu trĩ của bọn chúng, các giáo viên thì bắt trước giọng của mấy con chó con mèo, đồ dành đứa trẻ không biết làm sao mà khóc kia, Trương Lam đầu đầu: khác nhau, thực sự khác nhau quá lớn.

Một mạch bước tới, cũng không có ai chú ý đến mình, Trương Lam nhìn mấy đứa trẻ đang đùa giỡn đuổi nhau. Nhìn lại bản thân dường như không phù hợp với nơi này, cảm thấy bản thân mình thật thất bại, dĩ nhiên đã quên là ở nhà trẻ đã nhận một đứa em trai, tối thiểu, bây giờ có người em trai này cũng không đến nông nổi không có ai nói chuyện cùng.

Cũng may là trí nhớ của mình khá tốt, Trương Lam nói thầm, chậm rãi ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh. Nhìn rồi nhìn xung quanh không thấy có chuyện gì, ngủ một giấc không phải là một ý kiến tồi. Trương Lam ngáp một cái, chậm rãi gục xuống bàn.

Vừa cúi xuống không bao lâu, Trương Lam mơ màng cảm thấy có người đứng bên cạnh mình, là ai nhỉ? Chẳng nhẽ không biết làm phiền người khác đang ngủ là một việc làm rất thất đức sao? Trương Lam có chút bất mãn, dụi dụi đôi mắt mơ màng, cố gắng mở mắt ra, định thần nhìn.

Trước mắt là một bé gái khoảng 5,6 tuổi——phí lòi, tiểu quý lớp dục hồng được mấy tuổi——bộ dạng với làn da trắng nõn, hồng hào, vô vùng mịn màng, hai má mồm mím có chút hồng hồng, giống như một quả táo rất đẹp, khiến cho người nhìn không cưỡng được mà muốn cắn một miếng, những đứa trẻ tám tuổi này làn da thường không đẹp lắm, Trương Lam cảm thấy rất kì quái là tại sao làn da của cô bé này lại đẹp như vậy, đẹp đến tận tột, dường như sẽ khiến cho các cô gái luôn tìm mọi cách để bảo vệ làn da của mình cảm thấy đỏ mặt ghen tị đến chết thôi, khuôn mặt trái xoan tinh tế, từ trên nhìn xuống, miệng phớt hồng hơi mở, hai bên cánh mũi đáng yêu, đôi mắt long lanh đen láy như bảo thạch, bướng bỉnh như ngôi sao nhấp nháy trong không trung, lông mi dài như cánh bướm đang đập dòn bay, cái đầu tròn bóng giống như trong suốt, phản quang ánh sáng của ngọc bích.

Trên người cô bé có mùi sữa thơm nhẹ nhàng, không hiểu được là lớn như thế này rồi mà còn uống sữa bột? mái tóc chưa dài được bao nhiêu đã bị mẹ lúi lại buộc thành hai cái sừng dê nhỏ, không những không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô bé mà còn làm tăng phần đáng yêu, toàn thân một bộ màu phấn hồng, giống như là một cô công chúa xinh đẹp.

Trông giống như một tiểu mỹ nhân, Trương Lam cảm than trong lòng: không biết nha đầu này con cái nhà ai nhỉ, lớn một chút nữa trông sẽ rất đoan trang, sai này lớn lên không biết sẽ hại nước hại dân đến mức nào?

Một cô bé sinh động như vậy đứng trước mặt Trương Lam, đáng vẻ nhỏ bé xinh xắn chăm chăm nhìn Trương Lam.

- Cậu có việc gì đấy?

Dù sao cứ chăm chăm nhìn người ta là không tốt, Trương Lam gian nan dời mắt không thương thức khuôn mặt Laury tiểu mỹ nhân nữa, cảm thấy mình cần phải hỏi thăm cô bé này có chuyện gì.

- Đây là chỗ ngồi của tớ.

Cô bé đỏ mặt, có chút xấu hổ.

- Không phải chứ.

Trương Lam có chút hồ đồ, đầu óc mình hẳn là còn không thoát hóa đến mức không nhớ nổi chỗ ngồi của mình chứ, hình như đây rõ ràng là chỗ của mình mà, lẽ nào giáo viên không biết từ khi nào đổi chỗ rồi.

- Tớ nhớ rõ đây là chỗ của tớ mà.

- A!

Cô bé sợ hãi che miệng lại, đầu tiên là không che dấu nổi vẻ mặt kinh ngạc, nhất thời hưng phấn, vẻ mặt sùng bái:

- Cậu chính là bạn mà có thể làm được bài của học sinh lớp ba à? Thật không ngờ là cậu nhé, tớ đặc biệt xin cô chuyển đến chỗ ngồi bên cạnh để nhờ cậu giúp, đáng tiếc là cậu mãi không đến.

Hóa ra là người mình sùng bái. Trương Lam có chút dở khóc dở cười,

- Chỗ nào cơ?

- Chỗ ngồi bên trong của tớ ý.

Cô bé thè lưỡi, bối rối xin lỗi Trương Lam,

- Tớ cứ tưởng cậu chính là cái bạn nam đáng ghét kia cơ, cậu sẽ không giận tớ chứ? Sẽ không chứ?

Liên tục hỏi lại hai lần.

- Đương nhiên sẽ không đâu.

Trương Lam đứng lên, chà trách vừa nãy cô bé cứ nhìn mình, hóa ra là thường xuyên bị quấy rầy, trẻ con bây giờ cũng không đơn giản nhỉ, lớn một tí là đã biết theo đuổi con gái rồi? quả nhiên trẻ con dạy bảo sớm là rất quan trọng, sớm như vậy mà đã biết đạo lý ai nhanh tay người được, cái gì chất lượng tốt thì phải đi trước một bước nắm chặt nó trong tay.

- Vào đi

- Cảm ơn

Cô bé lễ phép cảm ơn Trương Lam một tiếng, vào trong ngói xong, quay đầu lại hưng phấn hỏi,

- Vì sao trong thời gian dài như vậy mà cậu không đi học, cô giáo sẽ không phê bình cậu chứ?

Àch, Trương Lam bỗng nhiên phát hiện, bất quá quả nhiên là bản tính trời sinh của con gái, cô bé còn nhỏ như vậy mà đã bắt đầu có tâm lý bà tám rồi.

- Không đâu.

Trương Lam không buồn ngủ nữa, có một tiểu mỹ nữ Laury, cảnh đẹp ý vui trước mắt thế này, ai cũng sẽ không có tâm trạng để ngủ nữa,

- Thật là ngưỡng mộ cậu đấy.

Cô bé rất ngưỡng mộ việc Trương Lam không đi học mà lại không bị cô giáo phê bình, lú lú kể ra những chuyện buồn của mình,

- Tổ thì không được nha, có một lần tổ không đi học mà trốn ra ngoài chơi, bị cô giáo phát hiện, sau đó bị cô giáo hung hăng phê bình một trận, lại còn bị mẹ đánh vào mông nữa.

Nói xong bắt giác sờ sờ cái mông nhỏ, dường như chỗ đó bây giờ vẫn còn đau.

- Chắc là đau lắm, mẹ tổ từ trước đến giờ chưa bao giờ đánh tổ cả, có phải lúc cậu không nghe lời mẹ cậu mới đánh vào mông cậu?

- Không đâu,

Trương Lam sờ sờ mũi, ra vẻ như nếu trốn học thì cái mông sẽ bị đòn, bản thân giống như bị chiếc bàn là là qua? Để tránh làm hư trẻ con, Trương Lam quyết định nói dối,

- Tổ rất nghe lời, vì thế mà mẹ tổ từ trước tới nay chưa bao giờ đánh tổ.

- Mẹ cậu thật tốt.

Cô bé vẫn giữ bộ mặt ngưỡng mộ,

- Hay là để mẹ cậu làm mẹ của tổ nữa được không, như vậy tổ sẽ không bị đánh nữa.

- Cậu thường xuyên bị đánh à?

Trương Lam rất hiếu kì,

- Lễ nào mẹ cậu hay đánh cậu ư?

- Cũng không hẳn như thế.

Cô bé vội vàng thanh minh giúp cho mẹ cậu mình,

- Chỉ là khi tổ vô cùng không nghe lời thì mẹ mới đánh thôi.

- Ồ.

Trương Lam gật đầu, giải thích:

- Mẹ mình chính là người tốt nhất, nhất là trong độ tuổi này.

- Tổ tên là Mạc Ly Yên

Cô bé ghé vào bàn nhẹ giọng hỏi Trương Lam,

- Sau này cậu có thể giúp tổ không?

- Đương nhiên là không có vấn đề gì.

Trương Lam về mặt kiên định, trong lòng lại nghĩ: Mạc Ly Yên? Cái tên nghe rất êm tai! Rất có ý thơ, xem ra bố mẹ cô bé cũng là người nghiên cứu văn hóa cổ điển nhất định.

- Cảm ơn cậu, cậu thật tốt.

Cô bé ngại thẹn cười, lặng lẽ ghé vào bàn nói chuyện với Trương Lam,

- Tổ biết ngay cậu là người tốt mà.

- Làm sao mà cậu biết được?

Trương Lam rất hiếu kì.

- Tớ biết mà

Cô bé đỏ mặt,

- Cậu không giống với các bạn nam khác, lúc các bạn ý nhìn tớ thì tớ chỉ thấy sợ hãi, mặc dù không biết bọn họ tại sao lại nhìn tớ như vậy, nhưng mà tớ vẫn thấy sợ. Lúc cậu nhìn tớ tớ không hề cảm thấy sợ, lại còn cảm thấy ánh mắt cậu lúc nhìn tớ thì giống như mẹ tớ đang nhìn tớ vậy.

Nói xong, cảm thấy không thích hợp, lại lắc đầu, tỏ ý phủ định,

- Không đúng, vẫn không giống mẹ tớ, rốt cục là có chỗ nào không giống nhỉ?

Lắc đầu nói một cách khổ não, đối với việc không thể phân biệt được mà cảm thấy rất phiền muộn.

Súc sinh a! Trương Lam trong lòng rú lên, lẽ nào mấy ý nghĩ xấu xa trong lòng mình đều bị nha đầu kia phát hiện ra rồi sao. vậy sau còn bị loạn như vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Người ấy đến (trung)

Một người là cô ý (nhìn thấy thiên tài nhi đồng mà sùng bái), một người là hữu tình (khóe miệng bất tri bất giác chảy xuống chính là chứng minh tốt nhất), hai tiểu tử kia rất nhanh liền quen thuộc, lủi rủi nói chuyện không ngừng, tán gẫu vô cùng hứng khởi, ngay tiếng chuông vang khi vào học cũng không chú ý.

Tâm tình của Đồng lão sư cũng không tệ, trong nhà giới thiệu một người bạn trai, đang làm việc trong cơ quan chính phủ huyện, công tác không tệ, bản thân nàng cũng rất hài lòng, hai người chuẩn bị qua năm sẽ kết hôn. Tâm tình tốt tự nhiên rất có kiên nhẫn đối với bọn trẻ, cả ngày vẻ mặt tươi cười, đối với công tác xuất sắc của Đồng lão sư trong thời gian này hiệu trưởng đại nhân không chỉ một lần đưa ra lời khen ngợi.

Duy nhất làm Đồng lão sư cảm thấy tiếc nuối chính là nhi đồng thiên tài kia không tới lớp học ngày nào, lúc trước nghe nói em trai của cô bé thiên tài cần đến trường học làm cho nàng cao hứng, không nghĩ tới người ta chỉ đến báo danh rồi sau đó chưa tới lớp lần nào.

Quả nhiên thiên tài đều không giống người thường, Đồng lão sư nghĩ đến cô gái thiên tài kia cũng không cần tới trường học ngày nào, nhưng đi thi lên trung học lại đứng đầu cả tỉnh, trong khi một đứa bé nhi đồng mẫu giáo thiên tài lại có thể làm được đề thi lớp ba tiểu học, lúc ấy chính nàng cơ hồ không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Chẳng lẽ nhi đồng thiên tài cũng có thể di truyền? Đồng lão sư nhìn bọn nhỏ mơ màng, vì sao mình không phải là một thiên tài đây? Nếu như mình là thiên tài thì có thể di truyền cho con của mình đi?

Phi phi phi, mình nghĩ gì thế! Tiếng chuông vào học vang lên, Đồng lão sư chợt bừng tỉnh, từ trong mơ màng tỉnh lại, nhất thời cảm giác trên mặt mình như phát sốt, mình còn chưa kết hôn như thế nào lại nghĩ tới những việc xấu hổ như thế đây? Thật dọa người!

Nàng chợt dạ nhìn trộm khắp chung quanh một lần, hoàn hảo không ai chú ý tới nàng. Nàng thè lưỡi trộm vỗ vỗ ngực, thật may thật may, không bị người phát hiện, bằng không sẽ bị đám trẻ con cười chết.

Chứng kiến bọn nhỏ đều vào phòng học, không tiếp tục ở bên ngoài chơi đùa, Đồng lão sư cuối cùng đi lên bục giảng, theo bản năng nhìn xuống bên dưới, chợt sững sốt, chỗ ngồi kia vốn luôn trống trải không ai hôm nay lại có người ngồi!

Là nhi đồng thiên tài đã đến? Đồng lão sư có chút kinh ngạc, trong lòng có chút tự giễu, gì đây, khách ít thấy nha! Cả ngày người kia giống như thân long thấy đâu không thấy đuôi, hôm nay thế nhưng lại chịu đến đi học? Thật đúng là chịu cho mình mặt mũi!

Nàng cũng không bắt đầu giảng bài mà mỉm cười giới thiệu Trương Lam cho cả lớp:

- Các học sinh, hôm nay vị bạn học thần bí nhất của lớp chúng ta đã đến, người này là ai đây?

Còn có thể là ai? Chính là tên tiểu tử cả ngày không chịu đi học đó thôi!

Trẻ con quả nhiên đều rất hiếu kỳ, hoặc là dễ bị lừa, vừa nghe được lời nói của lão sư những ánh mắt đều chỉnh tề đồng loạt nhìn về phía Trương Lam. Có tò mò, có hâm mộ, lại ghen tỵ, Trương Lam thật ngạc nhiên phát hiện, chỉ là những đứa trẻ con nhỏ xíu như vậy, nhưng trong ánh mắt đã có thể biểu

đặt ra thật nhiều hàm ý đến như thế.

Mồ hôi, đây là hạ mã uy ta nha! Trương Lam âm thầm cân nhắc, vị lão sư này tuổi tác thoát nhìn không lớn, không đến mức hiện tại lại gặp phải tuổi mãn kinh rồi đi? Hắn có chút tự kỷ suy đoán, chẳng lẽ bởi vì mình rất soái? Không phải là không đến đi học sao, không đến mức làm cho mình khó chịu nổi như vậy chứ, có cần phải đem mình đặt lên trên lửa nung?

Đối với vị Đồng lão sư này, Trương Lam không có ấn tượng gì, ở kiếp trước Trương Lam học mẫu giáo trong thôn, đương nhiên sẽ không nhận thức được vị lão sư trong huyện thành này. Cho tới kiếp này, nhân sinh quý tích của Trương Lam đã thay đổi nhiều lắm! Không chỉ là chính hắn, gia đình của hắn, ngay cả trong thôn, đều đã bị hiệu ứng hồ điệp vỗ cánh thay đổi cả phương hướng.

- Tốt lắm!

Đồng lão sư vỗ vỗ tay, ý bảo các học sinh yên tĩnh một chút, trong ánh mắt nhìn về phía Trương Lam lại tràn đầy hài hước:

- Tin tưởng mọi người đều biết vị bạn học kia là ai, nhưng có lẽ các bạn học cũng không quá hiểu biết về bạn học này, có muốn bạn học kia đi lên tự giới thiệu với mọi người hay không?

- Muốn!

Đám học sinh chính đề phối hợp lấy quyết định của lão sư.

- Tốt lắm!

Đồng lão sư hiển nhiên rất hài lòng đối với kết quả do mình tạo thành, cười híp mắt nhìn lên Trương Lam:

- Như vậy hiện tại hoan nghênh vị bạn học này lên bục giảng giới thiệu, mọi người vỗ tay hoan nghênh!

Hừ, ta còn không thu thập được người sao? Đồng lão sư âm thầm đắc ý, mặc kệ người là thiên tài như thế nào, ở trong này người cũng phải thành thành thật thật uống nước rửa chân của lão nương!

Có điểm đam lao phải theo lao nha! Trương Lam sờ sờ mũi, đầu năm nay làm nhiều người tức giận ngàn vạn lần không được, bằng không sẽ chết vô cùng bí thảm!

- Bạn khăn trương sao?

Mạc Ly Yên nhỏ giọng hỏi Trương Lam:

- Nếu khăn trương thì cứ nói thân thể mình không khỏe là được!

Dừng một chút, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Trương Lam, tiếp theo giải thích:

- Mỗi lần tôi không muốn làm bài tập, đều nói với mẹ là tôi không thoải mái, nhưng sau đó mẹ tôi cũng không tiếp tục ép tôi làm bài.

Tiếp theo lại ngượng ngùng cười cười:

- Không cho bạn chê cười tôi, tôi chỉ nói cho một mình bạn nghe thôi!

Thật là một cô nhóc khờ dại thiện lương! Trương Lam không khỏi cười thầm, chút xiu như vậy đã biết an ủi thông cảm người khác, trưởng thành thì còn thể nào? Nếu cẩn thận dạy dỗ một chút, không phải khi trưởng thành sẽ biến thành thượng hạng ra phòng khách xuống nhà bếp đều tuyệt hảo?

- Không có việc gì!

Trương Lam nhỏ giọng nói:

- Việc nhỏ này còn chưa làm khó được tôi!

- Bạn thật dũng cảm!

Về mặt Mạc Ly Yên sùng bái.

Việc này mà cũng có thể kéo tới việc dũng cảm hay sao? Ý nghĩ của trẻ con đúng là thật cổ quái! Trương Lam cảm giác bản thân mình giống như đã thoát khỏi địa cầu, bằng không vì sao ý nghĩ của trẻ con hiện tại hắn hoàn toàn không thể hiểu được?

Hừ! Nhìn người có dám đi lên đây hay không? Đồng lão sư khoanh tay trước ngực, thật đắc ý vì mình treo cột được một thiên tài nhi đồng. Nhi đồng của lão nương có phải là thiên tài hay không còn chưa biết, nhưng đến lúc đó lão nương có thể nói với con của mình, năm xưa lão nương cũng từng treo chọc một siêu cấp thiên tài!

Giới thiệu thì giới thiệu thôi, chẳng có gì lạ. Trương Lam quyết môi, nhắc chân đi thẳng lên bục giảng.

Hắn thật đúng là dám đi lên? Nụ cười trên mặt Đồng lão sư có chút đại ra, rất không dám tin. Con nít không phải đều rất sợ lão sư sao? Xem đến lão sư tìm mình cũng sẽ hoảng sợ mà khóc, làm sao đứa nhỏ này lại có gan lớn như vậy?

Hắn thật đúng là dám đi lên nha! Đám học sinh bên dưới đều nghĩ như vậy, thật bội phục dũng khí của Trương Lam. Nếu như là mình khẳng định mình không dám đi lên, nói không chừng đi được nửa đường bị dọa khóc, phía dưới có nhiều bạn học đang nhìn thấy, nói không chừng bị khần trương mà vấp ngã.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Người ấy đến (hạ)

Giờ khắc này mặc kệ là người ghen tỵ với Trương Lam hay chứng kiến Trương Lam ngồi cạnh Mạc Ly Yên mà đỏ mặt, đều đã thành thành thật thật bỏ qua tính toán nhỏ nhặt của chính mình, tên tiểu tử kia thật quá dũng cảm, một người đi lên bục giảng mà không sợ hãi!

Mình có thể đánh qua được hắn hay không đây? Đương nhiên có mấy đứa nhỏ ngày thường hay ăn hiếp những đứa khác đang bắt đầu cân nhắc vấn đề này.

- Chào mọi người!

Trương Lam đứng trên bục giảng, tuyệt không luống cuống, trên thực tế cũng chẳng có gì đáng cho hắn luống cuống.

- Tôi gọi là Trương Lam!

Nói xong cầm phấn viết lên tên mình trên bảng đen: Trương Lam.

Tên viết không sai, chỉ là chữ viết chẳng ra gì, xiêu xiêu vẹo vẹo còn giống như giun bò.

- Trương Lan? Sao cha của bạn lại đặt cho bạn tên của con gái?

P phía dưới có người kêu lên. Ở tuổi tác này, còn chưa phân biệt được sự khác nhau giữa “Lam” cùng “Lan”, dù sao nghe cùng một phát âm, nên nghĩ rằng lan của hoa lan.

- Không phải Lan của hoa lan!

Nghe được bên dưới có người nói thầm, Trương Lam chỉ vào chữ trên bảng đen giải thích:

- Thấy không, là Lam, mặt trên là chữ son, phía dưới là gió, ý tứ của cả chữ chính là sương mù trên núi, đã hiểu chứ?

- Nguyên lai là như vậy!

Bảo bảo hiếu kỳ ở bên dưới nghe vậy gật gù đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Đối mặt với một đám con nít, Trương Lam thật có chút vò đầu, không biết nên nói gì, hình như sự khác biệt giữa mình cùng những đứa nhỏ này thật sự là quá lớn!

- Phải đó, nếu đã biết tôi gọi là gì, lần sau ở trên đường gặp mặt không được làm bộ như không biết.

Trương Lam quyết định trêu chọc đám trẻ con:

- Hình như xa có chút xa đi?

Trương Lam gãi đầu, tiếp tục tự giới thiệu:

- Có thể mọi người cũng không quen thuộc nhiều với tôi...

P phía dưới một trận cười vang, không phải chỉ là không quen thuộc thôi đâu? Chính là chưa từng gặp mặt qua.

- Là thế này, trong nhà tôi có chút tình huống đặc thù, cho nên không có quá nhiều thời gian đi học.

Trương Lam cũng hiểu được có chút ngại ngùng, hắn làm một học sinh đúng là không xứng chức.

- Nhưng mọi người yên tâm đi, ngày sau tôi sẽ thường xuyên đến thăm mọi người, à, ít nhất cam đoan mỗi tuần đến một lần.

Vậy mà cũng dám kêu là thường xuyên? Mọi người một trận cuồng ngất!

Đồng lão sư ở một bên hận đến nghiến răng nghiến lợi, đã lâu không gặp được học sinh kiêu ngạo đến như vậy, người không phải muốn ngang nhiên nói cho mọi người biết người chuẩn bị trốn học hay sao? Cho dù là người muốn trốn học, lão sư ta còn có mặt ở nơi này đây, nhiều ít lưu chút mặt mũi, không cần quá kiêu ngạo được không?

- Thế này...

Không quan tâm tới phản ứng bên dưới, hắn nói tiếp:

- Nếu như lúc tôi có mặt, có vấn đề gì không giải quyết được có thể tới tìm tôi.

Nghĩ nghĩ, hắn lại bổ sung thêm một câu:

- Nhưng chuyện truy đuổi bạn học nữ thì đừng tới tìm tôi, bởi vì tôi cũng không có kinh nghiệm!

- Ha ha ha...

Phía dưới vang lên một trận cười, mọi người nhanh chóng cảm thấy được tên tiểu tử thường xuyên trốn học kia tựa hồ cũng rất không tệ.

Nhóm nữ hài lại cảm thấy được tên tiểu tử kia thật hài hước, nghĩ có nên hỏi nhà hắn ở đâu, tan học cùng nhau đi chơi đây?

Đây là loại học sinh nào vậy? Đồng lão sư cảm thấy đau đầu, chút tuổi tác như thế đã muốn dạy bạn học theo đuổi con gái? Gia giáo của nhà hắn rốt cục làm như thế nào?

Trong tiếng cười vang, nhóm trẻ con cảm thấy tiết học không bao lâu đã trôi qua, so với 40 phút thời gian buồn chán thường ngày tiết học này giống như chỉ mới trôi qua ba bốn phút mà thôi.

Đợi khi tan học, cũng đã đến giữa trưa, hôm nay đúng dịp là thứ bảy, lịch dạy học tới giờ này cũng đã được nghỉ, nhóm trẻ con giống như những con cừu nhỏ xông chổng, la hét âm âm chạy ra khỏi lớp.

- Nhà của bạn ở đâu?

Mạc Ly Yên có chút chờ mong hỏi.

- Nhà của tôi hả, ở gần nhất trung, nhà bạn ở đâu?

Trương Lam hỏi lại.

- Thật xảo nha, nhà của tôi cũng ở gần nhất trung!

Tiểu nha đầu nhất thời thật cao hứng:

- Đúng lúc tiện đường, chúng ta cùng nhau về nhà đi!

Cùng nhau về nhà? Vợ chồng cùng nhau đi về sao? Hình như cũng thật không tệ!

- Mẹ bạn không tới đón bạn sao?

Trương Lam có chút kỳ quái.

- Không có!

Mạc Ly Yên cũng không hề để ý:

- Cả ngày họ đều bận rộn, làm sao có thời gian tới đón tôi? Đều do tôi tự mình về thôi!

- Cha mẹ của bạn cũng là lão sư trong nhất trung sao?

Trương Lam hỏi, cảm thấy giật mình, chẳng thể trách có thể đặt cho con gái cái tên ý thơ đến như vậy, nguyên lai là lão sư trung học, tính ra cũng được xem như là gia đình phần tử trí thức.

- Phải, họ đang dạy học mấy anh chị lớp lớn!

Mạc Ly Yên ngây ngốc đem tình huống trong nhà mình đều giũ ra nói cho Trương Lam nghe:

- Mỗi ngày đều rời giường thật sớm, buổi tối thật khuya mới về nhà, thường xuyên tôi ngủ mất họ mới trở về!

Nga, điểm này Trương Lam thật sự không hề nghĩ tới, một đôi vợ chồng đang dạy học sinh sắp tốt nghiệp, nói vậy bọn họ cũng phải trả giá thật nhiều đi. Những học sinh từng trải qua thời trung học đều biết rõ đoạn ngày tháng gian khổ kia, mỗi sáng sớm trời còn chưa sáng đã phải rời giường, luôn bận rộn tới mười giờ đêm mới được nghỉ ngơi, ngẫm lại chính hắn còn cảm thấy thật sự vất vả.

Nhưng có đôi khi còn nghĩ tới những thầy cô giáo dạy tốt nghiệp, mỗi ngày cũng phải dậy thật sớm cùng học sinh chạy bộ, buổi tối chờ mọi người ngủ mất còn phải kiểm tra xem học sinh ngủ hay chưa, trời lạnh còn phải chú ý cửa sổ ký túc xá có đóng cẩn thận, mùa hè nghe trời mưa liền lo lắng học sinh khi ngủ có quên đóng cửa hay không, càng không cần nói tới ngày thường còn phải đánh máy bài thi cho học sinh (ở thời ấy bài thi của học sinh đều do thầy cô giáo dùng giấy dầu đánh máy, sau đó còn thủ công in ấn) lại tìm tư liệu, thời khắc còn phải chú ý cảm xúc của học sinh, chứng kiến có ai không ổn phải đúng lúc tâm lý giảm sức ép, thấy học sinh bỏ bê còn phải đúng lúc khuyến khích nâng cao tinh thần. Bây giờ nghĩ lại, làm thầy cô giáo ban tốt nghiệp đúng là cực khổ nhất, chẳng những đảm nhiệm công việc của thầy cô giáo, còn kiêm luôn chức bảo mẫu, phụ đạo viên tâm lý, thật đáng tiếc phải làm nhiều như vậy nhưng cũng chỉ bắt được một phần tiền lương.

Thầy cô giáo dạy lớp tốt nghiệp thật không dễ dàng, học sinh có thành tích tốt cũng do học sinh hưởng lấy, thầy cô cũng không có chỗ tốt gì. Nhưng nếu như học sinh xảy ra vấn đề thì người thứ nhất gánh chịu trách nhiệm chính là thầy cô, ai bảo họ là thầy cô chủ nhiệm đây? Về phần con của chính họ, làm sao còn có thời gian đi chiều cổ cho tốt, tất cả mọi người đều nghĩ đến con cái của thầy cô là những đứa trẻ được dạy dỗ tốt nhất, kỳ thật đôi khi nhi đồng của thầy cô cũng là những đứa trẻ dễ dàng bị bỏ quên nhất, không phải cha mẹ không quan tâm, mà là vì họ thật sự không có thời gian quan tâm.

- Như vậy cha mẹ của bạn thật sự vất vả lắm phải không?

Trương Lam có chút đồng tình với tiểu nha đầu thật hiểu chuyện này:

- Mẹ của bạn có phải rất ít đi cùng bạn ra ngoài chơi?

- Phải!

Nói đến việc này, hiển nhiên đã gọi lên chuyện thương tâm của tiểu nha đầu, ánh mắt bắt đầu đỏ hồng:

- Mẹ luôn luôn nói sẽ mang tôi đến công viên chơi, nhưng vẫn chưa mang tôi đi bao giờ...

Trương Lam cười khổ, thầy cô lớp tốt nghiệp làm gì có thời gian đưa nhi đồng đi chơi đây? Thứ bảy chủ nhật đều phải thêm tiết học, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, mặc dù là nghỉ hè nghỉ đông vẫn phải tăng ca, trên xã hội luôn oán hận học sinh lớp tốt nghiệp cực khổ, ai có thể lý giải sự đau khổ của thầy cô dạy lớp tốt nghiệp đây? Đưa nhi đồng đi chơi, đối với thật nhiều thầy cô mà nói cũng xem như là một tham vọng quá đáng đi?

- Nếu không chúng ta cùng đi công viên chơi đi?

Trương Lam có chút đồng tình tiểu nha đầu nhu thuận đáng thương này, dự định thỏa mãn một chút tâm nguyện của cô bé, hơn nữa bản thân hắn cũng đã thật lâu không đi công viên chơi, cứ xem như tìm người đi cùng mình ra ngoài chơi cũng không tệ.

- Được không?

Đôi mắt to trong suốt của Mạc Ly Yên chớp chớp, trong lòng tràn đầy cao hứng, nhưng không biết nhớ ra chuyện gì sắc mặt liền thay đổi:

- Nhưng mẹ nói tôi không được chiếm tiện nghi của người khác, như vậy là không tốt. Tôi cùng bạn đi công viên, có phải tôi đã chiếm tiện nghi của bạn không?

- Sao lại vậy đây?

Trương Lam hướng dẫn từng bước, cảm giác mình giống như con sói xám đang dụ bắt cô bé quảng khăn đỏ:

- Phải, đúng rồi, mẹ của bạn có nói với bạn khi gặp người khác khó khăn mình phải hết sức đi giúp đỡ hay không?

- Có, mẹ có nói qua, chứng kiến người khác gặp khó khăn mình phải đi giúp đỡ.

Đôi mắt to xinh đẹp của tiểu nha đầu nghi hoặc nhìn Trương Lam, hiển nhiên nghĩ mãi vẫn không rõ việc Trương Lam định đưa mình đi công viên chơi có liên quan gì tới việc đi giúp đỡ người khác.

- Vậy là được rồi!

Trương Lam cảm giác sau lưng mình giống như có cái đuôi sói đang không ngừng lắc lư:

- Hiện tại ca ca có một việc cần bạn giúp đỡ, vậy bạn có giúp hay không đây?

Tên vô sỉ này bắt tri bắt giác liền thẳng cấp cho mình trở thành ca ca.

- Vậy bạn nói một chút xem?

Tiểu nha đầu thật đơn thuần, chứng kiến Trương Lam có khó khăn nhất thời về mặt thật đồng tình.

- Phải, hiện tại ca ca muốn đi công viên, muốn tìm người đi chung, không biết muội có nguyện ý hỗ trợ hay không đây?

- Vậy sao?

Tiểu nha đầu vạch ngón tay tính toán trong lòng, hình như làm như vậy cũng không thể tính là chiếm tiện nghi của người ta, giúp người khác mà mình cũng có thể đi công viên chơi, hình như không tệ lắm. Bất quá như vậy rốt cục có tính là mình chiếm tiện nghi của người ta hay không, hình như là do chính mình nói muốn đi công viên sau đó người ta mới nói người ta cũng muốn đi công viên đi?

Vấn đề thật đơn giản lại đem một cô nhóc khờ dại làm mơ hồ.

- Thật sự không tính là chiếm tiện nghi của bạn đi?

Mạc Ly Yên cẩn thận chứng thực với Trương Lam, chỉ sợ đáp án là không phải, như vậy nguyện vọng nho nhỏ của mình xem như sẽ tan biến.

- Không tính!

Trương Lam nói dối lại như đinh đóng cột.

- Vậy là tốt rồi!

Tiểu nha đầu thở ra một hơi, may mắn vỗ vỗ bộ ngực nhỏ:

- Nếu như không tính, vậy tôi đi với bạn!

Nói xong vẫn chưa yên tâm lại hỏi thêm một câu:

- Thật sự không tính?

- Thật sự không tính!

Trương Lam thật sự cảm thấy dở khóc dở cười vì sự cố chấp của cô nhỏ này.

Hiện tại trong công viên kỳ thật cũng không có gì để chơi, chỉ là công viên cấp huyện, cũng không có xa luân cao chọc trời, không có xe vượt núi, chỉ có chút lão hồ hay khi linh tinh gì đó, hơn nữa lông mao còn sắp rụng sạch. Trương Lam cảm thấy được thay vì xưng hô đây là công viên, còn không bằng gọi là công viên cùng vườn bách thú kết hợp thì đúng hơn một chút.

Mua vé, hai đứa trẻ cao hứng phấn chấn đi vào bên trong, chứng kiến bên cạnh có bán bơ kem, ánh mắt cô bé nhìn nhìn, nhưng thật hiểu biết không hề nói gì, Trương Lam nhìn thấy tình bơ đi qua:

- Mua hai ly kem!

Tự hấn mở một ly đưa qua cho Mạc Ly Yên một ly.

- Sao lại cho tôi?

Cô bé cầm kem mặt mày hớn hờ, ngoài miệng lại không thừa nhận:

- Tôi thật sự không nghĩ muốn ăn đâu...

- Ân, quên mất lại mua dư, cho bạn mượn vậy, người khác xem chúng ta đi chung mà tôi ăn bạn không có, còn tưởng rằng làm anh khi dễ em gái, bạn không muốn để cho tôi bị người mắng chửi sau lưng chứ?

Trương Lam ăn kem, lại bậy bạ cho qua chuyện.

- Bạn có thật nhiều lý do!

Tiểu nha đầu phân chân liếm kem, ngoài miệng cũng không tha người.

- Chúng ta đi xem phi cơ đi?

Thứ này Trương Lam cũng biết, trong công viên có một máy bay chiến đấu đã lỗi thời, phòng chừng trong khắp cả nước các công viên đều có vật này, Trương Lam cũng từng gặp qua trong một ít trường học, là máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm đời thứ nhất, Trương Lam thật ra cũng có chút hứng thú với nó. Trước kia khi đến công viên Trương Lam cũng xem qua, ghé ngồi cùng động cơ bên trong đều đã bị dỡ bỏ, chủ yếu chỉ còn là một cái xác không, nhưng vẫn không làm ảnh hưởng Trương Lam đến thể nghiệm một chút, hấn thích ngồi bên trong khoang hành khách đầy bụi chụp ảnh lưu niệm.

Đối với việc này Trương Lam cũng không có ý kiến gì, đi xem cũng là một tiêu khiển không tệ.

Tiểu nha đầu rất thấp, không leo lên được trên cánh phi cơ, Trương Lam cũng không cao hơn cô bé bao nhiêu, đương nhiên cũng không có biện pháp. Chứng kiến Mạc Ly Yên thật sự rất muốn leo lên chơi một chút, Trương Lam liền suy nghĩ ra một chủ ý.

- Chú ơi, giúp tui cháu chụp tấm hình được không?

Trương Lam tìm một thợ chụp ảnh đang lớn tiếng câu khách trong công viên, ở trong các công viên chưa từng thiếu những người như vậy.

- Không thành vấn đề!

Thợ chụp ảnh quá đôi vui mừng, hân đi suốt nửa ngày cũng không tìm được khách, hiện tại cuối cùng đã được khai trương.

Đề thợ chụp ảnh ôm Mạc Ly Yên lên trên phi cơ, bày ra tư thế trang điểm cho tiểu nha đầu một chút, xem như kỷ niệm cho lần đi chơi công viên hôm nay. Chứng kiến cô bé cao hứng, Trương Lam lại gọi thợ chụp ảnh chụp thêm vài tấm.

Hoàn hảo người thợ chụp ảnh cũng thật có đạo đức chức nghiệp, không xem hai đứa trẻ còn bé mà khi dễ chúng, cũng lấy chung một giá như chụp cho người khác, sau đó dặn bọn trẻ hai giờ sau đến cửa công viên nhận ảnh, trước giao mười nguyên thế chấp, đến lúc nhận ảnh sẽ trả hết toàn bộ.

Người này cũng không lo lắng hai đứa trẻ không có tiền trả, vừ rồi khi Trương Lam thò tay vào túi trả tiền hắn cũng đã nhìn thấy cả xấp tiền nằm bên trong.

Bất kể như thế nào, hài lòng là tốt rồi!

Cũng không đề thợ chụp ảnh rồi đi, Trương Lam nói với hắn chính mình vẫn còn muốn cùng em gái chơi thêm chốc lát ở những địa phương khác, hi vọng thợ chụp ảnh lấy rẻ hơn một chút. Việc này đương nhiên muốn tìm cũng không thấy! Thợ chụp ảnh thật sáng khoái đáp ứng, hai người ngồi trên mặt đất thương lượng, cuối cùng quyết định Trương Lam bao hết toàn bộ cuộn phim này, sau khi chụp xong sẽ đi tới chỗ thợ chụp ảnh lấy hình, dựa theo giá cả một nguyên một tấm mà tính tiền.

Bản xong mua bán xem như bận việc cả ngày hôm nay, thợ chụp ảnh rất hài lòng, tuy rằng kiếm tiền ít hơn đi chụp ảnh lẻ, nhưng người ta chịu tiêu tiền cả cuộn phim nha!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sự thật như thế

Trong lòng người thợ chụp ảnh cũng từng nghĩ qua, tìm một địa phương vắng vẻ cướp đoạt tiền của đứa nhỏ kia, nhưng lý trí lại đứng lúc ngăn cấm hành động của hắn, một nhi đồng có thể lấy ra được nhiều tiền như vậy khẳng định không phải gia đình bình thường, nếu hắn không muốn giết người diệt khẩu, sẽ bị gia đình người ta tìm tới mình. Chẳng lẽ mình cướp xong rồi không cần tiếp tục làm việc tại đây sao? Hắn vẫn còn luyến tiếc không muốn rời khỏi vùng đất bảo địa này, có thể xin vào công viên chụp ảnh hắn còn phải nhờ vào cậu em vợ làm chức chủ nhiệm trong công viên hỗ trợ cho, nếu không chuyện tốt như vậy khi nào mới tới phiên hắn có được?

Tính toán thế nào cũng không có lợi, thợ chụp ảnh cũng tuyệt luôn ý nghĩ này, thành thành thật thật kiếm đồng tiền chân chính của mình.

Trương Lam thật ra cũng không hề lo lắng, cũng may mắn thợ chụp ảnh kia xem như cũng biết giữ tròn bản phận, nếu không Trương Lam sẽ không để ý nói cho hắn biết trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể làm, tỷ như cướp bóc đồ vật của trẻ con chẳng hạn.

Mang theo Mạc Ly Yên đi khắp nơi trong công viên chụp ảnh lưu niệm, trước lồng giam lão hổ, bên dưới giả sơn của khí vượn, nơi không tước xòe đuôi, hoặc bên cạnh gấu chó bộ dạng uể oải, mỗi nơi đều lưu lại thân ảnh ngây thơ chất phác của tiểu nha đầu Mạc Ly Yên.

Chơi nửa ngày, những địa phương nên chơi đùa cũng đều đi qua, Trương Lam học mạnh đầu lưỡi, mệt như một con chó chết chạy suốt mấy cây số, ngay cả hắn mỗi sáng đều chạy bộ mấy cây số cũng không thấy mệt như vậy. Mạc Ly Yên vẫn không giảm hứng trí, lôi kéo tay Trương Lam muốn đến cửa công viên lưu lại tấm ảnh kỷ niệm cuối cùng.

Chẳng lẽ thiên phú đi dạo phố của phụ nữ ở từng tuổi này cũng đã hiển hiện ra hay sao? Trương Lam cảm thấy rất đau xót, vì chính mình, cũng là vì chuẩn bị cho những kẻ đang muốn truy bạn gái, đầu năm nay không có được thân thể khỏe mạnh tuy bạn gái thật đúng là một chuyện vô cùng thống khổ.

Trương Lam nhìn nhìn thợ chụp ảnh, hiện tại thợ chụp ảnh cũng không khỏe hơn hắn được chút nào, miễn cưỡng chỉ không đến nổi le lưỡi ra mà thôi. Thật sự cảm thấy có chút không yên tâm, kỳ thật chính yếu bản thân hắn cũng thấy khát nước, Trương Lam chạy tới mua ba chai nước khoáng, mua xong mới phát hiện không ngờ lại là nước suối nhà mình sản xuất.

Coi như là cống hiến cho gia đình mình tốt lắm! Trương Lam buồn bực nhìn chằm chằm nhãn hiệu nước khoáng của gia đình, đồ đặc của mình mà mình phải bỏ tiền ra mua, rơi vào đường cùng hắn đành phải an ủi mình như vậy.

Ngồi ngay bậc thang cửa công viên, một người uống sạch một chai nước khoáng, Trương Lam cảm thấy tốt hơn nhiều, phải hai giờ sau mới có thể lấy ảnh chụp, Trương Lam quyết định đi an ủi bụng đã sáng lên đèn đỏ báo động của mình.

Ở địa phương không xa công viên có một khách sạn nhỏ, thợ chụp ảnh tự mình đưa Trương Lam cùng Mạc Ly Yên tới đó, dặn ông chủ nhất định phải chiêu đãi hai người thật tốt.

Quan hệ ẩn bên trong tuy rằng Trương Lam cũng không biết, nhưng hần nhiều ít vẫn đoán được một chút. Trong ngày thường nhìn thấy khách lạ phòng chừng người của khách sạn cũng không tiếp đãi quá tốt, nhưng nếu nhìn thấy khách hàng do người quen giới thiệu tới thì sẽ xuất ra hết bản lĩnh thật sự. Dù sao khách sạn cũng dựa vào những người này ăn cơm, cũng không muốn tự đập phá chiêu bài của chính mình, về phần người lạ, ai biết lần sau bọn hần sẽ tới vào lúc nào? Không nghĩ tới thợ chụp ảnh kia xem như không tệ! Trương Lam nhỏ giọng nói thắm một câu.

- Bạn nói gì vậy?

Mạc Ly Yên nghe không rõ hỏi lại một câu.

- Không có gì!

Trương Lam lắc đầu, hỏi:

- Bạn có kiêng ăn món nào không?

Vốn chỉ tùy tiện hỏi thăm mà thôi, Trương Lam cũng không để trong lòng, nhưng không nghĩ tới Mạc Ly Yên lại gật gật đầu, nhìn Trương Lam nói:

- Có, mẹ tôi nói tôi không thể ăn thịt heo!

- Không thể ăn thịt heo?

Trương Lam thật ngạc nhiên, đây là kiêng kỵ cổ quái gì vậy? Hần bỗng nhiên sực tỉnh, hỏi:

- Bạn là người Hồi tộc?

- Chuyện này tôi cũng không biết!

Mạc Ly Yên có chút buồn rầu, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại:

- Cha của tôi là Hán tộc, mẹ của tôi là Hồi tộc. Sau đó cha của tôi nói tôi là Hán tộc, mẹ tôi lại nói tôi là Hồi tộc. Cha của tôi luôn bảo tôi ăn nhiều thịt heo, mẹ tôi lại nói tôi không được ăn thịt heo. Rốt cục tôi thuộc tộc nào đây? Thật là buồn bực!

Nói xong Mạc Ly Yên thở dài, ý bảo chính mình đối với việc này thật sự buồn rầu.

- Là vậy sao?

Ánh mắt Trương Lam xoay chuyển, chủ ý nghịch ngợm nổi lên, tính toán lừa dối tiểu nha đầu đơn thuần này:

- Mạc Ly Yên, vậy bạn ném thử thịt heo chưa? Ăn ngon không?

- À...

Nghe Trương Lam hỏi, Mạc Ly Yên gật đầu, tỏ vẻ mình từng ném qua:

- Cha của tôi có trộm mang tôi đi ném qua, ăn thật ngon, đáng tiếc mẹ luôn không cho tôi ăn.

Nói xong vẫn không quên liếm môi, giống như mùi vị của thịt heo vẫn còn lưu lại trên miệng mình.

Ăn ngon thì dễ làm, chỉ sợ cô bé cảm thấy không thể ăn thôi!

- Hay là chúng ta thử xem vậy?

Trương Lam cảm thấy một giống như một ác ma, bằng không vì sao làm chuyện tà ác như vậy chẳng những cảm thấy không áy náy, ngược lại còn cảm giác thật hưng phấn?

- Sau này mỗi khi chúng ta ở chung một chỗ bạn có thể ăn, chờ về nhà không cần nói lại cho mẹ bạn nghe không phải là tốt rồi sao?

- Vậy có tốt không?

Mạc Ly Yên có chút chần chừ, nhưng lại không chống cự được sự hấp dẫn:

- Mẹ nói nói dối không phải là trẻ con ngoan. . .

Nhưng lại không tự giác liếm liếm môi:

- Nhưng thịt heo thật sự ăn ngon. . .

- Sao gọi là nói dối đây?

Trương Lam tà ác hướng dẫn từng bước:

- Chỉ cần mẹ bạn không hỏi bạn thì đừng nói, không nói cũng không thể tính là nói dối đi? Lại nói cha của bạn ủng hộ bạn ăn nha!

- Hình như là phải. . .

Tiểu nha đầu cúi thấp đầu suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng tìm được lý do hoàn mỹ để mình có thể được ăn thịt heo mà không cần phải nói dối:

- Ân, chỉ cần mẹ không hỏi, tôi không nói!

- Thật thông minh!

Trương Lam nhanh chóng khen ngợi cô bé thông minh này.

Cơm nước xong, hai người đến quầy chụp ảnh thật nhàm chán chờ lấy ảnh, ảnh còn đang rửa, hai người trong lúc rảnh rỗi lại cầm mấy quyển album trên bàn xem, không khỏi đưa ra lời bình.

Rốt cục ảnh cũng rửa xong, thợ chụp ảnh thật cẩn thận giúp hai đứa trẻ phân ảnh, bỏ vào trong hai túi giấy. Cảm tạ người thợ thật cẩn thận, Trương Lam thập phần sáng khoái thanh toán tiền.

Lấy xong ảnh chụp, Trương Lam tiễn Mạc Ly Yên về nhà, đưa đến cửa nhà, tiểu nha đầu mở cửa đi vào, chột xoay người nhút nhát hỏi Trương Lam:

- Trương Lam ca ca, sau này em có thể tìm anh chơi không?

- Đương nhiên là có thể!

Trương Lam rất muốn khóc lớn, chính mình bận rộn cả ngày nay là vì chuyện gì? Còn không phải vì những lời này sao?

- Ân, vậy Trương Lam ca ca phải thường xuyên đến trường học tìm em nga!

Nghe được Trương Lam trả lời, tiểu nha đầu thật cao hứng:

- Bằng không em không tìm được anh!

- Yên tâm, ca ca nhất định sẽ thường xuyên tới!

Trương Lam nhìn cô bé vỗ ngực, vẻ mặt kiên quyết. Một đóa hoa tươi xinh đẹp như vậy, ách, bây giờ còn là nụ hoa, hãy để cho mình thủ hộ chờ nàng nở rộ tốt lắm, người khác sao, hay là quên đi!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tin tốt lành truyền đến

- Vậy tạm biệt Trương Lam ca ca.

Rốt cục nghe được đáp án khẳng định của Trương Lam, hiển nhiên tâm tình tiểu nha đầu thập phần không tệ, cười tươi vào nhà.

Về đến nhà, Elyse cùng tiểu Thần Hi đang chen chúc xem tivi, không hiểu mới vừa xem được gì, chứng kiến Trương Lam trở về Elyse vừa đứng dậy nghênh đón vừa cảm thán:

- Tôi phát hiện ở Trung Quốc hình như người ngoại quốc được đãi ngộ còn tốt hơn chính người Trung Quốc đi!

Nghe được câu này, Trương Lam sùng sốt, giống như vừa phát hiện mình đã lãng quên điều gì đó.

Rốt cục là chuyện gì đây? Trương Lam vỗ vỗ đầu, bắt đầu đi hần lại nhớ không ra, chỉ đành hỏi lại Elyse.

- Vừa rồi cô nói gì? Chính là câu nói gì mà người Trung Quốc người ngoại quốc gì đó?

- Cái gì?

Elyse sững sốt, ngược lại có chút bất an, ngón tay nhẹ quẩn quanh góc áo nói:

- Tôi nói: tôi phát hiện ở Trung Quốc, hình như người ngoại quốc được đãi ngộ tốt hơn người Trung Quốc! Những lời này có vấn đề gì sao?

Đúng rồi, chính là câu nói này, Trương Lam tỉnh ngộ, tại sao mình có thể lãng quên chuyện trọng yếu như vậy!

- Không có vấn đề, không có vấn đề gì!

Trương Lam dừng lại động tác của mình, đi tới trước mặt Elyse:

- Elyse, kế hoạch của chúng ta cần điều chỉnh!

- Điều chỉnh? Điều chỉnh cái gì? Như thế nào điều chỉnh?

Elyse không hiểu chuyện gì hỏi.

- Điều chỉnh kế hoạch nhà máy sản xuất xe máy, hiện tại cô phải làm là một phương tham dự vào, hơn nữa mặc kệ có mấy phương tham gia cổ đông, cô nhất định phải làm phương lớn nhất bên trong!

- Đương nhiên không thành vấn đề!

Elyse gật đầu, quả thật có chút khó hiểu:

- Thế nhưng tại sao lại như vậy?

- Ha ha...

Trương Lam cười cười, không trả lời, vì cái gì sao? Kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua là bởi vì trong một thời gian dài về sau, quốc gia vì muốn hấp dẫn vốn đầu tư nước ngoài, lại cho thương nhân nước ngoài hoặc xí nghiệp có vốn đầu tư trong và ngoài nước ưu đãi cùng tiện lợi vượt xa với người dân trong nước rất nhiều, thậm chí có đôi khi còn chèn ép hi sinh một ít xí nghiệp của dân trong nước. Trong đó có một ít ví dụ, Trương Lam cũng không muốn nghĩ tới, bởi vì chuyện như vậy thật sự là nhiều lắm.

Mình muốn phát triển, cần phải dự đoán được hoàn cảnh công bình, phủ thêm áo khoác vốn đầu tư trong và ngoài nước, ở thời đại này chính là phương tiện nhất!

Đây đúng là một chuyện vô cùng đau xót, con của mình lại không được sung ái bằng con của người ngoài, nếu phân tích theo phạm vi gia đình nhỏ, nếu như vợ của mình không có việc gì lại đi đá con mình hai cước, chứng kiến nhi đồng của người khác lại vô cùng đau lòng thương yêu, lập tức ôm tới mà cho uống sữa, nam chủ nhân thấy được mà không đi lên cho vợ mình hai cước mới là chuyện đáng ngạc nhiên. Nếu phân tích theo phạm vi quốc gia, thật đáng tiếc chính là không người nào dám đá người làm ra loại chuyện này hai cước.

Trương Lam chỉ có thể bắt đầu đi âm thầm cảm thán, kết quả dị dạng của thời kỳ lịch sử đặc điểm!

Loại chuyện này càng nghĩ càng nháo tâm, còn không bằng không nghĩ! Trương Lam lắc đầu, đem ý nghĩ này vẩy ra khỏi trí óc, chính mình chỉ là một con kiến nhỏ, ăn, đương nhiên còn được may mắn một chút, xem như là một con kiến nhỏ xen vào chỗ trống lịch sử, nhưng bất kể như thế nào cũng không chạy thoát được sự thật vận mệnh của con kiến, không nghĩ nữa, đương nhiên hẳn cũng không có năng lực đối kháng cùng bánh xe lịch sử cuộn lăn tới, mạng nhỏ của hắn vẫn còn thật tốt đẹp, Trương Lam cũng không muốn mình bị đụng đầu roi máu chảy.

Nếu Trương Lam đã phân phó, Elyse đương nhiên muốn tìm cũng tìm không thấy, sau này sẽ có thêm nhiều thời gian ở lại Trung Quốc, trong lòng Elyse che giấu nguyện vọng nho nhỏ.

Dù cũng rất muốn tiếp tục ở lại nơi này, nhưng Elyse cũng biết chính mình nhất định phải rời đi, thời gian đi tới đã thật lâu, ném một đồng chuyện tại công ty mặc kệ sẽ khiến cho người khác chú ý. Elyse cũng không muốn cấp thêm phiền toái gì cho Trương Lam.

Ở lại cùng Trương Lam thêm bốn ngày, Elyse lưu luyến từ biệt Trương Lam cùng tiểu Thần Hi, bước lên chuyến bay quay về nước Mỹ.

Trở lại Mỹ, Elyse toàn lực phát động mạng lưới quan hệ của mình, trợ giúp Trương Lam liên hệ đường dây sản xuất xe máy, về phần Trương Lam muốn làm việc gì, Elyse vẫn luôn cảm thấy thật nghi hoặc, không hiểu rõ, thật sự nghĩ mãi vẫn không rõ, nhưng Elyse cũng không dự định đi hỏi, chỉ cần làm tốt việc mình phải làm chính là sự ủng hộ tốt nhất đối với hắn.

Elyse tin tưởng cho dù là tiểu Thần Hi thật thân cận với Trương Lam vẫn không biết được trong lòng hắn đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không hiểu rốt cục hắn còn muốn phát triển tương lai đến mức độ nào.

Trương Lam vẫn như cũ mỗi ngày thật nhàn nhã chạy bộ, cuộc sống gia đình trôi qua thật tiêu điều, Elyse trở lại Mỹ cũng đã một tháng còn chưa nghe có tin tức gì truyền về, Trương Lam cũng không cảm thấy sốt ruột, chuyện này cũng không thể làm tốt được trong một hai ngày, nếu như có thể ở trước cuối năm có được tin tức thật chuẩn xác, Trương Lam cảm giác như vậy cũng đã thật hài lòng.

Ngày trôi qua thật hài lòng, cũng thật bình tĩnh, duy nhất làm cho Trương Lam cảm thấy khó chịu là tiểu Thần Hi sắp thi tốt nghiệp trung học, tiểu nha đầu cũng ít đến trường hiện tại đã bắt đầu mỗi ngày chạy tới trường học, không ai cùng Trương Lam tiêu điều, Trương Lam mỗi ngày phải buồn bực đi chuyển một vòng ở trường, nằm úp sấp trên bàn ngủ một giấc, nhàn rỗi không việc gì thì đùa chơi với Mạc Ly Yên một chút, xem như tiêu khiển không tệ trong sinh hoạt thanh tĩnh của chính mình.

Các thầy cô cũng không cảm thấy có gì quá ngạc nhiên, tiểu tử này có đến hay không đến cũng chẳng có gì khác nhau, nếu như có thể lựa chọn các thầy cô thậm chí còn hi vọng tên tiểu tử luôn gây chuyện thị phi kia tốt nhất cũng đừng đến. Ít nhất khi hắn không đến bọn nhỏ vẫn luôn rất nghe lời, nhưng từ sau khi tiểu tử kia mỗi ngày đến lớp, các thầy cô chậm chạp phát hiện các học sinh càng tăng thêm nhiệt tình, nếu như là vì học tập mà nhiệt tình thì các thầy cô cũng cao hứng còn không kịp, nhưng cỗ nhiệt tình kia lại xuất hiện trong những trò đùa dai, các thầy cô bắt đầu cảm thấy được thật sự đau đầu.

Tình huống thường xuyên xuất hiện chính là tỷ như bên trong phòng học, mọi người đang yên lặng học tập, thầy cô đang thao thao bất tuyệt giảng bài, học sinh bên dưới ghi chép, chợt phát hiện bên trong phòng học không biết từ khi nào đã tuôn ra khói đặc cuộn cuộn.

Ngay khi các thầy cô hoảng hốt không biết nơi nào bị cháy, nhất thời mọi người kinh hoảng bỏ chạy, đợi sau khi mọi người chạy ra ngoài, sau một lúc quan sát, phát hiện thế nhưng không có việc gì, rốt cục có người đánh bạo đi vào xem xét, phát hiện ở góc phòng học có một nhúm vải rách bị đốt, bên trên còn có mùi vị của dầu hỏa, làm cho mọi người cảm thấy buồn bực một phen, miếng vải rách kia bị ném vào lúc nào đây?

Về phần trêu chọc những bạn học khác gì đó, lại nhiều không kể xiết, cơ hồ mỗi ngày đều có học sinh gấp xui xẻo đi tìm thầy cô tố khổ, không cần nghĩ, thầy cô nhầm lẫn lại cũng biết đó là kiệt tác của Trương Lam, nhưng không có biện pháp, ai bảo họ không bắt được quả tang là hắn làm đâu, mỗi lần đi tìm hắn, hắn luôn có được bằng chứng mình vắng mặt tại hiện trường, hơn nữa cũng sẽ có người đứng ra giúp hắn làm nhân chứng.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Thiên quân vạn mã qua cầu nhỏ

Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của các thầy cô bị Trương Lam gây sức ép tới kiệt lực chính là tên tiểu tử kia có thể thành thành thật thật về nhà ở yên, không bao giờ tiếp tục xuất hiện trong trường học, mình đã bị gây sức ép đến mỗi một không chịu nổi. Hiệu trưởng thật lo lắng nếu như hắn còn làm thêm vài lần như vậy, chính mình có khả năng tới mức bị bệnh tim hay không. Không phải hắn không nghĩ tới đi tìm cha mẹ của Trương Lam, nhưng câu nói đầu tiên của Trương Lam đã đánh bật trở về:

- Lão sư, không có chứng cứ mọi người cũng không thể oan uổng người tốt đi! Mọi người có ai gặp qua học sinh xấu tính lại học tập tốt đến như vậy?

Tiểu tử này sau khi trưởng thành sẽ trở thành thiên tài phạm tội! Không biết là thầy cô nào phát ra lời bình về Trương Lam, nhưng lời bình này ở trong thời gian ngắn nhất đã lưu truyền ra trong toàn bộ thầy cô, thậm chí còn có thầy cô dọa nạt con của mình: Nếu như không nghe lời, sẽ để Trương Lam mang con đi! Thường thường những lời này lại phi thường có hiệu lực, mưa dầm thấm đất, dần dần những đứa trẻ nghĩ Trương Lam còn giống tồn tại khủng bố hơn cả sói xám, ai bảo mỗi lần cha mẹ đều nói như vậy đâu!

Hoàn hảo, nhi đồng kia cuối cùng còn biết đúng mực, ít nhất cho tới bây giờ còn chưa chọc ghẹo các thầy cô, mặc dù các thầy cô cả ngày đều bị kinh hồn táng đảm, nhưng vẫn còn được chút an ủi tâm lý.

Một tháng thời gian đã đầy đủ để nhóm trẻ con xem Trương Lam như thần tiên, vì hắn mà giống như thiên lôi sai đâu đánh đó, bởi vì chưa từng có một học sinh bé con nào có thể liên tục trêu chọc được nhiều học sinh lớp lớn như vậy mà vẫn có thể bình yên vô sự, chỉ là điểm này cũng đã đủ làm cho những tiểu tử còn mút nếm vú cao su thật sùng bái.

Một tháng sau, Elyse thông qua tiểu Thần Hi báo cho Trương Lam, hiện tại mình đã cùng công ty xe máy Ducati của Italy cùng xe máy Aprilia của tập đoàn Piaggio đã tiến hành bán bạc bước đầu, hiện tại còn đang xâm nhập trao đổi sâu hơn, phỏng chừng sau một tháng sẽ có kết quả.

Một tháng sau, chính là sau ngày tiểu Thần Hi thi vào trường cao đẳng đi?

Ducati cùng Aprilia hai nhãn hiệu lớn của Italy tin tưởng toàn bộ những người yêu thích xe máy trên thế giới đều không cảm thấy xa lạ, Ducati nổi danh có tính năng cao đáng tin cậy, tính năng được xưng xe thể thao siêu cấp, chỉ có Yamaha Suzuki chạy trên đường lớn có khả năng so sánh, trong cuộc thi đấu Dakar Rally Cross Country toàn bộ xe máy chủ yếu đều tuyển dụng Ducati, đương nhiên Ducati cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, mỗi lần đều thật xuất sắc chịu đựng được khảo nghiệm tàn khốc, lần lượt mang đến vinh dự cho những tuyển thủ tham dự.

Ở trong giới xe máy, Ducati thường thường được xưng là “Hồng y đại ma quỷ”, đây là do màu sắc có tính dấu hiệu của Ducati đỏ như máu làm đối thủ run sợ, khi chạy băng băng cực nhanh lại giống như một đoàn lửa cháy đang thiêu đốt, động lực cường đại truyền thống của Ducati khiến danh hiệu của nó danh dương thiên hạ thật lâu trong lịch sử.

Đối với Ducati, Trương Lam có thể lý giải thế này: Cơ khí Italy máu lạnh, ma quỷ đỏ như máu làm đối thủ run sợ, hoang tưởng, tính cách dờ hơi, soi xét kỹ xảo, công suất khủng bố cường đại, dễ dàng đụng vỡ xe khác, có lịch sử xe máy siêu cấp thế giới hai lần...

Đó là Ducati, nó có được những người hâm mộ điên cuồng nhất thế giới, mọi người thích nó, sau lưng vẻ xinh đẹp bề ngoài có lẽ là vì trong tính cách của nó lại có một mặt khó thể phục tùng, và lại mọi người phải thay đổi theo tính cách của nó, cũng chính là có người lấy nó làm gốc, có thể nói có thể tiện thì phi thường tiện.

Nhưng tất cả chuyện này lại không chút dấu hiệu biểu lộ được sự yêu thích về nhãn hiệu xe máy cao cấp nhất Italy này, được xem như là Ferrari trong xe máy, có được ma lực có thể làm cho người ta bị mê muội.

So với tập đoàn Piaggio lớn nhất Châu Âu, đương nhiên lực lượng kỹ thuật sắp xếp ở trên tầng cao nhất. Ngoại trừ nhãn hiệu Piaggio, còn có được Vespa, Gilera, Derbi, MotoGuzzi, Aprilia... đều được sản xuất với tiêu lượng cao nhất Châu Âu, hơn nữa kỹ thuật ưu tú càng làm cho nhãn hiệu này trở thành bá chủ Châu Âu.

Nếu như nói Piaggio cùng Ducati là quốc vương trong xe máy giới, như vậy Yamaha, Suzuki chỉ có thể xem là tiểu tài chủ nông thôn, có lẽ những người yêu thích hai nhãn hiệu này sẽ phản đối quan điểm như thế, nhưng chỉ cần người từng thử nghiệm qua một lần, người sẽ lập tức thích cảm giác độc đáo theo gió bay cao của nó.

Rất nhiều người đều nghĩ xe Nhật đều rất nhanh, quả thật Yamaha, Suzuki thật sự rất nhanh, nếu chỉ đơn thuần nói tới tốc độ xe Nhật cùng Ducati và Aprilia cũng không kém hơn, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể thắng hơn, nhưng nếu suy tính theo tổng hợp toàn diện cùng tính tin cậy, công suất vận chuyển, tính an toàn, xe Nhật vẫn còn kém hơn. Cũng giống như đem so sánh Santana cùng Mercedes-Benz, tuy rằng tốc độ không khác biệt, nhưng sự khác biệt bên trong lại hoàn toàn khác hẳn.

Đối với việc Elyse liên hệ với hai công ty kia, Trương Lam rất hài lòng, vô luận là ai nếu như có thể tiến cử thành công đều là thắng lợi thật lớn. Còn hơn quốc nội, phổ biến chọn dùng đều là xe máy niên đại 60 của Nhật Bản, tối thiểu ở phương diện kỹ thuật Trương Lam tin tưởng mình đã chặt chẽ chiếm đóng ghế thủ tọa.

Vậy hãy im lặng chờ xem, bất kể như thế nào Trương Lam cũng không muốn tiến cử kỹ thuật xe máy Châu Á, tuy rằng so sánh với kỹ thuật xe máy quốc nội lạc hậu, kỹ thuật xe máy Nhật Bản tiên tiến hơn, nhưng nếu đem so sánh với kỹ thuật Châu Âu cùng thời, xe Nhật Bản vẫn còn kém hơn không ít.

Đã sắp tới tháng bảy, hoạt động giải trí qua cầu độc mộc khổng lồ hàng năm sẽ bắt đầu, mọi người khắp cả nước đều đang chú ý chuyện này, Trương Tông Quân cùng Dương Chi càng thêm đề bụng, con gái sắp thi tốt nghiệp trung học, mặc dù chưa từng hoài nghi đối với thành tích của con gái, nhưng chuyện đến trước mắt, làm cha mẹ vẫn luôn sẽ lo lắng. Lo lắng con gái ăn không ngon, dinh dưỡng không đủ, lo lắng con gái bị áp lực quá lớn sẽ ngủ không ngon giấc, lo lắng thành tích cuộc thi không đạt được lý tưởng sẽ bị luẩn quẩn trong lòng.

Tóm lại luôn có những lo lắng vớ vẩn toàn bộ tập trung trong những ngày này, Trương Lam đối với việc này cảm thấy dờ khóc dờ cười, lo lắng cho nha đầu kia sao? Còn không bằng lo lắng trong thời gian thi nha đầu kia có thể bơi vì nhầm chán mà ngủ trong trường thi mới càng thêm thực tế một chút.

Đương nhiên đó chỉ là ý nghĩ của Trương Lam, trước mắt hắn còn chưa có lá gan nói ra lời này.

Vì muốn chiều cổ tốt cho con gái, để tiểu Thần Hi an tâm chuẩn bị thi vào trường cao đẳng, Trương Tông Quân cùng Dương Chi đều đi tới thị trấn chiều cổ con gái mình, Trương Lam thật ngoan ngoãn cũng không dám nói lời gì.

Cuối cùng cũng đã tới ngày 7 tháng 7, ngày nay tiểu Thần Hi đang ở trường thi tại huyện, hoàn hảo cách nhà cũng không xa lắm, từ rất sớm Dương Chi cũng đã rời giường, lại một lần nữa giúp con gái kiểm tra lại túi xách đựng sách vở mà tối hôm qua không biết đã kiểm tra bao nhiêu lần, e sợ bỏ sót món gì đó. Rốt cục xác nhận không có vấn đề gì, Dương Chi yên tâm thở ra một hơi, đi tới phòng bếp chuẩn bị điểm tâm cho con gái, nguyên dự định làm chút thức ăn dinh dưỡng, tiểu Thần Hi đã ngăn cản nằng:

- Mẹ, làm nhẹ chút đi, trời quá nóng, ăn nhiều mỡ người không thoải mái, đầu dễ choáng váng!

Ngẫm lại điều này cũng đúng, Dương Chi cân nhắc một chút, làm một phần canh khổ qua, thêm chút đồ ăn mặn, cẩn thận nghĩ bình thường con gái cũng không ăn bao nhiêu, rốt cục yên lòng. Ít nhất xem cảm xúc của con gái hôm nay vẫn thật ổn định, cũng không xuất hiện tình huống khẩn trương trước kỳ thi.

Người một nhà đi vào cổng trường nhị trung thì ngoài cổng đã người người tấp nập, toàn bộ đều là người giám hộ đưa con đến trường thi, thầy cô giáo cùng các thí sinh, thầy cô lẫn gia trưởng đều lo lắng cẩn thận dặn dò đừng nên sợ hãi, nên thả lỏng, chỉ cần bảo trì tâm tình thì sẽ không gặp phải vấn đề gì. Tóm lại họ nghĩ đủ biện pháp giúp các thí sinh giảm sức ép thần kinh, thần thái của mỗi thí sinh cũng không giống nhau, có người vẫn còn đang lật xem tài liệu, có người cau mày tận lực suy tư, đoán chừng đang cố gắng ghi nhớ thêm chút bài vở, cũng có người vẻ mặt như không sao cả, cùng bạn học cười cười nói nói, nhưng cũng không biết được có phải thật sự nắm chắc được bài vở hay không hay lại mang tâm trạng liêu lĩnh vô mè không sợ sứt.

- Chị không có về gì lo lắng đi?

Nhìn thấy nhân sinh bách thái, Trương Lam trêu chọc tiểu Thần Hi:

- Đến lúc đó ngàn vạn lần đừng khẩn trương tới mức đi nhầm phòng thi, như vậy sẽ dọa người mất mặt!

- Hừ!

Tiểu Thần Hi liếc mắt lườm Trương Lam:

- Lão đệ, chị thấy em cũng quá khinh thường người đi? Chỉ cuộc thi như vậy em thật nghĩ chị xem nó là bàn đồ ăn sao?

- Có phải bàn đồ ăn hay không em nói không tính!

Nhìn thấy cha mẹ nhìn qua bên này, phỏng chừng vẻ hung hăng càn quấy của hai người làm họ chú ý, liền nhỏ giọng nói nhanh:

- Ngần vạ lần đừng để cho cha mẹ thất vọng...

- Hừ!

Không thèm để ý chỉ hừ giọng mũi, tiểu Thần Hi thật khinh bỉ ngẩng cao đầu.

- Trương Thần Hi, chuẩn bị như thế nào rồi? Không có vấn đề gì chứ?

Một thanh âm nghe qua thật thanh nhã truyền vào trong tai hai chị em đang nói chuyện, Trương Lam quay đầu vừa nhìn, là một người phụ nữ ước chừng ba mươi tuổi, xem cách ăn mặc giống như một giáo viên, dáng người đầy đặn, chiếc váy dài tới đầu gối lộ ra đôi chân trắng tấp, lại nhìn lên trên, miệng gọi cảm tròn trịa, vòng eo lại nhỏ xíu thon thả, chiếc áo mùa hè hơi mỏng cùng bộ ngực cao ngất căng tròn, vùng cổ trắng muốt, bởi vì trời nóng đôi môi hồng nhuận thoáng giương lên, trên gương mặt trứng ngỗng xinh đẹp rướm mồ hôi tạo nên một hương vị khác hẳn.

Quả nhiên...

- Chào cô, em chuẩn bị xong rồi, không có vấn đề gì!

Tiểu Thần Hi vẫn giữ nguyên bộ dáng cung kính chào hỏi như từ trước tới nay, nhìn cô giáo đang có chút ngạc nhiên nhìn qua Trương Lam, liền giải thích:

- Đây là em trai của em!

- Nga...

Nghe tiểu Thần Hi nói như thế, cô giáo tỏ vẻ đã hiểu gật đầu:

- Hai chị em tán gẫu, cô đi xem những bạn học khác!

- Cô đi thôi!

Tiểu Thần Hi gật đầu ý nói cô giáo cứ tùy tiện, nhìn thấy Trương Lam có chút tò mò nhìn chằm chằm cô giáo đi xa, liền đẩy Trương Lam:

- Nè, người ta đã đi rồi, nên hồi phục tinh thần đi, nếu còn chưa hoàn hồn thì đôi mắt rụng ra mắt!

- Cảm giác cô giáo này nhìn thật quen mắt, giống như từng gặp qua ở nơi nào!

Trương Lam gãi đầu có chút khó hiểu, mình khẳng định chưa từng gặp qua cô giáo này, nhưng vì sao lại cảm thấy quen mắt đến như vậy?

- Nhìn quen mắt?

Tiểu Thần Hi liền giễu cợt tiểu gia hỏa:

- Cô ấy là cô chủ nhiệm của chị họ Tô, dạy ngữ văn. Làm sao vậy, em cứ nhìn chằm chằm người ta làm gì?

Nói xong còn khoa trương đưa tay che miệng:

- Trời ạ, em không phải nhìn người ta xinh đẹp nên động tâm đi? Nói cho em biết, người ta đã kết hôn, nhi đồng cũng đã mấy tuổi, em không có cơ hội!

Trương Lam không trả lời chỉ cẩn thận suy nghĩ, rốt cục từng gặp qua ở đâu đây?

Bỏ đi, không thèm nghĩ tới vấn đề này.

Hai người cười cười nói nói cũng đã tới thời gian vào phòng thi, người giám hộ cùng thầy cô giáo cũng tranh thủ dọn đồ lần cuối cùng, lại kiểm tra trang bị, hết thấy chuẩn bị xong xuôi liền đợi đến thời gian ra chiến trường!

- Cố lên! Chị cả!

Trương Lam cầm tay tiểu Thần Hi.

- Ân!

Tiểu Thần Hi gạt đầu, cấp cho Trương Lam nụ cười an tâm.

- Con gái, đừng bị áp lực!

Trương Tông Quân cùng Dương Chi bước tới dặn dò.

- Con đã biết, cha mẹ yên tâm đi, không có chuyện gì, không phải chỉ là một cuộc thi thôi sao, không cần lo lắng!

Tiểu Thần Hi nhìn hai người cười cười, ý bảo hai người cứ an tâm.

Tiếng chuông rớt cục vang lên, cuộc đại chiến thi vào trường cao đẳng đã mở màn!

Đều nói ba ngày thi vào trường cao đẳng của học sinh cũng giống như vượt cửa ải, hiện tại xem ra các gia trưởng mới giống như phải vượt cửa ải. Mỗi ngày các gia trưởng cùng nhi đồng đều đến bên ngoài trường thi, chờ sau khi nhi đồng đi vào phòng thi các gia trưởng vẫn ở dưới ánh nắng mặt trời thán thở chờ đợi cho đến khi mặt trời lặn xuống, nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của nhi đồng khi ra khỏi trường tự mình cũng vui mừng, thấy được nhi đồng buồn rười rượi nhưng cũng phải cố gắng kiềm chế nỗi lòng bất an của mình đi lên cẩn thận an ủi, đáng thương tâm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, nếu gặp phải cha mẹ không thông cảm, thấy nhi đồng nổi giận, nhìn mặt của nhi đồng, làm cha mẹ cũng chỉ đành đem nước đắng nuốt trở vào trong bụng mình.

Hoàn hảo lần này thi vào trường cao đẳng đối với tiểu Thần Hi mà nói cũng không phải là vấn đề gì, sau ba ngày cuộc thi kết thúc, chứng kiến mỗi ngày tiểu Thần Hi đầy mặt tươi cười đi ra khỏi trường, trái tim Trương Tông Quân cùng Dương Chi cuối cùng cũng dễ xuống, xem ra con gái thi không tệ!

- Thế nào vậy nha đầu?

Về mặt Trương Tông Quân đầy ý cười hỏi tiểu Thần Hi:

- Lần này cảm giác thi được chứ?

- Không có vấn đề gì lớn!

Tiểu Thần Hi giả vờ cúi đầu ngẫm nghĩ:

- Có đứng đầu tỉnh hay không thì con không dám nói, nhưng đứng đầu huyện hẳn là không thành vấn đề!

- Nếu nói như vậy, đây không phải nói Thanh Hoa Bắc Đại mặc cho chúng ta lựa chọn sao? Muốn đi vào trường nào thì đi trường đó?

Trương Tông Quân nghe vậy vô cùng cao hứng, nhìn Dương Chi nói:

- Đã biết con gái của chúng ta lợi hại, hiện tại xem ra nhà chúng ta cũng xuất nữ trạng nguyên!

- Đúng vậy, con gái của chúng ta vẫn luôn thông minh như vậy mà!

Dương Chi không chút keo kiệt khích lệ con gái, vừa vuốt mái tóc sáng mềm của tiểu Thần Hi, trong ánh mắt nhìn nha đầu tràn đầy từ ái, sau đó vẫn không quên khoe khoang với Trương Tông Quân:

- Mọi người nói con gái giống mẹ, xem đi, con gái giống em, thông minh!

- Phải phải...

Trương Tông Quân cười cười, không tranh luận với lão bà về vấn đề này, đó là một vấn đề vĩnh viễn cũng không tranh ra đáp án:

- Bất kể là con trai hay con gái, chỗ nào tốt đều là giống em, chỗ nào không tốt đều là giống anh, được rồi chứ?

- Đây là đương nhiên!

Dương Chi hơi ngửa đầu, thần tình tràn đầy vẻ kiêu ngạo của một người mẹ.

- Được rồi, cha mẹ, hai người chừng nào quay về?

Nghĩ tới một sự kiện, đợi mọi người tranh luận một hồi, Trương Lam hỏi.

- Ngày mai trở về đi, sự tình trong nhà không người xử lý thì không được.

Trương Tông Quân hiển nhiên còn chưa thoát khỏi không khí gia đình ám áp vừa rồi, về mặt hạnh phúc hỏi:

- Như thế nào, có chuyện gì sao?

- Có một việc.

Trương Lam gật gù đầu:

- Đoạn thời gian trước chị Elyse đã tới, cha cũng biết chứ?

- Biết, mẹ con nói cho cha biết!

Trương Tông Quân gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Lại đầu tư

Dương Chi ở một bên nói chen vào:

- Hai đứa con cũng thật không có lễ phép, người ta giúp chúng ta nhiều như vậy, sao hai đứa không mời người ta đến nhà chúng ta chơi một thời gian?

Được, lại biến thành lỗi của mình! Trương Lam cười khổ.

- Kỳ thật chị Elye cũng không ở lại được mấy ngày.

Tiểu Thần Hi tiến lên giải vây cho Trương Lam:

- Ở được mấy ngày nàng đã đi trở về, nàng bận rộn như vậy, một mình trông coi một công ty lớn như thế nên chỉ rút ra được chút ít thời gian, thật sự là không dễ dàng!

- Đúng rồi!

Trương Lam gật đầu, khẳng định sự tình quả thật như thế.

- Nói này giờ rốt cục là chuyện gì?

Trương Tông Quân hỏi.

- Bị mẹ làm lạc vấn đề thôi.

Trương Lam thoáng oán hận vài câu, đẩy tiểu Thần Hi tới nói:

- Hãy để chị cả nói rõ với cha mẹ đi, chị ấy biết nhiều hơn một chút.

Hiện tại đã có kinh nghiệm sao? Biết vai ác nhân để cho ta tới làm. Tiểu Thần Hi liếc mắt nhìn Trương Lam, ánh mắt xinh đẹp long lanh để lộ ra ý tứ này.

Hắc hắc, chị cả, không phải do lời chị nói ra càng thêm có sức thuyết phục hay sao? Trương Lam cột nhà, lặng lẽ biểu đạt ra ý tứ của mình.

- Là có chuyện thế này!

Rốt cục cũng không chịu nổi biểu tình giả vờ đáng thương của Trương Lam, biết rõ là giả, nhưng tiểu Thần Hi vẫn bị thuyết phục bởi bộ dáng kia:

- Sau khi chị Elyse quay về Mỹ, mấy ngày trước mới gọi thư tới cho tụi con, nói là muốn ở địa phương chúng ta mở một công ty sản xuất xe máy, không biết cha mẹ có ý tứ muốn hợp tác hay không, nếu như cha mẹ nguyện ý, có thể mời cha mẹ làm cổ đông!

- Thật hay giả vậy?

Trương Tông Quân đối với lời nói này vô cùng hoài nghi, cũng không phải hẳn không tin con của mình, nhưng chuyện lớn như vậy rơi trên người mình chẳng khác gì có khối bánh ngọt lớn nện trúng đầu, Trương Tông Quân nhất thời còn không thể tin được.

Cuối niên đại 80 đầu niên đại 90, xe máy là khái niệm gì? Ở trong lòng dân chúng bình thường thứ đồ chơi kia còn cao không thể chạm. Tuy rằng thu nhập của nhân dân đã được đề cao, mỗi tháng bình quân thu được 250-300 nguyên, nhưng giá cả một chiếc xe máy là bao nhiêu tiền? Chỉ nói một chiếc xe bình thường 100 cc, hiện tại cũng phải ngoài 6000 nguyên, nếu như động cơ nhập khẩu giá cả phải hơn vạn nguyên. Chỉ nêu ra ví dụ, Kim Thành cùng Nhật Bản Suzuki hợp tác sản xuất Kim Thành Suzuki AX100, nhập khẩu động cơ, xe bán tới một vạn ba, mặc dù vậy vẫn không đủ hàng. Tỷ như Thiên Tân Honda 90, Nhật Bản nhập loại bốn thì (cũng có người nói là linh kiện Nhật Bản lắp ráp tại Trung Quốc) cũng bán hơn một vạn. Về phần nhãn hiệu tốt hơn, giá cả có thể lên tới hai vạn, nhưng dù có giá cả khoa trương như thế, chênh lệch với thu nhập của nhân dân thật lớn, nhưng loại xe máy kia vẫn không hề đủ hàng.

Lợi nhuận của xe máy rất cực lớn bao nhiêu? Trương Lam cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp nên cũng không hiểu rõ ràng, nhưng có một điều Trương Lam biết, Kim Thành Suzuki AX100 mới vừa gia nhập tiêu thụ giá cả là một vạn năm ngàn nguyên, thời gian sau đó bán được hơn ba ngàn nguyên – Kinh kỳ, Suzuki Vương GSX125 lúc ban đầu bán được hơn một vạn tám ngàn, cuối cùng bán được hơn năm ngàn. Tin tưởng khi đạt tới giá cả cuối cùng kia, những nhà xưởng cũng đã có được ngoài 10% lợi nhuận, như vậy lợi nhuận một chiếc xe máy phải nói là tương đối kinh người, khấu trừ toàn bộ chi phí vận chuyển cùng công nhân, tin tưởng lợi nhuận của nhà xưởng cũng phải ngoài vạn nguyên, thật sự là món lãi kết xù tuyệt đối.

Đây cơ hồ giống như tặng tiền không công cho mình nha! Trương Tông Quân rất rõ ràng, nếu như mình có thể đầu tư ngành này, tuyệt đối chỉ kiếm chứ không hề lỗ vốn, nhưng mà chuyện này là thật sao?

- Đây không phải là muốn tặng tiền cho chúng ta sao?

Trương Tông Quân kích động.

- Cũng không thể nói như vậy!

Tiểu Thần Hi ngẫm nghĩ:

- Dù sao nàng là một người ngoại quốc ở Trung Quốc cũng thật không phương tiện, cũng phải tìm người giúp đỡ xử lý công việc, ở Trung Quốc mà nàng tương đối quen thuộc cũng chỉ có chúng ta, dù sao mấy năm nay Trung Quốc phát triển thật nhanh, đặt vào trong mắt ai cũng là một khối thịt béo lớn!

- Vậy Elyse cũng có thể tìm người quản lý riêng cho mình tại Trung Quốc đi?

Đối với chuyện này Dương Chi cũng khó hiểu.

- Muốn người cũng không bằng người quen thân với mình đúng không!

Trương Lam tiếp lời:

- Cha mẹ là cổ đông, đến lúc đó nhà máy có phần của cha mẹ, chẳng lẽ cha mẹ không để bụng sao? Cha mẹ nghĩ nàng sẽ không công tặng tiền cho mình sao, suy tính của những nhà tư bản vẫn luôn rất thông minh lạnh lợi!

- Nói là nói như vậy, nhưng người muốn cùng nàng hợp tác cũng sẽ không ít đi?

Trương Tông Quân suy nghĩ.

- Vấn đề là nếu như tùy tiện tìm một người để hợp tác, nàng hiểu rõ được tính cách của người đó bằng người quen thuộc hay sao?

Trương Lam hỏi ngược lại:

- Chuyện như vậy phỏng chừng là người nào làm kinh doanh cũng không làm, chỉ cần mọi người luôn hợp tác khoái trá, ai ai cũng chỉ thích chiều cổ cho bạn bè của mình!

- Điều này cũng đúng!

Dương Chi gật gật đầu, không hỏi tiếp.

- Nhưng nói này giờ hai đứa cũng không lấy ra được chứng cứ gì cả.

Trương Tông Quân sức nhớ:

- Đừng nói là hai nhi đồng các ngươi thi xong muốn tiêu khiển chúng ta làm niềm vui đi?

- Ai, đã biết cha mẹ sẽ không tin tưởng!

Trương Lam cùng tiểu Thần Hi liếc mắt nhìn nhau, hoàn hảo đã sớm có chuẩn bị!

- Con đi lấy thư của chị Elyse đưa cho cha mẹ xem qua!

Tiểu Thần Hi nói xong xoay người đi vào phòng sách lấy ra một phong thư.

Trên thực tế đương nhiên là không có phong thư này, phong thư này là do Trương Lam cùng tiểu Thần Hi vì muốn ứng phó cha mẹ nên giả tạo ra, chữ viết bên trong do tiểu Thần Hi biên soạn chỉ là chuyện thật đơn giản, phong thư là từ bưu điện lấy loại chuyên dùng gói quốc tế, tuy rằng không biết bao thư ở Mỹ hình dáng như thế nào, nhưng muốn lừa gạt cha mẹ hẳn sẽ không có vấn đề gì. Dấu bưu kiện trên phong thư là do tiểu Thần Hi chính mình in vào, tuy rằng không biết đúng với dấu bưu kiện bên Mỹ hay không, nhưng dấu bưu kiện bên Trung Quốc đương nhiên là không có vấn đề.

Trương Tông Quân cầm lấy phong thư lật qua lật lại nhìn xem, không thấy có vấn đề gì, trên thực tế Trương Tông Quân cũng chưa từng nhìn thấy được dấu bưu kiện tại Mỹ bao giờ. Thấy không có vấn đề, hai chị em lên lút thở ra một hơi, mặc dù đã biết sẽ không sao, nhưng người làm chuyện xấu trong

lòng vẫn luôn cảm thấy chột dạ.

Trên thư nói rất rõ ràng, vốn nói với Trương Lam cùng tiểu Thần Hi mình đã bình an quay về Mỹ, làm cho hai người không cần phải lo lắng. Tiếp theo lại nói hiện tại Elyse đang cùng hai xí nghiệp đang thương lượng chuyện sản xuất trang bị tại Trung Quốc, khả năng thành công rất lớn, nhờ Trương Lam cùng tiểu Thần Hi hỗ trợ hỏi Trương Tông Quân có nguyện ý hợp tác hay không, nếu như nguyện ý thì sau khi đàm phán thành công việc tiến cử sản xuất trang bị, Elyse sẽ phái người đến cùng nhau hiệp đàm kế hoạch hợp tác giữa đôi bên thật cụ thể!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Cùng bí thư huyện ủy đàm phán

- Hiện tại chị Elyse đang cùng hai xí nghiệp xe máy Châu Âu đàm phán chuyện tiến cử sản xuất trang bị, chỉ có thể nói chuyện này có cơ hội thành công rất lớn!

Trương Lam bổ sung:

- Bây giờ còn chưa quá xác định, nhưng nếu như không có vấn đề gì bất ngờ xảy ra hẳn sẽ không gặp việc gì!

- Vậy còn có gì đáng do dự!

Nhìn thấy thư của Elyse, trái tim Dương Tông Quân cùng Dương Chi rất cực buông xuống.

- Nếu như người ta đã hỏi mình, vậy chúng ta còn có gì đáng do dự? Làm đi!

Thành công! Trương Lam cùng tiểu Thần Hi nhìn nhau.

- Việc này...cha mẹ, con cùng chị cũng muốn góp tiền, dù sao tiền của hai đứa vẫn để không ở đó, kiếm chút tiền tiêu vặt cũng tốt!

Có cơ hội này, Trương Lam đương nhiên sẽ không bỏ qua.

- Con trai, con cần nhiều tiền như vậy để làm gì?

Đối với tính cách điên cuồng vợ vét của cái của Trương Lam, Trương Tông Quân cùng Dương Chi vẫn luôn luôn không sao hiểu được, hoàn toàn nghĩ mãi vẫn không rõ, nhi đồng nhỏ như vậy, cần nhiều tiền như thế để làm gì? Ở trong tiểu sơn thôn, cầm tiền cũng không có chỗ dùng, cho dù hiện tại vào ở trong huyện thành, chi phí của hai đứa con cũng không bao nhiêu, chính mình tùy tiện cho hẳn chút tiền còn không đủ cho hẳn xài sao? Nhưng đứa nhỏ này lại luôn làm cho người hận đến nghiến răng, rõ ràng hẳn có rất nhiều phương pháp, nhưng nếu như người gặp phải chuyện gì, không cho hẳn dính vào chút lợi ích bên trong, như vậy người cũng đừng hòng từ trong bụng hẳn lấy ra được chút chủ ý.

- Việc này sao...nhìn thấy tiền cầm trong tay, cảm giác vuốt tiền gấp ghềnh, đó là một loại hạnh phúc lớn lao.

Trương Lam đương nhiên sẽ không để lộ ra quyết định của chính mình, dù sao cũng không người nào biết nên hẳn cứ nhắm mắt mà khoe khoang:

- Chẳng lẽ cha mẹ không biết hạnh phúc lớn nhất cả đời người chính là ngủ thì ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, kiếm tiền kiếm tới mức đếm rút gân sao? Hiện tại con đang cố gắng dựa theo phương hướng này tiến tới!

- Mẹ nhìn con chắc là kiếm trước nghèo tới phát sợ, đời này mới bị tiền chui vào trong mắt đi!

Dương Chi tiếp lời, quở trách con trai bảo bối của mình.

- Không có con bị tiền chui vào trong mắt, hiện tại cha mẹ có thể trôi qua thư thái như vậy sao?

Trương Lam phản bác hùng hồn:

- Cho nên mới nói, bị tiền chui vào trong mắt thật ra cũng không có gì không đúng, chỉ cần sau khi bị chui vào thì đừng quên người bên cạnh mình là tốt rồi, có tài thì mọi người cùng nhau phát, có tiền thì mọi người cùng nhau kiếm thôi!

- Còn đi đo đếm với chúng ta?

Trương Tông Quân có điểm mất hứng.

- Cha, nói chuyện phải chịu trách nhiệm được không?

Trương Lam kêu oan:

- Giống như trong nhà chúng ta luôn là cha với mẹ hưởng đầu, con cùng chị cả chỉ lấy được chút ít đi? Nếu như cha không muốn phân phối như bây giờ, vậy cha hỏi thăm mẹ một chút xem mẹ có nguyện ý không?

- Cha con dám?

Không đợi Trương Tông Quân nói chuyện, Dương Chi đón tới:

- Đầu năm nay người nào không biết đàn ông có tiền liền đòi bai? Đem tiền đều đặt trong tay cha con? Chờ hán đi ra ngoài nuôi vợ bé sao?

Thì ra mẹ đã sớm nhận thức được tầm quan trọng khi đem tiền trao chắt trong tay. Đem tiền phóng tới trong tay mình là vì muốn phòng ngừa người đàn ông của mình biến thành kẻ xấu lãng nhãng.

- Lão bà...

Trương Tông Quân bắt đầu chống đỡ không được, chính hán chỉ muốn nhân cơ hội tìm chút ưu đãi từ chỗ con mình, không nghĩ tới tự mình chuốc lấy tai họa.

- Anh đối với em thế nào em rõ ràng nhất, em hán là hiểu rõ nhất anh cũng không phải là người như vậy...

- Đó là bởi vì tiền không nằm trong tay anh!

Đầu óc Dương Chi thật trong sáng, ở vấn đề này không chút chần chừ, không bị viên đạn bọc đường của Trương Tông Quân công kích.

- Nếu như tiền trong nhà đều nằm trong tay anh, hiện tại anh còn được thành thật như thế? Trời mới tin anh!

Trương Lam nhìn lão mẹ đang liên hoàn ném bom lão cha không còn chút lực công kích, trong lòng một trận khoái ý. Mặc kệ khi nào thì cũng phải làm ra hình thức cho rõ ràng mới là quan trọng nhất. Ở ngay trước mặt lão mẹ mà cha lại dám tuyên dương muốn nắm quyền sở hữu tài sản cả nhà, đây không phải là dùng đầu tự đập vào tảng đá hay sao?

Trong nhà còn rất nhiều việc, Trương Tông Quân cùng Dương Chi cũng không lưu lại thời gian bao lâu, nếu như tiểu Thần Hi thì cứ không tệ, hai người cũng không cần phải tiếp tục lo lắng. Có hai đứa con tự biết chiều cổ lẫn nhau, mình cũng thường xuyên tới đây, cũng không đến nỗi không biết gì về bọn nhỏ, vì vậy sáng sớm hôm sau Dương Chi cùng Trương Tông Quân đều chạy trở về.

Giải quyết xong cha mẹ, việc kế tiếp là phải làm sao tìm được mảnh đất thích hợp để xây dựng nhà xưởng, theo Elyse nói xí nghiệp sản xuất xe máy cũng không cần chiếm diện tích gì quá lớn. Bình thường loại xí nghiệp sản xuất xe máy trung đẳng chỉ cần diện tích chừng một vạn thước vuông (15 mẫu, 100x100) là có thể. Nếu như điều kiện cho phép, có thể có thêm chút đất dự trữ là tốt nhất, sau này cũng có thể tùy thời căn cứ theo tình huống tiếp tục tiến hành điều chỉnh, nhưng thời gian quy hoạch tốt nhất nên ở địa phương rời xa nội thành, thứ nhất giá cả đất đai rẻ hơn là một chuyện, một chuyện khác cũng là có lợi cho việc mở rộng nhà máy về sau này.

Hiện tại diện tích sử dụng trong công nghiệp nằm từ ba mươi mẫu trở xuống, lại đất đai cấp một thì Cục quản lý đất đai vẫn còn có thể tự làm chủ, diện tích hơn mười mẫu càng không có vấn đề gì. Hiện tại ở thời đại này, là thời kỳ điên cuồng mời mọc đầu tư, chỉ cần có thể đưa tới hạng mục cho dù là tiêu chuẩn hơi vượt chỉ tiêu một chút, mọi người cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, không có người nào vì chút chuyện nhỏ mà làm khó, nếu như người vẫn cảm thấy không an lòng, nhiều nhất sau này đem thủ tục bổ sung lại là có thể, càng không cần nói tới loại xí nghiệp sản xuất xe máy do Mỹ đầu tư vào, ở trong loại thị trấn nhỏ có chút lạc hậu này, còn có người chịu đến đầu tư, những vị đầu đầu não não cũng đã A Di Đà Phật, nếu như có thể được hạng mục lớn như thế, đó cơ hồ là toàn bộ những vị đầu não của thành phố của huyện đều phải thấp hương bái Phật. Vì sao? Chiến tích nha! Một xí nghiệp sản xuất xe máy, người muốn tiến cử trang bị sao? Người cần sân bãi sao? Người cần công nhân sao? Người cần thông tin cùng trang bị trụ cột đi? Hết thấy những thứ này đều cần có bạc trắng lờ lờ đến mưa, chỉ cần người chịu đến, thu nhập từ thuế luôn sẽ nộp lên, tuy rằng quốc gia có chính sách ưu đãi, nhưng thuế đất cùng quốc thuế cũng là một con số thu vào không nhỏ. Hơn nữa đối với một tiểu thị trấn mà nói, đó có thể xưng hô là thần tài!

Dù chỉ là một xí nghiệp xe máy nhỏ mà thôi, một năm ít nhất còn có mấy ngàn vạn thu nhập, Trương Lam đã xem qua tư liệu, năm đó Lực Phàm gây dựng vào năm 92, bởi vì không được sản xuất nguyên chính cả xe máy (không được phép), chỉ sản xuất động cơ, lập nghiệp là 20 vạn, chín người, trong một năm lãi ròng 1500 vạn, năm thứ hai mở rộng nhân viên lên 200 người, lợi nhuận đạt tới 4000 vạn, năm thứ ba lợi nhuận đạt tới hai trăm triệu kinh người. Điều này sẽ cấp cho nền kinh tế địa phương mang đến bao nhiêu hiệu ứng?

Trương Lam cơ hồ có thể khẳng định, chỉ cần mình đem tin tức này chọc ra ngoài, toàn bộ chính phủ huyện tuyệt đối sẽ vì tranh đoạt hạng mục này mà đánh vỡ đầu.

Lý Ngọc Mai đang vì chuyện mời đầu tư năm nay mà sầu muộn, đối với vùng giải phóng cách mạng cũ này, trong tình cũng tương đối chú ý, nhưng nơi này không có khoáng sản tài nguyên, vị trí địa lý còn không chiếm ưu thế, việc xây dựng thị trường bán sỉ bây giờ còn nằm trong thời kỳ phát triển, đối với việc tác dụng nâng đỡ trong huyện còn chưa được rõ ràng, so sánh với những địa phương vùng duyên hải khác, địa phương này không hề có chút ưu thế. Như vậy nên từ nơi nào đột phá đây? Lý Ngọc Mai nhẹ nhàng nhu nhu vùng trán có chút đau đớn.

- Mẹ, tụi con tới thăm mẹ đây!

Trương Lam cùng tiểu Thần Hi đẩy cửa vào phòng Lý Ngọc Mai, cầm cả mền giữ ấm trong tay đặt lên bàn:

- Đây là bánh sủi cảo mà chị cả làm, mang lại cho mẹ nếm thử!

- Hai đứa nhỏ này...

Nhìn thấy hai đứa con, Lý Ngọc Mai tạm thời buông lỏng tâm sự. Con trai cùng con gái nuôi sẵn sóc làm cho nàng thật vui vẻ, năm đó tuy rằng cũng bị vây trong một ít hiệu quả lợi ích nên mới nhận thức hai đứa con nuôi này, nhưng theo thời gian dài trôi qua tới nay, Lý Ngọc Mai cũng đã thật sự đem hai nhi đồng nhu thuận hiểu biết này đối đãi như con của mình.

- Hai đứa làm đồ ăn cũng không dễ dàng, tự mình ăn là tốt rồi, còn mang tới cho mẹ làm gì? Hai đứa ăn được mẹ đã cao hứng!

- Mẹ!

Tiểu Thần Hi mở ra cà mèn giữ ấm, hơi nóng hơi hơi bốc ra từ bên trong:

- Mẹ nhân lúc còn nóng ăn nhanh đi, là nhân thịt heo rau hẹ, lần trước nghe mẹ nói thích ăn món này, vừa lúc con với em trai cũng thích, liền làm nhiều một chút. Biết mẹ bận rộn thường xuyên quên ăn cơm nên đem tới cho mẹ thôi!

Hai nhi đồng này thật hiểu chuyện! Lý Ngọc Mai nhắm mắt lại hít sâu một hơi hương vị thức ăn:

- Không cần hỏi, đây là tay nghề của tiểu Thần Hi, người khác làm sủi cảo cũng không có được hương vị này!

Nhìn thấy tiểu Thần Hi đưa đĩa tới, Lý Ngọc Mai thỏa mãn thờ dài, tuy rằng hai đứa con này không phải do mình sinh ra, nhưng so với đứa con trai của mình còn có hiểu biết hơn.

Tuy rằng trong ngày thường bởi vì muốn mệnh lệnh của mình được chấp hành hữu hiệu, khuôn mặt Lý Ngọc Mai luôn lộ ra bộ dạng đùng đùng đến gần, nhưng bất kể như thế nào cho dù là bí thư huyện ủy, nàng vẫn là một người phụ nữ, cũng thích có được gia đình ấm áp, đồng dạng vẫn thích không khí gia đình ấm áp, đồng dạng cũng hi vọng được nhi đồng sẵn sóc. Hành động của Trương Lam cùng tiểu Thần Hi trong lơ đãng xúc động cảm tình sâu kín trong lòng Lý Ngọc Mai.

Trong lòng tràn đầy hạnh phúc ăn xong sủi cảo do Trương Lam cùng tiểu Thần Hi mang đến, nàng nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, vẻ mặt Lý Ngọc Mai tràn đầy ý cười:

- Nói đi, hôm nay tới chỗ mẹ có việc gì? Đừng nói là nhớ mẹ nên mới chạy đến đây thăm, ngày thường hai đứa như thế nào mẹ còn không biết?

- Không cần đem tội con nói thăm như vậy đi?

Trương Lam kêu oan:

- Nhớ mẹ đến thăm mẹ cũng không được?

- Thật không có việc gì?

Lý Ngọc Mai không trả lời câu hỏi của Trương Lam, mà thật thú vị nhìn qua tiểu Thần Hi.

- Là có chút chuyện!

Tiểu Thần Hi gật gật đầu, cười khê:

- Nhưng không phải tội con phiền toái mẹ, mà là ngày sau mẹ gặp phiền toái lớn!

- Ha ha...

Nghe tiểu Thần Hi nói như vậy, Lý Ngọc Mai có chút tò mò buông bút đang phê duyệt văn kiện xuống hỏi:

- Được rồi, vậy thì mẹ phải nghe xem rốt cục là chuyện gì, mẹ sẽ gặp phiền toái gì đây?

- Thì có người muốn đầu tư ở địa phương chúng ta đó!

Tiểu Thần Hi cũng không thừa nước đục thả câu:

- Mẹ nói như vậy có phải phiền toái của mẹ đến rồi không, cần phải vội vàng chạy trước chạy sau đúng không?

- Thực sự?

Trong lòng Lý Ngọc Mai nhất thời không kìm nén được vui mừng, đứng lên khỏi ghế:

- Hai đứa không phải trêu chọc mẹ đi? Là ai muốn tới nơi này đầu tư vậy?

Vừa rồi nàng còn đang đau đầu vì chuyện mời đầu tư, không nghĩ tới đang ngủ gà ngủ gật đã có người đưa qua gói đầu. Nhưng không biết người kia dự tính đầu tư bao nhiêu đây? Nếu quá ít cũng không đáng giá cho nàng cao hứng như thế.

- Là chị Elyse!

Trương Lam tiếp lời:

- Thời gian trước nàng đến thực ra là vì tiến hành khảo sát thương vụ, không có nói cho mọi người biết là vì muốn càng thêm khách quan hiểu biết rõ tình huống nơi này thật toàn diện!

- Vậy kết quả khảo sát của Elyse tiểu thư như thế nào? Có được hài lòng hay không?

Lý Ngọc Mai có điểm cao hứng quá mức, tiến lên bắt lấy tay Trương Lam, không ngớt lời hỏi.

- Không hài lòng thì chị ấy còn có thể nói cho tụi con biết dự định đầu tư sao?

Trương Lam rút rút tay, thế nhưng không rút ra được, hắc, không nghĩ tới khí lực của Lý Ngọc Mai thật lớn.

- Hai đứa tụi con, người ta đến tiến hành khảo sát thương vụ sao không nói cho mẹ biết?

Lý Ngọc Mai hơi có chút oán hận:

- Nếu như người ta lắm nghề chúng ta lãnh đạm khách thì phải làm sao đây?

- Mẹ cứ yên tâm đi!

Tiểu Thần Hi trấn an:

- Người Mỹ cũng không giống như người Trung Quốc chúng ta chú ý nhiều như vậy, theo bọn họ xem ra chỉ cần có thể kiếm tiền, làm thế nào cũng không đủ, huống chi đây chỉ là tự mình tiến hành khảo sát? Chị Elyse còn bảo con nói cho mẹ biết, vì muốn có được khảo sát càng thêm khách quan, nàng không nói cho bất luận kẻ nào về việc này, nếu bởi vậy mà tạo thành sự bất tiện gì cho mọi người, nàng cảm thấy phi thường có lỗi!

- Vậy thì có sao đâu, có gì đâu mà không tiện?

Mặt mày Lý Ngọc Mai hớn hở, nguyên lai là đại phú bà Elyse tính toán đi tới nơi này đầu tư, chính mình còn luôn cảm thấy thật kỳ quái, như thế nào một đại phú bà nhàn rồi không có việc gì lại chạy tới đây thăm hai đứa nhỏ, nguyên lai là vì người ta muốn bí mật tiến hành khảo sát!

Đối với cách làm của Elyse, Lý Ngọc Mai cũng có thể hiểu được, phòng chừng nàng lo lắng nếu thông tri chính phủ địa phương, phương diện chính phủ vì muốn lưu lại vị thần tài này có thể sẽ làm ra chút vấn đề che giấu, như vậy sẽ không thể toàn diện hiểu biết tình huống mà mình cần biết, đối với quyết sách đầu tư sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn, dù sao người ta là tới kiếm tiền, có thể triệt để nắm giữ tình huống mới là căn cứ cơ bản nhất làm ra quyết sách.

Bây giờ nghĩ lại, chính mình còn tưởng rằng Elyse là gián điệp của nước Mỹ tới, không biết có bị người ta phát hiện ra không, nếu như bị nàng biết thật không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.

- Đúng rồi, tiểu thư Elyse dự tính đầu tư hạng mục gì ở nơi này?

Hung phấn đi qua, Lý Ngọc Mai rốt cục nghĩ tới điều này, nơi này có thứ gì đáng giá cho một vị phú bà ức vạn đầu tư đây?

- Chị Elyse dự tính xây dựng một nhà máy sản xuất xe máy ở đây!

Trương Lam khoa tay múa chân:

- Chính là đặc biệt sản xuất xe máy, cũng giống như khinh kỵ ở Tế Nam!

- Đây chính là hạng mục lớn!

Lý Ngọc Mai hít sâu một hơi, đây không phải là một hạng mục nhỏ, người ta quả nhiên là có tiền, ra tay đã là đại thủ bút, nhà xưởng sản xuất xe máy? Chính nàng nghĩ cũng không dám nghĩ hạng mục như vậy sẽ rơi xuống trên đầu mình!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đất đai, lại là đất đai

- Bây giờ vẫn còn là một ý tưởng.

Tiểu Thần Hi dội một chậu nước lạnh lên người Lý Ngọc Mai đang cao hứng.

- Còn nói không chính xác đâu, chị Elyse bây giờ còn không phải thật xác định đem nhà máy đặt ở trong huyện chúng ta hay ở thành phố, dù sao điều kiện trong thành phố tốt hơn nơi này thật nhiều!

- A?

Nghe tiểu Thần Hi vừa nói như thế, Lý Ngọc Mai nhất thời giống như bị người xối chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu xuống, lòng nhiệt tình tràn đầy cơ hồ bị xoay vận thông thấu:

- Nói như vậy tiểu thư Elyse còn chưa thật xác định sao?

- Dạ!

Tiểu Thần Hi gật đầu:

- Hiện tại chị Elyse chủ yếu đang lo lắng hai phương diện, một là phương diện đồng bộ về trụ cột giao thông, còn có một chính là đất đai cùng phí tổn thuê nhân công. Vấn đề trước trong huyện còn kém hơn trong thành phố, vấn đề sau thì còn có thể bù đắp một chút.

Kỳ thật việc này còn một vấn đề chính yếu, chính là thành quả đàm phán như thế nào, nếu như đàm phán không thành công, tất cả những chuyện này đều là nói suông, đương nhiên, hiện tại tiểu Thần Hi cũng không nói tới việc này.

- Đúng rồi, quy mô đầu tư của tiểu thư Elyse có bao nhiêu?

Bỗng nhiên nhớ tới việc này, Lý Ngọc Mai hỏi.

- Việc này tụi con cũng không rõ ràng...

Trương Lam tỉnh bơ trả lời:

- Chị Elyse cũng không nói cho tụi con biết, nhưng nàng có nói qua hiện tại nàng đang cùng hai công ty hãng xe Ducati và Aprilia của Ý tiến hành đàm phán tiền cử trang bị, phòng chừng quy mô đầu tư cũng sẽ không nhỏ, bảo thủ phòng chừng ít nhất cũng có thể vượt qua hai mươi triệu đi!

- Hai mươi triệu?

Lý Ngọc Mai hít sâu một hơi khí lạnh:

- Đúng rồi, hai công ty này so sánh với Nhật Bản Suzuki và Yamaha thì thế nào? Kỹ thuật của ai càng tiên tiến hơn một ít?

Đối với xe máy Lý Ngọc Mai cũng không quen thuộc lắm, cơ hồ không có mấy người phụ nữ đối với máy móc lãnh băng băng cảm thấy hứng thú, trong lúc vô tình nghe báo cáo cùng khi quyết định công việc mà nghe nhân viên nói qua, cũng đều là Yamaha thế nào thế nào, Suzuki ra sao ra sao, lại chưa từng nghe qua về Ducati và Aprilia, Lý Ngọc Mai có chút bận tâm, chẳng lẽ kỹ thuật của hai công ty này không được? Nếu không vì sao cho tới bây giờ mình chưa từng nghe nói qua đâu?

- Yamaha cùng Suzuki?

Trương Lam bẽn lẽn cười cười:

- Hai nhãn hiệu này so sánh với Ducati cùng Aprilia có khác biệt, chỉ ví dụ thế này, đại khái cũng giống như Santana cùng Mercedes-Benz đi!

- Như vậy sao?

Vừa nói như thế Lý Ngọc Mai thật ra lại hiểu được, nàng chưa từng ngồi qua Mercedes – Benz, cũng không hiểu rõ về Santana nên không biết phân biệt ra sao, nhưng ý tứ khác biệt bên trong nàng cũng hiểu được một chút.

Nghe Trương Lam nói như thế, Lý Ngọc Mai lại có nghi hoặc:

- Vậy tại sao cho tới bây giờ mẹ chưa nghe nói qua về hai nhãn hiệu kia, quốc nội chúng ta hình như cũng không nghe nói hai nhãn hiệu xe máy kia được bán ra đi?

- Xe của họ ở Châu Âu sản xuất ra còn chưa đủ để bán, làm sao có thời gian chuyển tới Trung Quốc đây?

Trương Lam thuận tiện mắng thăm:

- Mẹ, mẹ cho rằng người ta giống như những nước Châu Á bán ra hàng hóa không được mới ném tới Trung Quốc đi!

- Kỳ thật xe máy Nhật Bản cũng rất tốt.

Lý Ngọc Mai nhủ mảy:

- Mẹ nghe các đồng nghiệp nói chất lượng rất tốt, rất ít hư hỏng. . .

- Đó là so với loại xe của chúng ta!

Tiểu Thần Hi tiếp lời:

- Ở trên thế giới hình dung ngành cơ khí Nhật Bản có vài câu thật nổi danh, nhất lưu sản phẩm lưu cho mình dùng. Nhị lưu sản phẩm đưa ra Âu Mỹ, tam lưu ném tới Châu Á, tứ phẩm cuối cùng mới bán tới Trung Quốc. Mẹ, mẹ thật nghĩ họ có thể cấp ra thứ tốt gì hay sao, nếu như mẹ không tin, hôm nào con nói chị Elyse đem tới một chiếc xe máy của Ducati, để cho họ thử nghiệm một chút cái gì mới là xe tốt!

- Nói như vậy nhãn hiệu đó thật rất không tệ?

Nghe hai đứa con nói như vậy, trong lòng Lý Ngọc Mai bắt đầu có chút ổn định, nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn yên tâm hỏi lại một câu.

- Đúng vậy, mẹ tùy tiện tìm một người thích xe máy mà hỏi hấn về vấn đề này thử xem, xem hấn cho mẹ đáp án như thế nào!

- Nếu nói như vậy hạng mục này nhất định phải nghĩ biện pháp lưu lại đi?

Lý Ngọc Mai cau mày, nâng cằm lên thì thảo tự nhủ.

Hạng mục này nhất định phải bắt lấy! Lý Ngọc Mai cau mày, đi qua lại bên trong văn phòng, nhưng ưu thế của mình nằm ở đâu đây? Nghĩ mãi vẫn không rõ Lý Ngọc Mai cảm thấy thật buồn bực, tiểu Thần Hi nói không sai, người ta quả thật không cần làm chuyện có địa phương tốt lại không đầu tư mà đi đem tiền ném tới chỗ này, như vậy ưu thế bên mình rốt cục là cái gì? Thế nào mới có thể tranh thủ đem hạng mục này nắm tới tay?

Ý nghĩa của hạng mục này thật sự là rất lớn, sản xuất xe máy không phải là loại sản xuất công nghiệp nhẹ bình thường, đây là một hạng mục cần nhiều ngành nhiều xí nghiệp cùng nhau phối hợp chặt chẽ, một công ty xe máy thành lập trên dưới có rất nhiều ngành sẽ lấy được lợi ích, lốp xe, bình điện, đồng hồ, động cơ, trang bị điện. . . không chỉ nói nhân lực vật lực lắp ráp xe máy mang đến vô số cơ hội vào nghề, chỉ cần công xưởng này được thành lập ngay trong huyện, Lý Ngọc Mai cũng không dám xác định rõ xí nghiệp này sẽ tạo nên bao nhiêu tác dụng kéo theo kinh tế phát triển.

Rốt cục phải làm như thế nào mới tốt đây? Lý Ngọc Mai cau mày tận lực suy tư.

Có! Đất đai! Chính là đất đai! Rốt cục nghĩ ra điều mấu chốt nhất, Lý Ngọc Mai hưng phấn lên, mấu chốt nhất khi xây dựng hăng là gì? Đương nhiên là đất đai! Không có đất đai, những chuyện khác hết thấy đều là nói suông, người cũng không thể đem nhà xưởng xây ở trên trời đi? Vào năm trước quốc lộ 327 xò xuyên qua toàn huyện được xây dựng xong, phương tiện giao thông đã không thành vấn đề, nếu Elyse có thể đến nơi đây đầu tư, toàn bộ huyện từ trên xuống dưới, toàn bộ ngành tương quan đồng bộ đều do chính nàng đi thu phục, tin tưởng không có bất kỳ người nào dám can đảm làm khó khăn cho nàng trong vấn đề này, nếu tính toán, giao thông, thông tin, phòng cháy, thủy lợi, điện lực những phương tiện cơ sở cũng sẽ không trở thành vấn đề, nói tới điểm này mình cùng thành phố khác biệt cũng không lớn, ngoại trừ địa phương của mình có chút hẻo lánh, cơ sở không có bất cứ khác biệt gì, nhưng đối với một nhà xưởng sản xuất xe máy, chút vấn đề như vậy đã không còn quan trọng.

Hiện tại vấn đề quan trọng nhất xuất hiện, đó là đất đai.

Nếu như bên mình lấy hình thức đất đai làm cổ đông tham dự vào trong hạng mục này thì sao? Lý Ngọc Mai bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, cẩn thận tính toán ưu khuyết điểm của mình đối với Elyse.

Đối với chính mình mà nói, đương nhiên ngoại trừ bên trong chuyện này không tính thu nhập từ thuế có thể chia được một chén canh, tài chính giống như lấy trứng chọi đá của huyện là bổ sung rất tốt, những chuyện mà cấp trên hứa hẹn vẫn luôn bị kéo dài cũng sẽ nhờ vậy mà được thực hiện nhanh hơn.

Đối với Elyse mà nói, bọn họ cơ sở giảm được phí tổn mua đất, xem như được tiết kiệm tài chính, điều này đối với song phương mà nói chính là một chuyện đôi bên cùng có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Ở địa phương nào có người là có giang hồ

Như vậy chính mình hấn có bao nhiêu tỷ lệ chiếm được cổ phần bên trong đây? Lý Ngọc Mai bắt đầu đau đầu.

- Trong nhà tụi con cũng đang làm buôn bán.

Lý Ngọc Mai thoáng do dự một chút, tính toán trung cầu ý kiến của Trương Lam cùng tiểu Thần Hi:

- Như vậy theo các con cho rằng, nếu như ủy ban huyện thành lập một công ty, dùng đất đai làm vốn đầu tư cho công ty này, sau đó để cho công ty tham dự vào công ty sản xuất xe máy của tiểu thư Elyse, có khả năng hay không?

- Khả năng cũng không phải không có!

Tiểu Thần Hi liếc mắt nhìn qua Trương Lam, Trương Lam gật gật đầu.

Được Trương Lam đồng ý, trong lòng tiểu Thần Hi nắm chắc, tình huống hiện tại không khác biệt bao nhiêu đối với việc thương lượng của hai người trước khi đến đây:

- Mấu chốt của vấn đề là mảnh đất mà công ty muốn thành lập trong huyện là ở nơi nào? Bên trong công ty sản xuất xe máy muốn giữ bao nhiêu cổ phần? Hai vấn đề này nếu làm không được rõ ràng, chỉ sợ vấn đề tiếp theo khó mà nói được!

- Vấn đề này dễ làm, buổi chiều khi họp mẹ sẽ đem vấn đề này đặt trong thảo luận một chút.

Nghe được câu trả lời của tiểu Thần Hi, Lý Ngọc Mai thật phần chần, nếu quả thật đúng như lời của Thần Hi, như vậy công tác mời đầu tư năm nay của chính mình sẽ có được thành tích thật nổi bật.

- Ân, kỳ thật vấn đề này mọi người có thể chờ khi nào chị Elyse đến thì tiếp tục thương lượng, dù sao đây cũng chỉ là cách nhìn của hai đứa trẻ như tụi con mà thôi, không thể xem là chuẩn, nhưng tụi con có thể đem ý kiến của mọi người nói với chị Elyse, nghe xem ý nghĩ của nàng một chút, dù sao trước đó cũng chỉ là suy đoán của tụi con, rốt cục chị Elyse có chịu đáp ứng hay không chuyện này cũng rất khó nói.

Tiểu Thần Hi thấy mục đích đã đạt tới, vội vàng từ bên trong bứt ra, nếu đến lúc đó đám người này chơi trò sư tử ngoạm thật sự sẽ phiền toái, hiện tại cũng không nên nói chuyện không thể quay đầu lại đi.

- Nói cũng phải!

Lý Ngọc Mai cũng nghĩ đến điểm ấy, cẩn thận dặn dò:

- Vậy hai đứa mau nhanh liên hệ với tiểu thư Elyse, đem ý kiến của chúng ta nói với bọn họ, xem bọn họ có ý tưởng như thế nào, nếu như họ đáp ứng, vậy chúng ta cẩn thận hiệp thương vấn đề này một chút, nếu như họ không muốn chúng ta sẽ suy nghĩ phương pháp khác.

- Dạ!

Trương Lam cùng tiểu Thần Hi gật đầu, làm bộ như ngẩng đầu xem thời gian, nhất thời kinh hô:

- Ai nha, làm chậm trễ công việc của mẹ thời gian dài như vậy sao, thật sự là ngượng ngùng, mẹ, tụi con không làm phiền công tác của mẹ nữa, xin về trước thôi!

- Chậm trễ cái gì chứ!

Tuy rằng nói như vậy nhưng Lý Ngọc Mai cũng không tiếp tục lưu lại hai đứa con nuôi ở chơi, công tác trong tay nàng cũng còn bận rộn:

- Sau này có thời gian nhớ đến thăm mẹ đó!

- Dạ, yên tâm đi mẹ, tụi con biết mà!

Tiểu Thần Hi ngọt ngào đáp lời:

- Vậy mẹ làm việc tiếp đi, tụi con về đây!

Nhìn thấy Lý Ngọc Mai muốn đứng dậy, Trương Lam cùng tiểu Thần Hi nhanh chóng ngăn lại:

- Ai nha, mẹ, tụi con đi rồi mẹ còn tiền cái gì chứ...

- Hai đứa bé này...

Lý Ngọc Mai cười:

- Với mẹ còn khách khí như vậy!

Ya! Đi ra ngoài cửa, Trương Lam cùng tiểu Thần Hi liếc mắt nhìn nhau, hai người đều tràn đầy vui mừng, mục đích của chuyến này, thành công!

Nhìn thấy tiểu Thần Hi cùng Trương Lam rời đi, Lý Ngọc Mai lấy lại bình tĩnh, bắt đầu cẩn thận cân nhắc chuyện này. Không thể nghi ngờ nếu như chuyện này có thể thao tác thành công, mang tới chỗ tốt không nhỏ, nhưng rốt cục có bao nhiêu khả năng đây? Bên phía của mình rốt cục phải đưa ra bao nhiêu? Nếu như đạt được sẽ lấy được bao nhiêu lợi ích? Tất cả chuyện này đều phải tìm ra kết quả thương thảo chi tiết trong cuộc hội nghị thường

ủy huyện ủy mới xong.

- Tiểu Vương!

Rốt cục Lý Ngọc Mai đã có quyết định, gọi thư ký của mình một tiếng:

- Thông tri các ủy viên thường ủy, nói chiều nay trong cuộc họp tôi có chuyện trọng yếu cần thảo luận với mọi người, dặn mọi người không có việc trọng yếu thì không được vắng họp!

- Dạ biết!

Vương thư ký gật đầu:

- Tôi đi ngay!

Chính mình cần phải cẩn thận suy nghĩ một chút, Lý Ngọc Mai nghĩ thầm.

- Các vị, đây là tin tức bước đầu mà tôi lấy được!

Hai tay Lý Ngọc Mai đan chéo lại, ngồi ngay vị trí đầu nã ở bàn họp, ngữ khí có chút kích động:

- Nói tóm lại đây là một tin tốt lành trọng đại đối với chúng ta, hiện tại cần mọi người làm chính là thương thảo ra một phương án thích hợp cho việc hợp tác lần này, làm sao cam đoan chúng ta có thể đạt được lợi ích lớn nhất, lấy được hạng mục này dừng lại trong huyện của chúng ta!

Sau khi báo lại tin tức mà tiểu Thần Hi cùng Trương Lam nói với mình với các ủy viên huyện ủy, Lý Ngọc Mai nói ra những lời này.

- Đây là sự thật?

Một trong những ủy viên huyện ủy, Đỗ chủ tịch huyện hỏi, đối với tin tức này hẳn thật không dám tin.

Đỗ chủ tịch là một vị chủ tịch huyện cần cù và thật thà, phối hợp trong phương diện công tác với Lý Ngọc Mai xưa nay luôn không tệ, nghe được tin tức này hẳn cũng thật cao hứng.

- Khả năng tiểu thư Elyse có thể thành công đến đây đầu tư theo cá nhân tôi phỏng chừng đại khái vượt qua 60%!

Lý Ngọc Mai đối với tin tức này vẫn duy trì lạc quan cẩn thận:

- Nhưng đoạn thời gian trước việc tiểu thư Elyse đến huyện chúng ta ai cũng biết, điểm ấy tin tưởng Tôn cục trưởng cũng hiểu thật rõ ràng!

Nghe được câu nói của Lý Ngọc Mai, mọi người đều nhất trí đưa ánh mắt nhìn về phía một trong những ủy viên huyện ủy, phó chủ tịch huyện kiêm cục trưởng Cục công an huyện chủ quản an ninh Tôn cục trưởng.

Nhìn thấy mọi người đều nhìn mình, Tôn cục trưởng gật đầu:

- Quả thật là có chuyện như vậy, thế nhưng tiểu thư Elyse cũng không hề nói cho chúng tôi biết là tới tiến hành khảo sát thương vụ, cho nên chúng tôi cũng không tiến hành tiếp xúc sâu hơn. Hiện tại mới biết được nguyên lai bọn họ đang âm thầm tiến hành khảo sát, quý đương quả nhiên đều thật giáo hoạt!

Nghe được Tôn cục trưởng cũng nói như thế, tất cả mọi người đều gật đầu, chính mình lúc ấy hình như cũng nghe nói có chuyện như vậy. Nhưng lúc ấy không ai để trong lòng, bây giờ nghe Tôn cục trưởng nói như thế trong lòng mọi người nhất thời đều có ấn tượng, nhớ rõ khi mọi người rảnh rỗi tán gẫu về chuyện này, ai cũng cười nhạo nha đầu người Mỹ kia tiền nhiều lại thích đốt tiền, không có việc gì thì rảnh rỗi chạy tới nơi này làm chi, nhưng không nghĩ tới người ta âm thầm hoàn toàn xong công tác khảo sát.

- Như vậy mọi người đối với việc tôi đưa ra ý kiến dùng đất đai để làm phương thức nhập cổ có ý kiến gì không?

Nhìn thấy mọi người đều gật đầu, Lý Ngọc Mai hỏi:

- Hoặc là mọi người có biện pháp nào tốt hơn, cũng có thể lấy ra để thảo luận một chút!

- Xin hỏi Lý bí thư một chuyện!

Có người chần chờ mở miệng:

- Tôi cũng không phải hoài nghi phương pháp của cô, nhưng tôi muốn hỏi thăm một chút cô cảm thấy được lời của hai đứa bé nói ra có bao nhiêu độ tin cậy? Hơn nữa vừa rồi cô cũng đã nói, hiện tại tiểu thư Elyse đang tiến hành đàm phán với hai công ty bên Ý kia. Vạn nhất họ đàm phán thất bại thì làm sao bây giờ? Nếu như xuất hiện loại tình huống này, những cố gắng của chúng ta chẳng phải đều thất bại hay sao?

- Đặng cục trưởng nói rất có đạo lý.

Tiếp theo liền có người phụ họa:

- Hiện tại chuyện này còn chưa tìm hiểu chu đáo, bây giờ chúng ta đã bắt đầu bận rộn có phải có chút quá sốt ruột hay không? Hơn nữa chúng ta chạy tới nịnh bợ người ta, có phải sẽ làm người Mỹ khinh thường? Truyền đi ra thật làm tổn hại thể diện của chính phủ a!

- Đối với lời nói của hai vị tôi lại có cách nhìn khác hẳn.

Lập tức liền có người nhảy ra giúp Lý Ngọc Mai biện hộ:

- Tất cả mọi người đều thấy được hiện tại là thương nhân nước ngoài chạy tới chỗ chúng ta điều tra. Nếu như chúng ta không nhanh chóng chuẩn bị sẵn công tác, nếu như bọn họ đột ngột quyết định đi tới đây thì sao? Chúng ta sẽ không kịp chuẩn bị! Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn đại đầu tư hạng nhất như vậy rơi xuống địa phương khác sao? Nói cách khác, cho dù cuối cùng cuộc đàm phán của tiểu thư Elyse thất bại, không thể đầu tư, nhưng chúng ta cũng không hề có tổn thất gì, nhiều nhất chúng ta mở vài cuộc hội nghị, đi vài bước đường chuẩn bị mà thôi. Là người phục vụ cho nhân dân, chút khó khăn ấy chẳng lẽ chúng ta còn không vượt qua được?

Vị này vừa nói như thế, tất cả mọi người đều không lên tiếng, chiếc mũ này chụp lên đầu đúng là có chút lớn, giống như nếu bọn họ không làm chuyện này cũng không phải là cán bộ tốt vì nhân dân phục vụ.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, vị này nói cũng không phải là không có đạo lý, sự thật quả nhiên cũng là như thế, dù cuối cùng người ta không đến đầu tư, mình cũng không có gì tổn thất, nhưng nếu như người ta đến đây mà mình lại chưa chuẩn bị tốt, vậy tổn thất sẽ thật lớn, đến lúc đó nếu như bị truy cứu lên trách nhiệm này, ai có thể gánh vác nổi? Hiện tại việc mình cần làm không phải chỉ cần chạy thêm vài bước đi tìm mảnh đất thích hợp cho bọn họ, xem như là đi thị sát công tác là tốt rồi, cũng không có gì lớn lao, hiện tại cũng không phải lúc lấy tiền đồ của mình ra nói giỡn.

- Đối với việc mọi người sẵn sàng chuẩn bị công tác, cá nhân tôi không có vấn đề gì.

Xem thấy thái độ của mọi người, vị vừa phát biểu cũng biết không thể chọc cho nhiều người tức giận, ngược lại tấn công sang chuyện khác:

- Việc làm trước công tác cũng là bổn phận của chúng ta, nhưng Lý bí thư, cô có thể nói cho chúng tôi biết hai đứa trẻ nói chuyện có khả năng sao? Không phải tôi không tin cô, thật sự là chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi, vì sao tiểu thư Elyse không trực tiếp thông qua con đường phía chính phủ đem tin tức cần đầu tư nói cho chúng ta biết, ngược lại cần thông qua hai đứa trẻ nói với chúng ta đây?

Đúng vậy! Tại sao vậy chứ?

Vị kia vừa nói như thế, mọi người đều nghĩ tới điểm này. Người ngoại quốc đến đây đầu tư, người nào không phải đều giống trông khua chiêng oanh oanh liệt liệt, hận không thể làm cho toàn bộ người trong thiên hạ đều hay biết sao? Vì sao người Mỹ kia lại thông qua phương thức như vậy để lộ ra, chẳng lẽ là một kẻ lường gạt? Không ít người trong lòng đều toát ra ý nghĩ này.

- Điểm này tôi có thể giải thích với mọi người!

Chứng kiến tình huống như vậy, Lý Ngọc Mai mở miệng:

- Đầu tiên là lúc đến đây, tiểu thư Elyse cũng không xác minh ý tứ muốn khảo sát thương vụ, chỉ có ý tiến hành âm thầm khảo sát mà thôi, trước khi còn chưa khẳng định đầu tư, người ta cũng không muốn phao tin khắp nơi, điểm ấy tin tưởng mọi người có thể lý giải được đi?

Trong phòng hội nghị mọi người nhất thời sôi nổi nghị luận, thì thầm với nhau, nhỏ giọng bàn bạc.

- Có thể hiểu được!

Có người gật đầu.

- Đây hẳn là, dù sao bỏ ra số tiền mấy triệu mấy chục triệu, người ta phải cẩn thận là chuyện thật bình thường, chúng ta cũng phải thông cảm cho người ta một chút thôi!

Có người nói như vậy.

Còn có mấy người sắc mặt không vui, không nói được một lời.

- Mọi người im lặng một chút, tiếp theo hãy nghe tôi nói.

Nhìn thấy tình hình đang chuyển biến có lợi cho mình, Lý Ngọc Mai khẽ cười, ho khan một tiếng:

- Về nguyên nhân thứ hai, kỳ thật cũng rất dễ giải thích, trước khi đến tin tưởng tiểu thư Elyse cũng không tỏ rõ ý tứ đầu tư, chỉ là sau khi tiến hành khảo sát xong mới quyết định thực hiện hạng mục sản xuất xe máy, nếu như còn chưa xác định được hạng mục đã vội vã tuyên dương khắp nơi, nếu đến cùng đầu tư không thành công, tin tưởng đối với công ty của tiểu thư Elyse cũng sẽ cực kỳ bất lợi, đối với hình tượng của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ. Dù sao nếu như cuối cùng đầu tư không thành công, như vậy ảnh hưởng thật lớn đối với công ty của nàng, nếu như cuối cùng thất bại, thậm chí còn lưu lại ấn tượng xấu với chính phủ!

Đây cũng là sự thật, nếu như một mình đến đây lại động chút là hô hào nói cho mọi người biết tôi muốn tới đầu tư, cuối cùng hỗn ăn hỗn uống một chút, vồ vồ mớng bớ đi, sau này còn ai dám tin tưởng họ? Đây không phải là lừa gạt điển hình sao?

Đối với sự cẩn thận của công ty Elyse, trong lòng rất nhiều người cũng đã bắt đầu tán thưởng.

- Nhìn xem, dù sao người ta cũng là đại công ty trên thế giới, khi làm việc đều có tiến lui có mức độ, đáng vẻ không giống như một ít công ty trong quốc nội, không có cái gì đã bắt đầu tuyên truyền khắp thiên hạ, e sợ cho người khác không biết mình làm gì. So sánh ra vẫn là người ta mới chính là người làm đại sự!

- Về phần điều cuối cùng, cũng là mọi người lo lắng về khả năng đáng tin cậy của hai đứa trẻ, cũng là con trai với con gái nuôi của tôi!

Nói tới đây, tất cả mọi người hiểu ý cười, Lý Ngọc Mai thoáng dừng lại một chút, uống hớp nước:

- Lời của bọn trẻ đương nhiên tôi không thể tin hoàn toàn, bất quá tôi đã vì chuyện này gọi điện thoại cho Trương Tông Quân hỏi qua, đối với chuyện này Trương Tông Quân cũng tỏ vẻ biết rõ, hơn nữa hắn cũng đã nói tiểu thư Elyse có ý muốn cùng hợp tác với hắn, hai người cùng nhau đầu tư mở công ty xe máy này, nhưng hiện tại Trương Tông Quân vẫn không thể xác định tiểu thư Elyse cùng hai tập đoàn xe máy bên Ý có thể đàm phán thành công hay không, nếu như có thể thành công, hai người sẽ cùng nhau tiến hành đầu tư mở nhà xưởng xe máy, phương diện cụ thể chính là tiểu thư Elyse phụ trách tiến cử trang bị cùng kỹ thuật và nhân viên, mà Trương Tông Quân cùng tiểu thư Elyse cùng nhau phụ trách đầu nhập tài chính!

- Thật sự sao!

Có người sợ hãi than.

- Không nghĩ tới cả Trương Tông Quân cũng xen vào một tay!

Có người vô cùng đỏ mặt:

- Người kia thật có tiền, không nghĩ tới người ta bây giờ còn cùng hợp tác với cả người Mỹ!

- Là anh không hiểu rõ chuyện mà thôi!

Có người nhân cơ hội khoe khoang với người kia:

- Năm đó khi Trương Tông Quân cần mua trang bị sản xuất nước khoáng là do tiểu thư Elyse hỗ trợ từ bên Mỹ mua về đâu, người ta cùng nhau hợp tác cũng đã lâu rồi!

- A?

Về mặt người kia khó tin há hốc mồm.

- Các vị!

Nhìn thấy tình hình đã hoàn toàn nghiêng về bên mình, Lý Ngọc Mai thật cao hứng:

- Hiện tại mọi người còn nghi vấn gì không?

- Đã không còn!

Mọi người nhất trí lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Ích lợi

- Vậy được rồi, nếu đối với vấn đề này mọi người không còn nghi vấn gì...

Lý Ngọc Mai thoải mái khoanh hai tay trước ngực, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, hỏi:

- Vậy tiếp theo chúng ta tiến hành thảo luận về hạng mục này, rốt cục nên đem mảnh đất nào đưa ra ngoài, ủy ban huyện chuẩn bị thành lập công ty như thế nào, đồng thời nên chiếm bao nhiêu cổ phần trong công ty xe máy sắp được xây dựng kia?

Nghe nói như thế tất cả mọi người đều trầm mặc, ở trong lòng lại tính toán lợi ích của mình. Tuy rằng cả ngày ở ngoài miệng hô hào mình muốn vì nhân

dân phục vụ, nhưng nếu như có khả năng để nhân dân phục vụ cho mình thì kỳ thật cũng không có mấy người sẽ cự tuyệt. Nếu quả thật thành lập một công ty có vốn đầu tư mấy chục triệu, bên phía chính phủ có năng lực đủ chiếm một bộ phận cổ phần bên trong, như vậy vấn đề này nên làm sao cần nhắc đây? Không thể quá ít, thiếu sẽ không ai vừa lòng, chính mình không có lợi thì ai sẽ làm? Cũng không thể quá nhiều, nhiều lắm sẽ dọa bên đầu tư bỏ chạy. Gà bay trứng vỡ đối với tất cả mọi người không có chỗ tốt gì, đến lúc đó chính mình e rằng cái gì cũng không chạm được đến.

Người không thể quá lòng tham không đáy! Đây là nhận thức chung của toàn bộ mọi người, tham nhiều cuối cùng thứ gì cũng không chiếm được. Chỉ cần nắm chắc tốt chuyện trước mắt mới là chính yếu. Còn một điều thật mấu chốt, đầu tư này nhất định sẽ khiến cho trung ương chú ý, mình làm việc không thể quá kém lưu lại ấn tượng xấu cho cấp trên.

Loại chuyện này làm tốt thì người cũng tốt, làm không tốt bên xí nghiệp dân doanh không có việc gì, nếu như là xí nghiệp mà vốn đầu tư trong và ngoài nước, hậu quả chính người tự suy nghĩ đi.

- Cá nhân tôi có lời đề nghị!

Tôn phó chủ tịch huyện nghiêng người cẩn thận nói ra ý nghĩ của chính mình, nghe được Tôn phó chủ tịch lên tiếng, tất cả mọi người đều ngưng thần tĩnh khí nghe xem hắn nói như thế nào.

- Cá nhân tôi cho rằng chúng ta không ngại trước tiên đem tỉ lệ cổ phần đặt qua một bên đi, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là tìm được một mảnh đất thật thích hợp, sau đó chúng ta lại cùng tiểu thư Elyse và Trương Tông Quân khai thông, căn cứ theo số vốn bọn họ đầu tư mà tiếp tục tính toán tỉ lệ cổ phần của chúng ta, nếu không bây giờ chúng ta thảo luận đi ra, chiếm nhiều hơn hoặc ít hơn cũng không tốt. Mọi người cho rằng thế nào?

Tôn phó chủ tịch nói.

- Chủ ý này tôi cảm thấy thật khả thi!

Có người gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Hiện tại chúng ta còn chưa biết được kim ngạch đầu tư cụ thể của bọn họ. Cá nhân tôi cho rằng lời đề nghị của Tôn phó chủ tịch là ổn thỏa nhất!

- Tốt lắm, nếu tất cả mọi người đều đồng ý với đề nghị này. . .

Chứng kiến hội nghị đã đạt được hiệu quả như ý muốn, Lý Ngọc Mai thật cao hứng:

- Như vậy chúng ta quyết định bước đầu như vậy đi, chờ có được tin tức cụ thể của tiểu thư Elyse truyền về, chúng ta lại tiếp tục tiến hành thảo luận vấn đề này. Tiếp theo chúng ta nên thảo luận một chút nếu như chúng ta tranh thủ được đầu tư hạng mục của tiểu thư Elyse thành công, hẳn nên đem hạng mục này đặt ở đâu?

- Chuyện này tôi cảm thấy nên để cho Trịnh cục trưởng bên Cục tài nguyên quốc thổ của huyện lên tiếng!

Tôn phó chủ tịch ngẫm nghĩ, đưa ra lời đề nghị:

- Không bằng để Trịnh cục trưởng đến đây cùng nhau dự họp bàn bạc việc này?

- Được!

Lý Ngọc Mai gật đầu, gọi Vương thư ký đang ghi chép bên cạnh cẩn thận dặn dò:

- Tiểu Vương, cậu đi qua bên Cục tài nguyên quốc thổ mời Trịnh cục trưởng đến đây, nói có một hội nghị cần sự tham dự của ông ấy, đứng rồi, thuận tiện đem tư liệu tương quan tới đất đai trong huyện mang tới đây, tốt nhất là gần thị trấn, đi nhanh về nhanh, trên đường thuận tiện đem tình huống giới thiệu với Trịnh cục trưởng!

- Dạ!

Vương thư ký gật đầu đi ra cửa.

- Các vị!

Lý Ngọc Mai nhìn đồng hồ:

- Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, tin tưởng mọi người đều đã mệt mỏi. Nửa giờ sau hội nghị lại bắt đầu!

- Ha ha. . .

Mọi người khẽ cười, không phải sao, cũng đã dự họp hơn một giờ, mọi người đúng là đang mệt mỏi.

Trịnh cục trưởng ôm chén trà Nghi Hưng Tử Sa, thưởng thức Bích Loa Xuân thượng đẳng do lão chiến hữu nhờ người đưa tới, uống một hớp, Trịnh cục trưởng thích ý híp mắt, thưởng đẳng Bích Loa Xuân cùng là trà bình thường đúng là khác hẳn, xem màu sắc óng ánh, xem nước trà trong trà, thật là thoải mái!

Nói tới Cục tài nguyên quốc thổ đúng là một nơi nuôi người thật tốt, trong ngày thường công tác không nhiều, nhưng tiền lại lấy không ít, phiếu lưu xảy ra sự cố cũng nhỏ, chỉ là lên chức chậm chạp, nhưng điều này đối với Trịnh cục trưởng cũng là chuyện hợp ý. Lão tử còn chưa muốn đi nhanh như vậy đâu, như bây giờ thư thư gần gũi sống thật tốt, ai biết leo đi lên có những ngày tháng sống thoải mái được như vậy hay không?

- Trịnh cục trưởng, Trịnh cục trưởng!

Ngoài cửa truyền tới thanh âm tiếng đập cửa cắt đứt mơ màng của Trịnh cục trưởng, Trịnh cục trưởng buông chén trà xuống, cảm thấy thanh âm kia rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ rõ là ai.

- Vào đi!

Bất kể là ai, cục trưởng luôn phải có bộ dáng của một cục trưởng, chính mình đương nhiên không có khả năng tự mình đi mở cửa cho người kia, ai biết người kia là ai, vạn nhất là một tiểu lâu la chính mình chẳng phải là không còn mặt mũi?

Đợi khi nhìn thấy rõ người đi vào, Trịnh cục trưởng nhất thời nhiệt tình, vội vàng đứng lên bắt tay người kia, hàn huyên:

- Nguyên lai là Vương thư ký đại giá quang lâm, không biết hôm nay có gì chỉ bảo?

Nói xong còn nhìn ra ngoài cửa hô lớn một câu:

- Có ai không, giúp tôi châm chén trà ngon cho Vương thư ký!

- Không cần uống trà!

Wương thư ký vội vàng lôi kéo Trịnh cục trưởng đi ra ngoài:

- Trịnh cục trưởng, ngài nhanh chóng mang theo tài liệu về tình huống sử dụng đất đai bên trong huyện, tốt nhất là gần cạnh thị trấn, chúng ta phải lập tức đi ngay.

Chứng kiến về mặt Trịnh cục trưởng mê mẩn, hần nhanh chóng giải thích:

- Lên xe tôi sẽ giải thích cho ông rõ ràng!

- Nguyên lai là có chuyện như vậy!

Ở trên xe, Trịnh cục trưởng nghe Vương thư ký giới thiệu xong tình huống, trong lòng nắm chắc. Ta còn tưởng rằng là chuyện gì đâu, nguyên lai là chuyện mảnh đất lớn một chút thôi! Không phải muốn tìm mảnh đất thích hợp xây nhà xưởng, vậy còn không dễ làm?

Đến phòng họp bên trong huyện ủy, Trịnh cục trưởng phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình chăm chăm, thời gian nghỉ ngơi đã qua, mọi người vừa mới ngồi về chỗ.

Không phải lựa chọn ra một mảnh đất sao? Có gì là lớn lao, có cần làm ra vẻ như gà bay chó chạy? Trong lòng Trịnh cục trưởng thật sự khinh bỉ đám người làm việc bên trong ủy ban huyện.

- Trịnh cục trưởng, tình huống cụ thể Vương thư ký đã đại khái nói cho ông biết rồi đi?

Chờ Trịnh cục trưởng ngồi xuống, Lý Ngọc Mai cũng không khách khí trực tiếp hỏi.

- Đại khái sự tình tôi đã biết.

Trịnh cục trưởng gật đầu.

- Đối với tình huống sử dụng đất trong huyện chúng ta, ông hiểu rõ ràng nhất.

Lý Ngọc Mai suy nghĩ:

- Vậy theo ông cảm thấy nên đặt nhà máy ở đâu mới tốt nhất?

May mắn mình đem bản đồ tới đây luôn! Trong lòng Trịnh cục trưởng cảm thấy may mắn, nếu không có món đồ chơi này, không biết phải gặp bao nhiêu khó khăn khi giảng giải cho nhóm người này!

- Chúng ta tới xem bản đồ một chút đi!

Trịnh cục trưởng để Vương thư ký đem bản đồ gài lên, cầm một cây thước kiểu anten co duỗi khi dạy học vạch nhanh trên bản đồ:

- Đây là bản đồ vùng gần bên thị trấn cùng chung quanh, tôi sẽ giới thiệu về bản đồ này cho các vị xem một chút cho rõ!

- Căn cứ theo tình huống mà Vương thư ký nói với tôi, tôi cảm thấy được yêu cầu về diện tích cùng vị trí của nhà máy không thể quá nhỏ, bằng không sẽ bất lợi đối với việc mở rộng nhà máy sau này. Cũng không thể cách thị trấn quá xa, nếu không rất nhiều chuyện đều sẽ biến thành không thuận tiện, tỷ như thủy điện giao thông thông tin, muốn lắp đặt lại thêm lần nữa sẽ rất phiền toái. Hơn nữa còn phải nằm sát quốc lộ, thuận tiện cho việc vận chuyển sản phẩm về sau.

Trịnh cục trưởng chậm rãi nói, ở trên địa đồ chỉ vào một khối đất trống nằm ở góc tây bắc thị trấn:

- Tổng hợp những yêu cầu như vậy, tôi cho rằng đem nhà máy đặt ở góc tây bắc thị trấn là thích hợp, nơi này nằm sát quốc lộ, giao thông thật phương tiện, hiện tại góc tây bắc chủ yếu vẫn là một mảnh đất bị nhiễm phèn, diện tích vượt qua hai trăm mẫu, không ai trồng trọt hoa màu ở đó, trước kia luôn bị bỏ hoang, bây giờ nếu như có thể xây dựng nhà máy tại đây chẳng những khả năng tiêu hao sử dụng đất đạt được thấp nhất, hơn nữa còn không chiếm cứ đồng ruộng trồng trọt, có năng lực lợi dụng được triệt để vùng đất hoang này. Chính yếu một chút chính là nơi này lại nằm gần trạm phát điện của huyện, sử dụng điện lực càng thêm phương tiện, đội phòng cháy chữa cháy chỉ cách nơi này chưa đầy 2 km, hơn nữa còn nằm ở vùng ngoại thành, xảy ra vấn đề vẫn kịp thời chạy tới, về phần thủy lợi cùng thông tin, nơi này cũng thật phương tiện, tôi tin tưởng dùng địa điểm này xây dựng nhà máy là thích hợp nhất.

Nghe nhắc tới khối đất bị nhiễm phèn, ánh mắt mọi người chợt sáng ngời. Trịnh cục trưởng nhắc tới mảnh đất bị nhiễm phèn, tất cả mọi người đều biết rõ, nơi đó cũng đã biến thành một khối tâm bệnh của mọi người, diện tích quá lớn, nếu như muốn cải tạo đất bị nhiễm phèn thì trong huyện lại không có được nhiều tiền như vậy, phải bỏ hoang phế ở đó thật sự quá đáng tiếc. Mấy năm trước mọi người luôn luôn nghĩ phải động viên một ít xí nghiệp dời qua nơi đó, nhưng nếu như muốn hình thành đại quy mô xí nghiệp đàn, thì địa phương kia lại có điểm quá nhỏ, thuộc loại mảnh đất gân gà, về sau mọi người chậm rãi phai nhạt chuyện này. Bây giờ nghe Trịnh cục trưởng nhắc tới, trong lòng mọi người nhất thời trở nên linh hoạt, đúng vậy, mảnh đất kia dùng xây nhà máy sản xuất xe máy thật sự vô cùng thích hợp, diện tích khá lớn, sau này muốn mở rộng sản xuất cũng đủ, lúc trước luôn cảm thấy mảnh đất kia thật phiền toái, hiện tại xem ra quả thật là dùng chuẩn bị cho loại xí nghiệp lớn kia, đúng vậy, chính là nó!

Nghe Trịnh cục trưởng vừa nói như thế, Lý Ngọc Mai cũng rất động tâm, nếu như là địa phương kia vậy cũng thật hiếm có, không chỉ có thể tiến cử vốn nước ngoài, còn có thể giải quyết đất hoang, vấn đề này giải quyết thật quá tốt! Cần thận suy nghĩ, Lý Ngọc Mai cảm thấy tốt nhất nên đi xem qua mới ổn thỏa một chút, đã thời gian lâu không xem qua, không biết hiện tại bên kia có hình dạng gì.

- Các vị!

Lý Ngọc Mai đưa ra lời đề nghị:

- Tôi nghĩ mọi người đều biết tình huống mảnh đất kia như thế nào...

Nhìn thấy mọi người cười khẽ, Lý Ngọc Mai cũng nở nụ cười:

- Nhưng tôi nghĩ chúng ta cũng đã có một thời gian chưa xem qua, không bằng chúng ta thừa dịp này đi cẩn thận quan sát lại một chút?

Vậy thì đi đi, nếu bí thư huyện ủy đã đưa ra lời đề nghị, chính mình còn có thể không đi hay sao? Dù sao có xe, cũng không cần bản thân phát động xe hai chân vậy!

...

Đi ra khỏi cổng lớn ủy ban huyện, Trương Lam cùng tiểu Thần Hi vỗ tay chúc mừng, mục đích cuối cùng của hai người đã thuận lợi đạt được, tin tưởng Lý Ngọc Mai sẽ cẩn thận suy nghĩ lại, rốt cục nên làm sao để có thể tiến hành hợp tác.

Nhưng chính bản thân Trương Lam cùng tiểu Thần Hi hiện tại cũng không hề nghĩ tới sự tình sau này lại tiến triển vượt hẳn sự khống chế của họ, đương nhiên, là phát triển theo phương hướng thật tốt, chỉ là vượt ngoài ý liệu của Trương Lam rất lớn.

Dựa theo ý tứ nguyên lai của Trương Lam, kỳ thật cũng không muốn đem cả chính phủ kéo vào, đến lúc đó tin tưởng không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu chuyện dây dưa phiền phức không rõ, không hiểu sẽ xuất hiện những kẻ nhờ người đi tìm quan hệ muốn đem lão bà nhi đồng cô bác đi dựng chú bác gì đó nhét vào hạng mục này, nhưng câu nói đầu tiên của tiểu Thần Hi đã làm Trương Lam hiểu ra:

- Chúng ta vốn là xí nghiệp hợp doanh Trung Mỹ, một ủy ban huyện cấp nhỏ nhỏ, cho dù đến lúc đó Elyse không cho bọn hắn sắc mặt tốt bọn hắn còn có thể thế nào? Còn không phải chỉ có thể giương mắt mà nhìn sao?

Đúng vậy, chính là đạo lý này! Chỉ cần là người thực sự có tài năng Trương Lam cũng không để ý cho bọn họ vào nhà máy làm việc, nhưng nếu là những kẻ chỉ muốn tiến vào ăn không uống chùa nhàn rỗi, vậy xin lỗi rồi, nơi này cũng không phải địa phương lý tưởng mà các người mong muốn. Nếu như có vị lãnh đạo nào chít chít méo mó, Trương Lam sẽ khiến cho Elyse trực tiếp dọa nạt:

- Xét thấy hoàn cảnh đầu tư của nơi này không quá lý tưởng, chúng tôi cảm giác không được hài lòng, nếu như vậy tôi sẽ phản ánh với thượng cấp chính phủ của các vị, lúc cần thiết tôi sẽ đưa ra lời nhắc nhở thiện ý đối với những người cùng làm kinh doanh bên Mỹ, báo cho họ biết thời gian này qua đây đầu tư hoàn cảnh cũng chưa hợp lý!

Có thể tin tưởng được bởi vì vậy sẽ không có mấy tên dám can đảm mạo hiểm mất mũ cánh chuồn lấy chính tiền đồ của mình đem ra nói giỡn.

Dưới sự âm thầm thao tác của Trương Lam cùng tiểu Thần Hi, hết thảy đều đang từng bước tiến hành theo kế hoạch. Ở tận Châu Âu xa xôi nhóm người của Elyse đang tiến hành đàm phán khí thế hùng hực cùng hai công ty xe máy nổi tiếng nước Ý.

Đối với việc tập đoàn của Elyse muốn tiến cử kỹ thuật cùng dây chuyền sản xuất của công ty mình, tập đoàn Piaggio tỏ vẻ hứng thú thật lớn, sau khi song phương tiến hành tiếp xúc bước đầu, rất nhanh đã ấn nhíp cùng nhau, chủ yếu đã đạt tới hiệp thương, tập đoàn Piaggio sẽ cung cấp đầy đủ dây chuyền sản xuất cùng kỹ thuật sản xuất cho phân công ty của tập đoàn Elyse tại Trung Quốc.

Vì muốn thể hiện đầy đủ sự xem trọng trong cuộc đàm phán, nhân viên phụ trách cao nhất của tập đoàn Piaggio lần này là phó tổng tài Riccard Costagliola của tập đoàn Piaggio.

Có thể ở khu Viễn Đông phát hiện được hộ khách mới, cao tầng công ty Piaggio đối với việc này phi thường cảm thấy hứng thú, tập đoàn Piaggio có số tài sản mấy tỷ đô la đối với tập đoàn Elyse nước Mỹ tỏ vẻ tôn trọng phái ra đoàn đại biểu có quy cách cơ hồ cao nhất – sở dĩ là cơ hồ đó là vì quy mô của tập đoàn tư bản Elyse cũng không quá lớn. Nếu không tập đoàn Piaggio sẽ phái ra đoàn đại biểu do chính tổng tài của họ dẫn đầu.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đàm phán Italy (thượng)

- Tiểu thư Elyse!

Riccard Costagliola thật phong độ nhìn Elyse gật đầu chào hỏi:

- Đối với việc quý công ty hi vọng tiến cử dây chuyền sản xuất cùng trang bị của tập đoàn chúng tôi, công ty chúng tôi rất cao hứng, nhưng theo tôi biết hình như quý công ty cũng không có phạm vi nghiệp vụ về ngành sản xuất xe máy này đi?

- Phải!

Elyse tao nhã gật đầu, đối với việc này cũng không hề phủ nhận:

- Phạm vi nghiệp vụ của chúng tôi tin tưởng ngài Riccard Costagliola cũng đã hiểu biết thật rõ ràng, nhưng điều này cũng không hề gây trở ngại trong việc chúng tôi muốn tiến vào thị trường mới phát triển kia. Ngài nói có đúng không ngài Riccard?

- Điểm ấy tôi hoàn toàn đồng ý, trên thế giới này luôn có rất nhiều khu vực đang chờ chúng ta đi phát triển.

Hai tay Riccard đan chéo đặt trên bàn:

- Nhưng có một điều tôi thực sự lo lắng, chính là từ trước tới nay quý công ty chưa từng tiếp xúc qua ngành này, hơn nữa các vị sản xuất cùng tiêu thụ đều ở tận Trung Quốc xa xôi, nghe nói trình độ sản xuất tại nơi đó rất thấp, như vậy các vị làm sao cam đoan sản phẩm được sản xuất sẽ không bị giảm đi chất lượng? Xin thứ cho tôi nói thẳng, công ty của chúng tôi cũng không hi vọng chứng kiến sản phẩm của chúng tôi biến thành loại sản phẩm tam lưu hoặc là thứ phẩm. Hơn nữa thu nhập của người Trung Quốc thấp phi thường, các vị làm sao đảm bảo chứng lợi nhuận của mình đây?

Ý tứ trong lời nói của Riccard thật rõ ràng. Đó là các người làm sao cam đoan sản xuất ra xe máy sẽ không đập vỡ chiều bài xe máy của chúng ta? Nếu như các người dùng kỹ thuật cùng trang bị của chúng ta sản xuất ra sản phẩm không chất lượng, vậy dọa người cũng không chỉ riêng các người mà ngay cả tập đoàn Piaggio cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa ở loại địa phương lạc hậu như thế, các người thật sự có thể kiếm được tiền sao?

- Về điểm này tôi cũng có đồng dạng lo lắng.

Elyse đối với điều này cũng không khẳng định:

- Cho nên tôi hi vọng ngài Riccard có thể cho phép tập đoàn của chúng tôi mời một bộ phận kỹ sư cấp cao cùng công nhân kỹ thuật cấp cao cùng đi qua làm chỉ đạo kỹ thuật!

- Chuyện này là không thể nào!

Riccard la hoảng lên:

- Tôi không thể không nói, tiểu thư Elyse, khẩu vị của cô thật sự là quá lớn, yêu cầu này của cô tôi không đồng ý!

Nói xong hình như muốn chứng minh thái độ của mình, hần lại bổ sung thêm một câu:

- Tuyệt đối tuyệt đối không thể đồng ý!

Hần dùng hai lần từ tuyệt đối.

- Tôi nghĩ ngài Riccard đã hiểu lầm ý tứ của tôi!

Elyse vẫn thông thả nói chuyện:

- Ý của tôi là có thể mời kỹ sư cấp cao cùng công nhân kỹ thuật cấp cao của quý công ty bước đầu chỉ đạo trong lúc tiến hành xây dựng sản xuất cùng chất lượng sản phẩm, những vị này vẫn thuộc tập đoàn Piaggio, họ chỉ được quý công ty phái tới làm chỉ đạo kỹ thuật mà thôi. Tin tưởng điều này cho dù tôi không nói, quý công ty cũng sẽ nghĩ tới phân phối ra phải không?

- Nguyên lai là như vậy.

Riccard gật gật đầu, không khỏi tự giễu:

- Tiểu thư Elyse thân ái, không thể không thừa nhận vừa rồi cô đã hù dọa tôi không nhỏ. Cô phải biết rằng những vị kỹ sư cùng nhân viên kỹ thuật cao cấp đều là của cái quý giá của tập đoàn chúng tôi, nhưng nghe lời nói vừa rồi của cô, đối với yêu cầu của cô chúng tôi nhất định cần phải tiến hành, cho dù cô không nói chúng tôi cũng sẽ đưa ra ý kiến đó!

- Đối với việc này tôi cảm thấy vô cùng có lỗi!

Elyse xin lỗi cười cười:

- Như vậy chúng ta có thể nói rõ xong việc này, quý tập đoàn dự tính phái bao nhiêu nhân viên cùng chúng tôi đến Trung Quốc để trợ giúp chúng tôi đây?

Riccard ý bảo trợ thủ đưa tài liệu qua cho mình, thoáng lật ra nhìn nhìn một chút:

- Kế hoạch là chúng tôi sẽ phái ra ba kỹ sư cao cấp, mười nhân viên kỹ thuật cao cấp tiến hành trợ giúp bước đầu cho các vị, nhưng những nhân viên này sau một năm sẽ quay về nước, đối với việc này không biết tiểu thư Elyse có hài lòng hay không?

- Phi thường hài lòng!

Elyse gật gật đầu, lại giả hoạt cười cười:

- Nhưng hình như tôi phát hiện bên trong này còn thiếu một người nga? Giống như thiếu một vị tổng chỉ huy phụ trách toàn bộ?

- Không thể không thừa nhận, tiểu thư Elyse, cô là một thương nhân xuất sắc.

Riccard có chút buồn bực vỗ trán:

- Được rồi, chúng tôi sẽ tiếp tục phái ra một nhân viên quản lý cấp cao trong tập đoàn đến hiệp trợ các vị xây dựng công ty bước đầu cùng trù tính quản lý chung. Nhưng tôi cũng cần phải nói rõ, tiền lương của những nhân viên này là do các vị chi ra, ngoài ra quý tập đoàn còn phải chi cho chúng tôi một số phí tổn tiền cử nhân tài.

Riccard khoa tay múa chân:

- Đương nhiên, đối với quý công ty mà nói đây chẳng qua chỉ là việc nhỏ!

- Ngài đúng là một thương nhân thuần túy!

Elyse một câu hai ý nghĩa, ý tứ chính là người đúng là một tên hồn đần bị tiền chui vào trong mắt.

- Cảm ơn cô khích lệ, đây chính là phương hướng phát triển mà tôi luôn cố gắng!

Riccard không chút do dự thân nhiên tiếp nhận trào phúng của Elyse, cũng làm ra vẻ như tán thưởng chính mình.

Việc này đã đàm phán xong, song phương bắt đầu tiến hành đàm phán bước kế tiếp.

- Phía trước chúng ta đã làm xong hiệp định tiến cử kỹ sư cùng nhân viên kỹ thuật, cũng đã làm xong việc hợp tác tiến cử dây chuyền sản xuất cùng kỹ thuật.

Elyse cau mày, tự hỏi tiếp theo nên nói như thế nào:

- Nhưng mà tôi có lời muốn nói, với năng lực của chúng tôi mà nói, tin tưởng ít nhất trong vòng nửa năm chúng tôi nếu như còn chưa sản xuất ra loại động cơ đủ chất lượng, như vậy trong khoảng thời gian trước khi chúng tôi sản xuất ra sản phẩm, chúng tôi hi vọng có thể từ tập đoàn Piaggio mua được loại động cơ hoàn chỉnh, ngoài ra thêm bộ phận lắp ráp xe máy của tập đoàn Piaggio cung cấp khuôn đúc sản xuất cùng trang bị sản xuất với kỹ thuật tương quan cho tập đoàn Elyse tại Trung Quốc, một ít bộ phận lắp ráp như đèn xe trang bị không quan trọng sẽ do phân công ty của tập đoàn Elyse tại Trung Quốc tự mình thu mua!

- Điểm ấy hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì!

Riccard gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Điều này đương nhiên không có vấn đề gì, trên thực tế Riccard cũng đang lo lắng làm sao đem động cơ của công ty mình bán cho tập đoàn Elyse, hiện tại không nghĩ tới năng lại chủ động đưa ra điều kiện này, cũng giúp cho mình giảm đi không ít phiền toái.

Sau khi tung xong miếng mồi này, Elyse lại đưa ra thêm một yêu cầu khác của mình:

- Đương nhiên, ngài Riccard, vì lần đầu hợp tác giữa Elyse tập đoàn cùng tập đoàn Piaggio lấy được thành tựu thật lớn như thế, chúng tôi hi vọng có thể ở trên xe máy được sản xuất có thể ghi nhãn hiệu của công ty các vị. Tỷ như sản phẩm của chúng tôi có thể ghi là Elyse-Piaggio!

- Oh, my God!

Cho dù là nhân viên đàm phán chuyên nghiệp như Riccard từng nghe được đủ loại hình thức ích lợi trong việc đàm phán, cũng vì thiện ý này của Elyse làm hấn chấn kinh, ý tứ này hàm xúc là gì? Điều này có ý nghĩa công ty Piaggio không cần tốn một phân tiền mà vẫn có thể khai phá được thị trường tại Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đàm phán với Italy (trung)

Dù đã biết được Nhật Bản Honda, Suzuki, Yamaha máy công ty xe máy lớn đã bắt đầu hùng tâm bừng bừng muốn tiến quân vào thị trường Trung Quốc, nhưng cao tầng của công ty vẫn băn khoăn trùng điệp đối với việc này, không chỉ là công ty Piaggio, cơ hồ toàn bộ xí nghiệp xe máy Châu Âu đối với việc này đều thật lo lắng tính toán, nhiều năm nay các nước Châu Âu lấy nước Mỹ dẫn đầu luôn tuyên truyền về chính quyền cách mạng đông phương như yêu ma cực kỳ thành công, không chỉ là người dân trong nước, cho dù là những đầu sỏ thương nghiệp cũng bị nhận lấy ảnh hưởng thật lớn, không ai dám cam đoan quốc gia kia có thật sự mở ra như lời họ tự tuyên truyền hay không, ai cũng không dám cam đoan chính quyền kia có thể có một ngày nào đó đột nhiên thay đổi chủ ý của bọn hắn, nếu như có một ngày chính sách của họ bỗng nhiên biến hóa, hết thảy những phát triển tân tân khổ khổ của họ tại Trung Quốc đều sẽ bị trôi theo dòng nước.

Nhưng chứng kiến một thị trường có số dân cư khổng lồ tới mấy trăm triệu mà không thể đi phát triển, trong lòng họ cũng vô cùng khó chịu. Ai cũng không biết thị trường khổng lồ này có được bao nhiêu dung lượng, dù quốc gia kia bản cùng nhưng cũng không thể lường được sức chi tiêu của số lượng dân cư khổng lồ kia.

Cả phương Tây đối diện với khối bánh ngọt khổng lồ như vậy nước bọt chảy ròng, muốn làm lại không dám làm, luôn sống trong tâm tình mâu thuẫn chịu đủ dày vò. Hiện tại chính mình không cần phải trả giá bao nhiêu đại giới liền có một cơ hội phát triển tại thị trường Trung Quốc, Riccard thật sự không dám tưởng tượng, điều này có ý nghĩa trọng đại thể nào đối với công ty của mình trong tương lai.

- Tiểu thư Elyse!

Thanh âm của Riccard rõ ràng có chút dồn dập:

- Xin hỏi lời nói vừa rồi của cô là thực sự sao? Nói thật ra lời nói của cô rất rung động, làm cho tôi có chút không dám tin vào lỗ tai của mình!

- Đương nhiên!

Elyse nhẹ nhàng nhếch lên khóe môi, cho đến tận lúc này hết thảy đều đã nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Đối với hành động thiện ý lần này của tập đoàn Elyse, hoàn toàn đã làm rối loạn toàn bộ mọi sắp xếp của tập đoàn Piaggio trước đó, Riccard không thể không một lần nữa bắt đầu suy nghĩ kỹ phương thức hợp tác với tập đoàn Elyse, nghĩ tới đây Riccard thật xin lỗi nói với Elyse:

- Tiểu thư Elyse, đối với thiện ý mà cô biểu đạt, bản thân tôi cùng tập đoàn Piaggio đều vô cùng cảm động, đối với việc này tôi nghĩ công ty chúng tôi cần phải thảo luận lại một chút, nhưng xin cô cứ yên tâm, cuộc đàm phán mới sẽ được tiến hành đúng hạn vào ba ngày sau. Hi vọng mấy ngày này cô trôi qua thật vui vẻ tại Ý!

- Mời ngài cứ tự nhiên!

Elyse tao nhã nghiêng người, ý bảo Riccard có thể rời đi.

Riccard ra về thật có lỗi gật đầu, mang theo nhóm trợ thủ nhanh chóng xoay người rời khỏi.

- Vì sao phải đưa ra nhiều điều kiện ưu đãi như vậy?

Một bên Arnold có chút khó hiểu:

- Giống như bọn người kia không cần đưa ra một phân tiền đã lợi nhuận không ít a?

- Sẽ không miễn phí nhất tiện nghi đâu!

Elyse cười cười:

- Anh không thấy bọn hắn đã nhanh chóng quay về thương thảo đối sách sao? Những đám người lão thành tình kia đều hiểu rõ một đạo lý, thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, bắt được bao nhiêu ưu đãi phải xuất ra bao nhiêu lợi ích tương đương, bằng không anh cho là vì sao bọn hắn không dám lập tức ăn vào? Còn không phải đang bán khoản một vài thực lực ẩn hình của chúng ta?

Thực lực ẩn hình? Arnold gật đầu, nếu như nói tập đoàn Piaggio hỗn đến phong sinh thủy khởi tại Ý lại không có liên quan gì tới đại danh鼎鼎 đặc sản của Ý là Mafia, đánh chết Arnold cũng sẽ không tin tưởng. Một khi đã như vậy, tập đoàn Piaggio biết tập đoàn Elyse có liên hệ không rõ với Thứ Đạo dong binh đoàn và Mân Côi dong binh đoàn Châu Phi cũng chẳng có gì lạ.

- Bỏ đi!

Arnold quyết định không suy nghĩ tiếp chuyện này, dù sao còn có Elyse đang bận việc đâu, đi tới Ý cũng không thể xin lỗi các vị mỹ nữ đầy đường phố lớn bên ngoài.

- Vậy cô làm việc của mình, tôi đi đây!

Arnold chào Elyse, lôi kéo Swabia, Singh và Chùy Đầu cùng nhau ra ngoài đi lập diễm.

Nếu như chỉ là một công ty bình thường, chiếm tiện nghi thì chiếm, nhưng nếu như công ty này có hậu thuẫn che giấu quá sâu, thế nhân không biết bộ phận ẩn hình của tập đoàn này, như vậy tập đoàn Piaggio cần phải cẩn thận lo lắng số tiền kia có phải cầm vào sẽ bị phổng tay hay không.

Giờ phút này Riccard đang ngồi trong văn phòng tổng tài tập đoàn Piaggio, kể lại chi tiết tình huống đàm phán ngày hôm nay.

- Là vậy sao?

Quan tổng tài cau mày, tập đoàn Elyse đã tỏ vẻ thiện ý như thế, chính mình nếu không tỏ vẻ đáp lại, vậy thật sự có điểm không ổn lắm. Đối với tập đoàn Elyse, quan tổng tài vẫn luôn có chút giải thích, tập đoàn này nhanh chóng phát lên tại Mỹ trong thời gian cực ngắn khiến cho rất nhiều đại tập đoàn tài chính trên thế giới chú ý, không vì điều gì khác, toàn bộ những tập đoàn có khả năng quét khỏi tốc độ thật nhanh nếu như nói sau lưng không có một thế lực lớn nào chống đỡ, đánh chết những lão bánh quây pha trộn trong thương trường nửa đời người cũng sẽ không tin tưởng, nhưng sự tình kỳ lạ chính là ở trong này, vô luận như thế nào điều tra, vô luận mọi người phát động bao nhiêu thế lực cũng không ai biết rõ tập đoàn Elyse thật sự thuộc về phương thế lực nào.

Điểm này nghe được có vẻ như thật đáng sợ, những tập đoàn tài chính của các quốc gia nổi tiếng đều phát hiện, tập đoàn này không hề thuộc về bất kỳ thế lực nào mà mình hay biết. Chẳng lẽ đây là thế lực to lớn ẩn hình? Theo mọi người điều tra, rốt cục đã phát hiện có chút dấu vết hiện ra trước mặt các đại nhân vật: Tập đoàn này thế nhưng lại có liên quan tới Thứ Đạo cùng Mân Côi quân đoàn tại Châu Phi! Rất không xảo chính là sau lưng tập đoàn Piaggio lại là Mafia Italy, đối với tin tức này bọn họ cũng đã biết.

Đối với dong binh đoàn kia, vô luận là Mafia hay là 3K đảng, hoặc Nhật Bản Sơn Khẩu Tổ, tóm lại vô luận là các tổ chức đại hắc đạo trên thế giới hay là tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới của Mỹ, đều ôm ấp một chút lòng tôn kính từ xa, hoặc nói là sợ hãi, không có bất kỳ người nào dám cam đoan mình còn có thể sống sót dưới sự đuổi giết của Thứ Đạo cùng Mân Côi dong binh đoàn. Năm đó vị tướng quân Mỹ đáng thương chính là chứng minh tốt nhất.

Cùng giao tiếp với tập đoàn Elyse có liên hệ thần bí với “Thứ Đạo cùng Mân Côi dong binh đoàn”, tập đoàn Piaggio cũng không hề biểu hiện được nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài, không ai biết được mình ở chỗ đối phương lấy được bao nhiêu lợi ích mới là thích hợp, nếu như chọc giận bọn hắn, quan tổng tài cũng không dám cam đoan bọn hắn sẽ trở mặt nhìn mình mà ngấm bồ hòn.

- Nếu như vậy...

Quan tổng tài suy nghĩ sau một lúc lâu, rốt cục lại đưa ra chỉ thị của mình cho phó tổng tài:

- Tiếp theo trong cuộc đàm phán, các anh có thể tiến hành trao quyền cho phân công ty tập đoàn Elyse tại Trung Quốc, cho phép sau khi kỹ thuật của bọn họ được thành thực, lấy hình thức OEM đem xe máy mà họ sản xuất bán lại cho chúng ta, chúng ta sẽ dùng giá cả cực kỳ ưu đãi tiến hành thu mua trở lại, mặt khác tiến cử hình dáng xe trong tập đoàn Elyse. Các anh có thể thích hợp ứng đối, ngoại trừ loại hình dáng cao cấp nhất mà chúng ta sản xuất, mặt khác chỉ cần bọn họ tiến cử, chỉ cần giá cả thích hợp cũng đều phóng cấp cho bọn họ!

Loại xe hình dáng cao cấp nhất, cho dù có phóng cho bọn họ, quan tổng tài cũng tin tưởng bọn họ sản xuất không được, có đôi khi xe máy cũng không chỉ đơn giản lắp ráp là xong, còn cần nhiều nhân viên kỹ thuật vất vả cần cù cùng bỏ ra tâm huyết, hơn nữa cũng cần có thời gian tích lũy.

- Điều kiện này có phải có chút quá mức ưu đãi không?

Riccard có điểm giật mình, quan tổng tài làm ra như vậy, Riccard vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Cứ làm như vậy đi!

Chứng kiến Riccard rất muốn hỏi rõ nguyên nhân, quan tổng tài trực tiếp nói với hắn:

- Có chút tình huống anh có biết cũng không có lợi!

- Được, tôi đi làm theo!

Nếu quan tổng tài đã nói rõ ràng như vậy, chính mình còn không biết điều tiếp tục đi làm, vậy đầu của mình xem ra chỉ toàn là rác rưởi. Xem ra bên trong có rất nhiều chuyện mà mình không hay biết, sự tình cũng không hề đơn giản như mình đã tưởng tượng.

Ba ngày sau.

- Tiểu thư Elyse, trải qua cao tăng của tập đoàn chúng tôi dự họp thảo luận, đối với thiện ý thật lớn mà tập đoàn Elyse biểu đạt, tập đoàn chúng tôi thật sự là cảm kích. Đề báo đáp lại, chúng tôi hi vọng có thể tiến hành trao quyền cho tập đoàn Elyse phân công ty tại Trung Quốc, nếu thích hợp chúng tôi sẽ lấy hình thức OEM thu mua trở lại xe máy do phân công ty của quý vị sản xuất. Mặt khác công ty quyết định, đối với việc ủng hộ nhân viên cho quý công ty cũng có thể tiếp tục tiến hành điều chỉnh thích hợp.

Khi đàm phán vừa bắt đầu, Riccard hàn huyên xong liền tung ra lời nói này.

- Cảm tạ quý công ty trợ giúp!

Elyse gật gật đầu, làm ra biểu tình thập phần cảm kích:

- Đối với việc này tôi vô cùng cảm tạ, tập đoàn Elyse sẽ nhớ kỷ hữu nghị của tập đoàn Piaggio. Như vậy tiếp theo chúng ta có thể cân thận tiến hành trao đổi việc tiến cử hình dáng của xe một chút hay không?

- Không thành vấn đề!

Song phương trải qua cân thận trao đổi, rốt cục quyết định tập đoàn Elyse nhận lấy tiến cử của tập đoàn Piaggio ngoại từ dẫn tiến về nhãn hiệu Piaggio, còn có Vespa, Gilera, Derbi, Moto Guzzi. ...tới mười mấy kiểu xe máy.

Một loạt những nhãn hiệu đều được sản xuất riêng tại tập đoàn Piaggio, so với phòng chừng ban đầu của Elyse tốt hơn nhiều, vốn cho rằng có thể tiến cử dây chuyền sản xuất đào thải đã là rất không tệ, đây là ôm thử thái độ thăm dò, có thể dẫn tiến cả loại hình dáng xe đang sản xuất hiện tại của tập đoàn Piaggio là chuyện mà Elyse cũng không nghĩ tới. Về phần dây chuyền sản xuất, Riccard nói với Elyse, hiện tại dây chuyền sản xuất đang được làm theo yêu cầu, cùng yêu cầu tương quan này còn có một ít trang bị đồng bộ, tin tưởng ba tháng sau có thể toàn bộ sản xuất xong xuôi, đến lúc đó tập đoàn Piaggio sẽ trực tiếp giao hàng qua cho phân công ty tập đoàn Elyse tại Trung Quốc.

Đối với thành ý do tập đoàn Piaggio biểu đạt, Elyse rất hài lòng, tới tiệc rượu được tổ chức sau cuộc đàm phán, Elyse đã tiến hành tiếp xúc ngắn gọn với quan tổng tài của tập đoàn Piaggio, Elyse nói cho hắn biết:

- Nếu như có việc cần thiết, tập đoàn Piaggio cùng quan tổng tài có thể hướng tập đoàn Elyse yêu cầu giúp đỡ, tập đoàn Elyse sẽ tận mọi khả năng trợ giúp!

Lời này nếu đặt ở trên môi người khác, quan tổng tài rất có thể sẽ đem cả ly rượu tạt vào mặt người kia, nhưng lúc này trên mặt quan tổng tài lại dĩ thường hưng phấn, đối với thiện ý của Elyse liên tục cảm tạ, tới thiếu người này cũng biết rõ mình sẽ không phải xuất hiện trong danh sách giết chóc của Thứ Đạo cùng Mân Côi dong binh đoàn, gặp được nhiệm vụ nào có liên quan tới tính mạng của mình, Thứ Đạo cùng Mân Côi sẽ không tiếp nhận. Càng không nói tới còn có khả năng hướng đối phương xin trợ giúp đi?

Quan tổng tài cảm thấy được, đối với thành quả của cuộc đàm phán lấy được, thu hoạch lớn nhất chính là mình chiếm được lời hứa hẹn của Elyse.

So với cuộc đàm phán thật thuận lợi với Piaggio, cuộc đàm phán với Ducati có chút vấn đề nhỏ xảy ra.

Tập đoàn Elyse bước đầu tiến hành tiếp xúc cùng tập đoàn Ducati, bọn họ cảm thấy phi thường hứng thú, lập tức phái chuyên gia tiến hành trao đổi hợp tác, bên tập đoàn Ducati phái ra nhân viên là tổng thanh tra thị trường Del Torcho, đồng thời còn do tổng thanh tra kỹ thuật của tập đoàn Ducati cùng tiến hành phối hợp.

Đối với Del Torcho, Trương Lam cũng có chút ấn tượng, người này là một trong những nhân vật quan trọng trong thế giới xe máy cao cấp, người này về sau còn trở lại CEO của Ducati, Ducati ở trong tay hắn xem như đã được phát dương quang đại.

Hiện tại Ducati đang thi đấu tranh giải xe máy siêu cấp thế giới phong quang vô hạn, tương đương đang cười trên đầu “tứ đại kim cương” của Nhật Bản, vô cùng hiệu trương can quấy.

Căn cứ theo tư liệu mà Trương Lam biết được ở kiếp trước, trận thi đấu SBK trước mắt do năm đại đoàn xe lừng danh: đoàn xe của Ducati, “tứ đại kim cương” của Nhật Bản như đoàn xe Honda, đoàn xe Kawasaki, đoàn xe Yamaha, đoàn xe Suzuki. Bên trong năm đội xe này, toàn bộ đoàn xe của Châu Âu cùng Châu Mỹ chỉ nhờ vào xe máy của Ducati chống đỡ, đương nhiên Ducati cũng không làm cho fans hâm mộ cuồng nhiệt bị thất vọng, từ năm 1988 lần thứ nhất cử hành cuộc thi SBK tới nay, đã thành công tổ chức 17 lần thi đấu, trong đó đoàn xe của Ducati lấy thành tích tổng quán quân trong 12 lần đứng đầu bảng, từ năm 1991-1996, 1998-2003 luôn bảo trì thành tích cao nhất trong tổng bài danh, nhưng năm 1997 lại bị Honda đoạt đi vị trí.

Đoàn xe Ducati trong cuộc tranh giải siêu cấp xe máy có thể đạt được thành tích vĩ đại như vậy, ngoại trừ dưới trướng có những vận động viên đua xe thiên phú, bọn hắn còn có được đội ngũ chiến xa tính năng xuất sắc nhất, luôn được ổn định nhất, lại giỏi về chính chiến nhất.

Nhưng Ducati cũng không vì vậy mà dừng lại, vì muốn lấy được thành tựu càng lớn hơn nữa, để trường kỳ hùng bá cuộc tranh giải thi đấu siêu cấp xe máy thế giới SBK, năm 2003 ở trong trận thi đấu lớn GP, họ đã quay trở lại trong vinh quang.

Lúc ấy đoàn xe của Ducati cùng đoàn xe Honda đều cùng nhau gặt hái thành tích nổi bật, vốn cuộc thi liên tục xảy ra biến hóa lớn càng trở nên gió giục mây vần, Ducati cùng Honda, Yamaha được xem là những đối tượng có cơ hội đoạt giải quán quân nhất trong cuộc đua. Trong cuộc thi GP đoàn xe Ducati đầu tiên lựa chọn tinh binh cường tướng – vận động viên đua xe ưu tú nhất là Cappi Rossi cùng Bayliss, còn kéo được nhà tài trợ Marlboro cũng mang tới kiểu xe máy mới chọn dùng động cơ chữ L nước lạnh, vận tốc cao nhất có thể đạt tới 17000 chuyển/phút.

Tuy rằng năm 2003 trong cuộc thi GP người đoạt quán quân vẫn là Honda, nhưng biểu hiện của Ducati cũng được ủng hộ thật lớn. Trong cuộc thi GP 200 năm, thực lực đoạt giải quán quân lớn nhất vẫn là Ducati, Honda, Yamaha. Thật đáng tiếc chính là bởi vì biểu hiện xuất sắc của Peter Pan Rossi của đoàn xe Yamaha, Ducati đã trở nên vô duyên với quán quân trong cuộc thi Moto GP, nhưng tất cả mọi người không thể không thừa nhận, Ducati luôn là người có khả năng tranh đoạt lớn nhất chức quán quân trong trận thi đấu Moto GP.

Thật ra Trương Lam cũng biết hiện tại quan hệ giữa Ducati cùng tập đoàn Cagiva Ducati như mật ngọt, nhưng sau một năm nữa tập đoàn này sẽ bị một công ty con kinh doanh bất lương làm liên lụy, chậm rãi đã giảm bớt sự ủng hộ đối với Ducati. Không chỉ có như thế, vì cân bằng tài vụ tập đoàn, thậm chí vài năm tiếp theo tài vụ của Ducati rút ra thật nhiều tài chính dùng cân bằng hao hụt trong tập đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Đàm phán với Italy (hạ)

Mất đi tổng công ty ủng hộ, tiếp theo còn bị điều động tài chính, Ducati trôi qua thật gian nan. Mãi cho tới năm 1999, Ducati thoát ly khỏi tập đoàn Cagiva, do tập đoàn Texas Pacific ở Mỹ tiếp nhận, ngày tháng của Ducati mới xem như dễ chịu, ông chủ mới không chỉ mang đến tài chính bức thiết cho Ducati, đồng thời cũng tạo ra một đoàn đội ngũ quản lý cùng kỹ sư thực lực hùng hậu hoàn toàn mới. Khiến công ty không ngừng lấy được đột phá mới trong việc tiêu thụ cùng đạt được lợi nhuận. Hơn nữa nghiệp vụ của họ cũng đột phá khỏi ngành xe máy siêu cấp nguyên lai, mở rộng sang ngành phục sức cùng trang sức phẩm.

Tuy rằng Trương Lam rất muốn đem Ducati thu vào dưới trướng, nhưng hiện tại hiển nhiên còn chưa phải là thời cơ tốt, hết thấy đều phải chờ vào thời gian.

Đối với lời đề nghị của tập đoàn Elyse của Mỹ, tập đoàn Ducati lại cảm thấy gặp phải khó khăn.

- Tiểu thư Elyse xinh đẹp...

Del Torcho, vị CEO tương lai của Ducati có chút do dự:

- Có lẽ cô còn chưa thật sự hiểu rõ Ducati cùng Piaggio cũng không giống nhau, hiện tại Ducati cũng đã đang nghiên cứu chế tạo loại xe máy 600 CC, tuy rằng chúng tôi thật hi vọng có thể cùng quý tập đoàn hợp tác, nhưng hiện tại chúng tôi không còn làm dây chuyền sản xuất 250 CC, sản phẩm niên đại 60 đã sớm không còn sử dụng từ lâu, chỉ sợ không thể thỏa mãn yêu cầu của các vị!

- Như vậy sao?

Elyse cũng cảm thấy có chút đau đầu, nàng quả thật không ngờ sẽ xuất hiện loại tình huống này, đối phương thế nhưng đều chỉ sản xuất loại xe máy cỡ lớn 600 CC, loại xe này dù sản xuất ra cũng không thể bán được bên trong Trung Quốc.

Kỳ thật Ducati cũng sản xuất qua loại xe máy 250 CC, Trương Lam đã cho Elyse chút ít tư liệu, Elyse cũng đã cho người đi điều tra tư liệu tương quan về Ducati. Vào niên đại 60, sản phẩm đại biểu cho Ducati cũng không phải loại xe máy thể thao hình V như hiện tại mà là động cơ 250 phân khối. Vào năm 1964, đội hình xe 250 CC của Ducati thật cường đại, xe nổi tiếng có Diana Mark3, Mona, Aurea, Scrambler... tốc độ đạt tới 150km/h, lúc ấy có thể nói đó là một thành tích phi thường xuất sắc, nắm bắt được trái tim của những người mê mẩn loại xe máy vận động thể thao thời ấy.

- Vậy dây chuyền sản xuất đó của các vị còn lưu lại không?

Elyse quan tâm nhất chính là điểm này.

- Sử dụng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Del Torcho gật gù đầu:

- Đối với dây chuyền sản xuất đã được lui ra này, chúng tôi tu dưỡng rất tốt, chúng tôi cũng có chuyên gia bảo trì theo quy định, dây chuyền sản xuất chỉ cần trải qua điều chỉnh đơn giản một chút là có thể đưa vào sử dụng.

- Nếu như vậy...

Swabia ồm ồm mở miệng:

- Kỹ thuật sản xuất động cơ 250 CC của các vị có phải còn bảo lưu lại hay không? Ý của tôi là năng lực sản xuất động cơ đó các vị còn giữ hay không?

- Việc này...

Del Torcho cúi đầu suy nghĩ một chút:

- Tôi nghĩ, ngài Swabia, điều này hẳn không có vấn đề, kỹ thuật Ducati chúng tôi đều là một dây chuyền ổn định lưu xuống, kỹ thuật sản xuất động cơ 250 CC đối với chúng tôi mà nói cũng không phải là vấn đề lớn.

- Nếu là như vậy các vị có thể tiến hành thiết kế một chút về kỹ thuật sản xuất động cơ 250 CC thêm lần nữa không? Tin tưởng lấy năng lực kỹ thuật hiện tại của các vị, đối với loại động cơ tương đối đơn giản này có thể đơn giản tiến hành thêm một lần thiết kế, tiến thêm một bước tăng cao chút tính năng, hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn!

Swabia đề nghị:

Hiện tại ở trong thời kỳ này tại Trung Quốc đang dẫn tiến kỹ thuật sản xuất động cơ của Nhật Bản là khoảng niên đại 50 tới 60. Kỹ thuật của Nhật Bản thời kỳ này so sánh với kỹ thuật của Châu Âu vậy thật đúng là một trời một vực. Elyse tin tưởng trải qua những nhân viên kỹ thuật tỉ mỉ cải tiến, động cơ mới hoàn toàn có thể đạt tới trình độ niên đại 70 tới 80 sơ kỳ. Đối với loại kỹ thuật xe máy thời kỳ này trong quốc nội, xem như là tiên tiến hơn không ít.

- Đương nhiên, điều này đối với chúng tôi mà nói hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Del Torcho đối với kỹ thuật của công ty mình rất tự hào, hẳn đối với chuyện này có được tự tin cực độ.

- Điều này đối với đoàn thể kỹ thuật kỹ sư của chúng tôi mà nói quả thật là rất đơn giản.

Nói xong hẳn lại có chút do dự:

- Nhưng tôi không thể không nói tôi cảm thấy thật xin lỗi, bởi vì nếu làm như vậy phải được tổng công ty phê chuẩn, điều này không phải do chúng tôi có thể tự quyết định hành động.

- Có một điều tôi muốn biết!

Swabia ngẫm nghĩ:

- Trải qua thêm một lần thiết kế kỹ thuật động cơ có thể đạt tới trình độ như thế nào? Có thể đạt tới trình độ kỹ thuật bình quân niên đại 80 sơ kỳ của thế giới hay không?

- Lời của ngài chính là sự miệt thị đối với những kỹ sư ưu tú của chúng tôi.

Không đợi Del Torcho mở miệng, tổng thanh tra kỹ thuật Ducati đã kích động đến đỏ mặt:

- Chúng tôi là Ducati, là công ty xe máy siêu cấp ưu tú nhất trên thế giới, chúng tôi có được kỹ sư sáng tạo xe máy tốt nhất trên toàn thế giới. Nếu trải qua thêm một lần cải tiến của chúng tôi mà vẫn không thể đạt tới trình độ kỹ thuật niên đại 80 sơ kỳ, thì chính là sỉ nhục của Ducati!

Quả nhiên là người làm kỹ thuật đều có một loại bệnh chung của toàn bộ nhân viên kỹ thuật, Elyse âm thầm cười trộm, họ không chấp nhận được người khác có hoài nghi về năng lực kỹ thuật của chính mình.

- Một khi đã như vậy, sự tình đến bây giờ sẽ dễ làm hơn.

Elyse tiếp lời:

- Về vấn đề bên tập đoàn Cagiva Ducati cũng không cần phải lo lắng, việc này cứ giao cho chúng tôi là tốt rồi. Như vậy chúng tôi chỉ muốn hỏi thêm một câu, chúng tôi có thể áp dụng phương thức hợp tác như thế này hay không: chúng tôi ủy thác các vị một lần nữa thiết kế cùng cách tân động cơ 250 CC, sau đó dựa theo yêu cầu của chúng tôi một lần nữa thiết kế ra xe máy hoàn chỉnh, sau đó là dây chuyền sản xuất động cơ cùng công nghệ sản phẩm xe hoàn chỉnh, làm như vậy có vấn đề gì nữa hay không?

- Chỉ cần bên tổng công ty chịu đồng ý.

Del Torcho thật hưng phấn. Đây chính là một biện pháp kiếm tiền thật tốt a! Xe 250 CC? Nga, my God! Đối với những người chuyên sản xuất loại từ 800-1000 CC, đó chỉ là việc nhỏ nhặt, quả thật rất đơn giản!

- Bên chúng tôi hoàn toàn không có vấn đề!

Elyse đứng lên:

- Như vậy các vị có thể đi làm chuẩn bị công tác trước khi bắt tay thiết kế!

...

- Là như vậy sao?

Quan tổng tài tập đoàn Cagiva Ducati gật đầu:

- Đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì, nhưng thứ cho tôi mạo muội, chúng tôi còn cần một lần nữa thương định nhãn hiệu xe máy do công ty các vị sản xuất!

- Vậy xin hỏi lời đề nghị của ngài là?

Elyse thật ra rất biết cách tiếp nhận đàm phán.

- Không biết chúng tôi có thể tham khảo phương thức hợp tác giữa quý tập đoàn cùng tập đoàn Piaggio hay không?

Quan tổng tài rút cục tung ra mục đích của chính mình.

Nguyên lai là các người có chủ ý này sao, nghĩ muốn bồi dưỡng thị trường? Có thể, chúng ta cũng đã chiếm giữ nhãn hiệu Piaggio đó thôi! Một tấm bảng nhãn hiệu hiển hách đến như thế, có thể được dùng đương nhiên là tốt nhất, có cơ hội mọi người cùng nhau phát tài ta cũng sẽ không phản đối!

- Đương nhiên không có vấn đề.

Elyse cười duyên, giống như một con tiểu hồ ly giáo hoạt:

- Có phải chúng ta sẽ thực hiện theo hợp đồng giống như bên tập đoàn Piaggio, vậy phải nói rõ trước, có một bộ phận nội dung hợp đồng là không thể công khai nha!

- Nga...

Quan tổng tài cười cười xấu hổ:

- Nếu như có thể, đương nhiên tốt nhất, đương nhiên tốt nhất!

Đối với cô gái xinh đẹp ngồi trước mắt, quan tổng tài cũng không dám có bất kỳ khinh thị, cô gái này, bối cảnh khổng lồ, không phải mình có thể trêu chọc tới.

- Thật ngưng ngưng, vừa rồi tôi chỉ nói đùa với ngài mà thôi.

Elyse cười khúc khích:

- Đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì, quý công ty cần làm còn nhiều hơn sự tương tượng của chúng tôi, có thể nhận thức ngài tôi rất cao hứng, hi vọng ngày sau chúng ta càng có nhiều cơ hội hợp tác hơn nữa.

Nói xong nàng vươn tay:

- Tương lai chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hợp tác cùng nhau!

- A?

Quan tổng tài sững sốt, theo sau kịp phản ứng, đây là Elyse muốn tỏ vẻ với mình ngày sau mọi người sẽ thường xuyên đi lại cùng nhau, người không cần phải lo lắng. Hắn cố gắng kìm chế nội tâm kích động, nhanh chóng đưa tay qua, ngửi khí thật hưng phấn:

- Đương nhiên đối với việc này tôi rất tin tưởng không chút nghi ngờ!

- Bản thân tôi còn có một lời đề nghị.

Elyse ngẫm nghĩ, trong lòng lại nảy sinh một ý tưởng mới:

- Không biết ngài có nguyện ý nghe không?

- Chăm chú lắng nghe.

Quan tổng tài tập đoàn Cagiva Ducati ở một khắc này biểu hiện thật giống như một nhi đồng gặp được giáo viên, vô cùng câu nệ.

- Chỉ là một lời đề nghị, tiếp theo hay không hoàn toàn do ngài quyết định.

Elyse đứng lên, chậm rãi đi lại vài bước, bỗng nhiên quay đầu:

- Chúng tôi có thể dùng loại xe mới khai phá này đánh vào thị trường Châu Á, phương diện nhãn hiệu vẫn dùng Ducati, hoặc là Elyse – Ducati! Ở phương diện tuyên truyền, có thể điểm tựa tuyên truyền là loại xe cấp bậc cao mới sản xuất của Ducati chuyên môn dành cho thị trường Châu Á, ở phương diện kỹ thuật chỉ cần đạt tới cái trang thích hợp, có thể để cho những vận động viên mới luyện tập dùng loại xe 250 CC tham gia thi đấu, không biết ngài cảm thấy ý kiến này như thế nào?

- Ý kiến này thật không tệ!

Quan tổng tài cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên nói:

- Có thể bù đắp lại sự thiếu sót của Ducati trong thị trường xe máy động cơ thấp, nhưng tôi đề nghị nhãn hiệu của loại xe này gọi là Elyse – Ducati, không biết cách nhìn của tiểu thư Elyse như thế nào?

Lão gia hỏa này rõ ràng còn muốn phân chia rõ với nhãn hiệu Ducati đâu, đây cũng là một biện pháp không mất lòng người lại có thể tuyên truyền nhãn hiệu của Ducati, lại có thể cùng Ducati chính thống tách rời ra, lão gia hỏa này đánh chủ ý thật không tệ! Nhưng đối với mình cũng không phải không có ưu đãi, ít nhất có được biển chữ vàng của Ducati, xe của mình có thể nhanh chóng mở ra thị trường, đó là một phương thức song doanh!

- Hợp tác khoái trá!

Elyse gật đầu.

- Hợp tác khoái trá!

Quan tổng tài cũng thật mừng rỡ.

- Mặt khác...

Quan tổng tài thiện ý nhắc nhở:

- Tiểu thư Elyse, gần đây bên Trung Quốc xuất hiện không ít chuyện không ổn định, tin tưởng tiểu thư Elyse cũng đã biết, đối với chuyện này cách nhìn của chúng tôi đối với chính phủ của họ có chút bi quan trong việc chấp hành chính sách, tiểu thư Elyse có nên cẩn thận suy nghĩ kỹ lại một chút hay không?

Người này ý tứ ám chỉ sự kiện phát sinh trong bốn ngày của tháng sáu, đối với chuyện này các nước phương Tây dưới sự dẫn dắt của Mỹ, đối với Trung Quốc tiến hành sự kiện dùng ngòi bút làm vũ khí cực lực đem chính phủ Trung Quốc lên án kịch liệt. Đoạn thời gian này, những ngày tháng của chính phủ quốc nội trôi qua có thể nói là thật gian nan.

- Chỉ là một đứa bé nghịch ngợm muốn đòi hỏi người lớn xin kẹo ăn mà thôi.

Elyse nhìn rất thông suốt, đối với chuyện này không thêm đề ý chút nào.

- Bọn nhỏ nhìn thấy người lớn không chịu cho, liền muốn thông qua phương thức nằm khóc lóc mưu toan đạt được kẹo của người lớn, kết quả bị người lớn hung hăng đánh cho một trận. Nhưng người lớn đánh nhi đồng lại gặp xui xẻo, vừa vặn khi đánh nhi đồng lại bị hàng xóm nhìn thấy, hàng xóm không biết tình huống lại bắt đầu rêu rao hình thức giáo dục của người lớn kia không tốt.

Nói xong nhún vai:

- Ngài xem, kỳ thật sự tình rất đơn giản, chính là đơn giản như thế!

Tuy rằng Elyse hình dung vô cùng hài hước, nhưng nếu như cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật đúng là có chuyện như vậy, cũng không có gì lớn lao.

- Tiểu thư Elyse hình dung thật đúng là...

Quan tổng tài có điểm cười xấu hổ:

- Thật đúng là có phong cách riêng!

- Ngài có thể yên tâm đi!

Elyse thật khẳng định nói:

- Chính phủ Trung Quốc sẽ không thay đổi chính sách cải cách mở ra của họ, ngược lại tôi cho rằng nếu ở lúc này làm ra hành động duy trì kinh tế với chính phủ của họ, rất có thể lấy được thu hoạch không thể tưởng tượng, ông có thể đi thử xem một chút!

- Vậy thì thôi đi!

Quan tổng tài cũng không có ý định mạo hiểm như vậy:

- Xuất phát từ góc độ người bạn lo lắng, tiểu thư Elyse, cá nhân tôi cũng không đề nghị hiện tại cô nên đi làm chuyện này, ít nhất cô phải đợi bước chính sách tiếp theo của chính phủ Trung Quốc rõ ràng rồi hãy quyết định. Đương nhiên đây chỉ là một chút đề nghị nho nhỏ của tôi, tiếp theo hay không hoàn toàn do cô quyết định!

- Cảm ơn ngài chân thành khuyên bảo!

Elyse tao nhã gật đầu, đối với lời khuyên bảo của quan tổng tài cũng tỏ lòng biết ơn, bất kể như thế nào người ta cũng chỉ có một mảnh hảo tâm, Elyse đối với việc này vẫn thật cảm kích:

- Tôi sẽ cẩn thận suy nghĩ!

Quan tổng tài xem như đã hiểu rõ, Elyse đã xác định muốn đầu tư việc này, lời khuyên bảo chân thành của mình nàng cũng không nghe tới, không khỏi âm thầm thở dài một tiếng. Minh đã kết thúc nghĩa vụ của một người hợp tác, chỉ có thể chúc nàng gặp được vận may tại Trung Quốc đi!

- Đây chuyện sản xuất mới sau ba tháng nữa chúng tôi sẽ giao tới quý tập đoàn!

Quan tổng tài thay đổi vấn đề khác:

- Trước đó chúng tôi sẽ làm lại thiết kế mới về động cơ cùng hình dáng của xe máy loại 250 CC của công ty Ducati!

- Vậy cảm ơn quý công ty!

Elyse đứng lên ý bảo mình muốn cáo từ.

Quan tổng tài cũng vội vàng đứng lên:

- Tin tưởng ngày sau chúng ta sẽ còn có những lần hợp tác tốt đẹp hơn nữa!

- Tôi đối với chuyện này rất tin tưởng không hề nghi ngờ!

Elyse ý vị thâm trường biểu thị, ngữ khí nhấn mạnh ở những chữ sau cùng.

...

- Tình huống như thế nào?

Trương Lam hỏi tiểu Thần Hi đang ôm điện thoại:

- Elyse lấy được thành quả hài lòng hay không?

- Rất không tệ!

Tiểu Thần Hi thật hưng phấn:

- Hai công ty đều đã đàm phán xong, Ducati sản xuất loại xe 250 CC, Piaggio dẫn tiến ba loại nhãn hiệu lớn, cũng đủ cho chúng ta sử dụng!

- Ân, nói cho Elyse, hiện tại có thể liên lạc với Kinh Mậu ủy cùng Kế ủy quốc gia trình báo thủ tục đầu tư!

Trương Lam ngẫm nghĩ:

- Ân, phòng chừng hiện tại bên chính phủ còn đang bị bận rộn sút đầu mề trán vì sự kiện kia đi. Cơ hồ toàn bộ chính phủ trên thế giới đều đang chú ý tới chính phủ quốc nội, tin tưởng hiện tại Elyse chủ động tiến vào thì sự tình sẽ dễ làm hơn, phòng chừng nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chính phủ rất có thể dùng tập đoàn Elyse để tuyên truyền điển hình! Rất nhiều công tác cũng sẽ phi thường phối hợp, như vậy có thể phòng chừng sẽ không xảy ra điều gì quá lớn!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Dệt hoa trên gấm không bằng giúp người khi gặp nạn

- Ân!

Tiểu Thần Hi cười cười:

- Elyse nói cho chị biết, không cần chị nhắc lại, thanh âm của em lớn như vậy Elyse nghe được vô cùng rõ ràng!

- Ách...

Trương Lam gãi đầu, thật ngượng ngùng nói:

- Em quên chuyện này...

Hắn lại cẩn thận nhìn tiểu Thần Hi hỏi:

- Em... thanh âm của em thật sự rất lớn?

- Cũng không phải là lớn lắm!

Tiểu Thần Hi trấn an, nhắc nhở Trương Lam:

- Em lại quên thân phận của Elyse sao?

- Hôn mê, em lại đem chuyện này quên mất!

Trương Lam chán nản vỗ vỗ đầu.

Quả thật hơn một tháng nay, chính phủ trung ương cũng trôi qua thật khó khăn, rất nhiều ngoại thương đều xảy ra chuyện tạm dừng hợp tác, đại lượng đầu tư nước ngoài bắt đầu xảy ra vấn đề. Người tư bản đều có tố chất thần kinh, chỉ chút gió thổi cỏ lay bọn họ đều bắt đầu nhảy lên nhảy xuống muốn lần tránh phiêu lưu, còn chưa tiến hành rút tài chính vào đã khẩn cấp kêu ngừng, đã rút vào thì lập tức dừng lại không chịu tiếp tục đầu tư. Nguyên lai mấy ngày trước đó còn đang trách móc mình đầu tư chậm, hiện tại lại không ngừng cảm thấy thật may mắn vì động tác của mình chậm một ít, nếu không sẽ gặp xui xẻo như những kẻ nhanh chân lẹ tay khác.

Có đôi khi không thể không thừa nhận, nguyên lai ngu ngốc cũng sẽ biết lấy bệnh, nguyên bản đối với việc đầu tư tại Trung Quốc luôn rất có lòng tin, cho là mình nhất định sẽ kiếm đầy bát, giờ phút này nghe sao hay vậy, không còn tin tưởng với chính phủ quốc nội.

Kinh Mậu ủy quốc gia cùng Kế ủy quốc gia càng thêm gian nan, hai ngành cơ hồ toàn bộ dốc ra hết nhân viên công tác, không ngừng giải thích với những xí nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, làm cho bọn họ cứ yên tâm quốc gia kiên trì cải cách mở ra, nhất định sẽ không xuất hiện thay đổi, mọi người hoàn toàn không cần lo lắng, chính phủ đều sẽ phụ trách với toàn bộ xí nghiệp.

Thậm chí vì muốn lưu lại những thương nhân nước ngoài, lãnh đạo có quan hệ cũng đã làm ra ám chỉ, chỉ cần các người lưu lại, chúng ta sẽ có chính sách thật ưu đãi! Nhưng vào lúc này không ai chịu đi tin tưởng lời nói của những quan viên kia, ngược lại tất cả mọi người còn cho rằng chính phủ đang dùng kế hoãn binh, đợi cơ hội thích hợp đem bọn họ tận diệt.

Mọi người giống như ong vỡ tổ chạy ngược trở về, e sợ mình chậm một bước chính phủ quốc nội sẽ diệt sạch tài sản của mình. Không chỉ là như thế, bọn người kia còn không ngừng báo cho những xí nghiệp trong nước của mình ngàn vạn lần đừng đến Trung Quốc đầu tư, hiện tại nơi đó rất nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng làm cho tài sản của mình cực khổ kiếm tới sẽ trôi theo dòng nước.

Hôm nay Chu Minh Lượng mặt ủ mày ê đi tới văn phòng của mình trong Kinh Mậu ủy quốc gia, thờ dài, không biết hôm nay phải lãng phí bao nhiêu nước bọt đi giải thích cho những thương nhân nước ngoài đang chuẩn bị triệt tử kia.

Chuông điện thoại vang lên, Chu Minh Lượng biết không cần phải hỏi, đây cũng là một thương nhân nước ngoài đang muốn triệt tử. Hắn thật sự không muốn đón nghe điện thoại, Chu Minh Lượng nghĩ, nhưng tay vẫn theo thói quen nhắc điện thoại:

- Xin chào, xin hỏi ngài là ai? Có sự tình gì không?

Được rồi, ta đã làm tốt chuẩn bị nghe mắng đây, Chu Minh Lượng nghĩ thầm, tay đã nhắc ống nghe thật xa lỗ tai mình tới nửa thước.

- Xin chào, xin hỏi một chút...

Trong điện thoại truyền ra một thanh âm trầm thấp:

- Chúng tôi là tập đoàn Elyse của Mỹ, muốn đầu tư tại Trung Quốc, xin hỏi cần làm thủ tục gì?

A? Chu Minh Lượng tròn tròn mắt, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng. Hiện tại còn có người muốn tới đầu tư? Vẫn là người Mỹ? Đây không phải có người nào đem mình ra đùa giỡn ỉ? Hơn nữa người này còn nói tiếng Trung văn lưu loát, Chu Minh Lượng chưa từng nghe được người nước ngoài nào nói Trung văn lưu loát đến như vậy.

Không biết đoạn thời gian gần đây ta rất là phiền lòng sao? Muốn đùa giỡn cũng không chịu nhìn rõ thời điểm! Chu Minh Lượng cố nén ý tưởng mắng ngược lại tên đùa giỡn kia, rất muốn hung hăng cúp điện thoại, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua dãy số biểu hiện trên máy điện thoại, hắn không khỏi

súng sốt. Mã số biểu hiện trên điện thoại là của nước Mỹ, chẳng lẽ cuộc điện thoại này thật sự đến từ Mỹ?

Chẳng lẽ mình bị hoa mắt sao? Không thể tin được dụi dụi mắt, Chu Minh Lượng cẩn thận xác nhận, quả thật cuộc điện thoại này đến từ nước Mỹ, hoàn toàn đúng vậy! Hiện tại thế nhưng có người Mỹ chạy đến muốn đầu tư? Đầu óc người này bị hỏng mất sao? Chu Minh Lượng thật sự không hiểu.

- Alo alo alo...

Thanh âm trong điện thoại bắt đầu bất ổn:

- Rốt cục có người nào ở đó không vậy, sao không nghe ai nói chuyện?

- Có có...

Chu Minh Lượng rốt cục đã kịp phản ứng, luống cuống chân tay vội trả lời:

- Thật ngưng ngưng, xin hỏi một chút quý phương là công gì nào của nước Mỹ?

- Cuối cùng đã có người nói chuyện!

Thanh âm bên kia điện thoại chột thì thầm nói:

- Chúng tôi là tập đoàn Elyse của Mỹ, hiện tại đang có kế hoạch đầu tư sản xuất xe máy tại Trung Quốc, xin hỏi cần phải làm những thủ tục nào?

Xe máy? Chu Minh Lượng lại thêm một lần ngây ngốc cả người, loại đồ chơi như xe máy này không phải là ngành công nghiệp nhẹ bình thường có thể so sánh được, cần phải có thật nhiều xí nghiệp trên dưới tương quan đồng bộ đến tiến hành hợp tác, nhưng mà... mình cũng chưa từng nghe nói qua có loại nhãn hiệu xe máy này đi? Mặc kệ, hiện tại có người chịu đến đầu tư, đây chính là một chuyện rất tốt, mình nhất định phải nhanh chóng báo cáo với chủ nhiệm.

- Xin ngài chờ một chút.

Chu Minh Lượng rốt cục hồi phục lại tinh thần:

- Thực xin lỗi, bởi vì hạng mục của ngài khá phức tạp, tôi cần phải hướng lãnh đạo của chúng tôi hội báo lại một chút mới có thể trả lời ngài, xin hỏi số điện thoại này là có thể liên lạc được với ngài sao?

- Phiền toái như vậy! Quả nhiên ông chủ nói không sai!

Chu Minh Lượng rõ ràng nghe được thanh âm trầm thấp bên kia điện thoại oán hận một câu:

- Được rồi, không có vấn đề, số điện thoại này có thể liên lạc được với tôi, nhanh chóng trả lời lại cho tôi đó!

- Được, nhất định nhất định!

Chu Minh Lượng lau mồ hôi.

Đoạn thời gian gần đây Lưu chủ nhiệm cảm thấy rất phiền, chính xác mà nói là phi thường phiền, hơn một tháng nay mỗi ngày nghe thương nhân nước ngoài chít chít méo mó làm cho Lưu chủ nhiệm cảm thấy được bọn người kia so với lão bà ở nhà luôn hé miệng nói không ngừng tại nhà mình còn phiền hơn không biết bao nhiêu.

Nhưng Lưu chủ nhiệm có thể phát cáu với lão bà của mình lại không thể nổi giận với những thương nhân ngoại quốc kia, chỉ phải nén giận, có khi còn phải giả vờ làm ra khuôn mặt tươi cười để làm cháu trai, không có biện pháp, hơn một tháng nay tình hình quốc gia thật quá gian nan. Ngắm lại những tên bên Bộ Ngoại Giao, trong lòng Lưu chủ nhiệm nhất thời cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều, không chỉ là chính mình, những người bên Bộ Ngoại Giao còn khó qua hơn mình rất nhiều, chính mình xem như sống một ngày bằng một năm, mà đám người kia đại khái mỗi ngày chẳng khác gì bị chiến trong chảo dầu.

Một trận tiếng gõ cửa dồn dập đột nhiên vang lên.

Con mẹ nó rốt cục là tên hỗn đản nào vậy? Lưu chủ nhiệm nguyên bản tâm tình thật tệ hại càng thêm không ổn.

Hắn thật không chút kiên nhẫn kêu lớn một tiếng:

- Vào đi!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Dệt hoa trên gấm không bằng giúp người khi gặp nạn

Chủ nhiệm, chuyện tốt, chuyện thật tốt!

Chu Minh Lượng tiến vào, cao hứng quên mất quan hệ cao thấp giữa hai người, kích động chụp lấy cánh tay của Lưu chủ nhiệm:

- Chuyện thật tốt! Có đại công ty của Mỹ muốn đến đầu tư!

- A?

Lưu chủ nhiệm bị những lời này của Chu Minh Lượng làm phát mộng, nguyên bản lời nói giáo huấn sắp thốt ra từ miệng hắn cũng đã ngừng bật, trong đầu hắn ngây ngốc không kịp thời phản ứng, làm sao có thể, hiện tại lại có công ty bên Mỹ muốn tới đầu tư? Những tên kia không phải đều nghĩ đủ biện pháp yêu cầu triệt tử sao? Đầu năm nay thật có kẻ không sợ chết?

Chẳng lẽ Chu Minh Lượng đang nói giỡn với mình? Lắc đầu, Lưu chủ nhiệm đem ý nghĩ hoang đường này ném ra khỏi đầu, tình hình bây giờ, người này làm sao có lá gan đó.

- An tĩnh, chú ý hình tượng của mình!

Lãnh đạo rốt cục chính là lãnh đạo, Lưu chủ nhiệm chỉ thoáng lạng người một chút, rất nhanh đã kịp phản ứng, vô luận tin tức này là thật hay không, kiểm chứng lại một chút sẽ biết, chuyện lớn như vậy không có khả năng là bịa đặt ra tới.

- Nhìn xem bộ dáng hiện tại của anh giống thứ gì đây?

Lưu chủ nhiệm nhìn Chu Minh Lượng, trong lòng như thật đau đớn, bộ dạng như chỉ tiếc rên sắt không thành thép:

- Tôi đã báo cho các anh bao nhiêu lần? Mặc kệ là khi nào nhất định phải bảo trì trấn tĩnh, các anh không chỉ đại biểu cho cá nhân, còn đại biểu cho hình tượng của quốc gia, cũng giống như hình dạng này của anh, hình tượng quốc gia còn làm sao dám nhắc tới? A? Các anh làm vậy không phải làm rạng rỡ cho quốc gia, mà quả thật là bôi đen!

Không thể không nói, làm lãnh đạo, bất kể là đại lãnh đạo hay tiểu lãnh đạo, công phu chụp mũ đều là nhất lưu. Một sự kiện rất nhỏ bọn hắn lấy tới lấy lui đều có thể liên lạc được với hình tượng quốc gia hay đại nghĩa dân tộc.

- Thực xin lỗi thực xin lỗi...

Chu Minh Lượng cũng kịp thời phản ứng, đúng là phản ứng của mình quả thật có chút quá mức kích động:

- Lưu chủ nhiệm, là tôi không tốt, tôi quá kích động...

- Ân!

Lưu chủ nhiệm gật gật đầu:

- Nói thử xem, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Có thể làm cho anh bình thường biểu hiện thật không tệ lại phải kích động tới mức độ này?

- Là có chuyện như vậy.

Chu Minh Lượng gật đầu, cổ găng bình ổn lại trái tim vẫn đang “bang bang” nhảy mạnh không ngừng của chính mình:

- Vừa rồi tôi nhận được một cuộc điện thoại gọi tới từ Mỹ, người trong điện thoại tự xưng là người của tập đoàn Elyse tại Mỹ. Họ nói cần đầu tư ngành sản xuất xe máy trong quốc nội chúng ta. Chuyện này trọng đại nên tôi không dám tự tiện chủ trương, vì vậy đã nói với đối phương chuyện này có điểm phức tạp, tôi cần phải xin chỉ thị của lãnh đạo sau đó sẽ gọi lại cho họ!

Nói xong lại thuận tiện không chút dấu vết vỗ mông ngựa:

- Hiện tại chuyện như vậy còn phải cần có vị lãnh đạo có kinh nghiệm phong phú như ngài đây đến quyết định mới xong!

- Được!

Lưu chủ nhiệm híp mắt gật gật đầu, hiển nhiên chiêu vỗ mông ngựa không lưu chút dấu vết làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái.

- Không sai, anh làm việc không tệ. Ứng đối vô cùng hợp lý, cũng không làm mất mặt mũi của quốc gia trong đoạn thời gian này, cũng không khiến cho thương nhân nước ngoài cảm giác được chúng ta có điều gì không ổn. Chuyện này nên xử lý như vậy, bây giờ là thời kỳ phi thường, hình thức của quốc gia hiện tại có chút gian nan, hết thấy đều cần phải cẩn thận một chút mới được.

Nói tới câu cuối cùng, thành quả vỡ mộng ngửa cũng đã hiển hiện ra.

- Đây đều là hiệu quả mà chủ nhiệm thường chỉ dạy cho chúng tôi mà thôi!

Chu Minh Lượng biết rõ hiện tại chỉ cần tận tình thiếp vâng lên mặt của lãnh đạo là tốt nhất rồi.

- Cá nhân các anh làm việc cũng rất có cố gắng!

Lưu chủ nhiệm hiển nhiên rất hưởng thụ cảm giác này:

- Có biểu hiện như vậy đều là do các anh cố gắng trong thường ngày. Đúng rồi, anh gọi điện qua bên đại sứ quán ở Mỹ thăm dò một chút, hỏi xem công ty Elyse này là gốc gác thế nào?

Biết người này khẳng định còn chưa tra xét, lại xét thấy biểu hiện của hắn cũng không tệ, Lưu chủ nhiệm xem như lưu cho hắn mặt mũi, không nói thẳng ra hắn làm việc còn chưa chu đáo.

- Dạ, tôi lập tức đi ngay!

Chu Minh Lượng biết đây là do lãnh đạo lưu mặt mũi cho mình, đặt ở trước kia đã sớm trực tiếp mắng thẳng vào mặt.

- Tập đoàn Elyse này rốt cục có gốc tích thế nào đây?

Lưu chủ nhiệm cau mày cúi đầu thì thảo lắm bầm.

Liên hệ với đại sứ quán bên Mỹ cũng thật thuận lợi, đại sứ quán cũng đã âm thầm thu thập tài liệu về những công ty có quy mô nhất định tại Mỹ, nghe được Chu Minh Lượng cần có tư liệu về tập đoàn Elyse tại Mỹ, rất nhanh liền fax tài liệu trở về.

Cầm xấp tài liệu, Lưu chủ nhiệm nhủ mảy. Bên trong nói rất rõ ràng, tập đoàn Elyse là một tập đoàn thương mại cỡ lớn nhanh chóng quật khởi tại Mỹ trong hai năm qua, cho tới trước mắt quy mô tài sản đã vượt qua sáu trăm triệu, và lại còn đang tăng trưởng với tốc độ thật nhanh.

Bình thường cơ hồ toàn bộ những xí nghiệp cỡ lớn của Mỹ đều thuộc về mấy đại gia tộc, trong đó có Morgan gia tộc, Rockefeller gia tộc cùng Du Pont gia tộc, nhưng vô cùng kỳ quái chính là tập đoàn Elyse này cũng không hề thuộc về gia tộc nào, điều này cũng còn chưa kỳ quái nhất, đối với tập đoàn Elyse này cơ hồ toàn bộ các đại gia tộc kia không hề áp dụng thủ đoạn chèn ép để thu mua, ngược lại còn không ngừng nhượng bộ hoặc ngoài sáng hay trong tối mà không lộ rõ nguyên nhân.

Bên trong tài liệu, bên đại sứ quán còn làm ra đánh giá trọng tâm, đây là một tập đoàn nằm ngoài chính phủ Mỹ, cũng bị mấy thế lực lớn ở Mỹ bắn khoăn, nhưng lại không hề phát sinh xung đột kịch liệt, rất có thể thuộc về một thế lực ẩn hình nào đó, nhưng thuộc về thế lực nào thì hiện tại cũng chưa được rõ ràng, bước đầu phỏng đoán sẽ không thuộc về chính phủ Mỹ.

Đây đúng thật là một tập đoàn kỳ quái! Lưu chủ nhiệm nói thầm, bối cảnh thần bí, thực lực cường hãn. Tốc độ quật khởi không tầm thường, tất cả những chuyện này đều nói rõ công ty này rất không đơn giản.

Hiển nhiên năng lực công tác của đại sứ quán vẫn còn rất có hạn, cũng không điều tra ra được tin tức liên quan tới Thứ Đạo cùng Mân Côi dong binh đoàn nổi danh cả thế giới có liên quan khó hiểu đối với tập đoàn Elyse này.

- Chủ nhiệm, vừa rồi tôi đã nhờ bên ngành quản lý hải quan điều tra được tài liệu này!

Chu Minh Lượng nhẹ giọng nói, đưa lên xấp tài liệu mình vừa lấy được:

- Bên trong tư liệu của ngành hải quan đã ghi chép lại, vào tháng năm năm nay quan tổng tài của tập đoàn Elyse cùng bốn vị cao tầng tập đoàn đã cùng đến quốc nội, nhưng lúc ấy họ cũng không lấy danh nghĩa đầu tư mà là dùng danh nghĩa đi thăm bạn bè nhập cảnh, cho nên bên chúng ta cũng không có lập hồ sơ.

- Còn có chuyện như vậy?

Lưu chủ nhiệm cảm thấy thật ngạc nhiên, tiếp lấy tài liệu. Quả nhiên trong tài liệu có ghi chép thật rõ ràng, quan tổng tài cùng bốn vị cao tầng tập đoàn Elyse quả thật dùng danh nghĩa thăm bạn bè mà nhập cảnh, nhưng địa phương họ đến thật có ý tứ, không phải là vùng thành thị duyên hải kinh tế phát đạt hay là trọng địa sản xuất động cơ máy móc của quốc nội như Trung Khánh, mà lại là vùng Lâm Nghi thuộc khu giải phóng cũ ở Sơn Đông.

- Lập tức chứng thực với chính phủ địa phương!

Lưu chủ nhiệm phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Dệt hoa trên gấm không bằng giúp người khi gặp nạn

Tin tức này thực sự là tốt vô cùng, có thể ở trong thời gian toàn bộ đầu tư nước ngoài trong quố nội lâm vào khốn cảnh lại truyền ra một tin tức tốt lành phần chần lòng người như vậy, làm sao không làm cho vị phó thủ tướng đang nát tâm vì lo lắng tình hình đầu tư kinh tế trong nước không bị kích động. Hiện tại đang ở trong thời kỳ đặc thù, vô luận chính phủ quốc nội giải thích như thế nào, những người đầu tư vốn đã có thành kiến đối với chính phủ quốc nội luôn lo lắng đề phòng, rất nhiều người đều đang khoanh tay chờ nhìn xem chính phủ quốc nội bị chê cười.

Ở trong thời khắc xấu hổ này, chính phủ cần gấp một sự thật đủ xoay chuyển tình hình tệ hại hiện tại. Quy mô tập đoàn Elyse cũng đủ lớn, ở trong công tác mời đầu tư của Trung Quốc, quy mô của tập đoàn này xem như là cấp bậc xếp hạng thứ nhất, khó được chính là ở tình thế gian nan trước quốc tế như vậy, công ty kia vẫn có thể làm ra quyết định như thế, Diệu phó thủ tướng cũng không biết nên nói thế nào mới tốt.

- Nhưng mà...

Lưu chủ nhiệm có chút chần chờ:

- Lão lãnh đạo, bối cảnh của tập đoàn Elyse này chúng ta có chút không cân nhắc rõ, làm như vậy có phải có chút...?

Hắn ngưng ngừng muốn nói là “không ổn” nhưng ngẫm nghĩ vẫn dùng từ thay thế khá uyển chuyển:

- Bây giờ là thời kỳ phi thường, cá nhân tôi cảm thấy có nên vì sự kiện này mời dự họp đặc biệt một lần để thương thảo kỹ hơn một chút hay không?

Ý tứ của Lưu chủ nhiệm rất rõ ràng, có phải nên điều tra rõ bối cảnh của tập đoàn Elyse trước đã? Vạn nhất thế lực sau lưng tập đoàn này là chính phủ Mỹ thì sao bây giờ? Đừng để đến lúc đó đánh theo bảng quảng cáo đầu tư đến Trung Quốc làm ra hoạt động gián điệp, dù mời đầu tư cũng cần phải cẩn thận làm việc, không thể vì việc mời đầu tư mà quên đi một ít kỷ luật.

- Anh nói cũng có đạo lý!

Diệu phó thủ tướng thoáng bình tĩnh trở lại, trong lòng âm thầm tự giễu. Gần đây vì công tác sa sút mà một ít hạng mục cơ bản nhất bản thân hắn cũng đã quên!

- Tôi lập tức đem chuyện này trình lên Lý thủ tướng, thỉnh ông ấy mời dự họp hội nghị Quốc Vụ Viện tiến hành thảo luận việc này!

- Cảm ơn anh, lão Lưu!

Diệu phó thủ tướng thật cảm kích với lời nhắc nhở của Lưu chủ nhiệm, mặc dù chỉ cần hắn bình tĩnh trở lại cũng sẽ nghĩ ra vấn đề này, nhưng hôm nay phạm phải sai lầm như vậy cũng là chuyện không nên.

Bên trong hội nghị thường vụ Quốc Vụ Viện, mọi người cảm thấy được chuyện trọng yếu nhất trước mắt chính là làm rõ ràng thân phận chân thật của tập đoàn Elyse sau đó mới làm tiếp quyết định. Nhưng có một nhận thức chung trong hội nghị, đó là một chuyện tốt có ý nghĩa trọng đại, nếu khả thi, nhất định phải mạnh mẽ tuyên truyền!

Đối với việc tiến hành âm thầm điều tra chặt chẽ về tập đoàn Elyse thì đối với việc điều tra về Trương Tông Quân cũng bắt đầu tiến hành thật rùm beng. Đối với việc điều tra tập đoàn Elyse lại không có lấy được tiến triển gì quá lớn, nhưng đối với việc điều tra Trương Tông Quân lại rất nhanh đã được đặt lên bàn các vị đại lão, kết quả điều tra cũng làm cho các đại lão trợn mắt há hốc mồm. Nguyên bản trong tư liệu cũng đã làm cho người ta cảm thấy thật thái quá, nhưng sau khi tiến hành điều tra chi tiết mọi người mới phát hiện, những chuyện người này làm ra thật sự làm cho người ta không sao tưởng tượng nổi. Không ai nghĩ đến nguyên nhân cuối cùng để người kia đứng ra lập nghiệp lại xuất phát từ ý kiến của đứa con trai sáu tuổi của hắn. Việc này còn hoàn hảo, làm cho mọi người cảm thấy càng thêm kỳ quái chính là kết cấu cổ quái của gia tài trong gia đình bọn họ: tài sản cả nhà được chia rõ thành bốn phần. Mỗi người một phần, các đại lão đều cảm thấy thật sự hoang đường, người một nhà còn phân biệt rõ ràng như thế sao?

Nếu như nói Trương Tông Quân là người phi thường nên đi làm chuyện phi thường, như vậy kết quả điều tra từ tập đoàn Elyse truyền tới càng khiến các vị đại lão vô đầu. Sau khi vận dụng toàn bộ nhân viên tình báo nước ngoài tại Mỹ điều tra, kết quả phản hồi trở về không ngờ là thế lực sau lưng tập đoàn Elyse không ai biết rõ, nhưng tập đoàn này có thể làm cho tập đoàn tài chính Morgan cùng Rockefeller cũng phải bảo trì tôn trọng nhất định.

Ở nước Mỹ có một câu nói thật nổi tiếng chính là: “Đảng dân chủ thuộc gia tộc Morgan, mà đảng cộng hòa thuộc gia tộc Rockefeller”. Bởi vậy có thể cho thấy lực ảnh hưởng trong toàn bộ phương diện của hai đại gia tộc này tại Mỹ. Hiện giờ lại có một công ty có quy mô mấy trăm triệu lại có thể làm cho hai đại tập đoàn tài chính bảo trì tôn kính nhất định, điều này sao có thể?

Chẳng lẽ tập đoàn Elyse thuộc gia tộc Rothschild? Cơ hồ trong lòng mọi người đột nhiên hiện lên ý nghĩ này. Kỳ thật mọi người đều biết ở phía sau câu nói nổi tiếng kia của nước Mỹ còn có một câu thế này: Gia tộc Morgan cùng Rockefeller từng thuộc về Rothschild. Là một gia tộc cường đại từng khống chế mạch máu kinh tế của tinh cầu này suốt hai thế kỷ, không khỏi làm cho người ta nghĩ tới phương diện này. Nếu như tập đoàn Elyse thực sự thuộc về gia tộc Rothschild thần bí, như vậy ý nghĩa trong việc này cũng làm cho các vị đại lão phải cẩn thận suy nghĩ. Đến tận cùng là do nguyên nhân gì khiến cho gia tộc Rothschild ở thời khắc hiện tại làm ra quyết định ủng hộ chính phủ Trung Quốc? Bọn hắn lại muốn đạt được những thứ gì trong quốc gia này?

Nhưng theo từng bước điều tra được tiến hành, sương mù về tập đoàn Elyse càng ngày càng nhiều, nhưng khả năng tập đoàn này thuộc về gia tộc Rothschild càng ngày càng thấp, thật nhiều bằng chứng đều đã tỏ rõ tập đoàn Elyse hẳn thuộc về một gia tộc bí ẩn không kém gì gia tộc Rothschild.

Chẳng lẽ ở trên tinh cầu này còn có một gia tộc nào tương tự như gia tộc kia sao? Các vị đại lão đều cảm thấy được kết quả này thật sự quá mức hoang đường, điều này sao có thể? Nếu như quả thật có một phương thể lực như thế, tại sao không ai biết đến?

Hay là thuộc về một thể lực ẩn hình nào đó ở phương Đông? Từng có người đưa ra ý nghĩ này, đây là đáp án tiếp cận với sự thật nhiều nhất. Nhưng cách nhìn này về sau bị mọi người bác bỏ, điều này căn bản là không có khả năng! Hơn trăm năm chiến tranh cùng lập quốc có nhiều cuộc vận động diễn ra, Trung Quốc làm sao có thể tồn tại thể lực che giấu sâu đến như thế? Điều này chẳng phải là sự phủ định đối với thành quả cách mạng của chúng ta hay sao?

Bây giờ nên làm gì? Đây là vấn đề mà các vị đại lão phải đối mặt, chuyện này rốt cục nên xử lý như thế nào?

Cuối cùng các vị đại lão nghĩ muốn hỏi đầu nhưng cũng không nghĩ ra kết quả, vạn bất đắc dĩ đành phải đem phân báo cáo này đưa lên bàn làm việc của thủ trưởng số một.

Chỉ thị phê duyệt của thủ trưởng số một rất nhanh đã được truyền xuống, quả nhiên thủ trưởng đúng là thủ trưởng, ngay cả cách phê chỉ thị cũng thật điển hình theo phong cách của thủ trưởng số một:

- Mặc kệ là mèo trắng hay mèo đen, bắt được chuột chính là mèo giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Mùi vị một chân đứng hai thuyền

Nguyên lai là như vậy! Tất cả mọi người chợt tỉnh ngộ: Vẫn là thủ trưởng số một có ánh mắt nhìn xa trông rộng. Ngẫm lại cũng phải, chính mình suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ cần góp sức cho quốc gia là tốt nhất, nếu như bọn họ tuân kỷ thủ pháp tại quốc nội, vậy đâu cần biết họ thuộc thể lực của ai, quan hệ gì tới chúng ta!

Hiện tại trọng yếu nhất chính là làm cho toàn bộ thế giới đều biết vào lúc này vẫn còn có nhà đầu tư ngoại quốc tin tưởng vào chính phủ quốc nội! Đương nhiên chính phủ quốc nội cũng sẽ không làm cho nhà đầu tư nước ngoài thất vọng, tuân theo chỉ thị của lão thủ trưởng, Quốc Vụ Viện liền đưa ra chỉ thị trong việc này: Truyền thông tin tức cùng các ngành các cấp chính phủ toàn lực phối hợp, phải tất yếu làm cho toàn bộ thế giới đều biết quyết tâm mời đầu tư của chúng ta, làm cho bọn họ hiểu rõ thái độ bảo hộ ngoại tư của chúng ta!

Bên trong truyền đạt chỉ thị nội bộ, lại làm ra chỉ thị phê duyệt thật trọng yếu: Các nhà máy sản xuất linh kiện xe máy nhất định phải chặt chẽ phối hợp, phải tất yếu làm cho lần đầu tư này trở thành bản mẫu trong công tác mời đầu tư nước ngoài!

Thành công! Có được chính phủ quốc nội ủng hộ, Elyse biết toàn bộ những phê duyệt hành chính luôn làm người đầu đầu cũng sẽ được hoàn thành trong thời gian ngắn nhất.

Hiện tại chính phủ Trung Quốc đã phái nhân viên đặc biệt đến tiến hành bàn bạc cùng tập đoàn Elyse, xâm nhập thương thảo công việc tập đoàn Elyse đến đầu tư vào ngành chế tạo xe máy tại Trung Quốc, hi vọng tập đoàn Elyse có thể bỏ qua việc hợp tác với Trương Tông Quân, ngược lại hợp tác cùng xí nghiệp quốc doanh lớn trong quốc nội.

Đối với việc này tập đoàn Elyse cũng minh xác khẳng định mình đã tìm được đồng bạn hợp tác thích hợp tại Trung Quốc, tập đoàn Elyse là một công ty thủ tín, nếu như đã cùng Phúc Ký tập đoàn của Trương Tông Quân đàm luận xong thủ tục hợp tác, sẽ không tiếp tục hợp tác với người nào khác. Đối với sự kiên trì của tập đoàn Elyse, nhân viên trao đổi của Quốc Vụ Viện cũng chỉ đành bất đắc dĩ đáp ứng. Mặc dù là quốc xí không thể tìm được hợp đồng hợp tác này mà tiếc hận, nhưng tập đoàn Elyse đến Trung Quốc đầu tư cũng là thành công lớn nhất của họ trong giai đoạn này.

Khi biết được việc này cũng đã đến thời gian tiểu Thần Hi đang chuẩn bị viết chí nguyện vào trường, nghe được tin tức này, Trương Lam cười đến đau cả bụng. Đã lúc nào rồi, còn đi ôm ý tưởng chiếm tiện nghi kiểu này không buông tha? Cho dù là cùng bọn hắn hợp tác, Trương Lam cũng tin tưởng Elyse sẽ rất nhanh có thể từ trong tay của lũ tiểu tử chỉ nghĩ đến tiền kia đem nhà máy dọn sạch, tư bản tàn khốc vượt xa sự hiểu biết của nhóm quan viên chỉ vừa tiếp xúc cái cách mở ra chưa được mấy năm, trong đầu còn tràn đầy những ý tưởng khờ dại kia.

Hôm nay cũng đã đến thời gian ghi đơn chí nguyện vào trường cao đẳng, hiện tại công tác ghi chí nguyện vào trường còn chưa nhân tính hóa như đời sau, kiếp trước khi Trương Lam thi vào trường cao đẳng vẫn trước tiên xem thành tích, sau đó mới căn cứ vào thành tích mà ghi chí nguyện, như vậy khả năng nắm chắc cũng lớn hơn rất nhiều, trong lòng các thí sinh cũng ổn định hơn một chút. Hiện tại lại cần các thí sinh tiến hành dự đoán với thành tích của chính mình, căn cứ theo khả năng mà tiến hành ghi chí nguyện.

Rất nhiều học sinh luôn làm ra sai lầm trong cửa ải này, có người là gan tương đối nhỏ, đối với phỏng đoán về thành tích của mình lại quá thấp, xuất phát từ lòng cẩn thận nên ghi chí nguyện một số trường học tương đối kém, sau khi có được thành tích thì mới hối hận trước đó vì sao lá gan mình lại nhỏ như vậy, mình lớn gan một chút sẽ chết người hay sao? Nếu không thì mình đã có cơ hội học trường tốt hơn nhiều đi.

Đương nhiên như vậy vẫn còn chưa xem là xui xẻo nhất, ít nhất vẫn còn trường đại học để học tiếp, xem như là an ủi cho học sinh kia. Xui xẻo nhất chính là những học sinh có thành tích khá thường ngày, luôn vô cùng thỏa mãn đối với thành tích của chính mình, nhưng không biết vì sao lúc đi thi lại làm ra sai

lắm, cuối cùng thành tích kém rồi tình rồi mù, đương nhiên khi viết ra chí nguyện xem như là không còn cơ hội, nếu là người có tố chất tâm lý tốt còn có thể khóc lớn một trận sau đó lại chuẩn bị ôn tập đội sang năm tiếp tục thi lần nữa.

Học sinh nào có tố chất tâm lý kém sẽ nảy sinh luan quẩn trong lòng, người nào nghĩ quẩn sẽ muốn đi thử nghiệm trò thất cổ, hoặc là nhảy lầu rơi tự do, đương nhiên kết quả đều thật bi thảm.

Mỗi khi trong một gia đình có nhi đồng cần thi vào trường cao đẳng, các gia trưởng luôn vô cùng nghiêm khắc trông giữ con của mình, e sợ con của mình sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Đối với loại chuyện này, Trương Tông Quân cùng Dương Chi thật ra lại nghĩ thật phóng khoáng, tẩn tẩn khổ khổ muốn thi vào đại học là vì sao? Còn không phải vì mong mỗi trong tương lai sẽ tìm được một công việc thật tốt? Điều kiện trong nhà hiện tại đã đủ cho nhi đồng sống trong cảm y ngọc thực cả đời, nhi đồng có vào đại học hay không hoàn toàn dựa vào sở thích cá nhân của con mình, xuất phát từ loại ý nghĩ này, hai người đương nhiên không cần lo lắng nhi đồng sẽ xảy ra sự cố.

Trên thực tế Trương Lam cùng tiểu Thần Hi đương nhiên cũng không đem chuyện này xem trọng, Trương Lam ôm thái độ con rận nằm trên đầu người khác nên hần cũng chẳng cần thấy ngứa, mà tiểu Thần Hi lại trực tiếp ném sang một bên, đối với nàng mà nói, nếu như thật sự xảy ra khả năng sai lầm trong bài thi, vậy nàng thật sự cũng nên đi tìm miếng đậu hũ tự đâm chết mình cho xong.

Trên thực tế vào năm 89 viết chí nguyện thi vào trường cao đẳng kỳ thật vẫn còn có chút vấn đề nhỏ. Chính là vì nguyên nhân mà mọi người đều biết, ghi chí nguyện thi vào trường cao đẳng cũng tiến hành hai lần, xem như cấp cho các học sinh lần đầu tiên không điền tốt chí nguyện một lần an ủi tâm lý, cho họ thêm một lần cơ hội, cũng không phải hàng năm đều có.

Bây giờ còn có một ít gia đình còn cách khá xa thị trấn chưa tới, việc ghi chí nguyện còn chưa được bắt đầu, hai người tay nắm tay nhàm chán đi lang thang bên trong sân trường, trong lúc vô ý thoáng nhìn Trương Lam thấy được ở đình nghỉ mát bên hồ có một thân ảnh quen thuộc. Thân ảnh kia mặc một chiếc váy áo màu trắng tinh, đang cầm một cây liễu nhỏ nhằm chắn nghịch ngợm những chú cá nhỏ trong hồ.

Lãnh đạo trường học cảm giáo viên cùng học sinh một mình bắt cá, khi phát hiện học sinh sẽ bị ghi lỗi nặng xử phạt, thầy cô giáo sẽ bị trực tiếp khấu trừ nửa tháng tiền lương – nhưng nghe nói vẫn thường xuyên có người phát hiện hiệu trưởng đại nhân nhân nhả đòi một chiếc ghế dựa nhỏ ngồi cạnh bên hồ, trong tay còn cầm cây gậy trúc thật dài, không biết là đang làm gì. Ở tỷ lệ phiếu lưu bất bình đẳng thật lớn như thế, những con cá kia sinh hoạt cũng thật nhàn nhả tự tại, cá trong hồ mỗi ngày được cho ăn căn bánh mỳ đều mập mạp béo phì, chia đều mỗi con ước chừng không dưới ba bốn cân, đàn cá ngai lâu cùng chỗ với con người biến thành hoàn toàn không sợ người, nghe được tiếng bước chân đi ngang qua bờ hồ cũng từ dưới đáy nước lù đi lên, đội có người lấy thức ăn ném xuống cho chúng nó.

Trọng yếu nhất chính là bên dưới hồ đều là cá nước ngọt, cá chép cá trich hoặc trắm cỏ gì đấy. Hương vị cũng không tệ lắm, nhớ ngày đó khi Trương Lam nhìn thấy hai mắt liền tỏa ánh sáng, nước bọt chảy không ngừng, luôn suy nghĩ đội có cơ hội trời tới nào đó thừa dịp bóng đêm lấy chiếc lưới lớn vớt lên một ít, chỉ là bắt đắc dĩ đây không phải công việc có thể do một người đi làm, nhất định phải có người canh gác một người tiến hành hoạt động phạm tội, lúc ấy Trương Lam cực lực khuyến khích tiểu Thần Hi cùng đi làm, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì nha đầu kia lại cực lực phản đối chuyện này, nhờ vậy mà đàn cá đáng thương kia cũng miễn đi được một kiếp số.

Lôi kéo tiểu Thần Hi đi qua, từ thật xa đã bắt đầu chào hỏi:

- Ly Yên, sao em lại ở đây?

- Trương Lam ca ca?

Tiểu nha đầu đứng trong đình nhìn thấy Trương Lam, hoan hô một tiếng, ném cành liễu trong tay chạy tới, gắt gao ôm lấy cánh tay Trương Lam:

- Trương Lam ca ca, sao anh lại tới đây?

Lực tay của tiểu nha đầu ghê gớm thật! Trương Lam bị nắm đến nhe răng nhếch miệng.

Nhìn thấy tiểu Thần Hi đang nắm cánh tay kia của Trương Lam, tiểu nha đầu nhu thuận gạt đầu tươi cười chào hỏi:

- Em biết rồi, anh Trương Lam cùng chị Thần Hi tới ghi chí nguyện đúng không?

Từ sau lần Trương Lam mang theo Mặc Ly Yên đi chơi đùa tại công viên, sau đó ăn một bữa thịt kho tàu, hữu tình giữa hai người thẳng tắp bay lên, trang nghiêm biến thành bộ dáng tiểu thanh mai trúc mã.

- Em thông minh!

Trương Lam mở miệng khen ngợi tiểu nha đầu, nhưng cũng không phát một tiểu hoa hồng cho tiểu nha đầu đội lên.

- Mẹ em đâu? Sao lại ở trong này một mình?

- Mẹ em đang ở bên kia!

Mặc Ly Yên xoay người hướng ký túc xá chỉ chỉ:

- Mẹ đang vội vàng giải đáp vấn đề về chí nguyện cho các học sinh của mẹ, em nhàm chán nên tự mình lại đây chơi.

Nghe được Trương Lam khích lệ, tiểu nha đầu hiển nhiên thật cao hứng, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nắm lấy cánh tay Trương Lam không ngừng lay động:

- Trương Lam ca ca, chúng ta đi ra ngoài chơi có được không, nơi này đều là người lớn, người ta thật nhàm chán!

Đứa bé có chút xú như vậy cũng biết nhàm chán sao? Trương Lam bị lời nói của Mạc Ly Yên làm run rẩy. Nghe nói con nít có trưởng thành sớm cũng không nên trưởng thành sớm tới mức như vậy đi? Chính mình ở kiếp trước hình như lên tới trung học cũng không biết nhàm chán là chuyện gì, một đứa bé gái mới mấy tuổi mà đã biết cái gì là nhàm chán sao? Giữa người và người lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

Bản tính của tiểu nha đầu rất không tệ, mình chơi cùng một chỗ với Trương Lam ca ca, tiểu Thần Hi tỷ tỷ ở một bên vướng bận bao nhiêu, vẫn là cùng Trương Lam ca ca ra ngoài chơi đùa tốt hơn.

Ý tưởng của tiểu nha đầu rất đơn thuần, chỉ cảm thấy được mình cùng Trương Lam chơi chung một chỗ thật vui vẻ, liền xem Trương Lam là vật phẩm thuộc riêng về mình. Không muốn chia sẻ Trương Lam cho người khác, cho dù là chị của Trương Lam cũng bị đuổi ra hàng ngũ.

Trương Lam đương nhiên hiểu rất rõ ý tưởng của tiểu nha đầu kia, không khỏi cảm thấy đồ mờ mờ. Tiểu nha đầu có chút xú như vậy đã nảy sinh tham muốn giữ lấy mạnh mẽ như vậy sao? Khi trưởng thành thì còn thế nào? Chỉ là không hiểu được tương lai tiểu nha đầu sẽ có tình tình như thế nào, nếu như có ông anh nào có chút hoa tâm, xem ra hiện tại Trương Lam cũng nên chuẩn bị cảm thấy bị ai cho vị nhân huynh kia.

Dù sao loại nha đầu như vậy Trương Lam tuyệt đối không dám trêu chọc, người già thường nói chỉ xem ở ba tuổi đã có thể chứng kiến lúc trưởng thành về già, nha đầu này rõ ràng thuộc loại đã yêu sẽ không biết quay đầu, thích làm ra chuyện tự sát mù quáng luôn là người như thế.

Ở tình trạng không có tự tin có thể xử lý được nha đầu này, Trương Lam còn chưa muốn trêu chọc loại tình cảm như thế, nếu không trong tương lai có một ngày nào đó sự tình lúc nửa đêm, lại phát hiện bộ phận trọng yếu nối đôi tổng đường đã biến mất, đến lúc đó có khóc cũng không biết tìm ai mà khóc – cũng không biết được có ráp trở về được nữa hay không? Hoặc là ráp về rồi còn dùng được nữa hay không?

Tiểu Thần Hi đương nhiên sẽ không cùng một tiểu nha đầu nhỏ xú như vậy đi tranh đoạt tình nhân, một đứa bé nhỏ như vậy, đương nhiên cũng sẽ không biết cái gì gọi là tình yêu, chỉ đơn thuần muốn tìm một bạn chơi với mình mà thôi. Thật xảo chính là Trương Lam xuất hiện liền bỏ khuyết chỗ trống cho Mạc Ly Yên.

Ở trong số những thầy cô cùng tuổi với cha mẹ Mạc Ly Yên tại nhất trung, chủ yếu đều có nhi đồng. Vô nghĩa, người đã hơn ba mươi làm sao còn chưa có nhi đồng? Nhưng ở trong đám con nít bạn bè hợp tính với tiểu nha đầu lại không có. Hơn nữa không biết vì điều gì, trong số những nhi đồng xấp xỉ Mạc Ly Yên cơ hồ đều chỉ là lũ tiểu tử, chỉ có một mình nha đầu là con gái, đối với cha mẹ của những đứa bé này Trương Lam chỉ có thể nói một tiếng bội phục. Có thể sinh tiêu chuẩn như vậy, cũng không phải người bình thường có thể làm được, quả nhiên không hổ là giáo viên, ngay sinh con cũng có thể đều nhịp đến như thế! Thật đúng là không muốn bội phục cũng không được!

Có đôi khi Trương Lam cũng thay những đứa bé kia âm thầm cân nhắc, có phải do tỉ lệ nam nữ khác biệt quá lớn tại Trung Quốc xuất hiện ngay trong thời gian này bắt đầu? Những đứa bé này sau khi trưởng thành làm sao tìm được người vợ? Giống như tài nguyên bắt đầu thiếu thốn nghiêm trọng đi!

- Có được hay không vậy?

Nhìn thấy Trương Lam đang ngần ngại, Mạc Ly Yên nắm lấy cánh tay Trương Lam bắt đầu làm nũng, cắt đứt ý nghĩ vẩn vơ của Trương Lam.

- Ách...

Trương Lam nhìn tiểu Thần Hi xin giúp đỡ, ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng. Chị cả, tốt xấu chúng ta cũng là chị em, giúp một lần nghĩ biện pháp cũng không quá đáng đi?

Tuy rằng đã qua hai đời, nhưng làm sao đối phó với phụ nữ - tiểu nha đầu sáu tuổi cũng đã có thể xem là phụ nữ - Trương Lam cũng không quá lành nghề.

Tiệc nuối chính là giờ phút này tiêu điểm chú ý của tiểu Thần Hi không nằm trên người Trương Lam, hoặc có thể nói trắng ra thêm một chút, là giả vờ không nằm trên người hắn, giờ phút này tiểu Thần Hi đang nhìn chăm chăm bụi hoa cùng con bướm vờn quanh ở trước mắt.

Thật phiền toái! Trương Lam thật không có kinh nghiệm đối phó phụ nữ, đồng thời cùng đối phó hai nữ nhân cũng chỉ là chuyện lần đầu trong đời. Quả nhiên là khi cần dùng thì biện pháp cực ít, Trương Lam không khỏi âm thầm nén giận chính mình, như thế nào trong ngày thường không chuyện gì làm không xem nhiều loại sách về phương diện yêu đương đâu, ba mươi sáu kế trong tình yêu cũng không cần thận học tập một chút, nếu không ít nhất gặp phải loại tình huống như hôm nay cũng sẽ không khó giải quyết.

Lại nói biện pháp thật đúng là khi một người đang khẩn trương gấp gáp sẽ không cách nào suy nghĩ ra, nhưng lại có đạo lý cái khó ló cái khôn là như thế. Trương Lam cũng thật sự nóng nảy, rốt cục ghen ra một biện pháp cũng không tính là biện pháp:

- Anh mang em ra ngoài chơi, em không cần nói một tiếng với mẹ em sao?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Mùi vị một chân đứng hai thuyền (2)

- Phải ha, phải nói với mẹ một tiếng mới được.

Mạc Ly Yên chợt nhớ, nha đầu này cũng là điển hình sau khi sự việc xảy ra mới có thể hiểu được:

- Bằng không mẹ sẽ sốt ruột!

Nha đầu vừa rồi chỉ muốn kéo Trương Lam đi ra ngoài nên đem việc này quên mất.

Thật mãnh liệt hi vọng mẹ của cô nhóc này sẽ không đồng ý! Bằng không phiền phức của thiếu gia sẽ thật lớn. Trương Lam âm thầm nghĩ, lau mồ hôi trán, không hiểu được là do thời tiết hôm nay hơn ba mươi độ nên nóng nực hay vì khẩn trương mà cảm giác như thế.

Tiểu Thần Hi nhìn thấy bộ dáng chật vật của hắn, vừa ngấm hoa vừa cười trộm, xứng đáng, cho người nhỏ như vậy mà bắt đầu đi trêu chọc con gái, hiện tại đã biết mùi vị một chân đứng hai thuyền cũng không tốt như trong tưởng tượng đi?

Hai mỹ nữ một lớn một nhỏ áp giải Trương Lam đi tới phía trước, Trương Lam ủ rũ, buồn bực đau khổ không thể tả. Nếu như trên tay hắn có thêm dây xích, vậy hiển nhiên hoàn toàn mang theo bộ dáng một nhi đồng xui xẻo đang bị giam giữ.

Đi tới chỗ nhóm bạn học của tiểu Thần Hi, từ rất xa Trương Lam đã nhìn thấy thân ảnh thành thực thùy mị nọ, ngày thi vào trường cao đẳng Trương Lam đã từng gặp qua một lần. Chính là cô giáo của tiểu Thần Hi, hôm nay trên người nàng mặc một chiếc áo màu lam đơn giản mùa hè, hai cúc áo trên cùng cũng không cài lại, ngẫu nhiên thoáng nhìn trong lơ đãng để lộ ra phong cảnh bên trong có thể phát hiện là chiếc áo ngực màu đen, chính là điểm này cũng đủ làm cho tên gia hỏa thú huyết sôi trào, bên dưới vẫn mặc chiếc váy hoa li ti như trước. Trương Lam hoài nghi không biết vị nữ tử này đặc biệt yêu thích chiếc váy kia hay không?

Lúc ấy Trương Lam còn cảm giác không hiểu vì sao mình luôn cảm thấy đối phương thật quen thuộc, hiện tại rốt cục đã biết đáp án.

- Mẹ!

Mạc Ly Yên hô to một tiếng nhào tới ôm lấy đùi cô giáo xinh đẹp kia.

- Con gái ngoan!

Cô giáo xinh đẹp mỉm cười ôm lấy Mạc Ly Yên:

- Vừa rồi chạy đi đâu chơi?

Mẫu thân quả nhiên là mẫu thân, ở trước mặt con gái cô giáo xinh đẹp sẽ trực tiếp đem Trương Lam cùng tiểu Thần Hi ném qua một bên.

Chẳng thể trách mình luôn cảm thấy thật quen thuộc, nguyên lai là mẹ của Mạc Ly Yên! Trương Lam tỉnh ngộ, nhưng thừa dịp lúc này Trương Lam thật cẩn thận đánh giá hai mẹ con, cẩn thận quan sát một chút, quả nhiên gương mặt của hai mẹ con rất giống nhau. Hiện tại Mạc Ly Yên còn nhỏ nhưng gương mặt hai người cũng đã có vài phần tương tự. Tiểu nha đầu Mạc Ly Yên hiển nhiên đã thừa kế gen tốt đẹp của mẹ cô bé.

Trương Lam thật khăng định sau này nha đầu kia lớn lên tuyệt đối còn đẹp hơn cả mẫu thân của cô nhỏ, có thể theo kết cấu ngũ quan của nha đầu kia liền nhìn ra được, huống chi dung mạo hiện tại của cô giáo mỹ nữ kia đã được định hình, Mạc Ly Yên còn là một cô nhóc mới vài tuổi, có một câu nói: con gái lớn lên thay đổi mười tám lần thôi!

Mạc Ly Yên không ngừng giãy dụa vụn vụn trong lòng cô giáo mỹ nữ, đòi đứng xuống dưới, biểu tình vẻ mặt giống như hiến vật quý:

- Mẹ, con giới thiệu cho mẹ một bạn tốt của con. Là bạn tốt nhất của con nha!

- Là người bạn đưa con đi công viên chơi đùa đó sao?

Cô giáo mỹ nữ hiển nhiên đã nghe con gái mình lái nhai chuyện về Trương Lam bên tai không ít, nghe được con gái nói như vậy, tự nhiên cũng nhớ được người bạn mà con gái mình thường xuyên nhắc tới trong thời gian gần đây.

- Dạ!

Mạc Ly Yên liên tục gật đầu:

- Chính là bạn ấy!

Nói xong liền tiến lên kéo tay Trương Lam, thần tình kiêu ngạo giới thiệu với mẹ mình:

- Mẹ, là bạn ấy, là bạn mà con thường xuyên nói với mẹ đó!

Bộ dạng trịnh trọng chẳng khác gì thủ tướng Quốc Vụ Viện đang làm báo cáo công tác trong năm.

- Chào dì!

Trương Lam không thể không tiến lên chào hỏi, xưng hô cô giáo có vẻ như không quá thích hợp, rõ ràng liền xưng hô là dì tốt hơn, lấy thân phận là bạn học của Mạc Ly Yên, xưng hô như vậy cũng rất thích hợp.

- Ân, chào cháu!

Cô giáo mỹ nữ hiển nhiên cũng không có bệnh chung của rất nhiều giáo viên, cũng không làm ra bộ mặt nghiêm túc ngày thường, phảng phất như bộ mặt đó giống như có người thiếu nợ tiền của mình, đã có thể nhìn ra được do con gái ảnh hưởng, ấn tượng của cô giáo mỹ nữ đối với Trương Lam thật tốt lắm.

Nàng cũng thật không cần lo lắng giữa hai đứa bé sản sinh ra chuyện gì, hai đứa bé còn quá nhỏ, chuyện gì cũng đều không hiểu, loại sự tình này cơ hồ không có khả năng sẽ phát sinh. Đương nhiên trên thực tế do Mạc Ly Yên còn chưa biết, Trương Lam lại quá hiểu, hẳn không chỉ là hiểu, kiếp trước còn từng thực hành qua.

- Hình như dì từng gặp qua cháu ở nơi nào...

Cô giáo mỹ nữ nhìn Trương Lam một lúc, nhũn mảy, cảm giác Trương Lam rất quen thuộc, nhìn thấy tiểu Thần Hi đứng sau lưng Trương Lam, lập tức nghĩ ra:

- Nga, dì biết đã gặp qua cháu ở nơi nào rồi, vào ngày thi vào trường cao đẳng, ở trước cửa trường nhị trung, cháu là em trai của Thần Hi!

Nàng dừng một chút:

- Ân, lần đó cùng Ly Yên đến công viên chơi cũng là cháu đúng không, đứa bé trai trong hình của Ly Yên mang về chính là cháu rồi!

- Chào lão sư!

Tiểu Thần Hi rốt cục đợi được cơ hội, tiến lên chào hỏi cô giáo:

- Dạ, đây là em trai Trương Lam của em. Trí nhớ của cô thật tốt, đã qua lâu vậy cô vẫn còn nhớ rõ!

- Làm sao có thể không nhớ rõ đây...

Cô giáo mỹ nữ cười cười:

- Em trai của em có bộ dáng quý tính quý tính, làm cho người ta gặp rồi sẽ không quên được.

Nói xong còn quay đầu hỏi Trương Lam:

- Trương Lam, cháu là bạn học của Ly Yên nhà dì phải không? Nghe Ly Yên nói hai đứa ngồi cùng bàn? Sự tình lần trước thật sự cảm ơn cháu!

Cô giáo mỹ nữ hiển nhiên đối với việc mình liên tục thất hứa với con gái cũng cảm thấy thật ngượng ngùng, nhưng lại ngượng ngùng tỏ vẻ cảm tạ đối với đứa bé nhỏ như Trương Lam, đành phải cảm tạ học sinh của mình:

- Cô và cha của Ly Yên thật sự là quá bận việc, đều không có thời gian đưa Ly Yên đi công viên chơi, vì chuyện này không biết Ly Yên đã khóc bao nhiêu lần. Thật sự là cảm ơn em trai của em, còn để cho cậu bé tiêu thật nhiều tiền chụp nhiều ảnh như vậy, thật là ngại quá!

- Cô không cần để trong lòng!

Tiểu Thần Hi đương nhiên không làm cô giáo mình khó xử:

- Em trai của em không phải cùng dì đi chơi sao, còn có người cùng hẳn chơi đùa, hẳn cao hứng còn không kịp đâu!

- Đúng rồi, lần này em cảm thấy mình thi được thế nào? Dự tính báo thi vào trường nào vậy?

Đối với gia đình của tiểu Thần Hi, cô giáo mỹ nữ hiển nhiên cũng hiểu biết, biết nhà họ không thiếu chút tiền chụp ảnh kia, cũng không nhắc tới chuyện này, ngược lại hỏi thăm dự tính của Thần Hi.

- Em cảm thấy không tệ!

Tiểu Thần Hi gật gù đầu:

- Em muốn thi vào Bắc Đại, dự tính theo triết học hệ ở Bắc Đại!

- Vì sao lại thi triết học hệ?

Cô giáo mỹ nữ nghe lựa chọn của Thần Hi muốn thi vào Bắc Đại cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng muốn lựa chọn triết học hệ hiển nhiên có điểm không quá hiểu được:

- Học triết học hệ sau này tốt nghiệp xong chỉ sợ không dễ kiếm việc làm đi?

- Thời gian ngoài giờ của triết học hệ thật nhiều a.

Tiểu Thần Hi nói ra lý do cô quá cơ hồ làm cô giáo mỹ nữ té xỉu:

- Như vậy em sẽ có thật nhiều thời gian làm chuyện mà mình muốn làm, về phần công tác...

Tiểu Thần Hi hỏi ngược lại:

- Cô cảm thấy với điều kiện gia đình của em, em còn cần tìm việc làm sao?

Tại sao mình lại đem vấn đề này quên mất vậy? Cô giáo mỹ nữ nhất thời nghĩ tới gia đình Trương Thần Hi nổi danh giàu có nhất huyện, theo các giáo viên âm thầm thảo luận, hình như trong nhà người ta chỉ ít phải có tới mấy triệu tài sản, thậm chí còn có thầy cô nói đùa, nếu ai cưới được Thần Hi, cả đời này không cần lo sâu ăn mặc, trong nhà người ta không những có tiền, chính yếu là vật chất trong nhà thật tốt, nhìn xem tới, chắc chắn... Cô giáo mỹ nữ trong lòng đang cũng có nghe nói qua mấy thầy giáo trẻ tuổi đang đánh chủ ý với nhà đầu này. Chỉ là không biết bọn hắn chỉ dám nói mà thôi, hay là có tên nào đi thực hành cũng đã bị đâm cho đầu rơi máu chảy.

Điều kiện gia đình như vậy, nàng đích xác không cần ưu sầu về công tác trong tương lai. Lên đại học đối với nàng mà nói, càng nhiều hẳn chỉ là hưởng thụ nhân sinh đi?

- Phải!

Cô giáo mỹ nữ gật đầu:

- Đối với em mà nói báo triết học hệ không tệ.

Nói xong nàng lại lo lắng hỏi một câu:

- Thế nào, em có nắm chắc không?

Ý của nàng là có nắm chắc thành tích cuộc thi hay không.

- Đương nhiên là nắm chắc!

Tiểu Thần Hi rất chắc chắn việc này, đương nhiên là không có vấn đề gì, chỉ là chút chuyện nhỏ, làm sao lại có vấn đề.

- Mẹ...

Mạc Ly Yên hiển nhiên đối với việc mẹ mình không quan tâm tới mình có chút bất mãn, lời kéo tay mẹ lắc lắc làm nũng:

- Mẹ, con muốn cùng Trương Lam ca ca đi chơi...

- Đi thôi, chú ý an toàn!

Cô giáo mỹ nữ dặn dò con mình một câu, con gái cả ngày đều là như vậy, hai vợ chồng mình làm giáo viên có chỗ tốt chính là đem con gái mình rèn luyện tính tự lập rất mạnh mẽ, như vậy cũng không biết có phải xem như là ưu điểm hay không.

- Dạ!

Được mẹ mình cho phép, Mạc Ly Yên vui vẻ lời kéo tay Trương Lam chạy ra ngoài.

Trương Lam nhìn tiểu Thần Hi với ánh mắt xin giúp đỡ, tiểu Thần Hi nhún nhún vai, ánh mắt thật vô tội, cực kỳ hình tượng biểu đạt ý tứ bản thân mình cũng vô lực, nhưng Trương Lam biết rõ nhà đầu kia chỉ đang giả vờ, chính hắn rõ ràng từ trong ánh mắt nàng thấy được vẻ khoái chí khi nhìn thấy người gặp họa, cặp mắt kia rõ ràng muốn nói với Trương Lam:

- Họa do chính mình gây ra thì phải chính mình đi giải quyết, đừng nghĩ chị cả sẽ đi chùi dít cho người!

- Chúng ta đi đâu chơi đây?

Trương Lam cũng đành buông thả, có vẻ như có tên cướp nào đó có nói qua, nếu không thể phản kháng cường bạo, vậy thử cảm thụ khoái cảm bị cường bạo đi, huống chi hung thủ cường bạo còn là một tiểu mỹ nữ?

- Đi đâu đây?

Mạc Ly Yên đem ngón tay phần cắn trên miệng, thật sự nghiêng đầu tự hỏi, hiển nhiên nha đầu này chỉ nghĩ muốn cùng Trương Lam ra ngoài chơi, về phần chơi thứ gì hay đi đâu chơi một tiểu nha đầu đơn thuần còn không nghĩ được xa như vậy.

- Nếu không chúng ta qua bên kia trộm cá?

Thấy Mạc Ly Yên không có chủ ý, Trương Lam xoa tay đề nghị.

Hắn đã đánh chủ ý với đàn cá kia thật lâu, Trương Lam vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp hạ thủ, dựa theo tình huống bình thường mà tính toán, hôm nay khả năng hiệu trưởng vắng mặt trong trường học vượt qua 60%, chỉ có những học sinh cần đến ghi chí nguyện có mặt, những học sinh lớp 11 cũng không đến, cho dù có người phát hiện cũng sẽ không có ai nhận rồi đi mách với thầy cô giáo, quả thật chính là cơ hội trời cho, trong ngày thường làm sao có cơ hội tốt như vậy, lúc này không đi ăn trộm còn chờ đến bao giờ? Lãng phí cơ hội là hành vi đáng xấu hổ, có cơ hội mà không đi bắt lấy sẽ bị thiên lôi đánh xuống.

- Nhưng mà... nếu như bị bắt được...

Mạc Ly Yên hiển nhiên đối với việc trộm cá trong hồ - nga, không, sao có thể nói là trộm đâu, mình là người văn minh, người văn minh đều chỉ nói là lấy - thực ra trong lòng cô nhóc cũng rất có hứng thú với đàn cá trong hồ, nhưng trong ngày thường vẫn luôn nghe cha mẹ nhắc nhở, vì vậy trong lòng không khỏi có chút do dự.

- Đừng sợ!

Trương Lam nhìn thấy tiểu nha đầu do dự, biết nha đầu kia cũng động tâm, liền cực lực giật dây Mạc Ly Yên:

- Em chỉ cần đứng xa xa canh chừng dùm anh là tốt rồi, thay anh chú ý xem ông bảo vệ cùng hiệu trưởng là được, chuyện bắt cá cứ giao cho anh!

Nhìn thấy ánh mắt nha đầu dần dần tỏa sáng, xem ra còn cần thêm một mũi lửa! Trương Lam nghĩ đến nha đầu này không thấy hiệu quả sẽ không dám ra tay, tiếp theo chỉ đành dụ dỗ:

- Đến lúc đó xảy ra chuyện cũng không ai trách em, chờ sau khi bắt được cá chúng ta ăn xong, số cá còn lại mỗi người một nửa!

- Được!

Tiểu nha đầu rốt cục không chịu nổi Trương Lam hấp dẫn, nghĩ tới hương vị ngon ngọt của đàn cá, không khỏi gật đầu.

Trương Lam mừng rỡ, cơ hội tha thiết ước mơ rốt cục đã xuất hiện, hai người chạy tới nhà Trương Lam, lấy ra cần câu mà hắn đã mua sẵn từ lâu, tìm vài túi nhựa đựng cá. Vì muốn đem cá giấu bí mật một chút, Trương Lam còn cố gắng ra túi của mình, như vậy đem cá câu được bỏ vào túi nhựa sau đó bỏ vào ba lô, vô cùng bí mật, chỉ cần không đứng gần không ngửi được mùi tanh của cá, chủ yếu sẽ không bị phát hiện.

Hôm nay đàn cá trong hồ tại nhất trung xem như xui xẻo, bốn con cá màu mỡ lọt trong ba lô của Trương Lam, không phải Trương Lam không muốn bắt nhiều hơn, thật sự là hai người cũng không đem đi được nhiều như vậy, bốn con cá cộng lại cũng hơn hai mươi cân, hai người không mang đi hết, đành chọn bốn con lớn nhất mang đi.

...

- Đây là hợp đồng đàm phán lần này!

Elyse nhẹ nói, đem hợp đồng ký kết lần hành trình đi Italy đặt trước mặt Trương Lam. Hợp đồng dùng hai loại ngôn ngữ in ra, tiếng Ý cùng tiếng Anh một lượt.

Hôm nay Elyse mới ký xong hợp đồng tại Italy liền ngồi máy bay vội vàng chạy tới.

Trước đó chính phủ Trung Quốc đã khẩn cấp tiến hành liên hệ cùng đại sứ quán Italy, thông qua đại sứ quán chính phủ Trung Quốc rốt cục đã xác định tập đoàn Elyse chứng thật đang cùng hai tập đoàn Piaggio cùng Ducati tiến hành đàm phán, đơn xin phép đầu tư cũng đã được chứng thực. Cùng lúc đó Elyse cũng nhận được lời mời nhiệt tình của đại sứ quán Trung Quốc tại Italy, thịnh tình mời Elyse sau khi cuộc đàm phán chấm dứt đến Trung Quốc tiến hành khảo sát thị trường chính thức.

Elyse đương nhiên sẽ không cự tuyệt, tỏ vẻ sau khi cuộc đàm phán chấm dứt sẽ lập tức khởi hành đến Trung Quốc để làm thủ tục chuẩn bị thành lập công ty. Cho tới giờ khắc này bên chính phủ Trung Quốc mới xem như thả lỏng xuống.

Elyse đương nhiên hiểu rất rõ chủ ý của chính phủ Trung Quốc, trước đó Elyse cũng đã liên hệ với Trương Lam, Trương Lam nói với Elyse ở thời khắc này chính phủ Trung Quốc muốn thông qua Elyse làm điểm tựa tuyên truyền để đề cao không khí đầu tư vốn nước ngoài đang chìm thấp trong quốc nội, bởi vậy vào lúc này cho dù nàng có yêu cầu gì chỉ cần không quá mức thì cứ nói ra, có câu nói cơ hội hiện tại không cần thì uống phí, tin tưởng lúc này chính phủ nhất định sẽ cấp chỗ tốt thật lớn, rất có thể bỏ qua cơ hội này sẽ không còn lần nữa, muốn tìm kiếm thêm một lần có bánh nước từ trên trời rơi xuống sẽ không thể nào.

Chương 98: Phân chia cổ phần công ty

Trương Lam cầm lấy hợp đồng lật xem vài tờ, phát hiện là tiếng Ý đang trùng mắt nhìn mình, chúng nó nhận biết mình mà chính mình không nhận biết chúng. Anh ngữ thì còn biết vài từ, nhưng tổ hợp lại thì hoàn toàn không biết ý nghĩa gì – hợp đồng kinh doanh chuyên nghiệp như vậy, bẳng vào thành tích Anh ngữ kiếp trước của Trương Lam vốn thật thần kỳ không đạt tiêu chuẩn nhưng vẫn qua ải các kỳ thi, thật sự là làm khó hần. Cho dù sau khi sống lại có được trí nhớ siêu cường, nhưng thứ đồ chơi ngữ pháp này không phải trông chờ vào nhìn từ đơn là có thể hiểu biết. Huống chi một từ đơn vẫn còn có rất nhiều ý tứ, trong một câu xuất hiện mấy từ đơn như vậy, Trương Lam liền hoàn toàn không biết bên trong nói cái quái gì!

Chứng kiến vẻ mặt buồn bực của Trương Lam, Elyse làm sao còn không rõ, cười nhẹ phiên dịch cho hần nghe.

- Nói như vậy chúng ta dẫn tiền trang bị dùng số tiền tính thành nhân dân tệ là 15 triệu, dẫn tiền kỹ thuật chủ yếu dùng số tiền này!

Trương Lam gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được:

- Không sai, giá cả thế này trong thời điểm hiện tại có thể dẫn tiền kỹ thuật tiên tiến của Châu Âu, tuy rằng cũng chưa phải là tiên tiến nhất, nhưng cũng được xem là phi thường tiện nghi!

- Phải, kỳ thật nếu như từ quốc nội làm trang bị căn bản không cần tốn nhiều tiền như vậy, tôi đã tìm người hỏi qua, hiện tại một dây chuyền sản xuất xe máy bán tự động bình thường trong quốc nội giá cả chỉ khoảng một trăm ngàn, dây chuyền sản xuất bằng gỗ càng rẻ hơn, chỉ khoảng chừng sáu mươi ngàn.

Elyse nhủ mày:

- Nhưng dây chuyền sản xuất như vậy cùng sản phẩm mà chúng ta dự định sản xuất lại không thích hợp chút nào, hiệu suất sản xuất lại thấp. Hơn nữa tôi lo lắng nhất là dây chuyền sản xuất như vậy không chắc hoàn toàn thích ứng với yêu cầu công nghệ sản xuất. Cho nên lần này tôi cho nhập khẩu toàn bộ dây chuyền sản xuất tự động của Ý, gồm có một dây chuyền sản xuất động cơ cỡ lớn, bốn dây chuyền của Piaggio cùng một dây chuyền sản xuất của Ducati 250 CC, tổng giá trị khoảng 15 triệu. Cũng may năng lực sản xuất của dây chuyền này tương đối mạnh, những động cơ dưới 250 CC cũng có thể sản xuất được, điểm này cũng giúp chúng ta giảm bớt rất nhiều phiền toái.

- Những việc này cũng không quan hệ gì quá lớn.

Trương Lam ngẫm nghĩ, hỏi:

- Hiện tại năm dây chuyền sản xuất có được bao nhiêu năng lực?

- Nếu tính toán theo thời gian bình thường, bước đầu đoán chừng là ba trăm năm mươi ngàn chiếc xe.

Elyse hiển nhiên đối với những số liệu này phi thường rõ ràng, nghe Trương Lam hỏi liền trả lời:

- Nếu như dung lượng đủ đạt tới, dây chuyền sản xuất có thể đồng thời vận chuyển suốt 24h, sản lượng còn có thể tăng thêm gấp đôi!

- Ba trăm năm mươi ngàn chiếc?

Trương Lam nói thầm

- Đây là sản lượng của một nhà xưởng xe máy cỡ trung đẳng đi?

Ở thời điểm hiện tại, thị trường xe máy quốc nội còn bị mấy đại quốc xí cầm giữ, Gia Lăng, Kiến Thiết, Trường Giang ba đại nhãn hiệu xe máy quốc doanh cơ hồ đang chiếm cứ toàn bộ số định mức xe máy của thị trường quốc nội. Lực Phạm, Long Hâm, Đại Trường Giang mấy xí nghiệp xe máy dân doanh lớn hiện tại còn chưa biết đang ngồi ở góc nào trong nước quyền quyền về tranh đấu.

Sản lượng một năm ba trăm năm mươi ngàn xe máy đã xem như là đứng thứ tư trong quốc nội, càng không nói tới còn có năng lực tăng thêm gấp đôi.

Nhưng khi mấy đại đầu sỏ quốc xí kia ngã xuống thì sao đây? Ở kiếp trước mấy đại quốc xí nóng này nhất thời khi nhanh chóng ngã xuống, lúc sau lại đến Lực Phạm, Long Hâm, Đại Trường Giang là mấy xí nghiệp dân doanh lớn nhanh chóng quật khởi. Trương Lam bắt đầu suy tư về vấn đề này, hiện tại mấy đại quốc xí trong quốc nội còn đang ngoan cố kiên trì sử dụng loại động cơ xe máy hai thì, đúng rồi, chính là sự khác nhau về động cơ! Trương Lam hưng phấn vỗ mạnh đùi.

Trương Lam không muốn thừa nhận cũng không được ưu điểm của loại động cơ này, thể tích nhỏ, kết cấu đơn giản, sức nặng nhẹ, sửa chữa bảo trì phương tiện, lại còn có khả năng thoát khí nổi bật. Nhưng loại này khi công suất chuyển vận đề cao, sự tiêu hao dầu mỡ cũng gần như gấp đôi, hơn nữa

bởi phương thức bôi trơn độc đáo, lại xuất hiện tật xấu bị rất nhiều người chỉ trích: quá hao dầu máy.

So sánh với loại động cơ này, động cơ đời sau mặc dù có thể tích lớn, kết cấu phức tạp, muốn chế tạo cùng bảo trì cũng thật phiền toái, giá cả lại tương đối cao biến thành khuyết điểm, nhưng lại giúp tiêu hao xăng dầu ít hơn nhiều, lại bài khí thấp, tạp âm cũng thật nhỏ hơn không ít.

Chỉ có vài ưu điểm như vậy nhưng theo dòng xe máy phát triển, loại động cơ bốn thì nhanh chóng lật đổ hai thì, trở thành chủ lực tuyệt đối trên thị trường xe máy Trung Quốc, mà loại động cơ hai thì dần dần bị đẩy ra khỏi thị trường xe máy dân dụng, chỉ được sử dụng phổ biến trong khu vực vận tải xe đua mà thôi.

Về sau khi máy đại quốc xí bị suy bại, có thể nói có liên hệ vô cùng chặt chẽ với loại động cơ này, mà Lục Phàm, Long Hâm chỉ dựa vào bản vẽ động cơ bốn thì 70 CC của Gia Lăng, ở trong vòng hai năm ngắn ngủi đã nhanh chóng quật khởi, xí nghiệp dân doanh nhanh chóng thay thế cho đại quốc xí.

Nurong theo họ quật khởi, những xí nghiệp xe máy dân doanh trong quốc nội cũng nhanh chóng quật khởi cùng lúc với sự suy sụp nhanh chóng của những xí nghiệp xe máy quốc doanh.

- Chúng ta dẫn tiến loại động cơ bốn thì hay là hai thì?

Trương Lam vội vàng hỏi.

Bởi vì theo ấn tượng về việc ứng phó môi trường ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng trên thế giới, Châu Âu hiện tại đã công khai nghiêm khắc việc tra xét tiêu chuẩn thải khí xe hơi cùng xe máy, đang nằm trong giai đoạn thử vận hành hệ thống xử lý nghiêm ngặt việc làm ô nhiễm môi trường. Vì muốn không chế thật tốt việc này, hiện tại Châu Âu đã toàn diện thực hiện thay đổi loại động cơ hai thì thành bốn thì, nhưng lúc này Trương Lam vẫn chưa được yên lòng, vạn nhất bị dẫn tiến là loại động cơ hai thì, xem ra ngày sau hẳn không biết phải chạy đi tìm ai mà khóc.

- Toàn bộ đều là bốn thì thôi!

Elyse lật mắt nhìn Trương Lam xem thường:

- Cậu nghĩ là chị không biết điểm ấy hay sao? Chờ chuyện gì cũng do cậu nghĩ ra, thức ăn không biết đã lạnh bao lâu. Máy vấn đề này còn không phải là do chị nhắc nhở cậu trước đó?

- Hắc hắc...

Trương Lam rốt cục thả lỏng trong lòng, nghiêm mặt tỏ vẻ cảm tạ Elyse:

- Thật cảm ơn chị Elyse, vậy đêm nay chị muốn ăn gì? Em tự mình xuống bếp làm cho chị!

- Cậu? Hay là thôi đi!

Elyse khoát tay:

- Muốn ăn gì còn không bằng chị nhờ chị Thần Hi làm cho ăn, hơn nữa chân chính muốn ăn mới là bốn tên kia đi?

Dứt lời Elyse chỉ chỉ bốn người Arnold đang cầm móng heo mảnh liệt cắn.

- Gì vậy?

Nghe được ăn, ánh mắt bốn người Arnold nhất thời sáng ngời, vội ngẩng đầu lên:

- Có gì ăn ngon?

Trời ạ! Trương Lam nhìn bốn người kia không biết nói gì, nhanh chóng quay đầu sang nơi khác, tỏ vẻ chính mình không hề quen biết bốn tên heo kia.

- Dẫn tiến trang bị là 15 triệu, dẫn tiến kỹ thuật cũng là 15 triệu.

Đầu ngón tay Trương Lam nhẹ gõ trên đùi:

- Cộng thêm việc xây dựng nhà xưởng, mua đất, vốn lưu động cùng một ít chi tiêu ẩn tính, ít nhất phải thêm 10 triệu, nếu muốn dư dả một chút, vậy phải hơn 15 triệu. Như vậy cộng lại đại khái phải là 45 triệu mới có thể mở xong công ty!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Phương hướng

- Cũng không sai biệt lắm!

Elyse gật đầu.

- Như vậy đi!

Trương Lam tính toán hồi lâu:

- Chị thuộc vốn nước ngoài, không thể ra quá ít, cổ phần của công ty chiếm quá ít sẽ dễ làm cho người ta hoài nghi. Về phương diện cổ phần công ty chị chiếm 51%, bỏ vốn 20 triệu. Nhà em bỏ vốn 25 triệu, chiếm 49%. Ặn, cổ phần công ty cứ phân phối như vậy, đến lúc đó nói với cha em là tốt rồi. Về việc phân phối cổ phần trong nhà em, em cùng chị Thần Hi ra tiền tương đương cha mẹ, đều là 12 triệu năm trăm ngàn, nhưng chúng ta chiếm cổ phần công ty ít hơn một chút, 24% là được rồi, cha mẹ chiếm 25%.

Nói xong lại tự giễu:

- Ai, thật vất vả để dành tiền riêng vài năm lần này lại biến không, em thật đúng là mạng người nghèo!

Người cứ ở đó bậy bạ đi! Khóe miệng của mọi người trong phòng đều run rẩy vài cái, cố nén buồn nôn không nhổ ra!

- Như vậy chị chiếm cổ phần công ty có phải là hơi nhiều hay không?

Elyse có chút chần chờ:

- Chị ra tiền ít hơn, nếu chiếm nhiều nhất cha em có đồng ý hay không?

- Cô cứ yên tâm đi!

Tiểu Thần Hi nhìn chuyện thật rõ ràng:

- Trang bị cùng kỹ thuật là do em tiến cử, quan hệ nhân mạch trong chuyện này sao có thể không tính đi vào? Tựa như tiểu tử kia nói, em là nhà tư bản, nhà tư bản làm gì có chuyện không nghĩ biện pháp kiếm tiền?

Nói xong nàng liếc mắt nhìn Trương Lam:

- Hơn nữa tiền của em còn không phải là tiền của hắn? Bỏ trong tay em hay trong tay hắn có điều gì khác nhau sao?

- Đúng nga!

Elyse cười cười:

- Sao em lại quên mất việc này? Một khi đã như vậy thì cứ làm như thế đi!

Nhận được điện thoại của Trương Lam, Trương Tông Quân cùng Dương Chi lập tức bỏ công việc trong tay lái xe nhanh chóng chạy tới.

- Đại khái tình huống chính là như vậy.

Elyse cảm kết quả quá trình đàm phán lần này giới thiệu lại một lần với Trương Tông Quân cùng Dương Chi.

- Nói tóm lại thành quả lấy được phi thường hài lòng, hơn nữa công ty của chúng ta cũng được chính phủ quốc nội mạnh mẽ ủng hộ, hiện tại kinh tế của Trung Quốc đang phát triển với tốc độ cao, xe máy thật thích hợp với thị trường vừa cất bước của Trung Quốc, có thể thay thế công cụ di chuyển trước kia, tôi tin tưởng tiền cảnh của công ty chúng ta sẽ phi thường đáng giá chờ mong!

- Tôi đối với việc này rất tin tưởng không chút nghi ngờ!

Trương Tông Quân thật kích động, cho tới bây giờ hắn vẫn có chút không thể tin được đây là sự thật. Minh hiện tại cũng đã trở thành một nhà công nghiệp sao? Hắn lén lút véo lên đùi mình, hắc, thật đúng là đau, xem ra là sự thật.

- Tuy rằng tôi biết người Trung Quốc bình thường rất ít bàn chuyện tiền bạc, mọi người đều cảm thấy được bàn về tiền có chút tổn thương tình cảm.

Ngay khi trong đầu Trương Tông Quân còn đang mơ màng, thanh âm của Elyse đã kéo hắn thoát ra khỏi ảo cảnh.

- Nhưng công ty của chúng ta phải đầu tư tới mấy chục triệu, vẫn nên đem cổ phần công ty bàn bạc rõ ràng cho thỏa đáng!

- Đây là đương nhiên!

Trương Tông Quân gật gật đầu.

Đem tỷ lệ phân phối cổ phần mọi người bàn xong trước đó báo lại cho Trương Tông Quân một lần, Trương Tông Quân có chút chần chờ:

- Tiểu thư Elyse, phân phối như vậy thấy thế nào cũng là chúng tôi chiếm tiện nghi. Dẫn tiền trang bị cùng kỹ thuật đều nhờ vào quan hệ của cô mới có thể lấy được giá cả dẫn tiền thấp như vậy. Quốc gia cấp điều kiện ưu đãi cũng bởi vì thân phận vốn đầu tư nước ngoài của cô nên mới có được. Tổng hợp hai phương diện này đến xem, chúng tôi có phải đã chiếm tiện nghi quá lớn hay không?

- Không phải tôi cũng đã ra tiền ít hơn sao?

Elyse cười cười an ủi Trương Tông Quân:

- Trương đại ca, chúng ta nhận thức cũng không chỉ mới một hai ngày, về những chuyện này còn cần tính toán chi li hay sao, nghe tôi an bài như vậy là tốt nhất rồi!

- Đúng vậy, Trương tổng, anh cứ nghe theo lão bản của tôi là tốt nhất!

Bốn người Arnold lại ồn ào:

- Chẳng qua đến lúc đó anh giới thiệu cho chúng tôi nhiều địa phương có bán thức ăn ngon là được!

Bốn tên này vô luận là lúc nào cũng không quên chuyện ăn uống.

- Cứ như vậy đi!

Tiểu Thần Hi cũng khuyên nhủ:

- Cha, chị Elyse cũng không thể ở nơi này mãi được, công ty của chị ấy bên Mỹ cũng đủ cho chị bề bộn tới mắt, bên này không phải còn cần cha quan tâm nhiều sao? Như vậy tính ra cha cũng không thể tính là chiếm nhiều tiện nghi, phân phối cổ phần công ty như vậy cũng không có gì không ổn!

- Được rồi!

Trương Tông Quân cân nhắc cũng thấy đúng, liền gật đầu đáp ứng.

- Đây là phân phối cổ phần công ty ở mặt ngoài. Trên hợp đồng sẽ chỉ xuất hiện tên của hai người chúng ta, xem như chỉ chứng minh hai chúng ta mới là cổ đông.

Elyse nói:

- Trên thực tế chúng ta cần đến công chứng làm một phần cổ phần công chính, chứng minh cổ đông trong công ty chúng ta tổng cộng có năm người, gia đình của anh bốn người chiếm 49%, cổ phần do gia đình anh chia đều.

- Đây đều là quy củ cũ!

Trương Tông Quân cười cười, hiển nhiên đã thành thói quen, đối với việc này cũng đã lơ đãng:

- Nhà của chúng ta xưa nay chuyên làm như vậy.

Nói xong hần nhện không được tự giễu:

- Theo lời ba mẹ con họ nói là vì phòng ngừa tôi đòi bại nên phải áp dụng biện pháp có tính dự phòng!

- Còn không phải hay sao?

Dương Chi nghe như vậy không vui:

- Chẳng lẽ anh còn muốn phủ nhận?

- Hi hi...

Elyse nhanh chóng tránh né vấn đề này:

- Về an bài công tác bước tiếp theo, kế hoạch bước đầu của tôi là thế này: Việc cung ứng linh kiện sản phẩm cùng phê duyệt đất đai, toàn bộ phương diện hành chính giao tiếp với chính phủ đều do tôi đi làm. Trương đại ca, chờ sau khi nhà xưởng xây dựng xong thì bắt đầu phiên toái anh chiều cố gắng là được. Thế nào, còn có vấn đề gì nữa hay không?

- Không có vấn đề!

Trương Tông Quân gật gật đầu.

Giai đoạn hiện tại xí nghiệp sản xuất linh kiện chủ yếu cũng đều là xí nghiệp quốc doanh, muốn từ những xí nghiệp này mua linh kiện, cũng còn có người trộm bán ra ngoài chút ít, nếu như số lượng thu mua quá nhiều thì nhất định phải thông qua ngành chủ quản thượng cấp của quốc xí phê duyệt mới được. Về phần đất đai, chuyện này càng đương nhiên không cần phải nói, nếu không có quốc gia phê duyệt người muốn xây dựng nhà máy, người đang nằm mơ sao?

- Chúng ta đi Trùng Khánh tìm người!

Tiểu Thần Hi thập phần tự giác giờ cao tay:

- Dù sao kỳ nghỉ con cũng nhân rồi, phải đi Gia Lăng cùng Kiến Thiết tìm nhân viên giỏi, có thể lấy được bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nhưng con không dám cam đoan với mọi người!

Trùng Khánh là nơi sản xuất xe máy của Trung Quốc, có được nền công nghiệp xe máy đồng bộ lớn nhất trong cả nước, nhân tài về phương diện linh kiện cùng thiết kế xe máy cơ hồ đều có thể tìm kiếm được tại nơi này. Chỉ là hiện tại ở Trùng Khánh số lượng người đang làm việc phải vượt qua hai trăm ngàn người, tới thập niên 90 sau khi xí nghiệp dân doanh quật khởi tại Trùng Khánh, nhân viên đã đạt tới số lượng kinh người gần bốn trăm ngàn!

- Con được không?

Dương Chi thật sự có chút hoài nghi.

- Đối với con gái của mẹ mà mẹ vẫn chưa yên tâm được sao!

Tiểu Thần Hi nói:

- Lúc nhà chúng ta mở ra nhà máy hoa quả con đã làm không ít việc đâu, chút chuyện nhỏ không làm khó được con!

- Chị dâu, chị yên tâm đi!

Elyse nói giúp cho tiểu Thần Hi:

- Kỳ thật là do chị quá lo lắng cho con gái thôi, thật ra tiểu Thần Hi vô cùng giỏi giang lợi hại, chị xem em đây...

Nói xong nàng chỉ chỉ vào chính mình:

- Tuổi của em cũng không lớn bao nhiêu đi? Thế mà em cũng phải sớm ra đời rèn luyện thật nhiều, cho nên mới nói, làm cha mẹ cấp cho nhi đồng cơ hội để rèn luyện là tốt nhất, không thể cả ngày muốn nhốt nhi đồng ở trong nhà!

- Đứa nhỏ này làm sao có thể so sánh được với cô đây?

Nghe Elyse khích lệ tiểu Thần Hi, thần tình Dương Chi đầy vẻ tự hào, ngoài miệng vẫn liên tục nói lời khiêm nhường.

- Tiểu thư Elyse nói cũng thật có đạo lý!

Trương Tông Quân liền tiếp lời:

- Sớm cho bọn nhỏ ra ngoài rèn luyện nhiều cũng tốt!

Nếu tất cả mọi người đều đã nói như vậy, Dương Chi cũng đành chấp nhận, cũng không phải Dương Chi không tin tưởng con gái mình sẽ làm việc không tốt, đây chỉ là do thiên tính của một người làm mẹ mà thôi, con đi ngàn dặm mẹ luôn lo lắng, chính là đạo lý như thế. Vô luận con cái đi nơi nào, đi bao xa, người làm mẹ luôn là người lo lắng nhất.

- Đúng rồi, có một việc mà em đã quên nói cho mọi người.

Elyse đột nhiên vỗ trán, nói:

- Một vị đồng chí trong Kinh Mậu ủy quốc gia đã nói cho em biết, lúc tới thời gian chúng ta ký kết hợp đồng cần phải báo qua cho họ biết trước một tiếng, bên phía chính phủ quốc gia có ý định đem chuyện ký hợp đồng này cử hành thành một buổi họp báo có hình thức chính thức, cũng cần chúng ta tìm một địa phương trang nghiêm một chút để tiến hành quá trình ký kết hợp đồng, đến lúc đó phóng chừng sẽ có rất nhiều truyền thông tin tức đến phỏng vấn, hơn nữa em nghe ý tứ của người kia nói qua, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lần hợp tác này của chúng ta rất có thể sẽ được đưa lên truyền hình trực tiếp!

- A?

Trương Tông Quân cùng Dương Chi đưa mắt nhìn nhau, không dám tin tưởng há hốc mồm, bị vài câu nói của Elyse nghe qua như nhẹ nhàng nhưng lại làm cho họ đều ngây ngốc sững sờ.

Chỉ là một lần ký tên hợp đồng mà thôi, có cần phải gây ra động tĩnh lớn như vậy hay không đây? Hai người ngây ngốc suy nghĩ.

Cấp bậc sinh hoạt xã hội của hai người dù sao còn chưa đạt tới mức độ nhất định, mấy năm nay dù cho họ có nhanh chóng quật khởi cũng còn chưa giúp họ ý thức được mình đã tiến vào giai tầng nào, cho nên đối với loại chuyện này họ hoàn toàn không tìm hiểu được rõ ràng, nếu như bản thân ở trong đó, bọn họ cũng sẽ không hề cảm thấy kỳ quái đến mức độ như vậy.

Hiện tại quốc gia đang bức thiết cần một cơ hội có người đầu tư vốn nước ngoài làm phần chấn lòng người, cần một tín hiệu thực tế nói cho mọi người biết được, nói cho người ngoại quốc biết rõ chính phủ quốc nội thật sự hoan nghênh người đầu tư ngoại quốc, mọi người cứ yên tâm can đảm đến đầu tư là được rồi. Nhưng lời này vẫn không thể nói ra trắng trợn trên truyền thông hay báo chí, nếu trực tiếp nói ra sẽ vô cùng mất mặt, vừa khéo ngay trong thời gian xấu hổ khó khăn hiện tại, lại có được tập đoàn Elyse xuất hiện, song phương nhất thời liên ăn nhip cùng nhau. Tập đoàn Elyse cần được sự ủng hộ mạnh mẽ của quốc gia trong mọi phương diện, mà chính phủ cũng đang cần thông qua thái độ đối đãi với tập đoàn Elyse để biểu đạt ra ý tứ của chính mình.

Vì thế dưới cơ duyên xảo hợp, nguyên bản hạng mục hợp tác vốn cũng không quá lớn liền xuất hiện loại trường hợp buồn cười đến như vậy. Đối với việc đầu tư của một nhà xí nghiệp cỡ trung nhưng mức độ chú ý của quốc gia lại vượt qua hết thảy sự chú ý của những đầu tư siêu đại hình hay một nhà đầu tư cỡ lớn của trước kia rất nhiều. Ở phương diện chính phủ có tình cao điều tiến hành việc tuyên truyền phổ biến cùng tận lực ủng hộ công khai trước công chúng.

- Kỳ thật đây chính là một chuyện tốt!

Trương Lam chợt lên tiếng nói:

- Chỉ cần tuyên truyền kiểu như vậy, nhà máy của chúng ta còn chưa được xây dựng nhưng cũng đã đánh ra được danh khí, đến khi chúng ta bắt tay vào chính thức sản xuất, chúng ta còn cần sâu về nguồn tiêu thụ sao? Chỉ cần ngồi yên trong nhà chờ người đưa tới tận cửa là tốt rồi!

- Sẽ không có vấn đề gì đi?

Trong lòng Dương Chi có điểm bất an, bất kể nói như thế nào nàng cũng chỉ là một cô gái tính ra vẫn còn trẻ tuổi ở tại nông thôn mà thôi, tuy rằng mấy năm nay trong nhà quật khởi nên nàng cũng học hỏi được nhiều tri thức tiên tiến, cũng thường đọc được thật nhiều báo chí tin tức, nhưng lần này chính là chương trình trực tiếp trên truyền hình, chương trình truyền thông trực tiếp là gì? Ở trong đó chỉ truyền ra những tin tức quan hệ tới chuyện quốc gia đại sự! Minh chỉ thành lập ra một nhà xưởng mà thôi thế nhưng cũng có tư cách lên truyền hình trực tiếp được hay sao?

Trong suy nghĩ của Dương Chi, tin tức tiếp âm là một chuyện phi thường thần thánh, hiện tại truyền hình trực tiếp thậm chí còn đưa tin cho chính nhà máy của mình sao? Dương Chi rốt cục chịu không nổi những tin vui luân phiên đá kích, ánh mắt lật lên, hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Vô đề

- Chị Elyse.

Trương Lam nhớ tới một chuyện:

- Chị đã đàm phán với chính phủ về chuyện phụ kiện của chúng ta chưa? Có thể để cha em giới thiệu bác Vương với chị, hiện tại đang làm trong quân đội, để bác ấy giới thiệu cho chị một số doanh nghiệp linh kiện quân doanh là mỗi cung cấp linh kiện cho chúng ta, một mặt là vì Tế Nam gần với chúng ta, mặt khác là vì chất lượng sản phẩm của doanh nghiệp quân doanh sản xuất khiến người ta yên tâm.

Vương Doanh Trường năm đó bây giờ đã leo nhanh tới chức Vương sư trưởng quân khu rồi, thế nhưng Trương Tông Quân vẫn duy trì liên lạc với ông ta, mỗi qua hệ hai nhà không hề lạnh nhạt ngược lại còn trở nên thân mật hơn.

Doanh nghiệp công nghiệp quân sự sản xuất ra sản phẩm chất lượng đều khiến người ta yên tâm, sản phẩm công nghiệp quân sự, chất lượng chính là sự đảm bảo. Tế Nam gần với nhà máy sản xuất lắp ráp xe máy của Trùng Khánh, nhưng khác nhau với Trùng Khánh, đó là vì Trùng Khánh hiện tại có rất nhiều doanh nghiệp sản xuất xe máy bắt đầu làm nên. Ở Tế Nam thì chỉ có một nhà, hầu như nói chuẩn xác thì có điều kiện như thế, nguyên nhân bị như thế chính là vì có những điều kiện cụ thể, những nhà bị coi thường trước đây ở Tế Nam giờ đã có lợi nhuận lên.

Trương Lam không phải nghĩ rằng sẽ đặt nhà máy ở Tế Nam, nhưng vẫn luôn cân nhắc chưa quyết định được. Không có nguyên nhân khác, Tế Nam là tỉnh lỵ của Sơn Đông, toàn bộ các thế lực từ trên xuống dưới ở Sơn Đông đều gây rắc rối ở đây, bản thân mình không có cơ sở, lúc mới đến thì quan hệ với chính phủ phải tốt, qua một thời gian đối chính phủ mở rộng cục diện rồi thì vai trò của mình với chính phủ sẽ không còn nhiều nữa, căn bản lúc này mình có thể sẽ bị người khác nói là gặm nhấm đồng phế liệu còn lại.

Trong giai đoạn này, lấy linh kiện từ Tế Nam, ở nhà mình vẫn là một quyết định sáng suốt nhất.

- Đúng.

Trương Tông Quân cũng nghĩ thế.

- Sao cha lại quên mất chuyện này chứ, hôm nào cha giới thiệu cho các con.

Giới thiệu cho tụi con? Trương Lam nghe lời của Trương Tông Quân, lúc này như bị say xe: sao nghe cô này không được tự nhiên thế, sao lại giống người mai mối thế?

- Vâng ạ.

Ally gạt đầu, cô ấy biết doanh nghiệp công nghiệp quân sự chất lượng sản phẩm sản xuất ra so với doanh nghiệp quốc doanh còn tốt hơn nhiều, nếu như có thể có một doanh nghiệp công nghiệp quân sự làm nhà cung ứng linh kiện.

Khi Elyse và mọi người trong gia đình Trương Lam vô cùng vui vẻ, những người lãnh đạo của huyện thế nào cũng không thể vui vẻ được. Kế hoạch của bọn họ không hề sai, dùng đất đai để đổi lấy quyền cổ đông. Thế nhưng không hiểu vì sao tập đoàn của Elyse không hề quan tâm, không chỉ có thế, về mặt chuyên môn còn phải nhân viên tới phối hợp công tác. Những người lãnh đạo của huyện trong lòng vui mừng nghĩ rằng mảnh đất đó có thể đổi được cổ phần trong công ty Elyse, mấy người chỉ cần nói mấy câu là có thể đổi được bọn họ rồi:

- Người ta đầu tư bốn năm vạn, mảnh đất ấy của các anh thì được bao nhiêu?

Vì vậy các nhà lãnh đạo không có cách nào hơn là đôi mắt ừm ừm, mong rằng tập đoàn Elyse nhìn thấy mà không hạ giá thấp xuống, mảnh đất khoảng hai trăm ha đó có thể ôm được vào lòng rồi.

Người này rốt cuộc là đứng về phía nào? Rõ ràng là những người lãnh đạo có gì đó không hiểu, nói thế nào thì chúng ta cũng là nhân viên chính phủ, sao lại không giúp đỡ chúng ta kiếm lời từ người nước ngoài. Ngược lại từng người một ôm cái tốt cho mình.

Không nghĩ là sẽ có người suy nghĩ như thế, suy nghĩ không rõ ràng thì lại tìm đến lãnh đạo để kể khổ.

Lãnh đạo đương nhiên là hiểu chuyện gì đang xảy ra, khuôn mặt không chút biểu tình gì nói câu đầu tiên:

- Về nhà đọc thêm nhiều báo vào, tham khảo thêm nhiều nội bộ, rồi cố gắng học tập thêm nhiều vào, nếu như không nghe thì đừng có làm trò cười nữa?

Thế thì trở về ngoan ngoãn tìm hiểu thông tin là được rồi, nghiên cứu nửa ngày, người này rốt cuộc là hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Thở dài một tiếng nói:

- Thì ra là thế, thiên thời địa lợi nhân hòa đều bị người ta chiếm mất rồi.

Từ đó cũng không nói đến chuyện cổ phần công ty nữa.

Có quyền chính phủ phối hợp, các công ty mới thành lập đương nhiên là thuận lợi, các thủ tục hành chính đều bật đèn xanh theo luật, ở thời đại này, tuyệt đối sáng tạo nhanh chóng như Ferrari.

Tên của công ty xe máy mới là vấn đề lớn, tên rất quan trọng, nhất định phải mang khí phái vang dội, tk đã từng nghĩ có nên theo bước chân của ông Motoyama, được mệnh danh là “Tề Đức Long Đông Thương”, khí phách vang dội, nghĩ lại những gì mình nói ra sẽ đem lại hậu quả nghiêm trọng, Trương Lam tự giác hiểu rõ việc từ bỏ này là việc có chủ ý rõ ràng.

Trải qua cuộc thương lượng của năm đại cổ đông, rốt cuộc mọi người cũng nghĩ ra một cái tên không tồi đó là: Công ty chế tạo và lắp ráp xe máy Elyse (Trung Quốc). Nói ra thì có chút bất đắc dĩ, thời kì này ở trong nước rất ưa chuộng những cái tên nước ngoài. Thói quen thường cho rằng những sản phẩm nước ngoài tốt hơn sản phẩm trong nước, nhưng trên thực tế cũng như thế, một nguyên nhân khác là căn cứ vào Elyse và Á Kiều và hợp đồng kí với Ducati đều dùng danh nghĩa của Elyse, mọi người liền cho rằng tiếp tục dùng cái tên này thì hơn, tiết kiệm thời gian.

Trương Tông Quân cũng không có ý kiến gì, chỉ là một cái tên mà thôi, dù sao đi nữa công ty này có 49% là của mình, vậy nên không ai có thể thay đổi được sự thật này, chỉ có công ty là của mình, thích gọi thế nào thì gọi thế ấy. Mặt khác Trương Tông Quân cho rằng giai đoạn này nên dùng tên của tập đoàn Elyse, sẽ có lợi đối với sự phát triển của công ty. Vì vậy nên quyết định lấy cái tên này.

Đặt xong tên gọi cho công ty, Elyse đã lấy danh nghĩa của tập đoàn Elyse tại Mỹ cùng với Trương Tông Quân cử hành nghi thức ký ước long trọng.

Thật ra cũng không nhiều lắm, nghi thức ký ước tổ chức ở trong văn phòng chính phủ, nghi thức ký ước lần này được chính phủ khá coi trọng, chủ nhiệm Ủy ban thương mại ông Lưu còn phát biểu chúc mừng trong buổi lễ, đồng thời các phương tiện thông tin đại chúng cũng truyền đi thông tin về lần hợp tác này, chuyện này sớm đã nhận được sự quan tâm chú ý của lãnh đạo cấp cao, các phương tiện thông tin đại chúng và phóng viên... Công ty chế tạo và lắp ráp xe máy Elyse (Trung Quốc) đưa bao lì xì không nhỏ, vì thế dưới ngòi bút hoa mỹ đã tán dương rất nhiều về lần hợp tác này.

Báo chí như vậy, các phương tiện truyền thông cũng không chịu lạc hậu. Sau khi hai bên tiến hành nghi thức xong xuôi, bắt đầu đến phần hy vọng đối với sự hợp tác phát triển của hai công ty, tất cả các đài truyền hình đều cùng một âm thanh: chúng tôi cho rằng, lần hợp tác này của hai tập đoàn sẽ có tác dụng to lớn trong việc thúc đẩy sự phát triển của ngành sản xuất xe máy Trung Quốc, tập đoàn Elyse đến từ Châu Âu với kỹ thuật sản xuất xe máy hiện đại, sẽ thay thế toàn bộ kỹ thuật sản xuất xe máy của Nhật.

Chương 101: Cai thuốc..

Tin tức quan trọng này xuất hiện vào buổi tối ngày thứ hai, thông tin về nghi thức của buổi ký kết lần này chiếm đến phần nửa phần đưa tin, giới kinh doanh trong nước vô cùng xôn xao náo nhiệt: công ty này mới thành lập rồi cuộc là có bối cảnh như thế nào? Sao có thể đưa tin tức rầm rộ lên như thế? Những kẻ đầu óc nhanh nhạy đã nhanh chóng đến tạo mối quan hệ tốt với công ty.

Bởi vì bọn họ đều biết, tin tức phát đi không có gì cả, chỉ là ảnh hưởng cụ thể tới vấn đề chính trị bây giờ, thế nên chỉ cần nửa phút của nghi thức ký kết được báo cáo thì tất cả mọi người trong nước đều lau mồ hôi hột vội chờ đợi: cơ hội cho chúng ta như vậy, đừng nói là nửa phút, ngay cả năm giây thôi cũng được, đây chính là sự thúc động lớn đối với công ty của chính mình.

- Không biết có ai giật mình ngã xuống không nhỉ?

Trương Lam đang ôm cảm mơ mộng, tiếc là mình không được tận mắt đến đó để xem.

- Có cái cảm của em rơi xuống đó.

Tiểu Thần Hi nói:

- Nhưng chị biết nếu ai đấy mà còn không lau miệng đi thì nước miếng đủ để nuôi cá rồi.

- Thật sao?

Trương Lam nhanh chóng kêu lên, quả nhiên nước bọt đã thấm ướt chiếc áo.

- Không phải em định nuôi cá chứ?

Tiểu Thần Hi đưa cho Trương Lam một cái khăn, tỏ vẻ khó chịu với t:

- Không phải là vì tin tức mới nhất được phát sao? Có cần phải thế không?

- Chị không hiểu.

Trương Lam lau nước bọt nói.

- Chuyện này không chỉ là vấn đề tin tức được phát mới nhất gần đây, đây là vấn đề tư bản chính trị, trong tương lai không biết có tác dụng gì không.

Ngày hôm đó đã có kết quả thi vào đại học của Tiểu Thần Hi, quả nhiên không ngoài dự liệu, lần này Tiểu Thần Hi mỗi môn đều cao và đạt được danh hiệu Trạng nguyên cả nước năm 1989.

Vốn dĩ cũng không phải là chuyện gì lớn, đương nhiên đây là một cơ hội tốt, nói rõ sự thành công của giáo dục! Đương nhiên cần phải tuyên truyền mạnh mẽ.

Thế nhưng trùng hợp là lúc thành tích của Tiểu Thần Hi được gửi đến thì cũng là lúc công ty chế tạo và lắp ráp xe máy Elyse (Trung Quốc) tiến hành nghi thức đặt móng.

So với chuyện này còn trùng hợp hơn nhiều, tham gia nghi thức đặt móng lần này có sự hiện diện của chủ nhiệm Quốc vụ viện văn phòng chính phủ.

Nếu như chuyện này đều là trùng hợp thì nếu như chuyện Tiểu Thần Hi giành được danh hiệu Trạng nguyên kỳ thi đại học và chuyện cô là một trong hai cổ đông lớn nhất trong công ty, tất cả đều là trùng hợp thì cũng đủ làm chấn động rồi.

Tin tức tiếp theo là đưa tin về nghi thức đặt móng, trên các mặt báo đều tỏ ra hứng thú về phương pháp giáo dục của gia đình Trương Tông Quân, cố gắng để khai thác về tình hình hiện tại của gia đình Trương Tông Quân và trong những năm gần đây một cách cấp tốc.

Bận bịu hoàn thành một đồng công việc ngổn ngang, thế mà cũng đến tháng 8 rồi, bây giờ thời gian khá gấp gáp, Elyse đang bận liên hệ với chính phủ, ba mẹ thay nhau giám sát công việc, bây giờ cũng đến lúc Trương Lam và Tiểu Thần Hi đi Trưng Khánh bắt người rồi.

Trương Tông Quân và Dương Nhi dĩ nhiên không cho phép Trương Lam đi theo, nhưng thằng nhóc Trương Lam này đầu óc ranh ma lắm, mồm thì vâng vâng dạ dạ nhưng lúc ba mẹ không có nhà nó và Tiểu Thần Hi lên xe đi ngay.

Chiếc xe năm trước là Cherokee trong nhà, mặc dù cái tên là “xe nhút nhát” nhưng nó chẳng có gì là nhút nhát cả, 100km hút hết gần 20l xăng, cùng với

cái mặt đồng hồ xăng ở trên to hơn hẳn cái công tơ mét làm cho bạn không thể nào quên việc đổ xăng vào cái bình xăng to đùng ấy.

Lúc mới bắt đầu đi, hai người vốn định đi tàu hỏa nhưng nghĩ đi nghĩ lại thời tiết này mà đi tàu hỏa, thì không biết trên tàu có điều hòa không, lưỡng lự bao nhiêu lâu, cuối cùng Trương Lam và Tiểu Thần Hi vẫn quyết định tự lái xe đi. Thời điểm này cũng không có nhiều xe để lựa chọn, xe con thì trong nhà cũng chỉ còn con Santana, mà xe này đi đến Trùng Khánh xong không biết có còn đi về được không nữa, vậy nên chỉ còn lại con Cherokee, mặc dù ngón khá nhiều xăng, nhưng dù sao trong 2 con xe này thì cũng chỉ có nó là ok thôi.

Ở đây lại phải một lần nữa cảm ơn cái công nghệ làm bằng cấp giả ở đâu cũng có của Trung Quốc, đúng là sự tồn tại của các người đã cống hiến không ít cho quần chúng nhân . Ngành làm bằng cấp giả của Trung Quốc phồn vinh thịnh vượng với khoa học kĩ thuật phát triển cũng đã có những cống hiến to lớn cho sự nghiệp phát triển kinh tế quốc dân .

Sự thật lại một lần nữa được chứng minh, dân tộc Trung hoa là dân tộc thông minh nhất trên thế giới. Ngành làm bằng cấp giả của Trung Quốc quả nhiên không có loại bằng cấp nào mà không thể làm giả được, lớn thì là bằng lái máy bay, nhỏ thì là bằng lái xe thông thường, tất cả đều không thể làm khó được các “chuyên gia” làm bằng cấp giả, mà ngành làm bằng cấp giả của Trung Quốc khác với những nước khác ở chỗ, họ nổi tiếng nhờ bằng cấp giả giả rẻ chất lượng cao. Chỉ cần bỏ ra có 100 NDT mà Tiểu Hi Thần đã có đầy đủ chứng minh thư, bằng lái xe và giấy tờ xe.

Phối hợp cùng Elyse cho Tiểu Thần Hi đảm nhận chức người quản lí bộ phận nguồn nhân lực của ông ty trách nhiệm hữu hạn xe máy ở Trung Quốc của Elyse. Chóp mắt 1 cái Tiểu Thần Hi từ thủ khoa thi đại học giờ đã trở thành quản lý bộ phận nguồn nhân lực của một công ty liên doanh nước ngoài.

Cuối những năm 80, bộ phận nguồn nhân lực vẫn còn là một khái niệm khá mới. Hầu như mọi người chưa từng nghe đến, không biết công việc đó là làm cái gì. Quản lí nhân sự nếu không gọi là phòng nhân sự thì lớn hơn một chút gọi là bộ phận nhân sự. Tự nhiên giờ lại gọi thành một cái bộ phận là hoắc “bộ phận nguồn nhân lực”. Thật là quá giúp người rồi.

Cái tên phong cách tây này dường như làm cho bất kì ai lần đầu nghe cái tên này cũng ngây ra, vô đầu bút tai cả ngày cũng không hiểu được cái bộ phận này rốt cục là làm cái gì, phải đợi đến khi Arnold giải thích rõ mọi người mới cùng thốt lên: Cái tên này hay đấy! nghe thuận tai hơn cái tên phòng nhân sự, rất khí thế. Dĩ nhiên cũng có một số rất ít người không thêm quan tâm: Chẳng phải phòng nhân sự sao, cũng chỉ là bình mới rượu cũ thôi, đúng là lừa người.

Trương lam nhìn chăm chăm vào Tiểu Thần Hi, soi xét tỉ mỉ rõ lâu, cuối cùng cảm thấy có chút gì đó không hợp lú, có chỗ nào đó không hợp lý. Trương Lam tập trung nghĩ mà cũng chưa nghĩ ra.

- Anh Trương Lam

Mạc Lí Yên giật giật áo Trương Lam, ánh mắt nôn nóng, chiếc mũi nhỏ đỏ ửng lên vì khóc, cứ thút thít khóc như kiểu Trương lam không về nữa ấy, con bé đưa cho Trương lam một cái bọc giấy.

- Đây là thịt bò khô mẹ mua cho em. Em không ăn, em lên để dành cho anh mang đi ăn trên đường đấy.

- Con nhỏ này vốn có tiếng ham ăn, vậy mà nhịn không ăn thứ nó yêu thích nhất để cho mình, không biết nó đã quyết tâm lớn đến mức nào.

Trương lam xúc động thầm nghĩ.

- Ủ, cảm ơn Lí Yên nha.

Trương Lam dỗ nó, đưa lại cho nó cái bọc giấy ấy và tự nghĩ như vậy mới tốt, không nên để cô nhóc này chịu như vậy, chẳng phải trẻ em nên được yêu thương hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Trời có giáng xuống thì người đàn ông cũng phải đứng ra chịu trận

Sau này có cơ hội để cho cô đi đua xe cũng không tồi. Trương Lam nghĩ đến lúc đó cho dù là F1, WRC hay là bậc thầy của xe đua thế giới, mỗi lần chỉ dùng một cái liên tục chiến thắng thì mấy người kia thua chắc.

- Em đang nghĩ gì thế?

Tiểu Thần Hi cảm thấy sợ hãi trước suy nghĩ của Trương Lam, trong ánh mắt Trương Lam có chút ác ý, không khỏi rụt người lại, lo lắng hỏi Trương Lam:

- Trông bộ mặt của em khá là gian.

- Không phải chứ?

Trương Lam rất buồn rầu, mình không thể giấu được điều gì trong lòng, có gì cũng đều hiện hết lên trên mặt.

- Có đó.

Tiểu Thần Hi gật đầu, biểu cảm khẳng định.

- Chị, em đang suy nghĩ.

Trương Lam nhún người, vẻ mặt kỳ vọng hỏi:

- Chị có muốn chơi đua xe không?

- Đua xe?

Tiểu Thần Hi suy nghĩ lắc đầu.

- Không thích, chơi trò chán ngắt, không muốn chơi.

Trương Lam suy nghĩ một lát, thế thì cũng chẳng có gì để chơi nữa, nên đành bỏ qua chủ đề này.

Tại sao luôn cảm giác có chuyện gì đó không đúng? Trương Lam thấy không thích hợp lắm bèn đứng dậy, hình như mình đã quên việc gì đó? Chính là việc Mạc Ly Yên tiễn mình, mình đang bị lợi dụng, rốt cuộc là chuyện gì đây?

- Mạc Ly Yên, Mạc Ly Yên.

Trương Lam nhắc đi nhắc lại trong miệng, cảm giác mình đang đến gần vấn đề gì đó, chỉ là vấn đề này hình như chỉ là một đứa trẻ ham chơi nghịch ngợm, khiến cho mình mơ hồ không thể nắm bắt được.

- Sao mà đồ dẫn ra thế?

Tiểu Thần Hi thấy Trương Lam không ngừng nhắc tới cái tên Mạc Ly Yên, cho rằng hẳn đang nghĩ tới cô gái này, vì thế bèn pha trò:

- Thế nào, có phải là lại nhớ cô bạn nhỏ rồi không? Hay là quay xe lại cho hai người đoàn tụ?

Cô bạn nhỏ? Nhỏ ư? Trong lòng Trương Lam phảng phất xẹt qua như một tia điện, đúng là nhỏ, thân hình của Tiểu Thần Hi quả thật là nhỏ! Vừa nhìn đã biết là học sinh cấp ba, cái bộ dạng này mà ra ngoài đàm phán thì người ta có tin tưởng được không?

- Chị.

Nghĩ tới đây, Trương Lam bèn đưa ra kiến nghị với Tiểu Thần Hi:

- Thân hình hiện tại của chị nhỏ quá, không giống tuổi của một quản lý công ty, chị cần phải lớn hơn vài tuổi mới được,

- Há?

Nghe Trương Lam nói, Tiểu Thần Hi sửng sốt, suy nghĩ kỹ càng, đúng là mình đã quên mất vấn đề này, tuổi tác của mình thế này đi ra ngoài tìm kiếm nhân tài thì không chừng người ta còn cho mình là kẻ lừa đảo, lấy gây đuổi đi mất.

- ừ, chị quên mất.

Tiểu Thần Hi xin lỗi cười cười. Hệ nguy trạng trên người bắt đầu biến đổi. Chỉ với vài giây công phu, Tiểu Thần Hi quay đầu, cười hỏi:

- thế nào, bây giờ thì được chứ?

Biến hóa xong xuôi, trông hình dáng Tiểu Thần Hi và trước đây cũng không có gì thay đổi đáng kể, chỉ là hiện tại trông có vẻ thành thực hơn và khiến cho người ta cảm giác hơn hai mươi tuổi, khí chất của một cô gái thanh xuân tràn đầy sức sống, cảm giác này không hề mâu thuẫn, ngược lại khiến cho cô nghĩ rằng đây mới là hoàn mỹ nhất.

- Được, quá tốt.

Trương Lam xúc động nói:

- Quả thực là hoàn mỹ.

Trên đường đi trong xe đã không được thoải mái lắm, nhưng xe đã có một điểm đáng khen đó là xe có hẳn một thùng xe rộng rãi, lúc mệt mỏi thì có thể

ra ghế sau nằm dài ra, cho thêm một ít không gian thì quả là một chiếc giường không tồi.

Vừa nằm trên giường vừa có thể ăn vặt được, có chiếc xe này đi lại cũng không tồi. Xe chạy qua tỉnh Sơn Đông, Trương Lam gọi điện thoại cho mẹ, nói rằng mình và chị cùng đi Trùng Khánh chơi một chuyến để bọn họ không cần lo lắng.

Dương Chi đang nóng lòng như lửa đốt muốn tìm Trương Lam bây giờ cũng yên tâm rồi, nhận được điện thoại bèn mừng cho Trương Lam một trận, cuối cùng Trương Lam nói mình sẽ không chạy lung tung, đợi chị giải quyết xong công việc sẽ cùng nhau trở về, Trương Lam cuối cùng cũng đẩy hết nhiệm vụ sang cho Tiểu Thần Hi.

Cũng phải thừa nhận, rất nhiều thời gian con trai khá là cứng đầu, Trương Lam bị cha mẹ mắng là cậu huyết lâm đầu, Tiểu Thần Hi chỉ cần nói nhẹ vài câu, sau đó giao cho cô chăm sóc em trai là xong chuyện.

Chuyện này cũng không thể trách Trương Tông Quân và Dương Chi được vì hai đứa trẻ này tính cách không giống nhau, bọn họ cũng biết rằng lần này lên ra ngoài cũng không thể trách Tiểu Thần Hi, nhất định chuyện này là do Trương Lam xui khiến, hết lần này đến lần khác Trương Lam đều rất khôn khéo, có đôi khi Trương Tông Quân và Dương Chi cũng chỉ hơi buồn bực, hai chị em này không phải là quá tốt sao? Chị em ruột cũng không được tốt như thế.

Có lúc Trương Tông Quân nhàn rồi không có việc gì bèn ngồi suy nghĩ: tổ tông tám đời nhà mình đều là nông dân chính gốc, cho dù là cha mình năm đó có chút khác thì cũng chỉ là một binh lính mà thôi, tại sao đến con trai mình thì lại giống một con thiêu thân như vậy? Cả nhà không ai có thể chế ngự được hắn, vợ và con gái đều chiều chuộng nó, cũng không sợ tương lai tính cách nó sẽ bị xấu xa.

Trên đường đi thuận lợi, xe coi như cũng nề tình mình nên không xảy ra vấn đề gì, ...chất lượng của xe dax quả nhiên là vượt qua cả sự tưởng tượng.

Xa đi xuyên qua huyện Xạ Hồng của tỉnh Tứ Xuyên, phía trước là một vùng đất lở do mấy ngày nay mưa dầm, hai người đành phải dừng lại ở đây nghỉ ngơi.

Huyện Xạ Hồng, người đến liền đi xem hồng thủy, đúng là cái tên không tồi, chuẩn xác đến không thể chuẩn xác.

- Chú ơi, cho cháu hỏi phía trước có chuyện gì vậy?

Tiểu Thần Hi xuống xe hỏi một người đi phía trước:

- Có biết lúc nào có thể đi xe qua được không ạ?

- À, cũng không chắc nữa.

Chú phía trước nói đặc giọng Tứ Xuyên hỏi:

- Cô gái, cháu muốn đi đâu?

- Chúng cháu đi Trùng Khánh.

Tiểu Thần Hi nói thật.

- Không chừng ba ngày nữa thì đường mới có thể sửa lại được.

- Xem tình hình này thì khó đấy.

Chú trung tuổi quay lại nhìn trong khi mưa vẫn dầm dã, không nhìn ra một chút dấu hiệu nào của trời xanh cả.

- Nếu như thời tiết tốt đẹp thì chỉ cần hai ba ngày là có thể sửa đường xong. Bây giờ mưa còn đang rơi, nói không chừng có thể còn lở đất lở đá nữa. Cháu gái, nếu không có việc gì gấp thì cháu ở thể ở lại đây vài ngày.

- Cảm ơn chú ạ.

Tiểu Thần Hi gật đầu.

- Khách sáo quá.

Chú trung tuổi bèn suy nghĩ một chút, nhiệt tình đưa ra một lời khuyên cho Tiểu Thần Hi:

- Cháu gái, nhân lúc phía trước còn chưa đông người, các cháu hãy nhanh quay đầu tìm một nhà trọ nghỉ ngơi đi, chờ đến lúc đông người thì các cháu không có chỗ ở đâu.

- Cháu biết rồi.

Tiểu Thần Hi vô cùng cảm động.

- Chú à, chú có cần cháu đưa đi một đoạn không?

- Không cần đâu.

Chú trung tuổi xin miễn ý tốt của Tiểu Thần Hi, chỉ chỉ một trạm xa cách đó không xa.

- Kia là xe của chú, xe chờ hàng hóa.

- Vậy tạm biệt chú.

Tiểu Thần Hi khởi động oto, đi về phía chú trung tuổi chỉ tay.

Không biết chú ấy nói gì, nhưng Trương Lam nhìn xuyên qua màn mưa lất phất, nhìn chú ấy quay đầu đi làm một hành động phát tay.

- Cái thời tiết đen đui này.

Trương Lam thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Được tiếp đãi

Hai người lái xe chạy về phía thị trấn Xạ Hồng, Trương Lam nhìn Tiểu Thần Hi, thở dài, phát hiện phía sau không có vệ tinh GPS hướng dẫn, nếu không cũng không phiền phức như hiện tại, trực tiếp tìm một nhà nghỉ thì tiện hơn nhiều.

Cũng may Tiểu Thần Hi mạnh hơn Trương Lam, không giống Trương Lam đi một đoạn đường là mất phương hướng, cuối cùng cũng tìm được một nhà nghỉ không tồi, thoát nhìn nhà nghỉ còn có vẻ to, hơn nữa phía sau còn có chỗ để xe. Ở trên có dòng chữ ghi chú rất rõ: nhà khách của huyện.

Thấy một chiếc xe hiệu màu xanh đi vào trong, những người nhân viên ở đây nhanh chóng cầm dù đi ra.

Nói đến chiếc xe này cũng là một câu chuyện: lúc đó gia đình muốn mua một chiếc xe, Trương Lam liền đề nghị sẽ mua một chiếc xe đã với lý do rất đơn giản: dễ đi lại đường núi, đi xe đã tiện hơn nhiều. Gặp núi băng núi, gặp sông qua sông. Trương Tông Quân suy nghĩ cuối cùng cũng quyết định, nếu muốn mua xe thì mua gì chẳng được. Nếu như mua xe đã phù hợp với địa hình đường núi thì sẽ mua xe đã.

Đã mua thì mua một chiếc xe tốt một chút, vì thế bèn mua một chiếc Cũng không sao, nhưng lúc này trong nước có chính sách bán hàng, chỉ có loại xe mới đã mới được du nhập vào Trung Quốc không lâu là xe Cherokee, vì thế không phải lúc này muốn mua là mua được, một là cần phải đứng tên một công ty hoặc một đơn vị, đừng có nghĩ mua về chơi rồi là được, phải lấy điều kiện là một nhà lãnh đạo thì người ta mới bán cho anh.

Chiếc xe này vào Trung Quốc không lâu, ngoài việc được coi trọng trong đơn vị quân đội, còn có thể xuất hiện dưới dạng của một chiếc Cherokee nguyên mới, vẫn luôn là loại xe của cơ quan chỉ huy cao cấp, người bình thường thì không có cơ hội được dùng.

Trong thời gian này, Trương Tông Quân đã đứng vững chân rồi, hơn nữa quen biết với Vương Doanh Trường, vì thế nên Vương Doanh Trường xung phong vỗ ngực với Trương Tông Quân nói:

- Đây là giao cho người anh em của tôi, đảm bảo cậu sẽ được ổn định, cuối cùng sẽ cho cậu biển số xe.

Trương Tông Quân đương nhiên biết với năng lực hiện tại của Vương Doanh Trường thì còn thiếu một chút nữa, cũng phải có năng lực đối phó và tài quan hệ, bèn đưa cho Vương Doanh Trường ba vạn đồng làm tiền phí. Không ngờ ông ta bất luận thế nào cũng không nhận, hai người đẩy qua đẩy lại, cuối cùng tức giận nói:

- Chú em à, chú nói mấy năm nay chú làm phiền tôi bao nhiêu, nếu như số tiền này mà tôi còn cầm thì chú coi tôi là cái gì?

Cuối cùng, Vương Doanh Trường lái xe đi.

Ba tháng sau, ông ta liền lái một chiếc xe Cherokee mới tinh màu xanh đi tới nhà Trương Tông Quân, đặc ý vỗ vào chiếc xe màu xanh nói:

- Chú em, thấy chưa, chỉ có cán bộ cơ quan mới được dùng xe này thôi đấy, anh cho chú.

Nói rồi bèn đặc ý chuyển biển số xe ra, lấy chân đạp hai phát nói:

- Nhìn thấy chưa, là biển số chính gốc, đi đến đâu cũng không cần cước phí. Có thể đi lại thoải mái trên cả nước. Thấy không, động cơ 2.4, là loại dây thép đặc chủng của quân đội, toàn bộ nằm trong hệ thống đối trọng, cái xe đã này khả năng đi trong tuyết và năng lực của nó có thể khiến cậu bất ngờ

đấy. Chiếc xe này đã được người ta sửa lại một chút, để ghế cao hơn một chút, ngoài việc đã thì nó có thể dùng để ngồi rất thoải mái, cho dù đi trên bất kỳ con đường nào cho dù đường xấu đến mức không thể chạy xe đi được hay là đồi núi không dễ dàng gì.

Nói một hồi bèn mở cửa xe, chỉ cho Trương Tông Quân xem xét bên trong:

- Nhìn thấy chưa, còn có cả điều hòa, sau này mùa hè đi xe này thì không cần phải ngồi xôm như trong lồng hấp nữa.

Nhà nghỉ hôm nay thấy một chiếc xe Cherokee màu xanh đi tới, tất cả đều cho rằng là một vị lãnh đạo quân đội nào đi qua đây, không dám ngồi ở trong nên nhanh chóng ra ngoài tiếp đón.

Từ trên xe bước xuống là hai đứa trẻ, mọi người có chút không hiểu, không biết phải làm thế nào bây giờ: một cô gái vô cùng xinh đẹp khoảng chừng hai mươi tuổi và một bé trai năm nay khoảng chừng bảy tám tuổi. Xem ra là hai chị em. Chuyện này không quan trọng, quan trọng là, đây không thể nào là lãnh đạo quân đội được.

Đây chắc chắn không phải là lãnh đạo quân đội! Người phục vụ nghĩ, bây giờ làm thế nào?

Thời khắc quan trọng vẫn là tác dụng của một vị lãnh đạo, nhận được tin tức có một vị giám đốc tới, bèn nhanh chóng thúc người phục vụ đang ngây người ra:

- Còn đứng ngơ ra đấy làm gì, còn không mang hành lý của hai đồng chí lên sao?

Nói rồi nói với hai người phục vụ bên cạnh:

- Hai người mau chóng đem ô cho hai đồng chí nhỏ, mưa xuống cảm lạnh thì sao?

Quản lý của nhà khách đúng là kiến thức rộng lớn, trải nghiệm nhiều hơn những người phục vụ, đương nhiên biết không ít những đứa con của cán bộ lãnh đạo quân đội thường dùng xe để đi chơi, cho nên những đứa trẻ này tuy không phải là lãnh đạo nhưng tuyệt đối không phải là nhỏ. Bọn chúng đều là thái tử, công chúa vì vậy cần tận tâm hầu hạ. Bằng không đến lúc những thái tử, công chúa này thấy không hài lòng, trở về mách một tiếng thì làm sao mà chịu nổi?

Người phục vụ rút cuộc cũng phản ứng lại được: đây chính là thái tử đảng mà trong truyền thuyết nói sao? Nghe nói những vị lãnh đạo kiểu này khó hầu hạ lắm! tính tình khó chịu hết mức, người thì cầm hành lý, người thì che ô.

- Đúng rồi, phía sau còn một nhà xa còn trống.

Có một người nhanh nhẹn chạy tới.

- Hay là cho chiếc xe vào trong, ở ngoài đây mưa to, chiếc xe này bị ướt thì đáng tiếc lắm.

Đúng thế, sao mình không nghĩ ra nhỉ? Rất nhiều người bèn hối hận nghĩ.

- Vậy phiền anh rồi.

Tiểu Thần Hi hỏi.

- Anh có biết lái xe không, nếu biết thì qua đây giúp tôi một tay.

- Tôi, tôi không biết lái xe.

Người đưa ra ý kiến mặt đỏ bừng, xem ra không biết lái xe là một chuyện rất mất mặt.

- Tôi biết.

Một người bên cạnh nhanh nhẹn, dũng cảm xung phong nhận mình, để cướp lấy cơ hội lấy lòng những người thái tử công chúa này.

- Tiểu Lệ.

Thấy không ai có thể giúp đỡ, bèn nhanh chóng gọi một người phục vụ nữ bên cạnh mình, xem ra là đi dọn dẹp trước.

- Cô đi lấy chìa khóa nhà ga đưa cho tiểu Vương.

- Vâng ạ.

Cô gái tên là tiểu Lệ nhanh chóng quay người đi vào, lấy ra một chùm chìa khóa, chỉ vào đó rồi nói với tiểu Vương:

- Đây nhé, đừng có nhầm đấy.

- Cảm ơn anh.

Tiểu Thần Hi đưa chìa khóa cho tiểu Vương, cũng không dặn gì, tin rằng người này nhất định bảo vệ chiếc xe như chính con mình vậy, nếu như mà anh ta có con. Về phần chiếc xe? Mồ hôi toát ra, gan báo cũng nhỏ lại, cho dù là cho anh ta một phích nước nóng anh ta cũng sẵn sàng cầm lấy.

Bị người ta nhận nhầm là thái tử đảng, Trương Lam có hơi đồ mặt, bèn cam chịu chuyện này. Hai người làm thủ tục xong xuôi bèn thuê một phòng, tổng cộng có ba loại phòng, theo người bán hàng thì bình thường chỉ dùng các phòng loại một, còn có hai phòng là cho dù thế nào cũng không động đến, là để giữ cho các vị lãnh đạo, nhưng ai biết được bọn họ là lãnh đạo hay là ai, lúc nào mới đến ở?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Bách niên Gia Lăng

Đội ba ngày liên tiếp, cuối cùng mưa cũng dừng lại, hơn nửa trận mưa chết tiệt này lại giống như một đứa trẻ đùa nghịch, lúc to lúc nhỏ không có quy luật cho người ta biết.

Đất lở ở phía trước địa phương vẫn chưa thể sửa chữa được, Trương Lam nghe người ta kháo nhau thế. Hình như đất còn lở nhiều hơn, lúc nào cũng sẵn sàng có một hòn đá lao xuống đất, mấy ngày nay có những chiếc xe đi qua đều biết mất một cách khó hiểu, thiên nhiên cũng có uy lực của nó, thật sự là con người không thể ngăn trở được, Trương Lam thở dài, đây là do việc cải cách mở cửa mà chỉ chú trọng tới kinh tế gây ra, bỏ qua việc bảo vệ môi trường. Ông trời đang bắt đầu trừng phạt một cách nghiêm khắc.

Mấy ngày liền mưa lớn nên rất nhiều người ở lại đây, giá nhà nghỉ cũng tăng lên, nhưng chỗ của Trương Lam ở thì không tăng giá, vẫn là một trăm đồng. Vào thời điểm này tuy rằng không tính là rẻ nhưng còn may mắn hơn những người kia. Bây giờ tiêu chuẩn là ba mươi đồng một ngày sợ không có người ở sao, người muốn vào ở còn đang xếp hàng kia kia.

Người chủ quán nhện nghĩ ra chủ ý mới, bèn để lại chiếc giường của mình lại cho người ta còn mình thì về nhà. Tuy rằng có hơi vất vả một chút nhưng đổi lại mỗi ngày có thêm năm mươi đồng thì khổ cực chút cũng có sao.

Cách làm này nhanh chóng được những người chủ quán và nhà nghỉ nhỏ học theo, người chủ nhà vui vẻ ra mặt, ước gì trận mưa này còn kéo dài nữa.

Trương Lam và Tiểu Thần Hi thì không nói gì, sớm một ngày hay muộn một ngày cũng không sao. Chỉ là khổ thân những thương nhân kia. Đến lúc nhìn thấy đồ của mình bị hư thối, rất nhiều người đành từ bỏ hy vọng của mình. Quay người lại chính mình không có phương hướng.

Đội một tuần sau, ông trời cũng cảm thấy sự trừng phạt đối với nhân thế như thế là đủ rồi, vì thế bèn để cho các người một con đường sống, hoặc là vì ông trời chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm, nhìn thấy mọi người giống như kịch thế kia cuối cùng đã đại phát từ bi, cho phép mọi người tha thiết hy vọng ánh mặt trời sẽ chiếu lên.

Ngày ánh mặt trời chiếu rọi, nhưng lại không có ai ra đường bắn pháo hoa, hình như thời gian dài không khí bị ẩm ướt nên ngòi nổ không lên được, hoặc là trong lúc đốt bên trong thì bị ẩm nên pháo không vang được. Thế nhưng tiếng khóc lớn vang lên thì có thể thấy được một vài chỗ.

Đối với những người này Trương Lam cũng cảm thấy bọn họ sao lại như thế này, những người này dù gì cũng đáng tôn kính, bọn họ đang cố gắng nỗ lực vì ước mơ của mình, lúc này so với mọi người còn tỏ ra căm thù hơn nữa bọn quan lại tham ô và những doanh nghiệp găm nhăm kia, biểu hiện của những người này còn đáng kính hơn nhiều.

Đường bị sụp ba ngày sau đó thì đã được sửa lại nhanh chóng, sở dĩ phải nhanh chóng bởi vì cũng không có tiền hành đổ nhựa đường trước đó, bởi vậy hành động qua loa này khi đường bị sụt xuống, mọi người đi trên đường giật mình tại sao đường lại được san bằng mới như thế, sau đó thì bên trên chỉ được đổ qua một tầng cát mà thôi.

Trương Lam đứng ở bậc thềm nhà nghỉ, thở dài một cái. Tiểu Thần Hi lái xe chậm rãi đi tới, mấy người phục vụ bèn ba chân bốn cẳng nhanh chóng giúp đặt hành lý lên trên xe, đáng tiếc là năm nay không cho phép những người phục vụ được nhận tiền boa, vì vậy Trương Lam thật ra cũng không ngại khi những người phục vụ này nhiệt tình phục vụ.

Lên xe, Trương Lam vẫy tay về phía những người đang đứng ở trên bậc cầu thang nhà khách:

- Những ngày này làm phiền mọi người nhiều rồi.

- Không thể nhìn ra được hai chị em nhà này lại được dạy dỗ như thế, không giống như truyền thuyết vẫn nói về những người ý lại thế lực của mình để làm loạn.

Thấy chiếc xe đi ra, trong đám người có người to nhỏ nói.

- Đây là cha mẹ người ta dạy tốt.

Giám đốc đứng bên cạnh giải thích nhẹ nhàng với cô ta.

- Càng những gia đình cao cấp thì việc giáo dục con cái càng nghiêm ngặt, vì thế đứa con của họ sau này mới có thể làm nên chuyện, những đứa con của gia đình như thế đi ra ngoài biểu hiện rất tốt.

Nói rồi khẽ nhắc nhở người này:

- Cô nhất định không được cho rằng con của ông này bà nội thì đều như thế, những gia đình này đều là quan chức, những gia đình như thế này khá là kiêu ngạo, gặp phải kẻ hỗn láo như thế thì đến lúc đó cô muốn khóc cũng không kịp đâu.

Ôi, những người như thế thì chưa gặp, ai mà biết được là như thế nào?

Qua ranh giới của huyện Xạ Hồng, trên đường đi khá thuận lợi, cũng không gặp phải tai họa gì, những đám thổ phi mà trước đây thường nghe các bác tài xế nói đến cũng không gặp phải, ầm ngay nói thật, Trương Lam rất muốn sẽ gặp được những hào hán rừng xanh, cũng muốn cho Tiểu Thần Hi một cơ hội, để cho Tiểu Thần Hi có cơ hội học tập Elyse. Có lúc, tận mắt nhìn thấy người thái giám cuối cùng của Trung Quốc được sinh ra cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Rất thuận lợi đạt được mục đích như ban đầu dự định, tất cả những khu đất bằng phẳng của tập đoàn Gia Lăng Trùng Khánh.

Đối với tập đoàn Gia Lăng, Trương Lam mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, cho dù sau này xe máy Gia Lăng có bị suy sụp nhưng đối luôn luôn có một thái độ kính trọng đối với thương hiệu trăm năm này. Gia Lăng được ra đời trong một lần giao thiệp vận động với nước ngoài, tiền thân được chế tạo vào năm 1875 ở Giang Nam thành phố Thượng Hải do phân cục Tổng cục Hoa long chế tạo ra, là một trong những xí nghiệp quân sự lớn nhất thời kì cận đại Trung Quốc, bùng nổ sau chiến tranh chống Nhật, năm 1938 vùng đất đại bằng phẳng ở Trùng Khánh ở con sông Gia Lăng, trong cuộc chiến tranh kháng Nhật của dân tộc Trung Hoa đã trở thành một chiến tích không thể xóa nhòa.

Hiện tại tập đoàn xe máy Gia Lăng sản xuất động cơ xe máy, linh kiện là một trong những ngành chủ đạo của tập đoàn cấp quốc gia, xí nghiệp trực thuộc trung ương và các doanh nghiệp cấp lớn.

Năm 1979, Gia Lăng thực thi “quân chuyển dân” phát triển sản xuất xe máy, là người đặt nền móng và dẫn đường cho ngành sản xuất xe máy của Trung Quốc. Thông qua thực thi chiến lược "Quốc nội liên hợp, quốc tế hợp tác", nâng cao lực cạnh tranh trọng tâm. Thúc đẩy ngành sản xuất xe máy nhanh chóng phát triển. Năm 1987, thành lập tập đoàn Gia Lăng Trung Quốc. Tập đoàn này có một hệ thống phát triển, sản xuất và phân phối hàng hóa mạnh mẽ, sở hữu công nghệ động cơ tiên tiến ngang tầm quốc tế, kỹ thuật hóa du khí, điều khiển từ xa, bình xăng chống trọng lực, người máy hàn, bộ đồ giảm áp lực, áp chú, xử lý nhiệt và các công đoạn lắp ráp CAD/CAM/CAE. Toàn bộ động cơ của xe máy đều lấy chất lượng làm trọng tâm, kỹ thuật tiên tiến và trang bị hoàn thiện.

Đối với những điều này Trương Lam nghĩ đến mà thêm, công ty Gia Lăng có thể bồi dưỡng ra một đội ngũ nhân tài công nhân kỹ thuật ưu tú, đặc biệt là một xí nghiệp trọng điểm của cả nước. Trong một thời đại kinh tế kế hoạch như hiện nay, quốc gia cũng có rất nhiều chính sách và tài nguyên khó tránh khỏi sự ảnh hưởng lớn tới những doanh nghiệp cấp một.

Chương 95 (b): Bách niên Gia Lăng.

Bởi vậy việc bồi dưỡng ra một đội ngũ công nhân kỹ thuật lành nghề đối với Trương Lam mà nói quả thật là một bảo bối. Những công nhân kỹ thuật này được người Nhật Bản tôn xưng là những “thần kỹ thuật”

Thế nhưng vào thời kỳ này, Trung Quốc cơ bản không nhận thức đến điều này, không có ai nhận ra được sự quý giá của những công nhân kỹ thuật thành thạo, rất nhiều những công nhân kỹ thuật không vờ mặt lãnh đạo thì còn không được đối đãi tử tế, mặc dù như vậy nhưng từ xã hội cũ đi tới một xã hội mới, lực lượng công nhân kỹ thuật không ngừng được khẳng định vị trí của mình.

Chuyến này Trương Lam mục đích là muốn những người này - “thần kỹ thuật” của Trung Quốc! Nếu như có thể thu hút được một vài công nhân kỹ thuật về phía mình thì chuyến đi này của Trương Lam thành công mỹ mãn.

Rất đáng tiếc, Trương Lam không quen một ai ở tập đoàn Gia Lăng, không chỉ không có người đồng hành có thể cẩn thận để tìm hiểu về mỗi cái tên mà ngay cả một cái tên cũng không có ấn tượng gì.

Trương Lam và Tiểu Thần Hi hai người mỗi người một cây kem, vừa đứng ở bên cạnh cửa lớn của công ty Gia Lăng vừa buồn rầu không biết làm thế nào để trà trộn vào - bây giờ đang là giờ làm việc, bởi vậy Tiểu Thần Hi muốn biến thân cũng không thể tìm được đối tượng thích hợp. Trương Lam và Elyse vừa mới bắt đầu nghĩ cách giả bộ tìm người để trà trộn vào. Thế nhưng trông cánh cửa bảo vệ khá chắc chắn, cho nên vẫn chưa có cơ hội.

Còn nữa, cần phải vận dụng thủ đoạn phi thường! Hai người trở lại nhà xe, ở một công ty như thế này, lộ quân bài Cherokee rất có tác dụng.

Quả nhiên, thấy một chiếc xe Cherokee màu xanh từ từ đi vào. Bảo vệ còn không cần làm nhiệm vụ kiểm tra, nhanh chóng cho xe vào, nhìn theo chiếc xe vào trong xưởng, Tiểu Thần Hi và Trương Lam mới có thể đi vào được.

Hai người tìm một chỗ dừng xe, liền bắt đầu tìm người hỏi thăm. Hỏi thăm về khu dân cư công nhân viên chức, hỏi những bà cô, bà thím về hưu nhàn rồi ngồi buôn chuyện, ai hôm nay ở nhà máy bị khinh thường, ai hôm nay ở nhà máy cảm thấy gì đó bị phát hiện, ai hôm nay bị người khác làm khó dễ. Người công nhân kỹ thuật nào cũng bị lôi ra xem xét. Tìm hỏi thăm những người này thì quá chuẩn!

Các bà đang ngồi nói chuyện phiếm cũng không chú ý tới Tiểu Thần Hi và Trương Lam. Đại khái là họ hàng nhà nào đó? Chuyện này là rất thường tình

nên mọi người không cảm thấy ngạc nhiên.

Hai người làm bộ có hứng thú với câu chuyện của mấy bà bèn dừng lại nghe ngóng.

- Muốn nói thì phải nói tới cái anh Hoàng ở nhà máy chúng ta đen đuôi lái cái xe kia (bịa đặt)

Bà anh khoảng chừng sáu mươi tuổi nói:

- Bà nói xem, mặc dù nói là kỹ thuật nhưng anh Hoàng này kỹ thuật thì khỏi phải nói, động cơ của nhà máy chúng ta được cải tiến là do ông ta đưa ra chủ ý, vất vả cả cuộc đời tưởng sẽ hết khổ, lên tới chủ nhiệm phân xưởng, kết quả phát hiện trong xưởng từ xưởng trưởng đều trục lợi linh kiện nhà máy, anh giả bộ không biết thì được còn có thể nói nói cười cười được, bây giờ thì tốt rồi, chọc giận xưởng trưởng, chủ nhiệm phân xưởng có người khác lên thay, bản thân ngay cả cái chức vụ gì cũng chẳng có, bị lệnh cách chức kiểm tra cường chế tạm thời, anh Hoàng vì chuyện này mà đổ bệnh nằm giường đã nửa tháng nay, mấy ngày trước mới đỡ được một chút.

- Anh hoàng này, tính tình thẳng thắn.

Bên cạnh có người nói tiếp vào:

- Cả đời người này chỉ biết chịu khổ thôi, nếu như tính tình khôn khéo một chút, chỉ bằng ông ta đừng nói ra thì bây giờ đã trở thành xưởng trưởng rồi. Nói lại thì anh Hoàng sao lại không nghĩ rằng, cánh tay làm sao có thể đấu lại được với cái chân.

Lẽ nào vừa đến đã phát hiện có bảo bối rồi? Trương Lam trong lòng hưng phấn, nghe những bà anh này nói xong, quả thật anh Hoàng không chỉ kỹ thuật tốt mà còn biết quản lý. Chỉ cần nghe những người này nói thì có thể thấy người này tuổi vẫn còn trẻ nên có thể tiếp thu được công nghệ của nước ngoài. Không biết mình có thể thuyết phục được anh ta hay không.

- Bác à.

Trương Lam cảm thấy hứng thú, liền ngồi xổm vây quanh các bà nói chuyện phiếm.

- Mọi người vừa nói về anh Hoàng, có phải là bác Hoàng của xưởng sản xuất xe không? kỹ thuật tốt, sửa xe lại giỏi phải không?

Trương Lam lợi dụng lợi thế mình còn nhỏ tuổi, cho dù những người này nói thế nào thì mình nói là bác Hoàng cũng không sai. Sửa xe giỏi, mồ hôi tức ra, công nhân kỹ thuật xe máy, sửa xe giỏi?

- Ôi, không nhận ra, con ếch con này quen quá.

Mấy bà đang nói chuyện bèn quay qua nhìn Trương Lam và Tiểu Thần Hi:

- Hai đứa là con cái thân thích nhà ai? Nghe giọng của hai đứa hình như là người Sơn Đông?

- À, cô chú cháu là người của nhà máy, bác đoán đúng quá, chúng cháu là người Sơn Đông.

Ai biết được cô chú là ai! Trương Lam trong lòng thầm nói tiếng xin lỗi cô chú đó.

- Nhân ngày nghỉ chị em cháu đến nhà cô chú chơi, lần trước xe của cô cháu bị hỏng là do bác Hoàng sửa giúp cho, không biết bác Hoàng mà mọi người nói có đúng không ạ?

Trương Lam đứng dậy, xoa chân múa tay:

- Đại khái là cao khoảng này, quần áo thì trông bẩn bẩn.

Trương Lam xoa chân múa tay một hồi, một đứa trẻ hai tuổi thì ai biết nó nói cái gì. Mọi người tự động nghĩ rằng người mà Trương Lam đang nói đến là anh Hoàng đó. Trong thời đại này, công nhân kỹ thuật thì toàn bộ trên người là dầu máy thôi. Nghe các bà nói như thế thì hình như anh này còn có tinh thần trọng nghĩa. Trương Lam vừa nghĩ trong đầu đã thông suốt những vấn đề này.

Thế nhưng các bà nói bộ dạng thì không nhìn ra, đứa trẻ này có vẻ quen với anh Hoàng! Vì thế nên không cảnh giác với Trương Lam: đều là người quen thì có gì mà giấu chứ?

- Đúng thế.

Bà lão thở dài một hơi, rõ ràng là đồng tình với anh Hoàng đen đuôi.

- Đúng rồi, bác à.

Tiểu Thần Hi và Trương Lam cùng phối hợp đúng là một đôi, đương nhiên biết phối hợp đến đâu rồi Trương Lam bèn nói:

- Lần trước chúng cháu tới vào thời điểm này cũng chưa được đến nhà bác Hoàng chơi, lần này chúng cháu mang tới một ít đặc sản định đưa tới nhà bác ấy, xin hỏi nhà bác ấy ở chỗ nào ạ?

- Hai đứa thật là có tâm.

Bà lão nhìn Tiểu Thần Hi và Trương Lam khen ngợi, quay người chỉ cho Tiểu Thần Hi và Trương Lam:

- Thấy không, phía sau toàn nhà kia, phía sau tòa số 7 và tòa số 8, đó là tòa số 9 số nhà 502 là nhà anh Hoàng.

Suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

- À, hôm nay bọn họ nhất định là ở nhà., hai cháu đi lúc này đúng là không sai.

- Cảm ơn bác.

Tiểu Thần Hi và Trương Lam đứng dậy, cảm ơn rồi rút bà lão.

Tạm biệt các bà, Trương Lam và Tiểu Thần Hi bèn đi theo chỉ dẫn đến nhà bác Hoàng.

Bác Hoàng tên thật là Hoàng Tĩnh Thiên, chỉ là người bình thường không biết thường gọi là Hoàng Tĩnh Diễm, rất nhiều người lần đầu tiên gặp bác đều kì lạ tại sao tên bác lại như thế con gái vậy? cũng có người nói đùa bác là Tiểu Diễm Diễm. Đương nhiên Tiểu Diễm Diễm hay là Tiểu Diễm Diễm Britney thì cũng không có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.